

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

44. 1294:

EURIPIDIS
FABULARUM FRAGMENTA

RECENSUIT ET ANNOTATIONE INSTRUXIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE.

LIPSIAE

SUMTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAE

MDCCCXLIV.

EURIPIDIS

FABULARUM FRAGMENTA.

Augustus Matthiae editionis, quam paravit perutilem, Euripidis fabularum earumque fragmentorum volumine nono cum breviter ac dilucide exposuerit de numero et titulis harum reliquiarum, erroribusque hac in re cum librariorum, tum ipsorum eruditorum, operae meae compendio describam illas paginas potius quam rem actam agam. sic igitur paucis mutatis vir de bonis litteris meritissimus ipso initio praedicti voluminis:

„Euripidis fabulas, praeter duodeviginti eas, quae supersunt, Fabricius in Bibliotheca graeca enumerat centum et tres; sed in iis nonnullae sunt, quarum tituli tantum duo diversi fuisse videntur, ut *Βάκχαι* et *Πενθεύς*, *Ἰππόλυτος* et *Φαίδρα*. Eodem modo recte Musgravius Glaucum non diversam esse a Polydo suspicatur. cf. Elmslejus ad Medaeae argumentum nota κ, Welckerus de Aeschyli trilogia p. 340., nota. Atrei nomine inscriptam Euripidis tragoediam nullam fuisse, sed hoc personae nomen esse in Cressis vel in Thyeste productae jam Bentlejus epist. ad Mill. p. 471. sequ. et Barnesius monuerunt p. 458., et post eos Heath. Legt. ad Eurip. p. 166., Valck. Diatr. p. 12., Brunck. ad Soph. fragm. p. 669. ed. min., Porson. ad Eurip. Orest. 1001. Ita *Πασιφάη* persona erat in Cressarum fabula, *Κλυμένη* in Phaëthonte; Polynicen fabulam falso e verbis Luciani t. III. p. 288. *ὁ Εὐριπίδου Πολυ-
νείκης* exsculperunt, cum locus ibi citatus sit in Phoenissis, sed a Polynice pronuntiatus, ut locus apud Stobaeum tit. 37. p. 226. Gesner., 39. p. 157. Grot. inter Iocasten et Polynicen divisus est. *Πολύδωρος* et *Πολυξένη* Hecubam significant. *Κερκύων* eadem est quae *Ἀλόπη*. vid. Valck. Diatr. p. 12. Qui locus ex Euripidis Capaneo citatus putabatur, est ex ejusdem Suppl. 862. vid. Valck. ib. p. 17., Boeckh. de Tragicis graecis p. 227. Sic etiam quae fabula Alexander appellabatur, ab aliis vocabatur Alexandra. *Ἐλένης ἀπαίτησις* confictam esse a Barnesio, ostendit Pierson. ad Moer. p. 172. sequ., Heath. in Eurip. p. 168. Oileum tragoediam Euripidis nullam fuisse docuit Harles. ad Fabric. t. II. p. 252. n. 63. alio loco *ἐν Συλεῖ* legendum est. Alii fabularum tituli mendis originem debent, ut *Αἴγες* pro *Αἴγεί*, quod jam notarunt Meursius

et Barnes. P. II. p. 517., ἐν Διδύμοις apud Stobaeum pro ἐν Λικυμνίῳ (vid. Valck. Diatr. p. 17.), Θεμιστοκλῆς pro Κρεσφόντης, Κλεοφόντης pro eodem, Εὐριπίδης ἐν Κλεισί pro ἐν Κρησί apud Erotianum, Κτύμενος apud Clementem pro Τήμενος. idem nomen alibi corruptum in Τίμαιος abiit. Pro Κυρίαις apud Hesychium nunc legitur Σκυρίαις. Ἀλεάδας, Εὐρώπην, Καρκίνον, Μενησίαν, Μετουσίας, Νεοπτόλεμον, Νιόβην, Σκύλλαν, Τρωῶας e numero fabularum Euripidis exemerunt Bentlejus, Valckenarius, alii. vid. Valck. Diatr. cap. II. Praeter istas Elmslejus ad Medaeae argum. p. 71. ed. Oxon. ejicit etiam Θεριστάς et Λαμίαν. Ita relinquuntur tragoediarum perditarum nomina quinquaginta septem, vel, si Θεριστάς numeras, quinquaginta octo, Αἰγέυς, Αἴολος, Ἀλέξανδρος, Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφίδος, Ἀλκμαίων ὁ διὰ Κορίνθου, Ἀλκμήνη, Ἀλόπη, Ἀνδρομέδα, Ἀντιγόνη, Ἀντιόπη, Ἀρχέλαος, Αὖγη, Αὐτόλυκος, Βελλεροφόντης, Βούσιρις, Δανάη, Δικτυς, Ἐρεχθεύς, Εὐρυσθεύς, Θησεύς, Ἴνω, Ἰξίω, Ἰππόλυτος, Κάδμος, Κρεσφόντης, Κρηῆσαι, Κρηῆτες, Λαμία, Λικύμνιος, Μελανίπη, Μελέαγρος, Ξάντριαι(?), Οἰδίπους, Οἰνεύς, Οἰνόμαος, Παλαμήδης, Πειρίδους, Πελιάδες, Πηλεὺς, Πλεισθένης, Πολύιδος, Πρωτεσίλαος, Ραδάμανθος, Σθενέβοια, Σίσυφος, Σκίρων, Σκύριαι, Συλεὺς, Τέντης, Τήλεφος, Τημενίδαι, Ὑψιπύλη, Φαέθων, Φιλοκτήτης, Φοῖνιξ, Φοῖξος, Χρύσιππος. quibus si duodeviginti superstites addideris, confeceris summam dramatum septuaginta sex. At Suidas (et Varro apud Gellium XVII, 4.) septuaginta quinque vel septem (?) ei tribuit*), Grammaticus ab Elmslejo editus ad calcem Baccharum septuaginta octo, quarum spurias esse tres, Tennem, Rhadamanthum, Pirithoum. In inscriptione marmoris antiqui, edita a Winckelmanno Monumenti ined. nr. 168. (cf. Galerie du Musée Napoléon par Filhol. T. VIII. tab. 540.) triginta sex tantum Euripidis tragoediae commemorantur, in quibus septem superstites, Ἀλληστis, Ἀρχέλαος, Αἰγέυς, Αἴολος, Ἀλόπη, Ἀν-

*) Proprie Suidas: — Δράματα δὲ αὐτοῦ κατὰ μὲν τινὰς οἰεῖ, κατὰ δὲ ἄλλους ἐνεγέροντα δύο. σώζονται δὲ οἷ'. (hoc merito suspectum est, neque habetur in codice V. Florentino apud Matth., in Mediolanensi autem apud Elmslejum editione Baccharum legitur σώζονται δὲ οἷ, ε et η litteris confusis, ut passim. cf. Welckeri librum „Die griech. Tragödien,“ 2. Abtheil., Bonn, 1839, p. 448 sequ.) νίκας δὲ ἀνεῖλετο ἐ, τὰς μὲν τέσσαρας περιῶν, τὴν δὲ μίαν μετὰ τὴν τελευταίαν, ἐπιδειξαμένον τὸ δράμα τοῦ ἀδελφιδοῦ αὐτοῦ Εὐριπίδου. De majore illo numero fabularum plures Vitae Euripidis Mss. (de Parisino v. „Journal des Savans“ a. 1832. p. 242., de Vindobonensi Boeckh. Trag. gr. p. 232., de Florentino 33. Matth. Not. ad Hecub. p. 3.) Suidae consentiunt, quem numerum fere ad deperdita dramata satyrica refert Welckerus. mire enim de illis Thomas Mag.: ἐν οἷς (scil. 92 fabulis) ἦν ὀκτὼ μόνᾳ σατυρικά. quod autem addit, νενίκηκε δὲ ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς δράμασι νίκας πεντεκαίδεκα, manifestus videtur esse error sive ipsius, sive librariorum.

τιγόνη, Ἀλκμαίων, Ἀνδρομέδα, Ἀλέξανδρος, Αὔγη, Ἀνδρομάχη, Ἀντιγόνη (fortasse Ἀντιόπη), Ἀυτόλυκος, Βάκχαι, Βελλεροφόντης. Βούσειρις (sic, ει et ι confusis ut in nominibus Iphigeniae et Inonis, nec raro alias), Δίκτυς, Δανάη, Εἰφιγένεια, Ἑλένη, Εἰνώ, Ἑκάβη, Ἐρεχθεύς, Εὐρουσθεύς, Ἐπειός (sic pro Ἐπειός) Κρηῆτες, Κρηῆσσα (sic), Κρεσφόντιες (sic), Κύκλωψ, Λικυήνιος (sic), Μελάνιππος, Μήδεια, Μελέαγρος, Οἰνεύς, Οἰδίπους, Ὀρέστης. Sed lapis ille mutilus est post Ἐπειός et post Ὀρέστης. Epeï tragoediae nullum aliud vestigium superest, ut hic error ejus videatur, qui titulos marmorì incidit. Praeterea vero nulla commemoratur tragoedia ex illis, quas suspectas vel confictas esse supra dixi, ne Lamia quidem vel Ξάντριοι, de quarum posteriore Valck. quoque dubitabat, quam rem considerantis, qui hos titulos insculpendos curavit, homo satis peritus fuisse videatur. Memorabile quoque est, quod una tantum Iphigenia commemoratur; ex quo colligi potest, Iphigeniam Tauricam pro genuino Euripidis opere habitam esse, Aulidensem vero omissam, quia haec post ejus mortem demum in scenam producta sit. Ceterum ejusmodi inscriptiones a senioribus, Romanis hominibus, sed e virorum doctorum tamen libris, compositas esse recte monere videtur Boeckh. ad Inscript. gr. T. I. p. 349 sequ. De marmore illo elegans est disputatio Osanni in Wolfii Analectorum T. II., p. 527—541.“

De Epeo tragoedia pluribus dicemus suo loco, nec Matthiaeō fidem ejus in dubium vocanti assentimur. Welckerus l. c. praeter Epeum in tragoediis Euripideis recenset alteram Melanippen (Μελανίππην δεσμῶτιν, altera inscripta fuit Μελανίππη ἡ σοφή), et pro Lamia Scyllam, dubitanter autem Sisyphum et Pirithoum tragicos; tum dramata satyrica enumerat octo, sicut Thomas Mag., sed alia ratione, scilicet ea intelligens, de quibus adhuc vestigia supersunt, Ἀυτόλυκον α', Ἀυτόλυκον β', Βούσειριον, Εὐρουσθέα, Κύκλωπα, Σίσυφον, Σιύρωνα, Συλέα ἢ Θεριστιάς. Ξαντριάς, quas neque habet marmor Albanum, nec Stobaeus nominavit, soli Aeschylō vindicat secundum Valckenarium Diatr. p. 11, b, et G. Dindorfium annotatione ad fabulam Aeschyleam, qui tamen cum id inprimis urget, Pausaniam VIII, 6, 6. Aeschylum referre inter eos, qui Inachum vocaverint ποταμὸν Ἀργεῖον, id neque eo valere debet, ut pro certo affirmemus, Aeschylī esse versus illos, a Dindorfio restitutos,

Νύμφαις κρηναίαις, κυδραῖσι θεαῖσιν, ἀγείρω,

Ἰνάχου Ἀργεῖου ποταμοῦ παῖσιν βιοδώροις,

neque ut prae fracte negemus, Euripidem fecisse cognominem fabulam, quam pro Baccharum priore editione haberi posse concedit Welckerus, et nos ne id quidem abhorrere dicimus, ut easdem et Βάκχας et Ξαντριάς appellatas esse existimemus. Praeterea W. (hoc siglo Welckerum indicabo in iis, quae sequuntur) annotavit,

Stobaeum idem drama modo Polyidum vocare, modo Glaucum, similiterque semel Aegei nomen usurpare pro Medae etc. Idem animadvertit, Euripidem minus saepe quam priores Tragicos, praesertim Sophoclem, secutum esse Epicos post Homerum, praesertim quod attinet ad Troïcos mythos (nam Thebanos frequentat), nec simplicitate Odysseae, quo vix pertinet Scylla, tam delectatum videri quam illum; quapropter mulier apud Comicum Thesmoph. 509., Mnesilochum, Euripidis socerum femineo habitu, objurgans:

*Οὐ γάρ σε δεῖ δοῦναι δίκην, ἥτις μόνη τέτληκας
ὑπὲρ ἀνδρῶς ἀντειπεῖν, ὃς ἡμᾶς πολλὰ κακὰ δέδρακεν,
ἐπίτηδες εὐρίσκων λόγους, ὅπου γυνὴ πονηρὰ
ἐγένετο, Μελανίππας ποιῶν, Φαίδρας τε; Πηνελόπην δὲ
οὐ πάποτ' ἐποίησ', ὅτι γυνὴ σώφρων ἔδοξεν εἶναι.*

Contra praeter alia nova, quae tentavit, etiam mythos quosdam Italicos immiscuit Aeolo et Melanippis, potiusque Stesichori instituisse videtur vestigiis in Scylla, Helena et Hercule furente. „Alle erhaltenen Tragoedien von Sophokles beziehen sich auf das alte Epos zurück; von Euripides sind auch andre, die in keiner Gemeinschaft mit diesem stehn, auf uns gekommen, Bacchen, Medea, Alkestis, Heracles, Herakliden, Ion, Hippolyt. Wer kann sagen, ob auf das Schicksal der Erhaltung der Ruf der Mythen oder der Kunst mehr Einfluss gehabt haben möge? — Die Verschiedenheit der Stoffe ist freilich im Ganzen als untergeordnet zu achten gegen die Auffassung u. Behandlung der Mythen. Äschylus u. Sophokles, dem idealischen u. alterthümlichen Geiste derselben noch zugethan u. fähig ihn mit ihrer eignen Bildung in Einklang zu setzen, konnten die Fabeln meist nach ihrer innern ursprünglichen Bedeutung darstellen und die Charaktere des Epos, bei aller Eigenthümlichkeit, im Wesentlichen befolgen und nachbilden. Mit dem Glauben an die alte Volksreligion entwich auch der Geist aus den Mythen, und die Hüllen konnten für neue Gestaltungen benutzt werden. Die stärksten Abweichungen von der alten Überlieferung, von Sitten u. Bildung der Heroen, die freieste Fortdichtung und häufige Widersprüche des Dichters in verschiedenen Dramen mit sich selbst in Ansehung des Mythos, so selten bei Sophokles, bei Aeschylus vielleicht gar nicht nachweislich, sind natürliche und keineswegs tadelnswerthe Folge des genommenen Standpunktes. Euripides befolgt von seiner ersten Tragoedie an sein eignes Princip *). Er giebt die Erhabenheit des Alterthums u. die

*) „Welcker. p. 458.: „Gleich in seiner ersten Tetralogie [Olymp. 81, 1., ante Chr. nat. a. 456.] war schwerlich ein Drama epischen Inhalts.“
Eo pertinent etiam quae ipse dixi in Vita Euripidis, interpretationi ejus meae germanicae, iterum editae anno 1824., subjecta, p. VII. et sequ.: „Das Genie ist niemals Nachahmer. Schon dieser Grund reichte hin, die Abweichungen unseres Dichters von den Manieren des Äschylus und Sofokles, seiner grossen Vorgänger, zu erklären. Wenn die Plane man-

Hoheit des tragischen Ausdrucks zum grossen Theil auf u. zieht die Heroen entschiedener in die Wirklichkeit der Zeit u. ihrer Bildung herein, veranschaulicht die alten Geschichten nicht nach ihrem Geist und Charakter, sondern nach den Situationen, die er zu zeitgemässen, in die Bildung unmittelbar eingreifenden, Darstellungen zu benutzen sucht. Diese Umwandlung, so bewundernswürdig sie häufig gelungen ist, u. diese Rücksicht auf unmittelbare Nutzanwendung u. Belehrung, haben der Poesie u. der Kunst nicht selten grossen Eintrag gethan; aber die Richtung auf das Reinmenschliche, die natürliche Gleichheit, auf das Vernunftgemässe u. auf Geistesfreiheit, die Beleuchtung der Vorurtheile über Sklavenstand u. Adel oder Vornehmheit, über Reichthum u. Armuth, über Heirath u. andre Lebensverhältnisse, müssen vielen der alten bekannten Theaterscenen einen grossen Reiz der Neuheit gegeben haben. Die politischen u. Sittenzustände Athens, den eröffneten welthistorischen Kampf zwischen dem geheiligten u. politisch berechtigten Aberglauben u. der höhern, wenn auch zur Zeit unzulänglichen, Wahrheit muss man wohl vor Augen halten, um Euripides gründlich zu würdigen, u. den steigenden Beifall, den er im Fortschritte der neuen Zeit u. Bildung gewann, vollkommen zu begreifen.“
 Sic fere doctissimus Welckerus p. 458 et seqq., cujus etiam explicationes ipsorum fragmentorum magna ex parte verisimiles sunt, nec tamen probandae omnes, quod item dicendum est de multis correctionibus et conjecturis virorum doctorum, quas ne commemorabo quidem, ne longus sim, nec ubique Welckeri, aut Hartungi in Euripide restituto, Hamburgi edito a. 1843., discrepantes a nostris sententias de ordinandis singulis refellendas puto, ne disputem in re sensus magis quam doctrinae.

I. ΑΙΓΕΥΣ.

Apollodorus I, 9, 28. *Μήδεια δὲ ἤμεν εἰς Ἀθήνας, καὶ κεῖ γαμηθεῖσα Αἰγεί παῖδα γεννᾷ Μηδον· ἐπιβουλεύουσα δὲ ὕστερον Θησεῖ, φυγὰς ἐξ Ἀθηναίων μετὰ τοῦ παιδὸς ἐκβάλλεται.*

cher euripideischen Trauerspiele weniger einfach und fasslich sind als die des Äschylus und Sofokles, „so durfte Euripides nur sagen: „Ich habe es so gewollt; ich bin nicht Äschylus, nicht Sofokles, und will es nicht sein. Warum soll ich einem gemeinschaftlichen Ziel auf demselben Wege zustreben, den Andere sich wählten? Wenn ich es nur erreiche. Ich habe euch ergötzt. Das ist mir genug; und Was verlangt ihr mehr?“ In der That genügte Dies auch dem Parterre, für das Euripides arbeitete. Die Athener fanden in dem neuen Dramatiker nicht die Fassung der Dinge, die Komposition, die erhabene Sprache ihrer alten Lieblinge; die Musik seiner Stücke schien weicher als sie es gewohnt waren; sie erstaunten, die Sänger mehrere Takte hindurch auf Einer Sylbe aushalten und Triller auf Triller häufen zu hören; aber sie waren gerührt, sie weinten, und Euripides bedurfte keiner Entschuldigung.“

disertius Homeri scholiastes A Venetus et scriptor brevium, quae dici solent, scholiorum ad Iliad. λ', 740.: *Μήδεια ἐγένετο Αἰήτου μὲν θυγάτηρ, Ἰάσονος δὲ γυνή. αὕτη μετὰ τὴν ἀποτελεσθεῖσαν ἐν Κορίνθῳ τεκνοφονίαν φυγὰς εἰς Ἀθήνας ἀφίκετο, καὶ ἐγαμήθη Αἰγεί τῷ Πανδίωνος. κακεῖ Θησεία τὸν ἐξ Αἴθρας γενόμενον τῷ Αἰγεί, ἐπὶ τὸν τοῦ πατρὸς γνωρισμὸν ἐκ Τροιζήνος ἀφικόμενον, πείθει τὸν Αἰγέα φαρμάκῳ ἀνελεῖν, ἐπίβουλον αὐτοῦ τῆς βασιλείας εἰποῦσα παραγενέσθαι. πεισθεὶς δὲ Αἰγεὺς φάρμακον ἔδωκε· μέλλοντος δὲ αὐτὸ καταπίνειν ἐκείνου ἐπιγνοὺς τό τε ξίφος καὶ τὰ ὑποδήματα (ταῦτα γὰρ ἐν Τροιζήνῃ γνωρίσματα κατέλιπε) τὸ μὲν φάρμακον ἀφείλετο, τὴν δὲ Μήδειαν τῆς Ἀττικῆς ἐξέβαλεν. οἰκήσασα δὲ αὐτὴ τὴν πλησίον Ἥλιδος Ἐφύραν πολυφάρμακον ἐποίησεν αὐτὴν ὀνομάσθηναι. ἡ ἱστορία παρὰ Κράτητι. Perspicuitatis causa his addenda sunt illa, quae habet Apollodorus III, 15, 5. et seqq. usque ad XVI, 1.: Πανδίωνι δὲ ἐν Μεγάροις ὄντι παῖδες ἐγένοντο Αἰγεὺς, Πάλλας, Νίσος, Λυκός. — μετὰ δὲ τὴν Πανδίωνος τελευτὴν οἱ παῖδες αὐτοῦ στρατεύσαντες ἐπ' Ἀθήνας ἐξέβαλον τοὺς Μητιονίδας (qui factione comparata Pandionem Athenis expulerant), καὶ τὴν ἀρχὴν τετραχῆ διείλον· εἶχε δὲ τὸ πᾶν κράτος Αἰγεὺς. γαμεῖ δὲ πρῶτον μὲν Μήτην τὴν Ὀπλήτος, δευτέραν δὲ Χαλκιοπην τὴν Ῥηξήνορος· ὡς δὲ οὐκ ἐγένετο παῖς αὐτῷ, δεδοικῶς τοὺς ἀδελφούς εἰς Πυθίαν ἦλθε, καὶ περὶ παιδῶν γονῆς ἐμαντεύετο. ὁ δὲ θεὸς ἔχρησεν αὐτῷ*

Ἄσκού τὸν προὔχοντα πόδα, μέγα φέρτατε λαῶν,

μὴ λύσης, πρὶν ἐς ἄκρον Ἀθηναίων ἀφίκηαι.

Ἀπορῶν δὲ τὸν χρησμὸν ἀνῆει πάλιν εἰς Ἀθήνας, καὶ Τροιζήνα διοδοῦσαν ἐπιξενουῖται Πιτθεῖ τῷ Πέλοπος, ὃς, τὸν χρησμὸν συνεὶς, μεθύσας αὐτὸν τῇ θυγατρὶ συγκατέκλιεν Αἴθρα. τῇ δὲ αὐτῇ νυκτὶ καὶ Ποσειδῶν ἐπλησίασεν αὐτῇ. Αἰγεὺς δὲ ἐντειλάμενος Αἴθρα, ἐὰν ἄρῶνα γεννήσῃ, τρέφειν καὶ, τίνος ἐστὶ, μὴ λέγειν, ἀπέλιπε δὲ (imo δὴ) ὑπὸ τινα πέτραν (ita Westermann. secundum scriptos) μάχαιραν καὶ πέδιλα, εἰπὼν, ὅταν ὁ παῖς δύνηται τὴν πέτραν ἀποκνύσας ἀνελεῖσθαι ταῦτα, τότε μετ' αὐτῶν αὐτὸν ἀποπέμπειν. — Θησεὺς δὲ γεννηθεὶς ἐξ Αἴθρας Αἰγεί παῖς ὡς ἐγενήθη τέλειος, ἀπώσάμενος τὴν πέτραν τὰ πέδιλα καὶ τὴν μάχαιραν ἀναιρεῖται, καὶ πεζὸς ἠπείγετο εἰς τὰς Ἀθήνας etc. Refert Plutarchus Theseo, c. 12., Medeam certiolem factam de adventu Thesei rem celasse Aegeum, senique meticuloso persuasisse, ut veneno tolleret suspectum peregrinum, cujus personam Theseus induerat. igitur epulis instructis Aegeus Theseo apposuit poculum venenatum; sed ille stricto gladio, quem Troezenae attulerat, quasi carnem dissecaturus, agnitus est a patre etc. Plutarcho fere consentiunt Pausanias II, 3, 7., Eustathius ad Dionys. 1017., Eudocia p. 289., Tzetzes ad Lycophr. 179., Ovidius Met. VII, 401—424.;

non item Hyginus fab. 26. et Diodorus Sic. IV, 55., quarum afferre narrationes supersedeo.

1.

Stobaeus tit. 71. p. 432.

*Πέφυκε γάρ πως παισὶ πολέμιον γυνή
τοῖς πρόσθεν ἢ ζυγεῖσα δευτέρῳ πόσει.*

Verba de Medea sive Chori, seu potius vetuli et fidi Theseo Athenas profecturo famuli, quibus verbis eum dehortatur ab illo itinere. *παισὶ* recte Musgravius pro *πᾶσι*, menda librorum.

2.

Idem ibidem:

Δειλῶν γυναικες δεσποτῶν θρασύστομοι.

Haec eidem vel simili personae conveniunt, neque alii tribuendum videatur proximum fragmentum.

3., 4., 5.

Idem tit. 110., 84., 76.

*Πτηνὰς διώκεις, ᾧ τέκνον, τὰς ἐλπίδας,
οὐχ ἢ τύχη σε. τῆς τύχης δ' οὐχ εἰς τρόπος.*

Vix sana sunt ista *οὐχ ἢ τύχη σε*, nec memini me legere alicubi *τύχην διώκουσάν τινας*. Secure quidem vertit Grotius

Spes, nate, volucres sequeris, at non te simul
Fortuna; vultus illa multiplicis dea est;

sed aequae dura et affectata sunt verba „at non te simul Fortuna.“ Malim equidem *οὐχ ἢ τυχήσῃ (τις)*, „non qua (via) quis consequatur eas (spes tuas).“ Frustra eum esse dicit senex famulus, si agnitum a patre et in bona paterna restitutum se iri Athenis speret: adesse enim ibi Medeam novercam, quae consilia ejus impeditura sit et quovis modo regnum Athenarum filio suo conservatura. Igitur aliam eum viam ingredi jubet: multiplicem enim esse hominum fortunam. velut ipsum beatam nunc vitam vivere apud Pittheum, quod praestare generi ac nobilitati Athenis successu dubio quaerendae

*(Ἡ που κρεῖσσον τῆς εὐγενίας
τὸ καλῶς πράσσειν,*

quibus in verbis ab iambicis senariis ad anapaestos assurgens oratio majorem benevoli servi affectum significat). et revera agnitum ab Aegeo Theseum tamen fortasse non tam carum fore patri quam avo, qui eum educaverit: saepe enim educatos tantum liberos magis amari quam genitos,

— *Τὸ θρέψαι δ' ἐν βροτοῖσι πολλάκις
πλείω πορίζει φίλτρα τοῦ φῦσαι τέκνα.*

Idque eo magis verisimile videri, quod Pittheus rex sit virtute, pietate sapientiaque clarus (v. annot. ad Med. 646., Hippol. 11.); Aegeum vero tyrannum potius appellandum esse, oppressis fratribus

(Apollocl. III, 15, 6.: εἶχε δὲ τὸ πᾶν κράτος Αἰγεύς.) rerum potitum, nec fortasse aliis tyrannis probiorem atque humaniorem. habebant hic locum similia illis in Supplicibus, 415.

Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει,
ὄπου, τὸ μὲν πρώτιστον, οὐκ εἰσὶν νόμοι
κοινοὶ, κρατεῖ δ' εἷς,

et ejusdem coloris istis Ione, 561.

Τυραννίδος δὲ, τῆς μάτην αἰνουμένης,
τὸ μὲν πρόσωπον ἠδὲ, τὰν δόμοισι δὲ
λυπηρά. τίς γὰρ μακάριος, τίς εὐτυχῆς,
ὅστις δεδοικῶς καὶ περιβλέπων βίαν
αἰῶνα τέμνει;

6., 7., 8., 9., 10.

Stob. tit. 34., 38., 45., 117. 7.

Quem non audiens Theseus et objurgans

(Εἰ μὴ καθέξεις γλωσσαν, ἔσται σοι κακὰ),

tanquam eum, qui se a magnis ausis ac vita heroïca deterreat, patriam se expetere ait, qua nihil sit carius,

(Τί γὰρ πατρῶας ἀνδρὶ φίλτερον χθονός;)

nec si vel maxime tyrannus sit Aegæus, eo se demoveri a consilio Athenas proficiscendi: nihil enim certum sciri de improbitate Aegæi, boni autem viri ne tyrannidem quidem esse extimescendam,

Ἄνδρός δ' ὑπ' ἐσθλοῦ καὶ τυραννεῖσθαι καλόν.

(Hisce verbis cum velut digito monstretur Periclis quae dicatur tyrannis, non errabit, qui hanc tragoediam scriptam putet quo tempore demagogus ille prudentissimus rempublicam Atheniensium gubernabat sine rivali, i. e. ab Olympiade 84. ad 87, 4., ante Chr. n. 429., quo anno mortuus est, media Euripidis aetate, quippe nati Ol. 75, 1. et mortui Ol. 93, 3., ante Chr. n. 406.) Tum quod servus eum domi manere jussit quietum atque tutum, spernit, libenter pericula se aditurum dicens, nec mortem reformidare, qua etiam ignave desides opprimantur (Stob. 117.

— Κατθανεῖν δ' ὀφείλεται

καὶ τῷ κατ' οἴκους ἐκτὸς ἡμένῳ πόνων),

cum vel is, qui magnis rebus excidat intereatque, tamen ostendere in morte possit indolem virtutis.

(Stob. 7.

Ἔστι καὶ πταίσαντ' ἀρετὰν ἀποδείξασθαι θανάτῳ.
asynart., pherecrat. et glyc. polyschem.)

11.

Itaque Theseus proficiscitur Athenas. quo ubi pervenit, Chori apud regiam congregati verbis illis excipitur, quae servata sunt a Clemente Alex. Strom. VI, p. 742, 18. et Scholiaste Comici ad

Av. 469. Videtur autem Chorus constituisse ex mulieribus Atticis, sicut ex Corinthiis in Medea, similiterque ex feminis in Hecuba, Oreste, Phoenissis, Hippolyto, aliisque plurimis cum Euripidis, tum ceterorum Tragicorum fabulis. sic igitur Chorus conspecto adulescente non vulgaris dignitatis, sed eo, qui vultu, incessu, totoque corporis habitu heroum prisca temporis aemulum indicaret, ab iambicis senariis, quos coryphaeus pronuntiavit, gliscente affectu muliercularum, „in flavo hospite suspirantium,“ ut suspirasse Ariadnam dicit Catullus carm. LXIV, 98., in cantum doricum evecus:

*Ποίαν σε φῶμεν γαῖαν ἐκλελοιπότα
πόλει ξηνοῦσθαι τῆδε; τίς πάτρας θ' ὄρος,
τίς ἐσθ' ὁ φύσας; τοῦ κекήρουξαι πατρός;
τίς σε μάτηρ ἐν δεκάτῃ τοῦ τόκου ὀνομάζει; priap.
polyschem.*

conjungendi enim haud dubie sunt hi versus, quorum postremus tantum legitur apud Scholiasten. et ejus quidem haec sunt verba l. c.: „Ἐς δεκάτην γὰρ ποτε.“ ὅτι τὴν δεκάτην εἰστίων ἐπὶ τοῖς γεννηθεῖσι, καὶ ἐν αὐτῇ τὰ ὀνόματα ἐτίθεντο τοῖς παισὶ, καθάπερ Εὐριπίδης ἐν Αἰγεί

Τίς σε μάτερ ἐν δεκάτῃ τόκου ὀνόμαζεν:
sed Suidas v. δεκατεύειν

Τίς σε μάτηρ ἐν δεκάτῃ τοῦ τόκου ὀνόμαζεν,
ex quibus restituisse mihi videor genuinam scripturam, accipiens *μάτηρ* a Welckero, et *ὀνομάζει*, verbum elegantis usus et ad metrum accommodatum cessisse arbitratus glossemati, hiatum vero in caesura ferens, ut alias. in senariis quoque lapsi sunt scribae, *πολυξηνοῦσθαι* obtrudentes et γῆ δὲ *τίς πάτρας θ' ὄρος*, quorum illud emendavit Musgravius, hoc Bergkii in libro *menstruo* „Zeitschrift für Alterthumskunde“ a. 1836. p. 79.

II. ΑΙΟΛΟΣ.

Stobaeus Serm. LXIV, 35., p. 404. auctore Sostrato ἐν δευτέρῳ Τυρρῶνικῶν: Αἶολος τῶν κατὰ Τυρρῶνίαν βασιλεὺς τέπων ἔσχεν ἐξ Ἀμφιδέας θυγατέρας ἕξ, καὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀρρένων παίδων, ὧν ὁ πρεσβύτατος Μακαρεὺς Κανάκης τῆς ἀδελφῆς ἐραστὴς ἐβιάσατο τὴν προειρημένην. Αἶολος δὲ περὶ τούτων μαθὼν τῇ θυγατρὶ ξίφος ἔπεμψεν· ἡ δὲ ὡς νόμον δεξαμένη τὸν σίδηρον αὐτὴν ἀνεῖλε. Μακαρεὺς δὲ τὸν γεννησάντα προεξιλωσάμενος ἔδραμεν εἰς τὸν θάλαμον· εὐρῶν δὲ τὴν ἀγαπωμένην αἰμορρογοῦσαν τῷ αὐτῷ ξίφει τὸν βίον περιέγραψε. Idem narrat Pseudoplutarchus Parall. gr. 28., nisi quod minimum natu Aeoli filiorum dicit Macareum. quibus scriptoribus cum in aliis, tum quod attinet ad mortem amantium, consentiunt Ovidius Heroid. XI. et Hyginus fab. 242. et 243.; sed

idem Hyginus fab. 238., quo capite recenset quosdam, qui filias suas occiderunt: „Aeolus,“ inquit, „Canacem propter incestum cum fratre Macareo admissum.“ qui cum fere pendeat ex poetis scenicis, fieri potest, id ut finxerit Euripides, argumentum fabulae variaturus, effectu non minore dramatico. Dionysius Halicarn. Art. rhetor. c. 9. §. 11., quo loco de Euripide agit: — ἐν τῷ Αἰόλῳ ὁ Μακαρεὺς ἐστὶν ὁμιλήσας τῇ ἀδελφῇ καταλανθάνων (minus recte codd. καὶ λανθάνων), καὶ συμβουλεύων τῷ πατρὶ τὰς ἀδελφὰς τοῖς ἀδελφοῖς συνοικίσει, ἵνα τὸ οἰκεῖον διοικήσῃται. (sic Homerus Odys. κ', 5. de Aeolo:

Τοῦ καὶ δῶδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισι γεγάασιν,
ἔξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱέες ἠβῶοντες·

„ἐνθ' ὄγε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἄκοιτις.“)

καὶ οὕτως ἐσχημάτισται ὁ λόγος γνώμη καὶ συμβουλῇ. cf. Schol. Aristoph. ad Nub. 1316. Antiquiorem famam secutus Apollodorus I, 7, 3: Αἰόλος δὲ βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Θεσσαλίαν τόπων (Diodorus IV, 67. Aeolum tenuisse dicit τὴν τότε μὲν Αἰολίδα, νῦν δὲ Θετταλίαν, καλουμένην) τοὺς ἐνοικοῦντας Αἰολεῖς προσηγόρευσεν etc. qui 7 Aeoli filios et 5 filias numerans ne commemorat quidem Macareum, et de Canace hoc tantum refert, eam e Neptuni compressu peperisse Hopleum, Nereum, Epepeum, Aloëum et Triopem. Homeri Aeolum, ventorum regem, inducit Ovidius l. c., in hoc certe discrepans ab Euripide, quem universe expressisse videtur doctis, in quibus Grauerto dissertatione de mediae Graecorum tragoediae natura et forma (v. „Rhein. Mus. von Niebuhr u. Brandis,“ 1828, II, 50 — 63.). qui cum Aeoli Euripideae argumentum contemnit, tanquam humile et ignobile, non immerito reprehenditur a Welckero („Die griech. Trag.“ 2. Abtheil. p. 871.), cum probatum fuisse hoc drama Graecis ex eo intelligatur, quod versus ejus afferunt Aristoteles, Theophrastus, Dicaearchus, Strabo, Plutarchus, Galenus, Sextus Empiricus, Latinorum Cicero, et alii veteres scriptores, in quibus ipsi Comici, quamvis παρωδοῦντες, aut irridentes, velut Aristophanes Ran. 1402, Thesm. 176 sequ., Nub. 1316, et Machon apud Athenaeum XIII, p. 582, c.

Actum est ante Olymp. 89, 1., 423. ante Chr. n., quo anno Nubes docuit Aristophanes, cum in hac comoedia irrideatur, ut annotavit Herm. Zirndorfer dissert. de Chronologia fabularum Euripidearum, quae dissertatio edita est Marburgi, 1839., p. 121.

1.

Dicaearchus libro περὶ τοῦ τῆς Ἑλλάδος βίου, p. 22. ed. Hudson.; non indicato nomine fabulae:

Ἑλλήν γὰρ, ὡς ἔοικε, γίννεται Διὸς,
τοῦ δ' Αἰόλος παῖς, Αἰόλου δὲ Σίσυφος,
Ἀθάμας τε, Κρηθεὺς θ', ὅς τ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς
θεοῦ μανεῖς ἔρῶνψε Σαλμωνεὺς φλόγα.

Verba prologi, qui videtur indicasse consilium senis Aeoli et partiendi regnum inter filios, et eos maritandi antequam relinquunt paternam domum.

2.

Igitur, fama celebratis instantibus filiorum regionum nuptiis, Chorus virginum Thessalarum accedit ad regiam et ab aliquo, qui forte adstat, vel famulo egrediente quaerit, quid rei sit:

— Ἄρ' ἔτυμον φάτιν ἔγνων, dactyl. tetram.

Ἄϊολον εὐνάξειν τέκνα φίλτατα;

quorum verborum sedes est in scholiis Aristoph. ad Pac. 114., quae sic habent: („Ω πάτερ, ᾧ πάτερ, ἄρ' ἔτυμός γε Δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἦκει, Ως σὺ“ etc.) Τὸ δὲ „ἦ ὄ“ (ita Schol.) ἔτυμός γε“ εἴρηται παρὰ τὸ ἐξ Αἰόλου Εὐρυπίδου Ἄρ' ἔτυμος φάτιν ἔγνων Ἄϊολος εὐνάξειν τε τέκνα φίλτατα. Seidler. ἔτυμον —, Ἄϊολε, σ' εὐν. τε τ. φ. sed verisimilius est Ἄϊολον, τὲ vero haud dubie sphalma librarii, initium vocabuli τέκνα bis scribentis per oscitationem.

3.

Respondet ille Choro, ita videri, sed se nihil certum scire:

Δοξάσαι ἔστι, Κόραι, τὸ δ' ἐτήτυμον οὐκ ἔχω εἰπεῖν,
secundum Aristoph. Pac. 119. et Schol.

4., 5., 6., 7.

Orationem Aeolus habuit ad filios de recte vivendo ac regnando, tum de ducendis uxoribus. — ejus orationis principium habent Stobaeus tit. 35. p. 216. et Comicus ejusque scholiastes Thesm. 176.:

Παῖδες, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ
πολλοὺς λόγους οἴός τε συντέμνειν καλῶς.

Praecepta vivendi haec sunt, quae servavit Stobaeus 22. p. 187. et 20. p. 171.

Σιγᾶν φρονοῦντα κρείσσον' εἰς ὁμιλίαν
πεσόντα. τούτῳ δ' ἀνδρὶ μῆτ' εἶην φίλος,
μῆτε ξυνεῖην, ὅστις ἀντάρκη φρονεῖν
πέποιθε, δούλους τοὺς φίλους ἡγούμενος.

(libri fere κρείσσον ἢ εἰς ὁμ., in quibus κρείσσον ἢ natum videtur ex κρείσσονα. bene Musgrav. κρείσσον' εἰς ὁμ., ut tacere Aeolus jubeat sapientem apud potentiores.)

Ὅργῃ γὰρ ὅστις εὐθέως χαρίζεται,
κακῶς τελευτᾷ· πλεῖστα γὰρ σφάλλει βροτούς.

Jam ad rempublicam recte gubernandam pertinent ista, quae conjuncta attulit Stobaeus 41. p. 240.; 3. et 4. versum laudaverunt

Plutarchus t. II. p. 25, c, d, ibidem p. 369, b, et p. 474, a, item Theophrastus Metaphys. p. 269.

*Δοκεῖτ' ἂν οἰκεῖν γαίαν, εἰ πένης ἅπας
λαὸς πολιτεύοιτο πλουσίων ἄτερο;
Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλὰ καὶ κακὰ,
ἀλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν καλῶς.
ἂ μὴ γὰρ ἔστι τῷ πένητι, πλούσιος
δίδωσ', ἂ δ' οἱ πλουτοῦντες οὐ κεκτῆμεθα,
τοῖσιν πένησι χρώμενοι τιμώμεθα.*

haec ita reddas secundum H. Grotium :

Putatisne hoc regnare, absque locupletibus
si populus omnis pauper urbes inhabitet?
Sejuncta nolunt a malis poni bona,
quae temperata publicam rem promovent.
quod deficit inopi, supplet hoc dives manus;
quod non habemus divites, hoc pauperum
labor ministrans nos honoratos facit.

quibus verbis senex vituperat pravam tyrannidem, qualis omni tempore fuit barbarorum, velut tum Persarum, hodie Turcarum, apud quos unus rex censetur liber, ceteri autem servorum loco habentur, quorum quaecunque possident non ipsorum propria sunt, sed regis. contra Aeolus mixtam ex divitibus pauperibusque, mutua sibi officia praestantibus, commendat rem publicam, similem Athenarum.

Quod ad scripturam codicum attinet, ostendunt illi versu 5. *τῷ πένητι' ὁ πλούσιος*, eliso *ι* dativi sing., quod fit perraro (v. ann. ad Alcest. 1070.): quare sequor Erfurdium Diar. Jen. a. 1811. fol. 17.

8.

Auditis hujusmodi dictis Chorus videtur praedicasse hominum sapientiam, qua et marinas belluas doment fortiores, et feras avesque mansuefaciant.

Plutarchus tom. II. p. 98, e, et p. 959, d.

Ἡ βραχὺ σθένος ἀνέρος· ἀλλὰ Aeol. tetram.

ποικιλία πραπίδων dactyl. d. hyp.

δεινὰ μὲν φῦλα πόντου, χθονίων τ' ἀερίων τε asynart.,
cret. dim. et chor. dim. hypercat.

δάμναται παιδεύματα. troch. d. cat.

9., 10.

Tum de nuptiis celebrandis dicturus Aeolus, opinor, vota fecit, ut ex sententia succedant.

Stob. 63. p. 406. et 43. p. 302.

*Ἴδοιμι δ' αὐτῶν ἔκγον' ἄρσεν' ἀρσένων,
πρῶτον μὲν εἶδος ἀξίους τυραννίδος·*

πλείστη γὰρ ἀρετὴ τοῦθ' ὑπάρχον ἐν βίῳ
 (Grot.: virtutis etenim magna commendatio est),
 τὴν ἀξίωσιν τῶν καλῶν τὸ σῶμ' ἔχειν.

λαμπροὶ δ' ἐν αἰχμαῖς Ἄρεος, ἐν τε συλλόγοις
 μή μοι τὰ κομψὰ ποικίλοι γενοίατο,
 ἀλλ', ὧν πόλει δεῖ, μεγάλα βουλευόντες εὔ.

quae tam apta sibi sunt, ut ex eodem loco allata esse videantur.
 συλλόγοις dictum pro ἐκκλησίαις sapit Atticam rempublicam, quod
 placuerit necesse est spectatoribus Atheniensibus.

11., 12., 13., 14.

Deinde virgines Thessalorum ducendas proponit filiis adeo
 praestantes forma, genere opibusque, ut illi, diu incerti de optione,
 tandem, volente patre, in sortem puellas conjicere decernant omnes
 praeter Macareum, qui Canaces amore flagrans alias condiciones
 repudiat. velut opes et nobile genus suum praedicanti patri et pa-
 riter opulentam ac nobilem puellam eum eligere jubenti, quam du-
 cat, ita respondet, et divitias, quas vel pessimus acquirat, spernens,
 et ex pecunia aestimatam nobilitatem,

Sext. Empir. adv. Mathem. I, 13. s. 271. et 278., Plut. Moral.
 p. 34, d, Athen. IV, p. 159, d, Stob. 5. p. 63., 91. p. 507.

Μὴ πλοῦτον εἶπης· οὐχὶ θαναμάζω θεόν,
 ὃν χῶ κάκιστος ῥαδίως ἐκτίσασατο.

Stob. 89. p. 502.

Τὴν δ' εὐγένειαν πρὸς θεῶν μή μοι λέγε·
 ἐν χρήμασιν τόδ' ἐστὶ. μή γανροῦ, πατερο·
 κύκλω γὰρ ἔρπει, τῷ μὲν ἔσθ', ὁ δ' οὐκ ἔχει,
 κοινοῖσι δ' αὐτοῖς χρωμέθ'. ὧ δ' ἂν ἐν δόμοις
 χρόνου συνοικῆ πλείστον, οὗτος εὐτυχής.

Pro εὐτυχῆς Grotius legendum suspicatus est εὐγενῆς, quod Bar-
 nesio aliisque placuit, cum bene habeat sententia, eum felicem esse,
 qui opes incertas atque instabiles quam diutissime conservet.

Ad sortis usum in hac fabula W. pertinere putat versum in-
 certae sedis Euripideum apud Plut. Moral. t. II. p. 965, e,

Ὁ τῆς Τύχης παῖς κληῖρος ἐπὶ τούτῳ ταγείς.

De re ipsa Suidas et Photius v. κληῖρος Ἐρμοῦ: Συνήθεια ἀρ-
 χαία. ἔβαλλον οἱ κληροῦντες εἰς ὑδροῖαν ἐλαίας φύλλον, ὃ
 προσηγόρευον Ἐρμῆν, καὶ πρῶτον ἐξήρουν (Suid. ἐξήρει)
 τοῦτο, τιμὴν τῷ θεῷ ἀπονέμουτες· ἐλάγγανε δὲ ὁ μετὰ τὸν
 θεόν. Εὐριπίδης ἐν Αἰόλῳ μνημονεύει τοῦ ἔθους τούτου.

15., 16.

Vetulae alicujus virginis conditionem, a patre commendatam,
 accipere nolentis Macarei videntur esse ista apud Plutarchum Mo-
 ral. p. 285, b, et Stobaeum 115. p. 592.

*Ἄλλ' ἢ τὸ γῆρας τὴν κύπριν χαίρειν ἔᾶ,
ἢ τ' Ἀφροδίτῃ τοῖς γέρουσιν ἄχθεται.*

Dedi ἢ τ', i. e. ἢ τοι, Ἀφρ. pro ἢ τ' Ἀφρ., quod legitur in libris: hoc enim dicit ille, quisquis fuit, aut sponte sua senectutem valedicere amori, aut odio senes esse Veneri. Contra pater juveni juvenem vetat nubere propterea, quod virorum diuturnior sit vigor, mulierum autem pulcritudo citius deflorescat:

Stob. 69. p. 429.

*Κακὸν γυναιῖκα πρὸς νέαν ζεῦξαι νέον·
μακρὰ γὰρ ἰσχύς μᾶλλον ἀρσένων μένει,
θήλεια δ' ἤβη θᾶσσον ἐκλείπει δέμας.*

17.

Recusando nihil proficiens apud patrem Macareus tandem fatetur verum, et poscit, ut soror sibi detur in matrimonium. quam rem abominante Aeolo, tanquam turpem, ille videtur excusasse *πολυθρούλλητον* illud, quo honesta et turpia ad opinionem hominum referuntur:

Τί δ' αἰσχρὸν, ἦν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ;

Quit turpe, si haud videtur usurpantibus?

Scholias Comici ad Ran. 1402. (*Τί δ' αἰσχρὸν, ἦν μὴ τοῖς θεωμένοις δοκῇ;*) Παρὰ τὸ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου *Τί δ' αἰσχρὸν* etc. Serenus apud Stobaeum V, p. 70.: *Εὐριπίδης εὐδοκίμησεν ἐν θεάτρῳ εἰπὼν „Τί δ' αἰσχρὸν, ἂν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ;“ καὶ Πλάτων ἐν τυχῶν αὐτῷ „ὦ Εὐριπίδη,“ ἔφη, „Αἰσχρὸν τὸ γ' αἰσχρὸν, κἂν δοκῇ, κἂν μὴ δοκῇ.“* similiter Lais apud Machonem Athen. XIII. p. 582, c, d. cf. Plut. Moral. p. 33, c, Porson. ad Eurip. Med. 1343.

18., 19., 20., 21., 22., 23., 24.

Iratus Aeolus, mulieresque verberans convicio (Stob. 71. p. 432.)

Γυναιῖκα δ' ὅστις πᾶνσεται λέγων κακῶς

δύστηνος ἄρα κοῦ σοφὸς κεκλήσεται,

e conspectu fugere et in exilium ire jubet Macareum, qui digressus ab eo properat ad Canacem et, quid actum sit, narrat, eique suadet, ut se comitetur profecturum. illa vero, quamvis parata sponsum sequi,

*Ἄλλ' ὅμως, inquit plorans, οἰκτρὸς τις αἰὼν πατρίδος
ἐκλιπεῖν ὄρους*

(Stob. tit. 37. p. 226.), et partu instante differre iter cogitur; quod significant, nisi fallor, verba

Τὰ πόλλ' ἀνάγκη διαφέρει τολμήματα,

Differt incepta plurimum necessitas,

nutricis quidem, ut conjicias: nam ejus haud dubie partes fuerunt in hac tragoedia. Igitur ad patrem redit Macareus, ut ei recon-

cilietur; sed priusquam convenit senem, ille gladium misit filiae, quo se occidat: hoc enim verisimilius videtur quam quod tradit Hyginus loco indicato in superioribus, ipsum eam interfecisse. placatus autem Aeolus abripientem se ad sponsam, ut mortem ejus prohibeat, filium sequitur, cum interea Canace partu edito *) se transfixit, et superveniens miserabili facto Macareus eidem gladio incubuit. quo spectaculo percussus senex sera poenitentia effundit querelas, cujusmodi sunt illae apud Stobaeum 115. p. 590.

Φεῦ, φεῦ, παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει
 „Γέροντές ἐσμεν οὐδὲν ἄλλο πλὴν ὄχλος,
 καὶ σχῆμα!“ ὀνειρώων δ' ἔρομεν μμηήματα·
 νοῦς οὐκέτ' ἐστὶν, οἰόμεσθα δ' εὖ φρονεῖν.

(minus bene libri νοῦς δ' οὐκ etc. restituimus asyndeton epexegeticum, deleta particula, cujus liberales sunt scribae.)

Galenus scripto de Hippocr. et Plat. dogm. IV, 7.

Εἰ μὲν τὸδ' ἡμᾶρ πρῶτον ἦν κακουμένω,
 καὶ μὴ μακρὰν δὴ διὰ πόνων ἐναυστόλουν,
 εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἂν, ὡς νεόξυγα
 πῶλον, χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον·
 νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι καὶ κατηρτυκῶς πόνων.

Matth.: „Hoc fragmentum H. Steph. in Thes. l. gr. t. III. p. 1155, b, et Barnes. ad Theseum referebant, fortasse quia paulo ante Galenus locum Thesei commemoraverat, post quem pergit Οὕτω δὲ εἰρησθαί φησι καὶ τὰ τοιαῦτα Εἰ μὲν etc. sed Aeoli esse probabile fit propter haec Grammatici Sangerman. in Bekkeri Anecd. p. 105, 25. Κατηρτυκέναι ἐλέγοντο οἱ μηκέτι βόλον ἔχοντες ἵπποι. Εὐριπίδης Αἰόλω. — Vocabulum καταρτυεῖν e schola Pythagorica petitum, ubi de ratione formandi componendique per disciplinam ingenii usurpabatur, illustravit Wyttenbach. ad Plut. p. 38, c.“ etc. Sane haec oratio decet Aeolum infelicem et his liberis, et Sisypho, Athamante, Salmoneo et Alcyone orbatum; neque abluunt ab ea, quae habet Stobaeus 102. p. 558. haec

Ἄει τὸ μὲν ζῆ, τὸ δὲ μεθίσταται κακόν,
 τὸ δ' ἐκπέφηνεν αὐθις ἐξ ἀρχῆς νέον.

Macarei morituri videntur verba apud Stobaeum 96. p. 531.

Γλυκεῖα γὰρ μοι φροντὶς οὐδαμῆ βίου.

25., 26., 27., 28., 29.

Choro reliquos superstites ex hac fabula versus tribuerim, nisi forte Εξάγγελος dixit illa apud Stobaeum 113. p. 584.

*) In postscenio puta. puella Terentiana Andr. III, 1, 15.: „Juno Lucina, fer opem; serva me, obsecro!“ ibi Donatus: „Haec vox post scenam tollitur.“ Neronem Canacen parturientem cantare solitum esse refert Suetonius Ner. c. 21.

Ὅ μοι, τίς ἀλγεῖν οὐκ ἐπίσταται κακοῖς;
 τίς ἂν κλύων τῶνδ' οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ;
 etiam illa, quae Stobaeus servavit Eclog. phys. p. 143.,

Ὁ χρόνος ἅπαντα τοῖσιν ὕστερον φράσει
 λάλος γὰρ οὗτος οὐκ ἐρωτῶσιν λέγει.

(male codd., immisso glossemate, et verbo λάλος, in quo
 vis sita est sententiae, thesi occultato: λάλος ἐστὶν
 οὗτος. malim quoque, quod aptius tragicæ orationi,
 Ἄπαντα τοῖσιν ὕστερον φράσει χρόνος.)

dubito, cujus ex persona dicta putem. sed cetera certe sunt Chori,
 haec videlicet, convenientia rebus gestis, de amore, quem sibi
 felicem optat, de malo malorum consiliorum exitu, denique de vita
 hominum fataliter laboriosa.

Stob. 61. p. 386.

Τῇ δ' ἀφροδίτῃ πόλλ' ἔνεστι ποικίλα·
 τέρπει τε γὰρ μάλιστα καὶ λυπεῖ βροτούς.
 τύχοιμι δ' αὐτῆς, ἥνικ' ἐστὶν εὐμενῆς.

Idem 4. p. 52.

Κακῆς ἀπ' ἀρχῆς γίννεται τέλος κακόν.

Idem 106. p. 568.

Μοχθεῖν ἀνάγκη· τὰς δὲ δαιμόνων τύχας
 ὅστις φέρει κάλλιστ', ἀνὴρ οὗτος σοφός.

Vereor ut versum

ὅστις | φέρει | κάλλιστ', | ἀνὴρ | οὗτος | σοφός,
 omni caesura carentem fecerit Euripides: sibilos metuisset specta-
 torum. duriores etiam isti numeri videntur in re leni, temperantia
 patientiaque sapientis. Quid multa? mendam subesse puto, vixque
 dubito quin poeta dixerit

ὅστις φέρει κάλλιστά γ' (vel κάλλιστ' ἂν), ἥν οὗτος
 σοφός.

Confusae litterae γ, ν, ρ, ut saepe alias.

Huc referas etiam fragmentum 6., sicut sententiae generales
 multis rebus vel gestis, vel gerendis, conveniunt; quod minus re-
 putant, qui promptiores quam circumspetiores levibus saepe allatis
 indiciis nomina fabularum aut personarum assignant versibus incer-
 tis, quo nihil fallacius.

30.

Hesychius: Ἀκρατές: ἀσθενές. Εὐριπ. Αἰόλω.

31.

Strabo VIII. p. 546, b. — Ἡ δὲ Σαλμώνη (oppidum in
 Elide Pisatide) πλησίον ἐστὶ τῆς ὀμωνύμου κρήνης, ἐξ ἧς δεῖ
 ὁ Ἐνπιεύς. — ἐνταῦθα γὰρ βασιλεῦσαι τὸν πατέρα αὐτῆς
 (Tyronis) Σαλμωνέα, καθάπερ καὶ Εὐριπ. ἐν Αἰόλω φησί.

III. Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Σ.

Ἀλέξανδρον, non *Ἀλεξάνδραν*, inscriptam fuisse Euripidis fabulam et ejusdem argumenti Sophocleam, Osannus Analect. Wolf. II, p. 529.—535. et Brunckius in annotatis ad Sophoclem animadverterunt. Quod ad Euripidem attinet, Alexandri (i. e. Paridis) nomen ostendit marmor a Winckelmanno editum Albanum, idemque habent Stobaei codex Parisinus apud Gaisfordium, Aelianus V. H. II, 8.; Clemens Alex. Strom. IV. p. 483. Hesychius quidem :

1.

Ἀρόρητος κόρη: ἡ Περσεφόνη. Εὐριπίδης Ἀλεξάνδρα. sed nescio an ponendum sit *Ἀλεξανδρεία*, quemadmodum dicitur *Ἐρέστεια*, *Λυκούργεια*, *Ἡράκλεια*. certe scholiastes ad Hippolytum v. 58.: — *Ἐτεροι δὲ εἰσι τοῦ Χοροῦ, καθάπερ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ, ποιμένες*, ubi non est quod reponatur *Ἀλεξάνδρα* auctore Musgravio: nam pastorum choro quid negotii esse potuerit cum Alexandra, i. e. Cassandra, mihi non magis liquet quam Osanno. Potest tamen, ut nonnulli hanc fabulam appellaverint Alexandram, quia magnae erant in ea partes Cassandreae. neque ab hac diversam, Alexandrae nomine inscriptam, fecisse Euripidem, obstinate negem.

Argumentum Hyginus Fab. 91. exposuisse creditur his verbis: „Priamus, Laomedontis filius, cum complures liberos haberet ex concubitu Hecubae, Cissei sive Dymantis filiae, uxor ejus praegnans in quiete vidit se facem ardentem parere, ex qua serpentes plurimos exiisse. (de serpentibus hic tantum dixit.) Id visum omnibus conjectoribus cum narratum esset, imperant, quidquid pareret, necaret, ne id patriae exitio foret. (idem clamasse Cassandram narrat Euripides Andromacha 291 seqq.) Postquam Hecuba peperit Alexandrum, datur interficiendus; quem satellites misericordia exposuerunt. eum pastores pro suo filio repertum [expositum]*) educarunt, eumque Parim nominaverunt. is cum ad puberem aetatem pervenisset, habuit taurum in deliciis. quo cum satellites missi a Priamo, ut taurum aliquis adduceret, venissent, qui in athlo funebri, quod ei fiebat, („Paridi, quem mortuum credebant.“ Ex Schefferi notis.) poneretur, coeperunt Paridis taurum adducere. qui persecutus est eos et inquisivit, quo eum ducerent; illi indicant se eum ad Priamum adducere („ei“ supplent Barth. et Toll., probantibus viris doctis), qui vicisset ludis funebribus Alexandri. ille amore incensus tauri sui descendit in certamen et omnia vicit (*νικᾷ τὰ πάντα*, ut ait Homeri Schol. ad II. δ', 376., i. e. omnium certaminum victor exstitit. v. Muncker.), fratres quoque suos superavit.

*) hoc ex margine irrepsisse putat Osannus, cui assentior. Quamquam ejus scriptoris stilum corrigere est laterem lavare.

Indignans Deiphobus gladium ad eum strinxit; at ille in aram Jovis Hercei insiluit. quod (i. e. propter quod) cum Cassandra vaticinaretur eum fratrem esse, Priamus eum agnovit regiaque recepit.

Apollodorus III, 12, 5. Μετὰ δὲ τὸ αἰρεθῆναι Ἴλιον ὑπὸ Ἡρακλέους — ἐβασίλευσε Ποδάρκης ὁ κληθεὶς Πρίαμος. (causam mutati nominis v. II, 6, 4.) καὶ γαμει πρώτην Ἀρίσβην τὴν Μέροπος, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖς Αἴσακος γίνεται, ὃς ἐγγημεν Ἀστερόπην τὴν Κεβροῆνος θυγατέρα, ἣν πενθῶν ἀποθανοῦσαν ἀπαρνεώθη. Πρίαμος δὲ, Ἀρίσβην ἐκδοὺς Ἰφτάκῳ, δευτέραν ἐγγημεν Ἐκάβην τὴν Δύμαντος ἥ, ὡς τινὲς φασί, Κισσέως, ἥ, ὡς ἕτεροι λέγουσι, Σαγγαρίου ποταμοῦ καὶ Μετώπης. Γεννᾶται δὲ αὐτῇ πρώτος μὲν Ἐκτωρ· δευτέρου δὲ γεννᾶσθαι μέλλοντος βρέφους, ἔδοξεν Ἐκάβῃ καθ' ὑπαρὸν δαλὸν τεκεῖν διάπυρον, τοῦτον δὲ πᾶσαν ἐπινέμεσθαι τὴν πόλιν καὶ καίειν. μαθὼν δὲ Πρίαμος παρ' Ἐκάβης τὸν ὄνειρον Αἴσακον τὸν υἱὸν μετεπέμψατο· ἦν γὰρ ὄνειροκρίτης παρὰ τοῦ μητροπάτορος Μέροπος διδαχθεὶς. οὗτος εἰπὼν, τῆς πατρίδος γενέσθαι τὸν παῖδα ἀπώλειαν, ἐκθεῖναι τὸ βρέφος ἐκέλευσε. Πρίαμος δὲ, ὡς ἐγεννήθη [τὸ βρέφος], δίδωσιν ἐκθεῖναι οἰκέτη κομίσονται εἰς Ἴδην (ὃ δὲ οἰκέτης Ἀγέλαος ὠνομάζετο). τὸ δὲ ἐκτεθεὶν ὑπὸ τούτου βρέφος πένθ' ἡμέρας ὑπὸ ἄρκτου ἐτράφη· ὃ δὲ σωζόμενον εὐρῶν ἀναιρεῖται, καὶ κομίσας ἐπὶ τῶν χωρίων ὡς ἴδιον παῖδα ἔτρεφεν ὠνομάσας Πάριον. γενόμενος δὲ νεανίσκος, καὶ πολλῶν διαφέρων κάλλει τε καὶ ῥώμῃ, αὐτῷ Ἀλέξανδρος προσωνομάσθη, ληστὰς ἀμυνόμενος, καὶ τοῖς ποιμνλοῖς ἀλεξήσας [ὅπερ ἐστὶ βοηθήσας]. καὶ μετ' οὐ πολὺ τοὺς γονέας ἀνεῦρε.

Apud Ovidium Heroïd. XVI, 51. Paris de se ipse:

Forma vigorque animi, quamvis de plebe videbar,
indicium tectae nobilitatis erat.

et 357.

Paene puer caesis abducta armenta recepi
hostibus, et causam nominis inde tuli;
paene puer juvenes vario certamine vici,
in quibus Ilioneus Deïphobusque fuit.

Praeter hos Hyginus fab. 273., ubi agit de ludis celebribus, commemorat Nestorem Nelei filium, Jovis Sarpedonem, Neptuni Cynnum, Herculis Telephum, aliosque duo Priami filios Helenum et Politen.

Ipsius tragoediae partes dignoscas tres, quarum prima contineat celebrationem ludorum funebrium et Priami hac occasione querelas, filium, quem mortuum putabat, desiderantis, hominumque mancam atque incertam deflentis felicitatem, quem et Hecubam Chorus Trojanorum, opinor, senum consolatur; altera Paridis victorias, rixamque ex invidentia fratrum ejus inprimis Deïphobi, qui fratrem, virtutem nobili generi divitiisque praeferentem, et pasto-

res, opem ferentes alumno suo, objurgat spernitque, tanquam miseros servos, neque ipsi patri, praemiis ornanti personatum pastorem, parcit, secundas agente Choro; denique postrema pars tutum asylo Paridem, ejusque ex vaticinio Cassandrae agnitionem.

Acta est haec fabula Olymp. 91, 1., ante Chr. nat. 416. Aelianus V. H. II, 8. Κατὰ τὴν πρώτην καὶ ἐννενηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, καθ' ἣν ἐνίκα Ἐξαίνετος ὁ Ἀκραγαντῖνος στάδιον, ἀντηγωνίσαντο ἀλλήλοις Ξενοκλῆς καὶ Εὐριπίδης. καὶ πρῶτός γε ἦν Ξενοκλῆς, ὅστις ποτὲ οὗτός ἐστιν, Οἰδίποδι, καὶ Λυκάονι, καὶ Βάκχαις, καὶ Ἀθάμαντι σατυρικῶ. τούτου δεύτερος Εὐριπ. ἦν Ἀλεξάνδρω, καὶ Παλάμηδῃ, καὶ Τρωσὶ, καὶ Σισύφω σατυρικῶ. Γελοῖον δὲ (οὐ γὰρ;) Ξενοκλέα μὲν νικᾶν, Εὐριπίδην δὲ ἠττᾶσθαι, καὶ ταῦτα τοιούτοις δράμασι. τῶν δύο τοίνυν τὸ ἕτερον, ἢ ἀνόητοι ἦσαν οἱ τῆς ψήφου κύριοι, καὶ ἀμαθεῖς, καὶ πόρρω κρίσεως ὀρθῆς, ἢ ἑδεκάσθησαν. ἄτοπον δὲ ἑκάτερον, καὶ Ἀθηναίων ἤμιστα ἄξιον.

1, a.

Stobaeus 103. p. 562.

ΠΡΙΑΜΟΣ — Ὡστ' οὗτις ἀνδρῶν εἰς ἅπαντ' εὐδαιμονεῖ.

1, b.

Idem 123. p. 616. et 113. p. 584.

ΧΟΡΟΣ. Παλαιὰ καινοῖς δακρύοις οὐ χρὴ στένειν . . .

ΠΡ. Οἶδ'. ΧΟΡ. Ἀλλὰ κάμπτειν τῷ χρόνῳ λύπας χρεῶν.

ΠΡ. Χρὴ· τοῦτο δ' εἰπεῖν ῥᾶον ἢ φέρειν κακά.

(Concinnius foret hoc Χρεῶν· τὸ δ' εἰπεῖν etc. vulgata habent speciem glossematis.)

1, c.

Stob. 106. p. 568.

ΧΟ. Πάντων τὸ θανεῖν· τὸ δὲ κοινὸν ἄχος αναρ. dim. μετρίως ἀλγεῖν σοφία μελετᾶ.

2, a, b, c.

Idem 60. p. 384., 67. p. 424., 84. p. 493.

ΔΗΙΦΟΒΟΣ. Ἥλεγχον· οὕτω γὰρ κακὸν δοῦλον γένος· γαστήρ ἅπαντα, τοῦπίσω δ' οὐδὲν φρονεῖ.

His verbis Deiphobus se purgat apud patrem de eo, quod acerbius invecus est in fratrem victorem.

Ἐκ τῶν ὁμοίων οἱ κακοὶ γαμουῖσ' ἀεὶ.

Oratio ejusdem, ut opinor, pastores contemnentis, ut ignobiles et eos, qui nunquam generosiores spiritus capiant, sed, segregati a liberis nobilibusque, servilia etiam connubia quaerant. Neque alii attribuerim versus proxime sequentes

Οὐκ ἔστιν ἐν κακοῖσιν εὐγένεια, παρ'
ἀγαθοῖσι δ' ἀνδρῶν.

2, d.

Cui hoc respondisse videtur Priamus, quod habetur apud Cle-
mentem Alex. Strom. VI. p. 621.,

Χρόνος δὲ δείξει σ', ᾧ τεκμηρίω μαθῶν,
ἢ χρηστὸν ὄντα γνώσομαι σέ γ', ἢ κακόν.
eo verbo superbiam filii castigaverit senex humanus.

2, e, f, g.

Jam rursus Chori haec existimanda sunt, Priami benevolen-
tiam, qua Paridem excepit atque honoravit, vituperantis:

Stob. 60. p. 384.

Δούλων ὅσοι φιλοῦσι δεσπότηι (non δεσποτῶν) γένος,
πρὸς τῶν ὁμοίων πόλεμον αἰροῦνται μέγαν.
Quicumque domini diligunt servum genus,
aequalium suscipiunt bellum maximum.

— Δούλους γὰρ οὐ
καλὸν πεπᾶσθαι κρείσσονας τῶν δεσποτῶν.
— Servos enim
non utile est habere qui praestent heris,
ut vertit Grotius.

Stob. 4. p. 53.

Ὅθεν δὲ νικᾷν χρῆν σε, δυστυχεῖς ἀναξ,
ὄθεν δέ σ' οὐ χρῆν, εὐτυχεῖς· δούλοισι γὰρ
τοῖς σοῖσι νικᾷς, τοῖς δ' ἐλευθέροισιν οὐ.
bene Musgrav. τοῖς σ. νικᾷς pro τοῖς σοῖσιν ἦκεις.

2, h, i, k, l, m, n, o.

Tantis injuriis Paris irritatus par pro pari reddit, Deïphobi et
optimatium fraudem atque superbiam, quamvis lege sancitam, exa-
gitans, qui casu, non ratione aut sapientia, populum subegerint,
ut servorum instar famuletur, cum Terra pares creaverit homines,
nec genus aut opes et luxuria valeant ad virtutem, paupertas autem
misera quidem res sit, sed tamen educet viros laboriosos ac strenuos.

Stob. 60. p. 384.

Ὡ παγκάκιστοι καὶ τὸ δοῦλον οὐ λόγῳ
ἔχοντες, ἀλλὰ τῇ τύχῃ, κεκτημένοι!

Idem 84. p. 492.

— Περισσόμυθος ὁ λόγος, εἰ
βρότειον εὐγένειαν εὐλογήσομεν.

τὸ γὰρ πάλαι καὶ πρῶθ' ὅτ' ἐγενόμεσθ' αὖ, οὐ
 διὰ δὴ γ' ἔκρινεν ἢ τεκοῦσα Γῆ βροτούς,
 ὅμοια δὲ χθῶν ὄψιν εἰς ἅπασαν ἄν
 πάντ' ἐξεπαίδευσ'· ἴδιον οὐδὲν ἔσχομεν,
 μία δ' ἦν γονὴ τὸ δυσγενές, τό τ' εὐγενές·
 νόμῳ δὲ γαῦρον αὖτ' ἔκραινεν ὁ χρόνος.
 τὸ φρόνιμον εὐγένεια καὶ τὸ συννετὸν, ὡ
 θεὸς δίδωσιν, οὐχ ὁ πλοῦτος.

Jacent haec ἄμετρα in libris, legiturque εὐγένειαν εἰ βρότ. εὐλογ.
 — πρῶτον ὅτ' ἐγενόμεθα, διὰ δ' ἔκρινεν ἃ τεκ. γᾶ βρ.,
 ὅμοιαν χθῶν ἅπασιν ἐξεπαίδευσεν ὄψιν, ἴδιον οὐδὲν ἔχομεν·
 μία δὲ γονὰ τό τ' εὐγενές καὶ τὸ δυσγενές· νόμῳ δὲ γ. αὐτὸ
 κραίνει χρόνος. Dorismis, qui forte invecti sunt, editores decepti
 haec pro melicis habuerunt, in quibus manifesto iambicus inest ty-
 pus, apparentque clausulae senariorum, nec lyrica est oratio, sed
 sedata conveniensque ceteris, quae dicit Paris, moribusque ejus in
 hac fabula.

Stob. 40. p. 238.

Ἄναξ, διαβολαὶ δεινὸν ἀνθρώποις κακόν,
 ἀγλωσσία δὲ πολλάκις ληφθεὶς ἀνήρ
 δίκαια λέξας ἤσσον εὐγλώσσου φέρει.

His verbis Paris infantiam suam excusat apud Priamum, ne sibi
 obsit, defendenti, et juste quidem, se et suos contra Deïphobi et
 Chori criminationes. quo pertinent etiam fragmenta duo, quae se-
 quuntur.

Stob. 91. p. 507.

Ἄδικον δ' ὁ πλοῦτος, πολλὰ δ' οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ.

Idem 95. p. 518.

Κακόν τι βούλευμ' ἦν ἄρ' εἰς εὐανδρίαν
 ὁ πλοῦτος ἀνθρώποισιν, αἶ τ' ἄγαν τρυφαί·
 πενία δὲ δύστηνον μὲν, ἀλλ' ὅμως τρέφει
 μοχθοῦντ' ἀμείνω τέκνα καὶ δραστήρια.

Chorus infestior etiam Paridi quam antea propter prudentem
 orationem, metuensque, ne Priamus audiat eum, Deïphobique et
 suam ipsius insolentiam coërceat,

Σοφὸς μὲν οὖν εἶ, Πρίαμ', inquit, ὅμως δὲ σοὶ λέγω,
 δούλου φρονουῦντος μᾶλλον ἢ φρονεῖν χρεῶν
 οὐκ ἔστιν ἄχθος μείζον, οὐδὲ δῶμασι
 κτήσις κακίων, οὐδ' ἀνωφελεστέρα.

quae extant apud Stobaeum 60. p. 383. Hisque senibus violentio-
 res filii regis duce Deïphobo Paridem strictis gladiis invadunt, qui

pastoribus trepidantibus, illis autem persequentibus, in aram Jovis Hercei confugit, clamans (Stob. 38. p. 222.)

*Ὀἴμοι θανοῦμαι διὰ τὸ χρήσιμον φρενῶν,
ὃ τοῖσιν ἄλλοις γίγνεται σωτηρία!*

causam sibi mortis bonam mentem esse queritur, propter quam alias homines serventur.

3, a, b, c.

Longinus cap. 15.

Ibi consistentem supplicem videns Cassandra acclamasse videtur Trojanis, ut opem ferrent regis filio. Virginis divinae prima tantum verba servata sunt a Longino

Ἄλλ', ὦ φίλιπποι Τρωῆς,

cum hoc, vel quiddam simile dixerit apud Euripidem

Ἄλλ', ὦ φίλιπποι Τρωῆς, οὐκ ἀρήξετε; etc.

Stob. 110. p. 581.

Qua re comperta laetus Priamus, uxorem compellans,

*Ἐκάβη, τὸ θεῖον ὡς ἄελπτον ἔρχεται
θνητοῖσιν, ἔλκει δ' οὔποτ' ἐκ ταύτου τύχας!*

Eidemque tribui possunt ista, quae habet Comici scholiastes ad Ran. 100., tanquam ἐξ Ἀλεξάνδρας Εὐριπίδου allata,

— Καὶ χρόνου προὔβαινε ποῦς,

ut senex paulatim elapso tempore infantem illum expositum evasisse dicat juvenem fortissimum.

Retulit ad hoc drama Musgravius illa, quae leguntur apud Plutarchum Moral. p. 821, b., qui locus sic habet: „Ὡσπερ οὖν τῆς Κασάνδρας ἀδοξούσης ἀνόνητος ἦν ἡ μαντικὴ τοῖς πολίταις,

*Ἄκραντα γὰρ με, φησὶν, ἔθηκε θεσπίξειν θεὸς,
καὶ πρὸς παθόντων κἂν κακοῖσι κειμένων
σοφὴ κέκλημαι, πρὶν παθεῖν δὲ μαίνομαι.*

sed non persuadet, siquidem hic non contemnitur vaticinium Cassandrae, sed fidem illi habens Priamus filium agnoscit.

Contra his rebus apta videantur verba quaedam apud Cajum ὑπὲρ Λουκίλλης (Stob. 67. p. 427.), ubi dicit: *Φυλάττομαι δὲ τι πικρότερον εἰπεῖν διὰ τὸ τῆς μητρονιάς ὄνομα. πολλὰ γὰρ προεἰληπται τῶν ὀνομάτων εἰς πίστιν ἀπεχθείας, καὶ μητρονιά δυσκόλως ἀληθεύειν πιστεύεται. δεῖ δὲ οὐ ταῖς φήμαις τῶν ὀνομάτων ἐξελέγχεσθαι τοὺς τρόπους.* Postremam sententiam Barnesius in Addendis p. 517. cum invenisset apud scriptorem vitae Galeni, quem Renatum Charterium esse ait Porsonus Advers. p. 277., nescio qua suspicione ductus, Euripidi hac fabula vindicare conatus est. quae sententia si revera illius vel alicujus poetae est (et habet quidem speciem versus trochaïci tetrametri), certe

non sic ferenda erat, ut mutata rei, quae ibi agitur, accommo-
davit Cajus, sed scribendum restitutis numeris

Δεῖ δὲ τὰς φήμας ὀνομάτων ἐξελέγχεσθαι τρόποις,

Nominum famas probandas esse dico ex moribus.

haec orationi conveniunt Paridis, caventis, ne servi nomen sibi
obsit apud Priamum. Metrum vehementiorem loquentis affectum
significat.

Brevitatis causa et hic et alias pleraque omittenda nobis sunt,
quae similia ex latinis Tragicis Barnesius aliique viri docti attulerunt,
cum praesertim insint in illis, quorum nonnisi tenuia reperias apud
Graecos vestigia; quemadmodum omnino Latini graecos scriptores,
si quos sequuntur, non solent fideliter exprimere sive latinare, ut
loquitur Caelius Aurelianus, sed libere imitari, quo usus eorum ad
supplenda vel illustranda Graecorum opera imminuitur.

IV. A A K M A I Ω N.

Hyginus Fab. 73.; Amphiarus (Argivus), Oeclei et Hyper-
mestrae (sic), Thestii filiae, filius, augur, qui sciret, si ad The-
bas oppugnatum isset, se inde non rediturum, [itaque] celavit se,
conscia Eriphyle conjugē sua, Talai filia. Adrastus autem, ut eum
investigaret, monile aureum ex gemmis fecit et muneri dedit sorori
suae Eriphylae, quae doni cupida conjugem prodidit. (at videtur
excidisse ante am-) Amphiarus Alcmaeoni filio suo praecepit, ut
post suam mortem poenas a matre exsequeretur. qui postquam
apud Thebas terra est devoratus, Alcmaeon, memor patris (fortasse
legendum patrii) praecepti, Eriphylen matrem suam interfecit. quem
postea Furiae exagitarunt.

Apollodorus III, 7. 5.—7., postquam dixit de bello Epigo-
norum duce Alcmaeone: *Μετὰ δὲ τὴν Θηβαίων ἄλωσιν αἰσθό-
μενος Ἀλκμαίων καὶ ἐπ' αὐτὸν δῶρα εἰληφυϊαν Ἐριφύλην
τὴν μητέρα,* (Apollod. ibidem 2.: *Ἀαβοῦσα γὰρ Ἐριφύλη παρὰ
Θερσάνδρου τοῦ Πολυνείκουσ τὸν πέπλον* [Peplo et monili da-
tis, ἔδνοις pretiosis, Cadmus Harmoniam, Martis et Veneris filiam,
duxerat], *συνέπεισε καὶ τοὺς παῖδας στρατεύεσθαι.*) *μᾶλλον
ἠγανάκτησε, καὶ, χρήσαντος Ἀπόλλωνος αὐτῷ, τὴν μητέρα
ἀπέκτεινεν. ἔνιοι μὲν μᾶλλον λέγουσι σὺν Ἀμφιλόχῳ τῷ
ἀδελφῷ κτεῖναι τὴν Ἐριφύλην, ἔνιοι δὲ ὅτι μόνος. Ἀλ-
κμαίωνα δὲ μετῆλθεν Ἐριννὺς τοῦ μητροῦ φόνου, καὶ μεμη-
νῶς πρῶτον μὲν εἰς Ἀρκαδίαν πρὸς Οἰκλέα (patrem Amphiarai)
παραγίνεται, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Ψωφίδα (oppidum Arcadiae) πρὸς
Φηγέα (regem). καθαρθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ Ἀρσινόην (Alphe-
siboeam dictam a Sophocle in Alcmaeone, Pausania VIII, 24.,
Propertio I, 15, 15.) γαμῆ τὴν τούτου θυγατέρα, καὶ τὸν τε
ὄρμον καὶ τὸν πέπλον ἔδωκε ταύτῃ. γενομένης δὲ ὕστερον*

τῆς γῆς δι' αὐτὸν ἀφόρου, χρήσαντος αὐτῷ τοῦ θεοῦ πρὸς Ἀχελῶν ἀπιέναι, καὶ παρ' ἐκείνου πάλιν ὄσια (sacra expiationis. libri κ. π. ἐκείνον π. διαλαμβάνειν, Commelin. ἐκείνου) λαμβάνειν, (Thucyd. II, 102. Κεῖνται δὲ καὶ τῶν νήσων τῶν Ἐχινάδων αἱ πολλὰ καταντικρὺ Οἰνιάδων, τοῦ Ἀχελῶου τῶν ἐκβολῶν οὐδὲν ἀπέχουσαι, ὥστε μέγας ὢν ὁ ποταμὸς προσχοῖ αἰ, καὶ εἰσι τῶν νήσων αἱ ἠπειρῶνται. — ἔρημοι δ' εἰσι καὶ οὐ μεγάλαι. Λέγεται δὲ καὶ Ἀλκμαίῳ τῷ Ἀμφιάρῳ, ὅτε δὴ ἀλάσθαι αὐτὸν μετὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς, τὸν Ἀπόλλω ταύτην τὴν γῆν χρῆσαι οἰκεῖν, ὑπειπόντα, οὐκ εἶναι λύσιν τῶν δειμάτων πρὶν ἂν εὐρῶν ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ κατοικίσηται, ἦτις, ὅτε ἔκτεινε τὴν μητέρα, μήπω ὑπὸ ἡλίου ἑωρᾶτο [μηδὲ γῆ ἦν], ὡς τῆς γε ἄλλης αὐτῷ μεμιασμένης. ὁ δ' ἀπορῶν, ὡς φασι, μόλις κατενόησε τὴν πρόσχωσιν ταύτην τοῦ Ἀχελῶου, καὶ ἐδόκει αὐτῷ ἱκανὴ ἂν κεχῶσθαι δίαίτα τῷ σώματι ἀφ' οὐπερ κτείνας τὴν μητέρα οὐκ ὀλίγον χρόνον ἐπλανᾶτο. καὶ κατοικισθεὶς ἐς τοὺς περὶ Οἰνιάδας τόπους ἐδυναστευσέ τε, καὶ ἀπὸ Ἀκαρνᾶνος παιδὸς ἑαυτοῦ τῆς χώρας τὴν ἐπωνυμίαν ἐγκατέλιπε. Hisce explicatur τὸ πρὸς Ἀχελῶν ἀπιέναι apud Apollodorum, qui de se significationem adjecit loci, quem deus obscure, pro more suo, indicaverat.) τὸ μὲν πρῶτον πρὸς Οἰνέα παραγίνεται εἰς Καλυδῶνα, καὶ ξενίζεται παρ' αὐτοῦ· ἔπειτα ἀφικόμενος εἰς Θεσπρωτοὺς τῆς χώρας ἀπελαύνεται· τελευταῖου δὲ ἐπὶ τὰς Ἀχελῶου πηγὰς παραγενόμενος καθαιρεταί τε ὑπ' αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐκείνου θυγατέρα Καλλιρρόην λαμβάνει, καὶ ὃν Ἀχελῶος προσέχωσε τόπον κτίσας κατῴκησε. Καλλιρρόης δὲ ὕστερον τὸν τε ὄρμον καὶ τὸν πέπλον ἐπιθυμούσης λαβεῖν, καὶ λεγούσης οὐ συνοικήσειν αὐτῷ, εἰ μὴ λάβοι ταῦτα, διὸ (suspicio ponendum esse ταῦτα δὴ,) παραγενόμενος εἰς Ψωφίδα Ἀλκμαίων Φηγεῖ λέγει τεθεσπίσθαι τῆς μανίας ἀπαλλαγὴν ἑαυτῷ, ὅταν τὸν ὄρμον εἰς Δελφοὺς κομίσας ἀναθῆ καὶ τὸν πέπλον. (Alii narrant, revera id factum esse e responso Apollinis Delphici, et affert ex Ephori Historiarum libro XXX. Athenaeus VI. p. 232. ipsum oraculum hujusmodi:

Τιμῆν μ' αἰτεῖς δῶρον μανίαν ἀποπαῦσαι·

καὶ σὺ φέρειν τιμῆν ἐμοὶ γέρας, ᾧ ποτε μήτηρ

Ἀμφιάραον ἔκρουψ' ὑπὸ γῆν αὐτοῖσι σὺν ὅπλοις.

verum id abhorret ab oeconomia horum dramatum: quare mutatum est a poeta.) ὁ δὲ πιστεύσας δίδωσι. μηνύσαντος δὲ θεράποντος, ὅτι Καλλιρρόη ταῦτα λαβὼν ἐκόμιξεν, ἐνεδρευθεὶς ὑπὸ τῶν Φηγέως παίδων, ἐπιτάξαντος τοῦ Φηγέως, ἀναιρεῖται. Ἀρσινόην δὲ μεμφομένην οἱ τοῦ Φηγέως παῖδες ἐμβίβασαντες εἰς λάρνακα κομίζουσιν εἰς Τεγέαν καὶ διδόασιν Ἀγαπήνορι, καταψευσάμενοι τὸν Ἀλκμαίωνος αὐτῆς φόνον. Καλλιρρόη δὲ τὴν Ἀλκμαίωνος ἀπώλειαν μαθοῦσα, πλησιάζοντος αὐτῇ τοῦ Διὸς, αἰτεῖται τοὺς γεγεννημένους παῖδας ἐξ

Ἀλκμαίωνος αὐτῇ γενέσθαι τελείους, ἵνα τὸν τοῦ πατρὸς τίσωνται φόνον. γενόμενοι δὲ ἐξαίφνης οἱ παῖδες τέλειοι ἐπὶ τὴν ἐκδικίαν τοῦ πατρὸς ἐξήεσαν. κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ καιρὸν οἱ τε Φηγέως παῖδες Πρόνοος καὶ Ἀγήνωρ, εἰς Δελφοὺς κομίζοντες ἀναθεῖναι τὸν ὄρμον καὶ τὸν πέπλον, καταλύουσι πρὸς Ἀγαπήνορα, καὶ οἱ τοῦ Ἀλκμαίωνος παῖδες Ἀμφότερός τε καὶ Ἀκαρνάν· καὶ ἀνελόντες τοὺς τοῦ πατρὸς φονέας, παραγενόμενοί τε εἰς Ψωφίδα καὶ παρελθόντες εἰς τὰ βασιλεία, τὸν τε Φηγέα καὶ τὴν γυναικα αὐτοῦ κτείνουσι. διωχθέντες δὲ ἄχρι Τεγέας, ἐπιβοηθησάντων Τεγεατῶν καὶ τινῶν Ἀργείων, ἐσώθησαν, εἰς φυγὴν τῶν Ψωφιδίων τραπέντων. δηλώσαντες δὲ τῇ μητρὶ ταῦτα, τὸν τε ὄρμον καὶ τὸν πέπλον ἐλθόντες εἰς Δελφοὺς ἀνέθεντο κατὰ πρόσταξιν Ἀχελώου. πορευθέντες δὲ εἰς τὸν Ἥπειρον συναθροίζουσιν οἰκῆτορας, καὶ κτίζουσιν Ἀκαρνανίαν.

Εὐριπίδης δὲ φησιν, Ἀλκμαίωνα κατὰ τὸν τῆς μανίας χρόνον ἐκ Μαντοῦς Τειρεσίου παῖδας δύο γεννῆσαι, Ἀμφίλοχον καὶ θυγατέρα Τισιφόνην, κομίσαντα δὲ εἰς Κόρινθον τὰ βρέφη δοῦναι τρέφειν Κορινθίων βασιλεῖ Κρέοντι. καὶ τὴν μὲν Τισιφόνην, διενεγκοῦσαν εὐμορφία, ὑπὸ τῆς Κρέοντος γυναικὸς ἀπεμποληθῆναι, δεδοικυίας μὴ Κρέων αὐτὴν γαμετὴν ποιήσεται· τὸν δὲ Ἀλκμαίωνα ἀγοράσαντα ταύτην ἔχειν, οὐκ εἰδότα τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα θεράπαιναν, παραγενόμενον δὲ εἰς Κόρινθον ἐπὶ τὴν τῶν τέκνων ἀπαίτησιν καὶ τὸν υἱὸν κομίσασθαι, καὶ Ἀμφίλοχος κατὰ χρησμούς Ἀπόλλωνος Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος ᾤκησεν.

Quod pridem suspicatus est Bentley Epist. ad Mill. p. 467. sequ., minimum duplex Euripidis tragoedia fuit Alcmaeonis nomine inscripta, altera Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφίδος, altera Ἀ. ὁ διὰ Κορίνθου, h. e. ὁ ἐν Ψωφίδι, ὁ ἐν Κορίνθῳ, quemadmodum non solum Herodotus I, 25. dixit θέης ἄξιον διὰ πάντων τῶν ἐν Δελφοῖσι ἀναθημάτων, et VIII, 37. διὰ πάντων φασμάτων ἄξια θαυμάσαι μάλιστα, ibidemque 69. ἄτε ἐν πρώτοισι τετιμημένης διὰ πάντων τῶν συμμάχων, pro ἐν πᾶσιν ἀναθήμασιν, ἐν πᾶσι φάσμασιν, ἐν πᾶσι συμμάχοις, verum etiam Athenaeus 93, f, de margarita in concha sua αὖξεται διὰ τοῦ στερεοῦ τῆς κόγχης pro ἐν στερεῷ τ. κ., „in dura parte, non in carnosa, conchae,“ Latini „Per omnia“ pro In omnibus etc. Earum tragoediarum priorem celebriorem cogitaverit Aristophanes Equ. 1202. (1299.), quae fabula acta est Olymp. 88, 4., ante Chr. nat. 425. alteram autem verisimile est dici in scholio ad Ran. 67. (Οὕτω δὲ καὶ αἱ διδασκαλῖαι φέρουσι, τελευτήσαντος Εὐριπίδου τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδασχέναι ὁμωνύμως· ἐν ἄστει Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα, Βάκχας.) quam tragoediam Euripidis filius docuit Olymp. 93, 3., ante Chr. nat. 406. recte enim Matth. existimat, cum adeo diversa sint argumenta

reliquiarum, quibus Alcmaeonis nomen adscriptum est, non duplicem hanc ejusdem tragoediae recensioem intelligendam esse, sed alteram fabulam, quemadmodum in manibus habemus duas Iphigenias. Quanquam ne sic quidem prorsus explanata res videtur, sed potius statuendum est, quod Bentlejo in mentem venit, tria de Alcmaeone dramata composuisse Euripidem, quorum primo expiatus fuerit Alcmaeon a Phegeo, secundo liberos ex Mantone repetiverit Corinthi, tertio iterum expiatus ab Acheloo Callirrhoen duxerit et suasu ejus ad Phegeum profectus perierit. Sane vix fieri potuit, ut tot res tam diversae, tantisque temporum intervallis disjunctae, in ambitum duarum fabularum compingerentur. hanc igitur ego rationem secutus sum Alcmaeonem Psophide, Alcmaeonem Corinthi, et Alcmaeonem simpliciter dictum.

a) ἈΛΚΜΑΙΩΝ Ὁ ΔΙΑ ΨΩΦΙΔΟΣ.

a, 1.

Hesychius. Ἀτενῆς: Ἦκω δ' ἀτενῆς ἀπ' οἴκων. Εὐριπίδης Ἀλκμαίωσι τῷ διὰ Ψωφίδος.

Alcmaeonis verba Phegeum convenientis, quae verba cum haud dubie metro iambico conscripta fuerint, nescio an ponendum sit, restituto vocabulo, quod officiente simili videtur neglectum esse, ut saepius accidit,

— Ἦκω δὲ δὴ

ἀτενῆς ἀπ' οἴκων.

recta se Argis venisse dicit.

a, 2, 3, 4.

Sequuntur particulae narrationis, qua, postquam Phegeo supplicavit, de se et Amphiarao, matrisque caede exposuit Alcmaeon. Stobaeus 22. p. 188.

Ταπεινὰ γὰρ χρῆ τούς κακῶς πεπραγότας
λέγειν, ἐς ὄγκον δ' οὐκ ἄνω βλέπειν τύχης.

Demissa fari cladibus pressos decet,
non pristinae respicere fortunae decus. Grot.

Scholiastes Aristotelis ad Eth. III, 1, 8. — Παρατίθεται τὸν παρ' Εὐριπίδῃ Ἀλκμαίωνα, ὡς δι' εὐτελεῖ τινα ὑπομειναντα μητροκτονῆσαι. λέγει γὰρ παρ' αὐτῷ ὁ Ἀλκμαίων

Μάλιστα μὲν μ' ἐπῆρ' ἐπισκήψας πατήρ,
ὄθ' ἄρματ' εἰσέβαινε εἰς Θήβας ἰών.

perperam libri Εὐριπίδην.

Idem ibidem: — καὶ καταρασαμένου (non — σομένου) αὐτοῦ (Amphiaraum dicit), εἰ μὴ ἀποκτείνῃ, ἀκαρπίαν τε γῆς καὶ ἀτεκνίαν. ex quibus eruas senarium Ἀτεκνίαν τ' ἀράτο, γῆς τ' ἀκαρπίαν.

a, 5, 6, 7, 8.

Schol. Pindari Nem. 4, 32. Ἀμφιτρούωνος ἀντὶ πατρωνυμικοῦ, τοῦ Ἀμφιτροωνίδου. — ὡς Ὅμηρος λέγει (Il. θ', 479.) Ὑπερίωνος Ἡελίοιο ἀντὶ τοῦ Ὑπεριονίδου, καὶ Εὐρ.

Ὁ σοὶ χρυσοῦν ἀπώλεσ' Οἰδίπους δ' ἐμὲ,
χρυσοῦν ἐνεγκῶν ὄρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

Scribo Ὁ συγκροτῶν μ' ἀπώλεσ', Οἰδίπου γέ μοι χρυσοῦν etc. saepe confusa *v* et *oi*, *κ* et *χ*, *o* et *v*, *σ* et *τ*, ne dicam de similibus facileque inter se permutandis *ou* et *ω*: hinc, puto, error in verbis Ὁ σοὶ χρυσοῦν. certe Polynices aptissime dicitur ὁ συγκροτῶν, „concitator,” qui stimulavit Argivorum principes ad suscipiendum bellum Thebanum; nec minus recte mundus iste muliebris vocatur Oedipi sive Oedipodeus, qui a Cadmo ad Oedipum ejusque filios pervenisse putaretur. Ceterum haec loquitur Amphiraus, cujus personae etiam sequentia tria fragmenta tribuo, etsi illa Βροτοῖς — φέρειν ipsi quoque Alcmaeoni vel Choro apta sunt.

Stob. 22. p. 187.

Βροτοῖς τὰ μείζω τῶν μέσων τίπτει νόσους,
θεῶν δὲ θνητοῦς κόσμον οὐ πρόπει φέρειν.

negat Amph. Harmoniae mundum divinum convenisse mortali feminae Eriphylae.

Idem 67. p. 423.

Γυναῖκα κῶφέλειαν ἀνδρὶ καὶ νόσον
φέρειν μερίσταν ἂν ἐδίδαξ' ἐμῶ λόγῳ.

Vulgo: Γ. καὶ κῶφέλειαν καὶ νόσον ἀνδρὶ φέρει μεγ. ἐδίδαξα τοῦμῶ λόγῳ., Matth. κῶφ., Valck. φέρειν, cetera nos expeditivimus.

Priscianus lib. XVIII, 25.

Ἡ τοῦ τεκόντος οὐδὲν ἐντρέπει πατρός;

codex Monacensis apud Spengel. ad Varronem p. 624. ΕΤΤΟΥ ΤΕΚΟΤΟΣ ΟΥΔΕΝ ΕΝΤΡΕΠΗ ΠΑΤΡΟΣ, *η* et *ε* permutatis, ut opinor. alii libri sic vel similiter ἐπ' οὐτ' ἐκόντος — Putsch. Τί τοῦτ' ἐκόντος —, unde Musgrav. Τί; τοῦ τεκόντος —. Krehl. apud Priscianum, Grotio et Barnesio auctoribus, Ἐπεὶ τεκόντος —, temere omisso articulo, etc.

His Amph. incitat filium haesitantem; nec frustra.

a, 9.

Aristoteles Eth. V, 9.

ΑΛΚΜΑΙΩΝ. Μητέρα κατέκταν τὴν ἐμήν. βραχὺς λόγος.
ΦΗΓΕΤΣ. Ἐκῶν ἐκούσαν, ἢ οὐ θέλουσαν οὐ θέλων;

Immisi personas, neque tuli inconcinnum ἢ οὐ θέλ. οὐχ ἐκῶν. assentior autem Welckerō, haec ad Alcmaeonem referenti invitis scholiastis philosophi, qui ex Bellerophonte deprompta esse narrant.

a, 10.

Expiatus igitur a Phegeo Alcmaeon filiam quoque ejus Arsinoen sive Alphesiboeam (quod fortasse cognomen fuit regiae virginis: v. Iliad. σ', 593.) in matrimonium accipit.

Suidas v. Πενθερά, Photius ibidem p. 300 ed. Herm. Πενθερά τῶ νυμφίῳ ὁ τῆς κόρης μήτηρ, καὶ πενθερός ὁ πατήρ. Εὐρ. δὲ γαμβρόν αὐτόν παρὰ τάξιν λέγει. ὁ γοῦν Ἀλκμαίων τῶ Φηγεῖ φησι

Καὶ γ', ᾧ γεραιῆ, τήνδε παῖδα δούς ἐμοὶ
γαμβρός νομίζει, καὶ πατήρ σωτήρ τ' ἐμός.

καὶ γε παῖδα, „ipsam quoque filiam“ praeter beneficium expiationis. libri Καὶ σ', quod varie tentaverunt. notum, Γ et C litteras confusas interdum esse a librariis. igitur his verbis Alcmaeon gratias agit Pheneo de filia desponsa. Suidae libri itidem mendose γαμβρόν, sed Phot. γαμβρός, quod etiam illum in animo habuisse ex ejus explicatione intelligitur.

Expiatus A. modo Psophide, modo Argis videtur habitasse per longius tempus, quo tempore ignarus ignaram emit filiam Tisiphonen, quam zelotypa Creontis uxor vendiderat.

a, 11.

Aristoph. Equ. 1202.

Οὐδ' ἐπνυθάνεσθε ταῦτ', ᾧ παρθένοι, τὰν τῆ πόλει;
Verba Ἐξαγγέλου, opinor, ad Chorum virginum Arcadicarum, quae ad regiam convenerant. quaerit homo, an nondum audiverint, quid acciderit in urbe; advenisse matricidam etc.

a, 12.

Stob. 60. p. 384. et 47. p. 343.

α. Μέτεστι τοῖς δούλοισι δεσποτῶν νόσου.

β. Φεῦ, φεῦ, τὰ μεγάλα μεγάλα καὶ πάσχει κακά!

Tristem, puto, Tisiphonen videntes choricæ virgines causam doloris sciscitatae erant, et illa responderat, herum, quamvis expiatum et maximis ornatum fortunis, tamen identidem affligi, ipsamque simul, ut deceat fidelem servam. cui orationi apta sunt commiserantis egregiam puellam Chori verba

Heu, magnae magnis res malis obnoxiae!

a, 13.

Hesychius. Ἀργαίνειν: λευκαίνειν. Εὐρ. Ἀλκμαίωνι διὰ Ψωφίδος. Eustathius p. 1430; 62. Ἐκεῖθεν καὶ „ἀργαίντες ταῦροι“ παρὰ Πινδάρῳ, καὶ „ἀργαίνειν“ τὸ λευκαίνειν παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀλκμαίωνι.

b) ἈΛΚΜΑΙΩΝ Ὁ ΔΙΑ ΚΟΡΙΝΘΟΥ.

Serius, opinor, quam voluit, metuens scilicet Arsinoës odium novercale, Alcmaeon Corinthum profectus est receptum liberos suos ex Mantone.

b, 1.

Schol. Hesiodi ad Scut. Herc. in codice Schellersheim. p. 61., apud Creuzerum Melet. I. p. 65. Ὡσπερ ἐν Ὀρέστη (140.) „Σίγα, σίγα, λευκὸν (sic; codd. Euripidei λεπτόν) ἴχνος ἀρβύλης,“ καὶ ἐν Ἀλκμαίῳ τῷ διὰ Κορίνθου „Φίλε φίλε πρόβατε μόλε τίς· ὁ δὲ σποδαπὸς ὁ ξένος Κορίνθιος ἔμολε ἀγγιχάλος.“ Bene H apud Matth. p. 24. Φίλαι, φίλαι, π., μόλετε. τίς ὄδε, ποδαπὸς — Κορινθίσις ἔμολεν —. item recte alii ἀγγιχάλοις. Scribamus

ἩΜΙΧΟΡΙΟΝ α'. Φίλαι, φίλαι, πρόβατε, μόλετε! iamb. dim. hyp.

ἩΜΙΧ. β'. Τίς ὄδε; ποδαπὸς ὁ ξένος troch. dim. catal.

Κορινθίσις ἔμολεν ἀγγιχάλοισιν; asynart., iamb. hyp. et pherecrat.

Ita Chorus Corinthiarum, accedentem ad regiam Alcmaeonem conspicatus.

b, 2.

Stob. 88. p. 500.

Ὡ παῖ Κρέοντος, ὡς ἀληθὲς ἦν ἄρα,
ἔσθλων ἀπ' ἀνδρῶν ἔσθλα γίνεσθαι τέκνα,
κακῶν δ' ὅμοια τῇ φύσει τῇ τοῦ πατρός!

Ingeniose W. suspicatur, Alcmaeonī, dum intrat regiam, occurrentem ipsius filium Amphilochem habitum ab eo esse pro Creontis filio, cumque comiter ab eo exceptus esset, sic eum laudasse indolem pueri. Mox tamen, postquam convenit Creontem, certior factus, suum esse, receptum abduxit, domique etiam Tisiphonen, qua quid factum esset se scire negaverit Creontis uxor, vel certis signis, vel ab aliquo edoctus, agnovit, gratiasque egit puellae de cura, quam sui et habuit serva, et in posterum se habituram pie promittit, dicens (Stob. 77. p. 455.)

Τί πλεῖον εἶναι παῖδας ἀνθρώποις, πάτερ,
εἰ μὴ πὶ τοῖς δεινοῖσιν ὠφελήσομεν;
Quid liberos habere juvet homines, pater,
si non feramus liberi afflictis opem?

Libri Ἡ τί πλεῖον εἶναι etc. sed πλεῖον non est usus Attici. recte Valek. Diatr. p. 150, a. Τί πλεῖον etc. „Litteram η,“ inquit, „peperit sequens τί.“

b, 3.

Nobilem filiae animum admiratus A. sua matricidae culpa factum esse queritur, ut diu illa servitii jugo premeretur: a libe-

ris enim deum poenas expetere commissorum a parentibus piaculorum,

*Τὰ τῶν τεκόντων ὡς μετέρχεται θεὸς
μιάσματα* (Stob. 77. p. 454.).

c) *Α Λ Κ Μ Α Ι Ω Ν.*

Tertia fabula de Alcmaeone, quam sumendam esse existimavimus, suprema viri fata explicavit. Cum enim ob culpam adhuc in eo haerentem sterilitate agrorum affligerentur Psophidii, consultus Apollo Delphicus Alcmaeonem eam terram quaerere et habitare deinceps jussit, quae, quo tempore occidisset matrem, nondum fuisset. quam terram ille investigans forte devenit ad Acheloum natasque ex alluvione fluvii insulas Echinadas, et monstratam oraculo sedem agnoscens adiit Acheloum, qui tantas deorum iras leniturus iterum eum expiavit, mox etiam Callirrhoen ei filiam despondit. sed recusavit ejus nuptias virgo, nisi prius fatale illud monile et peplum Cadmeum accepisset. igitur Psophidem profectus Alcmaeon ficto oraculo persuasit Phegeo, ut redderet mundum, eumque laetus abstulit, sed dolo aperto per servum a persequentibus senis irati filiis ipse interfectus est et vicem mariti dolens Arsinoë in arcam inclusa, Tegeamque abducta ad Agapenorem, tanquam caedis affinis. qua re comperta Callirrhoë, ab Jove amata, oravit deum ut ejus voluntate filii sui ex Alcmaeone Amphoterus et Acarnan subito adolescerent. annuit Jupiter, itaque illi Psophidem properant et mundum istum Delphis dedicaturos Phegei filios in itinere invadunt, occiduntque, et propulsati a Psophidiis Tegeam aufugiunt, opem ferentibus Tegeatibus, tum, jussu Acheloi Delphis consecrato mundo, quem abstulerant, colonis collectis in Epiro, Acarnaniam condunt.

Scena dramatis Psophide cogitanda est, et chorus e Psophidiis, opinor, mulieribus constitit, apud regiam congregatis nuncio allato de morte filiorum regis et fuga Phegei: neque enim ipsum quoque occidi fecit Eurip., aliam atque Apollodorus famam secutus.

c, 1.

Cramerī Anecd. gr. t. III. p. 194. *Τοιοῦτον δέ τι δοκεῖ τὸ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ διὰ Ψωφίδος Ἀλκμαίωνι.*

*Αἷμα γὰρ, φησὶ, σὸν μήτηρ ἀπενίψατο.
τούτεστι καθάρει τινὲ τὸν τῆς μητροκτονίας ἀπενίψατο μόλυσμόν.*

Versum restituas sic scribendo

Ὅδ' αἷμα γὰρ σοὶ μήτριον ἀπενίψατο;

ut Achelous, audita Alcmaeonis narratione, quaerat, an revera jam ante Phegeus eum expiaverit, nec tamen placatum sit numen.

c, 2.

Stob. 60. p. 384.

“Ὅστις δὲ δούλω φωτὶ πιστεύει βροτῶν,
πολλὴν παρ’ ἡμῖν μωρίαν ὀφλισκάνει.

Verba Chori, postquam audivit, proditum a servo Alcmaeonem occidisse.

c, 3.

Idem 22. p. 187.

Ὅρατε τὸν τύραννον, ὡς ἄπαις γέρον
φεύγει. φρονεῖν δὲ θνητὸν ὄντ’ οὐ χρεὴ μέγα.

Ejusdem oratio, Phegei senis orbi fugam videntis.

c, 4.

Erotianus v. σκεθροτέραν p. 342. Βακχεῖος ἐν ἀ φησιν ἀληθεστέραν, ἀλλ’ οὐκ ὀρθῶς. κεῖται [καί] ὅτε μὲν ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς, ὅτε δὲ ἀτὶ τοῦ ἀκριβοῦς λογισμοῦ τὸ σκεθρόν· ὡς καὶ Εὐρ. ἐν Ἀλκμαίωνι φησι

Γυναῖκες, ὀρμήθητε, μὴδ’ ἀθυμίαν
σχέθη τις ὑμῶν· ταῦτα γὰρ σκεθρῶς ὀρᾶν
ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην.

Ita codices, nec de vocabulo τέχνην dubitant interpretes, dubitant de verbis ἀθυμίαν σχέθη, quae tam sana sunt quam quae maxime. secure Grotius haec, in quibus scripsit μὴδ’ ἀθυμία σχεθῆ τις ὑμῶν, ita reddidit

Jam pergite ergo, feminae, nec cuiquam
delinquat animus: ista cum cura omnia
speculanda nobis artis hoc profitentibus.

Vellem ille vel alius quicumque docuisset, quam hisce in rebus artem dicere potuerit Tragicus. Id dum fiat, interim repono τύχην, quod vocabulum et simile τέχνην saepius sibi invicem offecisse constat. Ita haec videtur esse oratio amici regum Psophidiorum, Chori mulieres domum ire jubentis, neque dejecto esse animo propter occisos regis filios, ipsiusque fugam. „Patienter enim,“ inquit, „ejusmodi casum adspicere debemus nos, reputantes, opus esse fati, quod cuique impendeat.“ Hesychius inter alia: Σχεθρός (forma Attica: v. Schneider. lex. gr. v. Σκεθρός): τλήμων, καρτερικός.

V. ΑΛΚΜΗΝΗ. (ΑΙΚΥΜΝΙΟΣ.)

Longus sim, si sententias de hoc dramate virorum doctorum excutere omnes velim, tanta est fabularum de Alcmena varietas, tamque et parvus ipsius tragoediae reliquiarum numerus, et earum exigua vis ad definiendum ejus argumentum. Id enim investigantem aut nihil, aut non multum juvant loci communes hujusmodi

1.

Stob. 39. pag. 241.

*Ἀτροκεία δ' ἄριστον αναρ. hyp.
ἀνέρος ἐν πόλει δικαίου πέλει. dochm.*
(libri ἀνδρός obscurato metro, quod facile agnoscas.)

2.

Idem 43. p. 302.

Τὸν εὐτυχοῦντα χρὴ σοφὸν πεφυκέναι.

3.

Idem 81. p. 474.

*Δεινὸν τι τέκνων φίλτρον ἔθηκεν
θεὸς ἀνθρώποις.*

4.

Idem 90. p. 505.

*Ἄλλ' οὐδὲν ἠϋγένεια πρὸς τὰ χρήματα·
τὸν γὰρ κάκιστον πλοῦτος εἰς πρώτους ἄγει.*

5.

Idem 91. p. 507.

*Σκαιὸν τι χρῆμα πλοῦτος ἢ τ' ἀπειρία.
(πλ. ἢ τ' ἀπ. hendiadys pro πλοῦτος ἀπειρος, πλούσιοι ἀπειροί.)*

6.

Idem 106. p. 568.

Ἄλλ' εὐ φέρειν χρὴ συμφορὰς τὸν εὐγενῆ.

7.

Idem 110. p. 581.

*Θάρσει· τάχ' ἂν γένοιτο πόλλ' ἐν τοῖς θεοῖς,
κάκ τῶν ἀέλπτων εὐπορ' ἀνθρώποις πέλει.*
(vulgo — γένοιτο· πολλὰ τοῖς θ. etc., quod alii aliter tentaverunt. ἐν τοῖς θεοῖς „per deos,“ deorum auxilio. Eurip. Ione 589. Καλῶς ἔλεξας, εἶπερ, οὐς ἐγὼ φιλοῶ, Ἐν τοῖσι σοῖσιν εὐτυχήσουσιν λόγοις etc.)

8.

Idem 96. p. 530.

*Ἄλλ' ἡμέρα τοι πολλὰ καὶ μέλαινα νύξ
τίκτει βροτοῖσι.*
(libri βροτοῖς. restituimus usitatam hujusmodi versuum caesuram.)

9.

Idem 113. p. 584.

*Σοφώτεροι γὰρ συμφορὰς τὰς τῶν πέλας
πάντες διαιρεῖν ἢ τύχας τὰς οἰκοθεν.*

Horum quae 3. loco posita sunt, possunt illa quidem referri ad Electryonem, Alcmeneae patrem, de quo Apollodorus II, 4, 6. *) Ἠλεκτρούονος δὲ βασιλεύοντος Μυκηναῶν μετὰ Ταφίων οἱ Πτερελάου παῖδες ἐλθόντες τῷ Μήστορος ἀρχὴν τῷ μητροπάτορι ἀπήχθον, καὶ, μὴ προσέχοντος Ἠλεκτρούονος, ἀπήλανον τὰς βόας. ἀμυνομένων δὲ τῶν Ἠλεκτρούονος παίδων ἐκ προκλήσεως ἀλλήλους ἀπέκτειναν· ἐσώθη δὲ τῶν Ἠλεκτρούονος παίδων Δικύμνιος ἔτι νέος ὑπάρχων, τῶν δὲ Πτερελάου Εὐήρης, ὃς καὶ τὰς ναῦς ἐφύλασσε. τῶν δὲ Ταφίων οἱ διαφυγόντες ἀπέπλευσαν τὰς ἐλαθείσας βόας ἐλόντες, καὶ παρέθεντο τῷ βασιλεῖ τῶν Ἠλείων Πολυξένῳ, (scribamus, expuncto καὶ, glossemate: — τῶν δὲ Ταφ. οἱ δ. ἀπ. τὰς ἐ. β. ἐλ. παρ. etc. alioqui παρ. caret objecto suo.) Ἀμφιτρούων δὲ παρὰ Πολυξένου λυτρωσάμενος αὐτὰς ἤγαγεν (imo ἀνήγαγεν. facile an perierit post as.) εἰς Μυκῆνας. ὁ δὲ Ἠλεκτρούων, τὸν παίδων θάνατον βουλόμενος ἐκδικῆσαι, παραδούς τὴν βασιλείαν Ἀμφιτρούωνι καὶ τὴν θυγατέρα Ἀλκμήνην, ἐξορκίσας, ἵνα μέχρι τῆς ἐπανόδου παρθένον αὐτὴν φυλάξῃ, στρατεύειν ἐπὶ Τηλεβόας διενοεῖτο. ἀπολαμβάνοντος δὲ αὐτοῦ τὰς βόας, μιᾶς ἐκθορούσης, Ἀμφιτρούων ἐπ' αὐτὴν ἀφῆκεν, ὃ μετὰ χειρὸς εἶχε, ῥόπαλον, τὸ δὲ ἀποκρουσθὲν ἀπὸ τῶν κεράτων εἰς τὴν Ἠλεκτρούονος κεφαλὴν ἐλθὼν ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὅθεν λαβὼν ταύτην τὴν πρόφασιν Σθένελος παντὸς Ἄργους ἐξέβαλεν Ἀμφιτρούωνα, καὶ τὴν ἀρχὴν τὴν Μυκηναῶν καὶ τῆς Τίρυνθος αὐτὸς κατέσχε, τὴν δὲ Μίδεαν, μεταπεμψάμενος τοὺς Πέλοπος παῖδας Ἄτρεα καὶ Θυέστην παρέδωκε τούτοις. Ἀμφιτρούων δὲ σὺν Ἀλκμήνῃ καὶ Δικυμνίῳ παραγενόμενος ἐπὶ Θήβας ὑπὸ Κρέοντος ἠγνίσθη etc. possunt haec, inquam, illo referri; quibus etiam ista accommodes, quae habentur apud scholiasten Comici Ran. 501. (540.) ad v. Μετακυλινδεῖν et Suidam v. Ταῦτα πρὸς ἄλλον,

10.

Οὐ γὰρ ποτ' εἶων Σθένελον εἰς τὸν εὐτυχῆ
χωροῦντα τοῖχον τῆς δίκης σ' ἀποστρεφεῖν,

quam dicas esse orationem Creontis, Thebarum regis, ad Amphitruonem, commiserantis ejus exilium, seque illi opitulaturum fuisse affirmantis, si rem rescivisset. cui etiam 6. 7. 8. haud inepte tribueris. Neque refragabor ei, qui ab Amphitruone pronuntiata pu-

*) Heyn. ad h. l. Observ. pag. 129. „Persei filiorum ordo debuit esse is, ut Mestor aetate anteiret Electryonem, hic Sthenelum. succedit patri Electryon; veniunt et repetunt regnum Mestoris ex filia pronepotes, Pterelai filii. Electryone occiso Sthenelus Mycenae cum Tirynthe occupat, regnumque relinquit (filio) Eurystheo; Amphitruo (Persei ex Alcaeo nepos) fugit Thebas.“

tet verba 'Ο φόβος etc., quae leguntur apud Stobaeum 8. p. 97., cum fieri possit, ut boni viri speciem Sthenelus prae se ferens primum in jus vocaverit Amphitruonem de caede Electryonis, deinde vero, cum civium suffragiis absolutum iri suspicaretur innocentem, factione sua praepotente fretus, oppresso iudicio eiecerit eum in exilium. sic autem Tragicus loco illo, cui versuum duorum transpositione laboranti medicas manus asferre studuimus:

11.

Ἄλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα, γενναίως δ' ἴσως
 ἐπραξά σ' (libri ἐπραξας)· αἰνεῖσθαι δὲ δυστυχῶν ἐγὼ
 μισῶ. λογισμὸς τοῦτο οὐ νικᾷ ποτε.

Ἄλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα, γενναίως δ' ἴσως
 ἐπραξά σ' (libri ἐπραξας)· αἰνεῖσθαι δὲ δυστυχῶν ἐγὼ
 μισῶ. λογισμὸς τοῦτο οὐ νικᾷ ποτε.

Ἄλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα, γενναίως δ' ἴσως
 ἐπραξά σ' (libri ἐπραξας)· αἰνεῖσθαι δὲ δυστυχῶν ἐγὼ
 μισῶ. λογισμὸς τοῦτο οὐ νικᾷ ποτε.

Ἄλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα, γενναίως δ' ἴσως
 ἐπραξά σ' (libri ἐπραξας)· αἰνεῖσθαι δὲ δυστυχῶν ἐγὼ
 μισῶ. λογισμὸς τοῦτο οὐ νικᾷ ποτε.

Ejusdem apta personae, in Sthenelum superbientem invectae, sunt 1., 2., 4., 5. quo pertinere etiam illa videantur apud Stobaeum 43. p. 302.

12.

Ἄλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα, γενναίως δ' ἴσως
 ἐπραξά σ' (libri ἐπραξας)· αἰνεῖσθαι δὲ δυστυχῶν ἐγὼ
 μισῶ. λογισμὸς τοῦτο οὐ νικᾷ ποτε.

Ἄλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα, γενναίως δ' ἴσως
 ἐπραξά σ' (libri ἐπραξας)· αἰνεῖσθαι δὲ δυστυχῶν ἐγὼ
 μισῶ. λογισμὸς τοῦτο οὐ νικᾷ ποτε.

Ἄλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα, γενναίως δ' ἴσως
 ἐπραξά σ' (libri ἐπραξας)· αἰνεῖσθαι δὲ δυστυχῶν ἐγὼ
 μισῶ. λογισμὸς τοῦτο οὐ νικᾷ ποτε.

Ἄλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα, γενναίως δ' ἴσως
 ἐπραξά σ' (libri ἐπραξας)· αἰνεῖσθαι δὲ δυστυχῶν ἐγὼ
 μισῶ. λογισμὸς τοῦτο οὐ νικᾷ ποτε.

Alio traham, quae idem Stobaeus habet 97. p. 538.

13.

Ἄλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα, γενναίως δ' ἴσως
 ἐπραξά σ' (libri ἐπραξας)· αἰνεῖσθαι δὲ δυστυχῶν ἐγὼ
 μισῶ. λογισμὸς τοῦτο οὐ νικᾷ ποτε.

Ἄλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα, γενναίως δ' ἴσως
 ἐπραξά σ' (libri ἐπραξας)· αἰνεῖσθαι δὲ δυστυχῶν ἐγὼ
 μισῶ. λογισμὸς τοῦτο οὐ νικᾷ ποτε.

Ἄλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα, γενναίως δ' ἴσως
 ἐπραξά σ' (libri ἐπραξας)· αἰνεῖσθαι δὲ δυστυχῶν ἐγὼ
 μισῶ. λογισμὸς τοῦτο οὐ νικᾷ ποτε.

Ἄλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα, γενναίως δ' ἴσως
 ἐπραξά σ' (libri ἐπραξας)· αἰνεῖσθαι δὲ δυστυχῶν ἐγὼ
 μισῶ. λογισμὸς τοῦτο οὐ νικᾷ ποτε.

14.

Stob. 113. p. 584.

Σοφώτεροι γὰρ συμφορὰς τὰς τῶν πέλας
 πάντες διαιρεῖν ἢ τύχας τὰς οἰκοθεν.

Verba Chori, ni fallor, senum Thebanorum de Creonte aliisque, qui exules illos solabantur quidem, sed etiam vituperabant, tanquam eos, qui Sthenelo injurioso nimis facile concessissent.

15.

Schol. Comici Ran. 93., a quo habet Suidas: „*Χελιδόνων μουσειᾶ.*“ *παρὰ τὰ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδου*
Πολὺς δ' ἐνεῖρπε κισσὸς, εὐφυῆς κλάδος,
χελιδόνων μουσειᾶ.

Descriptio, ni fallor, loci amoeni, quo Alcmenam convenit personatus Jupiter, absente sponso.

16.

Stob. 60. p. 384.

Ἄει δ' ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσι· ταῦτα γὰρ
δούλοις ἄριστα, κὰφ' ὅτῳ τεταγμένος
εἴη τις, ἀνδάνοντα δεσπόταις ποιεῖν.

Facile putes, haec verba esse servi Amphitruonis, quem ille, in bellum proficiscens, Alcmenae sponsae custodem reliquit. is, Jovem habens pro domino, ubi jussus exiit cubiculo, ut solus cum sola esset deus, haec dicere potuit servili apta conditioni.

Ita nos, non quo haec praestemus, sed symbolam daturi. Alias explicandi vias insiterunt viri doctissimi W. et Hartungus. quorum ille (Die griech. Tragoedien etc., 2. Abtheil., Bonn, 1839, p. 690.) alteras Alcmenae nuptias, cum Rhadamanthus uxorem eam duxit post mortem Amphitruonis*), celebratas fuisse suspicatur in hac fabula, itaque etiam Rhadamanthi eam nomine olim inscriptam. sed parum dramaticum hoc esse argumentum, ipse non diffitetur. accedit, quod Stheneli mentio, quae ad exilium pertinet Alcmenae, vix conciliari potest cum rebus adeo longinquis. praetereaque Rhadamanthum tragoediam *νοθεύεσθαι* dicunt grammaticus apud Elmslejum ad calcem editionis Baccharum et scriptor vitae Euripidis in codice Mediolanensi. Igitur aliam rationem Hartungus (Eurip. restitut., Hamburg., 1843., p. 534.—542.) circumspiciens tandem acquievit in Diodori narratione de priore Heraclidarum reditu in Peloponnesum, rebusque eum reditum consecutis. sic autem Diodorus IV, 58.: *Μετὰ δὲ τινὰς χρόνους Λικύμνιος μετὰ τῶν παιδῶν καὶ Τληπολέμου τοῦ Ἡρακλέους, ἐκουσίως τῶν Ἀργείων αὐτοὺς προσδεξαμένων, ἐν Ἀργεὶ κατώκησαν· οἱ δὲ*

*) Apollod. II, 4, 11.: *Ἐγήμε δὲ καὶ Ἀλκμήνην μετὰ τὸν Ἀμφιτρώωνος θάνατον Διὸς παῖς Ῥαδάμανθος, κατώκει δὲ ἐν Ὠκαλείᾳ τῆς Βοιωτίας πεφευγώς.* Heyn. Observ. p. 138.: „E Creta fugiens (Rhadam.), fratre occiso, ut Schol. Lycophr. 50. (unde Eudoc. p. 210.), sive ex insulis, ut Apollod. III, 1, 2. (τοῖς νησιώταις νομοθετῶν), in Boeotiam pervenerat.“ expulit eum frater Minos, rex Cretae insulae, mari tum potentissimus. v. Thuc. 1, 4.

ἄλλοι πάντες, ἐν Τρικορῦθῳ (Atticae) κατοικήσαντες, ὡς πεντηκονταετιῆς χρόνος διήλθε, κατήλθον εἰς Πελοπόννησον· Ἀλκμήνη δὲ, εἰς Θήβας κατοικήσασα, καὶ μετὰ ταῦτα ἄφαντος γενομένη, τιμῶν ἰσοθέων ἔτυχε παρὰ τοῖς Θηβαίοις. τοὺς δὲ ἄλλους Ἡρακλείδας φασὶν ἔλθοντας παρ' Αἰγίμιον τὸν Δώρου (regem Dorum in Thessalia habitantium ad Pindum), τὴν πατρίαν τῆς χώρας παραθήκην ἀπαιτήσαντας, μετὰ Δωριέων κατοικήσαι. Τληπόλεμον δὲ τὸν Ἡρακλέους, ἐν Ἄργει κατοικοῦντα, λέγουσιν ἀνελεῖν Λικύμνιον τὸν Ἡλεκτρούνορος, ἐρίσαντα περὶ τιῶν, διὰ δὲ τὸν φόνον τοῦτον ἐξ Ἄργους φυγόντα εἰς Ῥόδον κατοικήσαι. Hisce usus vir doctus non dubitavit fabulam inscribere Alcmena et Licymnium, quasi profecta in Peloponnesum Alcmena cum Heraclidis, quam Thebis remansisse narrat Diodorus, ibique mortuam esse auctor est Pherecydes apud Anton. Liberalem XXXIII. Quid ad haec Hartungus? Nempe haec proprio commento infuscasse ait Diodorum, ejusque rei plura esse indicia; quae tamen ostendere supersedit. Sed audiamus ipsum, qui pag. 536.: „Herculis,“ inquit, „ex Astydameia aut ex Astyocha filius Tlepolemus fuit. de Licymnii autem vita haec scripta reliquit Apollodorus: Fuit ex Midea, Phrygia muliere, ab Electryone sublatus. Cujus genuini filii cum a Pterelai filiis, pugna commissa, omnes interfecti essent, Lic. spurius, quod erat etiamtum puer, solus superstes erat. Electryone occiso cum Amphitryon a Sthenelo patria pelleretur, Lic. cum ipso atque Alcmena Thebas commigravit, ubi Crantoris (Imo Amphitruonis, Apollod. II, 4, 6, 6. Both.) sororem Perimedem in matrimonium duxit. Haec ab ipso Licymnio, cum prooemium ageret, theatro exposita esse fragm. 3. ostendit, quo Mideae patria commemoratur:

Τευθράντιον δὲ σῆμα Μυσίας χθονός.

De priore Heraclidarum reditu exponens idem Stheneli mortem commemoravit, de qua Hyginus c. 244. haecce scripsit: „Phillus (Hyllus? [Muncker.: „Imo Hyllus, non Phillus, fuit Herculis filius. — Causam dubitandi non video.“]), Herculis filius, Sthenelum occidit, Electryonis proavi sui fratrem.“ Causa excedendi Peloponneso aut ea fuerat, quam dicit Diodorus, aut, quod magis mihi probatur, pestis propter reditum festinatum immissa. nam Apollodorus (II, 8, 2.) Ἀπολομένου δὲ, inquit, *Εὐρυσθέως ἐπὶ Πελοπόννησον ἦλθον οἱ Ἡρακλεῖδαι, καὶ πάσας εἶλον τὰς πόλεις. ἐπὶ ἐνιαυτὸν δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ καθόδῳ γενομένοις φθορὰ πᾶσαν Πελοπόννησον κατέσχε, καὶ ταύτην γενέσθαι χρησμὸς διὰ τοὺς Ἡρακλεῖδας ἐδήλου· πρὸ γὰρ τοῦ δέοντος αὐτοὺς κατελθεῖν. ὅθεν ἀπολιπόντες Πελοπόννησον ἦλθον εἰς Μαραθῶνα, κακεῖ κατόκουν.* Haec ex Euripide petita esse et Marathonis commemoratio ostendit (?) (quippe ab Atheniensibus solis Heraclidas, exclusos omnibus civitatibus, receptos esse saepius noster affirmavit), et ea, quae de Licymnii caede subjuncta sunt,

testantur. Erat autem in Licymnio, quamvis sene (*ἤδη γηράσκων* Iliad. β', 663.), firmissimum Alcumenae praesidium, cum qua communiter tutelam liberorum Herculis gerebat. Eo (?) spectat fragm. 7. Alc. (apud Matth.)

*Δεινόν τι τέκνων φίλτρον ἔθηκεν
θεὸς ἀνθρώποις.*

Sed Tlepolemus, maximus natu filiorum defuncto Hyllo, — impatiens erat lenitatis, tarditatis et morositatis senilis. unde nata discordia. — Conciliare autem Tlepolemum fratri studens Alcumena ad colloquium illum areessere potuit, idque ab se factum esse Licymnio indicare.

Tum processisse putat Chorum ex militibus vel civibus constantem, qui Herculem praedicaverit verbis illis, quae ex Licymnio Euripidea affert Diogenes Laert. III, 63., quo probet, *τὸν φαῦλον λέγεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπλοῦ,*

*Φαῦλον, ἄκουψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν,
πᾶσαν ἐν ἔργῳ παρατεμνόμενον
σοφίαν, λέσχης ἀτρίβωνα.*

Colloquii litigiosi, quod cum avunculo habuerit Tlep., reliquias arbitratur versus *Οὐ γὰρ ποτ'* etc., quos posuimus loco 10.; ipsaque Alcmena vituperari illi videtur a violento juvene istis *'Ἄλλ' οὐ γὰρ* etc. 13. et ne Herculi quidem pepercisse illum suspicatur, tanquam ei, qui parum prospexerit liberis. ejus causam egisse videri matrem istis, quae leguntur apud Chrysippum *Περὶ ἀποφατικῶν* p. 4. ed. Bergk.

*Οὐκ οἶδ' ὅπως χρὴ τὸν σαφῶς κατειδότα
τῆς Ἡρακλείας φροντίδος κατηγορεῖν,*

et castigasse nepotem verbis *Σοφώτεροι* etc. 14. ipsius autem Licymnii admonitiones esse censet fragmenta 2., 5., 12., tandemque ad dirimendam litem ambos consilium cepisse de consulendo Apolline Delphico. quo in itinere Tlepolemum invitum occidisse Licymnium (Apollod. II, 8, 2, 3.), idque in saltu quodam, quem significari verbis *Πολὺς δ' ἐνεῖρπε κισσὸς* etc. 15., et noctu, quo pertinere verba *'Ἀμολγὸν νύκτα* apud Hesychium.

(17.

Hesych.: „*'Ἀμολγὸν νύκτα*“ *Εὐριπ. Ἀλκμήνη ζοφεράν καὶ σκοτεινήν.*)

Mitto levia quaedam et longe repetita. Jam Alcmenae, fratris morte afflictæ, in lamentis fuisse putat illa apud Stobaeum Eclog. phys. p. 129. Grot.

Τὸ τῆς ἀνάγκης οὐ λέγοιμ' ὄσον ζυγόν.
(*λέγοιμ'* enim haud dubie dixit Tragicus, non *λέγειν*, quod librarii obtrudunt.) quam consolari Chorum sententiis illis, quas perscripsimus loco 6. et 7. Reversum autem Tlepolemum accusatum esse a servo illo, quem negligentem feriturus cognatum occiderat. (Schol.)

Homeri Il. β', 662. Ἰστόρηται, ὅτι Τληπόλεμος θεασάμενος Λικύμνιον τὸν μήτρωα, ἤδη γεραίων ὑπάρχοντα, ὑπὸ τινος τῶν οἰκετῶν ἀμελῶς χειραγωγούμενον, ἀφήκε τὴν βακτηρίαν ἐπὶ τὴν οἰκέτην, καὶ τούτου μὲν ἤμαρτε, πλήξας δὲ τὸν Λικύμνιον ἀκουσίως ἀπέκτεινε· διὸ ἠναγκάσθη γενέσθαι φυγὰς τῆς πατρίδος.) quem servum pronuntiasse fragm. 16., et ipsum Tlepoleum, causam de caede dicentem, ista Ὁ φόβος etc. 11. Damnatum ivisse in exilium, sed magna tempestate vexatum aegre Rhodum pervenisse (Iliad. β', 667. *Αὐτὰρ ὄγ' ἐς Ῥόδον ἴξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων*). „In proverbium,“ inquit, „abierat tempestas propter Alcumenae imprecationem coorta et fulmina ob Licymnii caedem missa, testibus Hesychio, Aristophane et Plauto. (Plautus Rud. I, 1.

Proh di immortales, tempestatem quojusmodi

Neptunus nobis nocte hac misit proxuma!

non ventus fuit, verum Alcumena Euripidi.)

Hesych. s. v. Λικυμνίοις βολαῖς· τῶν ἐν τῷ Εὐριπίδου Λικυμνίῳ μνημονεύει ἂν ἴσως· κεραννοῦται γὰρ ἡ ναῦς κατὰ τὸν ἐκεῖ λόγον, οὐχ ὡς αὐτοῦ τοῦ Λικυμνίου —. Schol. Aristoph. Av. 1242. (1159.) — Ἐν τοῖς ἐπιγεγραμμένοις Ἀπολλωνίου ταῦτα γέγραπται, ὅτι „ἡμίφλεκτόν“ τινα εἰδάγει, εἰς τοιοῦτό τι κεραννωμένον ἀπὸ τῆς περιστάσεως ἐκείνης· εἴη δ' ἂν τοῦ Εὐριπίδειου μεμνημένος ἀγγέλου τοῦ ἐν τῷ Λικυμνίῳ· λέγει γὰρ ἐπὶ τελευτῆς ἐκεῖνος (fort. legendum est ἐκεῖνα).“ — Semiustum illum fulmine fuisse reversum aliquem ex nautis in altum profectis cum Tlepolemo; quem nautam narravisse, quid acciderit. denique extremo dramate Alcmenam malis succubuisse, animamque ejus Herculem de coelo descendentem abduxisse in campos Elysios, Rhadamantho nupturam, secundum epigramma Cyzicenum Paralip. ex cod. Vatic. n. 20. p. 633.

Ἀλκίδας ὁ θρασὺς Ῥαδαμάνθυι ματέρα τάνδε

Ἀλκμήναν ὄσιον πρὸς λέχος ἐξέδοτο.

Haec Hartungus, de quibus liberum esto lectorum iudicium. e quidem plura et docte et acute ab eo disputata esse minime inficior, alia tamen sic sumta dico, nec verisimilia, praesertim illud, quod Tlepolemi personae tribuit verba *Οὐ γὰρ ποτ'* etc. fr. 10., quae huic rationi non minus quam Welckerianae videntur obstare, siquidem quae in illis significatur injuria, illata Alcmenae est a Sthenelo, cum nondum illa nupsisset Amphitruoni; nunc vero, diuturno tempore elapso, et nupsit, et Herculem atque Iphiclem peperit, iisque et marito, imo etiam Sthenelo illiusque filio Eurystheo, supervixit cum Licymnio, quem si objurgavit Tlepolemus de eo, quod olim non restiterit Sthenelo, seque, tum ne natum quidem, melius rem gesturum fuisse gloriatus est, sane molestus fuit, ne dicam ineptus, qui memoriam rei vetustae atque obsoletae rixandi causa refricaret. Tum quod ad tempestatem attinet, quam commemora-

vit in Alcmena tragoedia Euripides, nescio an ea potius hic intelligenda sit, quae saeviusse dicitur nocte illa, qua geminos suos peperit Alcmena: v. Plaut. Amph. V, 1, 9, 10. alteram tempestatem Licymnio relinquamus, longo ab illa temporis intervallo disjunctam. Denique de Hercule matrem abducente in campos Elysios recte me iudice W. pag. 691., not. 3.: „Preller in der Zeitschrift f. d. Alterthumswiss. 1838. S. 1079 will in den Rhadamanth des Eurip. setzen, dass nach dem Relief in Kyzikos der Alkide seine Mutter nach Elysium führt u. mit Rhadamanthys vermält. Diess scheint mir durchaus nicht dramatisch, sondern rein religiös u. ein Seitenstück davon, dass Herakles, wie uns alte Vasengemälde lehren, die Alkmene, wie Dionysos die Semele, in den Olymp einführt.“ —

18.

Pollux X, 117. Πανὸς καὶ φανὸς ἢ λαμπὰς, ὡς ὅταν φῆ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐρ.

Πόθεν δὲ πεύκης πανὸν ἐξεῦρες λαβών;

libri λαβεῖν, quod aegre explices. suspectum etiam ἐξεῦρες, malimque sane ἐξῆρες. videtur enim fraus quaedam dici, fortasse alicujus numinis, Alcmenae imprecationem audientis et Tlepolemo infesti, quali fraude usus Nauplius, ut Hygini verba fab. 116. usurpem, „tanquam auxilium eis (Graecis Troja redeuntibus) afferret, facem ardentem (δόλιον ἀστέρα Eurip. Hel. 1076.) eo loco extulit, quo saxa acuta et locus periculosissimus erat. illi credentes humanitatis causa id factum, naves eo duxerunt; quo facto pluri-
mae earum confractae sunt“ etc. dolo ejusmodi Tlepolemus deceptus, ubi perire vidit naves nautasque, his vel similibus verbis compellare potuit malevolum deum

ὦ σκλήρος δαῖμον, ὡς δόλω μ' ἀπώλεσας!

πόθεν δὲ πεύκης πανὸν ἐξῆρες λαβών;

Ita haec Licymnio tragoediae attribuenda fuerint, cujus nominis in locum facile succedere potuit Alcmenae.

Haec quidem ea sunt, quae ad Alcmenam referunt scriptores. quibus fragmentis propter cognatum certe utriusque fabulae argumentum continuatis numeris addemus illa, quae ex Licymnio afferuntur, cujus dramatis sunt etiam ista posita in superioribus his initiis Τευθράντιον δὲ, Φαῦλον, ἄκομψον, Τὸ τῆς ἀνάγκης, item Ἡμίφλεκτον.

19.

Stob. 29. p. 198.

Πόνος γὰρ, ὡς λέγουσιν, εὐκλείας πατήρ.

20.

Macrobius Saturn. I, 18. Et ne quis opinetur diversis diis Parnassum montem dicatum, idem Euripides in Licymnio Apollinem Liberumque unum eundemque deum esse significans scribit

*Δέσποτα φιλόδαφνε Βάκχε, τ. δ.
Παιάν Ἀπολλον εὖλυρε. i. d.*

Ita libri: sed vereor ne hallucinatus sit Macrobius, cum Eur. dixisset *Παιάν δ' Ἀπ. ε.* facile Δ ante A simile exciderit.

21.

Hesych. *Θριάζειν: φυλλολογεῖν, ἐνθουσιᾶν, ἐνθουσιάζειν. Εὐρ. Λικυμνίῳ, καὶ Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ.*

VI. ΑΛΟΠΗ. (ΚΕΡΚΥΩΝ.)

Cercyon Vulcani (Hygin. fab. 38.) vel Neptuni (ex Amphityonis filia, secundum Choerilum Atheniensem Alope dramate apud Paus. 1, 14. cf. idem I, 5., et Gell. XV, 21.) filius, nobilis luctator (Plat. Leg. VII, p. 796, A.), sed idem latrociniiis infamis (v. de ejus moribus Paus, I, 39.), Eleusine regnavit, filiamque habuit Alopen, de qua Hyginus fab. 187.: „Alope Cercyonis filia formosissima cum esset, Neptunus eam compressit; qua ex compressione peperit infantem, quem inscio patre nutrici dedit exponendum. qui cum expositus esset, equa venit et ei lac praestabat. Quidam pastor equam persecutus vidit infantem atque eum sustulit; qui veste regia indutum cum in casam tulisset, alter compastor rogavit, ut sibi eum infantem donaret. ille ei donavit sine veste; cum autem inter eos jurgium esset, quod, qui puerum acceperat, insignia ingenuitatis reposceret, ille autem non daret, [contententes] ad regem Cercyonem venerunt et contendere coeperunt [ille autem, qui infantem donatum acceperat, repetere insignia coepit]. quae cum allata essent et agnosceret Cercyon ea esse ex veste scissa filiae suae Alopes, nutrix timens regi indicium fecit, infantem eum Alopes esse *). qui filiam jussit ad necem includi, infantem autem projici.

*) W. (Die griech. Tragödien u. s. w., 2. Abth. S. 711 ff.) litem istam pastorum et indicium fatale nutricis instantibus Alopes nuptiis accidisse putat, quod colligi posse ex effigie sarcophagi cujusdam, qui Romae servatur in villa Pamphili, solaque artium antiquarum Alopes mythum ostendit. (v. Winckelmanni Monum. ined. 92. et ipsius Welckeri disputationem de hoc monumento in „Nouvelles Annales publiées par la section française de l'Institut archéol.“ à Paris, 1836., t. I. p. 149—60. pl., C.) „Mit dieser Entdeckungsscene hat der Künstler, als Mittelgruppe, die Vorstellung eines Brautpaars verbunden. Alope nämlich, welche zunächst hinter dem König im bräutlichen Peplos sitzt und, nach ihrem abgewandten u. traurigen Gesichte zu urtheilen, eben das Geständniss der Amme vernommen hat, worauf nun der zornige Ausspruch ihres Vaters bevorsteht, wird von dem Bräutigam, der neben ihr auf demselben, festlich mit Laubwerk geschmückten, Throne sitzt, noch umschlungen gehalten. Dieselbe Erfindung, durch hochzeitliche Anstalten der Katastrophe einen rührenden Contrast zu bereiten, hat E. auch im Phaethon u. im

Quem (cum) iterum equa nutriebat, pastores iterum inventum infantem sustulerunt, sentientes eum deorum numine educari; atque nutrierunt, nomenque ei imposuerunt Hippothoum. Theseus (malim tum Th. tum forte exciderit inter similia.) cum ea iter faceret a Troezenae, Cercyonem interfecit (cf. Diodor. Sic. IV, 59.); Hippothous autem ad Theseum venit, regnaque avita rogavit. cui Theseus libens dedit, cum sciret eum Neptuni filium esse (contra Vulcani filium Hyg. vocat fab. 38.), unde ipse genus ducebat. Alopes autem corpus in fontem *) commutavit (sic Augustinus van Staveren Hygini ed. a. 1742. excusa, alii „mutavit.“ utut hoc se habet, accipiendum est verbum sensu neutrius seu passivi, ut saepe alias), qui ex nomine Alopes est cognominatus.“ Harpocration: *Ἀλόπη. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ Ἱερείας. Κερκυόνος θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ποσειδῶνος Ἴπποθόων ὁ τῆς Ἴπποθοωντίδος φυλῆς ἐπώνυμος, ὡς Ἑλλάνικός τε ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος, καὶ Ε.**) ἐν τῷ ὁμωνύμῳ.*

Oeconomia fabulae quae fuerit, ex Hygini narratione apparet, quippe in qua verisimile videatur ipsum Euripidis drama expressum esse. Fragmentorum, quae supersunt, pars major (3—6.) pertinet ad Cercyonis orationem, qua et nutricem refellere conatur excusantem Neptuni furtum (1.), quem quidem illa expleto animo suo prorsus deseruisse dicit virginem (2.), et ipsam Alopen objurgat, tanquam eam, quae sibi patri non obediendo pudicae educationis fructum corruperit. Igitur ad necem abduci jubet filiam vir crudelis, qui praeter eam nullos haberet liberos. quo facto ex gymnasiis profugientes conspicit cursores adventante Theseo ad puniendum ipsum Cercyonem et latrones Eleusinos Atticosque (7.). cui veniens Cercyon ad pugnam victus atque occisus est.

1.

Eustathius ad Il. ξ', p. 656, 58., Odyss. ι', p. 1640, 60., λ', p. 1681, 41., ed. Rom. *Εὐρηταί που κῦμα καὶ τὸ κῆμα, ὡς δηλοῖ καὶ Ε. ἐν Κερκυόνι, οὗ τὴν θυγατέρα „γέμειν“ ἔφη „κύματος θεοσπόρου,“ τοῦ ἐκ Ποσειδῶνος δηλαδὴ.*

Äolos angewandt. Der Künstler konnte sich nur auf einen, gleich allen übrigen, schon bekannten Umstand beziehen, indem er das Urtheil des Kerkyon u. den Hochzeitstag verband.“ Ita vir sagax, et in superioribus: „Da der Künstler mit Hygin (qui solus habet hanc fabulam, Apollodori quidem narratione de his Thesei rebus gestis injuria temporum truncata) u. mit der Tragödie im Wesentlichen von Anfang bis zu Ende übereinstimmt, so ist anzunehmen, dass aus der letztern auch dieser Zug geschöpft war.“ quae etsi probabiliter disputata sunt, tamen mirum videatur Hygini de istis nuptiis silentium, nisi forte illius quoque liber mutilatus est.

*) Φιλοτῆς appellatus fuit teste Hesychio v. Ἀλόπη.

**) I. e. Εὐριπίδης, Euripides.

2.

Idem ad Odys. φ', p. 1902. init. Σημείωσαι δὲ, ὅτι, Ὀμήρου εἰπόντος τὸ „Μεμνήσεσθαι ὅτομαι ἔν περ ὄνειρον“, λαβὼν ἐκεῖθεν *E.* ἀνάπαλιν ἔφη ἐν Κερκυόνι ἐπὶ φίλου ἀμελοῦς (Ποσειδῶν δὲ ἦν ἐκεῖνος) τὸ
 Πλήσας δὲ νηδὺν οὐδ' ὄναρ κατ' εὐφρόνην
 φίλοις ἔδειξεν αὐτόν.

3.

Stobaeus 71. p. 432.

Γυνὴ γυναικὶ σύμμαχος πέφυκέ πως.

4.

Idem 77., p. 455.

Ἐγὼ δ', ὃ μὲν μέγιστον, ἄρξομαι λέγειν
 ἐκ τοῦδε πρώτον· πατρὶ πείθεσθαι χρεῶν
 παῖδας, νομίζειν τ' αὐτὸ τοῦτ' εἶναι δίκην.

5.

Etym. M. p. 420, 16. *E.* Ἀλόπη (mendose libri Ἀλύπη)

Οὐ μὴν σύ γ' ἡμᾶς τοὺς τεκόντας ἠδέσσω.

sic Porson. ad Eurip. Phoen. 1638. (cf. Advers. p. 30.) pro Οὐ μὴ etc.

6.

Stob. 72. p. 439.

Τί δῆτα μοχθεῖν δεῖ γυναικεῖον γάμον
 φρουροῦντας; αἱ γὰρ εὖ τεθραμμέναί πλέον
 σφάλλουσιν οἴκους τῶν παρημελημένων.

quae sic reddas latine:

Quid tam puellarum observamus nuptias,
 bene educatae cum magis turbent domos
 quam quae neglectae fuerunt a parentibus?

7.

Ammonius p. 137. Valck. ed. Τροχοὶ ὀξυτόνως καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσωδίας. τοὺς μὲν γὰρ περιφερεῖς Τροχοὺς ὁμοίως ἡμῖν προφέρονται ὀξυτονοῦντες, Τρόχους δὲ βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους. (Etym. M., laudante Valck. Animadv. ad Amm. p. 216. Τρόχος βαρυτόνως ἐπὶ τοῦ δρόμου. *E.* Μηδεία

Ἄλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπανμένοι
 στείχουσιν.

ἀντὶ τοῦ γυμνασίων, δρόμων.) ἀναγινώσκωμεν (ita G. Dindorf. pro ἀναγιννώσκωμεν) γὰρ, ὡς φησὶ μὲν, ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου

ἽΟρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον
στείχοντα θεωρὸν, ἐκ τρόχων πεπανμένον.

ἀναλογώτερον δὲ τὸ βαρύνειν etc. reliqui θεωρὸν in his versibus, ut qui incertus sim, quid dixerit Tragicus: nam θεωρὸς nusquam pro dissyllabo est apud ποιῆτας. non ineptum foret θεωρῶν ἐκ τρ., „ex acribus cursibus“ gymnasiolorum; sed malim στείχοντ' ἄωρον, „intempestive procedentem“, prius quam opus fuit redeuntem e gymnasiis metu ingruentis Thesei.

8.

Photius. Ὀδῆσαι: τὸ ἀνήσασθαι. (τὸ πωλεῖν dicendum erat.) E. Ἀπόπη καὶ Κύκλωπι (12, 85, 120).

VII. A N Δ Ρ Ο Μ Ε Δ Α.

Fabula nobilissima. Apollodorus de Perseo et Gorgonibus, tum ipsa Andromeda, II, 4, 2, 11.: Ἐπιστάς οὖν αὐταῖς ὁ Περσεὺς κοιμωμέναις, κατευθυνούσης τὴν χεῖρα Ἀθηναῖς, ἀπεστραμμένος καὶ βλέπων εἰς ἀσπίδα χαλκῆν, δι' ἧς τὴν εἰκόνα τῆς Γοργόνης ἔβλεπεν, ἐκαρατόμησεν αὐτήν (Medusam). Ἀπομηθείσης δὲ τῆς κεφαλῆς ἐκ τῆς Γοργόνης ἐξέθορε Πήγασος, πτηνὸς ἵππος, καὶ Χρυσάωρ ὁ Γηρυόνου πατήρ. τούτους δὲ ἐγέννησεν ἐκ Ποσειδῶνος. Ὁ μὲν οὖν Περσεὺς ἐνθήμενος εἰς τὴν κίβισιν (peram a Phorcidibus acceptam) τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης ὀπίσω πάλιν ἐχώρει· αἱ δὲ Γοργόνες ἐκ τῆς κοίτης ἀναστᾶσαι τὸν Περσέα ἐδίωκον, καὶ συνιδεῖν αὐτὸν οὐκ ἐδύναντο διὰ τὴν κυνῆν· ἀπεκρύπτετο γὰρ ὑπ' αὐτῆς. Παραγενόμενος δὲ εἰς Αἰθιοπίαν, ἧς ἐβασίλευσε Κηφεὺς, εὔρε τὴν τούτου θυγατέρα Ἀνδρομέδαν παρακειμένην βορᾶν θαλασσίῳ κῆτει. Κασιόπεια γὰρ, ἧ Κηφέως γυνή, Νηρησίῳ ἤρισε περὶ κάλλους, καὶ πασῶν εἶναι κρείστων ἠύχθησεν. ὄθεν αἱ Νηρηίδες ἐμήνισαν, καὶ Ποσειδῶν αὐταῖς συνοργισθεὶς πλημύραν τε ἐπὶ τὴν χώραν ἐπεμψε καὶ κῆτος. (In terram egrediens bellua homines et armenta devorabat, ut auctor est Philostratus Imag. I, 29.) Ἀμμωνος δὲ χρήσαντος τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς συμφορᾶς, εἴαν ἡ Κασιόπειας θυγάτηρ Ἀνδρομέδα προτεθῆ τῷ κῆτει βορᾶ, τοῦτο ἀναγκασθεὶς ὁ Κηφεὺς ὑπὸ τῶν Αἰθιοπίων ἐπραξε, καὶ προσέδησε τὴν θυγατέρα πέτρα. Ταύτην θεασάμενος ὁ Περσεὺς, καὶ ἐρασθεὶς, ἀναιρήσειν ὑπέσχετο Κηφεῖ τὸ κῆτος, εἰ μέλλει σῶθεισαν αὐτὴν αὐτῷ δώσειν γυναῖκα. ἐπὶ τούτοις γενομένων ὄρκων ὑποστὰς τὸ κῆτος ἔκτεινε, καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν ἔλυσεν. Ἐπιβουλεύοντος δὲ αὐτῷ Φινέως, ὃς ἦν ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως*), ἐγγυάμενος

*) Apollod. II, 1, 4. Λιβύης καὶ Ποσειδῶνος γίνονται παῖδες διδμοὶ Ἀγήνωρ καὶ Βῆλος. Ἀγ. μὲν οὖν εἰς Φοινίκην ἀπαλλαγὴς ἐβασί-

πρῶτος τὴν Ἀνδρομέδαν, μαθὼν τὴν ἐπιβουλήν, τὴν Γοργόνα δείξας, μετὰ τῶν συνεπιβουλευόντων αὐτὸν ἐλίθωσε παραχρῆμα. παραγενόμενος δὲ εἰς Σέριφον, καὶ καταλαβὼν προσπεφηνυῖαν τοῖς βωμοῖς μετὰ τοῦ Δίκτυος τὴν μητέρα διὰ τὴν Πολυδέκτου βίαν, εἰσελθὼν εἰς τὸν βασιλέα, συγκαλέσαντος τοῦ Πολυδέκτου τοὺς φίλους, ἀπεστραμμένος τὴν κεφαλὴν Γοργόνας ἔδειξε· τῶν δὲ ἰδόντων ὅποιον ἕκαστος ἔτυχε σχῆμα ἔχων, ἀπελιθώθη. Καταστήσας δὲ τῆς Σερίφου Δίκτυν βασιλέα ἀπέδωκε τὰ μὲν πῆδιλα, καὶ τὴν κίβισιν, καὶ τὴν κυνὴν (Ἐρμῆ **), τὴν δὲ κεφαλὴν τῆς Γοργόνας Ἀθηνᾶ. — Περσεὺς δὲ μετὰ Δανάης καὶ Ἀνδρομέδας ἔσπευδεν εἰς Ἄργος, ἵνα Ἀκρίσιον θεάσῃται etc.

Eratosthenes Cataster. XV., *Μυθογράφων* ed. Westermann. p. 250., de Cephæo: — Ἦν δὲ, ὡς *Εὐριπ.* φησὶν, Αἰθιοπῶν βασιλεὺς, Ἀνδρομέδας δὲ πατήρ· τὴν δ' αὐτοῦ θυγατέρα δοκεῖ παραθεῖναι τῷ κῆτει βορᾶν, ἣν Περσεὺς ὁ Διὸς διέσωσε, δι' ἣν καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς ἄστροις ἐτέθη Ἀθηνᾶς γνώμη. et ibidem XVII. Ἀνδρομέδα. Αὕτη κεῖται ἐν τοῖς ἄστροις διὰ τὴν Ἀθηνᾶν, τῶν Περσέως ἄθλων ὑπόμνημα, διατεταμένη τὰς χεῖρας, ὡς καὶ προετέθη τῷ κῆτει, ἀνθ' ὧν σωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Περσέως οὐχ εἴλετο τῷ πατρὶ συμμένειν, οὐδὲ τῇ μητρὶ, ἀλλ' αὐθαίρετος εἰς τὸ Ἄργος ἀπῆλθε μετ' ἐκείνου, εὐγενὲς τι φρονήσασα. λέγει δὲ καὶ *Εὐριπ.* σαφῶς ἐν τῷ περὶ αὐτῆς γεγραμμένῳ δράματι. His consimilia, sed breviora, habet Hyginus Poët. Astron. XI., sive is a Graeco accepit, sive hic ab illo, quae est sententia doctissimi Westermanni l. l., praefat. p. IX. cf. W. p. 666. Praeterea evolvi jubeam prae aliis Luciani Dial. marin. 14. et Ovidii Met. IV, 664—762. Parodia fabulae extat apud Comicum Thesmophoriazosis, cujus dramatis Fritzscheus curavit editionem hisce adhibendam, neque neglectam a Welckero, quamvis raro sentiente cum viro litteratissimo. Andromedae ibi personam gerit vetulus Mnesilochus, Echus eum iridentis Euripides, et pro ceto Scythia inductus est. Acta est autem Andromēda Euripidea anno ante Thesmophoriazosis. G. Hermannus praef. Helenae p. VII.: „Scholiastes ad Thesmoph. 1012. (958.) de Andromeda: *Συνδεδίδακται γὰρ τῇ Ἑλένη.* quodsi

λευσε —, Βῆλος δὲ ὑπομείνας ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεύει μὲν Αἰγύπτου, γαμει δὲ Ἀγγινόνῃ τὴν Νείλου θυγατέρα, καὶ αὐτῷ γίνονται παῖδες δύο, Αἰγυπτος καὶ Δαναός, ὡς δὲ φησὶν *Εὐριπίδης* (Andromeda procul dubio) καὶ Κηφεὺς, καὶ Φινεὺς προσέει. Alii aliter, sed Euripides ob oculos versatus esse videtur Apollodoro.

*) Oblitus hic est Apoll. commemorare ensē falcatum (ἄρπην), sed in superioribus hujus capituli, §. 8.: λαβὼν δὲ καὶ παρὰ Ἐρμῶ, inquit, ἄδαμαντίνην ἄρπην (Jovis telum bello contra Typhonem Apoll. I, 6, 3, 7.), πετόμενος εἰς τὸν ὠκεανὸν ἦκε, καὶ κατέλαβε τὰς Γοργόνας κοιμώμενας etc.

ostendi potest, quo anno acta sit Andromeda, constabit etiam de Helena. Nondum editam fuisse Andromedam, cum Aves doceret Aristophanes, tradit schol. ad Avium versum 347. (339.), reprehendens Asclepiadem, qui respici eam in Avibus crediderat. Aves autem actae sunt Ol. 91, 2. archonte Chabria. Ranas edidit Arist. Ol. 93, 3. Callia archonte. Ad ejus fabulae v. 53. observat schol., octavo ante anno actam esse Andromedam. is vero est Ol. 91, 4. (anno ante Chr. nat. 413.), quo archon fuit Cleocritus. Anno post, Ol. 92, 1., archonte Callia, actae sunt Thesm., ipso in ea fabula teste Aristophane γ. 1060. (1001.): quapropter eam v. 850. (808.) τὴν καινὴν Ἑλένην vocat, quod recte interpretatur schol. ὑπόγυον δεδιδραμένην.

1.

Schol. Ravenn. ad Aristoph. Thesm. 1074. (1006.) Ὁ Μνησίλοχος ὡς Ἀνδρομέδα. τοῦ προλόγου Ἀνδρομέδας εἰσβολή. Schol. Theocr. II, 166. Ὅτι δὲ ἐπὶ ἄρματος ὄχειται ἡ Νυξ, Εὐρ. Ὡ Νυξ etc.

Ὡ Νυξ ἱερὰ, an.

ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις, an. paroem.

ἀστεροειδέα νῶτα διφρευούσ' dact. t.

αἰθέρος ἱερᾶς an.

τοῦ σεμνοτάτου δι' Ὀλύμπου! an. paroem.

Valde infans atque inelegans fuisset E., si parvo intervallo dixisset Νυξ ἱερὰ, αἰθέρος ἱερᾶς, quorum haec quidem suspecta reddit etiam dactylum male excipiens anapaestus. quare ἱερᾶς depravatum arbitror et ponendum — αἰθέρος αὔραις τοῦ σ. δι' Ὁ.

Initium simile Iphigeniae Aul. et Rhesi.

2., 3., 4.

Ad eandem Andromedae monodiam pertinent haec ex eodem loco Aristophanis:

Τί ποτ' Ἀνδρομέδα περιάλλα κακῶν an. d.

μέρος ἐξέλαχον, θανάτου τλήμων;

Schol. Rav.: Δεῖπει „μέλλουσα τυχεῖν.“ Cave credas: per se enim, et eleganter quidem, dictum est θαν. τλήμων, „misera mortis,“ i. e. ob mortem, propter genus mortis, quo mihi pereundum est.

Neque abhorrent illa, quae affert Schol. ad Comici Av. 347. (cf. fragm. 45.)

Ἐκθεῖναι κήτεϊ φορβάν.

et ista, quae restituas e Thesm. 1029. et seqq.

— — Οὐ i. trim.

χοροῖσιν, οὐδ' ὑφ' ἡλίκων νεανίδων,

ἀλλ' ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη

- κήτει βορά πρόκειμαι, anacr.
 5 γαμηλίῳ μὲν οὐ ξὺν παιῶνι, δεσμίῳ δέ. asynart.,
 2 anacr.
 Γοᾷσθὲ μ', ᾧ γυναῖκες, ὡς μέλεα μὲν πέπονθα
 μέλεος, ᾧ τάλαιν' ἐγώ! tr. d. cat.
 ἀπὸ δὲ συγγόνων ἄλλως ἄνομα πάθεια, dochm. hyp.
 πολυδάκρυτον αἴδα γόον φλέγουσαν. asynart., dochm.
 et ithyph.
 10 ἴω μοι μοίρας ἄτεγκτε δαίμων! asynart., dochm. et i. h.
 ᾧ κατάρατος ἐγώ! — dact. d. hyp.
 Τίς ἐμὸν οὖν ἐπόψεται tr. d. cat.
 πάθος ἀμέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσία;
 εἶθε με πυρφόρος αἰθέρος ἀστήρ dact. t.
 15 ἐξολέσειεν! adon.
 οὐ γὰρ ἔτ' ἀθανάταν φλόγα λεύσσειν ἐστὶν ἐμοὶ
 φίλον, ὡς ἐκρεμάσθην, dact. octon.
 λαιμότμητ' ἄχη δαιμονῶσ', asynart., t. et i.
 αἰόλα νέκυσ' ἐπὶ πορεία. glyc. hyp.

Schol. Rav. ad 8. (1040.) Ἀπὸ κοινου λάβωμεν „Πέπονθα ἄνομα πάθεια.“ καὶ ταῦτα ἐξ Ἀνδρομέδας, δεομένης (ita Matth. pro δεομένη) τοῦ βαρβάρου (barbari regis, Cephei). προεῖπε δὲ „Γοᾷσθὲ μ', ᾧ γυν.“ etc. Omittendum fuit 4. nomen heluonis Glaucetae (Γλαυκέτη), quod Comicus infersit post βορά: tum mutandum τάλας in τάλαινα, δαιμονῶν in δαιμονῶσ'. 8. pro corruptis ἀλλ' ἀν' ἄνομα etc. dedi ἄλλως, compendio αλλσ' deceptos esse ratus librarios, ut haec dicat virgo „et incendentem (me deplorate) luctum lacrimosum Orci propter temere a cognatis illata in me mala injusta.“ οὖν pro οὐκ debetur Jacobsio Anthol. Palat. III. p. 741., et Brunckio αἰόλα πορεία (cito itinere) 18., quo versu, quod in codicibus habetur, νέκυσιν corrumpit metrum.

5.

Idem schol. ad Thesm. 1018. (964.) Πάλιν ἐξ Ἀνδρομέδας. πρὸς τὴν Ἥχῳ Ἀνδρ. λέγει „Προσαιοῦσσαι τὰς ἐν ἄντροις ἀπόπασσον ἕασον ἀχοῖ με σὺν φίλαις γόου πόθον λαβεῖν.“ Haec restitueris ita scribendo:

Πρὸς αἰδοῦς σε*), τὰς ἐν ἄντροις ἀπόπασσον, asynart.,
 dochm. et pherecrat.

ἕασον δ', Ἀχοῖ, με σὺν φίλαισι asynart., dochm. et i. h.
 γόου πόνον λαβεῖν! i. d. brachycat.

Copulam addidi necessariam, cui copulae (Δ') verisimile videtur officisse A. simile vicinum, et pro inepto πόθον dedi πόνον. Seidler. et alii ἀπόπασσον. precatur Echonem Andr., ut tacere

*) Scil. ἰκετεύω. cf. Iphig. Aul. 818 etc.

jubeat Nymphas *ἀντριάδας*, famulas suas. W. p. 653., nota 15.: „Es ist neu u. eigen, dass Echo ihre Dienerinnen hat, u., wie sie selbst in Höhlen wohnt (Ovid. Met. III, 395.), *πέτρας ὄρειας παῖς* (Hecub. 1110.), *πέτρας ἠχώ* (Aeschyl. Pers. 390.), wie Fritzsche p. 420. anführt, so auch durch die Höhlennymphen wirkt. Denn *αἱ ἐν ἄντροις* sind die *ἀντριάδες*, welche Phrynichos Arabios. (Bekker. Anecd. p. 17.) von den Najaden u. Oreaden unterscheidet —. Der Unterschied ist, dass andre Nymphen in Höhlen verehrt werden u. hausen, diese aber das Eigenthümliche der Grotten, das Hallende insbesondre, ausdrücken.“ —

6.

Idem ad Lysistr. 962. (898.) *Ποῖα ψυχῆ; Παρὰ τὸ ἐξ Ἀνδρομέδας „Ποῖα λιβάς, σειρῆν;“* Schol. Ravenn. *Πῶς δυνήση σαυτὸν ἐπισχεῖν, οὕτως ἠρεθισμένος; παρὰ τὸ ἐξ Ἀνδρομέδας „Ποῖαν ἀλιβάδ’, ποῖος εἰρήν.“* Matth.: „An *Ποῖαι λιβάδες, ποῖα σειρῆν;“* Hoc certatim propagaverunt viri docti non explicatum, nec sane difficultate caret vox *λιβάδες*, nisi forte *Λιβάδες* intelligendae sunt nympheae fontium, quibus non inepte sociaretur Siren, siquidem Sirenes Acheloi filiae perhibebantur. quodsi hoc placet, Perseus advolans, ubi e longinquo conspexit Andromedam et circumfusas amicas ejus in rupe, mulieres choricas, habet eas pro nymphis fontium ibi scatentium, et ipsam pro Sirene. sed suspicor Tragicum dixisse *Ποῖαι λιβάδες; „Quae saxa?“* tum intelligendus collis saxosus, ad quem alligata fuit Andromeda.

7., 8., 9.

Jam sequuntur verba Persei advenientis*) et cum puellis Aethiopicis ipsaque Andromeda colloquentis.

Thesmoph. 1098. (1036.)

(ΠΕΡΣ.) ὦ θεοί, τί ν’ ἐς γῆν βαρβάρων ἀφίγμεθα
ταχεῖ πεδίλω; διὰ μέσου γὰρ αἰθέρος
τέμνων κέλευθον πόδα τίθημι ὑπόπτερον,
Περσεύς, πρὸς Ἄργος ναυστολῶν, τὸ Γοργόνοσ
κάρα κομίζων.

Ad haec Schol. Rav. mendose: *Εἰς Περσέα ἐξ Ἀνδρομέδας τρία τὰ πρῶτα, καὶ λοιπὸν ἐπέξευξε τὰ ἐξῆς.* dicendum erat *Περσεῶσ*, deleto *Εἰς*, nec causa est, cur verba *Περσεύς — κομ.* abjudicemus ab Euripide.

8.

Schol. ad Thesm. 1116. (1054.), qui affert verba *Ἐα — θαλάσσης*, tum Maximus in Dionys. Areopag. t. II. p. 28. ed Corder.

*) W. p. 648, not. 5. „Pollux IV, 128. u. Schol. ad Clem. Alex. Protr. p. 98.; *Δεῖνυσι δὲ ἡ μηχανὴ θεοῦσ καὶ ἤρωασ τοῦσ ἐν ἀέρι, Βελλεροφόντην ἢ Περσέα, καὶ κεῖται κατὰ (Schol. μετὰ) τὴν ἀριστεράν ὑπὲρ τὴν σκητῆν τὸ ὕψοσ.* Cf. Aristoph. Daedal. fragm. 3. (Erotian. v. ἀνεκός.)“

et Pachymeres ibidem p. 30., apud quos reliqua leguntur. dicit haec Perseus, cum longius etiam abest a terra; quae sequuntur autem similia, ubi propius accessit, ita ut cognoscat, non effigiem insculptam rupi, sed veram vivamque esse virginem Andromedam.

*Ἔα, τίν' ὄχθον τόνδ' ὄρω περιβόητον
ἀφρῶ θαλάσσης, παρθένου τ' εἰκά τινα
ἔξ αὐτομόρφων λαῖνων τυκισμάτων,
σοφῆς ἄγαλμα χειρός;*

Toleravi verbum αὐτομόρφων, ut τυκίσματα (ita Jacobs. Exerc. crit. I. p. 215. pro *τεκισμάτων*) αὐτόμορφα intelligantur effigies, quae velut totae sint forma, i. e. omnino formosae, sive Welckeri verbis „ganz Form, urschön, wie αὐτόκωλος bei Simonides de Mulier. 76., αὐτόξυλος, αὐτοχόωνος Iliad. ψ', 826“ etc. vellem tamen allata esse exempla vocabuli ea notione usurpati: neque enim inepte Fritsch. αὐτόμορφα dici putat ea, quae sponte sua certam formam assumerint, „selbstgestaltet,“ nisi quod ei sensui repugnant verba σοφῆς ἄγαλμα χειρός, ut W. animadvertit. videndum igitur, an reponendum sit, facili quidem mutatione sententiaque perspicua, ἀντιμόρφων, „effictorum.“ sic ἀντικύων pro αὐτή κύων legendum videtur apud Homeri scholiastas Odys. ν', 66., ubi plura de huiusmodi mendis.

9.

Tiberius rhet. §. 47. ed. Boissonade.

Ὅρω δὲ πρὸς τῆς παρθένου θοινάματα.

10.

Thesmoph. 1105. (1043.)

(ΠΕΡΣ.) *Ἔα, τίν' ὄχθον τόνδ' ὄρω, καὶ παρθένου
θεαῖς ὁμοίαν, ναῦν ὅπως, ὠρμισμένην;*

(ΑΝΔΡ.) *ὦ ξένε, κατοίκτηρόν με τὴν παναθλίαν!
λύσον με δεσμῶν!*

Malim — τὴν παν., λύσον δὲ δ. de δ et μ litteris interdum confusis v. Porson. ad Phoeniss. 1555.

11.

Ibidem 1015. (961.)

(Π.) *Φίλοι παρθένοι, φίλα μοι* glyc. polyschem.

πῶς ἂν ἐπέλθοιμι; (ΑΝΔΡ.) *Κλύεις, ᾧ;* chor. d. hyp.

libri ἀπέλθοιμι; verbis Κλ., ᾧ; Andr. laeta Persei adventu et desiderio, quod significat, se adeundi compellat, nisi fallor, puellam proxime adstantem, seu coryphaeum.

12.

Stobaeus 112. p. 183.

(Α.) *Συνάληθσον, ὡς ὁ κάμνοντι δακρύων* dochm. hyp.
μεταδούς ἔχει κουφότητα μόχθων. asynart., 2, i, h.

Ita Meinek. Marginalium VII. (Zeitschr. f. A. W. a. 1843. fascic. 2.), nisi quod minus recte digessit versus. Vitiose codd. κάμνων. dictum ὁ κάμνοντι μεταδοὺς δακρύων pro τὸ κάμνοντι μεταδιδόναι δ., de quo genere loquendi v. Meinek. Fragm. Com. gr. IV. p. 368., nos ad Odys. δ', 397. E. Herc. fur. 1134 Αὔθαδες ὁ θεὸς pro A. τὸ θεῖον, et contraria ratione inferius fr. 22. ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεισθαι φιλεῖν pro ὑπ' αὐτῶν τῶν διδάσκεισθαι φιλοῦντων, „a discendi cupidis," i. e. amantibus.

13.

Schol. Ravenn. ad Thesmoph. 1022. (966.)

(ΧΟΡΟΣ.) "Ανοικτος ὡς τεκῶν σε, anacr.

τὴν πολυπονωτάτην βροτῶν, i. d.

μεθῆκεν ἄδα ματρὸς ὑπερθανεῖν. alc.

Codd. πατρὸς ὑπερθ., sed pro matre moritura erat Andromeda. Apollodorus in superioribus: Κασσιέπεια γὰρ — Νηρηΐσιν ἤρισε περὶ κάλλους etc. saepe confusae μ et π litterae in libris.

14.

Thesm. 1121. (1048.), 1067. (999.), Plutarch. Sympos. IX, 15., p. 747, D., qui attulit verba Ὁ πετ. — γοργ.

(Π.) Ὡ παρθέν', οἴκτειρω σε κρεμαμένην ὄρων *).

(A.) Σὺ δ' εἴ τις, ὅστις τοῦμὸν ᾧκτειρας πάθος;

(Π.) Ὁ πετόμενος ἱερὸν ἀνὰ Διὸς αἰθέρα dochm.

γοργοφόνοσ.

Aristoph. v. 2. ἦτις, ut convenit personae ludicrae Echonis, quam compellat Andromedae partes agens Mnesilochus.

15.

Plut. Moral. p. 22, e. Τῶ θοάζειν τὸ κινεῖσθαι σημαίνουσιν, ὡς E.

(Andr. in explicatione mythi sui)

Κῆτος θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἀλός.

16.

Zenobius V, 45.

(A. ibidem)

Οἶψ μ' ὁ δαίμων θηρίῳ συνάκισεν.

*) Matthiaeum, ne Euripideis insereret vicina ista apud Aristophanem

— Ἀνθρώποισι γὰρ νοσήματα

ἄπασιν ἐστίν, ἐμὲ δὲ καὶ τὸν τῆς κόρης

ταύτης ἔρωσ εἴληφεν,

vel versus medii mensura comoediam redolens deterrere debebat. Etiam Thesm. 1122. (1060.) Πισεῖν ἐς εὐνήν καὶ γαμήλιον λέχος habet comicum colorem, fucatum illum verbis tragicis (Orest. 1022.) γαμ. λέχος.

17.

Diogenes Laërt. IV, 29. — τὰ ἐξ Ἀνδρομέδας Εὐριπίδου —
(Π.) ὦ παρθέν', εἰ σώσαιοί μ' ἔσει μοι χάριν ;

18.

Herodianus Περὶ σχημάτων p. 58, 9. (Villoison. Anecd. gr.
II. p. 94.)

(Α.) Ἄγου δέ μ', ὦ ξέν', εἴτε πρόσπολον θέλεις,
εἴτ' ἄλοχον.

libri εἴτ' ἄλ., εἴτε δμωίδα. Diog. Laert. l. l. Ἄγου με, ὦ
ξένε, εἴτε δμωίδ' ἐθέλεις, εἴτ' ἄλοχον, qui germanae vocis sub-
stituit glossema. versificatoris, de sententia securi, est illud Εἴτ'
ἄλ., εἴτε δμωίδα.

19.

Stob. 110. p. 581.

(Α.) Μή μοι προτείνων ἐλπιδ' ἐξάγου δάκρυ.

(Π.) Γένοιτο δ' ἂν πόλλ' ὦν δόκησις οὐκ ἔνι.

Ita Matth. nota. vulgo verba Γέν. — ἔνι. Andromedae orationi
continuantur. His apte subjungas sub persona virginis, quae affert
Stob. 97. p. 538., haec:

20.

Ἡ που τὸ μέλλον ἐκφοβεῖ καθ' ἡμέραν,
ὡς τοῦ γε πάσχειν τοῦπιὸν μείζον κακόν.

Sane futurum quaeque formidat dies,
torquetque magis urgente venturum malum.

Nec discrepat Thesm. 1134. (1072.)

21.

Μέμνησο, Περσεῦ, μ', ὡς κατέλιπες ἀθλίαν.

libri καταλείπεις corrupto senario tragico. Clamabat hoc, ni fal-
lor, Andromeda Perseo digresso ab illa, ut Cepheum conveniret
de stipulandis filiae nuptiis ante quam belluae se objiceret: sic enim
rem gestam esse narrat Apollodorus. etiam Mythogr. I, 73.:
— Pactusque est a Cepheo et Cassiopeia, parentibus virginis, ut
eam sibi matrimonio jungerent, si belluam interemisset. Ipse Per-
seus tum videtur pronuntiasse illa apud Athenaeum XIII. p. 561, b,
c, quae verba ejus esse in Andromeda Euripidea docet Lucianus
De conscrib. hist. 1.

22.

Σὺ δ', ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων, Ἔρωε,
ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ φαίνεσθαι καλὰ,
ἢ τοῖς ἐρώσιν, ὧν σὺ δημιουργός εἰ,
μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπύνει.
καὶ ταῦτα μὲν δρωῶν τίμιος θεοῖς ἔσει,
μὴ δρωῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεσθαι φιλεῖν
ἀφαιρεθήσει χάριτας, αἷς τιμῶσί σε.

Verba *τίμιος θεοῖς ἔσει* pluribus offensionem fuerunt, quorum Musgrav. proponit *τ. νέοις ἔ.*, Dobraeus autem ad Aristoph. Vesp. 396. pro *θεοῖς* legendum putat *θνητοῖς*, vel *θεῶν*. sed parum laudis est, si apud juvenes tantum et mortales poeta honoratum iri dicat Amorem, quem deorum et hominum tyrannum appellavit; *θεῶν* autem nec verisimile videtur, et friget *τίμιος θεῶν*, si nihil aliud significat quam *τίμιος θεός*. merito tamen in suspicionem adductum esse arbitror *θεοῖς*, quippe quod non magis sufficiat sententiae quam *νέοις* vel *θνητοῖς*. malim igitur *τίμιος θεός τ' ἔσει*, „honoratus eris et deus,“ i. e. deus nomine dignus, deus verus, deus potens, quemadmodum emphatice dici solent verba *θεός*, deus. E. Helena 516. (560.) ὦ θεοί! θεός γὰρ καὶ τὸ γινώσκειν φίλους. Virg. idyll. 1, 7. „Namque erit ille mihi semper deus.“ cf. annot. ad 12. *θεοστ'* facile in *θεοῖς* mutari potuisse sciunt palaeographi.

Quae habet Stob. 62. p. 399.

Σὺ δ', ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε κἀνθρώπων,
ἢ μὴ δίδασκε τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλά,
ἢ τοῖς ἔρωσιν εὐμενῆς παρίστασο,

ea non Euripidis esse, sed poetae alicujus *παρωδοῦντος*, Matth. et W. animadverterunt. primus versus sic opinor, scribendus est, restituto senario comico:

Σὺ δ', ὦ κάκιστε θεῶν τε πάντων καὶ βροτῶν.

καὶ βροτῶν etiam Scaliger apud Grotium, nec dubium quin depravatum sit *κἀνθρώπων*.

23., 24.

Stob. 61. p. 388.

Ὅσοι γὰρ εἰς ἔρωτα πίπτουσιν βροτῶν,
ἔσθλων ὅταν τύχῳσι τῶν ἐρωμένων,
οὐκ ἔστι ποίας λείπεται τόθ' ἡδονῆς.

Haec commode ad eandem Persei orationem referantur. item illa Stob. 65. p. 411.

Τῶν γὰρ πλούτων ὄδ' ἄριστος anap. paroem.
γενναῖον λέχος εὐρεῖν. pherecrat.

Pars non exigua fragmentorum hujus fabulae continetur Persei colloquio cum Cepheo de paciscendis Andromedae nuptiis. Narra- rasse putandus ille est matris suamque historiam, genus ab Jove, sed adversas et Danaë's et ipsius fortunas, ejectorum olim in mare ab Acrisio, nec servatorum a Polydecte, rege Seriphi insulae, nisi iniquis conditionibus nuptiarum matris et ab ipso suscipiendae ex- peditionis ad afferendum Medusae caput abscissum, quod opus se effecturum juvenili audacia elatum temere promisisse (24.), eoque diis faventibus peracto gloriam quidem nunc reportare magnorum ausorum, sed opibus destitutum esse, nec tuto vel Argos rediturum

ob metum Acrisii de oraculo*), vel ad Polydecten propter importunum ejus amorem, quem ad vim spectare. perdit autem se amare Andromedam (26.), neque indignum regia virgine sibi videri, qui et belluam interfectorus sit, et placato Acrisio Argis se regnaturum sperare possit. Ad haec barbarus primum silere, incertus consilii, ut qui servari quidem vellet filiam, sed generum inopem atque obnoxium, et fortasse a Phineo vel Agenore notatum tanquam nothum, contemneret; deinde magnos Persei spiritus reprimere, opesque ceteris rebus praeferre, quibus opibus se ait abundare, quamvis afflictum (31.—33.), donec tandem monitis Chori senum, opinor, Aethiopum lenitus filiam despondet Perseo, si victor redierit.

Persei verba ad Cepheum ante quam belluam invadit.

25.

Stob. 50. p. 357.

Νεότης μ' ἐπήρε, καὶ σθένος τοῦ νοῦ πλέον.

26.

Idem 69. p. 399.

Ἔρωτα δεινὸν ἔχομεν· ἐκ δὲ τῶν λόγων
ἐλοῦ τὰ βέλτισθ', ὡς ἄπειστόν ἐστ' ἔρωτος,
κἂν τῷ κακίστῳ τῶν φρενῶν οἰκεῖν θέλει.

Perseus, suspicans, quae dicturus sit pro se et causa sua nuptiarum Andromedae, vana visum iri barbaro regi, vehementem amorem excusat, Cepheumque jubet ex oratione sua optima eligere: neque enim aptum ad persuadendum esse amorem, ut cujus non eadem in animo sedes sit quae rationis, sed fere pessima ista libidinum. ὡς pro ὥστε vulgato recte Piersonus apud Valck. Diatr. p. 159. nos dedimus ἄπειστον, quo sensu ἀπειθῆ μῦθον dixit Theognis 1235. abhorrent enim verba codicum ὥστ' ἄπιστόν ἐστ' ἔρωτος, „infidum est amor,“ ut veritit Grotius.

27.

Idem 29. p. 200.

Οὐκ ἀίσχρὸν οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς,
ἀλλ' ἡδύ τοι σωθέντα μεμνησθαι πόνων.

*) Apollod. II, 4, 1, 1.: Ἀκρίσιῳ δὲ περὶ παίδων γενέσεως ἀρρόφεναν χρησιγηριζομένῳ ὁ θεὸς ἔφη γενέσθαι (ἂν) παῖδα ἐκ τῆς θυγατρὸς, ὃς αὐτὸν ἀποκτείνει. δεισας οὖν Ἀκρίσιος τοῦτο, ὑπὸ γῆν θάλαμον κατασκευάσας χάλκεον, τὴν Δανάην ἐφροσύρει. ταύτην μὲν, ὡς ἐνιοὶ λέγουσιν, ἐφθειρε Προῖτος (Acrisii frater geminus), ὅθεν αὐτοῖς καὶ ἡ στάσις ἐκινήθη, ὡς δὲ ἐνιοὶ φασί, Ζεὺς μεταμορφωθεὶς εἰς χρυσὸν, καὶ διὰ τῆς ὄροφῆς εἰς τοὺς Δανάης εἰσρῦεὶς κόλπους, συνῆλθεν. αἰσθόμενος δὲ Ἀκρ. ὕστερον ἐξ αὐτῆς γεγεννημένον Περσεά, μὴ πιστεύσας ὑπὸ Διὸς ἐφθάρθαι, τὴν θυγατέρα μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς λάρνακα βαλὼν ἐβόησεν εἰς θάλασσαν etc.

Negat P. ignominiae sibi esse miram profectionem suam ad Gorgonas jussu Polydectae: neque enim se illi paruisse tanquam obnoxium, sed necessitate implendi promissi; esse autem quod gaudeat feliciter exactis laboribus.

28.

Idem ibidem p. 199.

Εὐκλειαν ἔλαβον οὐκ ἄνευ πολλῶν πόνων.

29.

Idem 34. p. 215.

Σιγᾶς· σιωπὴ δ' ἄπορος ἐρμηνεύς λόγων.

Ad haec W. Cepheum respondisse putat illa, quae ex Plutarchi verbis Moral. 532, f, *Τὴν γὰρ σιωπὴν ὁ μὲν Ε. φησὶ τοῖς σοφοῖς ἀπόκρισιν εἶναι* eruas,

30.

Ἡ γὰρ σιωπὴ τοῖς σοφοῖς ἦν ἀπόκρισις.

31.

Id. 103. p. 562.

*Οὐκ ἔστιν ὅστις εὐτυχῆς ἔφυ βροτῶν,
ἂν μὴ τὸ θεῖον ὡς τὰ πολλὰ συντελῆ.*

Libri: — βροτ., ὃν μὴ — συνθέλει. Heyn. ad Eratosth. Catast. p. XXIV. ὃ μὴ — συντελεῖ. Heathio quoque placuerat *συντελεῖ*. alii: *συντελῆ*. ἂν μὴ *συντελῆ*, „nisi adjuvet.“ His P. respondet ad Cephei dicta 32. et 33., jamque illi deos favere significat, qui se praeter omnem expectationem miserint ad servandam ejus filiam, quam propterea sibi desponderi aequum esse, neque se dubitare quin sic ipse existimet. Quae refellens Cepheus dicere potuit illa, quae posuimus 34., cum ex hac fabula petita videantur doctis, etsi ad Andromacham refert Aristophanis schol. ad Ran. 105.

Cephei verba ad Perseum ex eadem scena.

32.

Stob. 79. p. 469.

*᾿Ω τλήμων, ὡς σοι τὰς τύχας μὲν ἀσθενεῖς
ἔδωχ' ὁ δαίμων, μέγα φρονούσι δ' οἱ λόγοι!*

33.

Idem 96. p. 531.

— *Χρήμασιν γὰρ εὐτυχῶ,
ταῖς συμφοραῖσι δ', ὡς ὄρας, οὐκ εὐτυχῶ.*

34.

Idem 89. p. 502.

*Χρυσὸν μάλιστα βούλομαι δόμοις ἔχειν·
καὶ δοῦλος ὢν γὰρ τίμιος πλουτῶν ἀνὴρ,*

ἑλεύθερος δὲ χρεῖος ὢν οὐδὲν σθένει.
χρυσοῦ νόμιξε σαυτὸν οὔνεκ' εὐτυχεῖν.

35.

Schol. Comici ad Ran. 105.

Μὴ τὸν ἑμὸν οἴκει νοῦν· ἐγὼ γὰρ ἀρκέσω.

Animum alicujus habitare Graeci dicunt eum, qui pro illo cogitat, quod se ipsum posse ait Cepheus, neque opus esse Persei consilii.

Verba Chori cum totius vel Hemichorii lyrica, tum coryphaei, senariis iambicis conscripta.

36.

Stob. 111. p. 582., Ammon. Περὶ διαφ. λέξ. v. ὀρῶδεῖν.
(ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ.) Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγόντων
οὐ πάποθ' ὑβρισ', αὐτὸς ὀρῶδῶν παθεῖν.
(ΧΟΡΟΣ.)

37.

Stob. Eclog. phys. et eth. p. 131.

Τὸ δαιμόνιον οὐχ ὀρᾶς, ὅπη asynart., dochm. et i.
μοίρας διεξέρχεται, στρέφει δὲ asynart., 2 i. h.
ἄλλους ἄλλως εἰς ἀμέραν; asynart., spond. et i.

38.

Idem 93. p. 561.

— Ὅ μὲν ὄλβιος ἦν, anap.

τὸν δ' ἀπέκρουσεν θεός. ἦ κείνων anap. d.
τῶν ποτε λαμπρῶν νεύει βλοτος,
νεύει δὲ τύχα κατὰ πνεῦμ' ἀνέμων.

Codd. — θεός. ἐκείνων. vulgati libri θ. ἐκ κείνων τ. π. λ.
νεύει β., quod foret ἐκνεύει. verum id neque ad sententiam fa-
cit, et sequente altero, νεύει, quod item intelligendum esset
ἐκνεύει, abhorret ab usu graecae linguae, quo bis illatis verbis
cum praepositione compositis nonnisi praepositio solet repeti. igitur
dicendum fuisset — βλοτος, ἐκ δὲ τύχα etc., quod metro ar-
guitur. v. Matth. gramm. gr. §. 594, 2.

Pactis Andromedae nuptiis Perseus ad interficiendam belluam
proficiscitur, eaque occisa rediens lacte et vino excipitur a laetis
pastoribus.

39.

Athenaeus XI. p. 477, a, Eustath. ad Odys. ι', p. 1632, 9,
Macrob. Sat. V, 21.

— Πᾶς δὲ ποιμένων ἔρῳει λεῶς,
ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος
πόνων ἀναψυκτῆρ', ὁ δ' ἀμπέλων γάνος.

Verba Nuntii.

40.

Jam nuptiae celebrantur, epulamque instruitur, confluentibus Aethiopicibus.

Anecd. Bekker. I. p. 339, 5. "Αγορος και "Αγοροι. Εὐφ. Ἀνδρομέδα „Οἱ κατ' οἶκον ἀμφὶ δαῖτα και τράπεζαν.“ Αἰθίοπας σημαίνει. Scribamus

— Οἱ κατ' οἶκον ἀμφὶ δαῖτα και τράπεζαν ἄγοροι.

και extremo versu, ut Soph. Phil. 292. et alias.

41.

Turbantur nuptiae a Phineo vel Antenore, qui monent Cepheum, ne notho in matrimonium det filiam regiam.

Stob. 75. p. 453.

Ἐγὼ δὲ παῖδας οὐκ ἐῷ νόθους λαβεῖν·
τῶν γνησίων γὰρ, οὐδὲν ὄντες, ἐνδεεῖς
νόμῳ νοσοῦσιν, ὃ σε φυλάξασθαι χρεῶν.

42.

Aristoph. Thesm. 1128. (1066.)

Iidem Perseum objurgant. quos ubi verbis placari non posse, insidiasque strui, sensit, orare desinens et Medusae caput circumspiciens (τούτω πρέπουσαν μηχανήν) inquit

Αἰαί, τί δράσω; πρὸς τίνας στρεφθῶ λόγους;
Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐνδέξαιτο βάρβαρος φύσις·
σκαιοῖσι γὰρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ
μάτην ἀναλίσκοις ἄν. ἀλλ' ἄλλην τινα
τούτω πρέπουσαν μηχανήν προσοιστέον.

probabiliter enim haec ad Andromedam retulit Matth., nec satis causae est, cur verba σκαιοῖσι — προσοιστέον, Aristophani attribuantur, quorum σκαιοῖσι — σοφὰ habeat E. Medea 302. (283.), reliqua vero et apta sint hisce rebus, et, sive sententiam seu metrum spectes, non indigna Tragico. τούτω, isti, contemtim dictum est, ut passim οὗτος.

43.

Stob. Eclog. eth. p. 123.

Τὴν τοι Δίην λέγουσι παῖδ' εἶναι Διὸς,
ἐγγύς τε ναλεῖν τῆς βροτῶν τιμωρίας.

Hisce itidem Perseus a vi inferenda deterrere inimicos potuit, quae huic fabulae Musgrav. alique annumerant: nam in codicibus quidem ex Andromacha petita esse dicuntur.

44.

Difficilius est judicare de corruptis illis apud Stob. 122. p. 613. Τὸ ξῆν ἀφέντες τὸ κατὰ γῆν τιμῶσί σου. κενόν γ' ὅταν γὰρ

ζῆ τις, εὐτυχεῖ, Κρέων. nam recte quidem, opinor, Gaisford., cum Paris. A. ostendat ὅτου γὰρ, posuit ὅπου γὰρ, nec minus bene habet Musgravii εὐτυχεῖν χρεῶν, quibus receptis scripserim

Τὸ ζῆν ἀφέντες τὸ κατὰ γῆν τιμῶσί του,
κενόν γ' ὅπου γὰρ ζῆ τις, εὐτυχεῖν χρεῶν,

quorum sententia est quae istorum apud Horatium Od. III, 24.

Virtutem incolumem odintus,

sublatam ex oculis quaerimus invidi,

siquidem ἀφέντες est „contemnentes;“ verum ea ipsa sententia dubitari potest cujusnam ex persona pronuntietur, nisi forte P. in discrimen mortis adductus invidia procerum Aethiopum ita queritur de ingratis hominum animis, bene de se meritos viros fere vivos spernentium, nec nisi post mortem honorantium praemio inani: nam ubi vivat homo, scilicet apud Superos, ibi felicitate opus ei esse, i. e. honore, quae est in parte felicitatis. Creontis nomine deceptus Valck. haec ad Alcmaeonem retulit propter verba ὦ παῖ Κρέοντος etc. apud Stob. 88. p. 500. neque cautior conjector Hartungus Eurip. restitut. vol. I. p. 428. in enarrando argumento Antigoniae Euripideae: „Cum perventum esset,“ inquit, „ad subterraneum, in qua Antigone viva includenda erat, virgine in tumultum detrusa juvenis eodem subito se demisit, strictoque gladio arcens qui retrahere conabantur una cum virgine inclusus est. His a nuntio expositis in Creontis animo iracundia cum pietate propriiue commodi ratione pugnabat; mox eum poenitentia invasit. Felicior ei videtur sors Polynicis quam sua: ad illum enim, quamvis mortuum, omnes se convertere, se autem vivum destitui:

τὸ ζῆν ἀφέντες, τὸ κατὰ γῆν τιμῶσί σου.

Respondet chorus:

κενόν γ' ὅταν γὰρ ζῆ τις, εὐτυχεῖ, Κρέων.

Dolet enim regis vicem chorus et consolando eum erigere studet“ etc. durissima enim est illa interpretatio verborum τὸ ζῆν — σου, nec sane verum, ubi quis vivat, eum felicem esse; quod sensit Matth.

45.

Schol. Comici ad Av. 347. (cf. fragm. 3.) Καὶ δοῦναι ῥύγχει φορβάν] Ἀσκληπιάδης φησὶν ἀπὸ Ἀνδρομέδας εἶναι, ὡς καὶ τὸ

Σὰ γὰρ ταῦτα πάντα,

καὶ

Ἐκεῖσε δεῦρο. ((Av. 424. [403.] et sequ.)

— Ἄλλως. παρὰ τὸ Εὐριπίδου ἐξ Ἀνδρομέδας

Ἐκθεῖναι κῆτει φορβάν,

— καὶ τὸ „Σὰ γὰρ ταῦτα πάντα,“ καὶ „Τὸ τῆδε καὶ τὸ κεῖσε“ etc. E. Phoeniss. 315. (287.) Ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο.

46.

Schol. Platon. p. 43. Ruhnken., p. 383. Beck. Ἐκινῶντο ἐν αὐταῖς (ταῖς συνουσίαις) κρατῆρες τρεῖς. καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον, τὸν δὲ δεῦτερον ἠρώων, τὸν δὲ τρίτον σωτήρος, ὡς ἐνταῦθά τε καὶ δὴ καὶ ἐν Πολιτείᾳ. ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ „τέλειον,“ ὡς E. Ἀνδρομέδα καὶ Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς.

47.

Anecd. Bekker. p. 78, 21. Αἰσχροκερδῆς. E. Ἀνδρομέδα.

48.

„Hesych. Ἀμείβεται: παραιτεῖται. E. Ἀνδρομέδα. Corrigunt περαιοῦται.“ Matth. Nobis verisimilius videtur παραθεῖται a παραθεῖν, „praetercurrere.“

VIII. ANTIGONH.

Magna est virorum doctorum, inprimis Welckeri et Hartungi, de argumento hujus fabulae dissensio. W. enim Hygini narratione usurpata Maemonem, Antigonaе filium, adultum inducit, quo agnito tamen Creon, tam longo tempore elapso adhuc inexorabilis, et illam et Haemonem filium ad mortem adigit propter sepultum Polynicem; probabiliorem vero secutus rationem Hartungus (Eurip. restitut. vol. I. p. 421—430.) fundum disputationis suae facit Aristophanis Byzant. verba in argumento Antigonaе Sophocleae et similia scholiastae in fine ejus fabulae. igitur audiendi nobis et hi duo sunt et Hyginus, ne temere judicemus. Et Hyginus quidem fab. 72.: „Creon,“ inquit, „Menoecii filius edixit, ne quis Polynicen, aut qui una venerunt, sepulturae traderet, quod patriam oppugnatum venerint. Antigona soror et Argia conjunx clam noctu Polynicis corpus sublatum in eadem pyra, qua Eteocles sepultus est, imposuerunt. quae cum a custodibus deprehensae essent, Argia profugit, Antigona ad regem est perducta. Ille eam Haemoni filio, cujus sponsa fuerat, dedit interficiendam. Haemon amore captus patris imperium neglexit, et Antigona ad pastores demandavit, e mentibusque est se eam interfecisse. Quae cum filium procreasset et ad puberem aetatem venisset, Thebas ad ludos venit. Hunc Creon rex, quod ex Draconteo genere omnes in corpore insigne habebant, cognovit. Cum Hercules pro Haemone deprecaretur, ut ei ignosceret, non impetravit. Haemon se et Antigona conjugem interfecit. at Creon Megaram filiam suam Herculi dedit in conjugium, ex qua nati sunt Therimachus et Ophites.“ Aristophanes autem Byzant.: *Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιία καὶ παρ’ Εὐριπίδῃ ἐν*

Ἀντιγόνη· πλὴν ἐκεῖ φωραθεῖσα μετὰ τοῦ Αἴμονος δίδοται (δίδοται τῷ?) πρὸς γάμου κοινωνίαν, καὶ τίκει τὸν Μαίμονα. et scholiastes: (Ἰστέον) ὅτι διαφέρει τῆς Εὐριπίδου Ἀντιγόνης αὐτῆ, ὅτι φωραθεῖσα ἐκείνη διὰ τὸν Αἴμονος ἔρωτα ἐξεδόθη πρὸς γάμον, ἐνταῦθα δὲ τουναντίον. His ego usus tale hujus dramatis argumentum fuisse arbitror.

Antigone, in sepeliendo fratre deprehensa una cum Haemone sponso, non supplicio quidem affecta est a Creonte, sed Baccho, deo patrio, intercedente, in matrimonium data viro ignobili, sicut Electra in hujus nostri fabula cognomini, Haemon autem aliam ducere uxorem jussus; cujus violentiae impatiens juvenis, postquam orando atque objurgando patrem demovere de hac sententia frustra conatus est, manus sibi attulit*), impotentem irae senem, jam sero dolentem, solantibus civibus Thebanis, ex quibus Chorum constitisse sentio cum Welckero. Mire Hartungus p. 421., perperam acceptis grammaticorum verbis δίδοται πρὸς γάμου κοινωνίαν et ἐξεδόθη πρὸς γάμον: „Hoc testimonio (Aristophanis Byzant.), idem utrique poetae argumentum propositum fuisse, neque rerum, quae in utraque fabula agerentur, naturam, excepto eventu, multum discrepasse, satis, puto, aperte et perspicue declaratur. Nihil enim interfuisse (διαφέρειν) praeter exitus diversitatem, tum socio et adjuvante Haemone corpus interfecti sive crematum sive humatum a virgine esse, denique Antigonaem Haemoni, postquam invictus adolescentis amor ex conspiratione illa cognitus sit, in matrimonium datam esse (ἐξεδόθη) affirmat scholiastes.“ ad eundem scopulum allisus Matth., quomodo expediretur, non habebat. Welckeri sententiae id inprimis obstat, quod Haemonis personae indicium, quod quidem certum sit, nullum inest in hac fabula. Sed pergamus.

Prologum fabulae Creontem egisse arbitratur W., cui assentior: neque enim Antigonaem perturbatae et alibi occupatae hae partes conveniunt. Eo referenda sunt illa apud scholiasten Comici Ran. 1212. (1117.)

1.

Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνὴρ.

ubi schol.: Ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου. ἔστι δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος. His apte jungas, quae ibidem dicit E.:

2.

Εἶτ' ἐγένετ' αὐθις ἀθλιώτατος βροτῶν.

Maxima pars fragmentorum sumta est e colloquio Creontis cum Haemone et Antigona, postquam, justis Polynici factis contra legem, ad eum perducti sunt. Antigonaem verba haec videntur:

*) Hinc Ovidius Trist. II, 402. inter amantes κατ' ἐξοχὴν recenset Haemonem, qui mori quam non amare maluerit.

3.

Stob. append. e codice Florent. apud Gaisf. t. IV, p. 396.
ed. Lips.

*"Ακουσον· οὐ γὰρ οἱ κακῶς πεπραγότες
σὺν ταῖς τύχαισι τοὺς λόγους ἀπώλεσαν.*

4.

Aristoph. Ran. 143^s. (1317.), Heraclid. Allegor. Hom. p. 483.
ed. Gale in Opusc. myth. phys. et eth., qui habent primum ver-
sum, et Tzetz. ad Hesiod. Op. et D. 135., ubi alter subjectus est:

*Οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο πλὴν λόγος,
καὶ βωμὸς αὐτῆς ἔστ' ἐν ἀνθρώπου φύσει.*

5.

Stob. 41. p. 241.

*Οἰκεῖος ἀνθρώποισι γίγνεσθαι φιλεῖ
πόλεμος ἐν ἀστοῖς, ἀν διχοστατῆ πόλις.*

6.

Idem 124. p. 619.

*Θάνατος γὰρ ἀνθρώποισι νεικέων ἔχει
τέλος· τί γὰρ τοῦδ' ἔστι μείζον ἐν βροτοῖς;
τίς γὰρ πετραῖον σκόπελον οὐτάζων δορὶ
ὀδύναισι δώσει, τίς δ' ἀτιμάζων νέκυς,
εἰ μηδὲν αἰσθάνοιντο τῶν παθημάτων;*

Libri τέλος ἔχει, verbo nullius ponderis praecipua sede versus
collocato.

7.

Idem 47. p. 343.

*Οὔτ' εἰκὸς ἄρχειν, οὔτ' ἐχρῆν ἄνευ νόμων
τύραννον εἶναι, μωρία δὲ καὶ θέλειν,
ὅς τῶν ὁμοίων βούλεται κρατεῖν μόνος.*

Corrupte libri οὔτ' ἐχρῆν νόμον etc.

8.

Idem 46. p. 325.

Δεῖ τοῖσι πολλοῖς τὸν τύραννον ἀνδάνειν.

9.

Idem 91. p. 507.

*Ἄνδρὸς ἀφίλου δὲ χρυσὸς ἀμαθίας μετὰ
ἄχρηστος, εἰ μὴ κάρετην ἔχων τύχοι.*

Codd. Ἄνδρὸς φίλου, quod abhorret ab his rebus. est enim haec,
ni fallor, Antigoniae oratio, repudiantis imperatum a Creonte con-
jugium viri divitis quidem, sed rudis nec virtute praestantis, quem

tamen e Spartorum genere fuisse ex iis colligas, quae Hyginus l. c. refert de Maemone, filio ejus ex Antigona suscepto.

10.

De Antigona Creon
Stob. 88. p. 500.

*Τὸ μῶρον αὐτῆ τοῦ πατρὸς νόσημ' ἐνι·
φιλεῖ γὰρ οὕτως ἐκ κακῶν εἶναι κακούς.*

Dedi αὐτῆ pro αὐτῷ secundum Sūvernium et Meinekeum (Zeitschr. f. d. A. W. a. 1843. fascic. 2, 24.), qui comparant illa virginis apud Sophoclem Antig. 469. ed. Dind.

*Σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν, μῶρα δρωῶσα τυγχάνειν,
σχεδόν τι μῶρον μῶριαν ὀφλισκάνω.*

Non ita raro η et ω vel o litterae confusae sunt a librariis; quo minus consentire possum Welckero, qui τῷ αὐτῷ fretus Maemonis personam infert huic fabulae. sic enim vir doctissimus (Die griech. Tragödien etc.; 2. Abth. p. 570, nota): „Das urkundliche αὐτὸ, für αὐτῷ, dient zum Beweise der Person Maemon in diesem Drama.“ Patrem Maemonis intellexisse videtur Haemonem, quasi is rem haberit cum Antigona, qua de re silent scriptores. Ceterum pro κακούς malim usitate κακός.

11.

Idem 85. p. 496.

*Ἡ γὰρ δόκησις πατράσι παῖδας εἰλέναι.
τὰ πολλὰ ταύτη γίγνεται τέκνων πέρι.*

Haec eodem in loco tragoediae posita fuisse dicas; quae conjuncta in libris separavimus, ut quae conciliari non posse videantur. Sic veritas licet:

Nam patribus similes arbitrantur liberos.
Plerumque sic in liberis usu venit.

12.

Idem 62. p. 398.

Ἦρων· τὸ μαινέσθαι δ' ἄρ' ἦν ἔρωσ βροτοῖς.

Verba Haemonis ad patrem, Antigonae amorem excusantis.

13.

Idem 75., p. 452., Clem. Alex. Strom. VI, p. 741.

Ὀνόματι μεμπτόν τὸ νόθον, ἢ φύσις δ' ἴση.

Ducere jussus Haemon mulierem nobilem quidem, puto, atque divitem, sed sibi invisam, prae fracte respondet patri, se illius conjugio praeoptare ancillae, quamvis nothi procreandi sint: nomen enim tantummodo vituperari nothorum liberorum, natura vero pares esse legitimis.

14.

Stob. 102. p. 558.

— Ἐπ' ἄκραν ἤκομεν γραμμὴν κακῶν.

Ita Haemon de salute desperans, mortemque oppetens.

15.

Idem 61. p. 386.

Ἄνδρὸς δ' ὀρῶντος εἰς κύπριν νεανίου
 ἀφύλακτος ἢ τήρησις· ἂν γὰρ φαῦλος ἢ
 τᾶλλ', εἰς ἔρωτα πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος·
 ἦν δ' ἂν προσῆται κύπρις, ἤδιστον λαβεῖν.

Verba Creontis ad Haemonem de amore Antigoniae. frustra custodiri ait juvenem veneri deditum: quamvis enim ceterarum rerum imperitos tamen callere rem amoris; cumque faveat venus, redamante amantem virgine (quemadmodum mutuo amore flagrabant Haemon et Antigona), lubentissime quemvis frui venere. quamobrem abstrahendum a commercio invisae puellae censet filium, nec tamen dimittendum liberum, sed nuptiarum vinculo cohibendum, siquidem honesta affinitate a peccatis deterreri soleant homines. Id proximo fragmento significatur.

16.

Ζευχθεῖς γάμοισιν οὐκέτ' ἔστ' ἐλεύθερος,
 ἀλλ' ἔν γ' ἔχει τι χρηστόν· ἐν κήδει γὰρ ὦν
 ἔσθλω δέδοικε μηδὲν ἐξαμαρτάνειν.

17.

Stob. append. Florent. p. 20. vol. IV. ed. Gaisford.

— Νέοι νέοισι συννοσοῦσι τὰμφανῆ.

male codd. τὰφανῆ. τὰμφανῆ, manifesto. Hisce Creon filium et Antigona castigat.

Supersunt verba Chori Creontem alloquentis in luctu ex filii interitu, Bacchumque praedicantis propter servatam suo interventu Antigona.

18.

Stob. 106. p. 567.

— Μή νυν θέλε

λυπεῖν σεαυτὸν, πολλάκις γ' εἰδὼς ὅτι
 καὶ τῷ τὸ λυποῦν ὕστερον χαρὰν ἄγει,
 καὶ τὸ κακὸν ἀγαθοῦ γίγνεται παραίτιον.

Bene Valck. Μή νυν pro Μή οὖν et σεαυτὸν pro σεαυτὸν, quod utrumque versus respuunt. ipse maxime metri restituendi gratia adjeci καὶ τῷ, et ultimo versu, cum δὲ et καὶ saepe permixta sint a librariis, poetam dixisse suspicor melioribus numeris

ἀγαθοῦ δὲ τὸ κακὸν γίγνεται παραίτιον *).

*) Sagaciter quidem G. Hermannus (Opusc. t. I. p. 135., Elem. doct. metr. p. 71. etc.) animadvertit, quo plures solutae inveniuntur

19.

Idem ibidem p. 568.

Ὅστις δὲ πρὸς τὸ πίπτον εὐλόγως φέρει
τὸν δαίμον', οὗτος ἤσδόν ἐστ' ἀνόλβιος.

20.

Schol. Pindari Pyth. III, 176. *Θυώνη: τῇ Σεμέλῃ φησί: διωνυμία γὰρ ἐκέχρητο. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν αὐτὴν Διωνῆν λέγουσιν, ὡσπερ Ε. ἐν Ἀντιγόῃ*

ὦ παῖ Διωνῆς, ὡς ἔφυς μέγας θεός,
Διόνυσε, θνητοῖς τ' οὐδαμῶς ὑπόστατος.

Cf. Hesych. v. Βάκχου Διωνῆς et Buttman. ad Demosth. Midian. ed. Spalding. p. 128. seqq., ubi ostendit, Dionen plurium dearum nomen fuisse. Hesych. l. c.: — Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία Ἀφροδίτης παῖδα τὸν θεὸν (Bacchum) ἱστορεῖ. sed hoc equidem non utar, cum plane Tragicus Bacch. 1. ex Bacchi persona dicat

Ἦκω, Διὸς παῖς, τήνδε Θηβαίαν χθόνα,
Διόνυσος, ὃν τίπτει ποθ' ἢ Κάδμου κόρη
Σεμέλη.

21.

Schol. Eurip. Phoeniss. 1130. Ἐν τῇ Ἀντιγόῃ

— Ἐπὶ χουσεόνωτον dact.

ἀσπίδα τὰν Καπανέως.

Verba ex cantico quodam Chori de septem ducibus ad Thebas.

IX. ANTIOPIE.

Apollodorus III, 5, 5. (ubi v. Heyn.) Ἀντιόπη θυγάτηρ ἦν Νυκτέως (cujus pater fuit Chthonius, unus Spartorum, quibuscum Cadmus condidit arcem, ab ipso appellatam, Thebarum)*). ταύτη

longae syllabae in tragoediis graecis, eo has esse recentiores; quem secutus Zirndorfer. libro de Chronologia fabularum Euripidearum (Marburg., 1839.) p. 3. Aeschylum tantum non abstinuisse ait ejusmodi solutionibus, nec nisi raro Sophoclem eas admisisse, Euripidem vero saepissime, praesertim in postremis fabulis. atqui postremis adnumeranda est Antigone, cum eam, tanquam recentem, commemoret Aristophanes Ranis, quae actae sunt Olymp. 93, 3., ante Chr. nat. 405., quo ipso anno diem obiisse fertur Euripides. Nec tamen hoc eam vim habet, ut poëtam, nulla necessitate coactum, temere artis regulas neglexisse existimemus; quod hic admissum est, siquidem verborum praecipuorum κακὸν et ἀγαθοῦ illud ex parte, hoc totum, thesi occultatur; sed agnoscere mihi videor facinus librariorum, qui fere securi de re metrica quotidianum ordinem verborum sectari solent.

*) Asopi filia fuit secundum Homerum Odyss. 1', 259., Asiūm apud Pausan. II, 6, 2., Apollonium Rhod. I, 735. alii aliter, neque ipse sibi constat Apollonius, Nyctei filiam eam appellans IV, 1090. cf. W. (Die gr. Trag., II. Abth., S. 811).

θεν*)· ἡ δὲ ὡς ἔγκυος ἐγένετο, τοῦ πατρὸς ἀπει-
 ς Σικυῶνα ἀποδιδράσκει πρὸς Ἐπωπεία (regem),
 ἀμείνεται. Νυκτεὺς δὲ ἀθυμήσας ἑαυτὸν φονεύει,
 ἢ Λυκῶ (fratri, Thebis regnanti) παρὰ Ἐπωπέως καὶ
 πῆς λαβεῖν δίκας. ὁ δὲ στρατευσάμενος Σικυῶνα
 χειροῦται, καὶ τὸν μὲν Ἐπωπεία κτείνει, τὴν δὲ Ἀντιόπην
 ἤγαγεν αἰχμάλωτον· ἡ δὲ ἀγομένη δύο γεννᾶ παῖδας ἐν Ἐλευ-
 θεραῖς τῆς Βοιωτίας (in antro, quod Pausaniae monstrabatur: v.
 Paus. I. p. 93, f.), οὓς ἐκκειμένους εὐρῶν βουκόλος ἀνατρέφει,
 καὶ τὸν μὲν καλεῖ Ζῆθον, τὸν δὲ Ἀμφιόνα. Ζῆθος μὲν οὖν
 ἐπεμελεῖτο βουφορβίων, Ἀμφίων δὲ κιθαρωδίαν ἤσκει, δόν-
 τος αὐτῷ λύραν Ἐρμουῦ. Ἀντιόπην δὲ ἠκίζετο Λύκος κα-
 θείρξας, καὶ ἡ τοῦτου γυνὴ Δίρκη· λαθοῦσα δὲ ποτε, τῶν
 δεσμῶν αὐτομάτως λυθέντων, ἤκιν ἐπὶ τῶν παίδων ἔπαυλιν,
 δεχθῆναι πρὸς αὐτῶν θέλουσα. οἱ δὲ, ἀναγνωρισάμενοι τὴν
 μητέρα, τὸν μὲν Λυκὸν κτείνουσι, τὴν δὲ Δίρκην δῆσαντες
 ἐκ ταύρου θανοῦσαν ὀπίπτοντες εἰς κρήνην τὴν ἀπ' ἐκείνης
 καλουμένην Δίρκην. παραλαβόντες δὲ τὴν δυναστείαν τὴν
 μὲν πόλιν ἐτείχισαν, ἐπακολουθησάντων τῇ Ἀμφίονος λύρα
 τῶν λίθων, Δάϊον δὲ ἐξέβαλον etc. Haec videtur fuisse vulga-
 ris fama, quam dramatis in formam redegit E. hoc modo, si fides
 habenda est Hygino, qui sic fabula VIII.:

Eadem (Antiopen dicit) Euripidis, quam scribit**)
 Ennius.

Nyctei regis in Boeotia fuit filia Antiopa; ejus formae bonitate
 Jupiter adductus gravidam fecit. Quam pater cum punire vellet
 propter stuprum, minitans periculum Antiopa effugit. Casu in eodem
 loco, quo illa pervenerat, Epaphus***) Sicyonius stabat; is mulie-
 rem avectam domum matrimonio sibi junxit. (male codd.: advectam
 domo m. suo j. suo videtur natum ex siui.) Id Nycteus aegre
 ferens, cum moreretur, Lyco fratri suo †), cui tum regnum relin-
 quebat, per obtestationem mandat (iidem: fratri s. per obt. m.,

*) Cedrenus p. 22, E. Ὁ μὲν E. τὸν Δία φησὶν εἰς σάτυρον μετα-
 βληθέντα τὴν Ἀντιόπην φθεῖραι. Epigrammaticus:

Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δι' ἔρωτα
 Αἰδῆς, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

**) Mirum scribit pro scripsit, nec inepte suspiceris, hoc cum
 forte mutatum esset in scripsit, correctorem aliquem incautum posuisse
 scribit.

***) Similiter Hyginus fab. VII.: „Antiopa, Nyctei filia, ab Epapho
 (Eropeum dicunt Apollodorus, Pausanias Corinth. cap. 5. et Graeci) per
 dolum est stuprata.“ item, qui Hygini verba exscribere solet, Luctatius
 ad Stat. Theb. IV, 570.

†) Hyginus ibidem; „Itaque a Lyco viro suo ejecta est. hanc vi-
 duam Jupiter compressit, at Lycus Dircen (Solis filiam) in matrimonium
 duxit“ etc.

cui t. r. rel.), ne impune Antiopa ferret. Hujus post mortem Lycus Sicyonem venit. interfecto Epapho Antiopam vinctam abduxit. in Cithaerone (ita Scheffer. pro: abduxit in Cithaeronem. in Cithaerone, ut Apollod. l. c. ἐν Ἐλευθεραῖς, quod oppidum ibi situm.) parit geminos et reliquit; quos pastor educavit, Zetum*) et Amphionem nominavit. Antiopa Dircae uxori Lyci data erat in cruciatum. Ea occasionem nacta fugae se mandavit, devenit ad filios suos. Ex quibus Zetus existimans fugitivam non recepit. In eodem locum Dirce, per bacchationem Liberi illuc, delata est. ibi Antiopam repertam ad mortem extrahebat; sed ab educatore pastore adolescentes certiores facti, eam esse matrem suam, celeriter consecuti matrem eripuerunt, Dircen ad taurum (i. e. ad tauri cornua, ut effectum est in nobili artis opere, quod vocatur taurus Farnesianus, de quo v. Montfauc. Antiqu. expl. t. I. p. 2., tab. ult., et Heyn. Antiquar. Aufs. II. p. 206.—12.) crinibus religatam necant. Lycum cum occidere vellent, vetuit eos Mercurius et simul jussit Lycum concedere regnum Amphioni.

Annotavit W. (D. griech. Trag. etc. II. Abth., p. 813.), Antiopae pulcritudinem praedicare Apollonium IV, 1090., Pausaniam II, 6, 2., Propertium I, 4, 5., effigiemque ejus, velut alterius Helenae, Sicyonios in templo Veneris dedicasse. Cf. Ovid. Met. VI, 110, 111.

Euripidis drama una cum Hypsipyle et Phoenissis actum est paulo ante Comici Ranas, cujus scholiastes ad verba ἀναγιγνώσκοντί μοι Τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἑμαυτὸν Ran. 52.: Διὰ τί μὴ, inquit, ἄλλο τι τῶν πρὸ ὀλίγου διδαχθέντων καὶ καλῶν, Τριπύλης, Φοινισσῶν, Ἀντιόπης; ἢ γὰρ Ἀνδρομέδα ὀρθῶς ἔτει προῆκται (Ol. 92, 1., ante Christ. nat. 412.). cf. Zirndorfer. de Chronologia fab. Eurip. capp. 13. et 18. Fuit igitur Antiopae tragoedia in recentissimis poëtae operibus, cum diem obierit Ol. 93, 2. (v. Chron. Par., Corp. Inscript. II, p. 342.) vel 3., ante Chr. nat. 407. vel 406. eandem valde placuisse veteribus, colligas ex verbis Ciceronis de Fin. I, 2.: „Quis enim tam inimicus paene nomini Romano est, qui Ennii Medeam aut Antiopam Pacuvii spernat aut rejiciat, qui se iisdem Euripidis fabulis delectari dicat, latinas oderit?“ Idem eodem loco has tragoedias latinas ad verbum de graecis expressas vocat, quod tamen cave ad vivum

*) Itidem Hyginus eodem loco de Antiopa: „Cumque partus premeret et quaereret, ubi pareret, dolor eam in ipso bivio coegit partum edere. Quos pastores pro suis educaverunt, et appellarunt Zeton ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον, alterum autem Amphionem, ὅτι ἐν διόδῳ, ἢ ὅτι ἀμφὶ ὁδὸν αὐτὸν ἔτεκεν, i. e. quoniam in bivio eum edidit.“ sic errare in etymologia solent veteres, cum Graeci, in quibus ipse E. fragmento 2. fabulae, tum Latini. recte enim Munckerus ad h. l.: „Haec absurda mihi videntur: neque enim Ζῆτος graece, sed Ζῆθος scribitur, unde Zethus apud Horat. lib. I. Epist. 18. v. 42.“ etc.

reseces, Pacuviumque „ore rotundo (Horat. A. P. 323.)“ locutum esse existimes, de quo Persius I, 77.:

Sunt quos Pacuviusque et verrucosa moretur

Antiopa, „aerumnis cor luctificabile fulta.“

Recentiorum inprimis Valck. multus est in admiratione fabulae Euripideae (v. Diatr. cap. 7. et 8.). cujus fabulae haec mihi videtur esse oeconomia. Prologum agit pastor, qui educavit geminos illustres. deinde in scenam prodit Amphion, cujus cantu ad citharam allecti familiares et vicini accurrunt, chorumque constituunt. sequitur colloquium et altercatio fratrum, Zetho Amphioni exprobrante artem inutilem ipsi visam, Amphione autem otium et generatim sapientiam robore potiore praedicante. horum litem dirimere studet pastor superveniens, filiisque adoptivis dat praecepta vivendi, cum improvise adest Antiopa, opem implorans pastorem, quos festum celebrare putat laetiores, nec duos fore sperat infelicibus. et ceteri quidem eam commiserantur; non item Zethus, sed ejicere conatur mulierem, quam pro fugitiva habet et Jovis furtum memorantem castigat, tanquam impie mentientem, Amphionem vero formosae peregrinae faventem objurgat; nec Dircae, quae cum Bacchis advenit et agnitam reposit servam fugitivam, tradere dubitasset Antiopen, nisi tanto agnitae ejus periculo percussus pastor, quamvis amans fratres, ut pater verus, tamen intercessisset, verumque fassus esset, quo cognito illi matrem jam per vim abductam eripiunt et Dircen ulciscuntur; cujus deinde interitum postquam nuntius narravit, Mercurius fabulam finisse videtur ita, ut scriptum est apud Hyginum. Jam ita descriptae fabulae partes percenseamus.

Prologus.

1.

Schol. Homer. Venet. ad Il. λ', 774. Χόρτοι δὲ οἱ τριγχοὶ (i. e. θριγχοὶ), ὡς καὶ E. ἐν Ἀντιόπῃ

• — — Οἰνόης

σύγχορτα ναίω πεδία ταῖς Ἐλευθεραῖς.

καὶ ἐν Ἀνδρομάχῃ ὁμοίως. proprie Schol. Οἰνόη, sed Strabo VIII. p. 577, A, Οἰνώνης σύγχ. etc. ibi Casaub. in margine Οἰνόη, Porsonus autem Adv. p. 274. recte Οἰνόης — ταῖς Ἐλ., ut Andromach. 15. Φθίας — Σύγχορτα ναίω πεδία. Eleutheris enim habitabat ille pastor cum uxore, servi Oenei, qui fuit filius nothus Pandionis, ut tradit Dio Chrys. orat. XV. p. 237, B.

2.

Etym. M. p. 411, 11. Ζῆθος — εἴρηται, — ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐξήτει εὐμαρῶς τεκεῖν αὐτὸν, ὡς φησιν E.

Τὸν μὲν κικλήσκω Ζῆθον· ἐξήτησε γὰρ

τόκοισιν εὐμάσειαν ἢ τεκοῦσά νιν.

similiter Etym. Gud. p. 230, 57.; sed uterque perperam κικλήσκει.

3.

Idem p. 92, 4. *Λέγει Ε. ὁ τραγικὸς ἐτυμολόγος (ἐτυμολογῶν recte Valck. Diatr. p. 62.) τὸ Ἀμφίων, ὅτι Ἀμφίων ἐκλήθη παρὰ τὴν ἄμφοδον, ἤγουν παρὰ τὸ παρὰ (malim περι) τὴν ὁδὸν γεννηθῆναι. „quam etymologiam irridet Aristoph. apud Poll. IX, 36.“ Matth. Cf. de his fragmentis not. *) p. 66.).*

4.

Stephan. Byz. *Ῥοία: χώρα πλησίον Ἀυλίδος, — Ἡσίοδος δὲ ἐν Ῥοία τὴν Ἀντιόπην φησὶ γενέσθαι, Ε. δ' ἐν Ῥοία. Idem: Ῥοία, πόλις Βοιωτίας, καὶ ἐνικῶς, καὶ πληθυντικῶς. Harpocration: Ῥοῖαι, — τῆς Βοιωτίας πόλις, ἧς μνημονεύει καὶ Ε. ἐν Ἀντιόπῃ. Ῥοίας dixit E. Bacch. 646., item Thuc. III, 24., Paus. IX, 2., p. 714.; Ῥοιάς Herodot. IX, 15. cf. Strab. IX, 1.*

Amphionis hymnus.

Primus inducitur Amphion, citharam manu tenens, ad quam canit laudes musicae.

5.

Philostratus Vit. Soph. II, 27, 4., p. 618. *Μελέτης δὲ (meditationis, artis exercendae) ὁ Ἰππόδρομος οὔτε ἐν ἀγρῶ διατώμενος ἡμέλει, οὔτε ὁδοιπορῶν, οὔτε ἐν Θετταλίᾳ, ἀλλὰ „κρεῖττον ὄλβου κτῆμα“ ἐκάλει αὐτὴν ἐκ τῶν Εὐριπίδου ὕμνων Ἀμφίονος. Inepte libri ἐκ τῶν Εὐφ. τε ὕ. καὶ Ἀμφ.*

Colloquium Zethi et Amphionis.

6.

Stob. 60. p. 383.

— (ΖΗΘΟΣ.) *Τὸ δοῦλον οὐχ ὄρας ὅσον κακόν;*

7.

*Οὐ χρὴ ποτ' ἄνδρα δοῦλον ὄντ' ἐλευθέρας
γνώμας διώκειν, οὐδ' ἐς ἀργίαν βλέπειν.*

Servus fuit pastor et sublatus geminos pro servis educavit. igitur Zethus Amphionem reputare jubet miseram suam conditionem, qua prohibeatur tractare liberalia studia, otioque indulgere.

8.

Idem 30. p. 209.

*Ἀνὴρ γὰρ ὅστις, εὖ βλον κεκτημένος,
τὰ μὲν κατ' οἴκους ἀμελία παρῆς ἔᾶ,
μολπαῖσι δ' ἤσθεις τοῦτ' αἰεὶ θηρεύεται,
ἀργὸς μὲν οἴκοις καὶ πόλει γενήσεται,
φίλοισι δ' οὐδείς· ἢ φύσις γὰρ οἴχεται,
ὅταν γλυκείας ἠδονῆς ἤσσων τις ἦ.*

„Ex Antiopa locum sumtum esse, propter argumenti similitudinem sagaciter suspicatus est Gataker. Adv. misc. p. 510, C. — ἀμελλία est a Grotio pro ἀμελεία, παρείς ἐᾶ pro παρειάσει a Valck. p. 71. 4 ultimi versus sunt etiam apud Sextum Emp. adv. Math. VI. §. 35. p. 363., sed ita ut quintus sic scriptus sit φίλοισί τ' οὐθεις ἄλλ' ἄφαντος οἴχεται, hemistichio huc fortasse relato ex Orest. 1552. Ex his οὐθεις cur praetulerit Valck., non assequor: nunc satis constat, οὐθεις posteriorum esse. — Videtur autem E. sub Zethi persona durum aliquem, antiquae morum severitati et simplicitati assuetum, civem Atticum, unum e Μαραθωνομάχαις illis, induxisse, sub Amphionis autem persona hominem elegantiore novitiorum magistrorum ac sophistarum disciplina usum“ etc. Matth. p. 72. et 74.

9.

Plato Gorg. p. 485, E. Κινδυνεύω οὖν πεπονθέναι, ὅπερ ὁ Ζῆθος πρὸς τὸν Ἀμφίωνα ὁ Εὐριπίδου, οὐπερ ἐμνήσθη. καὶ γὰρ ἐμοὶ τοιαῦτ' ἅττα ἐπέρχεται πρὸς σὲ λέγειν, οἷάπερ ἐκεῖνος πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ὅτι ἀμελείς, ὧ Σώκρατες, ὧν δεῖ σε ἐπιμελεῖσθαι, καὶ φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν μειρακιώδει τινὶ διατρέπεις (imo διατρέπεις, ut Grot. Excerpt. n. 373.) μορφώματι, καὶ οὐτ' ἂν δίκης βουλαῖσι προθεῖο ἂν ὀρθῶς λόγον, οὐτ' εἰκὸς ὡς (libri καὶ, menda frequente) πιθανὸν ἂν λάβοις, οὐθ' ὑπερ ἄλλων νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιο. ibi Olympiodorus Ms. apud Valck. p. 74.: Ὁρᾶς, πῶς, Εὐριπίδου γυναικῶ δει εἰρηκότος. αὐτὸς μειρακιώδει εἶπε. Philostratus autem Vit. Apoll. Tyan. IV, 21. p. 160.: Οἱ (ἔφηβοι) — νῦν ἴσως ὁμοῦνται — κόρην μὲν οὐδεμίαν φέρειν, γυναικόμιμον δὲ μόρφωμά τι (male codd. γυναικομίμω δὲ μορφώματι) κατὰ τὸν Εὐριπίδην. Ad seqq. Olympiodorus annotavit: Ὁ E. εἶπεν Καὶ οὐκ ἂν ἀσπίδος κῦτει προσομιλήσης, οὗτος δὲ φησι Δίκαις σχολάζει, ὧ Σώκρατες. Euripidei versus videntur sic habuisse:

Ἀμφίον, ἀμελείς ὧν ἐπιμελεῖσθαι σε δεῖ,
 ψυχῆς τε τῆς σῆς ὧδε γενναίαν φύσιν
 γυναικομίμω διατρέπεις μορφώματι,
 οὐτ' ἐν δίκης βουλαῖσιν ὀρθῶς ἂν λόγον
 προθεῖο πιθανὸν ἢ λάβοις, οὐτ' ἀσπίδος
 κῦτει γ' ὁμιλήσεις, οὐτ' ἄλλων ὑπερ
 νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιό τι.

quorum versuum 1., 4., 6. et 7. restituti sunt a Valckenario, 3. a Grotio, cetera ipsi expeditimus: temere enim Valck. 2. αἰσχροῶς τε ψυχῆς ὧδε etc. correpto τὲ ante ψ litteram, et 5. οὐτ' ἂν ἀσπίδος ποτὲ Κῦτει γ' ὁμ. ratione habita nulla verborum οὐτ' εἰκὸς — λάβοις. Γυναικόμιμον μόρφωμα dicitur vestitus muliebri similis citharoedorum.

10.

Stob. 80. p. 472.

(ΑΜΦΙΩΝ.) Ἐκ παντὸς ἂν τις πράγματος δισσωῶν λόγων
ἀγῶνα θεῖτ' ἂν, εἰ λέγειν εἴη σοφός.

Grot.: Fandi peritus, si qua se causa offerat, Pro parte utraque
facile dissertaverit.

11.

Idem 3. p. 36.

Τὸ δ' ἀσθενές μου καὶ τὸ θῆλυ σώματος
κακῶς ἐμέμφθης· καὶ γὰρ εἰ φρονεῖν ἔχω,
κρεῖσσον τόδ' ἐστὶ καρτεροῦ βραχίονος.

12.

Idem 52. p. 359.

Γνώμη γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις,
εὖ δ' οἶκος, εἰς τ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα·
σοφὸν γὰρ ἐν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας
νικᾷ, σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθία μείζον κακόν.

Pro μείζον scriptor vitae Homeri p. 366, 67. habet πλέον, Sextus
Empir. adv. Math. I, p. 277. et Hom. schol. Ven. πλειῆστον, quod
placuit Valckenario, Galenus Protrept. I. p. 35. ed. Kühn. χειρῶν.

13.

Idem 16. p. 153.

Εἰ δ' εὐτυχῶν τις καὶ βίον κεκτημένος
μηδὲν δόμοισι τῶν καλῶν πειράσεται,
ἐγὼ μὲν οὐποτ' αὐτὸν ὄλβιον καλῶ,
φύλακα δὲ μᾶλλον χρημάτων εὐδαίμονα.

14.

Idem 6. p. 79.

Καὶ μὴν ὅσοι μὲν σαρκὸς εἰς εὐεξίαν
ἀσκούσι βίον, ἣν σφαλῶσι χρημάτων,
κακοὶ πολῖται· δεῖ γὰρ ἄνδρ' εἰθισμένον,
ἀκόλαστον ἦθος γαστροῦ ἐν ταύτῳ μένειν.

Postrema sic reddidit Grot.: „ventri obnoxios Manendum iisdem
rebus optandum foret.“ quem temere vituperat Valck., vertens:
„adsuetus enim intemperantiae semper ventrem expleat necesse
est.“ oppositum τὸ ἐν ταύτῳ μένειν verbis ἣν σφαλῶσι χρη-
μάτων.

15.

Id. 56. p. 374.

Ὅστις δὲ πράσσει πολλὰ, μὴ πράσσειν παρὸν,
μωρὸς, παρὸν ζῆν ἠδέως ἀπράγμονα.

16.

Id. 46. p. 325.

Ὁ δ' ἤσυχος φίλοισί τ' ἀσφαλῆς φίλος,
 πόλει τ' ἄριστος. Μὴ τὰ κινδυνεύματα
 αἰνεῖτ'· (haec ad spectatores conversus dicit, clade Sicula
 adhuc afflictos.) ἐγὼ γὰρ οὔτε ναυτίλον φιλῶ
 τολμῶντα λίαν, οὔτε προστάτην χθονός.

17.

Id. 3. p. 38.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἄδοιμι καὶ λέγοιμί τι
 σοφὸν, ταράσσω μὴδὲν ὧν πόλις νοσεῖ.

Cf. fragm. 21.

18.

Plato Gorg. p. 486, B. Καίτοι πῶς σοφὸν τοῦτ' ἐστίν,
 ὦ Σώκρατες, εἴ τις εὐφυῆ λαβοῦσα τέχνη φῶτα ἔθηκε χεί-
 ρονα, μήτε αὐτὸν αὐτῷ δυνάμενον βοηθεῖν, μὴδ' ἐκσῶσαι
 etc. Inde hos versiculos eruit Grot.

(ΖΗΘΟΣ.) Καὶ πῶς σοφὸν τοῦτ' ἐστίν, εἴ τις εὐφυῆ
 λαβοῦσα τέχνη φῶτ' ἔθηκε χείρωνα;

Valck. autem tentabat audacius

μήτ' αὐτὸν αὐτῷ δυνάμενόν γ' ἐπαρκέσαι,

et Matth., certe γὰρ inutile amolitus, μ. α. α. δυνάμενον προσαρ-
 κέσαι. malim μ. α. α. δυν. βοηδρομεῖν, hoc verbo simpliciter
 accepto pro βοηθεῖν.

19.

Idem ibid., C. Ἄλλ', ὦ γὰρθε, ἐμοὶ πείθου, παῦσαι δ'
 ἐλέγχων, πραγμάτων δ' εὐμουσίαν ἄσκει, καὶ [ἄσκει] ὀπόθεν
 δόξεις φρονεῖν, ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφείς, εἴτε ληρήματα
 (fort. εἴτε δὴ ῥήματα) χρὴ φάναι εἶναι, εἴτε φλυαρίας,

Ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις.

quibus Stob. 54. p. 369. haec interserit

— Τοιαῦτ' ἄειδε, καὶ δόξεις φρονεῖν
 σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίων ἐπιστατῶν,
 ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφείς σοφίσματα.

ibi Olympiodorus: Ἐκεῖνος (Zethus) εἶπε τῷ Ἀμφίονι, ὅτι „πο-
 λέμων“ δὲ εὐμουσίαν ἄσκει, οὗτος δὲ φησι „πραγμάτων.“
 Matth.: „Totum locum sic constituerunt Gataker. Adv. misc. p. 510.
 et Valck. p. 84. sequ.:

— Ἄλλ' ἐμοὶ πιθοῦ,
 παῦσαι δ' αἰοιδῶν, πολεμίων δ' εὐμουσίαν
 ἄσκει. τοιαῦτ' ἄειδε, καὶ δόξεις φρονεῖν
 σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίοις ἐπ. etc.

Gatak. retinuit πραγμάτων invito Olympiodoro. Valck. ad vitan-
 dum ὁμοιοτέλευτον dedit ποιμνίοις. equidem malim propter am-

biguum πολεμικῶν et τοιαῦτ' ἔρειδε, „talìa urge“: nam αἰδεῖν πολέμια seu πολεμικὰ esset „res bellicas canere,“ quod alienum.

20.

His Valck. praefigenda putabat ea, quae afferuntur ab Olympodoro et in scholiis ad h. l., p. 115.: Ὁ Ζῆθος φησι τῷ Ἀμφίονι, μουσικῶ ὄντι, „Ρίψον τὴν λύραν, κέχηρο δὲ ὄπλοις.“ quae sic procul dubio legebantur in pugillaribus poëtae:

— Ρίψον λύραν,

κέχηρο δ' ὄπλοις!

cf. Dan. Heinsius ad Horat. p. 55.

21.

Stob. append. e codice Flor. apud Gaisford. t. IV. p. 382.

— Ὅς δ' εὐγλωσσία

νικᾷ, σοφὸς μὲν, ἀλλὰ γὰρ τὰ πράγματα
κρείσσον νομίζω τῶν λόγων αἰεί ποτε.

22.

„Dio Chrysost. orat. 73. p. 635, C. Ὡς ἐκεῖνος (Zethus) ἐνουθέτει τὸν ἀδελφόν, οὐκ ἀξιῶν φιλοσοφεῖν αὐτόν, οὐδὲ περὶ μουσικὴν διατρέβειν, ἕασαντα τῶν ἰδίων ἐπιμέλειαν. ἔφη δὲ αὐτόν ἄτοπον τινα καὶ ἀσύμφορον μοῦσαν εἰσάγειν, ὥσπερ ἂν τυχόν εἴποι τις καὶ δὲ τοιαύτην προειρηθῆσθαι (imo προαιρεῖσθαι, praeoptare, praeferre) πράξιν, οὐκ ἀργόν, οὐδὲ φίλοινον οὐδαμῶς, χρημάτων μέντοι τῶν αὐτοῦ ἀτημελῆ ἴσως. καὶ νῆ Δία λέγοι ἂν καὶ τόδε τὸ ἔπος

Ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις.

Sextus Empir. adv. Math. VI, 27. p. 362. Λέγομεν τούναντιον αὐτὴν ἀσύμφορον εἶναι, καὶ ἀργὴν, φίλοινον, χρημάτων ἀτημελῆ. Inde Porson. ad Eurip. Med. 139. VII. hos versus formavit

Μοῦσάν τιν' ἄτοπον εἰσάγεις, ἀσύμφορον,
ἀργόν, φίλοινον, χρημάτων ἀτημελῆ.“

Matth. scribam ἀργὴν auctore Sexto Empir.

23.

Plato Gorg. p. 484, E. Συμβαίνει γὰρ τὸ τοῦ Εὐριπίδου, λαμπρὸς τ' ἐστὶν ἕκαστος ἐν τούτῳ,

— κάπὶ τοῦτ' ἐπίγεται,

νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος,
ἵν' αὐτὸς αὐτοῦ τυγχάνη κράτιστος ὧν.

Dedi κράτιστος pro βέλτιστος secundum Plat. Alcib. II. p. 146, A, et Plutarch. De garrul. II, p. 514, A. Schol. Plat. p. 114. ed. Ruhnken.: Τὰ λαμβεῖα ταῦτ' ἐστὶν ἐξ Ἀντιόπης τοῦ δράματος

Εὐριπίδου ἐκ τῆς Ζήθου ῥήσεως πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἀμφίωνα.
 sed assentior Valckenario, qui haec Amphionem dixisse putat, cau-
 sam, cur musicae studeat, fratri explicantem: nam Zethus quidem,
 merus rusticus et pastor, nullam artem praecipue exercebat; nec
 dubium videtur quin grammaticus ille fratrum nomina permutaverit.
 „Graecis et Latinis decantata sententia. Cicero de Off. I, c. 31.:
 Ad quas res aptissimi erimus, in iis potissimum ela-
 borabimus. Virg. idyll. II, 95.: Trahit sua quemque vo-
 luptas. Propert. III, 7, 20.: Naturae sequimur semina
 quisque sua. Aristophanes Vesp. 1385.: *Ἔρδοι τις ἦν ἕκα-
 στος εἰδείη τέχνην.*“ E Valck. Diatr. p. 76.

Admonitio pastoris.

24.

Stob. I. p. 1.

*Τρεῖς εἰσιν ἀρεταί, τὰς ἐχοῖν σ' ἀσκεῖν, τέκνον,
 θεοὺς τε τιμᾶν, τοὺς τε φύσαντας γονεῖς,
 νόμους τε κοινούς Ἑλλάδος. καὶ ταῦτα δρωῶν
 κάλλιστον ἔξεις στέφανον εὐκλείας ἀεί.*

Ita senex admonuerit Zethum, nec deos, nec parentes creditos,
 neque ipsas leges magnopere curantem, sed ad rem attentum et in
 opere rustico faciendo semper occupatum, servili potius quam libe-
 rali ingenio.

25.

Idem 30. p. 210.

*Πολλοὶ δὲ θνητῶν τοῦτο πάσχουσιν κακόν·
 γνώμη φρονοῦντες οὐ θέλουσ' ὑπηρετεῖν,
 ψυχῇ τὰ πολλὰ πρὸς φίλων νικώμενοι.*

Mala interpunctio est librorum — ὑπηρετεῖν ψυχῇ, τὰ πολλὰ
 etc. hic enim ordo: φρονοῦντες οὐ θέλουσιν ὑπηρετεῖν γνώμη,
 τὰ πολλὰ νικ. πρὸς φίλων ψυχῇ. rationem animo, sed libidi-
 num, opponit, dolens, illi paucos obtemperare, plerumque volupta-
 tibus deditos. quae E. φίλα ψύχη, animo grata, per se φίλα
 dicit Aeschylus Sept. ad Th. 709. (*Κρατηθεῖς δ' ἐκ φίλων ἀβου-
 λίας Ἐγείνατο μὲν μόρον αὐτῶ*), ubi v. ann. malim autem ψυ-
 χῆς φίλων.

26.

Id. 36. p. 217.

*Κόσμος δὲ σιγῆς στέφανος ἀνδρὸς οὐ κακοῦ·
 τὸ δ' ἐκλαλοῦν οὐθ' ἡδονῆς μέγ' ἄπτεται,
 κακὸν δ' ὀμίλημ', ἀσθενὲς δὲ καὶ πόλει.*

Male codd.: οὐθ' ἡδ. μὲν ἄπτεται, nec tamen est quod accipia-
 mus Elmsleji correctionem ad Eurip. Heracl. 4. propositam τὸ δ'
 ἐκλ. τὸ οὐθ' ἡδ. etc. non magnam quidem, sed aliquam tamen vo-
 luptatem ex garriendo capiunt garruli. quare scripsimus μέγ',

quemadmodum *μέγα* dici solet pro *μεγάλως*, valde, vehementer. Comicus Nub. 215. *τοῦτο μέγα φροντίζετε* etc. in proclivi est *γ* et *ν* litterarum permutatio.

Jam fugiens ipsa advenit Antiope, cujus in prima oratione posita fuisse arbitror verba ista, quae servavit Clemens Alex. Strom. I. p. 418. ed. Heins. sic autem Clemens: *Ε. ἐν Ἀντιόπῃ φησὶν „Ἐνδον δὲ θαλάμοις βουκόλον κομῶντα κισσῶ στῦλον Εὐΐτου θεοῦ.“* Haec neque emendata sunt, neque illaeso metro tragico sic propagata ab editoribus:

— *Ἐνδον δὲ θαλάμοις βουκόλον*

κομῶντα etc.

Pro captu suo librarii ita scripserunt, quotidianum verborum ordinem poeticae orationi substituentes. aut enim vehementer fallor, aut haec Euripidis manus est:

27.

*Εἶδον δὲ θαλάμοις στῦλον Εὐΐτου θεοῦ
κομοῦντα κισσῶ βουκόλον.*

Aulam pastoris intrans Antiope in penetralibus domus ipsum pastorem conspexerat, cum hedera coronaret Bacchi statuam, velut festo die. qua re confirmato ejus consilio huc confugiendi primos obvios alloquitur, eorum opem implorat, et sciscitantibus historiam narrat suam. Dedi *Εἶδον*, ne verbo finito careret oratio contra morem scriptorum, cum aliorum dicta afferunt. praeterea *Ἐνδον* languet sequente *θαλάμοις*, neque haec placent *ἐκ παραλλήλου* posita. (sic etiam apud Athenaeum 642, b, vulgo legitur *ἔνδον*, sed in uno libro Ms. *εἶδον*, quod reponendum esse intellexerat Casaubonus.) *κομῶντα* abhorret, *κομοῦντα* facit ad sententiam.

28.

Stob. 96. p. 531.

Πόλλ' ἐστὶν ἀνθρώποισιν, ᾧ ξένοι, κακά.

29.

Photius p. 31. ed. Herm.: *Εὐκρας: εὐκρατος. Ε. „Βροτοῖσιν εὐκρας οὐ γένοιτ' ἂν ἡδέως.“* Deest subjectum. quare scripserim:

— *βίος*

βροτοῖσιν etc.

Vocabulo *βίος* fraudi fuisse videtur simile, quod sequitur.

30.

Stob. 96., p. 409. Grot.

*Ἔχει λόγον καὶ τοῦτο τῶν πολλῶν βροτῶν
δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς.*

31.

Servitium querentis Antiopae, ejusque quam sit grave onus magis sentire se dicentis quam servos natos, haec videntur esse, quae idem habet 97. p. 538.

Φρονῶ δ', ἃ πάσχω, καὶ τόδ' οὐ σμικρὸν κακόν·
τὸ μὴ εἰδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὰ
νοσοῦντα, κέρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία.

32.

Ammonius p. 86. Κύειν μὲν τὸ ἔγκνον εἶναι, τίκειν δὲ τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ κύειν. E. ἐν Ἀντιόπῃ (sic Valck. p. 60. pro ἐναντίου ἢ) Κύουσα τίκτω, εἶπεν, ἡνίκ' ἡγόμην πάλιν. Similiter Eustath. ad Odys. π', p. 1799., ubi libri τίκτον, quo non opus. Valck.

Κύουσα, τίκτω θ' ἡνίκ' ἡγόμην πάλιν.
malim una sententia: K. τίκτω δ', ἢ. ἢ. π.

33.

Ab ipso Jove clam se compressam esse narrantem leniter reprehendit pius Amphion apud Stobaeum 72. p. 439. his verbis:

Οὐ σωφρονίζεις ἑμαυτὸν, αἰδεῖσθαι δὲ χρὴ,
γύναι, τὸ λίαν, καὶ φυλάσσεσθαι φθόνον.

Non castigare didici, mulier, sed decet

Vitare nimia, nec dare invidiae locum.

quibus jungenda sunt, quae sequuntur.

34.

Clemens. Alex. Strom. V, p. 716, l. ed. Heins.:

— Οὐδὲ γὰρ λάθρα δοκῶ,

φωτὸς κακούργου σχήματ' ἐμιμούμενον,

σοὶ τόνδ' ἐς εὐνήν, ὥσπερ ἄνθρωπον, μολεῖν.

Ἀμφίων λέγει τῇ Ἀντιόπῃ. „Hinc sumsit Eusebius Praep. evang. p. 679, D, ed. Viger., Colon. 1688., in quibus pro τήνδ' scribendum esse Ζῆν' recte monuit Valck. p. 63.“ Matth. Audax conjectura. nos satis habuimus ponere τόνδε, i. e. Δία.

35.

Perrexit, ut existimare licet, Amph. dicere de pulcritudine Junonis conjugis, quam non verisimile videatur posthabuisse Jovem feminae mortali. sed callide et simul modeste Antiopa:

Κόρος δὲ πάντων, inquit: καὶ γὰρ ἐκ καλλιόνων

λέκτροις ἐν αἰσχροῖς εἶδον ἐκπεπληγμένους,

δαιτὸς δὲ πληρωθεῖς τις ἄσμενος πάλιν

φαύλη διαίτη προσβαλὼν ἦσθη στόμα.

quae leguntur apud Stobaeum 61. p. 386. Similis est sententia proverbii Variatio delectat et francogallici „Toujours perdrix.“

36.

Jam vero misericordia motus Amphion Zetho Antiopen spernenti, vimque minitanti tanquam fugitivae, resistit, feminae infelici eidemque formosissimae opitulandum esse dicens. cui sic respondet durus frater, Antiopae pulcritudine plectum suspicatus Amphionem: Stob. 70. p. 430.

*Εἰ νοῦς ἐνεστιν· εἰ δὲ μὴ, τί δεῖ καλῆς
γυναικὸς, εἰ μὴ τὰς φρένας χρηστὰς ἔχοι;*

Nuntii verba, Dircae interitum narrantis:

Longinus segm. XL. Ἐπὶ δὲ τῆς συρομένης ὑπὸ τοῦ ταύρου Δίρκης (E.)

37.

— *Εἰ δὲ πον τύχοι
πέριξ ἐλίξας, (ταῦρος) εἶλχ' ὁμοῦ λαβῶν
γυναικίκα, πέτραν, δρυῖν, μεταλλάσσων ἀεὶ.*

E Chori canticis et sermonibus.

38.

Stob. Eclog. phys. t. I. p. 118. ed. Heeren.

— *Δίκα τοι,
δίκα χρόνιος, ἀλλ' ὅμως ὑποπεσοῦσ' dochmiaci.
ἔλαθεν, ὅταν ἔχη τιν' ἀσεβῆ βροτῶν.*

Valek. p. 66.: „Chori verba quaedam, Dircen a scelerum vindice tarde quidem, punitam tamen, canentis.“

39.

Stob. ibidem p. 122.

*Τὴν τοι Δίρκην λέγουσι παῖδ' εἶναι Χρόνου,
δείκνυσι δ' ἡμῶν ὅστις ἔστ', ἢ μὴ, κακός.*

Ita Porson. ad Aristoph. Plut. 886. codices Mss. ὅστις ἔστι μὴ κακός.

40.

Stob. 60. p. 384.

*Φεῦ φεῦ, τὸ δοῦλον ὡς ἅπανταχῆ γένος
πρὸς τὴν ἐλάσσω μοῖραν ὤρισεν θεός!*

Haec Chorus dixerit ad fr. 31.

41.

*Φεῦ φεῦ, βρότειαί πημάτων ὄσαι τύχαι,
ὄσαι τε μορφαί! τέρμα δ' οὐκ εἴποι τις ἄν.*

„Clemens Al. Str. III., p. 435, C, citat βροτείων. Paris. B. βρότειαί.“ Matth.

42.

Stob. 103. p. 560.

*Τοιόσδε θνητῶν τῶν ταλαιπώρων βίος·
οὐδ' εὐτυχεῖ τὸ πάμπαν οὔτε δυστυχεῖ.*

*εὐδαιμονεῖ τε καὶ θεις οὐκ εὐδαιμονεῖ.
Τί δῆτ' ἐν ὄλβῳ μὴ σαφεῖ βεβηκότες
οὐ ζῶμεν ὡς ἤδιστα, μὴ λυπούμενοι;*

Denique 43. et 44. Mercurius pronuntiasset videatur in catastrophe:

43.

Idem 68. p. 425.

Κῆδος καθ' αὐτὸν τὸν σοφὸν κτᾶσθαι χρεῶν.

Grot.:

Affinitates, qui sapit; quaeret pares.

Sententia *πολυθρόλλητος*, qua deus prudentissimus improbare videtur Nyctei mortalis cum Dirce, filia Solis, nuptias.

44.

Stob. ib. p. 426.

*— Πᾶσι δ' ἀγγέλλω βροτοῖς
ἔσθλων ἀπ' ἀνδρῶν εὐγενῆ σπείρειν τέκνα.*

45.

Hesychius: *Εὐθυδήμονα: ἀπλοῦν δημότην. Ε. Ἄντ.*

46.

Bekker. Anecd. p. 109, 17. et Photius. *Νόσον ἔχειν: ἀντὶ τοῦ φαῦλον ἔθος ἔχειν. Ε. Ἄντ.*

X. A P X E Λ A O Σ.

Hyginus fab. 219.: „Archelaus, Temeni filius, exul a fratribus ejectus, in Macedoniam ad regem Cisseum venit, qui cum a finitimis (Thracibus haud dubie: v. Thuc. 2, 99, 100. etc.) oppugnaretur, Archelao regnum et filiam in conjugium dare pollicetur, si se ab hoste tutatus esset Archelaus, quia ab Hercule esset oriundus: nam Temenus Herculis filius fuit. (Obtinuit prava interpretatio: tut. esset. Arch., quia — fuit, qui etc.) qui hostes uno proelio fugavit et ab rege pollicita petit. Ille ab amicis dissuasus fidem fraudavit, eumque per dolum interficere voluit. itaque foveam iussit fieri et multos carbones eo ingeri et incendi, et super virgulta tenuia poni, quo, cum Arch. venisset, ut decideret. hoc regis servus Archelao patefecit. (Perperam hoc etiam loco vulgati libri: — poni. quo — decideret, hoc etc.) qui re cognita dicit se cum rege colloqui velle secreto, arbitris semotis. Arch. regem arreptum (ita van Stav. secundum libros. vulgo arreptum, quod languet prae illo.) in foveam conjecit: atque ita eum perdidit; inde profugit ex responso Apollinis [in Macedoniam] capra duce, oppidumque ex nomine caprae Aegaeas constituit. Ab hoc Alexander

magnus oriundus esse dicitur.“ Verba in Macedonia inepta sunt, siquidem in Macedonia versabatur Archelaus. nomini Aegeas (sic libri) superscripserat, opinor, aliquis in Macedonia; id videtur irrepsisse in superiora, cumque referretur ad profugit, accommodatum esse huic verbo. pro Aegeas Schefferus alique ediderunt Aegas, cum verisimile videatur, et *Αἰγάς* et *Αἰγαίας* dictum fuisse nobile illud oppidum in Emathia Macedoniae. v. doctissimi Crusii „Wörterbuch der — Eigennamen“ v. *Αἰγάς*.

Occasionem scribendae hujus tragoediae Euripidi dedit favor Archelai, Macedonum regis humanissimi*), ad quem secessit jam senior (post Ol. 92, 4., ante Chr. nat. 409., ut videtur Welckero p. 442.), mortuusque apud eum est Pellae paucis post annis. Scriptor Vitae Euripidis in codice Ambros.: *Εἰς Μακεδονίαν περὶ Ἀρχέλαου γενόμενος διέτριψε, καὶ χαριζόμενος αὐτῷ δράμα δμωνύμως ἔγραψε.* Hygini usus narratione W. probabiliter fragmentorum, quae supersunt, dramatis partem majorem ordinavit, prologum sumens Herculem, et Chorum cives urbis oppugnatae, in qua fuit Cissei regia, qui pressi inopia regem adeunt, calamitatis remedia quaerentes. His supervenit Archelaus, officia sua offerens. deliberat cum amicis rex, formam et robur, tum genus nobile, juvenis praedicat, pauperiem ejus contemnentes refellit, accipitque ea conditione, quam dicit Hyginus, oblatum auxilium, Choro quidem plaudente et spe acquirendae gloriae excitante Archelaum ad strenue pugnandum, filia vero regia nuptias recusante ejus, qui esset

1.

*Ἄπολις, ἄοικος, πατρίδος ἐστερημένος,
πτωχὸς, πλανήτης, βίον ἔχων ἐφήμερον.*

commode enim W. haec retulit ad Archelaum tragoediam, quae, ab Aeliano V. H. III, 29. et Diogene Laërtio VI, 38. servata, dubisque fragmentis adnumerata a Matthiae p. 448., Euripidi vindicavit Valck. ad Hippol. 1029. sed castigat virginem Cisseus verbis apud

*) Thuc. II, 100. bellum enarrans Perdiccae II., regis Macedonum, cum Sitalce, Thracum rege, Olymp. 87, 3., ante Chr. nat. 429.: *Καὶ οἱ μὲν Μακεδόνες οὗτοι, ἐπιόντος πολλοῦ στρατοῦ ἀδύνατοι ὄντες ἀμύνησθαι, ἐς τε τὰ καρτερά καὶ τὰ τείχη, ὅσα ἦν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐσκεομίσθησαν. ἦν δὲ οὐ πολλά· ἀλλὰ ὕστερον Ἀρχέλαος ὁ Περδικκίου υἱός, βασιλεὺς γενόμενος, τὰ νῦν ὄντα ἐν τῇ χώρᾳ ἀνοδόμησε, καὶ ὁδοὺς εὐθείας ἔτευσ, καὶ τὰλλα διεκόσμησε τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἵπποις, καὶ ὄπλοις, καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ κρείσσονα ἢ ξύμπαντες οἱ ἄλλοι βασιλεῖς ὀκτῶ οἱ πρὸ αὐτοῦ γενόμενοι.* quo in loco scripsimus τὰ κατὰ τὸν π. pro τὰ τε κατὰ τ. π. auctore Haackio, et κρείσσονα pro κρείσσοι, quod pariter abhorret. ceterum Archelaus etiam pacis artibus favit, consuetudine usus in aula sua cum aliorum doctorum atque artificum, tum Euripidis, Agathonis poetae, Zeuxidis pictoris et Timothei musici.

2.

Stob. 77. p. 455.

Πατρὸς δ' ἀνάγκη παισὶ πείθεσθαι λόγῳ,
 additis, opinor, illis lenioribus, quae idem habet 86. p. 498.

3.

*Ἐν τοῖς τέκνοις γὰρ ἀρετὴ τῶν εὐγενῶν
 ἐνέλαβε, κρείσσων τ' ἐστὶ πλουσίου γάμου.*
 ἐνέλαβε, tenere, haerere, solet. hoc edidit Grotius, cum in libris
 reperisset ἔν ελαβε, quod alienum. Valck. Diatr. p. 162. ἐνέ-
 λαμψε, per se quidem non male, sed mutatione parum verisimili.
 Victor ex proelio redit Arch. etc. Jam ordine persequamur
 reliqua fragmenta.

Prologus.

4.

Aristoph. Ran. 1141. (1207.)

*Ἄγνυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
 σὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ
 Ἄργος κατασχῶν --*

Ibi Schol.: Ἄρχελάου αὕτη ἐστὶν ἡ ἀρχή, ὡς τινες ψευδῶς·
 οὐ γὰρ φέρεται νῦν Εὐριπίδου λόγος τοιοῦτος οὐδεὶς. Οὐ
 γὰρ ἐστὶ, φησὶν Ἀρίσταρχος, τοῦ Ἄρχελάου, εἰ μὴ αὐτὸς
 (Eurip.) μετέθηκεν ὕστερον, ὁ δὲ Ἀριστοφάνης τὸ ἐξ ἀρχῆς
 κείμενον εἶπε. Sane aliud extat initium prologi hujus tragoediae
 apud scriptorem anonymum de Nili incremento, post Herodot. Wes-
 sel. p. 788., partimque apud Strabonem V, p. 339., A, p. 570.,
 C., Plut. t. II. p. 497., B, p. 837., E, Diod. Sic. I, 38., Tibe-
 rium rhet. de figuris p. 70., quod initium tale est:

5.

*Δαναὸς ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατήρ,
 Νείλου λιπῶν κάλλιστον ἐκ γαίας ὕδωρ,
 ὃς ἐκ μελαμβρότιο πληροῦται ῥοᾶς
 Αἰθιοπίδος γῆς, ἥνικ' ἂν τακῆ χιῶν,
 τεθριππεύοντος Ἥλιου κατὰ χθόνα,
 ἔλθῶν ἐς Ἄργος ὄκισ' Ἰνάχου πόλιν,
 Πελασγιάτας δ' ἄνομασμένους τὸ πρὶν
 Δαναοὺς καλεῖσθαι νόμον ἔθηκ' ἂν' Ἑλλάδα.*

Verba ἐκ γαίας turbarunt viros doctos, nec dubium videtur quin
 corrupta sint. Matth. quidem: „Mihī,“ inquit, „ἐκ γαίας cum λι-
 πῶν conjungendum et hoc dictum videtur ut ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν
 εἰς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας pro ἐκλιπόντας τὴν πόλιν ἀπιέναι
 εἰς etc. sic h. l. λιπῶν Νείλου ὕδωρ καὶ ἀπελθῶν ἐκ γαίας.“
 sed certe fatendum est cum Boissonadeo, frigere verba ἐκ γαίας.
 quae emendare sibi visus Valck. p. 30. scripsit auctore Luzacio

ἐν γυλοῖς pro *ἐν γῆ*, quo sensu ut dici possit *ἐν γυλοῖς*, tamen et ipsum friget, nec probabilitate commendatur palaeographica. Quodsi praesidium conjecturae asserendum est, malim equidem *Νεῖλου* — *κάλλιστον ἢ ἢ γαίας ὕδωρ*, Nili pulchrior quam orta ex terra sive terrestris aqua, aqua coelestis ac divina. sic enim praedicari solet Nilus, quem deorum suorum Aegyptii maximum habuerunt, cujusque olim aqua regi Persarum mittebatur, ut tradit Athenaeus 67, b. Apud eundem 203, c, Parmeno, poeta Byzantius: *Αἰγύπτιε Ζεῦ Νεῖλε*, itemque Nilum invocans Xenophon Ephesius IV, 2.: *ὦ θεῶν φιλανθρωπότατε*, inquit, *ὅς Αἰγύπτιον ἔχεις, δι' ὃν καὶ γῆ καὶ θάλασσα πᾶσιν ἀνθρώποις πέφηνεν*. cf. Plut. de Is. et Osir. II, p. 353., Diod. Sic. I, p. 8. etc. Superlativus *κάλλιστον* pro comparativo usurpatus nihil habet insoliti.

Chorus parodo.

6.

Dionysius Hal. de composit. verborum p. 394. ed. Schaefer.

*Βασιλεῦ χώρας τῆς πολυβώλου,
Κισσεῦ, πεδῖον πυρὶ μαρμαίρει.*

Campum ignibus hostium lucere dicit Chorus.

7.

Stob. tit. 94., p. 517.

*Οὐ γὰρ ὑπερθεῖν κύματος ἄκραν
δυνάμεσθα. τί γάρ; θάλλει πενία,
κακὸν ἔχθιστον, φεύγει δ' ὄλβος.*

Mendose libri *δυνάμεσθ'*: *ἔτι γὰρ θ. π.* abhorret enim *ἔτι*, aptum vero sententiae est *τί γάρ*; de quo v. Viger. Herm. p. 729. 3. ed.

E colloquio Cissei cum Archelao,

postquam hic eum convenit, genusque clarum suum et res ante ab se gestas secundum Euripidem narravit, de quibus Agatharchides apud Photium cod. CCL. p. 1332.: *Οὐδ' Εὐριπίδου κατηγορῶ τῶ μὲν Ἀρχελάῳ περιτεθεικὸτος τὰς Τημένου πράξεις* etc., quae W. attulit, ab aliis neglecta, p. 702: scilicet obscurius Archelai nomen Tragicus praeclaris factis illustravit patris Temeni, benevoli regis causa, cujus in aula versabatur, quemque honoraturus in scenam produxit Heraclidam cognominem. Audita igitur ejus narratione Cisseus, Stob. 86., p. 497.,

8.

*Ἡμῶν τί δῆτα, inquit, τυγχάνεις χρεῖαν ἔχων;
πατέρων γὰρ ἐσθλῶν ἐλπίδας δίδως γεγώς.*

quaerit, quid ab se petat Archelaus, quod nec leve quiddam, neque claris majoribus indignum, fore auguratur. ille vero respondet, se nihil velle nisi fortibus edendis factis gloriam Herculis et

majorum aemulari: id enim praecepisse patrem. et refert dicta Temeni, in quibus ea, quae proximis 6 locis posuimus.

9.

Stob. 29. p. 199.

Οὐκ ἔστιν, ὅστις ἠδέως ζητῶν βιοῦν
εὐκλειαν εἰσεκτήσατ', ἀλλὰ χρὴ πονεῖν.

Auctoritate destitutum est verbum εἰσκητᾶσθαι, neque vim habet praepositio. quare Euripidem dixisse puto — εὐκλ. εἰς ἐκτ., εἰς, unus prae ceteris. Aeschylus Pers. 300. εἰς ἀνὴρ πλεῖστον πόνον Ἐχθροῖς παρασχῶν εὐκλεῶς ἀπώλετο etc.

10.

Idem ibidem p. 198.

Σοὶ δ' εἶπον, ᾧ παῖ, τὰς τύχας ἐκ τῶν πόνων
θηρᾶν· ὄρας σὸν πατέρα γὰρ τιμῶμενον.

Codices ὄρ. γὰρ σὸν πατ., male collocato nomine πατ., cum librarii vulgarem verborum ordinem usurparent, quem saepe negligunt poëtae. Εἶπον, soleo dicere. σὸν πατέρα emphatice dixit Temenus, si divinavi, pro ἐμέ. recte se honoratum praedicat, qui in sortitione Heraclidarum post occupationem Peloponnesi Argos obtinisset. v. Apollod. II, 8, 4.

11.

Idem 29. p. 200.

Σὺν μυρίοις τὰ καλὰ γε γίνεταί πονοις.

Libri carent γὲ particula, quae et sententiam juvat, et metro convenit, facile hausta illa a verbo γίνεταί. sic autem καλὰ, vox gravissima, extollitur arsi, et quidem tota, secus ac fit in Heathii et aliorum scriptura Σ. μυρίοισι τὰ κ. γ. π. Vel scribamus Σ, μυρίοισι γ. τὰ κ. π.

12.

Id. 8. p. 97.

Ὅ δ' ἠδὺς αἰὼν ἢ κακὴ τ' ἀνανδρία
οὔτ' οἶκον, οὔτε πόλιν, ἀνορθώσειεν ἄν.

13.

Id. 49. p. 354.

Νεανίαν γὰρ ἄνδρα χρὴ τολμᾶν αἰεὶ·
οὔδεις γὰρ ᾧν ῥάθυμος εὐκλεῆς ἀνὴρ,
ἀλλ' οἱ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐδοξίαν.

14.

Id. 7. p. 86.

Ἐν δέ σοι μόνον προφωνῶ, μὴ πὶ δουλείαν ποτὲ
ζῶν ἐκῶν ἔλθης, παρόν σοι κατθανεῖν ἐλευθέρως.

Unum imprimis monet filium, mortem liberam praeferendam esse captivitati.

15.

Ejusmodi praeceptis excitatum labores se suscipere mirum esse negat Arch., cum ignavi ne concupiscant quidem summa praemia. Stob. 49. p. 355.

— Ἐμὲ δ' ἄρ' οὐ
μοχθεῖν δίκαιον; τίς δ' ἄμοχθος εὐκλής;
τίς τῶν μεγίστων δειλὸς ὃν ὠρέξατο;

Libri ἀμόχθητος, quo verum corrumpi cum intelligeret Grotius, scripsit ἄμοχθος, idque nunc legitur in libris, et ipse admisi emendationem facillimam. nec tamen verisimile videtur, librarios trito vocabulo, quale est ἄμοχθος, substituisse minus usitatum, vereorque ne E. dixerit variata oratione τί δ' ἀμόγητον εὐκλέης;

Igitur Arch. se adesse dicit, inopem*) nunc quidem, nec dona ferentem regi diviti, ne insanire aut dans poscere videatur, sed se ipse offert Cisseo ad exsequendum ejus officia et munera in rebus tam afflictis. Similiter Xenophon Exped. Cyri VII, 3, 30. apud Seuthen in convivio; donis allatis regi nullis, sed poculum tantummodo propinans: Ἐγὼ δέ σοι, ὦ Σεύθη, inquit, δίδωμι ἔμαυτόν etc.

16.

Plutarch. II. p. 384, D.

Οὐ βούλομαι πλουτοῦντι δωρεῖσθαι πένης,
μή μ' ἄφρονα κρῖνης, ἢ διδοὺς αἰτεῖν δοκῶ.

17.

E colloquio Cissei cum amicis ante quam imperatorem exercitui praeponit Archelaum. Commendat Cisseus Archelaum genere et gloria virtutis, plus hanc valere dicens in bello quam militum multitudinem.

18.

Stob. 52. p. 360.

— Ὀλίγον ἄλκιμον δόρυ
κρεῖσσον στρατηγῶ μυχίου στρατεύματος.

Bene Grot. στρατηγῶ pro στρατηγοῦ. Parvam, sed strenuam, manum dicit civium oppugnatorum, quibus ducem praefectum Archelaum rem bene gesturum esse.

19.

Idem 49. p. 355.

Ὀλίγοι γὰρ ἐσθλοὶ κρεῖσσονες πολλῶν κακῶν.

*) Caprarii habitu Archelaum ad Cisseum venisse narrat Dio Chrysost. orat. 4., p. 163., nescio quo auctore, sed fortasse eo, qui meminisset illorum, quae de Perdicca Temenida tradit Herodotus VIII, 137., vel nomen Aegarum ab Archelao conditarum eo traheret. cf. W. p. 702. nota.

20.

Idem l. c. ad 17.

*Ἔχει δὲ καὶ τοῦτ' οὐχὶ μικρὸν, εὐγενῆς
ἀνὴρ στρατηγῶν εὐκλεᾶ τ' ἔχων φάτιν.*
μικρὸν, leve momentum.

21.

Quamvis inopem, tamen generosam patris indolem perdidisse negat Archelaum.

Stob. l. c. ad 8.

— Πένης γὰρ οὐκ ἐκεῖν' ἀπώλεσεν,
τὸ τοῦ πατρὸς γενναῖον.

Contra regis amici et consilarii dehortari eum, ne rem summam committat juveni ignoto, quamvis dextro, paupertatem vituperare et opulentos ad nulla non aptos dicere; ad quae acerbè respondet Cisseus, manetque in proposito.

22.

Idem 50. p. 357.

*Νεανίας τε καὶ πένης σοφός θ' ἄμα,
ταῦτ' εἰς ἔν ἐλθόντ' ἄξι' ἐνθυμήσεως.*
ἄξια ἐνθ., res dignae consideratione et cautione.

23.

Idem 89. p. 502.

Οὐκ ἔστι Πενίας ἱερὸν, αἰσχίστης θεοῦ.

24.

Τί δ' οὐκ ἂν εἴη χρηστός ὄλβιος γεγώς;

25.

ΚΙΣΣΕΥΣ. *Μισῶ γὰρ ὄντως, οἵτινες φρονοῦσι μὲν,
φρονοῦσι δ' οὐδενὲς γε, χρημάτων ὑπερ.*

Vehementer enim istos odi, qui superbiunt,
superbiuntque, nihili cum sint, aeribus.

Vitiose codd. *οὐδενός γε*, quod mire exercuit viros doctos.

Postquam copias in aciem eduxit Arch., amici regis denuo videntur eum adiiisse, monentes, ut caveat, nec vel regnum, deorum vitae comparandum, partiatum cum juvene strenuo, vel divitiis augeat nobilissimo genere prognatum, vel filiam ei det in matrimonium: neque servum enim, neque liberum, domi alere tutum esse cuiquam ipso potentiorē.

26.

Stob. 45. p. 332.

*Τυραννὶς εἶναι θεῶν βίος νομίζεται·
τὸ μὴ θανεῖν γὰρ οὐκ ἔχει, τὰ δ' ἄλλ' ἔχει.*

Paris. A. *τυραννίδ^α ἢ θεῶν β.*, ex quibus Gaisford. haec eruisse sibi visus est *Τυραννίδ^α, ἢ θεῶν δευτέρα νομ.*, quae parum verisimilia propagasse nonnullos miror. τὰ δ' ἄλλ' ἔχει bene Grot. pro τᾶλλα δ' ἔ.

27.

Idem 89. p. 502.

*Μὴ πλούσιον θῆς· ἐνδεέστερος γὰρ ὦν
ταπεινὸς ἔσται. κείνο δ' ἰσχύει μέγα,
πλοῦτος, λαβὼν τε τοῦτον εὐγενῆς ἀνὴρ.*

28.

Id. 60. p. 387.

*Κρείσσω γὰρ οὔτε δοῦλον, οὔτ' ἐλεύθερον,
τρῆφειν ἐν οἴκοις ἀσφαλῆς τοῖς σώφροσι.*

His tandem permotus Cisseus admonitionibus victorem ex bello redeuntem Archelaum magnis quidem laudibus et corona excipit, sed mox promissa illo praemia petente tergiversatur, peccatum excusans imprudentia suum in extremo discrimine, tum ipsius Archelai immodestiam pro singulo beneficio poscentis, quae nonnisi continuis praestandis impetrari officiis possint. prave facta nisi corrigantur, damnum asferre; se opulentum esse, Archelaum vero inopem, quem non decere iram ob irritas spes immodicas: saepe enim cupidinem nimiam atque imperitam exitio fuisse mortalibus.

29.

Schol. Eurip. Phoen. 1159.

Ἐγὼ δὲ τὸν σὸν κρᾶτ' ἀναστέψαι θέλω.

30.

Stob. 29. p. 198.

*Τὸ συνεχὲς ἔργου παντὸς εὐρίσκει τέλος.
Ubique finem reperit assiduus labor. Grot.*

31.

Idem 20. p. 171.

Ὅργῃ δὲ φάυλῃ πόλλ' ἔνεστ' ἀσχήμονα.

32.

*Πολλοὺς δ' ὁ θυμὸς ὁ μέγας ὤλεσεν βροτῶν
ἢ τ' ἀξυνεσία, δύο κακὰ τῷ χρωμένῳ.*

Ejusmodi dictis jam irritatus Heraclida, postquam Cisseus perjuri sui culpam in deos contulit verbis illis, quae leguntur apud Justinum martyr. de Monarch. p. 108, c,

33.

*Πόλλ', ὦ τέκνον, σφάλλουσιν ἀνθρώπους θεοί,
continere se amplius non potest, sed ironice respondet*

34.

Plut. De aud. poët., II. p. 20.

Τὸ ῥᾶστον εἶπας, αἰτιάσασθαι θεούς.

deinde ceteras quoque rationes regis convellit, opes ignavas despicit, meritaque sua commemorat, qui fuderit praedones, quo nomine generatim notare videtur hostium exercitum, filiamque ejus a captivitate liberaverit inevitabili, si inferiores ex pugna discessissent Macedones.

35.

Stob. 91. p. 507.

Πλουτεῖς; Ὁ πλοῦτος δ' ἀμαθία δειλὸν θ' ἄμα.

36.

Schol. Pindari Pyth. 55. *Πειρατὰς τοὺς κατὰ πέλαγος λεγόμενους, κυρίως δὲ τοὺς ἐν ὁδῶ κακουργοῦντας, παρ' ὧ δὴ καὶ ὁδοῦρους αὐτοὺς λέγουσιν. Ε. ἐν Ἀρχελάῳ*

Ἐπαυσ' ὁδοῦρους λυμεῶνας.

37.

Stob. 60. p. 383.

Ἔσωσα δούλην οὖσαν· οἱ γὰρ ἤσβονες τοῖς κρείσσοσιν φιλοῦσι δουλεύειν βροτῶν.

Postremo, iram ejus vituperante Cisseo, tanquam imperiti, verbis, quae itidem habentur l. c. ad fragm. 31.,

*Πόλλ' ἔστιν ὀργῆς ἐξ ἀπαιδευτοῦ κακά·
ἔξω γὰρ ὀργῆς πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος,*

ne minis quidem abstinet, eloquentiae parcere jubens regem, ne male ei cedat facundia:

38.

Stob. 34. p. 215.

Ἀπλοῦς ὁ μῦθος Μὴ λέγ' εὖ· τὸ γὰρ λέγειν εὖ δεινὸν ἔστιν, εἰ φέροι τινὶ βλάβην.

Recte Valck. Diatr. p. 257. *μὴ λέγ' εὖ* pro *μὴ λέγε*. ipsi pro *τινὰ* dedimus *τινὶ*, quod contemtim dixit Arch., ut Eteocles Aeschyleus Sept. ad Th. 369. *Τάχ' ἂν γένοιτο μάντις ἀνοία τινὶ*, et similiter Soph. Ajace 1064. (1138.) *Τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἔρχεται τινι*, quem versum Herm. attulit ad Vigerum p. 731., vertens Hoc dictum cuidam, i. e. tibi, malum inveniet. languent enim verba *τινὰ βλάβην*.

Verba Chori tam lyrica, quam *διαλογικά*.

Caesos in bello amicos lugentis cum lacrimis haud insuavibus, ut quibus leniatur dolor.

39.

Stob. 121. p. 613.

*Ἔστιν καὶ παρὰ δάκρυσι κείμενον dact. tetr.**ἠδὺ βροτοῖς, ὅταν ἄνδρα φίλον στενάχῃ τις ἐν οἴκῳ.**hexam. dact.*

Altercantibus moderationem suadentis.

40.

Idem 20. p. 172.

*Τῷ γὰρ βιαίῳ κἀγρίῳ τὸ μαλθακὸν**εἰς ταῦτόν ἐλθὸν τοῦ λίαν παρείλετο.*

Ejusdem verba de variis hominum fatiis et fortuna mutabili.

41.

Idem 103. p. 562.

*Παλαὶ σκοποῦμαι τὰς τύχας τὰς τῶν βροτῶν,**ὅσον μεταλλάσσουν· ὅς γὰρ ἂν σφαλῆ,**εἰς ὀρθὸν ἔσται, χῶ' πρὶν εὐτυχῶν πιτυεῖ.**ὅσον μετ. i. e. ὡς μετ., ut E. Troad. 826. (870.) Ἥλθον δὲ Τροίαν οὐχ, ὅσον δοκοῦσί με, Γυναικὸς οὐνεκα, Hom. Il. θ', 17. Γνώσεται ἔπειθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κἀρτιστος ἀπάντων. et α', 515. Ὅφρ' εὖ εἰδῶ, Ὅσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεὸς εἰμὶ. quo sensu etiam ὄσῳ usurpatur apud Sophoclem Antig. 59., Oed. Col. 685. (747.) Inepte codf. ὡς εὖ μετ.*

Justitiam divinam agnoscentis in catastrophe, de qua Nuntii verba interciderunt.

42.

Stob. Eclog. phys. I. p. 124.

*Τὰ γὰρ οὐκ ὀρθῶς πρασσόμεν' ὀρθῶς τοῖς πράσσου-**σιν κακὸν ἤλφεν. anap. Aristoph.**ἤλφεν, invenire seu merere solent, afferunt. Iliad. φ', 79. Ἐκατόμβοιον δέ τοι ἤλφον. Medea v. 282. φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. libri ἤλθεν, θ et φ litteris confusis, ut passim: v. Koen. et Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 525., H. ad Theogn. 258. (264.), nos ad Aeschyl. Choëph. 566. etc.*

XI. A T Γ H.

Apollodorus II, 7, 4. *Παριῶν δὲ Τέγεαν Ἡρακλῆς τὴν Αὐγὴν Ἀλεοῦ (Tegeatarum in Arcadia regis) θυγατέρα οὖσαν ἀγνοῶν ἐφθειρεν. ἡ δὲ τεκοῦσα κρύφα τὸ βρέφος κατέθετο ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς. (sunt enim Minervae sacerdos.) λοιμῶ δὲ τῆς χώρας φθειρομένης Ἀλεὸς εἰσελθὼν [καὶ ἐρευνήσας] εἰς τὸ τέμενος τὰς τῆς θυγατρὸς ὠδῖνας εὔρε. τὸ μὲν οὖν βρέφος εἰς τὸ Παρθένιον ὄρος ἐξέθετο, καὶ τοῦτο μὲν κατα*

θεῶν τινα πρόνοιαν ἐσώθη (θηλήν μὲν γὰρ ἀρτιτόκος ἔλαφος ὑπέσχευεν αὐτῷ, ποιμένες δὲ, ἀνελόμενοι τὸ βρέφος, Τηλέφον ἐκάλεσαν αὐτόν). Αὔγην δὲ ἔδωκε Ναυπλίῳ τῷ Ποσειδῶνος ὑπερόριον ἀπεμπολῆσαι. ὁ δὲ Τεύθραντι τῷ Τευθρανίας ἔδωκεν (malim ἀπέδωκεν, vendidit, quod facere jussus erat) αὐτὴν δυνάστη; κἀκείνος γυναῖκα ἐποίησατο. Aliter Hyginus fab. 99.: „Auge, Alei filia, ab Hercule compressa, cum partus adesset, in monte Parthenio peperit et ibi eum exposuit. — Ipsa autem Auge patrem suum timens profugit in Mysiam ad regem Teuthrantem, qui, cum esset orbis liberis, hanc pro filia habuit.“ Rursusque aliter ex parte ipse E. Strabo XIII. p. 915, b: *Εὐριπίδης δ' ὑπὸ Ἀλεοῦ φησι τοῦ τῆς Αὔγης πατρὸς εἰς λάρνακα (ut Danaën) τὴν Αὔγην κατατεθείσαν ἅμα τῷ παιδί Τηλέφῳ καταποντωθῆναι, Ἀθηνᾶς δὲ πρόνοια τὴν λάρνακα περαιωθείσαν ἐκπεσεῖν εἰς τὸ στόμα τοῦ Καϊκού· τὸν δὲ Τεύθραντα ἀναλαβόντα τὰ σώματα τῆ μὲν ὡς γαμετῆ χρήσασθαι, τῷ δὲ ὡς ἑαυτοῦ παιδί.*

„In hac tragoedia nihil amplius exhibitum fuisse suspicor nisi ea, quae Augae Tegeae acciderunt, donec Nauplio tradita et in mare cum filio coniecta est.“ — Matth.

Prologum egisse videtur Augae nutrix, eamque ipsa convenisse, quaerens, quid porro faciendum censeat puero recens nato et adhuc abscondito in luco Minervae. Efferre vult eum nutrix, cui sic respondet Auge

1.

Stob. 22. p. 187.

Ποῖ; πῶς δὲ λήσει; τίς δὲ νῶν πιστὸς φίλος;

ζητῶμεν. ἢ δόκησις ἀνθρώποις κακόν,

καὶ τοῦπιχειρεῖν ἐξαμαρτάνειν φιλεῖ.

ἢ δόκησις, τὸ δοκεῖν πιστόν τινα οὐκ ὄντα. certi aliquid scire cupit, in experiendo peccari solere dicens *).

Deinde in templo operantem Augen increpat Minerva, stupro pollutum sacrum objiciens, poenasque minitans impudentiae, qua infantem in luco suo abscondiderit. Excusat Auge Herculis temulentiam, mulierumque naturam debilem, modo paventium, modo quidvis audentium. sane se deliquisse, sed nolentem, et adversa fortuna usam esse, more hominum; nec tamen immane quiddam admisisse pariendo, quo mirum videri adeo irasci deam spolia cruenta et cadavera caesorum in bello adspicere solitam. quemvis infantum lusibus delectari, quibus se quoque delentam vitae pueri parsisse. erigendos potius clementia esse miseros quam saeve ulciscendos.

*) Non male W. huc refert illa, quae extant apud Plut. Symp. IX, 1., p. 736, f:

*Τὸν παῖδά μοι τόνδ' ἀξίως Ἡρακλέους
ἡμῶν τε θρέψαι.*

2.

Stob. 18. p. 164.

— *Nῦν δ' οἶνος ἐξέστησεν. Ὁμολογῶ δέ σε ἀδικεῖν· τὸ δ' ἀδίκημ' ἐγένετ' οὐχ ἔκούσιον.*

Herculem maximum quidem heroem esse dicit, nulla non laude dignissimum, sed tum vino madidum, nec sui potentem, sibi vim intulisse. Sic enim procul dubio E., non ἐξέστησέ μ', qui error est librariorum, μ et ν litteras saepe permutantium. vehementer enim friget Matthiae ratio, Augen in prologo ipsius Herculis verba commemorare existimantis. Furtis adsuetus bonus ille vir non ita se purgasset virgini, nec facinus suum dicere potuit ἀδίκημα οὐχ ἔκούσιον. Computatio ista Herculis, barbara potius quam graeca appellanda, videtur significari verbis illis nonnihil affectis apud scholiasten Vatic. ad Rhés. 395. (419.). sic enim grammaticus: Ἄμυστιν: οἱ μὲν ποτηρίου εἶδος ἐπιτηδειότητα ἔχον πρὸς τὰς ἀμυστι πόσεις, ὡς ἐν αὐτῇ σὺν τῷ βαθείας καὶ πυκνὰς ἔλκουσι τὰς ἀμυστίδας· ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῆς ἀπνευστι τάσεως τάττουσι τὸ ὄνομα, ὡς Κρατῖνος ἄλλ' οὖν θεὸν πείσαντες μῦστιν δεῖ ποιεῖν. Recte H. Opusc. V., p. 189. ὡς ἐν Ἀῦγῃ, et σπάσεως, tum prope verum L. Dindorf. Ἄλλ' ο. θεῶ σπείσαντ' ἄμυστιν δεῖ πειεῖν, ubi praestat reponi σπείσαντας. E. autem scripsit, nisi fallor,

3.

Σὺν τῷ βαθείας καὶ πυκνὰς ἀμυστίδας ἔλκουσι.

4.

Idem 71. p. 433.

*Γυναϊκές ἔσμεν· τὰ μὲν ὄκνω νικώμεθα,
τὰ δ' οὐκ ἂν ἡμῶν θράσος ὑπερβάλλοιτό τις.*

5.

Idem 93. p. 561.

*Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν, οὐχ ἡμῖν μόνου,
ἢ καὶ παραυτίκ', ἢ χρόνῳ, δαίμων βίον
ἔσφηλε, κούδεις διὰ τέλους εὐδαιμονεῖ.*

Pro ἢ καὶ fortasse E. dixit ἦτοι, cum usitatissimum sit ἦτοι — ἦ. v. Herm. ad Viger. p. 787.

6.

Clemens Alex. Strom. VII. p. 712. *Εὐ δὲ καὶ ἡ Ἀῦγῃ (sic pro αὐτῇ Valek. Diatr. p. 164.) δικαιολογουμένη πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ἐπὶ τῷ χαλεπαίνειν αὐτῇ τετοκνία ἐν τῷ ἱερῷ λέγει*

— *Σκῦλα μὲν βροτοφθόρα
χαίρεις ὀρωσά που νεκρῶν τ' ἐρείπια,
κού μιὰρά σοι ταῦτ' ἔστιν· εἰ δ' ἐγὼ τεκον,
δεινὸν τόδ' ἡγεῖ;*

Mendose libri χ . $\acute{\omicron}\rho\omega\sigma'$ ἀπὸ νεκρῶν ἐρ., quod alii aliter tentaverunt. Temere Matth., Heathii correctionem $\acute{\omicron}\rho\omega\sigma\alpha$ καὶ ν . ἐρ. refellens, καὶ convenire negat propterea, quia νεκρῶν ἐρείπια diversa non sint a σκύλοις, quod ita esse nemo concesserit.

7.

Stob. 76. p. 453.

Τίς δ' οὐχὶ χαίρει νηπίοις ἀθύρμασιν;

8.

Idem 37. p. 220.

Τὸ γὰρ ἐπιεικὲς ὠφελεῖ τὰς συμφοράς.

His dictis placatur dea et opem suam promittit, si quando usus fuerit: semper enim adhuc Augem coluisse pietatem, seque vel bo- bus immolatis veneratam esse.

9.

Apollonius Dysc. Bekker. Anecd. p. 514, 10. — *Καὶ Αὐγῆ*

Καὶ βουθυτεῖν γὰρ ἡξίους ἐμὴν χάριν.

Versiculus hic solus superesse creditur ex Minervae oratione; sed nobis quidem eo pertinere videntur etiam illa, quae servavit Stob. 44. p. 307., modo emendentur. obscura enim sunt verba *Οὐ τῶν κακούργων οἶκος, ἀλλὰ τῆς δίκης*, contra perspicua et apta rebus, quae hic aguntur, haec, quae reponenda esse arbitror,

10.

Οὐ τῶν κακούργων οἶκος, ἀλλὰ τῆς δίκης,

quibus verbis exire e templo Augem jusserit Minerva, domicilium id esse dicens Justitiae, non sceleratorum atque impiorum.

Chori Tegeatarum haec sunt, quibus cum inhumanitatem vituperant Alei, qui ignoret amoris potentiam, tum propter illum omnibus tyrannis, libertatem et aequum jus civium tollentibus, male precantur.

11.

Stob. 61. p. 387.

*Ἔρωτα δ' ὅστις μὴ θεὸν κρίνει μέγαν
καὶ τῶν ἀπάντων δαιμόνων ὑπέρτατον,
ἢ σκαιός ἐστιν, ἢ καλῶν ἀπειρος ὢν
οὐκ οἶδε τὸν μέγιστον ἀνθρώποις θεόν.*

Malim ὑπέρτερον, quo fiat gradatio ad superlativum τὸν μέγιστον.

12.

Stob. 47. p. 343.

*Κακῶς δ' ὄλουντο πάντες, οἱ τυραννίδι
χαίρουσιν ὀλοῇ τ' ἐν πόλει μοναρχία.*

τούλευθερον γὰρ ὄνομα παντός ἄξιον,
κἂν σμίκρ' ἔχη τις, μεγάλ' ἔχειν νομίζεται.
ὄλοῦ. inepte libri ὀλίγη.

13.

Hesych. Διέφθειρε: διῆγεν. (? videndum, an dixerit ἐδύ-
σεν, a δυᾶν.) E. Αὔγη.

14.

Idem. Κέρας ὄρθιον: ἢ νευρά. E. ἐν Αὔγη.

15.

Bekker. Anecd. p. 116, 2. Φιλοτραφής: ὃν ἡ συνήθεια
φιλότροπον λέγει. E. Αὔγη.

XII. ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ.

Hyginus fab. 201. „Mercurius Autolyco, ex Chione (Daedalionis, cujus pater dicebatur Lucifer, filia) quem procreaverat, muneri dedit, ut furacissimus esset, nec deprehenderetur in furto, ut, quidquid surripuisset, in quamcunque effigiem vellet transmutaretur, ex albo in nigrum vel ex nigro in album, in cornutum ex mutilo, in mutilum ex cornuto. Is cum Sisyphi pecus assidue involaret, nec ab eo posset deprehendi, sensit (Sisyphus) eum furtum sibi facere, quod illius numerus augebatur et suus minuebatur. qui ut eum deprehenderet, in pecorum unguis notam imposuit, quae (male codd. „qui“) cum solito more involasset et Sisyphus ad eum venisset, pecora (codd. „et pec.“ -et, quod praecedit, peperisse conjunctionem, sensit Scheffer.) sua ex unguis deprehendit, quae ille involaverat, et abduxit. qui cum ibi moraretur, Sisyphus Anticliam (Ἀντίκλειαν) Autolyci filiam compressit, quae postea Laërtiae data est in conjugium, ex qua natus est Ulysses. ideo nonnulli auctores dicunt ipsius prolem. (codd. „ypsipyron,“ quod videtur natum ex „ypsipyron.“) ob hoc Ulysses versutus fuit.“

Apollodorus II, 4, 9. Ἐδιδάχθη μὲν Ἡρακλῆς ἀρματη-
λατεῖν μὲν ὑπὸ Ἀμφιτρούωνος, παλαίειν δὲ ὑπὸ Αὐτολύκου
etc. Ibi Heyn.: „Notum nomen Autolyci, Mercurij f. furtis clari,
jam ex Odys. τ', 396. — Egerat de eo Hesiodus in Eois,
unde versus est in Etymologico in ἀΐδελα (ἀείδελα) et apud Schol.
in Lycophr. vs. 344. Celebratus ille Euripidis dramate satyrico,
Autolyco. — In Parnasso habitavit, ut ex Homero notum et Pau-
sania VIII, 4. p. 605.“ etc.

„Duas ejus dramatis fuisse editiones, ex Athenaeo X. p. 413,
c, colligitur. v. Boeckh. de Trag. p. 20.“ Matth.

Oeconomia fabulae quae fuerit, ex paucis ejus reliquiis intel-
ligi non potest.

1.

Athenaeus X. p. 413, c, postquam exposuit de voracitate Milonis athletae, sic pergit: *Καὶ οὐδὲν παράδοξον τούτους τοὺς ἄνδρας ἀδηφάγους γενέσθαι· πάντες γὰρ οἱ ἀθλοῦντες μετὰ τῶν γυμνασμάτων καὶ ἐσθίειν πολλὰ διδάσκονται. διὸ καὶ E. ἐν τῷ πρώτῳ Αὐτολύκῳ λέγει*

- Κακῶν γὰρ ὄντων μυρίων καθ' Ἑλλάδα
οὐδὲν κάκιόν ἐστιν ἀθλητῶν γένους,
οἳ πρώτα μὲν ζῆν οὔτε μανθάνουσιν εὖ,
οὔτ' ἂν δύναιντο· πῶς γὰρ ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
5 γνάθου τε δοῦλος νηδύος· θ' ἠσσημένος
κτῆσαιτ' ἂν ὄλβου εἰς ὑπερβολὴν πατρὸς;
οὐδ' αὖ πένεσθαι καὶ ξυνηρετμεῖν τύχαις
οἰοί τ'· ἔθῃ γὰρ οὐκ ἐθισθέντες καλὰ
σκληρῶς μεταλλάσσουσιν εἰς τὰ μῆχανον.
10 λαμπροί τ' ἐν ἡβῃ καὶ πόλεως ἀγάλματα
φοιτῶσ'· ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν,
τρίβωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας.
ἔμεμψάμην δὲ καὶ τὸν Ἑλλήνων νόμον,
οἳ τῶνδ' ἕκατι σύλλογον ποιούμενοι
15 τιμῶσ' ἀχρείους ἡδονὰς δαιτὸς χάριν.
τίς γὰρ παλαίσας εὖ, τίς ἀκύπους ἀνὴρ,
ἢ δίσκου ἄρας, ἢ γνάθου παῖσας καλῶς,
πόλει πατρώα στέφανον ἤρκεσεν λαβῶν;
πότερα μαχοῦνται πολεμίοισιν ἐν χερσὶν
20 δίσκους ἔχοντες, ἢ δι' ἀσπίδων χερσὶ
θρύνοντες ἐκβαλοῦσι πολεμίους πάτρας;
οὐδεὶς σιδήρου ταῦτα μωραίνει πέλας
στάς. ἄνδρας οὖν ἐχρῆν σοφούς τε κἀγαθοὺς
φύλλοις στέφεσθαι, χῶστις ἠγεῖται πόλει
25 κάλλιστα, σώφρων καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ,
ὅστις γε μύθοις ἔργ' ἀπαλλάσσει κακὰ,
μάχας τ' ἀφαιρῶν καὶ στάσεις· τοιαῦτα γὰρ
πόλει τε πάσῃ πᾶσι θ' Ἑλλήσιν καλά.*

Galenus Protreptico vol. II. p. 10. 11. ed. Charter. attulit versus 1.—9. et 16.—22., 1. et 2. Eustath. ad II. ψ', p. 1299, 20 = 1411, 41. etc. Gal. 1. recte γὰρ pro γέ. idem 6. ὑπεκτροφήν, quo accepto Casaub. Anim. p. 705. scripsit εἰς ὑπεκτροφήν πάτρας, ad alendam necessario tempore patriam, Grotio, Barnesio, Schweighaeusero probantibus. sed bene Matth.: „Quis unquam τρέφειν, vel adeo ὑπεκτρέφειν, πατρίδα dixit? εἰς ὑπερβολὴν πατρὸς est plus patre, ita ut patrem pecuniae parandae solertia vincat, ut Hippol. 936., Melanipp. fr. VII, 7., quos locos affert Musgrav.“ 9. vulgo διαλλάσσουσιν. 10. libri: λ. δὲ, minus quidem bene, cum sequatur ὅταν δὲ etc. 15.

Matth.: „Quod e verbis δαιτὸς χάριν collegerat Casaub., ludorum sacrorum agonistas parta victoria solitos fuisse excipere spectatores, id Schweigh. locis Athenaei I, p. 3., d, e, f, IV, p. 168., f, confirmavit.“ Plato Symp. cap. 1.: — ὅτε τῇ πρώτῃ τραγωδίᾳ ἐνίκησεν Ἀγάθων, τῇ ὑστεραίᾳ ἢ ἢ τὰ ἐπινίκια ἔθνευ etc. ibi Sinnerus: „Convivio aut amici victorem, aut, ut hic, victor ipse amicos multosque alios hospites splendide excipiebat. cf., quos Wolf. laudavit, Taylor. ad Lys. p. 517. Reisk. et Rambach. Archäol. Untersuch. p. 607 seqq.“ etc. 16. Gal. τίς γ. —, τίς ὦκ., quod nobis placuit, ut Matthiaeo, prae Athenaei scriptura τί γ. —, τί δ' ὦκ. 20. idem ἢ δι' ἄ. ποσὶ θεόντες, quae videtur esse dittographia, sicut οἱ πρώτον οἰκεῖν οὐδὲ μ. εὖ versu 3.

Eodem loco Athen.: Ταῦτ' εἴληφεν ὁ Ε. ἐκ τῶν τοῦ Κολοφωνίου ἐλεγείων Ξενοφάνους, οὕτως εἰρηκότος

Ἄλλ' εἰ μὲν ταχυτῆτι ποδῶν νίκην τίς ἄροιτο,
ἢ πενταθλεύων, ἔνθα Διὸς τέμενος
παρ Πίσαιο ῥοῆς ἐν Ὀλυμπίῃ, εἴτε παλαίων,
ἢ καὶ πυκτοσύνην ἀλγινόεσσαν ἔχων,
εἴτε τὸ δεινὸν ἄθλον, ὃ παγκράτιον καλέουσιν,
ἀστοῖσιν κ' εἴη κυδρότερος προσορᾶν,
καὶ κε προεδρίην φανερὴν ἐν ἀγῶσιν ἄροιτο,
καὶ κεν σῖτ' εἴη δημοσίων κτεάνων
ἐκ πόλεως καὶ δῶρον, ὃ οἱ κειμήλιον εἴη,
εἴτε καὶ ἵπποισιν ταῦτά χ' ἅπαντα λάχοι,
οὐ κ' ἔοι ἄξιος ὥσπερ ἐγὼ ῥώμης γὰρ ἀμείνων
ἀνδρῶν ἢ δ' ἵππων ἡμετέρῃ σοφίῃ etc.

Euripideis illis nescio quis videtur contempsisse Autolycei artem luctandi. praefert autem ille omnino peritiae agonisticae cum bellicam virtutem, ut Tyrtaeus, tum prudentiam atque justitiam, quibus vitari bella et seditiones possint. Versus 7.—9. sic reddidit Grot.: „Nec pauper aevum ferre, nec se casibus Aptare norunt, moribus sueti malis, Sed res in inopes cum gravi sensu cadunt.“

2.

Pollux X, 111. Ε. μὲν εἴρηκεν ἐν Ἀυτολύκῳ σατυρικῷ
— Τοὺς ὄνους

τοὺς λαρκαγωγούς ἐξ ὄρους ὄσειν ξύλα.

Ita Musgrav.; libri metro pessumdato ὄσειν ἐξ ὄρους.

3.

Idem ib. 178. — Καὶ Εὐριπίδου ἐν Ἀυτολύκῳ εἰπόντος
Σχοινας γὰρ ἵπποισι φλοῖνας ἡνίας πλέκει. Reponendum
arbitror

Φλοῖνας γὰρ ἵπποις σχοινας τ' ἂν ἡνίας
πλέκει.

XIII. ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ.

Apollodorus II, 3., Homerum fere secutus II. ζ', 152.—193., nisi quod nulla ibi mentio fit Pegasi: Βελλεροφόντης δὲ ὁ Γλαύκου, τοῦ Σισύφου, κτείνας ἀκουσίως ἀδελφὸν Δηλιάδην, ὡς δὲ τινὲς φασι Πειρήνα, ἄλλοι δὲ Ἀλκιμένην, (Tzetzes ad Lycophr. 17.: — κτείνας Κορίνθιον τινα Βέλλερον, ἢ τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Δηλιάδην etc.; cf. Schol. Hom. l. c. et Zenob.; sed Bellerus iste videtur commentum etymologicum.) πρὸς Προῖτον (regem Argivorum Tirynthe) ἐλθὼν καθαίρεται. καὶ αὐτοῦ Σθενέβοια ἔρωτα ἴσχει, καὶ προσπέμπει λόγους περὶ συνουσίας· τοῦ δὲ ἀπαρνούμενου λέγει πρὸς Προῖτον, ὅτι Βελλ. αὐτῇ περὶ φθορᾶς προσεπέμψατο λόγους· Προῖτος δὲ πιστεύσας ἔδωκεν ἐπιστολὰς αὐτῷ πρὸς Ἰοβάτην (socerum, Lyciae regem) κομίσαι (sic Zenob. pro κομίσειν vel κομίζειν), ἐν αἷς ἐνεγέγραπτο Βελλεροφόντην ἀποκτείνειν. Ἰοβάτης δὲ ἐπιγνούς ἐπέταξεν αὐτῷ Χίμαιραν κτείνειν, νομίζων αὐτὸν ὑπὸ τοῦ θηρίου διαφθαρήσεσθαι. ἦν γὰρ οὐ μόνον ἐνὶ, ἀλλὰ πολλοῖς οὐκ εὐάλωτον· εἶχε δὲ προτομὴν μὲν λέοντος, οὐρανὸν δὲ δράκοντος, τρίτην δὲ κεφαλὴν μέσην αἰγῶς, δι' ἧς πῦρ ἀνίει, καὶ τὴν χώραν διέφθειρε, καὶ τὰ βοσκήματα ἐλυμαίνετο· μία γὰρ φύσις τριῶν θηρίων εἶχε δύναμιν. λέγεται δὲ καὶ τὴν Χίμαιραν ταύτην τραφῆναι μὲν ὑπὸ Ἀμισωδάρου, καθάπερ εἶρηκε καὶ Ὀμηρος (II. π', 328.), γεννηθῆναι δὲ ἐκ Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης, καθὼς Ἡσίοδος (Theog. 319.) ἱστορεῖ. Ἀναβιβάσας οὖν ἑαυτὸν ὁ Βελλ. ἐπὶ τὸν Πήγασον, ὃν εἶχεν ἵππον ἐκ Μεδούσης πτηνὸν γεγεννημένον καὶ Ποσειδῶνος, ἀρθεὶς εἰς ὕψος ἀπὸ τούτου κατετόξευσε τὴν Χίμαιραν. (Hesiodus Theog. 325. de Chimaera τὴν μὲν Πήγασος εἶλε καὶ ἐσθλὸς Βελλεροφόντης.) μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἐπέταξεν αὐτῷ Σολύμοις μαχέσασθαι. ὡς δὲ ἐτελεύτησε καὶ τοῦτον, Ἀμαζόσιν ἐπέταξεν ἀγωνίζεσθαι αὐτόν. ὡς δὲ καὶ ταύτας ἀπέκτεινε, τοὺς νεότητι Λυκίων διαφέρειν δοκοῦντας ἐπιλέξας ἐπέταξεν (αὐτόν) ἀποκτείνειν λοχῆσαντας. ὡς δὲ καὶ τούτους ἀπέκτεινε πάντας, θαυμάσας τὴν δύναμιν αὐτοῦ ὁ Ἰοβάτης τά τε γράμματα ἔδειξε, καὶ παρ' αὐτῷ μένειν ἠξίωσε, δοὺς τὴν θυγατέρα Φιλονόην (Cassandram secundum Soph., secundum alios Anticleam: v. schol. Pindari ad Ol. XIII, 82.), καὶ θυήσκων τὴν βασιλείαν κατέλιπεν αὐτῷ. cf. Hygin. Poët. astron. II, 18. Apud Homerum l. c. 192. sequ. Iobates Bellerophontem, postquam ei filiam dedit in matrimonium, statim in regni societatem adjungit (δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν, Δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἡμισυ πάσης). Idem Bellerophontis μισανθρωπίαν ex infortuniis commemorare non neglexit, ibidem dicens 200.

Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος (Bell.) ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν,
ἦτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλάτο,

ὄν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων (τ') ἀλεείνων·
 Ἴσανδρον δὲ οἱ υἱὸν Ἄρης ἄτος πολέμοιο
 μαρναμένον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισι,
 τὴν δὲ (Hippodamiam filiam) χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις
 ἕκτα.

Significanter dixit καὶ κείνος, etiam ille Bell., qui tantas res gessit et beatissimus visus est; tamen eum oppressit invidia deorum, occisisque duobus liberis adeo indoluit, ut consuetudinem hominum fugeret et in Ciliciae campo Aleïo, ad amnem Pyramum sito, ut tradit Strabo XIV, 5., solus erraret, imo pertaesus tandem ipsius terrae in coelum ascendere experiretur, Pegaso insidens, quem domatum a Minerva acceperat, viri fortissimi more suo adjutrice. (Pausan. II, 4., p. 119. Ἀθηνᾶν γὰρ θεῶν μάλιστα συγκατεργάσασθαι τὰ τε ἄλλα Βελλεροφόντη φασὶ, καὶ, ὡς τὸν Πηγάσόν οἱ παραδοίη, χειρωσαμένη τε καὶ ἐνθεῖσα αὐτῇ τῷ ἵππῳ χαλινόν. cf. Pind. Ol. XIII.) Recentiorum hoc demum, ut significavi in superioribus, commentum est, in quibus Pindarus Isthm. VII, 44.

— Ὅτι πτερόεις, inquit, ἔρριψε Πάγασος.

δεσπόταν ἐθέλουτ' ἐς οὐρανοῦ σταθμοὺς
 ἐλθεῖν μεθ' ὀμάγουριν Βελλεροφόνταν
 Ζανός· τὸ δὲ παρ δίκαν γλυκὺ
 πικροτάτα μένει τελευτά.

Arrogantiae tale ausum fuisse censet, ut Homeri scholiastes ad Il. ξ', 155. (Λέγεται δὲ αὐτὸν ἐπαρθέντα ἐφ' οἷς ἔπραξε θελήσαι μετὰ τοῦ Πηγάσου τὸν οὐρανὸν κατοπεῦσαι), et Megapenthes, ni fallor, verbis illis, quae loco posuimus. ineptius astronomiae studio imputat Palladas Anal. II, 420. n. 62.

(Οὕτω Πηγάσος ἵππος ἀπώλεσε Βελλεροφόντην,
 βουληθέντα μαθεῖν ἀστροθέτους κανόνας.)

„De hujus tragoediae argumento nemo nos accuratius docet auctore epigrammatum, quae quondam Cyzici in templo, quod Atali Eumenisque fratrum pietas matri consecraverat, imaginibus adscripta fuerunt, quaeque ex codice Vaticano iterum edidit Jacobsius in Anthol. vol. III. parte 3., p. 620. seqq. horum igitur decimum quintum (n. 22. p. 634.) sic se habet: Ἐν δὲ τῷ πεντεκαίδεκάτῳ Βελλεροφόντης ὑπὸ τοῦ παιδὸς Γλαύκου σωζόμενος, ἠνίκα, κατενεχθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηγάσου εἰς τὸ Ἀλῆιον πεδῖον, ἔμελλεν ὑπὸ Μεγαπένθους τοῦ Προίτου φονεῦσθαι.*“ — Hartung. Eurip. restitut. p. 388. Schol. Comici ad Ran. 1050. (982.)

*) W. p. 796.: „Die Fabel des Reliefs kommt, wie Jakobs bemerkt, sonst nirgendwo vor. Dennoch konnte sie, um in diese Reihe aufgenommen zu werden, nicht wohl von dunkler Herkunft sein. Aus Tragödien, und insbesondere des Euripides, sind die meisten Scenen der Reliefs des Tempels von Kyzikos geschöpft; nur der seine Mutter rächende Ixion des zehnten ist unbekannt.“

Σθενέβοια δὲ, ἣν Ὅμηρος (Il. ξ', 160.) Ἄντειαν, ἣτις ἠράσθη τοῦ Βελλεροφόντου. οὐ μὴ ὑπακούοντος κατεψεύσατο πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα Προΐτον, ὡς βιαζομένη· καὶ ὃς ἐπεμψε τοῦτον εἰς τὸν πενθερὸν αὐτοῦ ἀναιρεθησόμενον. ἐλθόντος οὖν ἐκεῖσε Βελλεροφόντου καὶ καθαροῦ φανέντος, μὴ φέρουσα τὴν αἰσχύνην ἢ Σθενέβοια κωνεῖα ἐχρήσατο. Hyginus fab. 57. — „At rex (Iobates) virtutem (perperam codd. „virtutes“) ejus laudans alteram filiam dedit ei in matrimonium. Stheneboea re audita ipsa se interfecit.“ Moribunda vero filium Megapenthem ulcisci jusserit Bellerophontem, ut conjicit W. assentiente Hartungio, qui pag. 390.: „Itaque Megapenthes,“ inquit, „cum ad juvenilem aetatem pervenisset, in Lyciam profectus et ab avo receptus, hunc nactus est adiutorem consilii atque socium.“

His sumtis non ita difficile videtur oeconomiam dramatis perspicere. Scena fuit primum Iobatis regia, post campus Aleïus, loco mutato, sicut in Aeschyli Eumenidibus et Niobe; quod non est mirandum in argumentis minime vulgaribus. v. Aeschyli Fragmenta p. 65. et 66. Prologum egit Minerva, faulrix heroïis. quem excepit chorus Lyciorum. deinde ipse prodiit, vitae humanae miserias questus, nec multum tribuens amici cujusdam vel fidi famuli solatiis; libentius autem institutioni vacans filii superstitis, Glauci. accedit Megapenthes, magno quidem honore exceptus ille ab avo Iobate, sed Bellerophonti suspectus cum ob diversos mores, siquidem virtutis expertem Tragicus finxisse videtur Megapenthem, tum propter nuntium, quem attulit, de voluntaria matris morte. is Bellerophontem vituperat, tanquam eum, qui fortium factorum praemiis elatus colloquia hominum, in quibus soceri et uxoris, aspernetur, seque tantum non deum putet. cui ille, fortasse simili Iobatis reprehensione magis etiam irritatus, respondet acerbius, tandemque taedio criminationum exit et Pegaso conscenso evolat, solitudinem quaerens, sed alius invectus oestro immisso *) ab Jove indignabundo excutitur equo et in campum Aleïum decedit, in quo errans ejectis coxis **) ut ait Hyginus fab. 157., a Megapenthe, quem

*) Aliter Hyginus Poët. astron. II, 18. — „Cum ad coelum contenderet evolare (Bell.), neque longe jam abesset, despiciens ad terram timore permotus decidit, ibique periisse dicitur; equus autem subvolasse et inter sidera ab Jove constitutus existimatur.“ Asclepiades scholio ad Iliad. ξ', 155.: — τὸν δὲ Δία μηνίσαντα οἴστρον ἐμβαλεῖν τῷ Πηγάσῳ, ὥστε ἐκπεσεῖν μὲν τὸν Βελλεροφόντην καὶ κατενεχθῆναι εἰς τὸ τῆς Ανκίας (sic) πεδίον τὸ ἀπ' αὐτοῦ καλούμενον Ἀλήϊον πεδίον; ἀλᾶσθαι δὲ κατὰ τοῦτο πηρωθέντα, τὸν δὲ ἵππον λαβεῖν τὴν Ἥῳ, δεηθεῖσαν τοῦ Διὸς δῶρον πρὸς τὸ ἀνόπως περιῖεναι τὰς τοῦ κόσμου περιόδους. de Pegaso Pindarus Olymp. XIII, 92. τὸν δ' ἐν Οὐλύμπῳ φάτναι Ζανὸς ἀρχαῖαι δέκονται. cf. ipse E. fr. hujus fabulae.

**) Quidam, abusi verbo πηρωσθαι, Bellerophontem casu isto de Pegaso non modo claudum, sed etiam, si diis placet, coecum factum esse tradiderunt. Pindari scholiasta recens ad Ol. XIII, 130. Φασὶ γὰρ, ὡς

clanculum adjuvasse videtur Iobates, petitur insidiis, nec nisi ope Glauci filii, qui patrem terreno itinere secutus erat, servatur; mox tamen moritur, fortasse ex vulnere, quod in pugna acceperat. Epilogo deus aliquis, quem Mercurium fuisse conjicit W., exposuit cum de casu et morte heroïis, tum (quod homo non poterat) de fato Pegasi, in coelum recepti.

Haec summa rerum: neque enim tutum est vel nullis vel paucis levibusque insistentem vestigiis consilia divinare poëtarum.

Claram fuisse tragoediam de Bellerophonte ostendit parodia Comici in Pace (75., 135., 146., 721.), tum significatio ejus in Acharnensibus (425.), Equitibus (1246.) et Vespis (111., 754.), quorum dramatum Acharnenses docuit Aristophanes Ol. 88, 4., ante Chr. nat. 425., Equites Ol. 89, 1., Vespas ejusdem Olympiadis anno 3., denique Pacem Ol. 90, 2.

Ad Prologum W. et Hartung. referunt haec duo fragmenta:

1.

Schol. Eurip. ad Orest. 843. (871.) — ἄκραν: χῶμα, οὐ συμβαίνει τοὺς Ἀργεῖους δικάζειν. τάχα δ' ἂν τοῦτου καὶ ἐν Βελλεροφόντῃ μνημονεύοι εἰπῶν

Καὶ, ξεστὸν ὄχθον, Δαναϊδῶν ἐδράσματα.

libri ἐδρασμάτων, quod correxit H. Opusc. II, p. 322.

2.

Schol. Pindari Pyth. VIII, 73. ed. Boeckh. "Ὅτι δὲ Λυγκέως Ἄβας, ἐξ ἐκείνου δῆλον

Σφαγὰς δὲ Δαναοῦ παρθένων Λυγκέως φυγῶν

Ἄβαντα φύει διάδοχον τυραννίδος.

quæ Boeckhii quoque ex prologo excerpta putabat Euripideæ tragoediæ, velut Danaës aut Stheneboeae.

Chori verba, Bellerophontis probitatem, quamvis miseri, malorum hominum felicitati incertae praeferentis.

3.

Stob. 2. p. 30., Theoph. ad Autolyicum p. 115. ed. Paris.

Οὐδέποτε' εὐτυχίαν κακοῦ ἀνδρὸς ὑπέρφρονά τ' ὄλβον dact. hexam.

βέβαιον εἰκάσαι χρεῶν, i. d.

οὐδ' ἀδίκων γενεάν· ὁ γὰρ οὐδενὸς ἐκφύς dact. pent.

χρόνος δικαίους ἐπάγων κανόνας asynart., i. h. et anap.

δείκνυσ' ἀνθρώπων κακότητ' αἴσιμα. dochm.

βουληθεὶς πρὸς οὐρανὸν ἀναπτῆναι σὺν τῷ Πηγάσῳ, ἑξοιστρωθέντος τοῦ ἵππου παρὰ τοῦ Διὸς, πίπτει καὶ χολοῦται, κατὰ δὲ τινὰς καὶ τυφλοῦται, καὶ ἐκπλανᾶται κατὰ τὸ Ἀλγίον χολός. videtur haec imitatio mythi de Oedipo.

ultimo versu codd. δείκνυσιν ἄ. κακότητας ἐμοί. ineptum ἐμοί Valek. deleuit, Jacobs. Animadv. ad Athen. p. 46. mutavit in αἰί, Reisig. autem Conject. in Aristophanem I. p. 220. scribi jussit κακότητ' ἄσημον sententia obscura. αἴσιμα, αἰσίμως, fataliter. saepe α αι οι, item ε et ι, confusa in codicibus.

4.

Idem 103. p. 560.

Ποῦ δὴ τὸ σαφὲς θνατοῖς βιοτᾶς; anap. d.

Θοαῖσιν μὲν ναυσι πόρον πνοαὶ κατὰ βένθος ἄλιον

asynart., pherecrat. polysch. et glyc. hyp.

ἰθύνοισι, τύχας δὲ θνατῶν glyc. hyp.

τὸ μὲν μέγ' εἰς οὐδέν γ' ὁ πολὺς χρόνος alc.

μεθίστησι, τὸ δὲ μείον αὔξων. asynart., spond. et i. h.

Chori oratio fata obscura hominum querentis et fortunam mutabilem. libri θνατοῖσι corrupto metro manifesto, θοαῖσι, θνητῶν, ubi opus Dorismo, tum οὐδέν ὁ π. χρ., item pessumdato versu. pro αὔξων haud nolim αὔξει, quod Musgravio placuit.

Bellerophonis solius orationes de miseria hominum et deis nullis.

5.

Stob. 95. p. 519.

Ἐγὼ τὸ μὲν δὴ πανταχοῦ θρυλλούμενον

κράτιστον εἶναι φημι, μὴ φῦναι, βροτῶ,

τρισεῶν δὲ μοιρῶν ἐγκρινῶ νικᾶν μίαν,

πλούτου τε, χῶτῳ σπέρμα γενναίου προσῆ,

5 πενίας τ'· ἀριθμὸν γὰρ τοσόνδε προὔθεμην.

ὁ μὲν ζάπλοτος, εἰς γένος δ' οὐκ εὐτυχῆς,

ἀλγεῖ μὲν, ἀλγεῖ, παγκάλας δ' ἀλγύνεται,

ὄλβου διοίγων θάλαμον ἠδιστον χειρὶ·

ἔξω δὲ βαίνων τοῦδε, τὸν πάρος χρόνον

10 πλουτῶν, ὑπ' ἄτης ζεῦγμ' ἂν ἀσχάλλει πεισῶν.

ὅστις δὲ γαῦρον σπέρμα γενναῖόν τ' ἔχων

βίου σπανίζει, τῷ γένει μὲν εὐτυχεῖ,

πενία δ' ἐλάσσων ἔστιν ἐνθ' ἀλγύνεται,

φρενῶν θ' ὑπ' αἰδοῦς ἔργ' ἀπωθεῖται χεροῖν.

15 ὁ δ' οὐδὲν οὐδεὶς, διὰ τέλους δὲ δυστυχῶν,

τοσῶδε νικᾶ· τοῦ γὰρ εὐ τητῶμενος

οὐκ οἶδεν, αλεὶ δυστυχῶν κακῶς τ' ἔχων.

οὔτως ἄριστον μὴ πεπειρᾶσθαι καλῶν.

ἐκείνο γὰρ μεμνήμεθ', οἷος ἦν τότε

20 κἀγὼ, μετ' ἀνδρῶν ἠνίκ' εὐτύχουν ποτέ.

libri v. 13. π. δ' ἐλ. ἐστίν, ἐν δ' ἀλγ., quod ne graecum quidem est. Xenophon Cyr. VII, 4, 15. ἔστιν ἐνθα ἰσχυρῶς ὠφελοῦσι σφενδονῆται παρόντες etc. V. 14. iidem minus concinne

φρενῶν δ', nec dubia corruptione v. 19. οἶος ἦν ποτέ, cum sequatur ἦνικ' ε. ποτέ.

6.

Justin. mart. de Monarch. p. 108, c, ed. Colon. a. 1686.

Φησὶν τις εἶναι δῆτ' ἐν οὐρανῷ θεούς;
οὐκ εἰσὶν, οὐκ εἶσ'. εἴ τις ἀνθρώπων λέγει,
μὴ τῷ παλαιῷ μῶρος ὢν χρήσθω λόγῳ.

- σκέψασθε δ' αὐτοὶ, μὴ πῖ τοῖς ἐμοῖς λόγοις
5 γνώμην ἔχοντες. φῆμ' ἐγὼ τυραννίδα
κτείνειν τε πλείστους κτημάτων τ' ἀποστρεφῆν,
ὄρκους τε παραβαίνοντάς ἐκπορθεῖν πόλεις,
καὶ ταῦτα δρῶντες μᾶλλον εἰς' εὐδαίμονες
τῶν εὐσεβούντων ἡσυχῇ καθ' ἡμέραν.
10 πόλεις τε μικρὰς οἶδα τιμώσας θεοῦς,
αἱ μειζόνων κλύουσι δυσσεβεστέρων,
λόγῃς ἀριθμῶ πλείονος κρατούμενοι.
οἶμαι δ' ἂν, ὑμᾶς, εἴ τις ἀργὸς ὢν θεοῖς
εὐχοίτο, καὶ μὴ χειρὶ συλλέγοι βίον,
15 τὰ θεῖα πυργοῦν ἂν κακαῖς γε συμφοραῖς.

Horum versiculorum quarto miror tam diu relictum esse *αὐτὰ*, cum *αὐτοὶ* id sit, quod convenit sententiae, Bellerophonte rem judicare ipsos jubente spectatores, nec sibi temere assentiri. versu 15. in libris legitur *πυργοῦσ' αἱ κακαὶ τε συμφοραὶ*, quae scriptura male habuit viros doctos. Matth. quidem post v. 14. sumit lacunam, quae nulla est, opinor, cum hoc dicere videatur E., si quis piger nihil nisi diis precetur, neque opus faciat, eum inopia premente exaggeraturum esse divinam potentiam, ut qua sola possit servari.

E colloquio Bellerophontis cum Megapenthe, quem contemnit, tanquam improbum improbae matris filium.

7.

Stob. 104. p. 565.

M. Τιμὴ σ' ἐπαίρει τῶν πέλας μᾶλλον φρονεῖν.

B. Θνήσκειμ' ἂν· οὐ γὰρ ἄξιον λεύσσειν φάος
κακούς ὀργῶντας ἐκδίκως τιμωμένους.

Θν. ἂν, εἰ τιμὴ μ' ἐπαίρει, Moriar, si honore elatus sum: neque enim juvat vivere, si quis malos videre debet immerito honoratos.

Ex ejusdem colloquio cum amico.

8.

Stob. 10. p. 127.

B. Ὡς ἔμφυτος μὲν πᾶσιν ἀνθρώποις κἀκὴ·
ὅστις δὲ πλείστον μισθὸν εἰς χεῖρας λαβῶν

κακὸς γένηται, τῷδε συγγνώμη μὲν οὐ,
πλείω δὲ μισθὸν μείζονος τόλμης ἔχων
τὸν τῶν λεγόντων ῥᾶον ἂν φέροι ψόγον.

His verbis Bell. fortasse notat auro vel splendidis promissis Iobatis corruptum Megapenthem, sibi que insidiantem.

9.

Idem 52. p. 360., ubi libri corrupto metro δόλοισι.

Amicus. Νείκη γὰρ ἀνδρῶν φόνια καὶ μάχας δόλοις
κλέπτειν.

Odium Bellerophontis et Megapenthis mutuum ad vim spectare videns amicus dolum suadet, quem B. se indignum existimans

Τῆς δ' ἀληθείας ὁδὸς, inquit,
φαύλη τις ἔστι, ψεύδεσιν δ' Ἄρης φίλος.

Νείκη Musgrav. pro Νίκη.

10.

Id. 8. p. 96.

B. Δόλοι δὲ καὶ σκοτεινὰ μηχανήματα
χρείας ἀνάνδρου φάρμαχ' εὗρηται βροτοῖς.

11.

Id. 52. p. 360.

B. Ἄει γὰρ ἄνδρα σκαιὸν ἰσχυρὸν φύσει
ἦσσαν δέδοικα τὰσθενούς τε καὶ σοφοῦ.

12.

Id. 38. p. 222.

B. Φθονοῦσιν αὐτοὶ χείρονες πεφυκότες,
εἰς τὰπίσημα δ' ὁ φθόνος πηδᾶν φιλεῖ.

13.

Id. ibidem.

B. Ἦδη γὰρ εἶδον καὶ δίκης παραστάτας
ἔσθλους πονηρῶν τῷ φθόνῳ νικωμένους.

perperam libri πονηρῶν.

14.

Stob. append. Mspti Florent. apud Gaisford., t. IV. p. 389.
ed. Lips.

B. Ἄνηρ δὲ χρηστὸς χρηστὸν οὐ μισεῖ ποτε,
κακῶ κακὸς τε συντέτηκεν ἡδοναῖς·
φιλεῖ δὲ θοῦμόφυλον ἀνθρώπους ἄγειν.

15.

Stob. 88. p. 501.

Οὐκ ἂν γένοιτο τραύματ', ἣν τις ἐγξύση
θάμνοις ἐλείοις, οὐδ' ἂν ἐκ μητρὸς κακῆς
ἔσθλοι γένοιοντο παῖδες εἰς ἀλκὴν δορός.

Ita respondisse videtur amico B., eum cavere sibi jubenti de filio Stheneboeae. juncis neminem vulnerari dicit, nec fortes nasci ex matre scelestā.

16.

Id. 71. p. 432.

B. Ω παγκακίστη καὶ γυνή! τί γὰρ λέγων
μεῖζόν σε τοῦδ' ὄνειδος ἐξείποι τις ἄν;

Male precatur Stheneboeae. ad eogonominem fabulam haec refert Meinek. (Zeitschr. f. d. Alterthumsw. 1843. 2, 24*.)

17.

Id. 7. p. 86.

A micus. Θάρσος δὲ πρὸς τὰς συμφορὰς μέγα σθένει.

18.

Id. 110. p. 581.

A m. Ὅραῶς δ' ἀέλπτων μυρίων ἀναστροφάς.
πολλοὶ μὲν οἶδμα διέφυγον θάλασσιον,
πολλοὶ δὲ λόγχαις πολεμίων ἀμείνονες
ἦσσοις γεγῶτες κρεῖσσον' ἦλθον εἰς τύχην.

19.

Stob. 106. p. 568., Plut. Moral. p. 467, a, et De vita Hom. p. 1194. ed. Wyttenb., Arrian. dissert. Epictet. II, 5.

A m. Τοῖς πράγμασιν γὰρ οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεῶν·
μέλει γὰρ αὐτοῖς οὐδὲν, ἀλλ' οὐντυγγάνων,
τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἦν τιθῆ, πράσσει καλῶς.

20.

Id. 98. p. 539.

A m. Νόσοι δὲ θνητῶν αἱ μὲν εἰς' ἀνθάλλετοι,
αἱ δ' ἐκ θεῶν πάρεισιν, ἀλλὰ τῷ νόμῳ

*) Probabiliter W. p. 789. huc refert ista apud Stobaeum 71. p. 431.

Δεινὴ μὲν ἀλκή κυμάτων θαλασσίων,
δειναὶ δ' ἀποτόμου καὶ πυρὸς θερμοῖ πνοαί,
δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία,
ἀλλ' οὐδὲν οὕτω δεινὸν ὡς γυνή κακόν,
5 οὐδ' ἄν γένοιτο γράμμα τοιοῦτον γραφῆ,
οὐδ' ἄν λόγος δείξειεν. εἰ δὲ του θεῶν
τόδ' ἐστὶ πλάσμα, δημιουργὸς ἂν κακῶν
μέγιστος ἴστω καὶ βροτοῖσι δυσμενής.

in quibus quae leguntur versu 2. δειναὶ δὲ ποταμοῦ καὶ etc. ferri nequeunt, nec juvat Planudis in Vita Aesopi p. 12. (28.) scriptura Πολλὰ μὲν ὄργαι κνμ. θ., Πολλὰ δὲ ποταμῶν καὶ πυρὸς θερμοῦ πνοαί, qua tamen Musgrav. usus edidit Δειναὶ μ. ὄργαι — ποταμῶν — imo ἀπότομον πῦρ E. dixit flammās ex rupibus praeruptis montium Vulcaniorum erumpentes. Versu 5. codd. τοιοῦτ' ἐν γραφῆ, migrata lege satis nota iambici senarii tragici.

ἰώμεθ' αὐτάς. B. Ἀλλά σοι λέξαι θέλω,
εἰ θεοὶ τι δρωσιν αἰσχροῦν, οὐκ εἶσιν θεοί.
αἰσχροῦν dicit mortes liberorum Isandri et Hippodamiae.

21.

Id. ibidem.

B., amici praecepta et consilia aspernans, tanquam importuna.

Πρὸς τὴν νόσον τοι καὶ τὸν ἰατρὸν χρεῶν
ἰδόντ' ἀκείσθαι, μὴτ' ἐπακτὰ φάρμακα
διδόντ', ἐὰν μὴ ταῦτα τῇ νόσῳ πρόεπη.

libri ἰδ. ἀκ. (cod. A. ἰᾶσθαι), μὴτ' ἐπακτὰ φάρμ. δ. absurdum
ἐπιτακτὰ, quasi medici esset adhibere jussa ab aliis remedia.
ἐπακτὰ, ascititia, inepta morbo, quod idem significatur verbis
ἐὰν — πρόεπη, tautologia sive perissologia Graecis haud inusitata
majoris perspicuitatis gratia.

22.

Stob. Eclog. eth. p. 127.

B. Πρὸς τὴν ἀνάγκην πάντα τᾶλλ' ἔστ' ἀσθενῆ.

Deos tollit, nec nisi necessitatem fatalem agnoscit in rebus omni-
bus humanis, quam quidem necessitatem fuerunt qui ipsis diis po-
tentiozem neque ab iis domabilem esse existimarent. Callimachus
hymn. in Delum 122. Ἀναγκαίη μεγάλη θεὸς, ubi v. Spanhem.

B. monens filium Glaucum.

23.

Stob. tit. 114. p. 585.

ὦ παῖ, νέων τοι δροῦν μὲν ἔντονοι χέρεις,
γνωῶμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων
ὁ γὰρ χρόνος δίδαγμα ποικιλώτατον.

Vulgo: νέων τι δροῦν, quod friget. τοὶ locum habet in sententiis.
v. annot. ad Iliad. ν', 115, Soph. Ajac. 260 etc.

B. Pegasus adhortans.

24.

Suidas v. ἐώρημα (αἰώρημα), Schol. Aristoph. Pac. 75.

Ἄγ', ὦ φίλον μοι Πηγάσου ταχὺ πτερόν!

ταχὺ abest scholio, sed Suidas: ταχύπτερον.

25.

Schol. Venet. Bekker. ad Aristoph. Pac. 115.

Ἴθι χρυσοχάλιν' αἴρων πτέρυγας!

B. per aërem vectus.

26.

Schol. Aristoph. Vesp. 754. (727.) Παρὰ τὰ ἐκ Βελλερο-
φόντου παίξει ταῦτα

Πάρεις, ὦ σκιερὰ φυλλάς! ὑπερβῶ
κρηναῖα νάπη· τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς

αἰθέρ' ἰδέσθαι σπεύδω, τίν' ἔχει
στάσιν, εὐοδία.

Ultimo v. Schol. ἐνοδίας, Flor. Christianus et Barnes., Toup. Emend. in Suid. t. III. p. 165. (cf. Schaefer. Appār. Demosth. t. IV. p. 397.), εὐοδίας, Heath. et Valck. Diatr. p. 167. *Εὐνοδία*, i. e. Luna, quod parum est. εὐοδία, felici itinere.

Ex narratione Epilogi.

27.

Plut. Moral. p. 529, e. Οὐδὲ δεῖ τοῖς ἐπαίνοις κηλούμενον ἤδεσθαι, — μὴδ', ὥσπερ ὁ Εὐριπίδου Πήγασος

"Ἐπτησὶ ὑπέικων μᾶλλον ἢ θέλοι

τῷ Βελλεροφόντῃ, τοῖς δεομένοις ἑαυτὸν ἐκδιδόναι καὶ συνεκταπεινοῦν. et p. 807, e. Ἀγησίλαος περὶ τὰς τῶν φίλων σπουδὰς αὐτὸς αὐτοῦ γινόμενος ἀσθενέστερος καὶ ταπεινότερος, ὥσπερ ὁ Εὐριπίδου Πήγασος

"Ἐπτηξ' ὑπέικων μᾶλλον, εἰ μᾶλλον θέλοι,

καὶ ταῖς ἀτυχλαῖς προθυμότερον βοηθῶν τοῦ δέοντος ἐδόκει συνεξομοιοῦσθαι ταῖς ἀδικλαῖς.

Reliqui priore loco, quod praebent libri, μᾶλλον ἢ θέλοι, sed ibi quoque scribendum puto μ., εἰ θέλοι, et alterum μᾶλλον omissum, tanquam minus necessarium. legitur autem vulgo "Ἐπτηξ' ὑπ. μ. ἢ μ. θέλοι, quae sensu cassa. Utrum E. dixerit "Ἐπτησὶ an "Ἐπτηξ', incertum est. confusa σσ et ξ, ut alias haud raro maculam tralaticiam ἀσθενέστατος κ. ταπεινότητος eluere nullus dubitavi.

28.

Aristoph. Pace v. 697. (721.)

Ἦφ' ἄρματ' ἔλθων Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ.

scil. Pegasus.

Bellerophontis voces post casum moribundi.

29.

Plut. Moral. p. 475, c. Πρὸς δὲ τὰ φύσει δοκοῦντα λυπεῖν, οἷα νόσοι, καὶ πόνοι, καὶ θάνατοι φίλων καὶ τέκνων, ἐκείνο τὸ Εὐριπίδειον

Ὀῦμοι! Τί δ' Ὀῦμοι; θνητὰ τοι πεπόνθαμεν.

„Heu! sed quid Heu? quod patimur, humanum est malum. Grot. Excerpt. p. 378. Versum ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου petitum esse indicat Diog. Laërt. IV, 26. et hinc Hesych. Miles. p. 23. ed. Meurs., ubi Crantor hunc versum crebro usurpasse dicitur, et Suidas v. Ὀῦμοι.“ Matth.

30.

Aelianus H. A. V, 34. Τοιοῦτόν τινα καὶ τὸν Βελλεροφόντην ἠρωικῶς καὶ μεγαλοψύχως εἰς θάνατον παρεσκεύ-

ασμένον ὑμνεῖ ὁ Ε. πεποιήκε γοῦν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν
λέγοντα αὐτὸν

Ἦσθ' εἰς θεοὺς μὲν εὐσεβῆς, ὅτ' ἦσθ', ἀεὶ,
ξένοις τ' ἐπήροκεις, οὐδ' ἔκαμνες εἰς φίλους.

Glaucci vel Amici haec fuerint

31.

Schol. ad Aristoph. Equ. 1149. (1246.)

Κομίζετ' εἴσω τόνδε τὸν δυσδαίμονα!

32.

Mire Seneca Epist. 115.: „Nec apud Tragicos desunt, qui
luero innocentiam, salutem, opinionem bonam, mutant.

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer*).

an dives, omnes quaerimus, nemo an bonus;

non quare et unde, quid (malim e c quid) habeas, tan-
tum rogant:

ubi que tanti quisque, quantum habuit, fuit.

Quid habere nobis turpe sit, quaeris? Nihil.

aut dives opto vivere, aut pauper mori:

bene moritur, qui, dum moritur, lucrum facit.

(versus vitiosus. hoc dixerit Seneca Bene ille mori-
tur, qui mori lucrum facit, scribae autem omiserint
pronomen, tanquam supervacaneum, et mori, i. e.
mortem, explicuerint verbis dum moritur.)

Pecunia ingens generis humani bonum,

cui non voluptas matris aut blandae potest

par esse prolis, non sacer meritis pater.

tam dulce si quid Veneris in voltu micat,

merito illa amores coelitum atque hominum movet.

Cum hi novissimi versus in tragoedia Euripidis pronuntiati essent,
totus populus ad ejiciendum et actorem et carmen consurrexit uno
impetu, donec Euripides in medium ipse prosiluit, petens ut expe-
ctarent viderentque, quem admirator auri exitum faceret. dabat in
illa fabula poenas Bellerophontes, quas in sua quisque dat: nulla enim
avaritia sine poena est, quamvis satis sit ipsa poenarum.“ Postremi
5 horum versuum extant graeci apud Athen. IV, p. 159, b, c,
Stobaeum 89. p. 501., Maximum in Gesneri ed. Stob. p. 759.,

ὦ χουσὲ, δεξιῶμα κάλλιστον βροτοῖς!

ὥς οὔτε μήτηρ ἠδονὰς τοιάσδ' ἔχει,

οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατήρ,

οἷας σὺ χοῖ σὲ δῶμασιν κεκτημένοι.

*) Eurip. fragm. dub. 33. apud Matth.

Ἔα με κερδαίνοντα κεκλησθῆναι κακόν.

εἰ δ' ἢ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὄρα,
οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυχίουσ ἀυτὴν τρέφειν.

4 priores versiculos citant Sextus Emp. adv. Gramm. I, 279. p. 277. et Athenag. Apol. p. 177., primum itidem Sextus eodem libro XI, 122. p. 713. et Lucianus Gall. t. I. p. 153. Matth.: „E Bellerophonte petitos esse Seneca indicavit ep. 115. v. Valck. Diatr. p. 165. et 166. Hinc Grotius lemma addidit Euripides Bellerophonte: nam in Trincav. et Gesn. deest lemma. At apud Maximum e Danaë petiti dicuntur, et sic etiam cod. Ms. Stob., quem Valck. commemorat in nota Ms., Vossianus, puto, *Εὐριπίδης Δανάη*, et cod. Paris. A. apud Gaisf. De Seneca dubitari potest: nam nec quisquam antiquorum praeter illum de Bellerophontis avaritia quidquam commemoravit [quod monet etiam Musgrav.], et quod ille in Bell. docenda factum scribit, id Plut. t. II. p. 17, e, in Ixione locum habuisse narrat. Fieri autem poterat, ut et, quod de Ixione lectum vel auditum meminerat, id errore abreptus ad Bell. transferret, sicut Consol. ad Helv. Aristidem pro Phocione posuit, De benef. III, 6. Macedonas pro Persis, et locum Danaës tanquam e Bell. sumtum laudaret.“ Similiter de hac re sentiunt Dindorf. et Hartung., abhorretque sane a moribus Bellerophontis avaritia, quidquid dicit W. p. 790. et 91.

XIV. ΒΟΥΣΙΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ.

Apollod. II, 5, 11, §. 7. Μετὰ Λιβύην δὲ Αἴγυπτον εἰσῆει. (scil. Hercules. libri ἐξήει, σ et ξ confusis, ut saepe.) ταύτης ἐβαβίλευε Βούσιρις, Ποσειδῶνος παῖς καὶ Λυσιανάσσης τῆς Ἐπάφου. οὗτος τοὺς ξένους ἔθνευ ἐπὶ βωμῶ Διὸς κατὰ τι λόγιον. ἐννεὰ γὰρ ἔτη ἀφορία τὴν Αἴγυπτον κατέλαβε. Φράσιος (sic libri Mss., non Θράσιος, ut veteres edd.; male etiam Hyginus fab. 56. Thasius.) δὲ ἐλθὼν ἐκ Κύπρου, μάντις τὴν ἐπιστήμην, ἔφη τὴν ἀφορίαν παύσεσθαι, ἐὰν ξένον ἄνδρα τῷ Διὶ σφάξωσι κατ' ἔτος. Βούσιρις δὲ, ἐκεῖνον πρῶτον σφάξας τὸν μάντιν, τοὺς κατιόντας ξένους ἔσφαξε. συλληφθεῖς οὖν καὶ Ἡρακλῆς τοῖς βωμοῖς προσεφέρετο· τὰ δὲ δεσμὰ διαρρήξας τὸν τε Βούσιριν καὶ τὸν ἐκείνου παῖδα Ἀμφιδάμαντα ἀπέκτεινε.

„Drama satyricum fuisse Osannus in Wolfii Anal. II. p. 536. sequ. colligit e loco Diomedis gramm. p. 488. Putsch.: Latina Atellana a graeca satyrica differt, quod in satyrica fere satyrorum personae inducuntur, aut si quae sunt ridiculae similes satyris, Autolycus, Burris. ubi e codd. Paris. (tribus, 7493., 7494. et 7538.) legendum Busiris.“ Matth. Medium inter tragoediam et comoediam drama satyricum non abhorret a tragico argumento, modo laetus sit exitus, qualis est

in Cyclope. hic quidem Busiridis et filii mortes in ludicrum versas puto ab Euripide, fortasse interventu chori satyrorum, vel Neptuni. horum igitur ope ereptis illis servos aliquos comprehendisse videtur Hercules, latebras dominorum indicare homines jubens. quod se facturum unus eorum negans fidem dominis debitam excusaverit his verbis.

1.

Stob. 60. p. 384.

Δούλω γὰρ οὐχ οἶόν τε τάληθῆ λέγειν,
εἰ δεσπόταισι μὴ πρόποντα τυγχάνοι.

2.

Hesych. Ἀγνίσαι: ἀποθῦσαι, Βουσίριδι. Excidisse putant nomen Εὐριπίδης.

3.

Idem. Ἀτρεκήσασα. ἀκριβωσαμένη. Ε. Βουσίριδι.

XV. ΔΑΝΑΗ.

Apollodorus II, 4, 1. Ἀκρισίω δὲ περὶ παίδων γενέσεως ἀρρῶνων χρηστηριαζομένω ὁ θεὸς ἔφη γενέσθαι παῖδα ἐκ τῆς θυγατρὸς, ὃς αὐτὸν ἀποκτείνῃ. δείσας οὖν Ἀκρισίος τοῦτο, ὑπὸ γῆν θάλαμον κατασκευάσας χάλκεον, τὴν Δανάην ἐφρούρει. ταύτην μὲν, ὡς ἔνιοι λέγουσιν, ἐφθειρε Προίτος, ὃθεν αὐτοῖς καὶ ἡ στάσις ἐκινήθη, ὡς δὲ ἔνιοι φασί, Ζεὺς μεταμορφωθείς εἰς χρυσὸν, καὶ διὰ τῆς ὀροφῆς εἰς τοὺς Δανάης εἰσρῦεις κόλπους, συνῆλθεν. αἰσθόμενος δὲ Ἀκρ. ὕστερον ἐξ αὐτῆς γεγεννημένον Περσέα, μὴ πιστεύσας ὑπὸ Διὸς ἐφθάρθαι, τὴν θυγατέρα μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς λάρνακα βαλὼν ἐρρίψεν εἰς θάλασσαν, προσενηχθείσης δὲ τῆς λάρνακος Σερίφω Δίκτυς (frater Polydectae, regis Seriphiorum) ἄρας ἀνέτρεφε [τοῦτον].

Intra hos fines constitisse putandum est drama Euripideum: neque enim vel Polydectae amores, vel Persei adulti fata, huc pertinent, sed clam patre peperit in eo Danaë, adjuvante nutrice et fortasse matre Eurydice, Lacedaemonis filia *); qua re patefacta

*) Sed non ita, ut se ipsam peperisse finxerit, credulo primum Acrisio, quod qui commentus est, Hartungus Eurip. restitut. p. 88., non meminit verborum Apollodori ὁ θεὸς ἔφη γενέσθαι παῖδα ἐκ τῆς θυγατρὸς. senex Acrisius tum fuit, anus Eurydice. Alium errorem W. refellit Matthiaei, rem non Argis geri existimantis, sed Seriphi post nuptias Polydectae et Danaës, ut hujus gravidae ex Polydecte ad patrem, se ipsam cum Perseo repetentem, verba sint illa, quae posuimus fragmento 16. Hyginus quidem fab. 63.: — „Quam (Danaën) pater ob stuprum inclusam in arca cum Perseo in mare dejecit. ea voluntate Jovis delata

Acrisius, vitae metuens, et custodem ab se constitutum virginis, auro corruptum, objurgat, et Danaën frustra precantem exponi in mari jubet cum puero. de fuga clandestina cogitasse Danaën, solus auctor est ille, quisquis fuit, qui scripsit prologum maxima ex parte suppositum, quem in codice Palatino inventum Commelinus a. 1597. publicavit in editione tragoediarum Euripidis. Docte et sagaciter excussit eum prologum Jacobsius dissertatione, quae primum edita est in Wolfii Analectorum litter. parte altera, deinde in ipsius Jacobsii Miscellaneis (Vermischte Schriften, V, p. 607—635). qua dissertatione nos usi quae insunt in eo scripto, quod male natum periculum scholasticum („eine missrathene Schulübung“) vocat vir meritissimus, vel inepta, vel soloeca, vel vitio metrico aevi mediū barbariem redolentia, ea fere intacta reliquimus, etiam diverso genere scripturae distincta; quae vero minus indigna videantur antiquitate et Euripide, iis medicam afferre manum, sicubi opus erat, non recusavimus, cum fieri possit, ut repertis aliquot versibus genuinis opus suum agglutinare constituerit interpolator, alienissimus ille quidem ab ubertate atque eloquentia Euripidea.

Sic igitur fragmentum illud se habet apud Commelinum:

Τὰ τοῦ Δράματος πρόσωπα.

*Ἑρμῆς, Δανάη, Τρόφος, Ἀκρίσιος, Ἄγγελος,
Χόρος, Ἀθηνᾶ.*

Ἑρμῆς.

*Δόμοι μὲν οἷδ' ἐρύματά τ' εὐπυργα χθονὸς
εἰκῆ πολυχρύσοισιν ἤσκηται χλιδαῖς·*

ἄκραν δὲ τήνδε καὶ θεῶν ἰδρύματα

Ἀκρίσιος ἔλληξ', ὃς τύραννός ἐστι γῆς,

5 *Ἕλλησι δ' Ἄργος ἢ πόλις κικλήσκειται.*

οὗτος δ', ἔρωτι παιδὸς ἄρσενος σχεθεῖς,

Πυθῶδ' ἀφῆκτο, καὶ λέγει Φοῖβῳ τάδε,

πῶς ἂν γένοιτο σπέρμα παιδὸς ἐν δόμοις,

τίνος θεῶν βροτῶν τὲ πρευμενοῦς τυχῶν.

10 *κείνου δὲ δυσξύμβλητον ἐξήνεγκ' ὅπα*

est in insulam Seriphum, quam piscator Dictys cum invenisset effracta (ea Toll.), vidit mulierem cum infante, quos ad regem Polydectem perduxit, qui eam in conjugio habuit et Perseum educavit in templo Minervae. quod cum Acrisius rescisset, eos ad Polydectem morari, repetitum eos profectus est. quo cum venisset, Polydectes pro eis deprecatus est etc. sed horum quae propria sunt Hygino, eorum vestigium, quod quidem certum sit, nullum inest in hisce fabulae reliquiis. Ceterum piscatorem Dictyn Muncker. natum putat ex verbis Pherecydis apud Apollonii schol. IV, 1091. *Καὶ ἐξέλκει αὐτοὺς Δίκτης ὁ Περισθένους, δικτύῳ ἀλιεύων.* sed Strabo quoque piscatorem eum fuisse tradit X, p. 335, 57. Cf. annotata ad Dictyn.

- „Ἔσται μὲν, ἔσται παιδὸς ἄρσενος τόκος,
οὐκ ἐξ ἑτοίμου· πρῶτα γὰρ θῆλυν σποράν
φῦσαι δεήσει· κατὰ παῖς κείνη ποτὲ
εὐνήν κρυφαίαν γνοῦσα, καὶ μὴ γνοῦσα δὴ,
15 ὑπόπτερον λέοντα τέξεται πατρὶ,
ὃς τῆσδὲ γ' ἄρξει χιτέρας πολλῆς χθονός.“
Τοιαῦτ' ἀκούσας Λοξίου μαντεύματα
γάμων ἀπείχεθ'· ὁ μὲν δὲ γὰρ τίπτει λαθῶν,
πρὸς τοῦ παρόντος ἡμέρου νικώμενος.
20 Δανάην δ' ἐπανάμαξε τῆδ', ὀθούνεκα
πολὺς παρηλθεν εἰς γονὴν παίδων χρόνος.
ἐν παρθενῶσι δ' εὐθύς, οἷς ἐδείματο,
δίδωσιν Ἀργεῖαισιν εὐφρουρον κόραις,
εἰς ἀνδρὸς ὄψιν εὐλαβούμενος μολεῖν.
25 εἶθ', ὡς ὁ μακρὸς ἠΰξανεν ταύτην χρόνος,
καὶ κάλλος εἶχεν ἔξοχον καθ' Ἑλλάδα,
φίλτροις ἀφύκτοις Ζεὺς κατασχεθεὶς πατῆρ
εὐνήν συνελθεῖν λάθρα πως ἠβούλετο·
σαφῶς δὲ πείθειν οὐκ ἔχων εἰς μηχανὴν
30 τοιάνδ' ἐχώρησ', ἄπυρος ὡς χρυσὸς γεγῶς,
ποθεινὸν εἰδὼς κτήμα τοῦτο τοῖς βροτοῖς,
διὰ στέγους ῥεύσειεν ἐν χερσὶν κόρης.
ἦ δ' οὖν μὴ γνοῦσα τὸν κεκρυμμένον δόλον
κόλποισι τὸν θεὸν εἰσρέοντ' ἐδέξατο.
35 χρόνῳ δ' ἑαυτὴν ὡς κατεῖδ' ἐγκύμονα,
εἰς θαῦμ' ἐσήει, κάξεπέπληκτο σαφῶς,
ὡς εἰς τόδ' ἦλθε, μέμψιν εὐλαβουμένη.
φυγῆ δὲ λάθρα τῆσδε γῆς ὀρμωμένην
μαθῶν πατῆρ νιν ἐγκατάκλειστον δόμοις,
40 ὀργῆν χολωθεὶς, καὶ σκότῳ κρύψας ἔχει,
τάληθές ὄψει προσκοπούμενος μαθεῖν,
κἂν ταῦτ' ἀληθῆ καὶ σαφῶς ἔχοντ' ἴδῃ,
ἔγνωκεν ἄμφω ποντίλους ἀφιέναι,
τὴν παῖδα καὶ τὸ τεχθέν. Ὡν δὲ γ' ἐστάλην,
45 μύθους Δανάη τούσδ' εὐπροσηγόρους ἄγων
ἐκ Διὸς, ἀφίξομαι τάχιστα σημανῶν·
ὑπηρέτην γὰρ ὄντα τάπεσταλμένα
πράσσειν προθύμως, ὅστις ἂν γ' ἦ νουνεχής.

Χορός.

- 50 Τίς ὁ καινοτρόπος οὗτος μῦθος
κατ' ἐμὴν ἦκεν ἀκουῶν,
ἐνθ' ἀσπερχές μενεαίνουσα
τοῖσδε δώμασι κοιράνου
ἀμφίδοξος πελάζω,
τίς δεσπότην ἐμὴν Δανάην

- 55 βάξις ἔχει κατὰ πτόλιν.
 ἦν μὴ ποτ' ὄφελ' εἰς ὧτα φέρειν
 ὁ πρῶτος τάδε φρ' ἴσαι τολμήσας,
 ὡς ἐγκύμων εἴληπται
 χραυθεῖσα λέκτροις
- 60 ἀνδρός. πατήρ δέ μιν κλήσας
 ἐν παρθενῶσι σφραγῖσι
 δέμας φυλάσσει.
 ταῦτ' ἐτήτυμα μαθεῖν θέλω.
- 'Ἄλλ' εἰσορῶ γὰρ τύραννον χθονὸς τῆσδ'
 65 Ἀργείας Ἀκρίσιον πρὸ δόμων στείχοντα.
 φρυγῆ βαρὺς, ὡς δόξαι, κέαρ.

Ἀκρίσιος.

Σὺ δ', εἰ κατ' οἴκους εὐνοῶν ἐτύγχανες,
 οὐκ ἄν ποτ' ἦλθες εἰς τόδε θρόσους.

Liber versu 1. — οἶδ' εὐπυργά τ' ἐρ. χθ., pejoribus quidem numeris. 2. οὐκ ἐν πολ. ἦ. χ., cum Mycenae πολυχρούσους vocet Homerus Il. η', 180., dicit Horatius Od. I, 7, 9., cujus urbis opes divitiaeque Argos translatae sunt. v. Strabo VIII, 6. et historicos. imo εἰκῆ, frustra, Mercurius auro splendere dicit aedes Acrisii tristes et afflictas, saluti suae metuentē Acrisio, filia vero turri inclusa. Non desunt *ει* et *ου* confusorum exempla, quae origo est hujus mendii. 3. non minus vitiose ἀρχὴν legitur pro ἀκρην, arcem Argorum. de imperio dicitur sequente versu. 4. scriptura vulgata Ἀ. εἴληπται, τύραννος τῆσδε γῆς durissimos habet numeros, nec tragicos. Musgravius Ἀ. εἴληχ', ὦν τ. τ. γ., quo parum proficitur. 6. σχεθεῖς. Elmslejus ad Heracl. 634. (615): „Aoristum passivum ἐσχέθη in genuinis Tragicorum scriptis vel non reperi, vel enotare neglexi. bis occurrit in Commeliniano Danaës fragmento, quod spurium esse alibi monui, v. 6. 27. In eodem fragmento v. 44. legitur passivum τεχθέν Tragicis prorsus ignotum.“ 7. „ἀφίκτο pro ἀφίκετο (v. Buttman. gramm. uber. t. II, 1. p. 9. seqq.) Homericum est, a quo Tragicis, praeterquam in melicis, prorsus abstinerunt“ etc. Matth. 8. 9. Ipsa Jacobs. desiderat Acrisii verba, et miratur mortalium quoque auxilium ab eo requiri. sed directa quidem regis oratio est Πῶς — δόμοις, Utinam nascatur filius domi!“ proximus autem versus videtur depravatus esse, cum scriptor dixisset τίνος θεῶν βροτῶ τι πο. τύχω; quemnam deorum mortali (mihi) benevolū aliqua ex parte inveniam? 10—12. male codex κείνος δὲ — οὐκ ἐξ ἐκείνου. opponuntur οὗτος et ἐκεῖνος sive κείνος, ut solet fieri. κείνου, Apollinis Delphici. ἐξήνεγκε, extulit, abstulit. ἐξ ἐτοίμου, promte, statim. permiscuerunt interdum scribae κ et τ litteras: ita ἐτοίμου mutarunt in ἐκοίμου etc. 13. ne hic quidem recte liber κατὰ πῶς κείνη ποτὲ etc.: friget enim

πῶς adverbium, cum non peculiari quodam modo, sed naturaliter, infantem paritura sit Danaë. 18. ὁ μὲν δὲ γε τίκτει λαθῶν. quis haec affecta esse dubitet? scribamus

γάμων ἀπείχεθ', ἕως μέθῃ τίκτη λαθῶν.

ἕως pro monosyllabo est, ut apud Homerum saepius, Q. Smyrnaeum II, 57 etc. λαθῶν sensu medii intelligi potest, λαθῶν ἑαυτὸν, clam se ipso, inscius. neque oblivionis notio abhorret. E. Ione, v. 68., κοῦ λέληθεν, neque oblitus est. 19. versus Sophocli sublectus, qui sic apud Stobaeum 28. p., 194, 19. de muliere,

Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δικτύοις ἀλλίσκεται,
πρὸς τοῦ παρόντος ἡμέρου νικῶμενος.

annotavit Jacobs. 20. mendose liber Δαν. δὲ προνώμασε τήνδ'. recte Musgr. Δ. δ' ἐπινόμαξε. nos dedimus τῆδε, sic, hac de causa. 22—24. Jacobs. Analect. litt. II. p. 397.: „Ueber die Massregeln des Akrisius, die Keuschheit seiner Tochter zu sichern, ist der Pseudo-Euripides ungebührlich kurz u. ungenügend, indem er sagt, „er habe sie in einem Gemache (ἐν παρθενῶσι), das er erbaut, Argivischen Mädchen zu bewachen gegeben.“ Also wohl wenig anders als jede Jungfrau in Griechenland! Wie weit besser der Mythograph (Apollod.): „Dieses fürchtend baute Akr. unter der Erde ein ehernes Gemach.“ Niemand wird sagen, dass Dies unbedeutend sei. Die ganze Handlung des Trauerspiels hat keinen Sinn, wenn sie nicht auf die Furcht des Akr. vor einem künftigen Mörder u. auf seinen Zorn über die Vereitelung so wohl berechneter Massregeln gebaut ist.“ 28. λάθρα in metrum peccat propter ultimam productam; ἠβούλετο languere sensit Jacobs. 29. „σαφῶς πείθειν quid sit, nescio.“ Matth. Nesciens item Jacobs. quaerit, an sit forte „mit klaren, deutlichen Worten bereden.“ equidem malim σαφῶς δ' ἐπελθεῖν, manifesto accedere, quemadmodum Homerus II. α', 535. dixit ἐπερχόμενον, accedentem (scil. Jovem redeuntem ad deos coelestes). quod συνελθεῖν legitur superiore versu, id non curasse putandus est Graeculus, qui haec conscripsit. 30. liber ὡς ἄπυρος, temere illato anapaesto in quartum locum senarii tragici. 31. vitiosior etiam est vulgata scriptura τοῦτο κτήμα. recte Matth. nota κτ. τ. 32. ἐν χερσίν. hoc merito rident Jac. et Matth., cum praesertim sinu (κόλποις), non manibus, deum excepisse dicatur Danaë v. 34. ἐγκύρσων κόρη, ut tectum perfluens incideret in puellam, et sensu et ratione palaeographica commendatur. 33. bene Heath. curato metro ἦ δ' ἀγνοῦσα τὸν κ. δ. 34. versus male tornatus, cui medearis scribendo κόλποις ἐδέξατ' εἰσρέοντα τὸν θεόν. 36. εἰς θαῦμα ἐσῆει. soloecismum notarunt Jac. et Matth. pejus etiam est, quod sequitur, κάξ. σαφῶς, siquidem versum evertit κάξ, nec quisquam intelligat, quid sit ἐξεπιπλήττεσθαι σαφῶς. Piersonus κάξ. σφοδρῶς, metro quidem opitulatus, sed supervacaneam obtrudens vocem, cum ipsa ἐξ praepositione augeatur vis

verbi *ἐπιπλήττεσθαι*. mitto aliorum commenta inutilia, neque ipse laterem lavabo. 38. „Nota *τῆσδε γῆς ὄρου*. pro *ἐκ τ. γῆς*.“ Matth. 42. *κἄν* recte Musgrav. pro *καί*. 45, 46. inepta sunt verba *τούσδ'* et *ἀφίξομαι*, soloecum *μύθους ἄγων*. ferri possent *τῆδ'* et *ἀφικόμην*. 48. „Ad *πράσσειν* deest *δεῖ*, cujus ellipsis aliud exemplum non novi.“ Matth. — Quae excipiunt iambicos senarios, cave lyricis conscripta esse metris existimes, sed temere fusa sunt, ut in buccam venerunt mangoni. fortuiti versus sunt 52., 55., 59. et 62., quales in quotidiano sermone insciis excidunt. 50. „*ἀκουᾶν* ist weder dorisch, noch attisch, ja eigentlich gar keine Form, da der Attiker *ἀκοή*, der Dorier *ἀκοά*, die epischen Dichter aber *ἀκουή* sagen. (Matth. comparat *Οὐκ εἰς ἀκοᾶς ἔτι δυστυχία Δώματος ἦκει* Phoen. 1480 [1401].) V. 51. ist *ἀσπερχές μενεαλνεῖν* homerisch; doch so, dass es mit Heftigkeit u. ohne Unterbrechung streben bedeutet, nicht, wie hier, eilen. Der Bühne ist *ἀσπερχής*, soviel wir wissen, ein fremdes Wort, obschon Sophokles Aj. 971. (908.) *περισπερχές πάθος* sagt, aber in der Bedeutung von *βαρὺς*, *περιώδυνος*. (Matth.: „Pro *μενεαλνουσα* consuetudo Tragicorum postulat *μενεαλνων*. v. gramm. gr. §. 436. 4. 6.“) Auch *ἀμφίδοξος* in activer Bedeutung kann Zweifel erregen.“ Jacobs. 64. 66. vereor ne hi sint versus politici, quos vocant. 66. *φυγῆ βαρὺς* quid sibi velit, nescio. fortasse scriptor dedit *ὄργῆ β'*. 67. verba regis irati ad custodem filiae, quem auro corruptum fuisse putat, non ab Jove vel deo, sed ab opulento aliquo amatore. 68. versus expleturus Porsonus Append. ad Toup. Emend. in Suid. p. 476. *οὐκ ἄν ποτ' ἦλθες εἰς τὸδ', εἰς ὃ νῦν, θράσους*. malim *ο. ἄν π. ἦ. ε. τὸδ' ἐκθαρσοῦν θράσους*, „nunquam processisses ad hanc nimis audentem audaciam.“ potest enim, ut simile simili offererit.

Jam ad genuina fabulae* fragmenta progrediamur.

Verisimile videtur Welckero, prologum egisse Acrisium; sed neque a Mercurio vel deo aliquo id muneris alienum esse censet vir doctissimus. cujus prologi esse versus nonnullos, qui leguntur in suppositis, quominus existimemus, nihil prohibet. tum inductus fuerit Chorus, constans ex virginibus Argivis, ut apud Pseudoeuripidem. Jam vero haud dubie prodiit Acrisius, instabilis querens res humanas, desideriumque masculae prolis, quam procreandi spes nulla sit seni, significans, neque contentus filia foras nuptum abitura nullo emolumento domus paternae. qua de re pergit dicere, ubi uxor accessit; sed male accipitur ab ea, ut cui nonnisi iniquitate virorum inferiores in omnibus rebus esse videantur mulieres, imperaturae illae, ut putat, viris, si artium et astutiarum, quibus polleant, ratio habeatur.

1.

Stobaei Eclog. phys. t. I. p. 216. ed. Heeren.

Acris. *Εἰς ταυτὸν ἦκειν φημι ταῖς βροτῶν τύχαις
τόνδ', ὃν καλοῦσιν αἰθέρ', οὐ τὰδ' ἔστι δῆ.
οὔτος θέρους τε λαμπρὸν ἐκλάμπει σέλας,
χειμῶνι τ' αὖξει συντιθεῖς πυκνὸν νέφος,
5 θάλλειν τε καὶ μῆ, ζῆν τε καὶ φθίνειν, ποιεῖ.
οὔτω δὲ θνητῶν σπέρμα· τῶν μὲν εὐτυχεῖ
λαμπρὰ γαλήνη, τῶν δὲ συννεφεῖ πάλιν,
ζῶσιν τε σὺν κακοῖσιν, οἱ δ' ὄλβου μέτα
φθίνουσ' ἔτειοις πρόσφοροι μεταλλαγαῖς.*

Codices τὰς — τύχας, quod emendavit Musgravius. idem ultimo versu, σ litteram frequentiore fugiens, edidit φθ. ἔτειοις (hoc secundum Valck. Diatr. p. 6.) πρόσφοροι (Valck. προσφερεῖς). prius Grot. placuit φθίνουσι δ' αὐτοῦς πρόσφοροι μεταλλαγαί, quod ita reddit sed hoc et illos exedunt ipsae vices, deceptus nihili scriptura librorum αἰτλοῖς προσφόροις. 2. ᾧ mutavimus in οὔ, cujus, ex quo, ut mundus ex aethere sive aëre (v. Schneider lex. v. αἰθήρ.) genitus significetur secundum Anaximenem, de quo Cicero De nat. d. I, 10.: „Anaximenes aëra deum statuit“ —, et Augustinus De civ. dei VIII, 2.: „Anaximander Anaximenem discipulum et successorem reliquit, qui omnes rerum causas infinito aëri dedit“ etc. 4. libri ambigue χειμῶνα, quod item correximus. non raro autem librarii α et ι litteras permiscuerunt.

2.

Acris. ad uxorem.

Stob. 73. p. 448.

*Γύναι, φίλον μὲν φέγγος ἡλλίου τόδε,
καλὸν δὲ πόντου χεῦμ' ἰδεῖν εὐήμεμον,
γῆ τ' ἡρινὸν θάλλουσα, πλούσιόν θ' ὕδαρ,
πολλῶν τ' ἔπαινον ἔστι μοι λέξαι καλῶν,
5 ἀλλ' οὐδὲν οὔτω λαμπρὸν οὐδ' ἰδεῖν καλόν,
ὡς τοῖς ἄπαισι καὶ πόθῳ δεδηγμένοις
παίδων νεογνῶν ἐν δόμοις ἰδεῖν φάος.*

3.

Stob. 69. p. 429.

*Καὶ νῦν παραινῶ πᾶσι τοῖς νεωτέροις,
μὴ πρὸς τὸ γῆρας τοὺς γάμους ποιουμένοις
σχολῆ τεκνοῦσθαι παῖδας (οὐ γὰρ ἡδονή,
γυναικί τ' ἐχθρὸν χρῆμα πρεσβύτης ἀνήρ),
5 ἀλλ' ὡς τάχιστα· καὶ γὰρ ἐκτροφαὶ καλαί,
καὶ συννεάζων ἡδὺ παῖς νέῳ πατρὶ.*

versu 2. dedi ποιουμένοις dictum per attractionem. ineleganter et κακοφώνως libri ποιουμένους.

4.

Idem 75. p. 452. (2 priores vv. habet etiam 71. p. 432., ubi legitur *Γυνή μέν.*)

*Γυνή γάρ ἐξελθοῦσα πατρῶων δόμων
οὐ τῶν τεκόντων ἐστίν, ἀλλὰ τοῦ λέχους·
τὸ δ' ἄρσεν ἐστὴν ἐν δόμοις αἰεὶ γένος
θεῶν πατρῶων καὶ τάφων τιμάορον.*

„Legitimos familiarum ritus et deorum manium jura perpetua nato-
rum successione servari solita etiam hinc ostendit Lobeck. diss. I.
de Tritopatribus in Seebodii Misc. crit. I. p. 522.“ Matth.

Acrisio conjux, ni fallor, sic respondet:

5.

Stob. 71. p. 432.

*Συμμαρτυρῶ σοι πανταχοῦ λελείμεθα
πᾶσαι γυναῖκες ἀρσένων ἀηδία.*

libri παντ. — ἀρσ. αἰεὶ δίχα, quae graece dicta esse nego: ne-
que enim *λελείμεθα* simul referri potest ad *ἀρσένων* et ad *δίχα*.
ἀηδία, iniquitate, inhumanitate, virorum.

6.

Stob. ibidem.

*Ἦν γάρ τις αἴνος, ὡς γυναῖξι μὲν τέχνη
μέλουσι, λόγῃ δ' ἄνδρες εὐστοχώτεροι.
εἰ γὰρ δόλοισιν ἦν τὸ νικητήριον,
ἡμεῖς ἂν ἀνδρῶν εἴχομεν τυραννίδα.*

Sapiens neque ignavum Eurydices responsum Chorus laudat
his verbis

7.

Stob. 7. p. 86.

*Φεῦ, τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἀπανταχοῦ
πρέπειε χαρακτήρ χρηστός εἰς εὐψυχίαν!*

8.

Custos Danaës, corruptus ab Jove, aurum praedicat verbis ὦ
χρυσὲ — *τρέφει*, quae perscripsimus Bellerophontis fragmento 32.
Quem custodem fraude aperta increpans Acrisius

9.

Σὺ δ' εἰ κατ' οἴκους, inquit, *εὐνοῶν ἐτύγχανες* etc. v.
supposita in fine.

Divitiarum studium, omnibus insitum, honores opulentorum,
quamvis saepe inertium et turpiter parcorum, tum paupertatis con-
tentum, excusat custos.

10.

Stob. 91. p. 371.

Ἄρ' οἶσθ', ὀφθούνεχ' οἱ μὲν εὐγενεῖς βροτῶν
 πένητες ὄντες οὐδὲν ἐμφαίνουσ' ἔτι,
 οἱ δ' οὐδὲν ἦσαν πρόσθεν, ὄλβιοι δὲ νῦν,
 δόξαν φέρονται τοῦ νομίσματος χάριν
 5 καὶ συμπλέκοντες σπέρμα καὶ γάμους τέκνων;
 δοῦναι δὲ μᾶλλον πλουσίῳ πᾶς τις κακῶ
 πρόθυμός ἐστιν ἢ πένητι κάγαθῶ,
 κακὸς δ' ὁ μῆχων, οἱ δ' ἔχοντες ὄλβιοι.

11.

Idem 16. p. 153.

Ὅστις δόμους μὲν ἤδεται πληρουμένους,
 γαστροῦ δ' ἀφαιρῶν σῶμα δύστηνον κακοῖ,
 τοῦτον νομίζω καὶ θεῶν συλᾶν βρέτη,
 τοῖς φιλιτάτοις τε πολέμιον πέφυκέναι.

avaros, qui sibimet ipsis cibum deducant, vel templa expilare dicit, neque liberis suis parcere, si quid forte deliquerint. quibus verbis homo vituperat illiberalem Acrisii parcimoniam et saevitiam, qua punitum it filiam unicam atque innocentem.

12.

Idem 10. p. 127.

Κρεῖσσων γὰρ οὔτις χρημάτων πέφυκ' ἀνήρ,
 πλὴν, εἴ τις, ὅστις δ' οὗτός ἐστιν, οὐχ ὄρῳ.
 confusae duae orationes, πλὴν, εἴ τις ἐστιν, οὐχ ὄρῳ, ὅστις
 οὗτός ἐστιν, et ὅστις δ' οὗτός ἐστιν, εἴ τις ἐστιν, οὐχ ὄρῳ.

13.

Acrisio custodis sermones irridente, tanquam indignos, ad quos respondeat, ille sic pergit

Stob. 95. p. 519.

Φιλοῦσι γὰρ τοι τῶν μὲν ὀλβίων βροτοὶ
 σοφοῦς ἄγασθαι τοὺς λόγους, ὅταν δέ τις
 λεπτῶν ἀπ' οἴκων εὖ λέγη πένης ἀνήρ,
 γελᾶν· ἐγὼ δὲ πολλάκις σοφωτέρους
 5 πένητας ἀνδρας εἰσορῶ τῶν πλουσίων,
 καὶ θεοῖσι μικρὰ χειρὶ θύοντας τέλη
 τῶν βουθυτούτων ὄντας εὐσεβεστέρους.
 ἄγασθαι. codd. mendose ἠγεῖσθαι. σοφοῦς, ὡς σοφοῦς. el-
 lipsis haud insolita.

Praeterea nihil difficilius custodiri ait quam feminam.

14.

Stob. 74. p. 321. Grot. (Stob. 71. p. 433. Gesner. haec Alexidi tribuuntur.)

EURIP. FRAGM.

Οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος, οὔτε χρήματα,
οὔτ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν ὡς γυνή.
Filiam objurgantis Acrisii sunt haec, quae habet

15.

Stob. 62. p. 398. et sequ.

Ἔρωσ γὰρ ἀργὸν ἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφω,
φιλεῖ κάτοπτρα καὶ κόμης ξανθίσματα,
φεύγει δὲ μόχθους. Ἐν δὲ μοι τεκμήριον·
οὐδεις προσαιτῶν βίωτον ἠράσθη βροτῶν,
5 ἔν τοῖς δ' ἔχουσιν ἀβρότης πέφυκε δῆ.

versu 5. codd. ἔν τ. δ' ἔχουσιν ἠβητῆς πέφυκ' ὅδε, quod insulsum et ἀμετρον certatim tentaverunt docti homines, sed infelicitate ad unum omnes. aptum vero sententiae ἀβρότης, luxuria, mollities.

Placare patrem Danaë studens beatam se fore dicit, si mox infantis sui blanditiis puerilibus demulceatur.

16.

Stob. 76. p. 453.

Τάχ' ἂν πρὸς ἀγκάλαισι καὶ στέροισι ἐμοῖς
πηθῶν ἀθύροι, καὶ φιλημάτων ὄχλω
ψυχὴν ἐμὴν κτήσαιο· ταῦτα γὰρ βροτοῖς
φίλτρον μέγιστον ἢ ξυνουσίαι, πάτερ.

vulgo: — φ. μέγιστον αἱ ξ., quo nihil putidius. imo τῶ μεγιστον accepto pro μείζον, qui usus superlativi non est insolens, hoc dicit Danaë, infantum blanditiis magis capi homines quam concubitu; cui sententiae similes sunt illae de amore matrum et proborum hominum Erechtheo, fr. 22. et Dictye, fr. 4. Ceterum neque ὄχλον φιλημάτων, neque κτᾶσθαι ψυχὴν ὄχλω φ., vulgariter dixit Tragicus; hoc quidem fere ut Latini dicunt „occupari aliqua re animum.“

XVI. Δ Ι Κ Τ Υ Σ.

Apollodorus II, 4, 3, §. 7. de Perseo reverso ex Africa:
Παραγενόμενος δὲ εἰς Σέριφον, καὶ καταλαβὼν προσπεφην-
γυῖαν τοῖς βωμοῖς μετὰ τοῦ Δίκτυος*) τὴν μητέρα διὰ τὴν
Πολυδέκτου βίαν, εἰσελθὼν εἰς τοῦ βασιλέα, συγκαλέσαντος
τοῦ Πολυδέκτου τοὺς φίλους, ἀπεστραμμένος τὴν κεφαλὴν τῆς

*) Polydectae, Seriphiorum regis, et Dictyos patrem fuisse Magnetem, Aeoli filium, tradit Apollodorus I, 9, 6. etiam Hesiodus apud Boissonad. Anecd. III, num. 9.: Μάγνης δ' αὐ (scil. ἐγέννησε) Δίκτυον τε καὶ ἀντίθεον Πολυδέκτεα. aliter Apollonii Rhod. scholiastes: v. annot. ad prolegomena Danaës. Fratrem majorem natu, sed mitis ingenii, regno privasse videtur Polydectes.

Γοργόνος ἔδειξε· τῶν δὲ ἰδόντων ὁποῖον ἕκαστος ἔτυχε σχῆμα ἔχων ἀπελιθώθη. καταστήσας δὲ τῆς Σερίφου Δίκτυν βασιλέα ἀπέδωκε τὰ μὲν πέδιλα, καὶ τὴν κίβισιν, καὶ τὴν κυνῆν, Ἐρμῆ, τὴν δὲ κεφαλὴν τῆς Γοργόνος Ἀθηνᾶ. — Is fundus fabulae Euripideae, ejus hanc fuisse puto conformationem. Primum Danaë inducta est, filium diutius absentem desiderans, metuensque ne in periculosa expeditione perierit. Consolari moerentem studet Dictys. deinde pergīt ad fratrem, eumque dehortatur a novis Danaëis, quas parat, nuptiis faciendis detrimento liberorum, quos ex priore conjuge susceperit, inimicitiasque domesticas praedicit; sed frustra, Polydecte scilicet amoris divinitus immissi vehementiam excusante, officiumque patrum et liberorum mutuū existimante, ut se invicem ferant. ad quae irate respondentem Dictyn compescit Chorus, Polydectes vero tantum abest ut consilium Danaën ducendi abjiciat, ut potius vim tentet, et Danaë et Dictye ad aras deorum confugientibus. His ipsis rebus superveniens Perseus vehementer expostulat cum Polydecte, qui primum contemnit juvenem, tanquam imperitum et ignobilem, et vagum errantem, eumque, nisi nequam sit, Argos in patriam redire jubet, deinde, ubi maledictis nihil proficitur, magnis promissis opibus placare conatur, et etiam hic male acceptus a Perseo tandem, ira excandescens, ipsum corripit, Danaëque et Dictyn vi abstrahi ab aris jubet. quibus auditis Perseus relecto Medusae capite et tyrannum, et amicos atque satellites ejus, in lapides transformat.

Argumentum Medaeae: Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοημοστήν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα (ante Chr. nat. 431.—428.). πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ σάτυροι.

1.

Scholiastes Soph. Ajace, 733. (787.)

Ὅρθοῖς τί μ' ἄρτι πημάτων λελησμένην;

Sic Danaë ad Dictyn, qui visit paulum requiescentem a moerore. Vulgo:

— Τί μ. ἄ. π. λελησμένην

ὀρθοῖς;

sed unus hic versus est, neque ineleganter posteriore loco positum τί pronomen. Similiter Hecuba Talthybio, humi jacentem eam excitanti, respondet Hecub. 476. (501.) Ἐα, τίς οὗτος σῶμα τοῦμὸν οὐκ ἔαξ Κεῖσθαι; τί κινεῖς μ', ὅστις εἶ, λυπομένην; quo loco item scribendo τί μ' ὀρθοῖς Comicatorum cavillationes effugisset E.

2.

Plutarch. Consol. ad Apollon., Opp. t. II. p. 106. Ὁ δὲ παραμυθούμενος τὴν Δανάην δυσπενθοῦσαν Δίκτυς φησὶ

Δοκεῖς τὸν ἄδην σῶν τι φροντίζειν γόων,
καὶ παῖδ' ἀνήσειν τὸν σὸν, εἰ θέλοις στένειν;
παῦσαι. βλέπουσα δ' εἰς τὰ τῶν πέλας κακὰ
ῥάων γένοι' ἄν, εἰ λογίζεσθαι θέλοις,
ὅσοι τε δεσμοῖς ἐκμεμόχθηνται βροτῶν,
5 ὅσοι τε γηράσκουσιν ὄρφανοὶ τέκνων,
τούς τ' ἐκ μεγίστης ὀλβίους τυραννίδος
τὸ μηδὲν ὄντας. ταῦτά σε σκοπεῖν χρεῶν.

Versu 2. fuit cum malletm εἰ 'τελῶς στένεις, si infinite gemis. languet enim θέλοις in re non voluntaria, et magis molestum est propter vicina verba εἰ λογ. θέλοις. 6. dedi ὀλβίους pro ὀλβίας, quod frustra tuetur Matth. minus verisimiliter Elmsl. ad Heraclid. 168. μέγιστον ὀλβ. saepe α et ου confusa in libris.

Danaës Dictyi respondentis verba.

3.

Stob. 81. p. 474.

Εἷς γὰρ τίς ἐστὶ κοινὸς ἀνθρώποις νόμος,
καὶ θεοῖσι ταῦτὸ δόξαν ὃν σαφῶς λέγω,
θηρσίην τε πᾶσι, τέκνα τίκτουςιν φιλεῖν·
τὰ δ' ἄλλα χωρὶς χωρῶμεθ' ἀλλήλων νόμοις.

V. 2. codd. κ. θ. τοῦτο δ. ὃ (σ, i. e. ὄν) σ. λ. Grotius aliique: — δόξαν, ὡς σ. λ., quod paulo confidentius dictum est. praeterea ὡς friget, cum sic loqui soleant σαφῶς λέγω, σαφῶς ἐπίσταμαι etc.

Dictyos orationes ad fratrem, cum amicitiam suam olim cum Perseo exercitam excusantis, quod Polydectes luctum ejus de morte juvenis nuntiata vituperaverat; tum eundem salubriter monentis de intempestivo Danaës amore, quo laudabiliorem esse putat voluntatem suam in optimum adolescentem.

4.

Stob. Eclog. phys. c. 12., t. I. p. 272. ed. Heeren.

Φίλος γὰρ ἦν μοι, καὶ μ' ἔρωσ ἔλοι ποτὲ
οὐκ εἰς τὸ μῶρον, οὐδέ μ' εἰς Κύπριν τρέπων,
ἀλλ' ἐστὶ δὴ τις ἄλλος ἐν βροτοῖς ἔρωσ
ψυχῆς δικαίας, σώφρονός τε, κάγαθῆς,
5 καὶ χοῆν δὲ τοῖς βροτοῖσι τόνδ' εἶναι νόμον,
τῶν εὐσεβούντων, οἵτινές γε σώφρονες,
ἔρῃν, Κύπριν δὲ τὴν Διὸς χαίρειν ἔαν.

V. 2. bene καὶ μ' pro κατ' μ' suasit Meinek. in libro menstruo, inscripto „Zeitschr. f. d. Alterth.“ a. 1843, II., 24. recte enim Dictys utitur pronomine ὀρθοτονουμένῳ, mores suos Polydectae significantius opponens. verba οἷτ. γε σώφρονες referenda sunt ad τοῖς βροτοῖσιν.

5.

Stob. 62. p. 399.

Κύπρις γὰρ οὐδὲ νουθετουμένη χαλᾶ,
 ἄν τ' αὐ βιάζῃ, μᾶλλον ἐντείνειν φιλεῖ,
 κᾶπειτα τίκτει πόλεμον· εἰς δ' ἀνάστασιν
 δόμων περαίνει πολλάκις τὰ τοιάδε.

6.

Stob. l. c. fragm. 4.

Ἐγὼ νομίζω πατρὶ φίλτατον τέκνα,
 παισὶν τε τοὺς τεκόντας, οὐδὲ συμμάχους
 ἄλλους γενέσθαι φήμ' ἄν ἐνδικωτέρους.

recte Meinek. l. c. ad 4. τέκνα pro τέκνον.

7.

Stob. ibidem.

Ἵντων δὲ παίδων καὶ πεφυκότος γένους
 καινοὺς φυτεῦσαι παῖδας ἐν δόμοις θέλεις,
 ἐχθρὰν μεγίστην σοῖσι συμβαλῶν τέκνοις.

libri *συμβάλλων*, quod correxit Bergk. apud W., Griech. Trag., III. Abth. p. 1593.

8.

Stob. 81. p. 474.

Πατέρα τε παισὶν ἠδέως συνεκφέρειν
 φίλοις ἔρωτας, ἐκβαλόντ' αὐθαδίαν,
 παῖδας τε πατρὶ· καὶ γὰρ οὐκ αὐθαίρετοι
 βροτοῖς ἔρωτες, οὐδ' ἐκουσία νόσος.

5 σκαιόν τι δὴ τὸ χρῆμα γίνεσθαι φιλεῖ,
 θεῶν ἀνάγκας ὅστις ἴσθαι φιλεῖ.

V. 1. in *συνεκφ.* intelligendum est *κελεύω*. v. Aristoph. Pace, 540., etc. 2. libri *φίλους ἔρωτες*, quasi etiam nescio qui *ἄφιλοι* essent *ἔρωτες*.

Acrius litiganti cum fratre Dictyi haec acclamat Chorus

9.

Stob. 42. p. 276.

Μὴ νεῖκος, ᾧ γεραῖε, κοιράνοις τίθου,
 σέβειν δὲ τοὺς κρατοῦντας ἀρχαῖος νόμος.

Dictys ad Danaën, quae cum ipso ad aras confugit.

10.

Stob. 13. p. 145.

Θάρσει· τό τοι δίκαιον ἰσχύει μέγα.

Persei et Polydectae altercantium inter se verba.

11.

Idem 50. p. 357.

ΠΕ. Νέος, πόνοις δέ γ' οὐκ ἀγύμναστος φρένας.
hoc de se dicit.

12.

Id. 88. p. 500.

ΠΟΛ. Φεῦ φεῦ, παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει
„Οὐκ ἂν γένοιτο χρηστὸς ἐκ κακοῦ πατρός!“
Maledicendi causa divinum Pol. Persei genus addubitat, fama de Proeto
patre abusus. v. Apollodori locum citatum in prolegomenis Danaës.

13.

Id. 84. p. 492.

ΠΕ. Εἰς δ' εὐγένειαν ὀλίγ' ἔχω φραῖσαι καλά.
ὁ μὲν γὰρ ἐσθλὸς εὐγενὴς ἔμοιγ' ἀνὴρ·
ὁ δ' οὐ δίκαιος, κἂν ἀμεινόνων πατρός
Ζηνὸς πεφύκη, δυσγενὴς εἶναι δοκεῖ.
libri ambigue ἀμείνονος. passim confusae vocabulorum syllabae
finales propter similia compendia.

14.

Id. 104. p. 565.

ΠΟΛ. Πολλοῖς παρέστην ἀφθόνησα δὴ βροτῶν,
ὅστις κακοῖσιν ἐσθλὸς ὢν ὅμοιος ἦν,
λόγων ματαίων εἰς ἄμιλλαν ἐξιόν·
τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐκ ἀκουστὸν, οὐδ' ἀνασχετὸν,
5 σιγᾶν κλύοντα δεινὰ πρὸς κακίωνων.
codd. soloece ὅμοιος ἦ. κακίωνων, ignobiliorum.

15., 16.

Id. 37. p. 226.

ΠΟΛ. Εἰ δ' ἦσθα μὴ κάκιστος, οὔ ποτ' ἂν πόλιν
τήν σὴν ἀτίξων τήνδ' ἂν εὐλόγεις πάτραν.

Ὡς ἔν γ' ἐμοὶ κρίνοιτ' ἂν οὐ καλῶς φρονεῖν,
ὅστις πατρός γῆς ἀτιμάζων ὄρους
ἄλλων ἐπαινεῖ καὶ τρόποισιν ἠδεταί.

libri ἄλλην ἐπαινεῖ, quo pacto nescias, quorum dicantur τρόποι.
in ἄλλων intelligendum ὄρους sive γῆν. His conviciis Pol. Per-
seum amoliri ex sua insula conatur. sed ea contemnentem videns
juvenem ad preces descendit, magnisque opibus promissis suadet
ut matre deserta Argos redeat. ad quae acerbè respondet Perseus

17.

Stob. 91. p. 507.

Μή μοί ποτ' εἴη χρημάτων νικωμένω
κακῶ γενέσθαι, μηδ' ὁμιλοῖην κακοῖς.

quibus auditis non continet se diutius Pol., sed vincula et mortem minatur Perseo, Danaae et ipsi fratri, satellitesque advocat. tum Perseus, factis, non verbis, opus esse intelligens, ostenso Medusae capite:

18.

Idem 36. p. 217.

Τυραννικῶν σὺ, inquit, πόλλ' ἐπίστασαι λέγειν,

Tyrannicorum multa tu calles loqui,

et ulciscitur improbos. hoc enim sufficere in locum vulgatae scripturae *Τυραννικόν τι πόλλ' ἐπίστασαι λέγειν* nullus dubitavi, cum inepte tyrannica res vocetur, si quis sciat multa dicere, quod et garruli est, et facundi, minime vero tyrannorum, qui sprete oratione, qua nihil humanius, vi agere inhumane solent. Frustra Grotius *ἐφίεσθαι* dedit pro *ἐπίστασαι*, neque emendationi nostrae obstat titulus *Περὶ ἀδολεσχίας*, cum videatur verisimile, Stobaeum, hominem minime acutum, ut haec ad illum titulum referret, non nisi verbis *πολλὰ λέγειν* inductum esse. Sophocles El. 589. *Ὁρᾶς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει, — οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν. —*

XVII. - Ε Π Ε Ι Ο Σ.

Non temere est, puto, quod in titulis marmoris Albani legitur *ΕΠΕΟΣ*, etsi nulla hodie fragmenta ejus fabulae supersunt. de qua Osannus in dissertatione de nonnullis fabularum Euripidis titulis apud Wolfium, Litterar. Anal. (Berol., 1820.) vol. II. p. 538.: „Restat,“ inquit, „fabulae titulus ex uno hoc lapide cognitus, quem praeter Winckelmannum (Monum. ined. tav. 168., p. 225.) nemo adhuc notavit. *ΕΠΕΟΝ* dico, cujus nominis nulla veterum poëtarum dramaticorum, quod quidem sciam, fabula extat. De ejus argumento, quod Winckelm. verbo indicavit, dubitari non potest, cum qui sit Epeus neminem his litteris occupatum lateat. Ex quo uberrimo Trojae excisae argumento poëtas dramaticos rem saepe petisse credibile est, ac re vera comprobatur titulo et fragmentis Romanae Naevii tragoediae, *Equi Trojani*, de qua disputavimus in *Analectis nostris* crit. p. 5. sequ.; quam, si conjecturam de ea licet facere, compositam esse possis credere ad illud Euripidis exemplar, quod inscribatur *ΕΠΕΟΣ (ΕΠΕΙΟΣ)*. Atque quantopere hoc argumentum poëtis veteribus decantatum fuerit, concludi potest ex loco Plauti perquam festivo *Bacch. 4, 9.* ad graecum exemplar, ut videtur expresso. — Fons totius fabulae ex Homero derivandus est, qui Epeum duratei equi auctorem una cum Pallade memorat *Odyss. θ', 492.* cf. Philostrati memorabilem locum *Heroic. p. 718.* Olear., ibique Boissonad. p. 166.“ etc.

Ex hoc dramate petitum esse versum Euripideum, quem servavit Plut. *Praec. polit., t. II. p. 802, a,*

Τέκτων γὰρ ὦν ἔπραττες (ἔπρασες) οὐ ξυλουργικά, suspicatur W. (D. griech. Trag., II. Abth. p. 523.) fuit autem Epeus non modo peritus architecton, sed etiam *πρωῶτος εἰς πυγμῆν* (Galen. *Περὶ ἰατρ. καὶ γυμν.* 33. apud W. ibidem, III. p. 1586.) W. praedicto libro, p. 524.: „Epeios, der Sohn des Panopeus, — ist ein *τέκτων*, u. selbst wo er als Stifter verehrt wurde, in Metapont, bewahrte man als Reliquien von ihm nur seine Werkzeuge im Tempel der Athene. (Justin. XX, 2., Aristot. Mir. ausc. 116., Lycophr. 948.) Wie er das Ross zimmert, so macht er *ξόανα* (Paus. II, 19, 6.), u. im Platonischen Ion (p. 533, a) wird er mit Dädalus u. Theodorus zusammengestellt. Darum steht er auf dem Schlachtfelde nach u. wird missachtet. Das Erste gesteht er in der Ilias (XXIII, 670.) selbst ein, wo er im Faustkampf ein arbeitsames Maulthier gewinnt, Kampfsart sowohl als Preis für ihn wohl ausgesucht. Die Spätern machen ihn zum Feigling, wie Lykophron 943.; schon Kratinos bekam, weil er sich als Taxiarch muthlos gezeigt hatte, den Zunamen Epeios, (Hesych. *Ἐπειός.* cf. interpr. Suid. Zenob. III, 81. Apostol. VIII, 80.; *Ἐπειοῦ δειλότερος.*) u. Platon Polit. X, p. 620, c, lässt die Seele des Epeios in ein kunstvolles Weib übergehn. Charakteristisch ist es daher auch, dass der Meister des Rosses in Polygnots Hiupersis nicht im Kampf u. Gemetzel thätig, sondern, nackt, mit Niederreissung der Mauer beschäftigt ist (Paus. X, 26, 1.). Von den stolzen Kämpfern wird der Handwerksmann unterdrückt, die Atriden lassen ihn Wasser schleppen, u. Athene beklagt ihn nach Stesichoros, welchem Eurip. öfters gefolgt ist:

Ῥικτειρε γὰρ αὐτὸν ὕδωρ ἀεὶ φορέοντα

Διὸς κούρα βασιλεῦσιν. (Athen. X, p. 457.)*

— Auch muss er den Atriden Speise bereiten (?), wesshalb (?) Plautus (Varr. de L. L. VII, 38.) einen Koch Epeum fumificum nannte. Hiernach ist also ein bestimmtes Verhältniss gegeben; eine Handlung oder Begebenheit aber ist nicht bekannt“ etc.

XVIII. E P E X Θ E Y Σ.

Nobilis mythus de Chthonia, Erechthei, sexti regis Atheniensium (a. 3315.—3365. periodi Jul.), filia, quam pater pro salute patriae immolavit, Iphigeniae et Macariae comparandam. Lycurgus (Platonis discipulus) or. adv. Leocratem t. IV, 2. p. 201. ed. Reisk., t. III. p. 261. ed. Bekker Oxon. *Φασὶν Εὐμόλπον τὸν Ποσειδῶνος καὶ Χιόνης μετὰ Θρακῶν ἐλθεῖν τῆς χώρας ἀμ-*

*) Malim

— *Ῥικτειρε γὰρ ὕδωρ* (---), quae fuerit finis hexametri dact., qualis est sequens versus) *αὐτὸν ἀεὶ φορέοντα Διὸς κούρα βασιλεῦσιν.*

φισβητοῦντα, τυχεῖν δὲ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βασι-
λεύοντα Ἐρεχθῆα, γυναῖκα ἔχοντα Πραξιθέαν τὴν Κηφισοῦ
θυγατέρα. μεγάλου δὲ στρατοπέδου μέλλοντος αὐτοῖς εἰσβάλλειν
εἰς τὴν χώραν, εἰς Δελφοὺς ἰὼν ἠρώτα τὸν θεόν, τί
ποιῶν ἂν νίκην λάβοι παρὰ τῶν πολεμίων· χρήσαντος δ'
αὐτῷ τοῦ θεοῦ*), τὴν θυγατέρα εἰ θύσειε πρὸ τοῦ συμβα-
λεῖν τῷ στρατοπέδῳ, κρατήσειν τῶν πολεμίων, ὁ δὲ τῷ θεῷ
πειθόμενος τοῦτ' ἔπραξε, καὶ τοὺς ἐπιστρατευομένους ἐκ τῆς
χώρας ἐξέβαλε. Διὸ καὶ δικαίως ἂν τις Εὐριπίδην ἐπαινέ-
σειεν, ὅτι τὰ τε ἄλλ' ὧν ἀγαθὸς ποιητῆς καὶ τοῦτον τὸν
μῦθον προεἶλετο ποιῆσαι, ἠγούμενος κάλλιστον ἂν γενέσθαι
τοῖς πολίταις παράδειγμα τὰς ἐκείνων πράξεις, πρὸς ἃς ἀπο-
βλέποντας καὶ θεωροῦντας συνεθίζεσθαι ταῖς ψυχαῖς τὸ τὴν
πατρίδα φιλεῖν. Ἄξιον δὲ καὶ τῶν λαμβείων ἀκούσαι, ἃ πε-
ποίηκε λέγουσαν τὴν μητέρα τῆς παιδός· ὄψεσθε γὰρ ἐν
αὐτοῖς μεγαλοψυχίαν καὶ γενναιότητα ἀξίαν καὶ τῆς πόλεως,
καὶ τοῦ γενέσθαι Κηφισοῦ θυγατέρα.

1.

- Τὰς χάριτας ὅστις εὐγενῶς χαρίζεται,
ἦδιον ἐν βροτοῖσιν· οἱ δὲ δρωῶσι μὴ,
χρόνῳ δὲ δρωῶσ', εἰ δρωῶσι, δυσγενέστερον.
ἐγὼ δὲ δώσω τὴν ἐμὴν παῖδα κτανεῖν·
5 λογίζομαι δὲ πολλά. πρῶτα μὲν πόλιν
οὐκ ἦν τιν' ἄλλην τῆσδε βελτίῳ λαβεῖν,
ἢ πρῶτα μὲν λεῶς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν,
αὐτόχθονες δ' ἔφυνεν, αἱ δ' ἄλλαι πόλεις,
πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι,
10 ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι·
ὅστις δ' ἀπ' ἄλλης πόλεος οἰκίζει πόλιν,
ἀρμὸς πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγεῖς,
λόγῳ πολίτης ἐστὶ, τοῖς δ' ἔργοισιν οὐ.
ἔπειτα τέκνα τοῦδ' ἕκατι τίκτομεν,
15 ὡς θεῶν τε βωμοὺς πατρίδα τε ῥυάμεθα.
πόλεως δ' ἀπάσης τοῦνομ' ἐν, πολλοὶ δὲ νιν
ναίουσι· τούτους πᾶς διαφθεῖραι με δεῖ,
ἔξον προπάντων μίαν ὑπερδοῦναι θανεῖν;
εἴπερ γὰρ ἀριθμὸν οἶδα καὶ τούλάσσοнос
20 τὸ μείζον, οὐνὸς οἶκος οὐ πλείον σθένει
πταίσας ἀπάσης πόλεος, οὐδ' ἴσον φέρει.
εἰ δ' ἦν ἐν οἴκοις ἀντὶ θηλέων στάχυς
ἄρσην, πόλιν δὲ πολέμια κατεῖχε φλόξ,
οὐκ ἂν νιν ἐξέπεμπον εἰς μάχην δορός,

*) Tiresiam id vaticinatum esse tradit E. Phoeniss. 801. (855.) belli
hujus meminit Thuc. II, 15.

- 25 θάνατον προταρβοῦσ'; ἀλλ' ἔμοι γ' εἶη τέκνα,
 ἃ καὶ μάχοιτο, καὶ μετ' ἀνδράσιν πρόποι,
 μὴ σγήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφνκότεα.
 τὰ μητέρων δὲ δάκρυ' ὅταν πέμπη τέκνα,
 πολλοὺς ἐθήλυν' εἰς μάχην ὀρωμένους.
- 30 μισῶ γυναικάς, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ
 ζῆν παῖδας εἴλουθ', ὡς παρήνεσαν κακά.
 καὶ μὴν θανόντες γ' ἐν μάχῃ πολλῶν μετὰ
 τύμβον τε κοινὸν ἔλαχον εὐκλειάν τ' ἴσην,
 τῆμῃ δὲ παιδὶ στέφανος εἰς μιᾷ μόνῃ,
- 35 πόλεως θανούσῃ τῆσδ' ὑπερ, δοθήσεται,
 καὶ τὴν τεκοῦσαν, καὶ σὲ (Erechtheum dicit, quicum
 colloquitur), δύο θ' ὁμοσπόρω,
 σώσει. τί τούτων οὐχὶ δέξασθαι καλόν;
 τὴν οὐκ ἔμην μὲν πλήν φύσει δώσω κόρην
 θῦσαι πρὸ γαίας. εἰ γὰρ αἰρεθήσεται
- 40 πόλις, τί παίδων τῶν ἐμῶν μέτεστί μοι;
 οὐκοῦν ἅπαντα γοῦν ἔμοι σωθήσεται
 ἢ ῥεῦσιν ἄλλοις, τήνδε γ' εἰ σώσω πόλιν,
 ἐκεῖνο δ', οὐ τὸ πλεῖστον ἐν κοινῷ μέρος.
 οὐκ ἔσθ' ἐκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἀνῆρ,
- 45 προγόνων παλαιὰ θέσμι' ὅστις ἐκβαλεῖ,
 οὐδ' ἀντ' ἐλάας χρυσέας τε Γοργόνος
 τρῳαίαν ὀρθὴν σιᾶσαν ἐν πόλεως βάρθοις
 Εὐμόλπος οὐδὲ Θραξ ἀναστέψει λεῶς
 στεφάνοισι, Παλλὰς δ' οὐδαμοῦ τιμήσεται.
- 50 χοῆσθ', ὧ πολῖται, τοῖς ἐμοῖς λοχεύμασι,
 σώξεσθε, νικᾶτ'. ἀντὶ γὰρ ψυχῆς μιᾶς
 οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήνδ' ἐγὼ σώσω πόλιν.
 ὧ πατρίς, εἴθε πάντες, οἷ ναίουσι σὲ
 οὔτω φιλοῖεν, ὡς ἐγώ! καὶ ῥάδιως
- 55 οἰκοῖμεν ἂν σὲ, κούδεν ἂν πάσχοις κακόν.

Libri v. 1. et 2. οἷ δὲ δρωσι μὲν, χρ. δὲ δρωσι, δυσγ., mendoso quidem τῷ μὲν, et hiante altero versu. μὴ, saepe cum μὲν particula confusum, postulat sententia, alias imperfecta futura, siquidem non omnes alii gratificantur, sed vel debita recusant dare. verba εἰ δρ., non minus apta orationi, quam facile negligi poterint, quivis videt. δυσγενέστεροι non male Scaliger, Grot. Excerpt. p. 363., Barnes., Taylor., Reisk., H. in nota Ms. apud Matth. 6. nihil verisimilius quam ἦν forte abiisse in ἂν vulgatum. 18. recte Meinek. in Ephemer. inscriptis „Zeitschr. f. d. Alt.“, a. 1844., I, 12., p. 14. προπάντων. codd. tautologice πρὸ πάντων. 20. idem ibidem οὐνός, i. e. ὁ ἐνός, pro ἐνός. 24. libri μὲν contra usum Tragicorum. 31. legitur nullis numeris ζ. π. εἴλοντο καὶ παρ. κ. aut hic, aut nusquam καὶ mutandum fuit in ὡς, quae passim confusae sunt particulae. 34. ita Tyrwhitt.

apud Schaefer. Mel. crit. p. 19. vulgo *στέφ. ἡ μία μόνη Π. θανούσα*. 38. codd. non habent *μέν*, quod et sententiae aptum sensu *τοῦ γέ*, versui autem necessarium est. 41. 42. libri corrupte: — *σωθήσεται· ἄρξουσιν ἄλλοι· (,) τήνδ' ἐγὼ σώσω π.* jam in ἡ intelligendum est *μᾶλλον*, potius. *ἄλλοις*, Eumolpo et Thracibus. 44. *ἀνήρ*. codd. *ἄτερ*, *ν* et *τ* confusis, ut alias. Valck. ad Phoeniss. 1022. *ἄνερ*, quod friget. 46. *ἀντ' ἐλάας* feliciter Dobraeus ad Aristoph. Plut. 586. pro *ἄν τελείας*, de *ἐλάα* et *τριαίνῃ* in acropoli Athenarum evolvi jubens Meurs. Cecrop. 18.—22. et quos ibi auctores laudat, in quibus Hegesiam Strab. IX. p. 396. (607. Almel.) 48. libri *ἀναστρέψει*. correxit Musgr. 54. iidem *καὶ γε ῥαδίως*, quod initio fuerit *καὶ γὰρ ῥαδίως*, immisso glossemate. Ceterum hic extra ordinem posuimus hoc fragmentum, ne distrahenda essent Lycurgi verba. v. fr. 7.

De Eumolpo Apollodorus III, 15, 4. *Χιόνῃ δὲ (Boreae filia) Ποσειδῶνι μίγνυται· ἡ δὲ κρύφα τοῦ πατρὸς Εὐμόλπον τεκούσα, ἵνα μὴ γένηται καταφανὲς, εἰς τὸν βυθὸν ῥίπτει τὸ παιδίον, Ποσειδῶν δὲ ἀνελόμενος εἰς Αἰθιοπίαν κομίζει, καὶ δίδωσι Βενθεσικύμῃ τρέφειν αὐτοῦ θυγατρὶ καὶ Ἀμφιτρίτης. ὡς δὲ ἐτελειώθη ἔνδον ἐν Βενθεσικύμῃς, ὁ ἀνὴρ τὴν ἑτέραν αὐτῶ τῶν θυγατέρων δίδωσιν· ὁ δὲ καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς γαμηθείσης ἐπεχείρησε βιάζεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο φυγαδευθεὶς μετὰ Ἰσμάρου τοῦ παιδὸς πρὸς Τεγυρίον ἦκε, Θρακῶν βασιλέα, ὃς αὐτοῦ τῷ παιδί τὴν θυγατέρα συνώκισεν. ἐπιβουλεύων δὲ ὕστερον Τεγυρίῳ καταφανὴς γίνεται, καὶ πρὸς Ἐλευσινίους φεύγει, καὶ φιλίαν ποιεῖται πρὸς αὐτούς. αὐτίς δὲ, Ἰσμάρου τελευτήσαντος, μεταπεμφθεὶς ὑπὸ Τεγυρίου παραγίνεται, καὶ τὴν προτοῦ μάχην διαλυσάμενος τὴν βασιλείαν παρέλαβε. καὶ πόλεμον ἐνστάντος πρὸς Ἀθηναίους τοῖς Ἐλευσινίοις, ἐπικληθεὶς ὑπὸ Ἐλευσινίων, μετὰ πολλῆς συνεμάχει Θρακῶν δυνάμεως. Ἐρεχθεὶ δὲ ὑπὲρ Ἀθηναίων νίκης χρωμένῳ ἔχρησεν ὁ θεὸς κατορθώσκειν τὸν πόλεμον, ἐὰν μίαν τῶν θυγατέρων σφάξῃ. καὶ σφάξαντος αὐτοῦ τὴν νεωτάτην*) καὶ αἰλοικαὶ ἑαυτὰς κατέσφαξαν· ἐπεποίητο γὰρ, ὡς ἔφασάν τινες, συνωμοσίαν ἀλλήλαις συναπολέσθαι**). γενομένης δὲ μετὰ*

*) τὴν πρεσβυτάτην fuisse dicit Demaratus apud Stobaeum XXXIX, 33., et Proserpinae immolatam apud Clementem Alex. p. 12, 38. (Ἐρεχθεὺς δὲ ὁ Ἀττικὸς καὶ Μάριος ὁ Ῥωμαῖος τὰς αὐτῶν ἑθνστάτην θυγατέρας, ὧν ὁ μὲν τῇ Φερόφραττῇ, ὡς Δημάρατος ἐν πρώτῃ Τραγωδομένων, ὁ δὲ τοῖς Ἀποτροπαίοις [Averruncis].)

***) Ipsum Erechtheum omnes sacrificasse dicit E. Ione, 239. propterea, quod unam occidendo ceteris manus sibi afferendi auctor fuit. item Demosthenes Epitaphio p. 1397. ed. Reisk.: *Ἦιδεσαν ἅπαντες Ἐρεχθεῖσαι, τὸν ἐπόνημον αὐτῶν Ἐρεχθεῖα ἕνεκα τοῦ σώσαι τὴν χώραν τὰς αὐτοῦ παιδας, ὡς Ἰακινθίδας καλοῦσιν, εἰς προῦπτον θάνατον δόντα ἀναλῶσαι.* Hyacinthidas cognominatus esse filias Erechthei, quod in colle (πάγῳ) Hyacintho immolatae fuerint, narrat Phanodemus apud Suidam

σφαγήν τῆς μάχης Ἐρεχθεὺς μὲν ἀνεῖλεν Εὐμόλπον, Ποσειδῶνος δὲ καὶ τὸν Ἐρεχθεῖα [καὶ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ] *) καταλύσαντος Κέκροψ (II.) ὁ πρεσβύτατος τῶν Ἐρεχθείως παίδων ἐβασίλευσεν, ὃς, γήμας Μητιάδουσαν τὴν Εὐπαλάμου παῖδα, ἐτέκνωσε Πανδλίονα.

Haec fere exposita fuerint in prologo fabulae, quem Er. videtur egisse. eo referenda sunt fragmenta 2. et quae sequuntur usque ad 6.

2.

Clemens. Alex. Strom. VI. p. 619, d.

— Ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ

εἶδουσι, πηγαῖς δ' οὐχ ὑδραίνουσι πόδας.

Sellos dicit, sacerdotes oraculi Dodonaei, Graecorum antiquissimi. id item consuluisse videtur rex sollicitus de bello, quod Persico non levius fuisse ait Isocrates Paneg. §. 19. de Sellis v. cum alios, tum Homerum II. π', 234., ejusque interpretes.

3.

Append. Stobaei Vaticani II, 67., p. 292. *Μίασμα δρνός. παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἐρεχθεῖ ἀνιτιτόμενον τὸ Θηβαῖον παρανόμημα εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον.* — ἠσέβησαν γὰρ εἰς τὴν ἱέρειαν, εἰσβαλόντες αὐτὴν εἰς τὸν ἐν Δωδώνῃ λέβητα ζέοντα, ἔρωτικῶς διατεθεῖσαν εἰς ἓνα τῶν θεωρῶν.

4.

Hesych. *Ζεῦγος τριπάρθενον. Ε. Ἐρεχθεῖ.* „Tres Erechthei filias designari censeo, quanquam 4 commemorat Lycurgus (item Hyginus fab. 46.), 6 Suidas v. *Παρθένοι* e Phanodemo. sed Theon schol. in Arat. 169., ubi Hyadas tres commemorari ab Euripide dixit, paulo post: *Ε. μὲν οὖν ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς Ἐρεχθείως θυγατέρας Ἰάδας φησὶ γενέσθαι τρεῖς οὐσας.*“ Matth. Potuit Erechtheus dicere *Ζεῦγος θυγατέρων ἔστι μοι τριπάρθενον.*

5.

Stephan. Byz. v. *Αἰθίοψ.*

Αἰθιοπίαν νιν ἐξέσωσ' ἐπὶ χθόνα.

Ita Dind., Bergk. apud W. p. 1598., Hartung. E. restit. p. 465. codd. pravis numeris *ἐξέσωσας.* de re v. Apollod. I. c.

v. *Παρθένοι*: sed aliter, monente W., Apollod. III, 15, 8., Hygin. 238., Harpocrat. h. v., Diod. XVII, 15. cf. Euripidis interpp. ad Ionem I. c. Ceterum notus est honor divinus, quo Athenienses coluerunt Erechtheum ejusque filias, *Παρθένους* dictas κατ' ἐξοχὴν ad modum Minervae. v. Cic. de N. D. III, 19, 49.

*) Verba spuria: successit enim in regnum Erechtheo filius Cecrops, et huic Pandion alter ejus nominis.

6.

Plutarch. II. p. 809, d.

Φιλῶ τέκν', ἀλλὰ πατρίδ' ἐμὴν μᾶλλον φιλῶ.

Probabiliter haec hujus fabulae fragmentis annumerat Porson. Advers. p. 256. (226.) Malim autem, ne τέκνα lateat in thesi, Φιλότεκνος (scil. εἶμι), ἀλλὰ etc.

7.

Idem (?) ibidem p. 310, d. Ἐρεχθεὺς πρὸς Εὐμολπον πολεμῶν ἔμαθε νικῆσαι, ἐὰν τὴν θυγατέρα προθύσῃ, καὶ συγκοινωνήσας τῇ γυναικὶ Πραξιθέα προέθυσε τὴν παιῖδα. μέμνηται E. ἐν Ἐρεχθεῖ.

Ejus colloquii regis cum uxore consentiente nihil superest praeter aliquot versus apud Plutarchum, vulgo dictum, II, p. 604, d, e, ubi sic loquitur ille, quisquis est: Τίς γὰρ εἴρηκε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος ἐγκώμιον τοιοῦτον, οἶον E.;

Ἢι πρῶτα μὲν λεῶς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν,
αὐτόχθονες δ' ἔφνυμεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις,
πεσσῶν ὁμοίως διαφορηθεῖσαι βολαῖς,
ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἐξαγώγιμοι.

Sola relicta uxor videtur dixisse illa, quae I. loco posuimus.

E colloquio Erechthei cum filia, nesciente, quid rerum gerat.

8.

Εἰ δ' ἂν πάρεργον χρὴ τι κομπάσαι, γύναι,
οὐρανὸν ὑπὲρ γῆς ἔχομεν εὖ κεκραμένον,
ἴν' οὔτ' ἄγαν πῦρ, οὔτε χεῖμα συμπιτνεῖ·
ἂ δ' Ἑλλάς Ἀσία τ' ἐκτρέφει κάλλιστα γῆς,
τὰ δέλεαρ ἂν γ' ἔχοντα συνθηρεύομεν.

horum versiculorum 4. malim εἶσαγ., ut apud Lycurgum fr. 1. v. 5. libri Εἰ δὲ παρ., ubi Musgrav. metro succurrens Εἰ δ' ἐς πάρ. idem 6. recte κεκραμ. pro συγκεκραμένον, in quo συγ natum videatur ex εν, quod antecedit. v. 8. et 9., item corrupto metro et obscura sententia, legitur

ἂ δ' Ἑ. Ἀ. τε τρέφει κάλλιστα
τῆς γε δέλ. ἔχοντες συνθ.

γῆς forte abiit in τῆς, cui simile τὰ, i. e. ταῦτα, facile intercederit. Annotavit Matth., verbi Εἰ δὲ — συνθηρεύομεν nonnisi post Lycurgi tempora addi potuisse, ex interpolatione, ut conjicias, histrionum, cujus generis multa exempla collegisse Boeckhium libro de Tragicis graecis.

9.

Suidas. Ἀνάστατοι: πλακούντων εἶδος. — αἱ δὲ σεληναὶ πέμματά εἰσι πλατέα κυκλοτερεῖ· πέλανοι δὲ τὰ εἰς θεοὺς πέμματα. — καὶ ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς σελήνας πελάνους εἴρηκεν E. Καὶ ποῖ πολὺν γὰρ πέλανον ἐκπέμπεις δόμων, φράσον, σελήνας τὰσδε πυρίμου χλόης.

eadem habet Suid. v. *σελήναι*, ubi itidem, ut hic, legitur *Καί μοι, μ* et *π* litteris inter se permutatis, imperfecta quidem sententia. Toup. Emend. Suid. I. p. 53.: „Rogat virgo, fati sui nescia, quo iste tantus apparatus (sacrificii). Dic mihi, inquit ad patrem, quo has placentas es missurus? nam video te plurimas mittere.“

10.

Suid. *Βουῦς ἑβδομος: πέμματα κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφαῆς σελήνης. ἐκάλουν δὲ αὐτὸν βοῦν, προστιθέντες καὶ τὸ ἑβδομον, ἐπεὶ ἐπὶ ἕξ ταῖς σελήναις ἐπεθύετο οὗτος ἑβδομος. ὁμοίως δὲ αἱ σελήναι πέμματα πλατέα κυκλοτερεῖ, καὶ οὕτως ἐκάλουν. ἔστι δὲ παρὰ Εὐριπίδην ἐν Ἐρεχθεῖ, καὶ παρ' Ἀχαιοῦ ἐν Ἰφιδί. Videntur haec pertinuisse ad superiora hoc modo: — *χλόης, Βοῦν ἑβδομόν δέ.**

Filiam Er. immolaturus in publicum prodire jubet, dubitante illa, idne fieri liceat per pudorem. cui pater

11.

Clemens Alex. Strom. VI, p. 621, b.

Αἰδοῦς δὲ καὐτὸς δυσκρίτως ἔχω πέρι·

καὶ δεῖ γὰρ αὐτῆς, κᾶστιν οὐ κακὸν μέγα.

vult enim sacra ea facere pro exercitu, sicut fit in Hecuba et Iphigenia Aulidensi.

Erechthei verba ad exercitum.

12.

Stob. 52. p. 360.

Οὐδεὶς στρατεύσας ἄδικα σῶς ἦλθεν πάλιν.

13.

*Ὡς σὺν θεοῖσι τοὺς σοφοὺς κινεῖν δόρον
στρατηλάτας χρῆ, τῶν θεῶν δὲ μὴ βία.*

14.

*Μισῶ δ', ὅταν τις καὶ χθονὸς στρατηλάτης
μὴ πᾶσι πάντων προσφέρῃ μειλίγματα.*

Ducis officium dicit esse, ut omnibus omnium incommodis afferat remedia, ne suis quidem rebus parcens.

15.

Stob. 49. p. 355.

Ὀλίγους ἐπαινῶ μᾶλλον ἢ πολλοὺς κακοὺς.

„Imbellium agmen sperno pro paucis bonis. (Grot.)
Ὀλίγους nimirum ἀγαθοὺς, omissio vocabulo, quod in opposito latet.“ Matth.

16.

Idem 57. p. 378.

Ναῦς εἰ μεγίστη, κρεῖσσον ἢ μικρὸν σκάφος.

Putide libri *N. ἢ μ. κρ. ἢ μ. σκ.*, quod negligenter vertit Grot. Quaerenda navis magna prae tenui scapha. imo Quamvis ingentem navem superet lembulus. εἰ valet εἰ καὶ, ut Odyss. β', 251. et alias. comparat Er. Thracum exercitum navi maximae, atticum lembo seu scaphae.

17.

Idem 29. p. 199.

*Ἐκ τῶν πόνων τοι τὰ γὰρ αὐξεται βροτοῖς
ὁ δ' ἠδὺς αἰὼν ἢ κακὴ τ' ἀτολμία
οὔτ' οἶκον, οὔτε βίοντον, οὐδὲν ὠφελεῖ.*

18.

Id. 120. p. 609.

— *Ἐγὼ δὲ τοὺς καλῶς τεθνηκότας**ξῆν φημι μᾶλλον τοῦ βλέπειν τοὺς μὴ καλῶς.*

Graviter affecta. proposuerim hoc — *μᾶλλον γ' ἢ βλέποντα μὴ καλῶς*, vel potius hoc, quod illo fortius: — *ξ. φημί γ', ἀλλ' οὐ τὸν βλέποντα μὴ κ.* videntur confusa *γ* et *μ*, ut Odyss. τ', 183, Soph. Oed. Col. 844. non ita raro confusa *γ* et *τ*, *η* et *ου*. videntur autem librarii scripsisse *βλέποντας* (ex quo nata *βλέπειν τοὺς*), ut *τεθνηκότας*.

19.

Id. 92. p. 512.

*Τὰς οὐσίας γὰρ μᾶλλον ἢ τὰς ἀρπαγὰς
τιμᾶν δίκαιον· οὔτι γὰρ πλοῦτός ποτε
βέβαιος ἄδικος.*

libri οὔτε. tueri potius bello jubet, quae quis possidet, quam rapere aliena: neque enim in longum durare injustas divitias.

Letali vulnere accepto sive ab hoste aliquo, sive a Neptuno, ut narrat Apollodorus *), Athenas reportatur Er. et supremo alloquitur filium Cecropem **), praecepta ei dans vivendi.

*) Hyginus fab. 46.: Ipse Erechtheus ab Jove, Neptuni rogatu, fulmine est ictus.

**) W. D. griech. Trag., III. Abth. S. 1594.: „Zu verschiedenen Zwecken führt E. gern Kinder vor; im Telephos reisst Dieser den Orest aus der Wiege, in der Andromache ergreift Menelaos mit Hermione deren Söhnchen, in der Iphigenia in Aulis kommt der kleine Orestes vor, in den Schutzfliehenden singen die 7 Mütter ein Wechsellied mit ihren Knaben, in der Alkestis bejammert Eumelos den Tod seiner Mutter, in der Philosophin Melanippe kommen 2 Säuglinge vor.“ et ibidem II. Abth. S. 694. de Alcmene Eurip.: „War der Inhalt des Stücks, dass Alkmene dem Rhadamanthys, der als Flüchtling unerkant, oder vielleicht als ein

Stob. 3. p. 36.

Ὁρθῶς μ' ἐπήρου, βούλομαι δέ σοι, τέκνον,
(φρονεῖς γὰρ ἤδη κάποσῶσαι' ἄν πατρὸς
γνώμας φράσαντος, ἦν θάναω,) παραινέσαι
κειμήλι' ἐσθλά καὶ νέοισι χρήσιμα·

5 βραχεῖ δὲ μύθῳ πολλὰ συλλαβῶν ἔρω.

Πρωῶτον φρένας μὲν ἠπίους ἔχειν χρεῶν,
τῷ πλουσίῳ τε μὴ διδούς μείζον μέρος
ἴσον σεαυτὸν εὐσεβεῖν πᾶσιν δίδου.

δυοῖν παρόντοιιν πραγμάτοιιν πρὸς θάτερον,

10 γνώμην προσάπτειν τὴν ἐναντίαν μέσοις.
ἀδίκως δὲ μὴ κτῶ κτήματ', ἦν βούλη πολὺν
χρόνον μελάθροισι ἐμμένειν· τὰ γὰρ κακῶς
οἴκους ἐσέλθοντ' οὐκ ἔχει σωτηρίαν.

ἔχειν δὲ πειρῶ· τοῦτο γὰρ τό τ' εὐγενὲς

15 καὶ τοὺς γάμους δίδωσι τοὺς πρώτους ἔχειν,
ἐν τῷ πένεσθαι δ' ἐστὶν ἢ τ' ἀδοξία,
κἂν ἢ σοφός τις, ἢ τ' ἀτιμία βίου.

φίλους δὲ τοὺς μὲν μὴ χαλῶντας ἐν λόγοις

κένκτησο, τοὺς δὲ πρὸς χάριν σὺν ἡδονῇ

20 τῇ σῆ πονηροὺς κλειῖθρον εἰργέτω στέγης,
ὀμιλίας τε τὰς γεραιτέρας φίλει,
ἀκόλαστα δ' ἦθη, λαμπρὰ συγγελαῶν μόνον,
μίσει· βραχεῖα τέρψις ἡδονῆς κακῆς.

ἔξουσία δὲ μήποτ' ἐντυχῶν, τέκνον,

25 αἰσχρὸς ἔρωτας δημοτῶν διωκάθειν,

ὃ καὶ σίδηρον ἀγχόνας τ' ἐφέλκεται,

χρηστῶν πενήτων ἦν τις αἰσχύνῃ τέκνα.

καὶ τοὺς πονηροὺς μήποτ' ἀυξάνειν πόλει·

κακοῦ γὰρ ἐμπλησθέντες ἄν νομίσματος,

30 ἢ πόλεος ἐμπεσόντες εἰς ἀρχὴν τινα,

σκιρτῶσιν, ἀδόκητ' εὐτυχησάντων δόμων.

Ἄλλ', ὦ τέκνον, δός μοι χέρ', ὡς θίγγῃ πατῆρ,

καὶ χαῖρ'! ὑπ' αἰδοῦς δ' οὐ λίαν ἀσπάζομαι·

γυναικόφρων γὰρ θυμὸς ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ.

Versu 10. Ms. Voss., et Paris. recentior προσάπτειν. vulgo προσάπτων. deinde libri (ex v. 23., opinor) μίσει, metro corrupto. μέσοις, mediis, qui sunt neutrius partis seu factionis in republica.

fälschlich Beschuldigter, zuerst auftrat, dann als der Sohn des Zeus u. der ruhmvolle Gesetzgeber sich erwies, ihre Hand gab, so musste nothwendig (?) auch der Knabe Herakles, auf dessen Erziehung der Mythos diese Verbindung eigentlich berechnet haben möchte, auf der Bühne erscheinen.“ poterat etiam commemorare Polydorum Hecuba, Medeae filius, Hercules in Heraclidis et Hercule furente. nec tamen haec omnia confinxit E., sed in nonnullis veterem famam secutus est.

Gellius N. A. II, 12. „In legibus Solonis — legem esse Aristoteles refert scriptam ad hanc sententiam: Si ob discordiam dissensionemque seditio atque discessio populi in duas partes fieret et ob eam causam irritatis animis utrimque arma caperentur, pugnareturque, (malim metu soloecismi „fiet, capientur, pugnabiturque“) tum qui in eo tempore in eoque casu civilis discordiae non alterutrae parti sese adjunxerit, sed solitarius separatusque a communi malo civitatis secesserit, is domo, patria, fortunisque omnibus careto, exul extorrisque esto.“ cf. Plut. Solone, pag. 89, a, G. G. S. Köpke libro Nitschiano de Antiquitatibus graecis germanice scripto, vol. 4. p. 555. et sequ. Post 17. potest ut forte exciderint illa apud Stobaeum 74. p. 451.

21.

Θειῶν δὲ παιδῶν ποῦ κράτος; τὰ φύντα γὰρ
κρείσσω νομίζειν τῶν δοκημάτων χρεῶν.

quibus verbis Er., postquam opibus illustres nuptias conciliari dixit, deterruisse filium videtur a coelibatu, quem si forte quibusvis nuptiis praetulisset Cecrops, nimirum adoptandi fuissent liberi, quos infirmos rex putat prae naturalibus. „δοκήματα sunt οἱ δοκοῦντες, ut παιδεύματα οἱ παιδευθέντες.“ Matth. 25. v. de hac re Köpke l. c. cap. 22, 10. 28. καὶ τοὺς π. vereor ne E. dixerit κάστους π., sicut φίλους πονηροὺς 20. ibidem cum αὔξειν ἐν πόλει legatur apud Stob. 40., videndum an praestet scribi αὔξαν' ἐν π.: nam αὔξειν quidem evertit metrum tragicum. 29. haec vulgantur vix graeca: κακοὶ γ. ἐ. ἢ νομ. κακοῦ νομίσματος, male partae pecuniae. 32. vulgo: μοι δὲς χ., priore loco posito pronomine enclitico, quod nefas.

Matrem amare et Cecropem et ceteros jubet liberos his verbis

22.

Stob. 77. p. 454.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μητρὸς ἡδίου τέκνοις·
ἐρᾶτε μητρὸς, παῖδες, ὡς οὐκ ἔστ' ἔρωσ
τοιούτος ἄλλος, οἷος αἰδοίων ἐρᾶν.

Vitiose libri οἷος ἡδίων ἐρᾶν. αἰδοίων, venerabilium seu pie colendorum hominum, parentum, cognatorum, civium et patriae. eum amorem vulgari praefendum ducit rex sapiens.

Chori vox tranquillam senectutem optantis post feliciter gesta bella.

23.

Idem 53. p. 367.

Ἄρκείσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχνας, dactyl.
hexam. log.

μετὰ δ' ἡσυχίας anap.

πολιῶ γήρα συνοικίην, spond. dim.

ἀείδοιμι δὲ στεφάνοισιν κάρα στεφανώσας, priap. polysch.

5 Θρηίκιον πέλταν πρὸς Ἀθήνας dact. tetr.
περικίλοισιν ἀγκρεμάσας θαλάμοις, anap. dim.
δέλτων τ' ἀναπτύσσοιμι γῆρυν, i. d. h.
ἂν σοφοὶ κλέωνται. ithyph.

Versu 1. ἀρκείσθω habent Paris. A. et Arsen.; Vossianus liber
σθω

ἀρκείτω. Stob. Gesner. Ἀρκείτω μοι μίτον ἀμφ. ἀράχνα. Valek.
Diatr. p. 168.

Κείσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν
ἀράχναις,

cum apud Plutarchum Nicia, t. I, p. 529, a, legisset Ἐπόθουν (dicit Athenienses post pugnam ad Amphipolin, quae pugna commissa est Olymp. 105, 2., ante Chr. nat. 359.) τὸν — ἀπόλεμον βίον, ἡδέως μὲν ἀδόντων τὰ τοιαῦτα χορῶν ἀκούοντες Κείσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχναις. quod certatim arripuerunt viri docti, quamvis haud raro memoria falsus sit Plut., optimeque habeat ἀρκείσθω, sufficiat, „satis mihi sit hastae telam circumtexere araneas,“ quae est imago frequentata pacis et quietis. ἀράχναις ne apud Plutarchum quidem vitio carere puto, sed ibi quoque reposuerim ἀράχνας, cui vicinius ἀράχνα quam ἀράχναις. certe hoc difficile explicatu est. 4. codd. στεφάνοις κάρα πολὺν στεφανώσας, quod miror propagari, cum superiore versu legatur πολιῶ γῆρα: neque enim adeo inelegantem novi Euripidem. denique 8. libri ἂν σοφοὶ κλέωνται. Gaisford. et alii ἂν σ. κλέονται, quo sane opus esset, si ἂν dixisset E. at quis ferat unicum hunc Dorismum, vel propterea reponat ἀσυχίας, Θραίκιον, Ἀθάνας, γῆρυν? Imo ἂν, i. e. ἦν sive ἐάν (v. H. ad Viger. §. 291.), scribendum esse intellexi, cui aptum est κλέωνται, scil. αὐτήν, τὴν γῆρυν. Chorus jam legere in otio pacis cupit libros, quos viri sapientes probaverint.

24.

Etymol. M. p. 153, 31. Ἀσιᾶτις. „Ἀσιάδος κρούματα,“ τῆς κιδάρας. οὕτως Ἀριστοφάνης (Thesm. 119, 20.) εἶπε, παρωδῶν τὸ ἐξ Ἐρεχθέως Εὐριπίδου. ἡ τρίχορδος κιδάρα οὕτω καλεῖται.

25.

Schol. Aristoph. Lys. 1059. (1131.) „Ὀλυμπίασιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ, ποσοῦς:“ Ὀλος ὁ ἱαμβος λέλεκται ἐξ Ἐρεχθέως. De tempore, quo primum acta est haec tragoedia, Meinek. in Ephemerid. Marburg. (Zeitschr. f. d. Alterth. a. 1843. II, 24.) ita sentit, id ut non serius fuisse contendat Olympiadis 92. anno 2. propterea, quod eo spectat Comicus in Thesmophoriazasis et Lysi-

strata, quae acta est archonte Callia, Ol. 92, 1., ante Chr. nat. 412., quo anno Comicum etiam Thesmophoriazusas docuisse censet Palmerius.

XIX. ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ.

In hoc dramate Herculis descensum ad Inferos tractatum fuisse satis apparet, nec male Hartungus, fragmento quodam ex incertis usus, Cerberum apportatum ab eo putat. Prologum, in enarrandis heroïs laboribus versatum, vel Satyrus aliquis videtur egisse, vel ipse Hercules, ab Hesperidibus reversus. (fr. 1.—4.) qua de re certior factus Eurystheus Copeum praeconem ad eum miserit juratum ne, quam ab se metuatur, indicet Herculi. Igitur ad hunc praeco perfert jussum domini de adeundis Inferis Cerberoque adducendo. quo jusso crudelissimo iratus Hercules ipsum Eurystheum convenit invitum expostulans et accusans, mox tamen ad se rediens, contempto summo periculo, eum quoque laborem subit, brevique feliciter exantlat, incredulo tyranno, ubi senex quidam reditum nuntiat heroïs, suem, vel lyncem, ut ei visum est, apportantis. Tum ipse denuo Hercules inductus vulnera sua, a Cerbero *) inflicta, curat, deinde vino et laetitiae indulget cum Satyris.

1.

Stob. 96. p. 531.

Οὐκ οἶδ', ὅτῳ χρηὸν κανόνι τὰς βροτῶν τύχας
ὀρθῶς ἀθρήσαντ' εἰδέναι τὸ δραστήιον.

2.

Idem 75. p. 452.

Μάτην δὲ θνητοὶ τοὺς νόθους φεύγουσ' ἄρα
παῖδας φυτεύειν· ὅς γὰρ ἂν χρηστός φύη,
οὐ τοῦνομ' αὐτοῦ τὴν φύσιν διαφθερεῖ.

3.

Idem 90. p. 505.

Νῦν δ', ἣν τις οἴκων πλουσίαν ἔχη φάτην,
πρῶτος γέγραπται τῶν κακιόνων κράτει,
τὰ δ' ἔργ' ἐλάσσω χρημάτων νομίζομεν.

*) Apollodorus II, 5, 12, §. 8. de Hercule apud Plutonem: Αἰτοῦντος δὲ αὐτοῦ Πλούτωνα τὸν Κέρβερον, ἐπέταξεν ὁ Πλούτων ἄγειν χωρὶς ὧν εἶχεν ὄπλων κρατοῦντα. ὁ δὲ εὐρῶν αὐτὸν ἐπὶ ταῖς πύλαις τοῦ Ἀχέροντος τῶ τε θῶρακι συμπεφραγμένον καὶ τῇ λεοντῇ συσκεπασθεῖς, καὶ περιβαλὼν τῇ κεφαλῇ (ἴμο ταῖς κεφαλαῖς, v. ibidem §. 1.) τὰς χεῖρας, οὐκ ἀνῆκε, καίπερ θακνόμενος ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν οὐρανὸν δράκοντος. —

Grot.: „Nunc qui domum habitat divite instructam penu, Summis adaequat hunc malorum factio. Habemus omnes facta post pecuniam.“

4.

Pollux X, 145. "Οτι δὲ καὶ τὴν σπάθην ἐπὶ τοῦ ξίφους εἰρήκασιν, εὐροῖς ἂν ἐν Εὐρυπίδου Εὐρουσθεῖ σατυρικῶ, Πᾶς δὲ φασγάνῳ ἐξηθέριζεν ὥστε πύρινον σπάθην κολούων φασγάνου μελανδέτου. „ἐξηθ. vox ex nihili, pro qua recte e Seberi Ms. Piersonus Verisim. p. 256. scripsit ἐξεθέρισειν, deleta voce φασγάνῳ, quae e glossemate ad sequ. σπάθην φασγάνου adscripto orta est. Priorem versum addito στάχυν explerunt, Piers. et Heath. — πᾶς suspectum est“ etc. Matth. Scribamus

Πᾶν δ' ἐξεθέρισειν, ὥστε πύρινον στάχυν,
σπάθην κολούων φασγάνου μελανδέτου.

Πᾶν, πάντα, omnia hydrae Lernaeae capita demetens spatha gladii nigrum manubrium habentis.

Eurystheus ad praeconem

5.

Stob. 60. p. 384.

Πιστούμενον χρηστόν τε δεῖ διάκονον
τοιούτον εἶναι, καὶ στέγειν τὰ δεσποτῶν.

Occultari vult metum suum Herculis, de quo metu Apollodorus II, 5, 1. Φασὶ δὲ, ὅτι δείσας καὶ πίθον αὐτῷ χαλκοῦν εἰσχυρβῆναι ὑπὸ γῆς κατεσκεύασε. Hoc imitatus esse videtur Diogenes Cynicus, quem dolium habitasse paulo confidentius cum alii negant, tum Bruckerus Hist. philos. t. I, p. 872. Mendose autem libri et nullis numeris priore versu Πιστὸν μὲν οὖν εἶναι χορὴ τὸν διάκονον, quorum verborum εἶναι irrepsit ex sequentibus, τὲ vero et δεῖ facile neglecta fuerint inter similia τῶ et δι-.

Hercules Eurystheum, fortasse in dolio sedentem, objurgans

6.

Erotianus p. 366. Τέρθρον ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ἔσχατον καὶ ἐπὶ τέλει, ὡς καὶ E. ἐν Εὐρουσθεῖ ποιεῖ τὸν Ἡρακλέα λέγοντα οὕτως

Πέμπεις δ' ἐς ἄδου ζῶντα κοῦ τεθνηκότα,
καὶ μοι τὸ τέρθρον δῆλον, εἰ πορεύομαι.

Libri Πέμπεις — τεθν., καὶ μοι — δῆλον εἰσπορεύομαι. alienum Πέμπεις, nec π et ψ confusorum exempla desunt. εἰ πορ. Hartungus. aliorum commenta enarrare longum est.

Nuntius senex ad Eurystheum.

7.

Aelian. H. A. XIV, 6. de lynce: "Εοικε δὲ ἄρα τῷ θηρίῳ τούτῳ μαρτυρεῖν καὶ E. τὸ ἀπρόσωπον οὖν, ὅταν που λέγῃ

Ἦκει δ' ἐπ' ἄμοις ἢ σὺς φέρων βάρος,
ἢ τὴν ἄμορφον λύγγα, δύστοκον δάκος.

ὑπὲρ οὗτου δὲ λέγει δύστοκον, τοὺς κριτικούς ἔρεσθαι λαῶν.
Probabiliter id fragm. (172. Incert. apud Matth.) huc retulit Hartungus*). certe his verbis apte responderetur illis, haud dubie Eurysthei, quae leguntur apud scholiasten Eurip. Hecub. 797. (838.) sic autem ille:

8.

Τὸν Δαίδαλὸν φασι ποιεῖν εἰδῶλα, καὶ μετὰ τὸ πληροῦν
[αὐτὰ] ποιεῖν ταῦτα κινεῖσθαι καὶ φθέγγεσθαι. ὅτι δὲ ἐκινεῖτο, καὶ προῖει φωνὴν (?), αὐτὸς γε E. ἐν Εὐρ. λέγει,

Οὐκ ἔστιν, ᾧ γεραῖέ· μὴ δεισῆς τᾶδε.

τὰ Δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ

βλέπειν τ' ἀγάλαθ', ᾧδ' ἀνὴρ κείνος σοφός.

καὶ Κρατῖνος etc. legitur αὐτὸς τε et βλέπει. „His Musgrav. ab Eurystheo irrideri censet senem, qui Herculem ex Inferis redeuntem ab se visum esse nuntiasset. Non repugno.“ Matth.

Hercules, remedia vulnerum requirens.

9.

Pollux X, 108. Σκεῦος δὲ μαγειρικὸν καὶ ἡθμὸς, Εὐριπίδου ἐν Εὐρ. σατυρικῶ λέγοντος

— Ἡ κύαθον, ἢ χαλκήλατον

ἡθμὸν προσίσχειν τοῖσδε τοῖς ὑπωπίοις.

κυαθον, cucurbitam chirurgorum. libri προσίσχων. infinitivus sensu imperativi usurpatus est. Ridicule heros edax simul cucurbitam et vas culinarium cibis parandis afferri jubet.

10.

Athenaeus XI, p. 498, e. E. δ' Εὐρουσθεῖ ἀρσενικῶς ἔφη „Σκύφος τε μακρός.“ — Matth.: „Hinc Eustath. ad Odys. v', 1775, 19. = 566.“ Verba comissantis.

11.

Stephan. Byz. v. Τάρταρος. — Ὁ οἰκῆτωρ Ταρτάριος, καὶ διὰ τῆς εἰ διφθόγγου E. ἐν Εὐρ. σατ. Fortasse Cerberus a poëta appellatus est ὁ Ταρτάρειος οἰκῆτωρ κύων.

XX. Θ Η Σ Ε Υ Σ.

Argumentum tragoediae est mythus notissimus de caede Minotauri Theseique et Ariadnae amoribus ac fuga ex Creta insula.

*) Philoctetem a venatu redeuntem dici ab Ulysse in Philoctete Euripideo putat W. (D. griech. Trag., III. Abth., p. 1586.)

Hyginus fab. 42. „Theseus posteaquam Cretam venit, ab Ariadne Minoïis filia est adamatus adeo ut fratrem (Minotaurum) proderet et hospitem servaret: ea enim Theseo monstravit labyrinthi exitum. quo Theseus cum introisset et Minotaurum interfecisset, Ariadnes monitu licium revolvendo foras est egressus, eamque, quod fidem illi dederat, in conjugio secum habiturus avexit.“ Servius ad Aen. VI, 14.: „Sed tertio anno (imo „tertia vice.“ Ovidius Met. VIII, 170.: „Actaeo bis pastum sanguine monstrum Tertia sors annis dormit repetita novenis,“ *δι' ἑννέα ἔτων*, ut ait Plut. Thes. 15. cf. Diod. IV, 61.) Aegei filius Theseus missus est, potens tum virtute, tum forma. qui cum ab Ariadne regis filia amatus esset, Daedali consilio filio iter rexit, et necato Minotauro cum rapta Ariadne victor aufugit. Quae cum omnia factione Daedali Minos deprehendisset effecta, eum cum Icaro filio servandum in labyrinthum trusit.“ Videntur igitur Daedali partes fuisse in hoc dramate; sed etiam ipsius Minoïis, cujus verba putes illa, quae loco 4. posuimus.

Prologum Th. egisse videtur Welckero, cui assentior. eo referas fr. 1. 2. 3.

1.

Steph. Byz. v. *Εὐρώπη*. λέγεται δὲ καὶ — διὰ τοῦ ἰ *Εὐρωπία*. (sed intellecto, ut opinor, γῆ.) — *E. ἐν Θησεΐ*

Σχεδὸν παρ' αὐτοῖς κρασπέδοις Εὐρωπίας.

Ad Europae limbum, i. e. terminum, Cretam, se navigasse ait, ut Minotaurum interficeret.

2., 3.

Plut. Theseo cap. 15. *Τοὺς δὲ παῖδας* (Atheniensium, Minoï pro tributo missos)*) *εἰς Κρήτην κομιζομένους ὁ μὲν τραγικώτατος μῦθος ἀποφαίνει τὸν Μινώταυρον ἐν τῷ λαβύρινθῳ*

*) De his diversa fama est apud scriptores. alii enim (Apollod. III, 15., Virg. Aen. VI, 21., Hygin. fab. 41.) tradunt, Athenienses tributum illud solvisse, Minoïis jussu, quotannis; alii nono quoque anno (*δι' ἑννέα ἔτων* Plut. Theseo, c. 15.; cf. Diod. IV, 61., Ovid. Met. VIII, 171.); rursusque alii non definito spatio (Apollod. III, 15, 8., Catull. LXIV, 76—79.). tum sunt, qui pueros tantummodo missos narrent, et quidem 7 secundum Virgilium et Hyginum l. c., 14 autem (*κόρους δὲς ἑπτὰ*) secundum Euripidem Herc. fur. 1217. (1326.); Hellanicus vero apud Plut. Thes. 17. etiam puellas in numero fuisse refert; item Apollod. l. c. (*εἰς ὃν [τὸν λαβύρινθον] κατὰ ἔτος Ἀθηναῖοι κούρους ἑπτὰ καὶ κόρας τὰς ἑσας τῷ Μινωτάυρῳ βορὰν ἔπεμπον.*); et similiter Catullus l. praedicto: „(perhibent,) Electos juvenes simul et decus inuuptarum Cecropiam solitam esse dapem dare Minotauro.“ Hyginus, non idem fortasse, qui fabulas conscripsit, Poët. astron. II, 5.: „Cum Theseus Cretam ad Minoa cum 7 virginibus et 6 pueris venisset“ etc. Van Staveren ad Hygini fab. 41. verba Instituit autem (Minos), ut (Athenienses) anno unoquoque septenos liberos suos Minotauro ad epulandum mitterent, „Dicitur tamen,“ inquit, „Minos eos non interfecisse, sed pro servis habuisse, ut docet Plut. Quaest. graec. t. II. p. 299.“

διαφθείρειν, ἢ πλανωμένους αὐτοὺς καὶ τυχεῖν ἐξόδου μὴ δυναμένους ἐκεῖ καταδινήσκειν, τὸν δὲ Μινώταυρον, ὡσπερ E. φησί,

Σύμμικτον εἶδος κάποφώλιον βρέφος
γεγονέναι, καὶ

Ταύρου μεμίχθαι καὶ βροτοῦ διπλῆ φύσει.

Priore versu Plut. t. II. p. 520, c, non βρέφος, sed habet τέρας, quod aptius. Grot.: „monstrum abominabile.“ satius fuit dicere „contemnendum, turpe.“ Hesych. Ἀποφώλιος: μάταιος, ἀδόκιμος, εὐτελής. (non ἐντελής, ut legitur in lex. Schneider. h. v.) Ceterum Barnes. suasu Gatakeri Adv. miscell. p. 518, a, haec in unam orationem conjunxit.

Jam clarus Th. factis egregiis Cretam navigavit, tributo turpi liberaturus Athenienses. quod consilium libere videtur aperuisse Minoi et officiis oblatis suis postulasse ut in amicitiam ejus reciperetur, praesertim mortuo Androgeo; fortasse etiam spem Ariadnae nuptiarum significavit. Cui nequaquam ea concessit rex opibus marisque potentia superbus, filiumque Aegei, nondum conjunctis in unam civitatem pagis Atticis imbecilli, contemnens, sic respondet, puto, inter alia, non dissimulato metu viri strenui,

4.

Stob. 43. p. 302.

Ἄνθρω γὰρ ὅστις χρημάτων μὲν ἐνδεής,
δραῖσαι δὲ χειρὶ δυνατὸς, οὐκ ἀνέξεται,
τὰ τῶν δ' ἐχόντων χρήμαθ' ἀρπάζειν φιλεῖ.

Contra Th. justorum et fortium virorum consuetudinem praefendam dicere opibus et luxuriae.

5.

Stob. 9. p. 100.

Κρεῖσσον δὲ πλούτου καὶ πολυχρύσου χλιδῆς
ἀνδρῶν δικαίων κάγαθῶν παρουσίαι.

Ad Aegeum haec refert Orion VI, 1., ubi legitur — καὶ βαθυσπόρου χθονὸς — ὁμιλίαι. Et haec et illa apta sunt tragœdiis, nec desunt similia repetita apud Euripidem.

Hoc responso Minos iratus Theseum in labyrinthum abduci jubet, mortem minatus. cui non commotus Th. refert ea, quae sequuntur.

6.

Plut. Consol. ad Apoll. p. 112, d, Galen. de Hippocr. et Plat. dogm. IV, 7., vol. V, p. 418. ed. Kühn. Καλῶς γὰρ ὁ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ Θησεὺς παρεσκευάσθαι φαίνεται πρὸς τὰ τοιαῦτα. ἐκεῖνος γὰρ φησιν (Galen. τοῦτο λαβῶν ὁ E. τὸ νόημα τὸν Θησεῖα πεποίηκε λέγοντα)

Ἐγὼ δὲ τοῦτο παρὰ σοφοῦ τινος μαθὼν
 εἰς φροντίδας νοῦν συμφορὰς τ' ἐβαλλόμην,
 φυγὰς τ' ἐμαυτῷ προστιθεὶς πάτρας ἐμῆς,
 θανάτους τ' ἄώρους, καὶ κακῶν ἄλλας ὁδοὺς,
 5 ἵν' εἴ τι πάσχοιμ' ὧν ἐδόξαζον φρενὶ,
 μὴ μοι νεωρὲς προσπεσὸν μᾶλλον δάκοι.

V. 1. σοφοῦ τινος. avi Pitthei, viri prudentissimi et doctissimi, qui eum educavit Troezenae. v. annot. ad Aegaei fr. 3. 4. 5., p. 9.
 2. εἰς φροντ. συμφ. τε. similiter Plut. 114, d. τῶν ἀτρούτων ἔνεκα τούτου φροντίδων τε καὶ συμφορῶν. annotavit Matth.

7.

Athen. X. p. 454, b. — E. δὲ τὴν ἐν τῷ Θησεῖ τὴν ἐγγράμματον ἔοικε ποιῆσαι ῥῆσιν. βοτῆρ δ' ἐστὶν ἀγράμματος αὐτόθι δηλῶν τοῦνομα τὸ Θησεῶς ἐπιγεγραμμένον οὕτως

Ἐγὼ πέφυκα γραμμάτων μὲν οὐκ ἴδρις,
 μορφὰς δὲ λέξω καὶ σαφῆ τεκμήρια.
 Κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος·
 οὗτος δ' ἔχει σημεῖον ἐν μέσῳ σαφές.
 5 τὸ δεύτερον δὲ πρῶτα μὲν γραμμαὶ δύο·
 ταύτας διείργει δ' ἐν μέσαις ἄλλη μία.
 τρίτος δὲ βόστρυχός τις ὡς εἰλιγμένος.
 τὸ δ' αὖ τέταρτον ἦν μὲν εἰς ὀρθὴν μία,
 λοξὰ δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηριγμέναι
 10 εἰσίν. τὸ πέμπτον δ' οὐκ ἐν εὐμαρῆι φράσαι·
 γραμμαὶ γὰρ εἰσὶν ἐκ διεστώτων δύο,
 αὗται δὲ συντρέχουσιν εἰς μίαν βᾶσιν.
 τὸ λοιπὸν δὲ τῷ τρίτῳ προσεμφερές.

In verbis Athenaei ἐγγράμματος idem sonat atque ἔγγραφος, significatque ille verbo ἔοικε, eum esse Euripidem, qui tale quid finxisse videatur, ingenio aptum suo. Major est quaestio de re ipsa, quae hic dicitur. W. p. 735.: „Ein Hirt wird, wie es scheint, von ihm (dem Theseus) abgerichtet, die Buchstaben des Namens (Theseus), wohl doch nur der Ariadne, die, entbrannt in Liebe, ihm ihren Beistand anbieten liess u. nach seinem Namen fragte, zu beschreiben“ etc. At palam Thesei navis Cretam appulsa est, palamque is adiit Minoem: quidni igitur nomen ejus sciverit virgo regia, ut ceteri Cretenses? Non magis proficit Hartungus Eurip. restitut. p. 548., pastorem inductum esse putans, qui, gregem pascens in littore, advenientem navem, eique inscriptum Thesei nomen, conspexerit, eaque de re nuntium attulerit Ariadnae: neque enim opus fuit homine illiterato ad significandum per ambages rem minime obscuram, sed in conspectu gestam. Igitur hoc potius excogitasse suspicor Euripidem. Amore magno Ariadne percussa Thesei, ubi spretum eum a patre comperit, mortemque pulcherrimi juvenis instare, quem quomodo servet, nondum edocta est a Dae-

dalo, rus se abdit dolens, ibique in nemore assidens sola Thesei nomen pulveri inscribit, e proximo adspiciente pastore quodam; qui, postquam illa abiit, ad eum locum, ubi sederat, accedit, miratusque ignotas sibi litteras mox amico cuidam eruditiori ex Creditibus regiam circumstantibus in tanto discrimine rem narrat. — Quod ad verba poëtae attinet, suspectum est ἐν μέσαις v. 6., vereorque ne ponendum sit ἐν μέσοις, vel ἐμμέτρως, i. e. ὀρθῶς, apte, in ipso medio. vix enim graece dictum est ταύτας διείργει ἐν μέσαις pro τ. μέσας διείργει, ut Matthiaeo visum. Idem ad 7.: „Sic etiam Theodectes loco hinc expresso apud Athen. l. c. 6 describit: Τρίτον δ' ἐλικτῶ βοστρύχῳ προσεμφερές. respiciuntur formae litterae ξ vel Σ Δ, quarum utraque in inscriptionibus antiquis saepe reperitur, v. c. apud Boeckh. n. 160. n. 10. cf. Montfaucon. Palaeogr. gr. p. 336. sequ.“

8.

Theseus ad Minotaurum.

Schol. Aristoph. Ran. 438. (476.), adhibito Choerobosco apud Bekker. Anecd. gr. p. 1290. Ὁ τόπος οὗτος παρὰ τὰ ἐν Θησεῖ Εὐριπίδου

Κάρα τε γάρ σου συγγεῶ κόμαις ὄμοῦ,
ῥανῶ τε πεδός' ἐγκέφαλον, ὀμμάτων δ' ἄπο
αἰμοσταγῆ πρηστῆρε ρεύσονται κάτω.

Versui 2. Choerobosceus opem tulit. Schol. mendose ῥανεῖ τε δ' ἐγκ. et ultimo versu metro pessumdato αἰμοσταγεῖς πρηστῆρες. Barnes. πρηστῆρε. Annotavit Matth., ρεύσονται non nisi hoc loco legi.

9.

Idem Schol. ibidem 440. (478.) „Ταρτησία μύραινα: Μύραινα δαίμων (?) φοβερά, παρὰ τὸ μύρεσθαι. παρὰ τὰ ἐν Θησεῖ Εὐριπίδου. et paulo post: ἔστι δὲ τὰ ἐν Θησεῖ πεποιημένα Εὐριπίδῃ. ἐκεῖ γὰρ τοιοῦτός ἐστι σπουδάζων ὁ Ε., οἷος ἐνταῦθα παίζων. Ex hisne concludere licet versus illos Aristophanis 470. (435.) seqq. ex Euripide desumptos esse?

Τοῖα Στυγός σε μελανοκάρδιος πέτρα,
Ἀχερόντιός τε σκόπελος αἰματοσταγῆς,
φρουροῦσι, Κωκυτοῦ τε περὶδρομοὶ κύνες,
Ἐχιδνά τ' ἑκατογκέφαλος, ἢ τὰ σπλάγχνα σου
5 διασπαράξει, πλευμόνων τ' ἀνθάψεται
Ταρτησία μύραινα· τῶ νεφρῶ δέ σοι
αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ἡματωμένῳ
διασπάσσονται Γοργόνες Τιθράσιαι,
ἐφ' ἃς ἐγὼ ὀρομαῖον ὀρμήσω πόδα.

Pleraque certe dictionem habent cum tragico sermone satis congruentem, si Γοργόνας Τ. excipias.“ Matth. V. 6 libri v. δέ σου, minus quidem eleganter, cum brevi intervallo legatur τὰ σπλάγχνα

σου. Ceterum Schol. ad v. 1.: *μελαν. διὰ τῆς λέξεως τὸ φοβερὸν εἶπεν· οὐ γὰρ ἔχει καρδίαν ἢ πέτρα.* — *καὶ τὰ μὲν ἑαυτῷ πλάττων λέγει, τὰ δὲ ἐξ Εὐριπίδου, πρὸς φόβον Διονύσου.* Sane a Comico est *μελ.* E quid dixerit, incertum. *canes* poeta dixit *Furias*, quod non fugit antiquum interpretem. idem *δευτέρῃ φροντίδι*, vel alius cautior ad 6.: *μύραινα δὲ ἰχθὺς θαλάσσιος.* de muraenis venenatis ex coïtu cum viperis, qua de re fama fuit apud priscos, v. annotata ad hunc locum Comici. in pretio fuerunt Tartessiae muraenae. pro *Τιθρ.* E. procul dubio dixerat *Διβυστικά.* Schol. *Γοργ. Τιθρ. ἀπὸ δήμου τῆς Ἀττικῆς πονηροῦ.* pessimas ibi mulieres, fortasse meretrices avaras, dicere videtur. v. Anaxilae locum luculentum Athen. 558. His igitur simili oratione item Theseus Minotaurum se adortum increpuit.

10.

Chori Atticorum vox una superest ex parodo.
Schol. Aristoph. Vesp. 306. (312.)

Τί με δῆτ', ὦ μελέα μᾶτερ, ἔτικτες, ion. a min. trim.
ἵνα μοι πράγματα βόσκειν παρέχῃς; similis catal.

Schol. „*Πράγματα βόσκειν*“: ὁ λόγος ἐκ *Θησέως Εὐριπίδου.* ἐκεῖ γὰρ ταῦτα λέγουσιν οἱ τατιόμενοι παῖδες εἰς βορὰν τῷ *Μινωκενταύρῳ.* τὸ δὲ ἐξῆς τὸ „*Ἀνόνητον ἄρα*“ *Ἰππόλυτος* ἔστιν ὁ λέγων ἐκεῖ.

— *Ἀνόνητον ἄγαλμα πατήρ* anap. dim.
οἴκοισι τεκῶν.

Inepte Schol. Venetus: *Καὶ τοῦτο παρὰ τὰ ἐκ Θησέως.* ἔστι δὲ *Ἰππόλυτος* ὁ λέγων ταῦτα ἐκεῖ. Igitur haec pertinent ad Hippolytum priorem: neque enim Hippolyti partes esse potuerunt in Theseo. ceterum codd. *πάτερ* laborante versu. Redeo ad verba *Τί με — παρέχῃς;* in quibus mire dictum est et sine exemplo, si bene memini, *πράγματα βόσκειν παρέχῃς*, praesertim in re, quae vix alium proprio sensum admittat verbi *βόσκειν.* nam nihil quidem difficultatis habet *ἵνα μοι πράγματα παρέχῃς*, sed nemo concoquat *βόσκειν*, i. e. ὥστε *βόσκειν*, non addito accusativo objecti. quare equidem vitiosum puto *πράγματα*, posuerimque sententia praeclara *ἵνα με* (vel firmiore metro *ἵνα μ' οὖν* vel *ἵνα μ' ἄν*) *πράγματα β. π.*, „ut me septis, i. e. incluso in labyrinthum Minotauro, τῷ φραττομένῳ, devorandum praeberes.“ res dicta pro persona, ut Hippol. 11. (*Πιθδέως παιδεύματα*) et alias. quod qui durum videbitur, ei auctor sim ut ponat *ἵνα μ' εἰς φράγματα* (in septum, labyrinthum) *β. π.*; Non semel *π* et *φ* confusa: v. annotata nobis ad Iliad. *χ'*, 11. et Athen. 342, e, quem locum purgavimus in scripto nuper edito de Comicis graecis (Diö griech. Komiker, S. 31.). De tempore, quo primum acta fuerit tragoe-

dia, ex hoc loco existimari potest: docuit enim Aristophanes *Vespas Olymp.* 89. anno 2., sive ante Chr. nat. 423.

XXI. I N Ω.

Hyginus fab. 4. „Ino Euripidis. Athamas in Thessalia rex cum Inonem uxorem, ex qua duos filios (Muncker.: Supple suscepit, vel simile quid.) periisse putaret, duxit Hypsei (male codd. *Nymphae.* correxit Muncker., collatis prae aliis ipso Hygino fab. 157. et 239. [oblitus est fab. 1.], et Apollodoro I, 9, 2., quibus van Stav. adjunxit Tzetzen ad Lycophr. v. 22.) filiam Themisonem uxorem. ex ea geminos liberos procreavit. Postea rescit, Inonem in Parnaso esse, quam bacchationis causa eo pervenisse. (mirum, ni dixit „cum [quum] b. c. eo pervenisset.“) Misit qui eam adducerent; adductam celavit. Rescit Themisto eam inventam esse, sed, quae esset, nesciebat. coepit velle filios ejus necare. rei consciam, quam captivam esse credebat, ipsam Inonem sumsit et ei dixit, ut filios suos candidis vestimentis operiret, Inonis filios nigris. Ino suos candidis, Themistonis pullis operuit. Tunc Themisto decepta suos filios occidit. Id ubi rescit, ipsa se necavit. Athamas autem in venatione per insaniam Learchum majorem filium interfecit; at Ino cum minore filio Melicerte in mare se dejecit et dea est facta.“ Hoc Catone contenti simus: nam aliter Hyginus, ut inconstans est, si tamen idem utrobique, rem narrat I. fabula; aliter etiam Herodorus apud Schol. Apollonii II, 1144., et Nonnus IX. et X., de quibus v. W.

Prologum egisse videtur ipsa Ino, reducta ex Parnasso et adstans ante regiam, dubia de sorte futura sua (fr. 2.). culpam se commeruisse fatetur choro Thessalarum (fr. 4.), quae statim agnitam caram sibi olim reginam bono animo esse jubent (15. seqq.). Tum Athamas prodit et primum quidem objurgaverit Inonem propter fugam et bacchationem diuturniorem, ex qua se illam magno dispendio retraxisse dicit. ad haec Ino obnoxie quidem pro conditione sua, nec tamen humiliter, sed digne Cadmi filia, respondet (6., 7.). ille vero, libertatem ejus aegre ferens, generali sententia (8.) reprehendit homines, qui delicta suo contegere student audacia; sed deinde, pristinae memor consuetudinis, manere jubet eam apud se domi incognitam Themistoni, tanquam ancillam ejus, culpae vacua, quamvis mediocri, fortuna contentam, rectaque suadendo conjugii et a turpibus eam avertendo se demereri (8., 9., 10.). Igitur Ino deducitur ad Themistonem, eique placet adeo, ut mox consciam eam faciat consilii sui de interficiendis ipsius Inonis filiis, ne suis aliquando in successione regni nobilius illorum genus officiat (13., 14.). Tacere secretum jussa Ino fidem promittit, simul autem dehortatur invidiosam mulierem a committendo immani sce-

lere, nihil metuendum esse dicens proli uxoris legitimae. Hic locum habere potuit versiculus ille, quem huic fabulae vindicavit W. (D. griech. Trag., 3. Abth., p. 1591.),

1.

Schol. Aristoph. Plat. 517; (521.), Suid. v. *ἀνδραποδίζω*, Schol. Eurip. Phoen. 1328. (1407.)

Πολλοὶ παρῆσαν ἀλλ' ἄπιστα Θεσσαλά.

(in vulgatis libris legitur ex interpretatione, qua metrum senarii tragici corrumpitur, *ἄπιστοι*, sed apud schol. Euripidis *ἄπιστα Θεσσαλοῖς*.) apte enim Themisto Inoni responderit, multos quidem adfuisse in suis nuptiis, qui testimonium dicere de iis possint, sed infidos esse Thessalos. Jam res ita geritur, ut narrat Hyginus. In fine Nuntius verba fecerit de Athamantis furore et Learchi interitu, ipsumque Epilogum egisse videtur Neptunus, Inonis proavus, qui ipsam et filium mari mersos suscepit, regni sui participes futuros (24.). Chorus pro re nata invidiam atque avaritiam detestatur alterius dominae, alteram vero infelicem bene sperare jubet, nec dolori nimium indulgere fragilibus mutabilibusque rebus humanis. Inonis verba prologo.

2.

Stob. 71. p. 432.

Φεῦ,

*ὄσῳ τὸ θῆλυ δυστυχέστερον γένος
πέφυκεν ἀνδρῶν! ἔν τε τοῖσι γὰρ καλοῖς
πολλῶ λέλειπται, κἀπὶ τοῖς αἰσχροῖς πλέον.*

Pudet prius admissorum. cf. 4.

3.

Schol. Pindar. Isthm. 41. p. 39. *Ἐν ὕπνῳ γὰρ πέσειν (φάμα παλαιὰ εὐκλέων ἔργων)· ἀλλ' ἀνεγειρομένα χρωτά λάμπει: τῷ αὐτῷ τρόπῳ καὶ E. κέχρηται,*

*Ἰδοῦσα δ' Ἴνώ συμφορῶν πολὺν χρόνον
νῦν ὄμμ' ἐγείρει.*

libri *Ἰδοῦσ' ἀδινούσ συμφορὰν* etc. Valck. Diatr. p. 173, c. — „Inter incertorum dramatum fragmenta posuit Barnes. v. 428. *Ἰδοῦσα δεινὰς συμφορὰς* —. Ne littera quidem mutata scribendum *Ἰδοῦσα δ' Ἰνοῦς συμφορὰν* —. qui sic corrigendum mecum vidit Jo. Pierson. de Venere dictum suspicabatur.

At Venus immeritae neptis miserata labores dicitur Ovidio Met. IV, 530. *Ἰνοῦς ἄχη* ex Zenobio IV, prov. 38. et aliunde sunt notissima“ etc. Mirum, viros doctissimos non animadvertisse τὸ ταυτολόγον seu potius τὸ ἀσύμβατον verborum *Ἰδοῦσα et ὄμμα ἐγείρει*. Opposita Musgrav. quaerens ponebat *Εὔδουσα δ' Ἰνοῦς συμφορὰ π. χ. N. ὁ. ξ.*, blandiente quidem conjectura, nec ta-

men facili, neque necessaria, accepto autem minus usitate vocabulo. συμφορὰ pro ἀγαθῇ συμφορὰ. Proclive est, nec rarum, permutari inter se A et I litteras; apta vero his rebus oratio, satiam longis malis Inonem nunc tandem suspicere et respirare a laboribus exantlatis. Cic. or. pro Sextio 31., annotante W.: „Res erat et causa nostra eo jam loci, ut erigere oculos et vivere videretur.“ Ceterum etiam συμφοραῖς legi potest. Odys. μ', 281. καμάτῳ ἀδηκότας ἠδὲ καὶ ὕπνω. —

4.

Ino ad Chorum.

Plut. t. II. p. 556, a. Τῆς Ἰνουῦς ἐν τοῖς θεάτροις λεγούσης ἀκούομεν ἐφ' οἷς ἔδρασε μεταμελομένης
 Φίλαι γυναῖκες, πῶς ἂν ἐξ ἀρχῆς δόμους
 Ἀθάμαντος οἰκήσαιμι, τῶν πεπραγμένων
 δράσασα μηδέν!

5.

Athamas solus.

Stob. 66. p. 420.

Νόμοι γυναικῶν οὐ καλῶς κεῖνται πέρι·
 χρῆν γὰρ τὸν εὐτυχοῦνθ' ὅτι πλείστας ἔχειν
 γυναῖκας, εἶπερ ἂν τροφή δόμοις παρῆν,
 ὡς τὴν κακὴν μὲν ἐξέβαλλε δωμάτων,
 5 τὴν δ' οὐσαν ἐσθλὴν ἠδέως ἐσώζετο.
 νῦν δ' εἰς μίαν βλέπουσι, κίνδυνον μέγαν
 ῥίπτουτες· οὐ γὰρ τῶν τρόπων πειρώμενοι
 νύμφας ἐς οἶκους ἐρματίζονται βροτοί.

V. 3. procedit εἶπερ ἂν — παρῆν, „siquidem victus fuisset domi,“ (si plures duxisset), neque opus scriptura codicis B Paris. εἶπερ δὴ τρ. δ. π., quae sapit correctionem.

Ex Athamantis colloquio cum Inone.

6.

Ino.

Stob. 111. p. 582.

— Μὴ σκυθρωπὸς ἴσθ' ἄγαν
 πρὸς τοὺς κακῶς πράσσοντας, ἄνθρωπος γεγώς.

7.

Idem 16. p. 153.

Ἄμουσία τοι μὴδ' ἐν οἰκτροῖσιν δάκρυ
 στάζειν, κακὸν δὲ χρημάτων ὄντων ἄλις
 φειδοῖ πονηρᾶ μηδέν' εὖ ποιεῖν βροτῶν.

Athamas.

8.

Stob. 4. p. 52.

Πολλοί γε θνητῶν τῷ θράσει τὰς συμφορὰς
ζητοῦσ' ἀμαυροῦν κάποκρύπτεσθαι κακά.

9.

Idem 83. p. 483.

Τοιάνδε χρὴ γυναικὶ προσπολεῖν ἔαν,
ἥτις τὸ μὲν δίκαιον οὐ σιγήσεται,
τὰ δ' αἰσχρὰ μισεῖ, καὶ κατ' ὀφθαλμοῦς ἔχει.
προσπολεῖν Bergk. Fragm. Soph. p. 33. codd. male πρόσπολον.
κατ' ὀ. ἔχει est κατέχει ὀφθ., „cohibet oculos," nec libidinibus
illicitisque amoribus indulget. Plautus Bacch. IV, 9, 92.

Ego animo cupido atque oculis indomitis fui.
cf. etiam fr. 12. v. 3. Iphig. Aul. 10. σιγαὶ δ' ἀνέμων Τόνδε
κατ' Εὐριπον ἔχουσι. —

10.

Id. 13. p. 145.

Ἔμοι γὰρ εἴη πτωχός, εἰ δὲ βούλεται,
πτωχοῦ κακίων, ὅστις ὦν εὐνοὺς ἔμοι
φόβον παρελθὼν τὰπὸ καρδίας ἔρει.

11.

Id. 9. p. 99.

Κέκτησο δ' ὀρθῶς ἂν ἔχης ἄνευ ψόγου,
καὶ μικρὰ σώξου, τῇ δίκῃ ξυνοῦσ' αἰεὶ,
μὴδ' ὡς κακὸς ναύκληρος, εὐπράξας ποτὲ,
ζητῶν τὰ πλείον' εἶτα πάντ' ἀπώλεσεν.

Ex Themistonis et Inonis colloquio.

12.

Themisto, silentium imperans Inoni.

Id. 39. p. 237., Plut. t. II. p. 507, b, schol. Pind. P. III, 66.

Ἴστω δὲ μηδεὶς ταῦθ', ἂν σιγᾶσθαι χρεῶν·
μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτήρος Ἰδαίου λέπας
πρήσειεν ἄν τις, καὶ πρὸς ἄνδρ' εἰπὼν ἕνα,
πύθειντ' ἂν ἀστοὶ πάντες ἂν κρύπτειν χρεῶν.

ἂ κρ. χρεῶν. Erfurdt. metro debili succurrens ὦν κ. χ., Malim,
si quid mutandum est, ἂ γε κ. χ.

13.

Inonis responsio.

Stob. 87. p. 500.

Ἐπίσταμαι δὲ πάνθ', ὅσ' εὐγενῆ χρεῶν,
σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν ἴν' ἀσφαλές,
ὀρεῶν θ' ἂν δεῖ με, κούχ' ὀρεῶν ἂν μὴ χρεῶν.

Abhorrent quae hisce addita leguntur

*Γαστρος κρατεῖν δέ· καὶ γὰρ ἐν κακοῖσιν ὦν
ἐλευθέροισιν ἐμπεπαίδευμαι τρόποις.*

cujus rei vel ὦν, ubi dicendum foret οὔσα, indicio est. neque haec habent, qui superiora, Plut. t. II. p. 506, c, 606, a, et Orion Gnomolog. I, 5. potest tamen, ut apte illis subjuncta fuerint in alia fabula; velut commode haec omnia exciperent illa ex Telepho apud schol. Aristoph. Ach. 462. (496.)

*Μή μοι φθονήσητ' ἄνδρες Ἕλληνες ἄκροισι,
εἰ πτωχὸς ὦν τέτληκ' ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν.*

cf. Meinek. Marginal. (Ztschr. f. d. Alt. a. 1843. fasc. 2.) XVI.

14., 15.

Themisto metuens Inonis filiorum nobilium suo genus. fuit enim Hypseus, rex Lapitharum, filia Cyrene clarus (v. Heyn. ad Apollod. I, 9, 2, 2., Obs. p. 57., et quos auctores laudat, Pind. Pyth. 9. et Diod. IV, 69.), Penei fil. filius, Inonis autem proavus ipse Neptunus perhibebatur.

Stob. 86. p. 498.

*Τὴν εὐγένειαν, κἄν ἄμορφος ἢ γάμος,
τιμῶσι πολλοὶ πρὸς τέκνων χάριν λαβεῖν,
τό τ' ἀξίωμα μᾶλλον ἢ τὰ χρήματα.*

opes, χρήματα, non deerant scilicet regis potentis filiae Themistoni.

— — Τό τ' εὐγενὲς

πολλὴν δίδωσιν ἐλπίδ', ὡς ἄρξουσι γῆς.

Chori verba.

16.

Stob. 103. p. 561.

*Ἄνασσα, πολλοῖς ἐστὶν ἀνθρώπων κακὰ,
τοῖς δ' ἄρτι λήγει, τοῖς δὲ κίνδυνος μολεῖν.
κύκλος γὰρ αὐτὸς καρπίμοις τε γῆς φυτοῖς,
θνητῶν τε γενεῶν· τοῖς μὲν αὖξεται βίος,
5 τῶν δὲ φθίνει τε καὶ θερίζεται πάλιν.*

17.

Idem ibid. p. 559. sequ.

*Ὅρας, τυράννους διὰ μακρῶν ηὔξημένους
ὡς μικρὰ τὰ σφάλλοντα, καὶ μί' ἡμέρα
τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ' ἤρ' ἄνω;
ὑπόπτερος δ' ὁ πλοῦτος· οἷς γὰρ ἦν ποτε,
5 ἐξ ἐλπίδων πίπτοντας ὑπτίους ὄρω.*

18.

Idem 123. p. 615.

*Γίνωσκε τάνθρωπεια, μήδ' ὑπερμέτρως
ἄλγει· κακοῖς γὰρ οὐ σὺ πρόσκεισαι μόνη.*

19.

Id. 109. p. 580.

Ἐν ἐλπίσιν κρηὶ τοὺς σοφοὺς ἔχειν βίον.

20.

*Μήτ' εὐτυχοῦσα πᾶσαν ἡνίαν χάλα,
κακῶς τε πράσσουσ' ἐλπίδος κεδνῆς ἔχου.*

21.

Stob. 38. p. 222.

*Τίς ἄρα μήτηρ ἢ πατήρ κακὸν μέγα
βροτοῖς ἔφυσε τὸν δυσώνυμον φθόρον;
ποῦ καὶ ποτ' οἰκεῖ σώματος λαχῶν μέρος;
ἐν χερσίν, ἢ σπλάγχνοισιν, ἢ παρ' ὄμματα
5 ἔσθ' ἡμῖν; ὡς ἦν μόχθος λατροῖς μέγας
τομαῖς ἀφαιρεῖν, ἢ ποτοῖς, ἢ φαρμάκοις,
πασῶν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων.*

22.

Idem 10. p. 127.

*Βία νυν ἔλκετ', ᾧ κακοὶ, τιμᾶς, βροτοί,
καὶ κτᾶσθε πλοῦτον, πάντοθεν θηρώμενοι
σύμμικτα μὴ δίκαια καὶ δίκαι' ὁμοῦ,
ἔπειτ' ἀμᾶσθε τῶνδε δύστηνον θέρους!*

Nuntius de Athamante insano.

23.

Pollux VII, 178. *Εὐρ. ἐν Ἴνοϊ**Κοίλοις ἐν ἀντροῖς ἄλυχνος, ὥστε θῆρ μόνος.*

24.

Epilogus.

Athenagoras Leg. pro Christ. c. 26., p. 33. ed. Colon. ad calcem Justini mart.: — *Καὶ Ἴνώ μετὰ τὴν μανίαν* (furorem ab Junone immissum ei propterea quod Bacchum educaverat; v. Apollod. III, 4, 3.) — *θεὸν δοξάζουσι γεγονέναι*

*Πόντου πλάνητα, Λευκοθέαν ἐπώνυμον,
καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς.*

Σεμνὸς Παλαίμων ναυτίλοις κεκλήσεται.

Latini nominant Portunum seu Portumnum et Leucotheam deam Matrem Matutam, ut novimus ex Ovidio, Fast. VI, 545 seqq. aliisque. Primo versiculo libri vitiose *πλάνητες. α ει ες* et similia saepius confusa.

25.

Quae affert Stobaeus tit. 84. p. 493., tanquam ex Inone sumta,

Φειδώμεθ' ἀνδρῶν εὐγενῶν, φειδώμεθα,
κακοὺς δ' ἀποπτύωμεν, ὥσπερ ἄξιοι,

his nescio quem locum in hoc dramate inveniam. cui ne illa quidem conveniunt, quae apud eundem tit. 71., p. 432., leguntur,

26.

ὦ θνητὰ πράγματ', ὦ γυναικεῖαι φρένες,
ὅσον νόσημα τὴν κύβριν κεκτημέθα!

Praeterea Hartungus Eur. restit. huc refert nonnulla ex fragmentis incertis, de quibus „amplius deliberandum censeo.“

Euripidis Inonem pannis obsitam pallidamque luctu ridet Comicus Acharn. 401. (434.) et Vesp. 1368. (1413.), ubi quae leguntur,

— — Καὶ σύ δὴ μοι, Χαιρεφῶν,

γυναικὶ κλητεύειν ἔοικας θαψίνῃ

Ἰνοῖ κρεμαμένη πρὸς ποδῶν Εὐριπίδου,

cum scholiastes ita explicet: θαψίνῃ: ὡχρᾶ· τοιαύτη γὰρ ἡ θάψος, ὅπερ παρ' ἡμῖν χρυσόξυλον λέγεται. — παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ γέγραπται ἡ Ἰνὸ κρεμαμένη καὶ ὡχρὰ ὑπὸ τῆς κακοπαθείας, joco inexpectato, ni fallor, Aristophanes dixit Εὐριπίδου pro Ἀθάμαντος, quoniam purus putus Euripides hic est Athamas, ejusque more ipsissimo philosophatur, praesertim de mulieribus, quae non minus ei negotium exhibuisse dicebantur quam Euripidi. Spectabatur igitur Ino in prima fabula supplex pedibus offensi conjugis advoluta.

Docuit Comicus Acharnenses Ol. 88, 3., ante Chr. nat. 426., et Vespas Ol. 89, 1., ante Chr. nat. 424.: non igitur prius acta esse potest Ino tragoedia.

XXII. I Ξ I Ω N.

Juno apud Apollonium Rhod. III, 61. de Jasone:

Τὸν μὲν ἐγὼν, εἴ κέν περ ἐς αἶδα ναυτίλληται
λυσόμενος χαλκῆων Ἰξίονα νειόθι δεσμῶν,
θύσομαι —.

ibi Schol.: Τὸν Ἰξίονα παρείληφεν, ὅτι δοκεῖ ἐπιχειρηκέναι τῇ Ἥρᾳ. Φλεγύου δὲ (Lapitharum regis) παῖς καὶ Ἰξ., ὡς καὶ E. „Φλεγύου υἱὲ, δέσποτ' Ἰξίων.“ (recte codex Paris.

1.

Φλεγύοντος υἱὲ, δέσποτ' Ἰξίων.)

Φερεκύδης δὲ Αἴτωνος. (v. Hygini interpp. ad fab. 62.) φησὶ δὲ, ὡς γαμήσας Δίαν τὴν Ἥιονέως θυγατέρα πολλὰ ὑπέσχετο δῶσειν δῶρα. ἐλθόντος δὲ, ἐπὶ ταῦτα τοῦ Ἥιονέως, βέρεθρον ποιήσας καὶ πυρακτώσας, σκεπάζει αὐτὸ λεπτοῖς ξύλοις καὶ κόνει λεπτῇ· ἐμπεσὼν δὲ ὁ Ἥιονεὺς ἀπόλλυται. λύσσα

δὲ τῷ Ἴξιου ἐπέπεσε διὰ τοῦτο, καὶ οὐδεὶς αὐτὸν ἤθελεν ἀγνίσει οὔτε θεῶν, οὔτε ἀνθρώπων (πρῶτος γὰρ ἐμφύλιον ἄνδρα ἀπέκτεινεν)· ἐλεήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἀγνίζει, καὶ ἀγνισθεὶς ἠράσθη τῆς Ἥρας. ὁ δὲ Ζεὺς νεφέλην ὁμοιώσας Ἥρα παρακοιμίζει αὐτῷ, καὶ ὕστερον ποιήσας τροχὸν καὶ δεσμεύσας αὐτὸν τιμωρεῖται. Eioneum alii nominant Deioneum. Tzetzes Chil. IX, 273. de Ixione

*Ἔσχε πρὸς γάμον σύνευνον Δίαν Δηιονέως,
ἄλλοις Ἡιονέως δὲ παρῆξ γραφῆς τοῦ δέλτα.*

ubi codd. Ἡιονεύς, quod neque sententiae aptum est, et evertit metrum versus politici similis iambico tetr. catalectico. cf. Hygin. fab. 155. Non facit ad rem, quod refert Conon Narrat. c. 4., Mythogr. ed. Westermann. p. 126., Strymonem fluvium olim Eioneum vocatum esse, siquidem Apollonii Schol. Ixionis socerum dicit ἄνδρα ἐμφύλιον, Thessaliaeque, non Thraciae, reguli fuerunt Phlegyas et Ixion.

Posuit in hoc dramate E. exemplum summae avaritiae atque impudentiae, quibus vitiis Ixion velut via et ratione indulgens tandem meritas dedit poenas, rotae affixus apud Inferos. quod ejus supplicium ostendit in scena Tragicus. Ceterum de oeconomia fabulae nihil constat, nisi quod nescio quis apud Stob. 10. p. 126. Iucripetam Ixionem corripit his verbis,

2.

*Ὅστις γὰρ ἐπὶ τὸ πλεον ἔχειν πέφυκ' ἀνὴρ,
οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον, οὐδὲ βούλεται,
φίλοις τ' ἄμικτός ἐστι καὶ πάσῃ πόλει.*

Ixion pronuntiavit 3. et 4.

3.

Plut. t. II. p. 18, e, Stob. 2. p. 30.

*Τοῦ μὲν δικαίου τὴν δόκησιν ἄρτυσο,
τὰ δ' ἔργα τοῦ πᾶν δρῶντος, ἐνθα κερδανεῖς.*

4.

Stob. 49. p. 355.

*Τὰ τοι μέγιστα πάντ' ἀπειργασται βροτοῖς
τόλμ', ὥστε νικᾶν· οὔτε γὰρ τυραννίδες
χωρὶς πόνου γένοιτ' ἄν, οὔτ' οἶκος μέγας.*

ἀπειργασται Heath. et Musgr. codicibus obrepsit explicatio inconcinna ἀπεργάζεται.

5.

Plut. t. II. p. 19, e. Ὁ E. εἰπεῖν λέγεται πρὸς τοὺς τὸν Ἴξιου λαιδοροῦντας, ὡς ἀσεβῆ καὶ μιαρὸν, „Οὐ μέντοι πρότερον αὐτὸν ἐκ τῆς σκηνηῆς ἐξήγαγον ἢ τῷ τροχῷ προσηλωθῆναι.“

6.

Diog. Laërt. IX, 55. de Protagora: *Φησὶ δὲ Φιλόχορος* (historicus, qui cum alia scripsit, tum Attica, floruitque circa a. ante Chr. nat. 250.—200.), *πλέοντος αὐτοῦ ἐς Σικελίαν τὴν ναῦν καταποντισθῆναι, καὶ τοῦτο ἀνίττεσθαι Εὐριπίδην ἐν Ἰξίονι.* W. D. griech. Trag. p. 751.: „Wollten wir dem Philochoros glauben, so hätte E. den Meister der Antilogieen (Cic. de N. D. I, 23.: Abderites Protagoras, sophistes temporibus illis vel maximus, cum in principio libri sui sic posuisset: „De diis neque ut sint, neque ut non sint, habeo dicere,“ Atheniensium jussu urbe atque agro est exterminatus, librique ejus in concione combusti. Bo.) im Ixion angegriffen, auf den Tod des Prot. in den Wellen angespielt, was im Ixion nur eine Andeutung sein könnte, dass die Strafe verdient sei. Doch als Gegner des Prot. können wir uns den E., in dessen Haus jener die Rede mit dem berühmten Anfang, der ihm die Verfolgung zuzog, vorgelesen haben soll (Diog. IX, 54.), nicht denken, wie scharf er auch die aus den Antilogieen von spätern Sophisten u. im Volk abgeleiteten Missbräuche ins Auge fassen mochte. Eher dürfte man eine Anspielung auf die Unschuld des grossen Abderiten erwarten, so wie der Dichter anderwärts (Fragm. incert. 153. Matth.) die des Anaxagoras auf die bedeutungsvollste Art anerkennt. Clinton zeigt (II. p. 365—377), dass die Zeitverhältnisse entgegenstehn; u. so wird daher Phil. Andeutung in einer Stelle nur gesucht haben, worin sie nicht beabsichtigt war, eben wie es im Palamedes in Hinsicht der Verurtheilung des Sokrates ergangen ist.“

XXIII. ἸΠΠΟΛΥΤΟΣ Ὁ ΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΟΣ.

Nomen tragoediae apud Pollucem IX, 50. et Stobaeum XII, 10., similiterque *Ἰππόλυτον τὸν κατακαλυπτόμενον* dicit schol. Theocriti II, 10. sed V, 16. Stob.: *E. ἐν Ἰππολύτῳ α', i. e. ἐν Ἰππ. προτέρῳ*, quod verum dramatis nomen fuisse suspicatur editor Valck., alterumque inditum a grammaticis ab eo, quod Hippolytus audita impudica Phaedrae oratione caput obvolverit, exclamans

1.

Stob. 31. p. 211.

*ὦ πότνι! Αἰδῶς, εἴθε τοῖς πᾶσιν βροτοῖς
ξυνοῦσα τ' ἀναίσχυντον ἐξήρου φρενῶν!*

quae etiam Toupii Cur. sec. in Theocr. ad l. c. sententia est. Idem Valck. probe intellexit, Hippolytum superstitem non modo hujus alteram esse editionem, sed diversam fabulam. sic enim vir eruditissimus ed. Hippol. p. XX.: „Sunt inter fragmenta prioris editionis (imo fabulae. Bo.), ommissa Barnesio, quae mihi paene persua-

serint, totam dramatis oeconomiam in editione secunda fuisse mutatam: in prima collocatam cum Hippolyto Phaedram, nec per interpretem*), sed ipsam amorem verbis obscurioribus indicasse privigno novercam; non ab oraculo reversum Thesea, sed ab Inferis reducem in scenam prodiisse; atque adeo in Hippolyto priori eandem nonnunquam rerum fuisse dispositionem, qualis multo deterior obtinet in Hippolyto Senecae, cui suspicor lectam Hippolytum Euripidis. Nec tamen impediunt ista, quominus centeni versus aut prorsus iidem in utraque fuerint editione, aut in altera, tantum hic illic voce mutata, leviter interpolati.“ Etiam Sophocleae Hippolyti idem propemodum fuisse videtur Welckero argumentum, qui sic p. 743.: „Der erste Hippolyt muss seine eigenthümlichen Schönheiten gehabt haben, von Vielen vorgezogen worden sein, weil er sich sonst nicht erhalten (?) hätte; und Soph. hat die Phaedra im Ganzen (?) genommen nicht anders gefasst, als sie darin erschien. Wie also, wenn E. in der gewaltsamen u. von Anfang an handelnden Phädra von Soph. verdunkelt worden wäre, u. darum die leidende u. rührende aufgestellt hätte?“ qui quidem fallitur, cum proprium Euripidis commentum dicit, quod ab Inferis reversum finxit Theseum in hac fabula: Stobaeus enim Eclog. phys. I, 6., p. 174.: *Σοφοκλῆς ἐκ Φαίδρας*, inquit,

α. *Ἐξῆς ἄρ', οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ὄχου θανάων;*

β. *Οὐ γὰρ πρὸ μόρας ἢ τύχη βιάζεται.*

quae procul dubio a Phaedra et Theseo pronuntiata sunt. nisi forte W. permutata hic putavit, ut interdum factum est, nomina horum poëtarum.

Hyginus emendatus fab. 47.: „Phaedra, Minois filia, Thesei uxor, Hippolytum privignum suum adamavit. quem cum non potuisset ad suam perducere voluntatem, tabellas scriptas ad suum virum misit, se ab Hippolyto compressam esse, seque ipsa suspensio necavit. Theseus re audita filium suum moenibus excedere iussit et optavit a Neptuno patre filio suo exitium. Itaque cum Hippolytus equis junctis veheretur, repente e mari taurus apparuit, cujus mugitu equi expavescerent Hippolytum distraxerunt, vitaeque privarunt.“ ex quibus vix intelligas, utram harum Euripidis tragoediarum dicat scriptor.

De occasione scribendi priorem Hippolytum biographus Euripidis Vindob., non multum dissentiente Hafniensi: *Λέγουσι δὲ αὐτὸν γήμαντα* (alteris nuptiis) *τὴν Μνησιλόχου θυγατέρα Χοιρίλην, καὶ νοήσαντα τὴν ἀκολασίαν αὐτῆς, γράψαι τὸ δράμα τὸ πρότερον Ἰππολύτου* (Vind. liber mendose τὸ δρ. πρὸς τὸν Ἰππόλυτον, Hafn. γρ. πρώτων τὸ δρ. τὸν Ἰππόλυτον), *ἐν ᾧ*

*) Imo invita nutrice, ut apud Senecam, id eam fecisse censet Matth. et W. p. 736.

θριαμβεύει τὴν ἀναισχυντίαν τῶν γυναικῶν, ἔπειτα δὲ αὐτὴν ἀποπέμψασθαι.

Personis fabulae probabiliter W. adnumerat paedagogum, cujus, discipulum accusatum defendentis apud Theseum, oratio videtur illa

2.

Stob. 86. p. 498.

Τὸν σὸν δὲ παῖδα σωφρονοῦντι' ἐπίσταμαι,
χρηστοῖς δ' ὁμιλοῦντι', εὐσεβεῖν τ' ἡσκηκότα.
πῶς οὖν ἂν ἐκ τοιοῦδε σήματος κακὸς
γένοιτ' ἂν; οὐδεὶς τοῦτό μ' ἂν πίθοι ποτέ.

quae Hippolyto priori vindicat Monk. ad Hippol. 1249. inepte autem legitur σώματος pro σήματος, signi, indicii, η et ω litteris confusis, ut saepe alias. Valck. Diatr. p. 227, b: „σώματος mutandum videtur in σχήματος, ut sensus sit οὕτως ἐσχηματισμένος, istis ornatus virtutibus, quomodo tandem malus fieret?“ sed nego isto sensu Graecos dixisse σχῆμα et σχηματίζειν. praeterea versum evertit vox σχήματος spondeo immisso in sedem quartam.

Haec commode subjecta fuerint iis, quae idem affert

3.

Stob. 71. p. 434.

Θησεῦ, παραινῶ σοι τὸ λῶστον, εἰ φρονεῖς·
γυναικὶ πείθου μηδὲ τᾶληθῆ κλύων.

ubi vulgo codd.: — παρ. καὶ τὸ λῶστον φρονεῖν, sed Paris. A et B φρονεῖς. secutus sum Gaisfordium et Boissonadeum. Excepta vero superiora puto a verbis illis, quae etiam ipsa servavit

4.

Stob. 91. p. 507.

Ἔβρην τε τίκτει πλοῦτος ἢ φειδῶ βίου,

i. e. Ἐ τε τ. π. μάλλον ἢ φ. β., „Insolentiamque gignit opulenta potius quam parca vita,“ velut Hippolyti; non „Aut parcifas aut fastus est opibus comes,“ ut vertit Grot.

Cui haec respondere potuit Theseus

5.

Stob. 103. p. 562.

Ὅρῳ δὲ τοῖς πολλοῖσιν ἀνθρώποις ἐγὼ
τίκτουσαν ὕβριν τὴν πάροιδ' εὐπραξίαν,

arrogantiam atque superbiam non modo opulentorum esse dicens, sed oriri etiam ex fiducia rerum adhuc bene gestarum, quemadmodum Hippolyto adhuc omnia successerant. paedagogus autem admonitionem finiverit sententia trita de tempore veraci, quo meliora edoctum iri Theseum,

6.

Stob. Eclog. phys. p. 143.

Χρόνος διέρπων πάντ' ἀληθεύειν φιλεῖ.

Prologum egerit nutrix Phaedrae, sicut Medae in cognomini fabula, mulier non minus prudens. cui ista conveniunt

7.

Plut. II. p. 778, b.

*Οἱ γὰρ κύπριν φεύγοντες ἀνθρώπων ἄγαν
νοσοῦσ' ὁμοίως τοῖς ἄγαν θηρωμένοις.*

quanquam neque a persona Chori abhorrent, qui Chorus si constitit, ut in posteriore Hippolyto, ex ancillis Phaedrae, eo aptius ista quoque pronuntiaverit

8.

Stob. 71. p. 432., Clem. Alex. Strom. VI. p. 622, b.

— *Ἀντὶ γὰρ πυρὸς*

*πῦρ ἄλλο μείζον, δυσμαχώτερον πολὺ,
γυναῖκες ἐβλαστοῦμεν.*

quae ἄμετρα et mendosa jacent in libris, praesertim Clementis. Stobaeus quidem *Ἀντὶ πυρὸς γὰρ ἄλλο πῦρ μ. ἐκβλαστοῦμεν γυν. πολὺ δυσμ.* Euripidem imitatus, sed inepte, Palladas:

*Ὁ Ζεὺς ἀντὶ πυρὸς πῦρ ὠπάσεν ἄλλο γυναῖκας·
εἶθε δὲ μήτε γυνή, μήτε τὸ πῦρ ἐφάνη.*

*πῦρ μὲν δὴ ταχέως καὶ σβέννυται· ἡ δὲ γυνή πῦρ
ἄσβεστον, φλογερόν, πάντοτ' ἀναπτόμενον.*

Post prologum Phaedra produisse putanda est insomnis propter amorem, lunamque invocans. fortasse etiam artis magicae instrumenta afferri jussit. Propertius II, 1, 3. apud Hartungum Eur. restit. p. 42.

Seu mihi sint tangenda novercae pocula Phaedrae,
pocula privigno non nocitura suo.

et comparat eam cum Theocriti pharmaceutria scholiastes ejus ad II, 10. sic autem grammaticus: *Ταῖς ἔρωτι κατεχομέναις τὴν σελήνην μετακαλεῖσθαι σύνηθες, ὡς καὶ Ε. ποιεῖ Φαίδραν πράττουσαν ἐν τῷ κατακαλυπτομένῳ Ἰππολύτῳ.* cf. Hippol. poster. 487. (509.) seqq.

Phaedram secuta Nutrix deterrere studet a malo proposito; sed nihil proficit, excusante illa Veneris potentiam, necessitatem omnia audendi in rebus magni momenti, denique ipsius Thesei, velut viam monstrantis, amores illicitos (fr. 9—13.).

9.

Athenaeus XIII. p. 599, f, sequ., Stob. Eclog. phys. p. 149.

*Τὴν Ἀφροδίτην οὐχ ὄρας ὄση θεός;
ἦν οὐδ' ἂν εἴποις οὐδὲ μετρήσειας ἂν*

ὅση πέφυκε κάφ' ὅσον διέρχεται.
αὕτη τρέφει σὲ, κάμῃ, καὶ πάντα βροτούς.

- 5 τεκμήριον δὲ μὴ λόγῳ μόνον μάθης,
ἔργῳ δὲ δείξω τὸ σθένος τὸ τοῦ θεοῦ.
ἔρᾳ μὲν ὄμβρου γαῖ', ὅταν ξηρὸν πέδον
ἄκαρπον ἀνχμῶ νοτίδος ἐνδεῶς ἔχη·
ἔρᾳ δ' ὁ σεμνὸς οὐρανὸς πληρούμενος
10 ὄμβρου πεσεῖν ἐς γαῖαν ἀφροδίτης ὑπο·
ὅταν δὲ συμμιχθῆτον εἰς ταύτον δύο,
τίκτουσιν ἡμῖν πάντα κάκτροφουσ' ἅμα,
ὄθεν βρότειον ζῆ τε καὶ θάλλει γένος.

Haec partim Aristoteles quoque Eth. Nic. VIII. 1, 6. et Magn. Moral. II, 11., Plut. Moral. p. 756, e, aliique afferunt, aptissima hujus fabulae argumento, non Oedipi, ut visum Fulvio Ursino Virg. collat. cum Graecis p. 156. et Musgravio.

10.

Stob. tit. 12. p. 140.

Ἔργῳ φημι καὶ νόμον γε μὴ σέβειν
ἐν τοῖσι δεινοῖς τῶν ἀναγκαίων πλέον.

11.

Idem 49. p. 355.

Οὐ γὰρ κατ' εὐσέβειαν αἱ θνητῶν τύχαι,
τολμήμασιν δὲ καὶ χειρῶν ὑπερβολαῖς
ἀλίσκεται τε πάντα καὶ θηρεύεται.

12.

Id. 61. p. 388.

Ἔχω δὲ τόλμης καὶ θράσους διδάσκαλον
ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατον
Ἔρωτα, πάντων δυσμαχώτατον θεῶν.

13.

Plut. Moral. p. 28, a. de Euripide: Καὶ ὁ σύσκηνος αὐτοῦ (Σοφοκλέους) πάλιν ὁρᾷς ὅτι τὴν γε Φαίδραν καὶ προσεγκαλοῦσαν τῷ Θεσεί πεποίηκεν, ὡς διὰ τὰς ἐκείνου παρανομίας ἐρασθεῖσαν τοῦ Ἰππολύτου. W. p. 738.: „Nichts ist natürlicher als dass eine Phädra, wie sie schon in den vorstehenden wenigen Bruchstücken sich zeichnet, die Schuld ihrer Liebe auf Theseus selbst wirft.“

Ex Phaedrae oratione amatoria nihil superest, nisi forte eo pertinent fragm. 6. et 8. Respondit ei inter alia Hipp. illis, quae I. loco posuimus. Pro explorato autem habens noverca, ut in Senecae tragoedia 618 — 628., periisse Theseum apud Inferos, ubi regnum Athenarum offert juveni, aliaque magnifica promittit, indignatus ille clamat

14.

Aristoph. Vesp. 722. (748.), ubi Schol.: *Ἐξ Ἰππολύτου Εὐριπίδου.*

Μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ!

seque abripit. Phaedram consolatus fuerit Chorus, ut potuit, et amore perditam miseratus fortasse deos tanti mali auctores acceperit his verbis

15.

Justin. Mart. de Monarch. p. 107.

Ἄλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα κραίνουσιν θεοί.

Tum ab Inferis Theseus rediens, rursus conspecta luce,

16.

Stob. 118. p. 601.

*ὦ λαμπρὸς αἰθῆρ, inquit, ἡμέρας θ' ἀγνὸν φάος,
ὡς ἦδ' ἄν λεύσσειν τοῖς τε πράσσουσιν καλῶς,
καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν, ὧν πέφυκ' ἐγώ!*

Infelicem se vocat Theseus, cui, vix liberato ab Hercule, relinquendus fuit in captivitate apud Inferos amicus Pirithous, quem Proserpinae insidiantem comitatus erat, opem laturus. v. Plut. Thes. c. 37., 38., 40., Paus. Att. c. 17. etc.

Theseus ad Hippolytum, audita ejus oratione, qua eloquenter defendit crimen, sed non persuaso patre,

17.

Stob. tit. 80. p. 472.

*Φεῦ φεῦ, τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν
φωνήν, ἢ ἦσαν μηδὲν οἱ δεινοὶ λέγειν!
νῦν δ' εὐρόοισι στόμασι τάληθέστατα
κλέπτουσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν ἄχρη δοκεῖν.*

Corripi et vinctum adduci jusserat filium. jam in exilium eum eiecit, Attica in perpetuum interdicta. quam legem durissimam ubi ille accepit, Theseus perseverans in ira hisce pergit

18.

Erotian. *Διεβλήθησαν: παρελογίσθησαν, ὡς καὶ Ε. ἐν Ἰππολύτῳ φησὶν*

*Τί δ', ἦν λυθεῖς με διαβάλης, παθεῖν σε δεῖ;
Quid, si solutus fallis? quam poenam meres?*

Sic dimissus Hippolytus ad stabula equorum suorum abit profecturus.

19.

Pollux IX, 50. — *Καὶ στάσις ἵππων, ὡς Ε. ἐν Ἰππ. καλυπτομένῳ*

— *Πρὸς ἵππων εὐθύς ὀρμήσας στάσιν.*

Navem eum conduxisse putat Hartungus propter illa Erotiani p. 118. *Διόπω: τῷ τῆς νηὸς ἐπιμελητῇ, παρὰ τὸ διοπτρεύειν. Ἀττικῇ δὲ ἡ λέξις, κειμένη καὶ παρ' Ἀριστοφάνει (Byzantino) ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι, καὶ παρ' Ἀλσχύλῳ ἐν Σισύφῳ, καὶ Εὐριπίδῃ ἐν Ἴππ.*

Epilogum egisse Dianam, sicut in Hippolyto coronifero, qui est in manibus, sentio cum Welckero. Cultum divinum (qui Troezene viguit, ut auctor est Diod. IV, 64.) heroïs probissimi faulrix illius dea imperavit. quare beatum eum in morte praedicat Chorus illis, quae leguntur

20.

Stob. 5. p. 63.

ὦ μάκαρ, οἷας ἔλαχες τιμὰς,
Ἴππόλυθ' ἥρωσ, διὰ σωφροσύνην!
οὔποτε θνητοῖς
ἀρετῆς ἄλλη δύναμις μείζων·
ἦλθε γὰρ ἢ πρόσθ', ἢ μετόπισθεν,
τῆς εὐσεβίας χάρις ἐσθλή.

XXIV. Κ Α Δ Μ Ο Σ.

Apollodorus III, 5, 4. Ὁ δὲ Κάδμος μετὰ Ἀρμονίας (haec uxor ejus fuit, Martis et Veneris filia secundum Apollod. III, 42. et alios.) Θήβας ἐκλιπῶν (taedio vitae post mortes liberorum Penthei, Inonis, nepotis Actaeonis etc. v. E. Bacch. 1165—1187. id enim verisimilius quam regno expulsum esse Cadmum ab Amphione et Zetho, ut persuadere vult Syncellus p. 157. cf. Heyn.) πρὸς Ἐγγέλεας παραγίνεται. τούτοις δὲ ὑπὸ Ἰλλυριῶν πολεμουμένοις ὁ θεὸς ἐχορησεν, Ἰλλυριῶν κρατήσειν, ἐὰν ἡγεμόνας (vulgatum ἡγεμόνα dudum est cum correximus ann. ad Bacch. 1194.) Κάδμον καὶ Ἀρμονίαν ἔχωσιν*). οἱ δὲ πεισθέντες ποιοῦνται κατὰ Ἰλλυριῶν ἡγεμόνας τούτους, καὶ κρατοῦσι· καὶ βασιλεύει Κάδμος Ἰλλυριῶν, καὶ παῖς Ἰλλύριος αὐτῷ γίνεται. Ἀΐδις δὲ μετὰ Ἀρμονίας εἰς δράκοντα μεταβαλὼν, εἰς Ἡλύσιον πεδῖον ὑπὸ Διὸς ἐξεπέμφθησαν. cf. Hygin. fab. 6., Ovid. Met. IV, 562 seqq., Pind. Pyth. III.

Non indignum tragoedia argumentum; quod tamen sugillat Horatius, cum dicit A. P. 185.

*) Videtur Pythia dixisse

Ἰλλυριῶν φῆμ' Ἐγγέλεας πολέμοιο κρατήσειν,
ἡγεμόνας Κάδμον τε καὶ Ἀρμονίαν εἰ ἔχωσι.

Clare Encheleas sive Enchelenses ab Illyriis distinguit Apollod.; item Herodotus IX, 43. (ἐς Ἰλλυριοὺς τε καὶ τὸν Ἐγγέλεων στρατόν). Pausan. IX, 5, 1. aliique Illyriis adnumerant. v. Bähr. ad Herodot. V, 61.

Nec pueros coram populo Medea trucidet,
aut humana palam coquat exta nefarius Atreus,
aut in avem Progne vertatur, Cadmus in anguem.

fuit nimirum ille admirator Aeschyli, Sophoclis et antiquiorum Tragicorum, apud quos Nuntii narrant multa, quae E. majoris effectus gratia in scenam produxit. v. Cresphont. 12., Cress. 15., Lamiam. Itaque nihil prohibet, quominus credamus, Flaccum, cum ista scriberet, ipsum Euripidem in animo cogitasse; quod tamen negat Meinek. in libro menstruo inscripto „Zeitschr. f. A. a. 1843, X.“ qui etiam Nuntii verba putat illa, quae tanquam Euripidea affert Hermogenes de Invent. IV, 12., vol. 3. p. 180. ed. Walz., procul dubio ad hanc fabulam referenda:

1.

Ὀἴμοι, δράκων μου γίνεται τό γ' ἡμῖν·
τέκνον, περιπλάκηθι τῷ λοιπῷ πατρί!

quibus similia habet Ovidius l. c.

2.

Probus ad Virg. Eclog. VI, 31. „Magnum per inane: accipere debemus aëra, quem E. in Cadmo χάος appellavit sic: Οὐρανός ὑπὲρ ἡμᾶς καινῶς φοιτῶν ἔδος δαιμόνιον, τὸ δ' ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς οἱ μὲν ὀνομάζουσι χάος.“ Corruptissima haec alii aliter restituere conati sunt. Valck. Diatr. p. 12.:

— Οὐρανός θ' ἡμᾶς ὑπερ,
καὶ γῆ, βροτῶν κοινόν τε δαιμόνων θ' ἔδος·
τὸ δ' ἐν μέσῳ τοῦ γ' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς
χάος μὲν ὀνομάζουσιν.

quae ipsi, ut erat modestus Criticus, nondum sincere scripta videbantur. Mitto infeliciora etiam commenta, satisque habeo symbolam meam dare hanc:

— Οὐρανός θ' ὑπέρμεγας,
κοινόν τε φωτῶν ἠδὲ δαιμόνων ἔδος,
τὸ δ' ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς,
ἣν οἱ μὲν ὀνομάζουσιν οὐσίαν χάος.

quorum versuum postremo quod posuimus οὐσίαν videtur forte neglectum esse a scribis post simile vicinum — ουσιν. verbis κοινόν τε — ἔδος terra describitur.

Quae Incertorum huc trahit Hartungus, Hygini usus dicam an abusus fabulis 184. et 240., vide apud ipsum.

XXV. ΚΡΕΣΦΟΝΤΗΣ.

Apollodorus II, 8, 5, 5. Κρεσφόντης (Heraclida) δὲ, οὐ πολὺν Μεσσήνης βασιλεύσας χρόνον, μετὰ δύο παίδων φονεῦθεις ἀπέθανε· Πολυφόντης δὲ ἐβασίλευσεν, αὐτὸς τῶν Ἡρακλειδῶν ὑπάρχων (et frater Cresphontis), καὶ τὴν τοῦ φονεθέντος γυναῖκα ἄκουσαν Μερόπην ἔλαβεν. ἀνηρέθη δὲ καὶ οὗτος. τρίτον γὰρ ἔχουσα παῖδα Μερόπη καλούμενον Ἄλυτον ἔδωκε τῷ ἑαυτῆς πατρὶ (Cypselo, Aegypti [Iliad. β', 604. cf. Paus. IV, 3, 3., VIII, 5, 5.] filio, Arcadiae regi notissimo) τρέφειν· οὗτος ἀνδρωθεὶς, καὶ κρύφα κατελθὼν, ἔκτεινε Πολυφόντην, καὶ τὴν πατρῶαν βασιλείαν ἀπέλαβεν. libri αὐτῶν τῶν Ἡρακλ., quae correxerunt Faber et Clavierius. Aegyptus, Meropes filius, servatus a matre, sumpsit nomen Telephontis, quo nomine isto delitescens Polyphontis insidias eluderet, ut probabiliter censet Lessing. Hamb. Dram. 40. (I, 315.), assentiente W. p. 840. Hyginus fab. 137.: „Polyphontes, Messeniae rex, Cresphontem, Aristomachi filium, cum interfecisset, ejus imperium et Meropen uxorem possedit.“ Idem fab. 184., cujus initium desideratur: „... Cum qua (male supplent „Merope,“ quasi illa Polyphontem adjuvisset in caede Cresphontis, quae invita nupsit interfectori. arbitror ponendum esse „Tumque.“) Polyphontes, occiso Cresphonte, regnum occupavit. filium autem ejus infantem Merope mater [quem ex Cresphonte habebat] absconse ad hospitem in Aetoliam mandavit. Hunc Polyph. maxima cum industria quaerebat, aurumque pollicebatur, si quis eum necasset. Qui postquam ad puberem aetatem venit, capit consilium, ut exequatur patris et fratrum mortem. (malim „mortes.“) itaque venit ad regem Polyphontem aurum petitum, dicens se Cresphontis et Meropes interfecisse filium Telephontem. (libri per hallucinationem scribarum „Cresph. interf. fil. et Mer. Tel.“) Interim (hoc ineptum est: scribam Etenim) rex eum jussit in hospitio manere, ut amplius de eo perquireret. Qui cum per lassitudinem obdormisset, senex, qui inter matrem et filium internuntius erat, flens ad Meropen venit, negans eum apud hospitem esse, nec comparere. Mer. credens eum esse filii sui interfectorum, qui dormiebat, in Chalcidicum cum securi venit inscia, ut filium suum interficeret; quem senex cognovit (imo „agnovit“) et matrem ab scelere retraxit. Mer. postquam vidit, occasionem sibi datam esse ab inimico se ulciscendi, redit cum Polyphonte in gratiam. rex laetus cum rem divinam faceret, hospes falso simulavit se hostiam percussisse (scrib. „percussum iisse“), eumque interfecit, patriumque regnum adeptus est.“

Hoc videtur argumentum fuisse fabulae Euripideae, quam nobilissimam latine, sed libere, ut illi solent, vertit Ennius, recentiorum vero praeter Alfierium imitati sunt Maffei, Voltarius et alii, de quibus exponit Lessing. l. c. in superioribus 36.—50. (I, 289.—400.)

qui cum miretur nomen inditum tragoediae a tritagonista, quod sane insolens, videndum an librarii peccaverint, reponendumque sit *ἐν Κρεσφοντείᾳ* pro *ἐν Κρεσφόντῃ* apud Eustratium aliosque: uberem enim trilogiae materiam Cresphontis, Meropes, Aegyptique seu Telephontis historia praebebat. Quodsi E. non apud avum matrem Cypselum, sed apud Aetolum quendam latuisse fecit Aepyrum, in hoc a Graeco discrepat Latinus, cujus in fabula partes sunt illius, irati, ut conjicias, Polyphonti ob insidias Aepyro structas, filiamque, quam olim illi in matrimonium dederat, jam abducere studentis divortio, ut scimus ex Rhetoricorum ad Herenn. II, 24., ubi male „Cresphontem“ scriptum est pro „Polyphontem“, quod non fugit Welckerum p. 838. sed eum locum, quoniam pluribus maculis adpersus est, integrum adscribam emendatum:

Merope. Injuria abs te adficio indigna, pater:
nam si improbum Polyphontem existimaveras,
cur me huic locabas nuptiis? sin est probus,
cur tandem invitam invitum cogis linqere?

5. Cypselus. Nulla te indigna, o gnata, adficio injuria.
Si probus est, bene locavi; sin, divortio
te liberabo incommodis. Duxi probum;
erravi; post cognovi, et fugio cognitum.

libri versu 4. „cur talem (tādem, tālem).“ 7.

— sin est improbus,
divortio te liberabo incommodis.
cur me huic locabas nuptiis? Duxi probum etc.

in quibus inepte repetita sunt verba „cur — nuptiis?“ recte omissa illa a Scriverio et Welckero, sed non habita ratione versuum restituendorum. glossatorem quidem τῷ „sin“ adscripsisse „sin est improbus,“ nemo est quin monitus animadvertat.

Jam singula percenseamus.

Cresphonte dudum occiso nonnisi umbrae ejus potuerunt esse partes in hoc dramate, sicut Polydori umbrae in Hecuba. Prologum eum egisse putat W., convenitque sane prologo sedata, ne dicam frigida, oratio, cujus particulas nonnullas habet Strabo VIII., p. 563. ed. Almelov., III. p. 191. Tauchniz. praeterea Plut. Consol. ad Apollon. t. II. p. 110.: Ὁ Κρεσφόντης δὲ ποῦ ὁ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ, περὶ τοῦ Ἡρακλέους λέγων,

1.

*Εἰ μὲν γὰρ οἰκεῖ, φησὶ, νεοτέρας ὑπὸ χθονὸς
ἐν τοῖσιν οὐκέτ' οὔσιν, οὐδὲν ἂν σθένει.*

ubi *Εἰ* est ὅτι, quandoquidem: neque enim dubitare poterat umbra de umbra, an esset apud Inferos.

2.

Strabo l. c. de Peloponneso: *Περὶ δὲ τῆς φύσεως τῶν τόπων καὶ τούτων (Laconicorum), καὶ τῶν Μεσσηνιακῶν, ταῦτα μὲν ἀποδεκτέον λέγοντος Εὐριπίδου. τὴν γὰρ Λακωνικὴν φησιν ἔχειν*

*Πολλὴν μὲν ἄροτον, ἐκπονεῖν δ' οὐ ῥάδιον·
κοίλη γὰρ, ὄρεσι περιδρομος, τραχεῖά τε,
δυσεῖσβολός τε πολεμίοις·*

τὴν δὲ Μεσσηνιακὴν καλλικαρπον,

*κατάρχον τε μυρίοισι νάμασι,
καὶ βουσί καὶ ποιμναισιν εὐβοτωτάτην,
οὔτ' ἐν πνοαῖσι χείματος δυσχείμερον,
οὔτ' αὖ τεθρίπποις ἡλίου θεομήν ἄγαν.*

*καὶ ὑποβάς τῶν πάλων φησιν, ὧν οἱ Ἡρακλεῖδαι περὶ τὰς
χώρας ἐποιήσαντο, τὸν μὲν πρότερον γενέσθαι*

γαίης Λακαίνης κύριον, φαύλου χθονός,

τὸν δὲ δεύτερον Μεσσηνίας,

ἀρετὴν ἐχούσης μείζον' ἢ λόγῳ φράσαι.

τὴν δὲ Λακωνικὴν καὶ τὴν Μεσσηνιακὴν ὀρίξειν αὐτοῦ φήσαντος

*Πάμισον (Messeniae fluvium) εἰς θάλασσαν ἐξορμώ-
μενον,*

*οὐ συγχωρητέον. — οὐκ εὖ δὲ οὔδ' ὅ τι, τῆς Μεσσηνίας
ὁμοίως ἐπιθαλαττίας οὔσης τῇ Λακωνικῇ, φησὶν αὐτὴν „πρόσω
ναυτίλοισιν“ εἶναι. ἀλλ' οὐδὲ τὴν Ἥλιον εὖ διορίζει,*

*πρόσω δὲ βάντι ποταμὸν Ἥλις ἢ Διὸς
γείτων κάθηται.*

In hisce *δυσεῖσβολός τε πολεμίοις* pro *δύσβολός τε πολέμοις*, *νάμασι* pro *ἄρμασι*, et *εὐβοτωτάτην* pro *εὐβοτάτην*, scribendum esse vidit Casaub., *ποιμναισιν* pro *ποιμέσιν* Valck. ad Phoen. 248., qui etiam versum *Πάμισον* etc. eruit. praeterea non est ferendum *ὑποβάς* pro *ἐπιβάς*, aggressus, transiens ad, nec soloecismo carent verba *πρόσω δὲ β. ποταμὸν*, sed ponendum esse suspicor *πρόσω δὲ ποταμοῦ βάντι γ'* (vel *βάντος*) Ἥλις etc.

3.

Εἰρήνη βαθύπλουτε καὶ καλλίστα μακάρων θεῶν,
asynart., 2 glyc.

ξηλός μοι σέθεν, ὡς χρονίζεις· δέδοικα δὲ μὴ πρὶν
priap.

πόνοις ὑπερβάλη με γῆρας, iamb. d. hyp.

πρὶν σὰν χαρίεσσαν προσιδεῖν ὦραν, ion. a maj. tr.
catal.

5 *καὶ καλλιχόρους ἀοιδὰς, φιλοστεφάνους τε κώμους.*
asynart., anap. d. brach. log. et glyc. hyp.

ἴθι μοι, πότνα, πάλιν, ion. a min. d. catal.

τὰν δ' ἐχθρὰν Στάσιν εἶργ' ἀπ' οἴκων, τὰν μαινο-
μέναν τ' Ἔριν, pri.

θηκτῷ τεροπομέναν σιδάρω! glyc. hyp.

Carmen Messeniorum, ex quibus constitisse videtur Chorus. factio-
num atque discordiarum intestinalium (v. Paus. l. c.) pertaesi Pacem
implorant, ut redeat. metri inprimis gratia scripsi cum Meinekeo
l. c. in prolegomenis Cadmi πότνια pro πότνια. praeterea libri:
πόλιν τὰνδ' ἐχθρὰν —, quae emendavit Bergk. apud W. p. 1603.

Choro item tribuerim fragmenta duo, quae sequuntur.

4.

Sextus Empir. Pyrrhon. hypot. III, 24, 230., p. 186., Clem.
Alex. Strom. III. p. 432. ed. Sylb., Stob. 119. p. 603.

Ἐχρῆν γὰρ ἡμᾶς σύλλογον ποιουμένους
τὸν φύντα θρηνεῖν, εἰς ὅσ' ἔρχεται κακὰ,
τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον
χαίροντας εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων.

Versus etiam a Plutarcho Moral. p. 36, e, et aliis vel omnes, vel
ex parte allati, quos ex Euripidis Cresphonte petitos esse docet,
qui vertit, Cic. Tusc. Quaest. I, 48. V. 1. Stob. ἐχρ. μέν. Clem.
et Aristides t. II. p. 199. ἔδει γάρ. 2. Stob. τὸν ζῶντα. 3. Sext.
καὶ κακῶν π.

5.

Stob. 92. p. 511.

Κέρδη τοιαῦτα χροῖ τινὰ κτᾶσθαι βροτῶν,
ἐφ' οἷσι μέλλει μήποθ' ὕστερον στένειν.

His chorus Polyphontis violentiam et crudelitatem improbaverit, for-
tasse post caedem ejus, ut placet Welckero.

E priore colloquio Meropes cum Polyphonte, exprobrantis ei
caedem Cresphontis.

6.

Gellius VII, 3. „Recte hoc vitio dat Lucilius poetae Euripi-
dae, quod, cum Polyphontes rex propterea se interfecisse fratrem
(Cresphontem) diceret, quod ipse antea consilium de nece ejus ce-
pisset, Merope fratris uxor hisce eum verbis eluserit:

Εἰ γὰρ σ' ἔμελλεν, ὡς σὺ φῆς, κτείνειν πόσις,
χροῖ καὶ σὲ μέλλειν, ὡς χρόνος δῆθεν παρῆν.

Si te, ut ais, interficere vir voluit meus (male codd.: tuus),

Sat erat tibi quoque velle, cum tempus foret.“

Neque Euripidis sententiam perspexit bonus vir Gellius, nec, quid
reprehenderet Lucilius, intellexit. μέλλειν Graecis dicitur cum is,
qui capit, vel cepit, consilium de aliqua re, tum ille, qui cuncta-
tur: priore sensu E. dixit ἔμελλεν, posteriore μέλλειν, mulier
autem ludit ambiguo verbo, eumque lusum seu sarcasmm vitio

dedisse Euripidi videtur Lucilius, tanquam indignum gravitate tra-
goediae. sed vere Horatius Sat. I, 10, 14.

— Ridiculum acri

fortius et melius magnas plerumque secat res.

recte Matth. de verbis ὡς — παρῆν: „Ironice haec dicta esse,
particula δῆθεν indicat: quippe tempus scilicet cunctandi
aderat, satis temporis erat, ut cunctari et rem differre facile
posses.

In has angustias adductus Pol. nihil nisi vulgare istud et ignobile
invenit, quod respondeat, se sibi proximum esse.

7.

Schol. Eurip. ad Med. 85. Τῇ δὲ διανοίᾳ ταύτῃ καὶ ἐν
Κρεσφόντῃ κέχρηται οὕτως

Ἐκεῖνο γὰρ πέπονθ', ὅπερ πάντες βροτοί·

φιλιῶν μάλιστ' ἑμαυτὸν οὐκ αἰσχύνομαι.

πάντες pro ἅπαντες Meinek. l. indicato ad fr. 3.

8.

Stob. 31. p. 212.

Αἰδῶς ἐν ὀφθαλμοῖσι γίννεται, τέκνον.

Vox Meropes, postquam filium agnovit, quem interficere vo-
luerat. ita W. p. 835.

Meropes fictae orationes ad Polyphontem post adventum atque
agnitionem filii, quibus orationibus securum reddit tyrannum.

9.

Plut. t. II. p. 110, d. Ἡ δὲ Μερόπη λόγους ἀνδρώδεις
προφερομένη κινεῖ τὰ θεάτρα, λέγουσα τοιαῦτα,

Τεθναῖσι παῖδες οὐκ ἔμοι μόνῃ βροτῶν,

οὔδ' ἀνδρὸς ἐστέρην μί', ἀλλὰ μυρία

τὸν αὐτὸν ἐξήντησαν ὡς ἐγὼ βλον.

libri o. ἀνδρὸς ἐστέρημεθ', quod frustra sunt qui tuentur. pro
ἐστέρημια forte scriptum ἐστέρημιθ, quemadmodum ante Bentlejum
ὄθριξε pro ὀάριξε legebatur apud Hesychium, facile abierit in
ἐστέρημεθ'.

10.

Schol. Eurip. Phoen. 159. Περὶ δὲ τοῦ πλήθους τῶν
Νιοβιδῶν αὐτὸς E. ἐν Κρεσφόντῃ λέγει

— Καὶ δις ἑπτ' αὐτῆς τέκνα

Νιόβης θανόντα Λοξίου τοξεύμασιν.

Corrupta: nam et inutile est αὐτῆς, et verbo finito caret oratio,
quod insolitum. Potest, ut E. dixerit Κεῖδεν δις (κειδῆδις, κει-
δις, καιδις) ἑ. αὐτῆς τ. Νιόβη etc.

— viditque septem liberos

Niobe sagittis mortuos Apollinis.

11.

Plut. Moral. p. 90, a.

— *Αἱ τύχαι δέ με,
μισθὸν λαβοῦσαι τῶν ἐμῶν τὰ φίλτατα,
σοφὴν ἔθηκαν.*

Pretio carissimorum fortunae mihi
sapere dederunt.

Meropes verba, Aepytyum dormientem, a quo interfectum putat filium, securi percussuræ.

12.

Plut. ibidem p. 998, e. *Σκόπει δὲ καὶ τὴν ἐν τῇ τραγωδία Μερόπην ἐπὶ τὸν υἱὸν αὐτὸν, ὡς φονέα τοῦ υἱοῦ, πέλεκυν ἀραμμένην, καὶ λέγουσαν*

*Ὀσιωτέραν δὴ τήνδ' ἐγὼ δίδωμι σοὶ
πληγὴν*

(Te sanctiore ego hac percello scilicet
plaga),

*ὅσον ἐν τῷ θεάτρῳ κίνημα ποιεῖ, συνεξορθιάζουσα φόβῳ καὶ
δέος, μὴ φθάσῃ τὸν ἐπιλαμβανόμενον (assumptum, adiutorem)
γέροντα, καὶ τρώσῃ τὸ μειράκιον.*

13.

Idem ib. p. 63, a.

*Φίλους δὲ τοὺς μὲν μὴ χαλῶντας ἐν λόγοις
κέκτησο, τοὺς δὲ πρὸς χάριν, σὺν ἡδονῇ
τῇ σῇ πονηροῦς, κλειθρον εἰργέτω στέγης.*

Praeceptum vitae regendae, quod peracta caede Polyphontis mater dat filio jam regnaturo.

XXVI. ΚΡΗΣΣΑΙ.

E Matth. p. 129.: „Fabula a Cressarum mulierum, quae Aëropen Catrei Cretensis (imo Cretensium regis, filii Minois II. et Pasiphaës vel Cretes. v. Apollod. III, 1, 2. Both.) filiam Argos comitatae erant (Atreo nupturam. B.), choro nominata. In ea Atrei et uxoris Aëropes (v. Helen. 391., Orest. 18.) historiam exhibitam esse apparet e schol. Aristoph. ad Vesp. 759. (733.), et ostendit Bentl. epist. ad Mill. p. 471. seqq. ed. Lips. Etiam Ran. 873. (833.) schol.: *Ἀπολλώνιος δὲ, ὅτι δύναται καὶ εἰς τὴν Ἀντιόπην (leg. Ἀερόπην) τὴν ἐν ταῖς Κρήσσαις (sic Bentl. pro Κρήταις) εἰρηθεῖν, ἣν εἰσήγαγε πορνεύουσαν. Thyestae in ea partes fuisse colligo e schol. Aristoph. Ach. 432. (400.) ad verba τῶν Θυεστειῶν ῥακῶν. ἦτοι τὰ τῶν Κρησῶν, ἢ αὐτοῦ τοῦ Θυέστου. Inducebatur igitur, puto, Thyestes ab Atreo*

post adulterium cum Aërope factum in exilium ejectus, (Hygin. fab. 86.) Reverso Thyestae convivium illud apparatus fuit, de quo fr. 12. 13. — Quod vero schol. Soph. Aj. 1297. (1209.) narrat ad verba „ἐφῆκεν ἔλλοις ἰχθύσιν“: *Ἡ ἱστορία ἐν ταῖς Κρήσσαις Εὐριπίδου, ὅτι διαφθαρεῖσαν αὐτὴν (Ἀερόπην) λάθρα ὑπὸ θεράποντος ὁ πατὴρ Ναυπλίου παρέδωκεν ἐντειλάμενος ἀποποντῶσαι· ὃ δὲ οὐκ ἐποίησεν, ἀλλ' ἐνεγγύησε Πλεισθένει* [patri Agamemnonis et Menelai*]), id vel in prologo ejus fabulae, vel ab Atreo opprobriis uxorem vexante, expositum esse censeo. Ad hanc fabulam autem retuli etiam ea, quae ex Atreo vel Thyeste citantur, cujus nominis fabulas Euripideas nullas fuisse ostendit Valek. Diatr. p. 12. (Imo suspicatur tantummodo, nec persuadet, cum notum sit, pluribus interdum nominibus fabulas inscripsisse Graecos. B.)“

Hyginus fab. 258. „Atreus et Thyestes germani cum in dissensione sibi nocere non possent, in simulatam gratiam redierunt; qua occasione Th. cum fratris uxore concubuit. Atr. vero ei filium (ipsius Atrei, Plisthenem, quem pro suo educaverat Th., ut refert Hyg. fab. 86. B.) epulando apposuit. (Hyg. fab. 88., ut inconstans est, promiscue nunc his, nunc illis, usus auctoribus: — „filiosque ejus infantes Tantalum et Plisthenem occidit et epulis Thyesti apposuit; qui cum vesceretur, Atreus imperavit brachia et ora puerorum adferri“) quae sol, ne pollueretur, aufugit. Sed veritatis hoc est, Atreum apud Mycenae (imo „apud Mycenaeos,“ sicut post Thales in Ionia. v. Cic. De Div. I, 49. B.) primum solis eclipsin invenisse; cui invidens frater ex urbe discessit.“ Tres Thyestae liberos obsides ab eo accepisse atque ad aras immolasse Atreum finxit Seneca Thyeste, Sophoclis Atreo insistens vestigiis. v. Hartung. Eur. restit. p. 183. et, quem auctorem citat, schol. Eurip. ad Orest. 16. et 800. Quod attinet ad inventum illud Atrei astronomicum, videntur antea Mycenaei, ut de aliis quoque populis accepimus, adeo perterrefactos fuisse solis defectione, ut de salute

*) Apollod. III, 2, 2. *Ἀερόπην δὲ καὶ Κλυμένην Κατρεὺς Ναυπλίου δίδασιν εἰς ἄλλοδαπὰς ἠπειροὺς ἀπεμπαλῆσαι. τούτων Ἀερόπην μὲν ἔγχε Πλεισθένης, κ. (i. e. καὶ, quo siglo utar in posterum) παῖδας Ἀγαμέμνονα κ. Μενέλαον ἔτεκε· (sic Hesiodus secundum schol. ad Iliad. α', 7. ipse Apollod. III, 10, 8.: *Μενέλαος Ἀτρείως.*) Κλυμένην δὲ γαμεῖ Ναυπλίου, κ. τέκνων πατὴρ γίνεται Οἶακος κ. Παλαμήδους. ibi Heyn. Obs. p. 213.: „Filiis Aërope et Clymenen vendit pater, quod eas stupro corruptas esse intellexerat. cf. Mezir. ad Ovid. Heroid. t. II. p. 250. (Plut. Solone p. 91, a. mos communis, ut videtur, Graecorum, quibus etiam fas fuit mergere impudicas filias vel sorores. B.) — Plisthenis filii fuere Agamemnon et Menelaus, vulgo Atrei habiti: v. Schol. Iliad. β', 249. (cf. praeterea schol. Eur. Orest. 5., Serv. ad Aen. I, 458., Dictyn I, 1., V, 16., quos W. laudavit. B.) Mirum vero, in hunc Nauplium incidisse poetarum ingenia, cui puellas ad vendendum traditas narrarent: nam etiam Auge ab Aleo patre Nauplio, ut eam venderet, tradita fuit II, 7, 4. §. 3.“*

sua desperantes vel manus sibi afferrent. igitur eo phaenomeno explicato se populum servasse, et, quamvis fatalem**) ei arietem aureo vellere Thyestes surripuerit, praemium a gratis civibus regnum paternum accepisse dicit Atreus his verbis, quae affert

1.

Achil es Tattius *Περὶ σφαίρας*, Petav. Uranolog. p. 122. 140,
Δείξας γὰρ ἄστρον τὴν ἐναντίαν ὁδὸν
δήμους τ' ἔσωσα, καὶ τύραννος ἰζόμην.

recte contrarium solis cursum, qui videtur, astrorum se docuisse ait gentes, quo defectio solis efficitur.

Igitur hoc fere videtur argumentum fuisse tragoediae.

Revocatus ab exilio Thyestes, postquam Mycenae rediit cum duobus filiis, ficta benevolentia exceptus ab Atreo in spem regni recuperandi erigitur, et clam instaurata consuetudine cum Aërope rursus insidias struit fratri, suadetque adulterae, ut occidat filios Agamemnonem et Menelaum; quod scelus illa, quamvis improba, tamen abominata

(Apollon. Dysc. Anecd. Bekk. p. 514, 5.

2.

ἔγὼ χάριν σὴν παῖδας οὐ κατακτενῶ.)

nihilominus illicito amori indulgere pergit. qua re comperta Atreus furere, mortemque intentare adultero, qui ad aram confugit, persequente fratre, ut vel inde vi abstrahat nocentem.

(Aristoph. Vesp. 732. [762.]

3.

— *τοῦτο δὲ*

ἄδης διακρινεῖ πρότερον ἢ γὰρ πείσομαι.)

sagaciter enim W. huc pertinere sensit ista apud Stobaeum. 44. p. 307.

4.

ἔγὼ γὰρ ὅστις μὴ δίκαιος ὦν ἀνὴρ
βωμὸν προσίξει, τὸν νόμον χαίρειν ἔῶν
πρὸς τὴν δίκην ἄγοιμ' ἄν, οὐ τρέσας θεούς·
κακὸν γὰρ ἄνδρα χρὴ κακῶς πράσσειν αἰ.

cujus orationis particulam putat etiam quae habet Stob. Eclog. p. 115.,

*) Schol. Eurip. ad Or. 792. (812.) Πέλοπος Ἀτρεὺς κ. Θυέστης ἦσαν υἱοί, — καὶ ἑκάτερος αὐτῶν τῆς βασιλείας ἀντεποιεῖτο. — συνέθεντο οὖν, εἴ τις αὐτῶν δείξει τι τέρας, κύριον ἔσεσθαι τῆς ἀρχῆς. ἐν τοῖς ποιμνίοις δὲ τοῦ Ἀτρέως εὐρηται χρυσοῦν ἄρνιον, κ. μέλλοντος Ἀτρέως δεῖξαι τὸ τέρας ταῖς δικασταῖς, κ. λαβεῖν τὴν ἀρχὴν, Λερόπη, ἡ γυνὴ τούτου, μοιχευομένη Θυέστη, τῷ ἀνδραδέλφῳ, κλέψασα παρέδωκεν αὐτὸ etc. cf. Senecam Thyeste, 222. seqq.

5.

Ὅρας τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα,
καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις;
τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἥγοῦ θεόν.

quibus verbis Atreus physicus negat esse deos, per quos eum obtestatur Thyestes supplex. eundem bene promittentem refutat, dicens

6.

Stob. cod. Flor. ap. Gaisford. append. p. 11=382.

(Οὐ) πάποτ' ἔργου μᾶλλον εἰλόμην λόγους.

et querenti, falso se criminatos esse apud eum, respondet, interdum quidem mendacibus haberi fidem, sed saepe etiam vera esse incredibilia,

7.

Aristot. Rhet. II, 23.

Ἄλλ' εἶπερ ἐστὶν ἐν βροτοῖς ψευδηγορεῖν
πιθανόν, νομίζειν χρῆ γε καὶ τουναντίον,
ἄπιστ' ἀληθῆ πολλὰ συμβάλειν βροτοῖς.

Vix tandem cum ab amicis, tum ab uxore exoratur, ut incolumem dimittat fratrem*); nec cessat simulas mutua, sed Thyestes quidem, vix liberatus ab extremo discrimine, clam vetera consilia recolat adeo, ut etiam filium majorem natu quosvis labores rei quaerendae causa adire jubeat, nec turpe adolescenti otium sequi, cum opibus conciliantur amicitiae nuptiaeque nobiles jungantur, quae quo spectent, facile perspicitur;

*) Etym. M. p. 796, 10. E. παράγωγον ῥῆμα ἀπὸ τούτου (a verbo φλᾶν sive φλεῖν) ποιήσας φησὶν ἐν Κρήσαις.

— Πρὶν ἂν ἐκφληναί με καὶ μαθεῖν λόγον.

Haec Heathius ita vertit „Priusquam ineptias exuerim et rationem didicerim,“ quod quaeras quis cui de se dicere putandus sit. Fortasse Atreus dixit Thyestae supplici

Οὐ (scil. ἀφήσω σε) πρὶν γ' ἂν ἐκφληναί σε κ. μ. λ.,

„Non dimittam te priusquam nugas (i. e. amores stultos et regnandi cupidinem) exspueris“ etc. Stultitiam Ennianus quoque Atreus Thyesti exprobravit, si divinavimus, infuscata ista apud Nonium v. Cernere „Impetrem facile ab animo ut cernat vitalem bambium“ sic legenda esse „Imp. ab an. fac. ut cernam non vitalem bambalum“, i. e. βαμβάλων, bambalionem. v. Schneideri lex. gr. v. βαμβάλω, et M. Gesneri Thes. l. l. v. Bambalio, qui etiam ipse attulit illa Ciceronis Philipp. 3, 6. „Tuae conjugis Bambalio quidam pater, homo nullo numero, nihil illo contemptius, qui propter haesitantiam linguae stuporemque cordis cognomen ex contumelia traxerit.“ de ave βαμβάλω sive ἀρδάλω, quae avis latine dicitur ardaleo sive ardelio, Gesn. remittit lectores ad Salmas. ann. ad Vopisci Saturn. cap. 8. p. 724. Ceterum Atreus Ennianus ita responderit suadentibus, ut redire Thyesten pateretur ab exilio.

8.

Stob. 29. p. 199.

Οὐκ ἂν δύναιο μὴ καμῶν εὐδαιμονεῖν,
αἰσχρόν τε μοχθεῖν μὴ θέλειν νεανίαν.

9.

Idem. 96. p. 530.

— εἰ δ' ἄτερ πόνων
δοκεῖς ἔσεσθαι, μῶρος εἶ, θνητὸς γεγώς.

10.

Id. 89. p. 502.

ἐπίσταμαι δὲ καὶ πεπείραμαι λίαν,
ὡς τῶν ἐχόντων πάντες ἄνθρωποι φίλοι.

11.

Id. 90. p. 505.

πλούτου δ' ἀπορρύντος ἀσθενεῖς γάμοι·
τὴν μὲν γὰρ εὐγένειαν αἰνοῦσιν βροτοὶ,
μᾶλλον δὲ κηδεύουσι τοῖς εὐδαίμοσιν.)

Atreus vero, primum execratus nuptias mulieresque perfidas
atque imperiosas,

12.

(Stob. 70. p. 430.

Γαμεῖτέ νυν, γαμεῖτε, κατὰ θνήσκετε
ἢ φαρμάκοισιν ἐκ γυναικὸς, ἢ δόλοισι!

13.

Idem 72. p. 437.

Οὐ γὰρ ποτ' ἄνδρα τὸν σοφὸν γυναικὶ χροῖ
δοῦναι χαλινούς, οὐδ' ἀφέντ' ἔαν κρατεῖν·
πιστὸν γὰρ οὐδέν ἐστιν. εἰ δέ τις κυρεῖ
γυναικὸς ἐσθλῆς, εὐτυχεῖ κακὸν λαβῶν.)

admonetur ab amico, ut quamvis graviter offensus adulterio uxoris,
tamen celet ignominiam suam, ne ridiculo sit inimicis. sic enim
ille

14.

Stob. 107. p. 579.

Λύπη μὲν ἄτη περιπεσεῖν αἰσχρᾷ τινι·
εἰ δ' οὖν γένοιτο, χροῖ περιστεῖλαι καλῶς
κρύπτοντα, καὶ μὴ πᾶσι κηρύσσειν τάδε·
γέλως γὰρ ἐχθροῖς γίνεται τὰ τοιάδε.

Ejusmodi dictis placatum se esse simulans Atreus ad coenam
vocat fratrem, epulasque funestas instruit, quae in proverbium
abierunt. Ipse ad Thyesten inter convivandum

15.

Athen. XIV. p. 640, a, b.

τί γάρ ποθεῖ τράπεζα; τῷ δ' οὐ βρῖθεται;
πλήρης μὲν ὄψων ποντίων· πάρεισι δὲ
μόσχων τερεῖνῃ σαρκὶ χηνεῖα τε δαῖς,
καὶ πεπτά, καὶ κροτήτα, τῆς ξουθοπτέρου
5 πελάνῳ μελίσσης ἀφθόνως δεδευμένα.

V. 3. codd. vitiatō metro; μ. τέρειναι σάρκες. correxit Hartungus.

Item

16.

Athen. XI. p. 504, 6.

τὰ δ' ἄλλα χαῖρε κύλικος ἐρπούσης κύκλω.

Vox Thyestae ora et ossa liberorum suorum afferri videntis, necdum agnoscentis, habetur apud Athen. III. p. 97, a.

17.

— *Νόμος δὲ λείψαν' ἐκβάλλειν κυσίην.*

Haec supersunt e Cressis, quae fabula et Procnes videntur nobis antiquarum foedissimae*). illam Graecis placuisse, mirum est; Romanis non mirum, domi forisque adspectui sanguinis adsuetis. igitur hoc argumentum, quod dubites an item fuerit Atrei Sophocleae, mediocriter probasse videntur Graeci, in quo elaborando fortasse discordiarum domesticarum horrore mentes perfundere voluit Euripides patriae amantissimus. Romanorum poëtarum Ennii, Alti, Senecae, nota sunt ejusdem argumenti dramata, qui fere exemplar sibi proposuisse videntur Euripideum. Etiam Mamercus Aemilius Scaurus

*) Similem immanitatem nobilis cujusdam Francogalli narrat Joannes de Nostradamus in Vitis poëtarum veterum Francogallorum (Vies des plus célèbres poëtes Provençaux), qui liber quoniam nunc non est ad manum, narrationem istam, liberius redditam a nobis, afferam ex syntagmate carminum et scriptorum prosaicorum, cui titulus „Emma,“ p. 259. „Guillem de Cabestaing oder Cabestan, aus der alten Ritterfamilie Servieres in der Provencè, hatte sich in die Fran von Roussillon verliebt, und sandte ihr einst (denn er war Dichter) ein Lied, zwar, nach der Sitte der Provençalen, an ihren Gemal, Raimond de Seilhans, gerichtet, aber von seinen Gefühlen so durchglüht, dass Triclina's Herz auch Feuer fing. Eine geheime Zusammenkunft erfolgte. Der eifersüchtige Raimond erfuhr sie und schnob Rache. Bald darauf begegnete er im Walde Guillem allein, stach ihn nieder, hieb des Unglücklichen Kopf ab, riss ihm das Herz aus dem Leibe, liess dies daheim von dem Koche zurichten, und setzte es Triclinen vor. Sie ahnte nichts. — „Wie schmeckt dir dies Fleisch?“ grinzte er sie an. — „O! besser als mir je etwas schmeckte.“ — „Auch ist es das Eingeweide deines Buhlen.“ Und er hielt ihr Guillems Kopf vor die Augen. Sie erkannte ihn, sie sank bewusstlos hin. Aber bald erholte sie sich und begann zu Raimond: „Dieses Fleisch war so vortrefflich, dass ich nie anderes essen mag.“ Und so (schliesst Nostradamus) zog sie einen Dolch hervor und durchbohrte sich die zärtliche Brust.“ Nescio an ab hoc initio profecti F. L. Stolbergius et Uhlandius composuerint carmina nobilissima, quae inscripta sunt „die Büssende.“ et „der Kastellan von Couci.“

scripsit Atreum tragoediam, ut auctor est Dio Cassius LVIII, 24.; sed male cessit viro id opus, siquidem paris sibi conscius crudelitatis Tiberius, tactum se putans, „Si ille me Atreum fecit,“ inquit, „ego illum faciam Ajacem,“ et manus sibi ipsum afferre poëtam jussit. Non horruerunt illi abominabile spectaculum coenae Thyestae, horruit non ignobilis poëta Germanus Joh. Guil. Müllerus, cujus in Aërope tragoedia, quam ante hos 20 annos edidit, ne mentio quidem fit ejus sceleris, sed accepta fama de Plisthene, non Thyestae, ut credebatur, sed Atrei filio Müllerus eum quidem Mycenae venire facit jussu Thyestae ad interficiendum Atreum, et deprehensum supplicio affici, Aërope vero inducit non omnino malam, sed eam, quam olim admissorum poeniteat, jam conjugis saluti vel vitae ipsius suae pretio prospicientem. quibus moribus congruit tristis Aërope apud Quintilianum XI, 3, 73., et lacrimans in epigrammate Nicodemi (Anthol. Pal. VI, 316.) quod ita legendum arbitror emendatum:

*Ἀερόπης δακρύων διερχῆς καὶ λείψανα δείπνων
δύσνομα, καὶ ποινὴν, ἔγραφεν Ὀφελίων.*

codd. enim δάκρυον. genitivus in verbis δακρύων διερχῆς explicandus, ut in φύρσω αἵματος Odys. σ', 21. et similibus.

Quod restat dicendum, actae sunt fabulae Cressae, Alcmaeon ὁ διὰ Ψωφίδος, Telephus et Alcestis Ol. 85, 2., sive anno ante Chr. nat. 439., ut annotavit Zirndorfer. Chronol. fab. Eurip. p. 120.

XXVII. ΚΡΗΤΕΣ.

Argumentum hujus fabulae Minotauri partus*), de quo portento Jovem Idaeum consulunt ejus sacerdotes, jussu Minois; Daedalus in carcerem conjectus propter opem Pasiphaae latam in amore nefando; denique, quod colligas ex Hygini verbis fab. 40., liberatio ejus et fuga cum filio. Apollodorus III, 1, 3. Ἀστεριῶνος δὲ (Cretensium regis) ἄπαιδος ἀποθανόντος Μίνως βασιλεύειν θέλων Κρήτης ἐκωλύετο. φήσας δὲ παρὰ θεῶν τὴν βασιλείαν εἰληφέναι, χάριν τοῦ πιστευθῆναι ἔφη, εἴ τι ἂν εὐξήται, γενέσθαι, καὶ Ποσειδῶνιθύων ἠΰξατο ταῦρον ἀναφανῆναι ἐκ τῶν βυθῶν, ὑποσχόμενος καταθύσειν τὸν φανέντα. τοῦ δὲ Ποσειδῶνος ταῦρον ἀνέντος αὐτῷ διαπρεπῆ, τὴν βασιλείαν παρέλαβε, τὸν δὲ ταῦρον εἰς τὰ βουκόλια πέμψας ἔθυσεν ἕτερον. [θαλασσοκρατήσας δὲ πρώτος πασῶν τῶν νήσων σχεδὸν ὑπῆρξεν.] ὀργισθεὶς δὲ αὐτῷ Ποσειδῶν, ὅτι μὴ κατέθυσεν τὸν ταῦρον, ταῦτον μὲν ἐξηγλώσε („stimulis coeci amoris,“ puto. v. Virg. Georg. III, 210.), Πασι-

*) Matth. p. 135.: „Tale argumentum in scena exhiberi potuisse minus fortasse miraberis, si idem in tabula propositum apud Philostratum Imag. I, 16. legeris.“

φάην δὲ ἐλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεσκευάσεν. Ἡ δὲ ἐρασθεῖσα τοῦ ταύρου συνεργὸν λαμβάνει Δαίδαλον, ὃς ἦν ἀρχιτέκτων, πεφευγὼς ἐξ Ἀθηνῶν ἐπὶ φόνῳ. οὗτος ξυλίην βοῦν ἐπὶ τροχῶν κατασκευάσας, καὶ ταύτην λαθῶν (male codd. βαλῶν, β scripto pro θ, et permutatis inter se litteris initialibus syllabarum, cujus utriusque erroris exempla suppetunt. frustra Aegius λαβῶν. v. Viger. 3. ed. Herm. p. 259.) κοιλάνας ἔσωθεν, ἐκδείρας τε βοῦν τὴν δορὰν περιέρόραψε, καὶ θεὸς ἐν ᾧπερ εἴδιστο ὁ ταῦρος λειμῶνι βόσκεισθαι, τὴν Πασιφάην ἐνεβίβασεν. ἐλθὼν δὲ ὁ ταῦρος ὡς ἀληθινῇ βοῦ συνῆλθεν· ἡ δὲ Ἀστέριον ἐγέννησε τὸν κληθέντα Μινώταυρον. οὗτος εἶχε ταύρου πρόσωπον, τὰ δὲ λοιπὰ ἀνδρός· Μίνως δὲ ἐν τῷ λαβυρίνθῳ κατὰ τινὰς χρησμούς κατακλείσας αὐτὸν ἐφύλαττεν. ἦν δὲ ὁ λαβύρινθος, ὃν Δαίδαλος κατεσκευάσεν, οἴκημα καμπαῖς πολυπλόκοις πλαυῶν τὴν ἔξοδον. — Hyginus l. c.: „Pasiphaë, Solis filia, uxor Minois (II.), sacra deae Veneris per aliquot annos non fecerat. ob id Venus amorem infandum illi objecit, ut taurum, quem ipse alebat, adamaret. (vitiose libri: „quem ipsa amabat, alia amaret.“ ipse, Minos. Apollod. in superioribus: τὸν δὲ ταῦρον εἰς τὰ βουκόλια πέμψας. Operosius Schellferus: ut taurum, quem ipse mandarat alii, amaret.) In hoc (i. e. propterea. Horat. Epod. ult.: Ingrata misero vita ducenda est in hoc. h. e. „propter haec,“ ait schol. plura hanc in rem v. apud Munckerum, qui antea „in hoc“ interpretatus erat „in eo tempore“, ut cap. 46., quemadmodum Graeci dicunt ἐν τούτῳ.) Daedalus exul cum venisset, petiit ab eo auxilium. is ei vaccam ligneam fecit, et verae vaccae corium induxit, in qua illa cum tauro concubuit. ex quo compressu Minotaurum peperit capite bubulo, parte inferiore humana. tunc Daed. Minotauro labyrinthum inextricabiti exitu fecit, in quo est conclusus. Minos re cognita Daedalum in custodiam conjecit; at Pasiphaë eum vinculis liberavit. itaque Daed. pennas sibi et Icaro filio suo fecit“ etc. Cf. schol. Aristoph. ad Ran. 826. (873.)

1.

Schol. praedictus ad Ran. 1281. (1398.) „Ἄλλ', ᾧ Κρηῆτες, Ἰδας τέκνα, τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνατε, τὰ κῶλά τ' ἀμπάλλετε.“ ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐκ Κρητῶν Εὐριπίδου. Versus fortasse restitueris scribendo

Ἄλλ', ᾧ Κρηῆτες, Ἰδας τέκν', ἐπαμύνατε, τόξα asyn-
art., 2 dochm. hyp.

λαβόντες, τὰ κῶλά τ' ἀμπάλλετε! dochm.

Videtur haec vox Daedali in carcerem abducti.

2.

Clemens Alex. Strom. V. p. 581, e.

Σοὶ τῷ πάντων μεδέοντι χοῆν
πέλανόν τε φέρω, Ζεὺς εἴτ' Ἀΐδης

ὄνομαζόμενος στέργεις· σὺ δέ μοι
 θυσίαν ἄπυρον παγκαρπείας
 5 δέξαι πλήρη προχυθείσαν!

Σὺ γὰρ ἐν τε θεοῖς τοῖς οὐρανίδαις
 σκηπτρον τὸ Διὸς μεταχειρίζων,
 χθονίων θ' Ἄϊδη μετέχεις ἀρχῆς.

Πέμψον μὲν φῶς ψυχᾶς ἀνέρων
 τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθεῖν,
 πόθεν ἔβλαστον, τίς ῥίζα κακῶν,
 τίνα δεῖ μακάρων ἐκδυσαμένους
 εὐρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν.

Preces sacerdotum Jovis Idaei in templo ejus. W. p. 802. „Dass Diess hierher gehöre, ist nicht bloss wahrscheinlich, wie Valckenaer erkannte, sondern gewiss, da der mit und in Zeus verehrte Hades eben der kretische Nachtzagreus ist, der in der Parodos (fr. 3.) vorkommt.“

3.

Porphyrus de Abstinencia IV, 19. p. 172. sequ. *Μικροῦ με παρηλθε καὶ τὸ Εὐριπίδειον παραθέσθαι, ὃς τοὺς ἐν Κρήτῃ τοῦ Διὸς προφήτας ἀπέχεσθαι (esu carnis abstinere) φησι δια τούτων. λέγουσι δὲ οἱ κατὰ τὸν χορὸν πρὸς Μίνω (reversi ex templo Jovis, accepto ejus responso)*

Φοινικογενοῦς τέκνον Εὐρώπας
 καὶ τοῦ μεγάλου Ζανὸς, ἀνάσσω
 Κρήτης ἑκατομπτολιέθρου,
 ἦκω ξαθέους ναοὺς προλιπῶν,
 5 οἷς αὐθιγενῆς τμηθεῖσα δοκοὺς
 στεγανοὺς παρέχει Χαλύβω πελέκει,
 καὶ ταυροδέτῳ γ'
 ἀτρεκεῖς ἀρμούς, κυπάρισσος.
 ἀγνὸν δὲ βίον τείνομεν, ἐξ οὗ
 10 Διὸς Ἰδαίου μύστις γενόμεν,
 καὶ, νυκτιπόλου Ζαργέως βροντᾶς,
 τὰς τ' ὠμοφάγους δαΐτας τελέσας,
 μητρὶ τ' ὀρεῖα δᾶδας ἀνασχῶν,
 καὶ Κουρήτων
 15 Βάκχος ἐκλήθην ὀσιωθεῖς.
 πάλλευκα δ' ἔχων εἴματα φεύγω
 γένεσίν τε βροτῶν καὶ νεκροθήκην,
 οὐ χριμπτόμενος, τὴν τ' ἐμψύχων
 βρωσίν ἐδεστῶν πεφύλαγμαι.

Codd. v. 1. 2. Φοιν. παῖ τῆς Τυρίας τ. Ε. καὶ etc. sustuli glossema. αὐθιγενῆς κυπάρισσος. Bentr. Epist. ad Mill., Opusc. p. 476.:

„Simili tralatione, quam Eurip. Cretae indigenam vocat, ei patriam esse Cretam Plinius XVI, 33. commemorat.“ qui idem annotavit, Plutarchum dicere *Κρητικὴν κυπάρισσον*,“ Nicandrum *Ἰδαίης κυπάρισσου*, Virgilium „Idaeis cyparissis. v. 7. 8. Porph. *ταυροδέτω κρηθεῖς*“ quod fortasse fuit *χρανθεῖς* vel *χρισθεῖς*, Erotianus v. *Ἄτρεκεῖς*, ubi laudat v. 5—9., *τορολέτω κολληθεῖς*. verum et *κρηθεῖς*, quidquid est, et *κολληθεῖς* ex interpretatione fluxit, nec quidquam desideratur, cum *ταυροδέτω ἀτρεκεῖς ἄρμοι* non inepte dicantur arctae compages, taurino glutine firmatae. v. 11. vulgo legitur *βιοτάς*, sed in codice Monac. *βροντάς*, quod probat H. apud Lobeck. diss. de morte Bacchi (Viteb. 1810.), de *βροντῇ Ζαργέως* evolvi iubens Nonni Dionys. VI, 165., X, 294., XXXI, 35., XXXVIII, 209., XXXIX, 71. spectant haec ad ritus mysteriorum. 12. *ὦμ. δαίτας τελέσας*, crudivoras epulas celebrans. E. de Baccho Bacch. 108. *ἀγρεύων Αἶμα τραγοκτόνον, ὠμοφάγον χάριν*. 16. 17. libri: — *φεύγω*. — *νεκροθήκης οὐ χρ.*, dura constructione verborum.

4.

Aristoph. Ran. 802. (873.) *Ἦ κρητικὰς μὲν συλλέγων μονωδίας, Γάμος δ' ἀνοσίους εἰσφέρων εἰς τὴν τέχνην*. ibi schol.: *Ἐν γὰρ τοῖς Κρησὶν Ἴκαρον μονωδοῦντα ἐποίησε* (scil. Eur.). *καὶ οἱ μὲν εἰς τὴν Ἴκαρου μονωδίαν ἐν τοῖς Κρησὶ· θρασύτερον γὰρ δοκεῖ εἶναι τὸ πρόσωπον* etc.

Solis ira praecipitatum Icarum narrat schol. Eurip. ad Hecub. 780. (821.) his verbis: *Φασὶ γὰρ ἀμυνόμενον τὸν Ἥλιον Δαίδαλον, ὡς πεπονηκότα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Πασιφάνην ἐρασθεῖσαν τύρου, μιγῆναι αὐτῷ, ἐπεὶ τότε πετόμενον εἶδε* (et altius quidem audaciusque quam oportuit volantem: v. Ovid. Met. VIII, 223. seqq.) *τὸν αὐτοῦ υἱὸν Ἴκαρον, ἐκ κηροῦ πτεροῖς χρώμενον, σφοδρῶς ἐμπεσεῖν τοῖς πτεροῖς καὶ διαλυθῆναι ταῦτα παρασκευάσαι*.

XXVIII. ΛΑΜΙΑ.

„Lamia, Beli et Libyae filia, ipsi placuit Jovi, qui filium ex ea suscepit. eo sublato per Junonem adeo afflictata est Lamia, ut non modo pulcritudinem amitteret suam, sed etiam furore percita terras domosque pervagaretur ablatum et devoratum pueros, quos invenisset. vid. Suid. v. *Λαμία*, Philostrat. vit. Apoll. IV, 25. etc. Horat. A. P. 339.: Nec, quodcunque volet poscat sibi fabula credi, Neu pransae Lamiae vivum puerum extrahat alvo.“ Haec ante hos 15 annos annotabamus ad illa Comici Vesp. 1140. (1177.) *Πρῶτον μὲν (λέξω), ὡς ἡ Λαμί' ἄλοῦσ' ἐπέρδετο*. Fallor, an etiam hujus fabulae argumentum improbavit Horatius, ut Cadmi et Cressarum? Ita videtur. Heraclitus de Incredib. c. XXXIV., Mythogr. ed. Westermann. p. 319.:

Περὶ Λαμίας. Ἱστοροῦσιν, ὅτι Διὸς αὐτῇ συμμιγέντος Ἥρα ἀπεθροίωσεν αὐτήν, καὶ ὅτι, ἠνίκα ἂν μανῆ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαιρεῖ κ. εἰς κοτύλην βάλλει, καὶ ὅτι σαρκοφαγεῖ κ. ἀνθρώπους ἐσθίει etc. Hinc factum, ut Lamiae vocarentur spectra quaedam forma muliebri, puerorum et vulgi terriculamenta, strigibus et Empusae similia, quae infantium sanguinem sugere putabant, sicut daemones istos fictitios, quos hodie nominant „Vampire.“ Serio Stesichorus Lamiam dixit matrem Scyllae, non Crataeidem, ut Homerus, vel Hecaten, ut Hesiodus; Plutarchus autem de Pyth. orac. 9. Herophiles, primae sibyllae (Paus. Phoc. 12.), et secundae ipse E., ut colligas ex verbis scholiastae Plat. ad Phaedr. p. 61.

1.

Δευτέρα δὲ (σίβυλλα) Λιβύσσα, ἧς μνήμην ἐποιήσατο ἐν τῷ τῆς Λαμίας προλόγῳ Εὐριπίδης. cf. Varro Antiqu. div. IV. p. 216. ed. Bipont., Photius Quaest. 160. ad Amphilochochum, W. p. 527 — 529.

Ad hoc drama referuntur versus illi, quos attulit

2.

Diodor. Sic. XX, 41. sic enim ille; *Ὅτι δὲ κατὰ τὴν Λιβύην γέγονεν αὕτη (Lamia), καὶ τὸν Εὐριπίδην δεῖξαι τις ἂν μαρτυροῦντα. λέγει γὰρ*

*Τίς τοι τό γ' ὄνομα τοῦ πονείδιστον βροτοῖς
οὐκ οἶδε Λαμίας τῆς Λιβυτικῆς γένος;*

quae ex prologo excerpta putat W. l. c. non Lamiae, sed Scyllae, quam tragoediam sine nomine poetae commemorat Aristoteles Poët. 15.: eximendam enim e numero Euripidis fabularum Lamiam censeat vir doctissimus, sicut Elmslejus ad Eurip. Med. p. 71., not. κ., ejus sententiae causam parum perspicio. Ceterum codd. Diodori *Τίς τοῦνομα τὸ ἐπονείδιστον βρ.* etc., quibus metro laborantibus alii aliter succurrerunt.

XXIX. ΔΙΚΥΜΝΙΟΣ. Vide V.

XXX. ΜΕΛΑΝΙΠΠΗ ἢ ΣΟΦΗ.

Gregorius Corinthius Rhetor. gr. t. VII. p. 1313.: *Ἡ δὲ τῆς σοφῆς Μελανίπης αὕτη ἱστορία. Ἕλληνας, τοῦ Διὸς, Αἰόλος τεκνωθεὶς ἐκ μὲν τῆς Εὐρυδίκης ἐγέννησε Κρηθεά (male codd. Κρήτην), καὶ Σαλμωνέα, κ. Σίσυφον, ἐκ δὲ τῆς Χείρωνος (Centauri doctissimi) θυγατρὸς Ἴπης (fort. Ἴπους) κάλλιε διαφέρουσιν Μελανίπην. αὐτὸς μὲν οὖν φόνον ποιήσας ἐπ' ἐνιαυτὸν ἀπῆλθε φυγὰς, τὴν δὲ Μελανίπην Ποσειδῶν διδύμων παίδων (Boeoti et Aeoli) ἔγκνον ἐποίησεν. ἡ δὲ διὰ τὴν τοῦ πατρὸς προσδοκίαν τοὺς γεννηθέντας εἰς βούσταςιν*

ἔδωκε τῇ τροφῷ θεῖναι κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ κατασπείραντος. ὑπὸ δὲ τὴν κἀθοδὸν τοῦ δυνάστου τὰ βρέφη τινὲς τῶν βουκόλων φυλαττόμενα μὲν ὑπὸ (τοῦ) ταύρου, θηλαζόμενα δὲ ὑπὸ μιᾶς τῶν βοῶν, ἰδόντες ὡς βουγενῆ τέρατα τῷ βασιλεῖ προσήνεγκον. ὁ δὲ, τῇ τοῦ πατρὸς Ἑλλήνος γνώμῃ πεισθεὶς, ὀλοκαυτοῦν τὰ βρέφη κρίνας, Μελαλίππῃ τῇ θυγατρὶ προσέταξεν ἐνταφίους αὐτὰ κοσμηῆσαι. ἡ δὲ καὶ τὸν κόσμον αὐτοῖς ἐπέθηκε, καὶ τὸν λόγον εἰς παραίτησιν ἐξέθηκε φιλότιμον. Dionysius Hal. Rhetor, IX, 11. (cf. Pirithoi fr. 4., Diod. Sic. I, 7., Euseb. Praep. evang. I. p. 20., d., Valck. Diatr. p. 45., 46.) Ἡ Μελαλίππη (ἡ) σοφῆ, τὸ δράμα Εὐριπίδου, ἐπιγέγραπται μὲν Σοφῆ, ὅτι φιλοσοφεῖ, καὶ διὰ τοῦτο τοιαύτης (philosophae) μητρὸς ἐστίν, ἵνα μὴ ἀπίθανος ᾖ ἡ φιλοσοφία. — Ἀναξαγόρου προσεφοίτησεν Ε. Ἀναξαγόρου δὲ λόγος ἐστίν, ὅτι πάντα ἐν πᾶσιν εἶτα ὕστερον διεκρίθη. μετὰ ταῦτα ὠμίλησε καὶ Σωκράτει, κ. ἐπὶ τὸ εὐπορώτερον ἤγαγε τὸν λόγον. ὁμολογεῖ οὖν τὴν διδασκαλίαν τὴν ἀρχαίαν διὰ τῆς Μελαλίππης.

1.

Κοῦκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρα,
ὡς οὐρανὸς τε γαῖά τ' ἦν μορφή μιᾶ·
ἐπεὶ δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα,
τίκτουσι πάντα κἀνέδωκαν εἰς φάος,
5 δένδρη, πετεινὰ, θῆρας, οὓς θ' ἄλμη τρέφει,
γένος τε θυητῶν.

οὕτω μὲν ὁ ποιητὴς σχηματίζει τὸ αὐτοῦ. ἡ δὲ Μελ. ἠπατήθη (ll. *) inepte ἐπαιδευθῆ) μὲν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, γέγονε δὲ ταύτῃ παιδίᾳ. ἐξέθηκε δ' αὐτὰ εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια, ὁ δὲ πατὴρ ἠγείται ἐκ βοῶν εἶναι, κ. ὡς τέρας βούλεται κατακαῦσαι. βοηθοῦσα δ' αὐτοῖς (ll. βοηθ. αὕτη) ἡ Μελ. ἀποφαίνεσθαι πειρᾶται, ὅτι τέρας οὐδὲν ἐστίν. — περιερχομένη γὰρ πάσας αἰτίας τοῦ σῶσαι τὰ παιδία λέγει „Εἰ δὲ παρθένος φθαρεῖσα ἐξέθηκε τὰ παιδία, καὶ φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ φόνον δράσεις,“ ὥστε καὶ τὸ αὐτῆς πρᾶγμα λέγει ἐν σχήματι συμβουλῆς. Dionys. VIII, 10.: — Ἡ γοῦν ἀρχὴ τοῦ λόγου (prologo) αὐτῷ αἰνίττεται τὴν πρὸς τὸν διδάσκαλον εὐνοίαν. φησὶ γὰρ ἡ Μελ. „Κοῦκ ἐμὸς — πάρα.“ ὁ μὲν Εὐριπίδου σχηματισμὸς οὗτος· ὁ δὲ τῆς Μελαλίππης „Τὶς τὰ παιδία ἐξέθηκεν εἰς τὰ [τοῦ πατρὸς] βουφόρβια“ etc. Utroque loco comparato intelligere mihi videor, hunc nostrum dixisse

2.

— Εἰ δὲ παρθένος
φθαρεῖσα, καὶ τὸν πατέρα καταφοβουμένη,

*) i. e. libri. alibi hoc siglum indicabit libros. ἠπατήθη, ut personatus Eratosth. Cataster. c. 18. ὑπ' Αἰόλου δὲ ἀπατηθεῖσαν φθαρῆναι etc.

τὰ παιδὶ ἐξέθηκεν εἰς βουφόρβια,
φόνον σὺ δράσεις.

Vulgo legitur σὺ φόνον δράσεις; sed interrogatio minus apta est „τῆ συμβουλῆ.“ sic autem Mel. ad patrem pueros interfec-
turum.

Prologum ipsa egit.

3.

Gregor. Cor. comment. in Hermog., Reisk. Orat. gr. t. VIII. p. 949. Ἐν δὲ Μελαλίππῃ παρεισάγει ταύτην προοι-
μιαζομένην

Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο,
Ἕλληνας ἔτικτε.

Idem ibid. t. VII. p. 1312. Καὶ E. Ζεὺς ὡς — ὕπο. οὗτος ὁ στίχος ἐν δυσὶν εὐρηταὶ δράμασιν Εὐριπίδου, ἐν τῷ λεγο-
μένῳ Πειρίθῳ (fr. 6.) κ. ἐν τῇ σοφῇ Μελ. etc. cf. Aristoph. Ran. 1179. (1275.)

Plut. t. II. p. 756, b, c. Ἀκούεις δὲ δήπου τὸν Εὐριπίδην, ὡς ἐθορυβήθη ποιησάμενος ἀρχὴν τῆς Μελαλίππης „Ζεὺς, οὐ γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ.“ (ὁ) ἥλλαξε τὸν στίχον, ὡς νῦν γέ-
γραπται, „Ζεὺς, ὡς — ὕπο.“ Lucianus Jov. trag. 41.: „Ζεὺς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς· οὐ γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ κλύων.“ cf., si tanti est, Athenag. p. 23., Justin. M. p. 41, e. Igitur Porsonus ad Eurip. Or. 412. primitus Tragicum scripsisse putat

Ζεὺς, ὅστις ὁ Ζεὺς· οὐ γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ
κλύων.

sed caudam trahit κλύων, abhorretque a verbis Ἕλληνας ἔτικτε, sequentis versus initio, nisi quis vel delendum putat κλύων, vel lacunam sumit, quorum neutrum verisimile videtur. imo glossemate obscuratus est hic locus cum E. dixisset, usurpata ellipsi minime insolita verbi substantivi,

Ζεὺς, ὅστις, οὐ γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ κλύων.

Aliae particulae prologi.

4.

Clemens Alex. Strom. I. p. 306, b, ed. Sylb. (cf. Cyrill. c. Julian. IV, p. 134, b.) Ἰππὼ δὲ, ἡ θυγάτηρ τοῦ Κενταύρου, συνοικήσασα Αἰόλῳ ἐδιδάξατο αὐτὸν τὴν φυσικὴν θεωρίαν, τὴν πατριῶν ἐπιστήμην. μαρτυρεῖ δὲ E. περὶ τῆς Ἰπποῦς ὠδὲ πως

Ἡ πρῶτα μὲν τὰ θεῖα προῦμαντεύσατο
χρησιμοῖσι σαφέσιν ἀστέρων ἐπ' ἀντολαῖς.

5.

Hygin. Poëticon astron. II, 18. „Equus. Hunc Aratus et alii complures Pegasus — dixerunt. — E. autem in Melanippa (male hic et alii nonnulli „Menalippa.“) Hippen, Chironis Centauri filiam,

Thean (*Θείαν*. v. Hesiod. Theog. 371., Apollod. I, 1, 3., qui cognominem memorant Titanidem, ne „Thetin“ ponendum putes cum Micyllo, Munckero, aliis.) ante appellatam dicit, quae cum aleretur in monte Pelio et studium in venando maximum haberet, quodam tempore ab Aeolo Hellenis filio Jovis nepote, persuasam concepisse, cumque jam partus appropinquaret, profugisse in silvam, ne patri, cum virginem speraret, nepotem procreasse videretur. Itaque, cum parens eam persequeretur, dicitur illa petiisse a deorum potestate, ne pariens [a parente] conspiceretur. quae deorum voluntate postquam peperit, in equam conversa inter astra est constituta.“

6

Galenus Protrept. t. I. p. 16. ed. Kühn. de iis, qui olim corporis forma superbi, ubi evanuit illa, merito contemti senectutem accusant, et mediocrem laudant pulcritudinem (v. Valck. Distr. p. 249, a.): *Εἶτα καὶ τῷ γήρῳ λαιδοροῦνται, δέον ἑαυτοῖς, κ. τὸν Εὐριπίδην ἐπαινοῦσι λέγοντα*

— *Οὐ γὰρ ἐστὶν ἀσφαλὲς*

περαιτέρω τὸ κάλλος ἢ μέσῳ λαβεῖν.

Id huc pertinere sensit Hartungus Eurip. restit. p. 116. propter simile dictum Ennii, qui hanc fabulam imitatus est, sicut Attius Melanippen vinctam. Gellius N. A. V, 11.: „Inter pulcherrimam feminam et deformissimam media quaedam forma est, quae a nimiae pulchritudinis periculo et a summo deformitatis odio vacat, qualis a Q. Ennio in Menalippa (sic) perquam eleganti vocabulo stata dicitur. — quam formam modicam et modestam Favorinus non mehercule inscite appellabat uxoriam; Ennius autem in ista, quam dixi, tragoedia eas fere feminas ait incolumi pudicitia esse, quae stata forma forent.“ Ceterum haec ingenua libertate, ut Graeca, de se ipsa dicere Mel. existimanda est, „*κάλλει διαφέρουσα.*“

7.

Steph. Byz. v. *Βοιωτία* de Boeoto: — *Νικοκράτης δὲ φησὶν, ὅτι Ποσειδῶνος καὶ Ἄρνης ἦν παῖς. — καὶ Ε.*

Τὸν δ' ἀμφὶ βοῦν ῥιφέντα Βοιωτὸν καλεῖν.

haec probabiliter ad Melanippam philosopham retulit Musgr., ex quibus intelligas Boeotum tantummodo in bovili expositum fuisse apud Euripidem. *καλεῖν* valet *κάλει*. Boetum vocare alterum puerum Neptunus jussit Melanippen.

Haud male Hartung. l. c.: „Dies, quo redire Aeolo licebat, definitus erat idem, quo priore anno ex patria abierat: erat igitur is ipse dies, quo haec agebantur. Hunc diem festum fuisse universae civitati arbitror, et coisse ad eum celebrandum partem civium, qui Chori munere fungerentur“ etc.

Pueros allatos ex bovili ad Aeolum praesens Hellen cremari

jubet, tanquam prodigia. quo potest ut pertineant verba Phrynichi, Bekker. Anecd. p. gr. p. 10. Ἄγροισι κατακαῦσαι ξύλοις· τὰ τερατώδη τὴν φύσιν ἐπ' ἀγροῖσι ἔκαιον ξύλοις. ipsiusque adeo poëtae haec dicas

8.

(Φημ' οὖν τὰδ') ἀγροῖσι κατακαῦσαι ξύλοις.

Quos pueros, formosos haud dubie dignosque deo patre, Aeolus miseratus reprehenditur ab Hellene istis apud

9.

Stob. 50. p. 357.

Παπαί, νέος καὶ σκαιὸς οἶός ἐστ' ἀνῆρ!

nec veretur senex jurare per Jovem, ea esse prodigia:

10.

Schol. Aristoph. Ran. 100.

Ὅμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρ', οἴκησιν Διός.

Qua occasione videtur inculcasse proverbium

11.

Stob. 114. p. 585.

Παλαιὸς αἶνος Ἔργα μὲν νεωτέρων,
βουλαὶ δ' ἔχουσι τῶν γεραιτέρων κράτος.

Patrem crudelem ubi flecti non posse videt Aeolus, indignationi non videtur temperavisse, sed haec dixisse, ad spectatores conversus:

12.

Stob. 115. p. 590.

Τί δ' ἄλλὰ φωνὴ καὶ σκιά γέρον ἀνῆρ;

ubi codd. ἄλλο. v. Matth. gr. §. 455. 1, b.

13.

Stob. 81. p. 473.

Ὅστις ἀμάλακτον πατέρ' ἔχει νεανίας
στυγνόν τ' ἐν οἴκοις, μεγάλα κέκτῃται κακά.

Il. versu pessumdato Ὅ. δ' ἀμείλικτον, neque audiendi sunt Heath. et Porson. append. ad Toupii Anim. in Suid. t. IV. p. 460., qui suadent ἄμικτον. Verba Chori dolentis vicem Aeoli.

Igitur decreta caede infantium, postquam de eo certior facta est Menalippa, proripit se ad defendendum scelus, metuens, ne jam admissum sit, sperans tamen, id ausum non esse truculentum senem.

14.

Erotianus p. 62. Ἀλάστορες. Βάνχειος μὲν ἐν πρώτῳ φρονεῖς φησιν ἐκ τῆς Εὐριπίδου Μεναλίππης

Ἴσως (δ') ἀλάστορ οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν.

ll. corrupto metro *Ἴ. ἀλάστορας.*

Tum coram patre et avo agit causam difficilem, tollens prodigia ipsosque deos, Justitiaeque prope habitantis, quamvis non conspectae, temporisque acute omnia videntis, admonet eos, qui scelera moliantur. Hic locus est fragmento 1., neque alio immitenda illa

15.

Aristoph. Lys. 1052. (1124.)

Αὐτὴ δ' ἔμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω,

de quibus schol. ed. Oxon.: *Ὁ στίχος ἐκ (τῆς) σοφῆς Μελανίππης Εὐριπίδου.*

Deos esse negantem produnt cum illa *Ζεὺς, ὅστις, οὐ γὰρ οἶδα* etc. fr. 3., tum verba quaedam, a Stobaeo servata Eclog. phys. p. 121. quibus ridicule refutat eos, qui putent Jovem notare ac punire peccata hominum. sic enim ibi Stob.:

16.

*Δοκεῖτε πηδᾶν τὰδικήματ' εἰς θεοὺς
πτεροῖσι, κᾶπειτ' ἐν Διὸς δέλτου πτυχαῖς
γράφειν τίν', αὐτὸν Ζῆνα δ' εἰσορῶντά νιν
θνητοῖς δικάζειν; Οὐδ' ὁ πᾶς ἂν οὐρανὸς*

5 *Διὸς γράφοντος τὰς βροτῶν ἁμαρτίας*

ἐξαρκέσειεν, οὐδ' ἐκεῖνος ἂν σκοπῶν

πέμπειν ἐκάστῳ ζημίαν, ἀλλ' ἡ Δίκη

ἐνταῦθά ποῦστιν ἐγγὺς, εἰ βούλεσθ' ὄραῖν.

ll. v. 3. γρ. *τίν' αὐτὰ, Ζῆνα δ' εἰσορῶντά νιν* etc., tautologice illato *αὐτὰ*, cum sequatur *νιν*. imo scriba Jovis fingitur notare in pugillaribus Jovis hominum peccata, dein ipse Jupiter ea judicare. *ον* et *α* permixta, sicut passim.

(Locus de Tempore acutum cernente est apud Stob. Eclog. phys. p. 143.)

17.

Οὐκ ἔστι πράσσοντάς τι μοχθηρὸν λαθεῖν.

ὁξὺ βλέπει γὰρ ὁ Χρόνος, ὃς τὰ πάνθ' ὄρα.)

Neque his contenta philosopha invehitur in vulgum, qui domi deses inersque, et opibus mercatura maritima conquisitis incubans, impudenter irrideat sugilletque sapientes.

18.

Athen. XIV. p. 614, d.

Ἄνδρῶν δὲ πολλοὶ τοῦ γέλωτος οὔνεκα

ἀσκούσι χάριτας κερτόμους· ἐγὼ δὲ πως

μισῶ γελοίους, οἵτινες μὲν ἐπὶ σοφῶν

ἀχάλιν' ἔχουσι στόματα, καὶς ἀνδρῶν μὲν οὐ

5 τελοῦσ' ἀριθμὸν ἐν γέλῳτι δ' εὐπρεπεῖς
οἰκοῦσί τ' οἴκους, καὶ τὰ ναυστολούμενα
ἔσω δόμων σώζουσι.

Vulgo: — ἐν γ. δ' εὐπρεπεῖς. οἰκοῦσι δ' ο. Meinek. Philolog. Exercitat. in Athen. Deip. specim. 1., editi 1843., p. 43.: ἐν γ. δ' εὐπρεπεῖς οἰκοῦσιν οἴκους.

Ad quae Hellen, puto, respondet

Ταύτας μὲν ἀνθρώποισιν, ᾧ γύναι, θεοὶ
τοῖσιν διδοῦσιν, οὓς ἂν ἐχθαίρωσ', ἔπει
ἐν σφιν πονηρόν ἐστιν....

v. 2. τοῖσιν. i. e. τούτοις. ll. τοῖσι. perperam Grot. et alii τίσεις. 2. ll. mendose οὐ σφιν. imo ἐν σφιν π. ἐστιν, „apud illos (deos), illis iudiciis, improbum est,“ scil. dicere, quae tu dicis.

Melanippae odio Hellen omne mulierum genus detestatur praeter suam ipsius matrem scilicet.

19.

Stob. 71. p. 434.

Πλὴν τῆς τεκούσης θῆλυ πᾶν μισῶ γένος.

et postquam, frustra praetentis illis, quae 2. loco perscripsimus, urgente necessitate fassa est Mel., se ipsam peperisse geminos, vimque a deo illatam eloquenter excusavit, idem iratus haec clamaverit

20.

Stob. ibidem.

Μισῶ γυναικας, ἐκ πασῶν δὲ σὲ,
ἦτις πονηρὰ τᾶρ' ἔχουσα εὖ λέγεις.

quibus hic potius quam inter Meleagri fragmenta, ut in codice Voss., locum assignavi auctore Meinekeo (Zeitschr. f. d. Alt. W. a. 1843, 4, I.). Hiat autem uterque versus, prior sub initium vel in medio, alter in fine. pessime Gesner., Grot., Gaisford ἐκ πασ. δὲ σὲ πλέον, spondeo invecto in 4. sedem senarii, quod nefas, et dure producto σὲ ante πλ. praeterea πλέον deest in codd. Paris. A, B, et Vossiano; quo minus probari potest Meinekei correctio M. γ., πλεῖον ἐκ π. δὲ σὲ, sed verisimilius videtur hoc Μισῶ, γύναι, γυναικας, ἐκ π. δὲ σε, e quibus in proclivi fuit excidere vocem γύναι. V. 2. bene Valck. ad Hipp. 664. ἦ. π. τ. ἔχουσα γ' εὖ λ., i. e. „quae scelus quidem conata praedicas.“ operose et minus verisimiliter Dobraeus ad Comici Plut. 278. ἦ. π. τ. ἔχουσ' εἴτ' εὖ λ.

21.

Ipsaque Aeolum, differentem adhuc supplicium filiae*) et caedem puerorum, increpans etiam civem inertem, atque inutilem

*) De hoc v. prolegomena Melanippae vinctae.

esse ait eum, qui sit ignavus maritus, facinora uxoris et filiarum omnia ferens.

Stob. 30. p. 210.

Ἄργος πολίτης κείνος, ὡς κακός γ' ἀνὴρ.

ubi si quis codex offerret ὡς κακός πατήρ, id non spernerem, qui γ et π, itemque ν et τ, litteras interdum permutatas inter se sciam.

Ejusmodi dictis contumeliisque victus tandem Aeolus accipit sententiam superstitiosi patris, qui laetus praeloquens et jussum saevissimum festinans

22.

Stob. 72. p. 437.

*Τίσασθε τήνδε, inquit. καὶ γὰρ ἐντεῦθεν νοσεῖ
τὰ τῶν γυναικῶν· οἱ μὲν ἢ παίδων πέρι,
ἢ συγγενείας οὔνεκ', οὐκ ἀπώλεσαν
κακὴν λαβόντες, εἶτα δ' ὥδε τᾶδικον
5 πολλαῖς ὑπερβύηκε καὶ χωρεῖ πρόσω,
ὥστ' ἐξίτηλος ἀρετῇ καθίσταται.*

His opem tulit Elmsl. ad Iphig. T. 1010. (939.), versu 1. vulgato ἐνταυθοῖ substituendo atticum ἐντεῦθεν, 4. autem emendando verba codicum εἶτα δ' οὔτω τᾶδ., quibus metrum senarii tragici corrumpitur, denique 6. ὡς mutando in ὥστε.

Igitur Mel. deflere miseram feminarum conditionem, viris invisarum, quamvis probae sint, propter improbas, adeo ut fugiant nuptias, quasi virorum commodis officiant nuptae, cum nihil quidem pejus sit mala muliere, sed item nihil praestantius bona, dissimilesque sint mulieres indole et natura.

23.

Stob. 67. p. 424.

*Ἄγριστόν ἐστι θῆλυ μισηθὲν γένος·
αἱ γὰρ σφαλεῖσαι ταῖσιν οὐκ ἐσφαλμέναις
αἰσχος γυναιξί, καὶ κεκοίνωνται ψόγον
ταῖς οὐ κακαῖσιν αἱ κακαί· τὰ δ' εἰς γάμους
5 οὐδὲν δοκοῦσιν ὑγιᾶς ἀνδράσιν φρονεῖν.*

24.

Idem ib.

*Τῆς μὲν κακῆς κάκιον οὐ δὴ γίγνεται
γυναικός, ἐσθλῆς δ' οὐδὲν εἰς ὑπερβολὴν
πέφυκ' ἄμεινον· διαφέρουσι δ' αἱ φύσεις.*

ll. — κάκιον οὐδὲν γίγνεται contra legem senarii tragici. κάκιον est κάκίον τι.

Liberos infelices comparavisse videtur hortis Adonidis, qui pro-verbii loco dicebantur.

25.

Schol. Plat. p. 68. ed. Ruhnken. „*Ἀδώνιδος κήπους.*“
Ἀδώνιδος κῆποι ἐπὶ τῶν ἀώρων, καὶ ὀλιγοχρονίων, καὶ μὴ ἐξόριζωμένων. ἐμνήσθη δὲ αὐτῶν (non αὐτῆς) καὶ Ε. Μελανίππη, καὶ ἐνταῦθα Πλάτων.

26.

Scholiasta vetus Parisini codicis 2023., qui continet Aristotelem, ad Eth. Nicom. 5, 1. apud Osannum (v. F. A. Wolfi Litter. Anal. II. p. 538.): *Τοῦτο Εὐριπίδου τῆς σοφῆς Μελανίππης λέγει γὰρ ἐν αὐτῇ „Δικαιοσύνης τηλαυγὲς χρυσοῦν πρόσωπον.“*

Verba, ni fallor, Chori ex parodo, Melanippae orationem (fr. 15. 16.) comprobantis. versum, e duobus dochmiis hypercat. constantem (v. appendicem de Metris Euripideis Aeschyli a nobis editi vol. II. p. 424.), restituas ita scribendo (---υ---υ---υ---υ)

Τηλαυγὲς Δικαιοσύνης χρυσοῦν πρόσωπον.

XXXI. ΜΕΛΑΝΙΠΠΗ ἢ ΔΕΣΜΩΤΙΣ.

Hyginus fab. 186. „Melanippen Desmontis (? fortasse „Daemonis“ ponendum est a recto Daemones, quod senis Plautini nomen est Rudente.) filiam, sive Aeoli, ut alii poëtae dicunt, formosissimam Neptunus compressit, ex qua procreavit filios duos. quod cum Desmontes rescisset, et Melanippen excoecavit, et in munimento conclusit; cui cibum atque potum exiguum praestari jussit, infantes autem feris projici. Qui cum projecti essent, vacca lactans veniebat ad infantes et ubera praestabat. quod cum armentarii vidissent, tollunt eos ut educarent. Interim Metapontus rex Icariae a conjuge Theano petebat, ut sibi liberos procrearet, aut regno cederet. illa timens mittit ad pastores, ut infantem aliquem explicarent (Muncker.: H. e. „alicunde eruerent“), quem regi subderet. qui miserunt duos inventos; ea regi Metaponto pro suis supposuit. Postea autem Theano ex Metaponto peperit duos. Cum autem Met. priores valde amaret, quod formosissimi essent, Theano quaerebat ut eos tolleret et filiis suis regnum servaret. Dies advenerat, ut Met. exiret ad Dianam Metapontinam ad sacrum faciendum. (W. p. 852.: „Hier der Tag der Handlung; ihr Anfang und Gang bis zu Ende dieser.“) Theano occasione nacta („occasionem“ dictum oportuit; sed nolo laterem lavare.) indicat filiis suis, [eos] priores suppositiciōs esse. „Itaque, cum in venationem exierint, eos cultris interficite.“ Illi autem matris monitu cum in montem exissent, proelium inter se commiserunt, Neptuno autem adjuvante Neptuni filii vicerunt et eos interfecerunt. Quorum corpora cum in regiam allata essent, Theano cultro venatorio se interfecit; ultores autem

(malim „victores“) Boeotus et Aeolus ad pastores, ubi educati erant, confugerunt. Ibi Neptunus eis indicat, ex se esse natos et matrem in custodia teneri. qui ad Desmontem pervenerunt eumque interfecerunt, et matrem custodia liberarunt, cui Neptunus lumen restituit. Eam filii perduxerunt in Icariam ad Metapontum regem, et indicant ei perfidiam Theanus. post quae Met. duxit conjugio Melanippen, eosque sibi filios adoptavit, qui in Propontide (?) ex suo nomine cōdiderunt Boeotus Boeotiam, Aeolus Aeoliam.“ Matth. p. 212.: „De Metaponto eadem ex Euripide, ut e verbis *Μελανίππην τὴν δεσμῶτιν* colligo, narrat Strabo VI, p. 406, c, ed. Almel. *Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸν Μετάποντον μυθεύουσι, καὶ τὴν Μελανίππην τὴν δεσμῶτιν, κ. τὸν ἐξ αὐτῆς Βοιωτόν. δοκεῖ δ' Ἀντίοχος (mythographus) τὴν πόλιν Μεταπόντιον εἰρησθαι πρότερον Μέταβον, παρονομασθῆναι δ' ὕστερον τὴν τε Μελανίππην οὐ πρὸς τοῦτον (Metapontum, cujus pariter nomen vetustum fuit Metabus. Both.), ἀλλὰ πρὸς Δίον κομισθῆναι, ἐλέγχειν ἥρωον τοῦ Μετάβου, καὶ Ἀσίον τὸν ποιητὴν φήσαντα. ὅτι τὸν Βοιωτόν „Δίου ἐνὶ μεγάροις τέκεν εὐειδῆς Μελανίππη.“ ὡς πρὸς ἐκείνον ἀχθεῖσαν τὴν Μελανίππην, οὐ πρὸς τὸν Μέταβον.“ Aliter etiam Diod. Sic. IV, c. 69., qui geminorum illorum matrem vocat Arnen, ut Paus. Boeot. c. 40., et Metaponti uxorem Antolyceen etc.*

Prologum hujus dramatis egisse videtur servus pastor, qui Melanippae filios educavit, eosque jam invisit Metaponti in regia, ubi non sine dolore atque indignatione caros sibi adolescentes contemptos, tanquam et ipsos servos, videt a Theanone, genere ac divitiis superba. quare poenitet senem, quod tali feminae alumnos traderit propter stultum regis desiderium liberorum (fr. 1.); quem etiam ob nuptias sic moratae mulieris cupidius quam opus fuerit quaesitas vituperat, negatque, nobilitatem, de qua se jactet Theano, magni faciendam esse, cum saepe servi fortiores, justioresque et omnino meliores viri sint quam ingenui.

1.

Stob. 74. p. 451.

*Ἴστω δ' ἄφρων ὦν, ὅστις ἄτεκνος ὦν τὸ πρὶν
παῖδας θυραίους εἰς δόμους ἐκτέσσατο,
τὴν μοῖραν εἰς τὸ μὴ χρεῶν παραστρέφων·
ᾧ γὰρ θεὸς δίδωσι μὴ φῦναι τέκνα,
ὅ οὐ χρεὶ γκαλεῖσθαι πρὸς τὸ θεῖον, ἀλλ' ἔαν.*

2.

Stob. 68. p. 425.

*Ὅσοι γαμοῦσι δ' ἢ γένει κρείσσους γάμους,
ἢ πολλὰ χρήματ', οὐκ ἐπίστανται γαμεῖν·
τὰ τῆς γυναικὸς γὰρ κρατοῦντ' ἐν δώμασιν*

δουλοῖ τὸν ἄνδρα, κούκέτ' ἔστ' ἐλεύθερος.
 5 πλοῦτος δ' ἐπακτὸς ἐκ γυναικείων γάμων
 ἀνόνητος· αἱ γὰρ διαλύσεις οὐ ῥάδιαι.

3.

Idem ibidem.

Γάμους δ' ὅσοι σπεύδουσι μὴ πεπωμένους,
 μάτην πονοῦσιν· ἢ δὲ τῷ χρεῶν πόσει
 μένουσα κάσπούδαστος ἤλθεν εἰς δόμους.
 ἢ δὲ, aliqua vero mulier. τῷ χρεῶν, fato, quia fataliter ei destinata
 est. ordo ἢ δὲ μέν. κάσπ. ἤλθε τῷ χρ. πόσει εἰς δόμους.

4.

Stob. 84. p. 493.

Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ', ὅποτε δὴ σκοπεῖν χρεῶν
 τὴν εὐγένειαν· τοὺς γὰρ ἀνδρείους φύσιν
 καὶ τοὺς δικαίους τῶν κενῶν δοξασμάτων,
 κἂν ὧσι δούλων, εὐγενεστέρους λέγω.

Il. Ἐ. μ. ο. οἶδ' ὅπως δὴ σ. χρ. claudicante versu, cui alii aliud
 remedium adhibuerunt; sed nihil aptius videtur sententiae quam ὅποτε,
 an, qua notione id legitur apud Pindarum Ol. II, 45. et Thucydidem
 I, 2. (ἄδηλον ὄν, ὅποτε τις ἐπελθῶν — ἄλλος ἀφαιρήσεται.)
 possis etiam interpretari quando. utroque modo ille negat, ratio-
 nem habendam esse merae nobilitatis. paulo insolentius dictum
 ὅποτε ansam praeberit mutandi.

5.

Δούλον γὰρ ἐσθλὸν τοῦνομ' οὐ διαφθερεῖ,
 πολλοὶ δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν ἐλευθέρων.

Haud nolim legi Δούλων, quo referatur πολλοί, ut per se dictum
 intelligatur ἐσθλὸν, virum probum.

Prologo de nuptiis mediocribus assentitur Chorus parodo.

6.

Stob. 72. p. 431.

Μετρίων λέκτρων μετὰ σωφροσύνης κύρσαι θνητοῖ-
 σιν ἄριστον. anap. Aristoph.

Il. immisso glossemate M. λέκτρ., μετρίων δὲ γάμων, κ. θ. ᾤ.
 Verba, opinor, ejus, qui nuntium attulit Theanoni de
 caede illius filiorum, ut eam amplecti videt simul apportata cada-
 vera, nec modum invenire lamentorum.

7.

Stob. 123. p. 616.

Τί τοὺς θανόντας οὐκ ἔᾶς τεθνηκέναι,
 καὶ τὰ κχυθέντα συλλέγεις ἀλγήματα;

Ex oratione, puto, Melanippae liberatae ad filios jam majora spirantes, impatientesque obnoxiae, qua adhuc utebantur, conditionis. quibus auream mediocritatem et patientiam quorumque factorum commendat modesta mater.

8.

Stob. 92. p. 511.

ὦ τέκνον, ἀνθρώποισιν ἔστιν οἷς βίος
ὁ μικρὸς εὐκράς ἐγένεθ', οἷς δ' ὄγκος κακόν.

V. 2. libri lusca sententia numerisque corruptis ὁ μ. εὐκράτος· ἐγένετο δ' ὄγκος κ. emendavit Porsón. ad Eurip. Med. 1363. Ceterum Mel. alloquitur unum ex filiis, qui pro ambobus dixit.

9.

Plat. t. II. p. 116, f, sequ., Stob. 106. p. 568.

Τὰ προσπεσόντα δ' ὅστις εὖ φέρει βροτῶν,
σοφὸν νομίζειν σωφρονεῖν τέ μοι δοκεῖ.

Stob. minus exquisite et memoriter, puto, Τὰ τυγχάνοντα. tum codd. inconcinne σοφὸν νομίζω.

Restit nomen oppidi, cujus quo in loco hujus tragoediae mentio facta fuerit, hodie ignoratur.

10.

Athen. XII. p. 523, e. Ὀνομάσθη δ' ἡ Σίρις, ὡς μὲν Τιμαῖος φησὶ κ. Ε. ἐν δεσμοτύδι Μελαλίππη (ll. perperam ἐν δεσμ. ἢ Μλ.), ἀπὸ γυναικὸς τινος Σίριδος.

XXXII. ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

Apollodorus I, 8, 2, 3. Ἐγέννησε δὲ Ἀθάλα (Thestii, regis Aetolorum, lliā) παῖδα ἐξ Οἰνέως qui (Calydone Aetoliae regnavit) Μελέαγρον ὃν ἐξ Ἄρεος γεγενῆσθαι φασί. τούτου δὲ ὄντος ἡμερῶν ἐπὶ παραγενομένης τὰς Μοίρας φασὶ δὴ (ll. mendose δὲ) εἰπεῖν Ἰότε τελευτήσει Μελέαγρος, ὅταν ὁ καιόμενος ἐπὶ τῆς ἐσχάρα δαλὸς κατακαῆ. Τούτο ἀκούσασα τὸν δαλὸν ἀνείλετο Ἀθάλα κ. κατέθετο εἰς λάρνακα. Μελέαγρος δὲ ἀνὴρ ἄτρωτος (de hoc alii silent. quare malim ἄτρεστος*) κ. γενναῖος γνόμενος τόνδε τὸν τρόπον ἐτελεύτησεν. Ἐτησίων καρπῶν ἐντῆι χώρᾳ γενομένων τὰς ἀπαρχὰς Οἰνεὺς θεοῖς πᾶσι θύων υἰόνης Ἀρτέμιδος ἐξελάθητο· μηνίσασα δὲ ἡ θεὸς κάπρον ἐφκεν ἔξοχον μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ, ὃς τὴν τε γῆν ἄσπορον ἐπέει, καὶ τὰ βοσκήματα κ. τοὺς ἐντυγχάνοντας διέφθειρεν. Ἐπὶ τούτον τὸν κάπρον (Οἰνεὺς) τοὺς ἀρίστους

*) Soph. Ijace, 347. Ὁρᾶς — τὸν ἐν δαλοῖς ἄτρεστον μάχαις — ; cf. Oedip. tyr 553., Aeschyl. Ag. 1288., Pr. 407. apud Homerum Mel. audit ἀρητίφιλς.

ἐκ τῆς Ἑλλάδος πάντας συνεκάλεσε, κ. τῷ κτείναντι τὸν θῆρα τὴν δορὰν δῶσειν ἀριστεῖον ἐπηγγείλατο. οἱ δὲ συνελθόντες ἐπὶ τὴν τοῦ κάπρου θῆραν ἦσαν οἶδε Μελέαγρος Οἰνέως, Δρύας Ἄρεος, ἐκ Καλυδῶνος οὔτοι, Ἴδας κ. Λυκούργος Ἀφαρέως ἐκ Μεσσήνης, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης Διὸς κ. Λήδας ἐκ Λακεδαιμόνου, Θησεὺς Αἰγέως ἐξ Ἀθηναίων, Ἀδμητος Φέροτος ἐκ Φερῶν, Ἀγκαῖος κ. Κηφεὺς Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, Ἰάσων Αἰσῶνος ἐξ Ἰωλκοῦ, Ἴφικλῆς Ἀμφιτρούωνος ἐκ Θηβῶν, Πειρίθοος Ἰξίανος ἐκ Λαρίσσης, Πηλεὺς Αἰακοῦ ἐκ Φθίας, Τελάμων Αἰακοῦ ἐκ Σαλαμῖνος, Εὐρυτίων Ἄκτορος ἐκ Φθίας, Ἀταλάντη Σχοινέως ἐξ Ἀρκαδίας*), Ἀμφιάραος Οἰκλέους ἐξ Ἄργους, μετὰ τούτων καὶ οἱ Θεστίου παῖδες. Συνελθόντας δὲ αὐτοὺς Οἰνέως ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας ἐξένισε· τῇ δεκάτῃ δὲ Κηφέως κ. Ἀγκαίου καὶ τίνων ἄλλων ἀπαξιούντων μετὰ γυναικὸς ἐπὶ τὴν θῆραν ἐξιέναι, Μελέαγρος, ἔχων γυναικᾶ Κλεοπάτραν τὴν Ἴδα κ. Μαροπήσσης θυγατέρα, βουλόμενος δὲ καὶ ἐξ Ἀταλάντης τεκνοποιήσασθαι, συνηνάγκασεν αὐτοὺς [ἐπὶ τὴν θῆραν μετὰ ταύτης ἐξιέναι]. Περιστάνων δὲ αὐτῶν τὸν κάπρον Ἰλέως (malim. cum Galeo Κηφεὺς, u. in superioribus) μὲν κ. Ἀγκαῖος ὑπὸ τοῦ θηρὸς διεφθάρησαν, Εὐρυτίωνα δὲ Πηλεὺς ἄκων κατηκόντισε. τὸν δὲ κάπρον πρώτη μὲν Ἀταλάντη εἰς τὰ νῶτα ἐτόξευσε, δεύτερος δὲ Ἀμφιάραος εἰς τὸν ὄφθαλμόν, Μελ. δὲ αὐτὸν εἰς τὸν κενεῶνο πλήξας ἀπέκτεινε, κ. λαβὼν τὸ δέρας ἔδωκεν Ἀταλάντῃ. αἱ δὲ Θεστίου παῖδες ἀδοξοῦντες, εἰ παρόντων ἀνδρῶν γύν' τὰ ἀριστεῖα λήψεται, τὸ δέρας αὐτῇ ἀφείλοντο, κατὰ γένος αὐτοῖς προσήκειν λέγοντες, εἰ Μελ. λαμβάνειν μὴ προαιράτο· ὀργισθεῖς δὲ Μελ. τοὺς μὲν Θεστίου παῖδας ἀπέκτεινε, τὸ δὲ δέρας ἔδωκε (aptius puto ἐξέδωκε, edidit, ex relictis a Thestiadi reddidit) τῇ Ἀταλάντῃ. Ἀλθαία δὲ λυπηθεῖσα ἐπὶ τῇ τῶν ἀδελφῶν ἀπώλειᾳ τὸν δαλὸν ἤψε, καὶ ὁ Μελ. ἐξαίφνης ἀπέθανεν. — Μετὰ δὲ τὸν Μελεάγρου θάνατον Ἀλθαία καὶ Κλεοπάτρα ἑαυτὰς ἀνήρησαν, αἱ δὲ θρηνοῦσαι τὸν νεκρὸν γυναικὸς ἀπωρονεώθησαν. cf. Ovid. Met. VIII, 270—545, Hygin. fab. 174., Diod. Sic. IV, 34., Lutat. ad Stat. Theb. II, 481. diveram famam sequitur Homerus II, ι', 527—599., quam ipse Apollod. attingit l. c.

*) Altera virgo cognominis Iasii (Callim. h. in Dian. 26.) sive Iasionis (Aelian. V. H. XIII, 1. filia dicitur. quanquam permiscetur earum (si quidem duae fuerunt) historiae. ipse Apollodorus III, 9, 2. Λυκούργου δὲ — καὶ Ἰάσος (vett. edd. Ἰδαῖος quod fuse videatur Ἰάσιος, IACIOC). — Ἰάσων δὲ κ. Κλυμένης τῆς Μινύου Ἀταλάντη ἐγένετο. — παρεγένετο δὲ μετὰ τῶν ἄλλων ἀριστείων καὶ ἐπὶ τὸν Καλυδῶνιον κάπρον. — Igitur alterutro horum locorum videtur peccatum esse, sive a librariis, sive ab ipso Apollodoro. Ovidius qualem Met. X, 609, 660, Trist. II, 399., unam tantummodo Atalantam novit, „schoeneiam.“ sed v. Heyn. Observ. ad Apollod. p. 49. et 269., Muncker. ἢ Hygin. fab. 185. temere J. M. Gesnerus Thesaur. l. l.: „Schoeneus, qui et Iasius, rex Arcadiae fuit, filius Abantis et Atalantae pater.“

3. Scripsit etiam Sophocles Meleagrum, cujus paucissimae, nec magnae rei, supersunt reliquiae. Attianae fabulae cognominis fragmenta quaedam videntur expressa ex Euripideis.

Fuit igitur argumentum hujus tragoediae celebris illa venatio apri Calydonii, victoria Meleagri, caedes Thestiadarum, tum ipsius matris Meleagri immatura propter amorem illegitimum Atalantae, Schoenei filiae, et Althaeae poenitentia, cujus remedium suspendio quasivit. Cleopatrae, uxoris Meleagri, quae etiam ipsa sibi manus attulit, et Meleagri sororum (Ovid. l. c. 532—545.), vel feminarum mortem ejus lugentium, quas dicit Apollod. mutatas, ut fama fuit, in aves meleagridas („Truthühner“ v. Plin. X, 26.), nullam rationem habuisse videtur E.

Prologum egit Diana, auctor harum rerum; eademque epilogo praeiit fata futura Tydei et Oeneae domus, ipsiusque Oenei, regno expulsi ab Agrio, et sero a Diomede nepote restituti, ut censet W., pariter duplices Mercurii partes in Antiope hujus nostri, et Herculis in Aeschyli Philoctete fuisse probabiliter suspicatus.

Pologi partes.

1.

*Καλυδῶν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίας χθονὸς
ἐν ἀντιπόροθμοις πεδί' ἔχουσ' εὐδαίμονα,
Οἰνεὺς δ' ἀνάσσει τῆσδε γῆς Αἰτωλίας,
παρθάονος παῖς, ὅς ποτ' Ἀλθαίαν γαμεῖ,
Ἀήδας ὄμαιμον, Θεστίου δὲ παρθένον.*

„Duo priores versus sunt apud Demetrium Phaler. de Elocut. 58., Lucian. Conviv. 25., t. IX, p. 67. Bip., primus etiam apud Aristot. Rhetor. II, 9. 4. et schol. Aristoph. Ran. 1269. (1175.); 3 posteriores e commentatore Aristot. Rhet. l. c. addidit Heath. his Valck. Diatr. 1 137. et Musgr. subjunxerunt versus ex Aristoph. Ran. 1269. pitos

2.

*Οἰνεὺς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,
θύων ἀπαρχὰς....*

ubi schol.: „Ἔστι μὲν ἐκ Μελεάγρου μετὰ ἱκανὰ τῆς ἀρχῆς· ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος „Καλυδῶν — χθονός.“ τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ στίχου „οὐκ ἔθυσεν Ἀρτέμιδι.“ — Sic Matth. Hesyeh. ex Meleagro Euripidea

3.

Καθωσίωσε: κατέθυσε.

Hinc Berz. Comm. de fragm. Soph. p. 18. supplevit illa *Οἰνεὺς — ἀπαρχὰς*, subjiciens *οὐ καθωσίωσέ μοι*. absolvamus emendationem sciendo

*θύων ἀπαρχὰς οὐ καθωσίωσ' ἐμοί,
ἰρτέμιδι.*

Chorus ex feminis Calydoniis, tot heroës congregatos videre cupientibus, ut mulieres Chalcidenses Graecos Trojam profecturus videre cupiunt in Iphigenia Aul. 154., constitisse putandus est. „Telas infectaque pensa (Ovid. Met. IV, 10.),“

4.

Schol. Comici Ran. 1316. (1244.)

Κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας,

se reposuisse dicunt studio rei mirandae et maximi momenti. Haec ex primo parodo Chori. orationes vero ejus sunt, opinor,

5.

Stob. 60. p. 383.

*Ὡς ἤδ' ἑδὺ δούλοις δεσπότης χρηστοὺς λαβεῖν,
καὶ δεσπότησι δοῦλον εὐμενῆ δόμοις!*

quae videtur dixisse de servo fido, quem festinanter miserit ad Meleagrum Oeneus, certior factus de jurgio filii cum Cephæo et Ancaeo, quod jurgium ne latius serpat et expeditioni officiat, ipsisque tandem Meleagri in perniciem vertat, metuit senex, itaque dono datum servum properare jubet; neque cunctatur homo, cum sic omni aequi amans, tum dono splendido alacrior factus.

Item

6.

Stob. 103. p. 563.

Φεῦ, τὰ τῶν εὐδαιμονούντων ὡς τάχα στρέφει θεός!
quae pertinent ad catastrophem.

E colloquio Meleagri cum Althaea ante venationem de Alanta, quam se magni facere et ignavis viris praeferre ait ob fortitlinem, nec dissimulat desiderium suscipiendi ex ea liberos parite robustos ac strenuos, quales non soleant esse nati ex opulentis luxu solutis mulieribus. Contra mater deterrere illum maritum aurtivis amoribus, extollere opes, laudare feminas domi manentes, nae impudenter prodeuntes in publicum et virorum opera sibi arrigantes, denique, ut his omnibus se nihil proficere videt, misera filium infeliciter venaturum.

4.

Orion Antholognomico (scrib. „Anthologio gnomico) apud Schneidewin. Collectan. crit. p. 50.

(Mel.) *Τό τοι κράτιστον κἄν γυναικί γ' ἦν κίτος·
τοῦτ' ἐστὶν ἀρετή, τὸ δ' ὄνομα οὐ δὴ διαφέρει*

Codex Vindobonensis philol. et philos. CCXXI., qui inter a multa continet Orionis, grammatici Caesareensis*), opusculum, vitæ: *Τὸ*

*) Schneidewinus p. 38. postquam commemoravit Passov disputationem et Ritschlii libellum, de quo v. Lehrs. in Zimmermanni Dio philol. a. 1835, 56., p. 449.: „De Anthologio,“ inquit, „testimonium habemus

τ.. κράτιστον. κἄν γυνὴ κράτι.. ἢ, τοῦτ' ἔστ' ἀρετῆ· τὸ δὲ ὄνομα οὐ διαφέρει. facile in his agnoscas γυναικὶ κράτος ἦν, nec mirum δὴ neglectum ante δι simile. χαρακτηριστικῶς autem Mel. ipsam solamque virtutem, etiam feminae, dicit fortitudinem.

8.

Stob. 85. p. 497.

(Mel.) Μόνον δ' ἂν αὐτὰ χρημάτων οὐκ ἂν λάβοις,
γενναιότητα κἀρετὴν· καλὸς δέ τις
κἄν ἐκ πονηρῶν σωμάτων γένοιτο παῖς.

9.

Idem 73. p. 448.

(Mel.) Καὶ κτῆμα δ', ὧ τεκουῖσα, κάλλιστον τόδε,
πλούτου δὲ κρεῖσσον· τοῦ μὲν ὠκεῖα πτέρυξ,
παῖδες δὲ χρηστοί, κἄν θάνωσι, δώμασιν
καλὸν τὸ θησαύρισμα, τοῖς τεκουσί τε
ἀνάθημα βίτου, κοῦποτ' ἐκλείπει δόμους.

10.

Id. 8. p. 96.

(Mel.) Δειλοὶ γὰρ ἄνδρες οὐκ ἔχουσιν ἐν μάχῃ
ἀριθμὸν, ἀλλ' ἄπεισι, κἄν παρῶσ', ὄμως.

11.

Id. 70. p. 431.

(Mel.) Ἥγησάμην οὖν, εἰ παραξέυξειέ τις
χρηστῶ πονηρὸν λέκτρον, οὐκ ἂν εὐτεκνεῖν,
ἔσθλοῖν δ' ἀπ' ἀμφοῖν ἔσθλον ἂν φῦναι γόνον.

Suidae: Ὁρίων, Θεβαῖος τῆς Αἰγύπτου. Συναγωγὴν γνωμῶν (scil. ἔγραψε. Both.), ἤγουν Ἀνθολόγιον, πρὸς Εὐδοκίαν τὴν βασιλίδαν, γυναικῆ Θεοδοσίῳ τοῦ μικροῦ, βιβλία γ'. Ad Eudociam misit Anthologion, quae ipsius disciplina aliquando usa (μικρὸν ἀκροωμένη) fuisset teste Tzetz Chil. X, 57—60. — hinc, aetatem Orionis incidere in seculum V. medium, certum est. Concordat Marinus Vita Proculi VIII.: Ἐφοίτησε δὲ καὶ εἰς γραμματικὸν Ὁρίωνος, ὃς ἦν ἐκ τοῦ παρ' Αἰγυπτίοις ἱερατικοῦ γένους καταγόμενος καὶ μετρίως (imo οὐ μετρίως. Both.) τὰ τῆς τέχνης ἐσκεμμένος οὕτως, ὥστε καὶ συγγράμματα ἑαυτοῦ ἴδια ἐκπονήσαι κ. τοῖς μεθ' ἑαυτὸν χρήσιμα καταλιπεῖν. Proculus autem cum Alexandriae eruditus sit ibique Orionem audisse dicatur, patet, Orionem natu Thebanum Alexandriae ludum aperuisse, unde, ut mobilibus illa aetate domiciliis vagari solebant grammatici et rhetores, se et Byzantium conferret (ibi enim ab eo institutam legimus Eudociam), et Caesareae, Cappadociae, ut putatur, sedem stabilem figeret. nam γραμματικὸς Καισαρείας cum in Etymologici et initio et fine dicitur, tum in titulo Antholognomici. Jam cum Suidas alterum Orionem memoret Alexandrinum, qui et ipse Anthologion concinnaverit, consentiens fere est eruditorum hominum vox, Suidae hoc quoque loco accidisse, quod multis, ut duos homines faceret ex uno" etc. Quod attinet ad librum Vindob., recentiore esse, ex literis minutissimis compendiisque frequentissimis, quibus eum scriptum dicit I. H. C. Schubart. apud Schneidewinum p, 35., intelligitur.

12.

Id. 62. p. 399.

(Alth.) Ἡ γὰρ Κύπρις πέφυκε τῷ σκότῳ φίλη,
τὸ φῶς δ' ἀνάγκη προστίθῃσι σωφρονεῖν.

13.

Etymol. M. p. 803, 46. Φῶς ἀντὶ τοῦ φωτὶ σὺν τῷ ι. E.
Μελεάγρῳ

(Alth.) Ἀγαθὸν μὲν ἐν φῶ, τὸ δὲ κατὰ σκότος κακόν.
II. — *Μελεάγρῳ* τὸ μὲν ἐν φῶ etc. videtur excidisse ἀγα
propter simile, quod antecedit — *αγρῳ*, tum reliquum — *θῶ* sedulo
mutatum esse in τὸ a correctore. ἐν natum ex μὲν. certe vix quid-
quam invenias aptius hisce rebus, matre scilicet admonente filium de
vitandis amoribus clandestinis, quoniam, quidquid tenebris indigeat,
malum sit, bonum vero atque honestum in luce versetur, quae
temperantiae necessitatem imponat hominibus. Perperam Valck.
Diatr. p. 140., haec ad fr. 24. trahens: Τὸ μὲν γὰρ ἐν φῶ, τὸ δὲ
κάτω σκότος κακόν, quasi Inferorum tenebrae dicerentur.

14.

Etymol. M. p. 576. 30. *Μελέαγρος. ἐτυμολογεῖ E.*

(Alth.) *Μελέαγρε, μελέαν γὰρ ποτ' ἀγρεύεις ἄγρην...*
Ob hoc grammaticus Bekker. Anecd. p. 1163. carpit Euripidem,
tanquam κακῶς ἐτυμολογήσαντα τὸν *Μελέαγρον* διὰ τὴν με-
λέαν ἄγρην. οὐ γὰρ εἰκὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ ἀπαίσιον ὄνομα
θέσθαι τῷ παιδί. ἄμεινον οὖν ᾧ μέλει τὰ τῆς ἄγρας.

Obstinatione filii Althaea irritata, postquam ab eo discessit,
ipsam Atalanten, quae ad eam divertisse putanda est, superbis
orationibus, ut regina virginem minus nobilem, increpavit, filii etiam
amorem ei exprobrans, tanquam illius artibus conglutinatum.

15.

Stob. 72. p. 439.

Ἐνδον μένουσαν τὴν γυναῖκ' εἶναι χρεῶν
ἔσθλην, θύρασι δ' ἀξίαν τοῦ μηδενός.

16.

Idem 71. p. 432.

Εἰ κερκίδων μὲν ἀνδράσιν μέλοι πόνος,
γυναῖξι δ' ὀπλων ἐμπέσοιεν ἡδοναί,
ἐκ τῆς ἐπιστήμης ἄρ' ἐκπεπτωκότες
κεῖνοί τ' ἂν οὐδὲν εἶεν οὐδ' ἡμεῖς ἔτι.

vulgo: — ἡδοναί. ἐκ τ. ἐπ. γὰρ etc.

Cui libere et acerbè respondet virago, nuptias spernens, mini-
meque obnoxia, sed Penthesileae comparanda, et Camillae Virgi-

lianae, vel Bradamantae aut Marfisae apud Ariostum, qui de hac quidem Orland. XVIII, 89 et 99.:

Persona, ch' al vestire e ai movimenti
avea sembianza d' uomo, e femin' era
nelle battaglie a meraviglia fiera etc.

17.

Plut. Amat., t. II. p. 755, b.

(Atal.) Πλούτω χλιθῶσ' οὐ θνητὰ δὴ, γύναι, φρουεῖς.
recte enim haec, quae Matth. Incertorum loco 139. posuit, ad hanc tragoediam retulisse videtur W. in quibus scripsimus χλιθῶσ' οὐ pro inepto χλιθῶσα, quod in libris legitur.

18.

(Atal.) Εἰ δ' εἰς γάμους ἔλθοιμ', ὃ μὴ τύχοι ποτὲ,
τῶν ἐν ἀπόνοισιν ἡμερευουσῶν αἰὲ
βελτίον' ἂν τέκοιμι δώμασιν τέκνα·
ἐκ γὰρ πατρὸς καὶ μητρὸς ὅστις ἐκπονεῖ
σκληρὰς διαίτας, οἱ γόνοι βελτίονες.

ll. v. 2. τ. ἐν πόνοισιν, quod alienum a sententia emendavit Jacobs. Lect. Stob. p. 112. sequ. 3. primus Heath. βελτίον' pro βέλτιον, Valck. Diatr. p. 143. δώμασιν pro δώματι, quod ἄμετρον. 4. Clemens Al. Strom. VI, p. 620., ubi affert v. 4, et 5., pro ὅστις ἐκπονεῖ habet ἐκπονουμένων, quae dubium sitne διττογραφία an explicatio alterius scripturae.

Ex narratione Nuntii, qui fortasse fuit servus ille, de quo ad fr. 5.

19.

Macrobius Sat. V, 18. „In Euripidis tragoedia, quae Meleager inscribitur, nuntius inducitur describens, quo quisque habitu fuerit ex ducibus, qui ad aprum capiendum convenerant; in eo hi versus sunt:

Τελάμων δὲ χουσοῦν αἰτὸν πέλτης ἔπι,
πρόβλημα θηρός· βότρουσι δ' ἔστεψεν κάρα,
Σαλαμίνα κοσμῶν πατριδα τὴν εὐδαίμονα.
Κύπριδος δὲ μίσσημ' Ἀρκὰς Ἀταλάντη, κύνας
5 καὶ τόξ' ἔχουσα. πελέκεως δὲ δίστομον
γένυν γ' ἔπαλλ' Ἀγκαῖος. οἱ δὲ Θεστίου
κόροισι, τὸ λαιὸν ἴχνος ἀνάβυλοι ποδός,
τὸν δ' ἐν πεδίλοις ὡς ἐλάφριζον γόνυ
ἔχοιεν, ὃς δὴ πᾶσιν Αἰτωλοῖς νόμος.

V. 1. χρ. α. πέλτης ἔπι. intelligendum ἔχων vel quiddam ejusmodi, tota vero haec oratio, exceptis verbis πελ. Ἀγκαῖος, pendet a παρῆν, παρῆσαν, vel similibus, quae verba in superioribus, omissis a Macrobio, posita fuisse necesse est. 6. ll. mira depravatione

γέννυ πέπλ' ἀλλακάταιος. Valck. Diatr. p. 145. γέννυ γ' ἔπαλλ' A., recte immissa γὲ particula, quia γέννυ corripit posteriori rem. Soph. Phil. 1125. (1205.), qui versus est dact. tetram.,

ἢ γέννυ ἢ βελέων τι προπέμψατε.

et ipse E. Phoen. 63.

ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται.

20.

Aristoph. Ran. 1328. (1449.)

Σιδηροβριθὲς τ' ἔλαβε δεξιᾶ ξύλον.

probabiliter hoc W. de Meleagro Thestii filios invadente dictum putat.

21.

Hermog. p. 564., schol. Aristot. Rhet. III, 9., Aristid. cap. περὶ συνθέσεως, Eustath., sine nomine poetæ, ad II. p. 753, 12.

ὦ Ζεῦ, γενοίτο καταβαλεῖν τὴν σὺν ἐμέ!

Vox unius heroum, quam recte huc retulit Valck.

Thestiadarum cadavera in scenam apportata secutus Meleager placatum matris iram promisisse videtur, se manes occisorum expiaturum esse; illa vero respondisse

22.

Stob. 96. p. 527., 120. p. 609.

Τοὺς ζῶντας εὖ δρᾶν· κατθανῶν δὲ πᾶς ἀνὴρ
γῆ καὶ σκιά· τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν ὀέπει.

priore loco Stob. — κατθ. οὐδεὶς ἀνὴρ γῆ — οὐδὲν βλέπει, e quibus βλέπει Valckenario placuit Diatr. p. 144. Boissonad.: — δρᾶν. κατθ. οὐδεὶς ἀνὴρ. Γῆ κ. σκιά τὸ μ. εἰς ο. βλέπει, quae sunt inconcinna, nec sane vulgatis praestant, habent autem speciem dittographiae. major quaestio est de verbis postremis, cum soloecismum sapiat μηδὲν dictum pro οὐδὲν in oratione minime hypothetica. vereor ne ponendum sit γῆ καὶ σκιά τὸ γ' οὐδὲν εἰς ο. ῥ.

23.

Suidas v. Νῦν δὴ, et Phot. p. 223.

Ὅρας σὺ, νῦν δὴ μ' ὡς ἐπράξυνας, Τύχη!

Meleagri vox, puto, mortem persentientis. jam fata se moluisse dicit, olim fortissimum atque violentissimum. W. tamen ab Althaea dicta arbitratur, postquam mori statuit. quae ratio quibus placebit, iis auctor sim ut hunc versum subjungant sequentibus Τερπιδὸν — θανεῖν.

Ex oratione Althaeae mortem appetentis haec supersunt, similia Goethianis Egmontio.

24.

Stob. 120. p. 491.

Τερπνόν τὸ φῶς μὲν, τὸ δ' ὑπὸ γῆν ἄδου σκότος
οὐδ' ἐξ ὄνειρων οὔτις ἄνθρωπος μόλοι.
ἐγὼ μὲν οὖν γεγῶσα τηλικήδ' ὅμως
ἀπέπτυσ' αὐτό, κοῦποτ' εὐχόμεν θανεῖν.

ll. v. 1. "Ατερπνον, quod fuisse suspicor initio A. (siglum personae) *τερπνόν*. tum τὸ φ. μοι, sed generalis haec est sententia: de se anus dicere infit versu 3. 2. quod legitur, οὐδ' εἰς ὄνειρον οὐδεὶς ἀνθρώπος μολεῖν et sensu cassum est et ἄμετρον. varia doctorum remedia, ex quibus ἄνθρωπος accepi a Matthiaeo, μόλοι autem (i. e. adire cupiat) ab Hermanno ann. ad Hecubam p. 81. de meo dedi ἐξ ὄνειρων, per somnium, noto usu ἐκ prae-positionis, cum adverbii vicem praestat, et οὔτις, quod metro aptum est. 4. abhorret vulgatum εὐχομαι, cum nunc quidem optet Althaea mortem. Mutationum rationes facillimae: velut ἐξ et ἐς, generatimque ξ et σ, permixta nonnunquam deprehenduntur in codicibus, tum *ευχομῆ* et *ευχομαι* similia sunt, etc.

Ex Epilogo.

25.

Schol. Pindari ad Nem. X, 12. Τυδεὺς — ἀπεγύσατο τῶν
Μελανιππέων κρεῶν, ὡς καὶ E. ἐν τῷ Μελεάγρῳ φησὶν.

Ἐς ἀνδροβορῶτας ἡδονὰς ἀφίξεται
κάρηνα Τυδεὺς γένυσι Μελανίππου σπάσας.

De immanitate ista Tydei v. Apollod. III, 6, 8., Stat. Theb. VIII, extremo. Amphiarai fortasse verba funestam multis eam venationem fore vaticinantis. similiter Danteus Ugolinum furere facit apud Inferos.

Restat fragmentum, cujus in fabula locus incertus est.

26.

Hesych. „Ἀντήλιοι θεοί:“ οἱ πρὸ τῶν πυλῶν ἰδρυμένοι.
E. Μελεάγρῳ.

Drama egregium etiam artibus nobilitatum fuit. quarum Hartungus Eur. restit. p. 152. et 53. commemoravit tria Romae anaglypha, Capitolinum, Albanum et Borghesianum, similis argumenti. „Primum,“ inquit „Meleager conspicitur, adstante Furia, Thestias interficiens, quorum alter jam prostratus est, sed nihilominus exuvias retinet, alter cum maxime confoditur. Deinde Althaea ostenditur, adstante et Furia et Parca una, titionem in accensum arae ignem imponens. Lauro ornata est ara, unde Althaeam paulo ante de victoria diis (v. fr. 26.) gratulatam esse conjicias. Tertio loco Mel. moribundus in lecto cubans conspicitur (fr. 23.). Adsunt et pater, et conjux, et sorores, et Atalante, variis modis omnes dolorem significantes.“

XXXIII. ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

De Oedipo fama vulgaris cum aliunde nota est, tum e Phoenissarum prologo et ejus fabulae argumento Guelferbytano. ab ea fabula haec, quam tractamus, discrepat et rebus, quae aguntur, et tempore, quo aguntur. Incipit enim hic actio paulo post mortem Polybi, regis Corinthiorum, cujus filium credebant Oedipum.*) Is olim occiso Laïo etiam aurigam ejus injuriosum obtruncasse putandus est: alioqui homo Thebas profectum Oedipum agnovisset; itaque rumor fuit, latrones interfecisse Laïum. (schol. ad Phoen. 44. τῶν ἵππων ἀφανῶν γενομένων ληστῶν ἐδόκει τοῦ ὄργον γεγόνεναί.) Jam vero, postquam Corinthum se contulit Oedipus ad cernendam Polybi hereditatem, inter bona regis exhibitus est Laïi currus, quem Polybo donaverat Oedipus τροφεία. eo curru agnito a satellitibus pridem Laïi, nunc Oedipi, mox apparuit, hunc illum interfecisse; quam caedem ulturi satellites odio, ut videtur, peregrini regis et instigati a Creonte, honori ejus invidente, ut apud Sophoclem Oed. R. 363, 585. seqq. (cf. W. p. 539.), in reditu Oedipum (nam Corinthi tutus ab in insidiis fuerat) correptum excoecant, supplicio barbaro.***) id eorum unus, quem prologum (cf. fr. 16.) egisse arbitror, ipse fatetur apud scholiasten Eurip. Phoen. 61., qui sic:

1.

Ἐν δὲ τῷ Οἰδίποδι οἱ Λαῖου θεράποντες ἐτύφλωσαν
αὐτόν.
Ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐρείσαντες πέδω
ἐξομματοῦμεν καὶ διόλλυμεν κόρας.

*) Schol. Eurip. ad Phoen. 26. de Oedipo infante: — Οἱ δὲ, εἰς θάλασσαν ἐκβληθῆναι εἰς λάρνακα, κ. προσοκείλαντα τῇ Σικυῶνι ὑπὸ τοῦ Πολύβου ἀνατραφῆναι. ἐνιοὶ δὲ καὶ φασιν αὐτοῦ εἶναι παῖδα. II. inepte αὐτόν. malim etiam ἐν. δὲ καὶ ἔφασαν, ut hoc tantum dicat schol. fuisse tum Corinthi et in Graecia, qui Oedipum pro filio Polybi haberent. nam scriptores quosdam id tradidisse dubito.

**) V. Aelian. V. H. V, 11., Herodot. VIII, 116. et ibi Bähr. Xenophon Exped. Cyri I, 9, 13. de Cyro: Οὐ μὲν δὴ οὐδὲ τοῦτ' ἄν τις εἴποι, ὡς τοὺς κακούργους κ. ἀδίκους εἶα καταγελαῖν, ἀλλ' ἀφειδέστατά πάντων ἐτιμωρεῖτο. πολλάνισ δ' ἦν ἰδεῖν παρὰ τὰς στειβομένας ὁδοὺς καὶ ποδῶν, καὶ χειρῶν, καὶ ὄφθαλμῶν στερονομένους ἀνθρώπους. W. p. 538. not. 3.: Zur Strafe verlieren die Augen Phineus, Thamyris; Väter stechen sie ihren Kindern aus, wie Amyntor dem Phönix bei E., wie Echetos bei Apollonius IV, 1093. seiner Tochter, Desmontes der Melanippe Hygin. 186. Hekabe blendet bei E., um sich zu rächen, den Polymestor. Nach Heraklides Polit. 29. wurden bei den Lokrern dem Diebe, nach zwei Spättern dem Ehebrecher, die Augen ausgestochen. Dieselbe Strafe, unter andern Verstümmelungen, war bei den alten Deutschen üblich, s. Jac. Grimms D. Rechtsalterth. S. 707., und in der Geschichte des mittelalterlichen Europa, besonders in der fränkischen und in der Altenglands, begegnet man ihr kaum weniger oft als in Ritters Asien.“

neque contentus ea immanitate Creon etiam in vincula conjicere videtur voluisse Oedipum, sicut postea ejus filii (Phoen. 64.); verum id prohibuerunt amici regis, bene de Thebanis meriti, omniumque maxime ipsa Creontis soror, Iocaste, Oedipi uxor amantissima, cujus obstinationem vituperari putes a Creonte his verbis apud

2.

Stob. 71. p. 431.

"Ἄλλων δὲ πάντων δυσμαχότατον γυνή.

ἄλλων enim, veterem scripturam, restituo, cum frigeat ex aliquot scriptis, in quibus A. Paris. et Voss., a Gaisfordio prolatum *ἄλλως*. Insolentius etiam turba satellitum, ni fallor, secundas agens, de regina

3.

Clem. Alex. Strom. IV. 499., Stob. item 71.,

*Πᾶσα γὰρ ἀνδρὸς, inquit, κακίων ἄλοχος,
κἂν ὁ κάκιστος
γῆμη τὴν εὐδοκιμοῦσαν:*

pejores enim ac scelestiores ait esse omnes mulieres viris, quibus nuptae sint, quamvis pessimis ipsae secunda fama. Igitur illis opitulantis regnum Thebarum usurpavit Creon. quam injuriam queritur Iocaste, dicens

4.

Stob. 38. p. 222.

*Φθόνος δ' ὁ πολλῶν φρένα διαφθείρων βροτῶν
ἀπώλεσ' αὐτὸν, κἀμὲ συνδιώλεσεν.*

Ejusdem orationem esse puto illam

5.

Stob. 7. p. 86.

*Πότερα γενέσθαι δῆτα χρησιμώτερον
συνετὸν ἄτολμον ἢ θρασύν τε κάμαθῆ;
τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν σκαιὸν, ἄλλ' ἀμύνεται,
τὸ δ' ἡσυχαιὸν ἀργόν· ἐν δ' ἀμφοῖν νόσος.*

sapiens enim ille vir, qui nihil andet, videtur dici Oedipus, audax vero et rudis Creon, qui cum factione sua facile opprimi potuisset ab Oedipo rege, nunc autem superior factus est propterea quod quietem ille nimium amavit ita ut deses atque ignavus esse videretur. Jam foede mutilatum e conspectu hominum amovendum censeat benevola mulier et Pfeffelii poetae nostra memoria uxori probissimae comparanda.

6.

Stob. 108. p. 579.

*Ἐκμαρτυρεῖν γὰρ ἄνδρα τὰς αὐτοῦ τύχας
εἰς πάντας ἀμαθῆς, τὸ δ' ἐπικρύπτεσθαι σοφόν.*

se ipsam vero constanter ac fideliter apud eum mansuram dicit, ut quae mentem ac virtutem praeferat formae, nec famulae marito praestare officia, ut deceat, recusaturam; praeterea mutabiles esse hominum fortunas, et Justitiam progressu temporis omnia in lucem proferre; quibus in dictis inest ultionis futurae significatio.

7.

Stob. Ecl. phys. p. 149.

Ἐνός δ' ἔρωτος ὄντος οὐ μί' ἡδονή·
οἱ μὲν κακῶν ἐρωῶσιν, οἱ δὲ τῶν καλῶν.
ὁ δ' εἰς τὸ σῶφρον ἐπ' ἀρετὴν τ' ἄγων ἔρωτος
ζηλωτὸς ἀνθρώποισιν, ὧν εἶην ἐγώ.

Postremos duo versus laudavit Aeschin. c. Tim. p. 355. ed. Bekker., item Hermogenes.

8.

Stob. 64. p. 409.

Νοῦν χρὴ θεᾶσθαι δὴ· τί τῆς εὐμορφίας
ὄφελος, ὅταν μὴ τὰς φρένας καλὰς ἔχη;

Vulgo ll. nullis numeris N. χρὴ θεάσασθαι· οὐδέν τι τῆς εὐμ.
ὄφ., ὅταν τις μὴ φρένας κ. ξ. B. Paris. θεᾶσθ'. θεασθου
ortum puo ex θεασθαι, de autem forte scriptum pro δὴ, ut saepe
alias, degenerasse in —δέν. tum Paris A et Trinc. τὰς φρένας,
a quo initio profectus Pierson. apud Valck. expunxit τις, quod
passim intelligitur.

9.

Stob. 1.

Οὔτοι νόμισμα λευκὸς ἄργυρος μόνον
καὶ χρυσὸς ἐστίν, ἀλλὰ κἀρετὴ βροτοῖς
νόμισμα κεῖται πᾶσιν, ἣ χρῆσθαι χρεῶν.

10.

Idem 67. p. 424.

Πᾶσα γὰρ δούλη πέφυκεν ἀνδρὸς ἢ σώφρων γυνή,
ἣ δὲ μὴ σώφρων ἀνοία τὸν ξυνόνθ' ὑπερφρονεῖ.

Priorem versum Stob. habet etiam 65. p. 411.

11. 12.

Id. 103. p. 562. sequ.

Πολλὰς γ' ὁ δαίμων τοῦ βίου μεταστάσεις
ἔδωκεν, ἡμῖν μεταβολὰς τε τῆς τύχης.

Ἄλλ' ἡμέρα τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.

Haec potius ex persona chori Thebanorum dicta esse videantur.

13.

Stob. Eclog. phys. 7. p. 119.

— Ὄρω γὰρ ἐν χρόνῳ

Δίκην ἅπαντ' ἄγουσαν εἰς φάος βροτοῖς.

Tanta caritate, quam non speraverat, Oed. gavisus exclamat

14.

Stob. 110. p. 581.

Ἐκ τῶν ἀέλπτων ἡ χάρις μείζων βροτοῖς
φανεῖσα μᾶλλον ἢ τὸ προσδοκώμενον.

(sic quidem ll., sed putida est haec oratio, ut malim — φανεῖσ' ἂν ἄλλων ἐστὶ προσδοκώμενων.) magnumque viro regnum esse ait liberos et probam uxorem, quibus carere aequè durum ei videretur ac patria et opibus privari.

15.

Idem 65. p. 411.

Μεγάλη τυραννὶς ἀνδρὶ τέκνα καὶ γυνή.
Ἰσην γὰρ ἀνδρὶ συμφορὰν εἶναι λέγω
τέκνων γ' ἀμαρτεῖν καὶ πάτρας, καὶ χρημάτων.
ἀλόχου τε κεδνῆς, ὡς μόνῃ τῶν χρημάτων
ἢ ἡ κρείσσον ἐστὶ τὰνδρὶ, σῶφρον' ἂν λάβῃ.

ll. τέκνων θ' ἀμ. — ὡς μόνων τ. χ. ἢ κρ. ἐ. etc., quae male haberent viros doctos. equidem τέκνων γ' forte in τ. τ' mutatum arbitror; correctoris fuerit τ. θ'. jam hoc relato ad ἀλόχου τε κ. turbata est oratio, alioqui obscurata mendis μόνων et ἡ. quodsi divinavimus, primum de liberis solis dixit Oed., deinde de praestantia probae uxoris. ἀλ. τε κεδνῆς, et quod attinet ad probam uxorem. in ὡς intelligendum λέγω ex superioribus. μόνῃ abierit in μόνῳ, sicut permixtas haud raro scimus η et ω litteras. denique ἡ est αὕτη, ut Ione 457. (517.) ἡ γὰρ ἀρχὴ etc. Ceterum in amore splendido conjugali domesticaque miserorum concordia hoc drama velut acquievit.

Verba de Sphinge

16.

Aelian. H. A. XII, 7., Erotian. p. 378. (cf. Athen. XV, p. 701, b.)

Οὐρανὸν δ' ἐπίλασ' ἐπὶ λεοντόπουν βάσει
καθέξεται.

ad prologum referunt. Emendemus in transcurso Hyginum fab. 67. „Interim Sphinx Typhonis in Boeotiam est missa, quae agros Thebanorum vexabat. ea regi Creonti simultatem constituit, si carmen, quod posuisset, aliquis interpretatus esset, se inde abire“ etc. Quid? „simultatem“? Imo „simulate“ id constituit, ut quae sibi persuaderet, neminem soluturum esse aenigma suum. sic etiam fab. 84. de Oenomaio: — simultatem constituit, se ei daturum (scil. „filiam

in matrimonium), qui secum quadrigis certasset, victorque exisset, quod is equos aquilone velociore habuit“ etc. ibi quoque simili de causa reponam „simulate,“ nisi quis audiat Munckerum, suo periculo explicantem: „H. e. legem sive conditionem proposuit.“ pro „poussisset“ expectes „proposuisset,“ sed talia condonanda sunt Hygino. Praeterea in isto capite nihil est, quod huc faciat. ne illa quidem congruunt, quae Hyg. narrat de pestilentia coorta Thebis „ob Oedipodis scelera,“ siquidem eo tempore, quo agi res hujus dramatis finguntur, nondum cognita erant ista, quae dicit, scelera, sed Polybus adhuc pater Oedipi perhibebatur. v. fragm. 1. Multi sunt de Oedipo tragoedia cum hujus nostri, tum Sophocelis, Attii, Senecae, W. Gr. Trag. p. 537.—556., C. F. Hermann. Quaest. Oedipodearum capitibus tribus, a. 1837 ediis, G. Hermann. in crisi ejus libri (Zeitschr. f. Alterthumsw. 1837., p. 793.—98.) Hartung. Eurip. restit. p. 244.—254.; nos ea tantum attigimus, quorum satis certa sunt vestigia in fragmentis.

17.

„Hesych. *Ἀναρθρος*: ἄτονος, ἀσθενής. *Ε. Οιδίποδι*. Vid. Valck. ad Phoen. 1538.“ Matth. Etiam hoc sapit prologum, ut quo Oedipi infantis debilitas ob perforatos pedes significata esse videatur.

XXXIV. Ο Ι Ν Ε Υ Σ.

Apollodorus I, 8, 5. et 6. — *Τυδεὺς μὲν οὖν, ἐπὶ Θήβας μετὰ Ἀδράστου στρατευσάμενος, ὑπὸ Μελανίππου τρωθεὶς ἀπέθανεν· οἱ δὲ Ἀγροῦ (fratris Oenei, de quo ad Meleagrum) παῖδες Θερότις, Ὀγγηστός, Πρόθοος, Κελεύτωρ, Λυκωπεύς, Μελανίππος, ἀφελόμενοι τὴν Οἰνέως βασιλείαν τῷ πατρὶ ἔδωκαν, καὶ προσέτι ζῶντα τὸν Οἰνέα καθειροῦσαντες ἤμιζοντο. ὕστερον δὲ Διομήδης, ἐξ Ἄργους παραγενόμενος μετ' ἄλλου*) κρύφα, τοὺς μὲν Ἀγροῦ παῖδας χωρὶς Ὀγγηστοῦ καὶ Θερότου πάντας ἀπέκτεινεν (οὗτοι γὰρ φθάσαντες εἰς Πελοπόννησον ἔφυγον), τὴν δὲ βασιλείαν, ἐπειδὴ γηραιὸς ἦν ὁ Οἰνεὺς, Ἀνδραίμοι τῷ τὴν θυγατέρα τοῦ Οἰνέως γήμαντι δέδωκε, τὸν δὲ Οἰνέα εἰς Πελοπόννησον ἤγεεν· οἱ δὲ διαφυγόντες Ἀγροῦ παῖδες ἐνεδρεύσαντες περὶ τὴν Τηλέφου ἐστίαν τῆς Ἀρκαδίας τὸν πρεσβύτην ἀπέκτειναν. Διομήδης δὲ τὸν νεκρὸν εἰς Ἄργος κομίσας ἔθαψεν, ἐνθα νῦν πόλις ἀπ' ἐκείνου*

*) ἄλλου. Ephorus apud Strab. X, 2, 26., p. 462. auctor est Alcmæonem Diomedî opem tulisse adversus avi inimicos. v. W. p. 584., not. 2. Sthenelum nominat Hyg.; sed affecta haec esse arbitror, malimque *παρ. μεταλλῶν κρ.*, ut Calydonem venisse dicatur Diom. clam exploratum, quid ageret Oeneus, de quo fama incerta percubuerat. id mire convenit argumento hujus fabulae.

Οἰνότη καλεῖται, κ. γήμας Αἰγιάλειαν τὴν Ἀδράστου, ὡς (δὲ) ἔνιοί φασι τὴν Αἰγιαλέως, ἐπὶ τε Θήβας κ. Τροίαν ἐστράτευσε. Schol. Aristoph. Ach. 385. (417.) Γέγραπται τῷ Εὐριπίδῃ δράμα Οἰνεύς. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον Τυδέως κ. ἐπιστράτευσιν Διομήδους κατὰ Θηβαίων ἀφηρέθη τὴν βασιλείαν Οἰνεύς ὑπὸ τῶν Ἀργίου παιδῶν, κ. περιήει ταπεινός, ἄχρῃς οὐ ἐπανελθὼν Διομήδης Ἀργίον μὲν ἀνεῖλε, τὴν βασιλείαν δὲ Οἰνεῖ παρέδωκε. Non Thebis, sed Troja reversum Diomedem opitulatum esse Oeneo narrat Hyginus fab. 175., Antonino Liberali 37. et Pausania IV, 35, 1. consentientibus, sed veriorem puto cum Hartungo Apollodorum. Operae pretium est ipsa Hygini verba adscribere emendata. „Agrius, Parthaonis filius, ut vidit Oeneum fratrem orbem liberis factum, regentem regno expulit atque ipse regnum possedit. Interim Diomedes, Tydei filius et Deipyles, Πιο devicto ut audivit, avum suum regno pulsum, pervenit in Aetoliam cum Sthenelo, Capanei filio, et armis contendit cum Lycopeo, Agrii filio. quo interfecto Agrium regentem e regno expulit atque Oeneo avo suo regnum restituit; postque Agrius regno expulsus ipse se interfecit.“ Codices utroque horum locorum absurde „egentem e regno expulit.“ „regentem“ Hyg. dixit regem; r forte haustum est ab m littera, quae antecedit. Seneca de Ira II, 15.: „Nemo potest regere, nisi qui regi.“ Claudianus Cos. Honor. IV, 299.: „Componitur orbis Regis ad exemplum, neque sic inflectere sensus Humanos edicta valent quam vita regentis.“

Quae supersunt hujus tragoediae fragmenta omnia ad principia ejus pertinent, adventum Diomedis ad Calydonem habitu peregrini, quo clam exploret statum rerum, et colloquium ejus cum Oeneo, in quem forte primus incidit, opus facientem in agro novi regis, qui cognationis immemor avunculum mercenarii loco habet. senex inopia et aegritudine deformis primum neque agnoscitur a nepote, neque illum agnoscit.

Prologum agit Diomedes adveniens, cujus prologi hoc initium est.

1.

Schol. Aristot. Rhet. III, 16.

ὦ γῆς πατρώας χαιρε φίλτατον πέδον
Καλυδῶνος, ἔνθεν αἶμα συγγενὲς φυγῶν
Τυδεὺς, τόκος μὲν Οἰνέως, πατὴρ δ' ἐμὸς,
ᾤκησεν Ἀργος, παῖδα δ' Ἀδράστου λαβὼν
συνῆψε γένναν.

αἶμα σ. φυγῶν. Apollod. I. c. 4. Τυδεὺς δὲ ἀνὴρ γενόμενος γενναῖος ἐφυγαδευθή, κτείνας, ὡς μὲν τινες λέγουσιν, ἀδελφὸν Οἰνέως Ἀλκείδου, ὡς δὲ ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γεγραφώς, τοὺς Μέλανος (fratris Oenei) παῖδας ἐπιβουλεύοντας Οἰνεῖ, — ὡς δὲ Φερεκύδης φησὶν, Ὀλενίαν ἀδελφὸν ἴδιον. Ἀργίου δὲ δίκας ἐπάγοντος αὐτῷ, φυγῶν εἰς Ἀργος, ἦκε πρὸς Ἀδρα-

στον, κ. τὴν τούτου γήμας θυγατέρα Διήπυλῆν ἐγέννησε Διομήδην.

Ad urbem proficiscens Diom., fortasse cum amico seu comite, Oeneum in agro regio inventum speculandi causa compellat, primum viam vel aliquid explorans, quo peregrinus esse videatur, dein pannos*) miserumque generosi senis habitum miratus quaerens, quis sit, et quo casu infimi generis hominum conditione ac fortuna utatur. Cui Oeneus, vir mitis et affabilis, ita respondet:

2.

Stob. 112. p. 583.

Σχολή μὲν οὐχί, τῷ δὲ δυστυχοῦντί πως
τερπνὸν τὸ λέξαι, ἀποκλαύσασθαι πάλιν.

Se regem fuisse minime violentum, sed justum et aequum; aliis vero alios mores placere, et improbos opibus atque successibus elatos quidvis audere, nec poenas se fortasse scelerum daturus esse arbitrari. Fidos homini esse neminem praeter liberos; aliorum, vel cognatorum, mentes lucri cupidine obscurari, et divitiis vulgi opinionem trahi retrahique, velut a magnete lapide.

3.

Clemens Al. Strom. VI, p. 619. sequ. ed. Sylb.

Ἄλλ' ἄλλος ἄλλοις μᾶλλον ἤδεται τρόποις.

4.

Stob. 104. p. 565.

Ὅταν κακοὶ πράξωσιν, ᾧ ξένοι, καλῶς,
ἄγαν κρατοῦντες καὶ νομίζοντες δίκην
δώσειν, ἔδρασαν πάντ' ἐφέντες ἡδονῇ.

5.

Idem 73. p. 448.

Ὡς οὐδὲν ἀνδρὶ πιστὸν ἄλλο πλὴν τέκνων·
κέρδους δ' ἕκατι καὶ τὸ συγγενὲς νοσεῖ.

6.

Suidas. Ἡρακλείαν λίθον τινὲς τὴν μαγνησίαν ἀπέδοσαν διὰ τὸ τὴν Ἡρακλείαν τῆς Μαγνησίας εἶναι. οἱ δὲ, ὅτι ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον Ἡρακλειῶτις, ἡ δὲ μαγνηῆτις ἀργύρω ὁμοία ἐστίν, ὡς E. ἐν Οἰνεῖ

*) Aristophanes Ach. l. c. in superioribus:

Τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὁδὶ
ὁ δύσποτος γεραῖος ἠγωνίζετο;

schol.: — τρύχη δὲ τὰ ῥάκη τραγικῶς.

— — τὰς βροτῶν

γνώμας σκοτῶν ἄν, ὥστε μαγνήτις λίθος,
τὴν δόξαν ἔλκει καὶ μεθίστησιν πάλιν.

οὐ λέγει νῦν ὑπὸ τῆς μαγνήτιδος λίθου τὸν σίδηρον, ἀλλὰ τὴν τῶν θεωμένων δόκησιν ἔλκεσθαι πλανωμένων ὡς ἐπὶ ἀργύρω. II. — σκοπῶν, ὥστε — καὶ μεθίστησιν π. imo σκοτῶν, scil. ἄργυρος seu πλοῦτος: nam eum sive opulentiam dicit Oeneus, quae homines alliciat, deficiens autem velut remittat alienetque animos. tantum non vere Musgr. γν. σκοτίζων, ὥστε —. μεθιέναι vero recte opponitur τῷ ἔλκειν, non item μεθιστάναι. non ignobile hic agi genus istud lapidum, argenti simile, de quo Suidas cogitabat, probe intellexit W., neque olim haec fefellerunt Platonem, qui respicit Ione p. 533., d, dicens: — θεία δὲ δύναμις, ἣ σε κινεῖ, ὥσπερ ἐν τῇ λίθῳ, ἣν Εὐρ. μὲν μαγνήτιν ἀνόμασεν, οἱ δὲ πολλοὶ Ἡρακλείαν· καὶ γὰρ αὕτη ἡ λίθος οὐ μόνον αὐτοῦς τοῦς δακτυλίους ἄγει τοῦς σιδηροῦς, ἀλλὰ καὶ etc.

In primis, quae ex Oeneo quaesivit Diomedes, hoc fuit, agrumne, in quo opus faciebat, proprium coleret, an alienum. id habet

7.

Philostratus Heroic. p. 663. ed. Olear., p. 12. Boissonad., ubi haec leguntur: *Νυνὶ δὲ μοι ἐκεῖνο εἰπέ· οἰκειὰ γεωργεῖς ταῦτα, ἣ δεσπότης μὲν αὐτῶν ἕτερος, σὺ δὲ τρέφοντα τοῦτον τρέφεις, ὥσπερ ὁ τὸν τοῦ Εὐριπίδου Οἰνέα; ὥσπερ — Οἰνέα;* scil. τρέφων. perperam II. ὥσπερ τὸν etc. Haec ita in numeros restituas:

— *Νῦν ἐκεῖνο δ' εἰπέ μοι*

οἰκειὰ ταῦτα γηπονεῖς, ἣ δεσπότης

αὐτῶν μὲν ἕτερος, σὺ δὲ τρέφοντά νιν τρέφεις;

γεωργεῖς orator substituit poetico verbo, quod habetur Rhés. 73. quemadmodum et *τοῦτον* dixit pro *νιν*. minus commode Matth. initium putabat versus

σὺ δὲ τρέφοντά νιν τρέφεις — ,

nec *δὲ* est hujus loci.

8.

Quod senex negavit otium sibi esse ab labore, eo pertinuerint ista Comici Ach. 438. (471.)

— *καὶ γὰρ εἰμ' ἄγαν*

ὀχληρὸς, οὐ δοκῶν γε κοιράνους στυγεῖν.

valde molestum se ait esse dominis, quamvis non conscius sibi odii in illos. quae oratio egregiam senis indolem prodit animumque placabilem. scholiastes ibi: *Τοῦτο πεπαρώδηται ἀσήμως ἐξ Οἰνέως Εὐριπίδου. ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ἐκ Τηλέφου φησὶν αὐτό.* ubi suspiceris legendum esse *εὐσήμως*. ceterum Euripidis

editores et vix graece et, spreta Aristophaneorum codicum auctoritate, ὄχλ. οὖν δοκῶν γε etc.

Vilia servorum officia obire in regia apud Agrium filiosque ejus epulantes coactum se fuisse, priusquam in rus ejiceretur, Oeneus significat illis, quae attulit

9.

Athen. XV., p. 666, c. sic enim ibi grammaticus: *Κότταβος δ' ἐκαλεῖτο (καὶ) τὸ τιθέμενον ἄθλον τοῖς νικῶσιν ἐν τῷ πύτῳ, ὡς E. παρίστησιν ἐν Οἰνεῖ, λέγων οὕτως*

*Πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασι
κᾶρα γέροντος, τὸν βαλόντα δὲ στέφειν
ἐγὼ τετάγμην ἄθλα κότταβον διδούς.*

Matth.: „*Κᾶρα γέροντος* (imo *γέρον*. Both.) est Manes, ut recte Schweigh. De cottabo elegans et erudita est disputatio Fr. Jacobsii in Wielandi Museo Attico.“ cf. Schneideri lex v. *κότταβος*.

10.

Quaerentis ex avo Diomedis, an omni auxilio destitutus sit, et respondentis Oenei, sunt haec apud schol. Aristoph Ran. 72.

(A.) *Σὺ δ' ὦδ' ἔρημος ξυμμάχων ἀπόλλυσαι;*

(O.) *Οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί.*

auxiliores sive eos, qui opem ipse ferre possent, si viverent, imprimis Oeneus dicit Meleagrum et Tydeum, malos autem superstites Agrium et filios ejus.

Tandem avus et nepos alter alterum agnoscunt, narratque Diomedes inter alia de expeditione Epigonorum.

11.

Erotianus p. 362. *Τιμωρέουσα: βοηθοῦσα, ὡς καὶ E. ἐν Οἰνεῖ φησιν*

*Ἐγὼ δὲ πατρὸς αἰμ' ἐτιμωρησάμην
σὺν τοῖς ἐφηβήσασι τῶν ὀλωλότων.*

12.

Hesych. *Ἀκρίζων: ἄκροισ ποσὶν ἐπιπορευόμενος. E. Οἰνεῖ.* Fortasse dictum de Diomede clam accedente ad Oeneum metu, ne forte in inimicum incidat.

Oenei exemplum, quo se consolentur, senibus infelicibus proponens Timocles Comicus Athen. VI, p. 223, d,

Γέρον τις ἀτυχεῖ; inquit, κατέμαθεν τὸν Οἰνέα.

Qui hoc attulit, Hartung. Eur. restit. p. 160., laudavit etiam illa Nasonis Heroid. IX, 153.:

— Solio sedet Agrius alto,

Oenea desertum nuda senecta premit,

neque Attii imitationem hujus tragoediae commemorare oblitus est, ex quibus, quam celebris olim fuerit, intelligitur. Herm. Zirndorfer. Chronol. fab. Eurip. p. 121. annotavit, Oeneum, Bellerophontem, Inonem et Phoenicem cum irrideat Comicus Acharnensibus, quam fabulam docuit Ol. 88, a. 3., aerae Christ. 426., ex eo existimari posse de tempore, quo actae fuerint illae tragoediae.

XXXV. ΟΙΝΟΜΑΟΣ.

Hyginus fab. 84.: Oenomaus, Martis et Asteropes (Atlantis) filiae filius, habuit in conjugio Euareten, Acrisii filiam, ex qua procreavit Hippodamiam virginem eximiae formae, quam nulli ideo dabit in conjugium, quod sibi responsum fuit, a genero mortem cavere. Itaque cum complures eam peterent in conjugium, simulate (ll. „simultatem“, de quo ad Oedipi fr. 16.) constituit, se ei daturum, qui secum quadrigis certasset, victorque exisset, quod is equos aquilone velociores habuit, victus autem interficeretur. Multis (17 dicit Paus. El. post. c. 21.) interfectis novissime Pelops, Tantalii filius, cum venisset et capita humana super valvas fixa vidisset eorum, qui Hippodamiam (in) uxorem petierant, poenitere coepit,“ (ita Barth. ll. „poen. eum coepit“, a quibus abhorret „timens“), regis crudelitatem timens. itaque Myrtilo aurigae ejus persuasit, regnumque ei dimidium pollicetur, si se adjuvaret. fide data Myrtilus currum junxit et clavos in rotas non coniecit: itaque equis incitatis currum defectum Oenomai equi distraxerunt. Pelops — — Hippodamiam in patriam abduxit suam, quod Peloponnesum appellatur“ etc. Falso Hyg. Peloponnesum dixisset patriam Pelopis, neque sic hallucinatur. hanc manum ejus esse arbitror „Hipp. in Apiam abduxit secum, a quo Pel. app.“ formam Peloponnesum ferendam esse, ut Macaronesum apud Isidorum XIV, 6, similiaque apud eundem et alios, ostendit Munckerus. de Apia terra v. Apollod. II, 1, 1. etc.

Paucae sunt hujus dramatis reliquiae et eae, ex quibus oeconomia ejus intelligi vix potest. W. p. 674.: — „Es scheint, dass Oen. zuerst allein auftrat und trübe Betrachtungen über seine Lage anstellte, da das einzige Kind, das er hatte, ihm soviel zu schaffen machte.“

Igitur hae fuerint Oenomai, senectutis suae sollicitae pertaesi et crudelitatis sibi conscii, orationes.

1.

Stob. 115. p. 590.

Ὅστις δὲ θνητῶν βούλεται δυσάνυμον
εἰς γῆρας ἔλθειν, οὐ λογίζεται καλῶς·
μακρὸς γὰρ αἰὼν μυρτίους τίκτει πόνους.

2.

Idem 74. p. 451.

Ἀμμηχανῶ δ' ἔγωγε κούκ ἔχω μαθεῖν,
εἴτ' οὖν ἄμεινόν ἐστι γίγνεσθαι τέκνα
θνητοῖσιν, εἴτ' ἄπαιδα καρποῦσθαι βίον·
ὄρω γὰρ, οἷς μὲν οὐκ ἔφυσαν, ἀθλίους,
5 ὄσοισι δ' εἶσιν, οὐδὲν εὐτυχεστέρους·
καὶ γὰρ κακοὶ γεγῶτες ἐχθίστη νόσος,
κἂν αὖ γένωνται σώφρονες κακῶν μέτα,
λυποῦσι τὸν φύσαντα, μὴ πάθωσί τι.

ll. versu 7. κ. α. γ. σώφρονες, κακὸν μέγα· Λυποῦσι etc. Adeone nugari Euripidem, ut magnum malum dicat probos liberos propterea, quia parentes, si quid iis acciderit, affliguntur? Apage istiusmodi sapientiam! recte vero philosophus tragicus affligi dicit parentes, si quid adversi probis inter improbos liberis eorum acciderit. — v. 4. malim οἷ μὲν ο. ἔφ., „qui non generarunt.“ cf. v. 8.

3.

Idem 56. p. 374.

Ὁ πλεῖστα πράσων πλεῖσθ' ἀμαρτάνει βροτῶν.

Grot.: Peccare quisque plus solet, quo plus agit.“ Πολυπράγμων fuit Oenomaus: quare metuit, ne multum agendo aliquando delinquat. praesentia quidem laeta esse tot procis filiae devictis, sed ex eorum infortuniis se existimare, quid sibimet fortasse ipsi instet calamitatis:

4.

Clem. Al. Strom. VI. p. 625, a.

Τεκμαιρόμεσθα τοῖς παροῦσι τάφανῃ.

Amicus aliquis dolenti regi patientiam commendasse videtur his verbis apud

5.

Stob. 97. p. 538.

Ἐν ἐστὶ πάντων πρῶτον εἰδέναι τόδε,
φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως,
χοῦτός γ' ἀνὴρ ἄριστος, αἴ τε συμφοραὶ
ἦσβον δάκνουσιν. ἀλλὰ ταῦτα γὰρ λέγειν
ἐπιστάμεσθα, δρᾶν δ' ἀμηχάνως ἔχει.

ll. Ἐνεστι πάντων etc., quod Erfurdt. aliique emendaverunt. 3. χοῦτος ἀνὴρ. „καὶ οὔτος ἀνὴρ (sic. ll. inconcinne. Both.), nimirum ὅς ἂν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλ. φέρῃ.“ Matth.

Curru Oen. excussus casu moritur secundum scholiasten Apollonii Rhod. I, 752., vel de salute sua desperans manus sibi affert secundum Diodorum Sic. IV, 75. qua re laetus, opinor, Chorus famulorum sive comitum Pelopis

6.

Orion. V, 5.

Ἐγὼ μὲν, inquit, εὐτ' ἂν τοὺς κακοὺς ὄρω βροτῶν
πίπτοντας, εἶναι φημι δαιμόνων γένος.

ubi male legitur κακῶς.

Igitur mortui cadaver apportatur in scenam, inopinato casu
attonita Hippodamia. quam nutrix, ni fallor, his verbis consolatur

7.

Stob. 121. p. 613.

Ἄλλ' ἐστὶ γὰρ δὴ κἂν κακοῖσιν ἡδονὴ
θνητοῖς, ὀδυρμοὶ δακρύων τ' ἐπιρροαί·
ἀλγηδόνας δὲ ταῦτα κουφίζει φρενῶν,
καὶ καρδίας ἔλυσε τοὺς ἄγαν πόνους.

XXXVI. Π Α Λ Α Μ Η Δ Η Σ.

De Palamede, Nauplii, regis Euboeae, filio, Homerus οὐδὲ
γῶν, quod mireris, recentiores multi multa et diversa, partim putida,
nec verisimilia, quae non excutiemus, cum in hoc dramate mors tan-
tum agatur viri auctore, ut fama est, Ulysse, sive is oderat Pala-
medem propter apertum olim ab eo dolum ipsius, cum nollet Tro-
jam proficisci cum Graecorum exercitu (de quo dolo v. Hygin. fab.
95., Ovid. Met. XIII, 58. sequ. etc.), sive callidissimus eorum
invidebat solertissimo, sive de gerendo bello alter ab altero dissen-
tiebat, quam simultatis causam significat Virgilius cum dicit Aen. II,
83.: „quem (Palamedem) falsa sub proditione Pelasgi Insontem,
infando indicio, quia bella vetabat, Demisere neci.“ Hygi-
nus fab. 105. „Ulysses, quod Palamedis, Nauplii filii, dolo erat de-
ceptus, in dies machinabatur, quomodo eum interficeret. tandem,
inito consilio, ad Agamemnonem militem suum misit, qui diceret ei,
in quiete vidisse, (exciderunt fortasse haec „qui diceret,“ sive „edi-
ceret,“) ut castra uno die moverentur. Id Agamemnon verum
existimans castra uno die imperat moveri. Ul. autem clam noctu
solus magnum pondus auri, ubi tabernaculum Palamedis fuerat,
obruit; item epistolam conscriptam Phrygi captivo ad Priamum *)
dat perferendam, militemque suum priorem mittit, qui eum non
longe a castris interficeret. Postero die cum exercitus in castra red-
iret, quidam miles epistolam, quam Ul. scripserat, super cadaver
Phrygis positam, ad Agamemnonem attulit, in qua scriptum fuit Pa-
lamedi a Priamo missa, tantumque ei auri pollice(ba)tur, quan-
tum Ul. in tabernaculum obruerat, si castra Agamemnonis, ut ei

*) „Schefferus mallet ad Palamedem. Erat revera illa epistola ita
scripta, ut a Priamo ad Palamedem data videretur; sed simulavit Ul. ad
Priamum esse scriptam, et propterea Phrygi captivo dedit deferendam.“
Muncker.

convenerat, proderet. Itaque Pal. cum ad regem esset productus et factum negaret, in tabernaculum ejus ierunt, et aurum effoderunt; quod Agam. ut videt, vere factum esse credidit. quo facto Pal., dolo Ulyssis deceptus, ab exercitu innocens occisus est.“ Lapidatum tradunt. Philostratus Heroic. X, 8. de Palamede capitis damnato: *Οὐ γὰρ δὴ ἰκετεύσαι (ἰκετεύσας) ὁ Παλαμῆδης, οὐδὲ οἰκτρόν τι εἰπεῖν (εἰπῶν) [οὐδὲ ὀδύρασθαι], ἀλλ' [εἰπῶν] Ἐλεῶ σέ, Ἀλήθεια· σὺ γὰρ ἐμοῦ προαπόλωλας, ὑπέσχε τὴν κεφαλὴν τοῖς λίθοις etc.* W. p. 504.: „Odysseus wäre nichts weiter als niederträchtig, wie Euripides gewiss ihn nicht darstellen wollte, wenn er solche Ränke gegen den Pal. schmiedete bloss um nicht ferner mit ihm wetteifern zu dürfen, sondern sich seiner meuchelmörderisch zu entledigen. Nothwendig ist daher auch bei E. vorauszusetzen, dass die öffentlichen Angelegenheiten beide entzweit hatten, indem Pal. den Frieden, Od. Krieg wollte. Aus Leidenschaft und unter Einfluss des Ehrgeizes nahm Od. die Friedensliebe für Neigung zum Feinde, so dass die erdichtete Bestechung auf wirklichem Verdacht beruhen und er auf jeden Fall durch den feindseligen Streich den Achäern zu dienen überzeugt sein konnte. — — Wie die Tragödie nach diesem unverkennbaren innern Zusammenhange das gleichzeitige*) Verhältniss des Alkibiades u. Nikias berührte, springt von selbst in die Augen“ etc.

Viderunt in hoc dramate litium amantissimi Athenienses iudicium, idque rei maximae, perduellionis, cujus actionem Ulysses intendit Palamedi, celeberrimus accusator celebri reo. causam dixit Pal., et patronus ejus fuisse videtur Oeax frater. Comicus Thesm. 768. (726.)

— *Φέρε, τίνα, τίν' ἂν ἄγγελον*

(ll. Φ., τίν' οὖν ἄγγ., hiante versu. Porson. aliique: Φ., τίν' οὖν ἂν ἄγγ., quod minus vividum.)

*πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν; — Οἶδ' ἐγὼ καὶ δὴ πόρον
ἐκ τοῦ Παλαμῆδους ὡς ἐκεῖνος, τὰς πλάτας
δίψω γράφων.*

ibi Schol. Ravennas: *Ὡσπερ Οἶαξ τῷ Ναυπλίῳ γράφει ἐν τῷ Παλαμῆδει Εὐριπίδου. ὁ γὰρ Οἶαξ ἐγχαράττει πολλαῖς πλάταις τὰ περὶ τὸν Παλαμῆδη, κ. ἀφίησιν εἰς θάλασσαν, ὥστε μᾶλλον γέ τινα τὸν Ναύπλιον περιπεσεῖν. praeterea W. annotavit, Oeacem fratris ultorem dici Oreste 422. (415.)*

Ulyssis orationes coram Agamemnone et iudicibus.

1.

Stob. 89. p. 503.

*Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισι πᾶσαν αἱ τέχναι
μορφὴν ἔχουσι, συντρέχει δ' εἰς ἓν τόδε,*

*) Olymp. 91, 1. ante Chr. nat. 419. Athenienses expeditionem in Siciliam susceperunt ducibus Nicia et Alcibiade, quo anno medio E. docuit Alexandrum, Palamedem, Troades et Sisyphum satyricum.

τούτου δὲ πάντες, οἳ τε μουσικῆς φίλοι,
ὄσοι τε χωρὶς ζῶσι, χρημάτων, ὑπερ
μοχθοῦσιν· ὅς δ' ἂν πλείστ' ἔχη, σοφώτατος·

ll. Ἀγ., ἀ. πᾶσιν αἰ τύχαι μ. ἕ. sensum adjuvans Bergk. apud W. p. 502. πᾶσαν, omnigenam, quemadmodum πᾶς saepe est παντοῖος, velut Iliad. α', 5., Odys. ε', 196. Eurip. Bacch. 1000. (1131.) ἦν δὲ πᾶσ' ὁμοῦ βοή. cf. Bast. ad Gregor. Cor. p. 8. παντόμορφον dixit Lycophron 1393.*) tum ll. vulgati εἰς χρήματα, sed A. Paris. et margo Gesner. εἰς ἕν τόδε, cui illud adscripserint explicatores. familiariter dictum ἴσυντρο. — τόδε pro συντρέχουσι δὲ αἰ τέχναι εἰς ἕν τόδε. sugillat his verbis Ul. Palamedem, tanquam eum, qui multarum quidem gnarus sit artium, sed omnes lucri causa exerceat. μουσ. φίλοι, doctrinae studiosi, ut Pal.

2.

Schol. Iliad. β', 353. in codice Leid. apud Valck. ad Phoen. 292. (?) ἀστράπτων. ὅτι ἀκαταλλήλως εἴρηται (ἔδει γὰρ ἀστράπτουτα κ. φαίνοντα), ὡς καὶ E. ἐν Παλαμήδει

Δαῖα πάλαι δὴ σ' ἐξερωτῆσαι θέλων,
σχολῆ μ' ἀπιῖργε.

Δαῖα, hostilia, quae ad hostes (Trojanos) pertinent. mendose ll. Δαῖε. σχ. μ' ἀπ., „otium me prohibuit,“ i. e. otii absentia, ut explicat Matth. negotiis sive officio se adhuc districtum prodictionis non postulasse ait Palamedem.

Ex defensione Palamedis

3.

Joann. Damascenus in Gaisfordii append. Stobaei, vol. IV. p. 11.

Ὅστις λέγει μὲν εὖ, τὰ δ' ἔργ', ἐφ' οἷς λέγει,
αἰσχρὸν ἐστὶν αὐτοῦ, τοῦτον οὐκ αἰνῶ ποτε.

His eloquentem quidem, sed improbam, Ulysses esse significat; iis autem, quae sequuntur, contemnit φιλοπόλεμον, plurimos inveniri dicens imperatores, sapientes vero et multarum peritos rerum paucissimos.

4.

Stob. 52. p. 360.

Στρατηλάται τᾶν μυροῖοι γενοίμεθα,
σοφὸς δ' ἂν εἷς τις ἢ δὺ ἐν μακροῦ χρόνῳ.

Fragmento 3. simile est

*) Vocabula τέχνη et τύχη etiam apud Comicum Nicomachum Athen. 291, b, Stob. Eclog. phys. II. p. 338. ed. Heeren. et alias inter se permutata sunt.

5.

Stob. 9. p. 101.

*Εἷς τοι δίκαιος μυρίων οὐκ ἐνδίκων
κρατεῖ, τὸ θεῖον τὴν δίκην τε συλλαβών.*

6.

Idem 79. p. 469.

*Τὰ τῆς γε λήθης φάρμακ' ὀρθώσας μόνος,
ἄφωνα καὶ φωνοῦντα, συλλαβάς τε θεῖς,
ἔξευρον ἀνθρώποισι, γράμματ', εἰδέναι,
ὥστ' οὐ παρόντα ποντίας ὑπὲρ πλακὸς
5 τὰ κεῖ κατ' οἴκους πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς,
παισὶν τ' ἀποθνήσκοντα χρημάτων μέτρον
γράφαντα λείπειν, τὸν λαβόντα δ' εἰδέναι·
ἃ δ' εἰς ἔριν πίπτουσιν ἀνθρώποις κακὴν,
δέλτος διαιρεῖ κούκ ἔῃ ψευδῆ λέγειν.*

Inventum suum litteras utiles ad scribendum epistolas, testamenta, contractus, praedicat libertate Promethea. versu 7. inconcinna, nec dubie mendosa, γράψαντας εἰπεῖν emendavit Scaliger. 8. nos dedimus κακὴν pro inepto κακὰ, quod obtrudunt ll. Hesiodus O. et D. 11.;

*Οὐκ ἄρα μούνον ἔην Ἐριδῶν γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
εἰσὶ δύω. τὴν μὲν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,
ἣ δ' ἐπιμωμητῆ. διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν·
ἣ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν
ὀφέλλει*

σχετλίη etc.

7.

Matth.: „Euripidis esse et e Palamede petitos censet Hermannus versus apud Stob. Eclog. phys. I, c. 2. p. 4. ed. Heeren., qui ibidem Aeschylī versibus Prom. 454. (441. et seqq.) subjecti leguntur:

*Ἐπειτα πάσης Ἑλλάδος καὶ ξυμμάχων
βίον διώκησ', ὄντα πρὶν πεφυρμένον,
θηρσὶν θ' ὅμοιον. πρῶτα μὲν τὸν πάνσοφον
ἀριθμὸν εὗρηκ', ἔξοχον σοφισμάτων.*

Dictio certe est Euripideae quam Aeschyleae similior. βίος πεφυρμένος καὶ θηριώδης commemoratur etiam Suppl. 200. (188.)“ etc.

8.

Philostrat. Heroic. p. 718. ed. Olear., p. 168. Boisson. (cf. Tzetz. ad Lycophr. 384., Exeg. in Iliad. p. 44. ed. Hermann., Diog. Laërt. II, 44.) Ὅθεν καὶ τὸν θρηῖνον παρ' Εὐριπίδῃ ἐπαινεῖ, ὅποτε Ε. ἐν Παλαμήδους μέλεσιν

*Ἐκάνετε, φησὶν, ἐκάνετε τὰν πάνσοφον, ᾧ Δαναοί,
τὰν οὐδὲν ἀλγύνουσαν ἀηδόνα Μουσᾶν,*

καὶ τὰ ἐφεξῆς μᾶλλον, ἐν οἷς φησι καὶ ὅτι πεισθέντες ἀνδρῶν δεινῶ καὶ ἀναιδεῖ λόγῳ ταῦτα δράσειαν. Scribendum Ἐκάνει, ἐκάνετε τὰν πάνσοφον, ᾧ Δαναοὶ asynart.,
dochm. et dact. dim. hyp.

hoc metrum extat etiam Androm. 809. nostrae ed., sequentis autem versus, item asynartetus, constans ex iambo hyp. et dactylo trim., Med. 791. in verbis πεισθ. — λόγῳ haec agnoscere mihi videor

πεισθέντες ἀνδρὶ δεινῶ κἀναιδεῖ λόγων, asyn., anacr.
et dochm.

cui versui similes habentur Or. 1379., Herc. fur. 942. Scriptor argumenti Busiridis encomii Isocratei Ἐκάνετε, ἐκάνετε τῶν Ἑλλήνων τὸν ἄριστον, quae hisce inseri ante τὰν πάνσοφον vel subjungi post Μουσαῶν volebat Valck. ad Phoen. 321. non multum quidem conferunt ad sententiam; potest tamen, ut E. dixerit

— — κἀναιδεῖ λόγων,

Ἑλλάνων τὸν ἄριστον. pherecrat.

Matth.: „Quod addunt Diogenes et auctor argum. Busir. ὅτι τὸ θεῖατρον ἅπαν ἐδάκρυσε, διότι περὶ Σωκράτους ἤνιττετο, refutavit Valck. Diatr. p. 190., Boeckh. autem De princ. trag. p. 185. hos versus ab interpolatore additos esse censet, cum fabula post Socratis mortem repeteretur.“ Scilicet diem obiit E. ante Socratem. Valck. l. c. p. 191.: — „Quod mox addit Diogenes, Φιλόχορος δὲ φησι προτελευτῆσαι τὸν Εὐριπίδην τοῦ Σωκράτους, verissimum utique. Philochorus sub Archonte Callia mortem adnotaverat Euripidis; illam Socratis octennio post sub Lachete. si quid in hoc genere certum, planissime constat, Euripidem rebus humanis ereptum Olymp. 93, anno 1., Socratem demum Ol. 95, 1. hoc a Jo. Meursio, J. Pearsono Vind. Ignat. p. 361., aliisque demonstratum neque Sam. Petitus negare potuit Miscell. I, c. 13.“ Annotavit W. p. 507., Socraticos Plat. Apol. Socr. p. 41, b, Xenoph. Apol. 26., Palamedem comparavisse cum Socrate propter similem utriusque in summo discrimine libertatem magnanimam, qualis innocentium esse solet; quam ob causam Lucianum quoque Dial. mort. 20. et Neyeromant. 18. Palamedi comitem dare Socratem, et Maximum Tyr. 38. p. 234. Palamedem vocare τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν ἄριστον, quod procul dubio sumsit, si non ab Euripide, certe ab Isocrate l. c.

9.

Strab. X. p. 720, c, Almelov. Τὴν κοινωνίαν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ἀποδειχθέντων ἱερῶν νομίμων παρὰ τοῖς Ἑλλησι κ. τῶν παρὰ τοῖς Φρυγῶν περὶ τὴν μητέρα τῶν θεῶν συνοικειῶν ἀλλήλοις E. ἐν τε ταῖς Βάκχαις (ll. vitiose E. τε ἐν τ. B.) τὰ παραπλήσια ποιεῖ —, καὶ ἐν Παλαμήδει φησὶν ὁ Χορὸς (Graecorum)

— Οὐ σὺν Διονύσῳ κωμῶν, ὃς ἂν ἴδαν
τέρπεται σὺν ματρὶ φίλα τυμπάνων λάχοισι.

ll. metro corrupto *λάχοις*. versus priapei polyschem., quorum prior ἀκέφαλος.

10.

Pollux X, 145. — Καὶ *E.* μὲν ἐν Παλαμήδει λέγει „κώπην χρυσόκολλον.“

11.

Hesych. „*Εμβολα*: *E.* Παλαμήδει κ. Σκίρωνι.

12.

Harpocrat. „*Διεκωδώνισε*“ *Δημοσθένης* ἐν τῇ περὶ *Παραπρεσβείας* ἀντὶ τοῦ διεπείρασε κ. ἐξήτασεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἦτοι ἀπὸ τῶν περιπολούντων σὺν κώδωσι τὰς φυλακὰς, (ὡς) *E.* Παλαμήδει, ἡ ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τὰς μαχίμους ὄρνυγας τῷ ἦχῳ τοῦ κώδωνος, ὡς Ἀρίσταρχος.

W. 501.: „In seiner Vertheidigung führte Pal. seine Verdienste an, seine Erfindungen, die das noch rohe Leben völlig umgewandelt hatten, voran die Zahlen (fr. 7.); — dann die Schrift, um Nachricht über das Meer zu senden, Testamente und Gerichtssprüche aufzusetzen (fr. 6.), und ohne Zweifel eine Reihe anderer Erfindungen, als Seitenstück zu den Culturgemälden bei Aeschylus und Soph. im Palamedes, auch im Nauplios des letztern und im Prom. des erstern. Zunächst die Gegenwart ging, ausser Würfeln und Brettspiel zum Zeitvertreib oder um das Elend zu vergessen, die Einführung von Nachtwächtern (fr. 12.) an, die mit Schellen umhergehen.“

Idem p. 509.: „In den Thesmophoriazusen (849) wird der Palam. frostig, und in den Fröschen (1472) *E.* selbst mit Spott auf seine künstlichen theatralischen Erfindungen ein Palamedes genannt. Der Erfinder eines Vasengemäldes (Millin Vases I, 55, s., Annali dell' instit. archeol. I. tav. H. I., Zeitschr. f. d. Alterth. 1838. S. 218—21.) hat, wie es scheint, den *E.* gekannt. In neuerer Zeit hat der Gegenstand dieses Drama's die tragische Muse Vondels begeistert.“

XXXVII. ΠΕΡΙΠΙΘΟΥΣ.

Argumentum hujus tragoediae est Thesei et Pirithoi propter descensum ad Inferos Proserpinae abducendae causa captivitas et liberatio Herculis interventu. Hyginus fab. 79.; „Theseus, Aegei et Aethrae, Pitthei filiae, filius, cum Pirithoo, Ixionis filio, Helenam, Tyndarei et Ladae filiam virginem, de fano Dianae sacrificantem rapuerunt et detulerunt Aphidnas (ll. „Athenas.“ recte Muncker. et van Stav. „Aphidnas,“ de quo laudant Paus. I, 17.,

Plut. Theseo p. 15. etc.) [in] pagum Atticae regionis. quod Jovis eos cum vidisset tantam audaciam habere, ut se ipsi ad periculum offerrent, in quiete eis imperavit, ut peterent a Plutone Pirithoo Proserpinam in conjugium. Qui cum per peninsulam Taenariam (ll. per insulam T., pen — hausto a per praepositione, quae antecedit. non male peninsula vocatur promontorium Taenarium, longe in mare procurrens: v. Mannert. geogr. Gr. et Rom. t. VIII. p. 563.) ad Inferos descendissent et, de qua re venissent, indicarent Plutoni, a Furiis strati diuque (malim „direque“ vel „dirumque“) lacerati sunt. Quo Hercules ad canem tricripitem educendum (ll. „ducendum.“ menda e scriptura continua tricripitēeducendum. cf. fab. 251.) cum venisset, illi fidem ejus implorarunt. qui a Plutone impetravit, eosque incolumes eduxit.“ Alii aliter. grammaticus apud Cramerum Anecd. gr. III, 359.: — Πειρίθοος μὲν κατεβρώθη, ὁ δὲ Θησεὺς ἐσώθη παρ’ Ἡρακλέους. κατ’ Εὐριπίδην σώζονται καὶ οἱ δύο. retentum apud Inferos Pirithoum narrat Diod. IV, 63. Apollod. II, 5, 12. de Hercule: Πλησίον δὲ τῶν ἄδου πυλῶν γενόμενος Θησεῖα εὔρε κ. Πειρίθουν τὸν Περσεφόνης μνηστευόμενον γάμον, κ. διὰ τοῦτο δεθέντα. θεασάμενοι δὲ Ἡρακλῆα τὰς χεῖρας ᾤρεγον, ὡς ἀναστησόμενοι διὰ τῆς ἐκείνου βίας. ὁ δὲ Θησεῖα μὲν λαβόμενος τῆς χειρὸς ἤγειρε, Πειρίθουν δὲ ἀναστῆσαι βουλόμενος, τῆς γῆς κινουμένης, ἀφῆκεν. praeterea W. evolvi jubet schol. Apollini I, 101. seqq., Eurip. Herc. fur. 621. (583.), et ipsum Hyginum fab. 251.

Ad prologum pertinet versus, quem plus quam semel citavit Plutarchus.

1.

Plut. Περὶ πολυφιλ. p. 96, c. Ὡς τὸν Κρέοντα (in Medea Eurip.) τῆς θυγατρὸς οὐδὲν ὁ χρυσός, οὐδὲ ὁ πλοῦτος, ὠφελεῖ, τὸ δὲ πῦρ ἀναφθὲν αἰφνιδίως προσδραμόντα καὶ περιπτύξαντα κατέκαυσε κ. συναπάλεσεν (Med. 1148. seqq. nostrae ed.), οὕτως ἔνιοι τῶν φίλων οὐδὲν ἀπολαμβάνοντες εὐτυχούντων συναπόλλυνται δυστυχοῦσι, (καὶ τοῦτο μάλιστα πάσχουσιν οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ χαρίεντες), ὡς Θησεὺς τῷ Πειρίθῳ κολαζομένῳ κ. δεδεμένῳ,

Πέδαις ἀχαλκεύτοισιν ἔξενκται πόδας.

Nimirum ferreis catenis vinctus fuit Theseus, nec dubito quin ponendum sit Πέδαισι χαλκευτοῖσιν ἔ. π. vel, quod malim, Πέδαισι χαλκευτοῖς συνέξενκται π. at 533, a, in alio argumento Plut. recte dixit αἰδοῦς ἀχαλκεύτους πέδας, ex quo loco fluxisse puto ἀχαλκεύτοισιν.

Thesei vel Pirithoi captivitatis pertaesi videtur haec vox

2.

Stob. 120. p. 608.

Οὐκοῦν τὸ μὴ ξῆν κρεῖσσόν ἐστ’ ἢ ξῆν κακῶς.

Ex parodo Chori sacerdotum Neptuni Taenarii, qui Herculem comitati sacra faciebant Inferis ante descensum heroïs.

3.

Athenaeus XI, p. 496, b. de πλημοχοαῖς. Μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ ὁ τὸν Πειρίθου γράψας, εἴτε Κριτίας ἐστὶν ὁ τύραννος ἢ Ε., λέγων οὕτως

Ἴνα πλημοχοῶς τάσδ' εἰς χθόνοιον
χάσμ' εὐφήμως προχέωμεν.

4.

Clemens Al. Strom. V. p. 603, c.

Σὲ, τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ
ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ',
ὃν πέρι μὲν φῶς, πέρι δ' ὄρφναία
νῦξ αἰολόχως, ἀκριτός τ' ἄστρων

5 ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει.

Aethera invocant, principium rerum sive deum Euripideum. v. prolegomena Melanippae philosophae et Fragm. 3. ejus dramatis.

5.

Idem ibid. p. 563, d. Περὶ τούτων, οἶμαι, καὶ ἡ τραγωδία φυσιολογοῦσά φησιν

Ἀκάμας τε χρόνος περὶ γ' ἀενάῳ
ῥεύματι πλήρει φοιτᾷ τίκτων
αὐτὸς ἑαυτὸν, δίδυμοί τ' ἄρκτοι
τοῖς ἀκνπλάνος πτερούγων ῥιπαῖς

5 τὸν Ἀτλάντειον τηροῦσι πόλον.

E Pirithoo haec petita esse indicant schol. Aristoph. Av. 179. et Suidas v. πόλος, qui ambo sic: κ. τ. Ἀτλάντιον φρουρῶν πόλον.

Hercules coram Aeaco.

6.

Gregor. Corinth. in Hermog., Reisk. Orat. gr. t. VIII. p. 948. Ἐν μὲν τῷ Πειρίθῳ παρεισάγεται Ἡρακλῆς ἐν ἄδου κατελθὼν κατὰ κέλευσιν Εὐρύσθέως, κ. ὑπὸ τοῦ Αἰακοῦ ἐρωτῶμενος, ὅστις ἐστὶ, κ. ἀποκρινόμενος

Ἐμοὶ πατρίς μὲν Ἄργος, ὄνομα δ' Ἡρακλῆς·
θεῶν δὲ πάντων πατρὸς ἐξέφυν Διός·
ἐμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ πρὸς κεδνὸν λέχος
Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὑπο·

5 ἦκω δὲ δεῦρο πρὸς βίαν Εὐρύσθέως.

Argos patriam suam dicit Hercules propter Ἀργεῖον Ἀμφιτρούων', ὃν Ἀλκαῖός ποτε ἔτιχθ', ὁ Περσέως (Herc. fur. 2. 3.). Versu 3. ll. numeris non tragicis — μητρὶ κεδνῇ πρὸς λέχος:

v. Porson. praef. Hec. p. XLII. ed Lips. secuti sumus Hermannum Elem. doctr. metr. p. 116. cf. viros doctos Diar. class. n. 7. p. 155. et Edinburg. n. 37. p. 75. quos laudavit Matth., afferens etiam Hippol. 794. (829.) *Πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὤλεσας κεδνὸν λέχος.*

Ex Aeaci responso, ut probabiliter censet W.

7.

Aeschin. in Timarch. p. 18, 15. ed. H. Steph., p. 141. Reisk.

Φήμη τὸν ἐσθλὸν κἂν μυχῶ δείκνυσι γῆς.

Chori mores Herculis commodos atque benevolos praedicantis haec videntur:

8.

Stob. 37. p. 220.

*Τρόπος νόμου ἔστι χρηστὸς ἀσφαλέστερος·
τὸν μὲν γὰρ οὐδεὶς ἂν διαστρέψαι ποτὲ
ῥήτωρ δύναιτο, τὸν δ' ἄνω τε καὶ κάτω
λόγοις ταρασσῶν πολλάκις λυμάλνεται.*

II. *Τρόπος* ἐστὶ *χρηστὸς ἀσφ. νόμου*, qui fere est horum ordo in sermone quotidiano. poetam nemo credat vocem maximi momenti *Τρόπος* in thesi occultasse, contraque *ἐστὶ*, nullius ponderis vocabulum, arsi sustulisse. quod quidem verbum a glossatore adscriptum videri posset, cum E. vel per me Critias dixisset *Τρόπος* δὲ *χρ. ἀ. ν.*, quae Matthiae conjectura est; sed ipsam sententiam illustrari existimabam jungendis verbis *Τρόπος* et *νόμου*, qua collocatione eorum id efficitur, ut potiore versus sedem teneat vox gravior, secundam ea, qua res deterior significatur. Iudicent harum rerum periti, qui libris veteribus non ita addicti sunt, ut ne latum quidem unguem ab iis recedendum esse arbitrentur, qua superstitione metuo ne tandem evadamus librariorum aevi medii, hominum saepe imperitissimorum, mancipia.

9.

Stob. Eclog. eth. 7. p. 175. Grot., t. II. p. 336. Heeren.

*Ὁ πρῶτος εἰπὼν οὐκ ἀγυμνάστῳ φρενὶ
ἔρῳψεν, ὅστις τόνδ' ἐκαίνισεν λόγον,
ὡς τοῖσιν εὖ φρονουῖσι συμμαχεῖ τύχη.*

Scenam initio in Taenaro promontorio fuisse arbitror (v. fr. 3.), deinde apud Inferos. hoc quidem Matth. miratur p. 302.: „Itaque loca infera,“ inquit, „spectanda proponebantur, quod singulare est et a reliquorum Tragicorum more abhorret. — Dubitatum esse, utrum Euripidis haec an Critiae fabula esset, ostendit Athenaeus l. c. fragm. 3. nec injuria: nam ejusmodi et argumentum et scenam deligere majoris est audaciae quam Euripidis, et dictio fragmentorum nervosior et adstrictior mihi quidem esse videtur quam pro nostri

poëtae mollitie. etiam grammaticus ab Elmslejo ad calcem Baccharum editus Pirithoum inter τὰ νοθευόμενα refert.“ ad quae W. p. 592.: „Ungegründet ist, was Matthiae über den Schauplatz der Unterwelt bemerkt: „„quod singulare — abhorret.““ Daher auch dieser Grund wenigstens gegen Eurip. als Verfasser so wenig entscheiden möchte als der von Matth. behauptete Unterschied im Stil: „„nam ejusmodi — mollitie.““ Rem lubricam in medio relinquo, ut Valck. Diatr. p. 198.

XXXVIII. ΠΕΛΙΑΔΕΣ.

Hyginus fab. XXIV. „Iason cum Peliae (regis Iolci in Thesalia), patris sui, jussu tot pericula adiisset, cogitare coepit, quomodo eum sine suspitione interficeret. hoc Medea se facturam pollicetur. Itaque cum jam non longe ab Iolco essent, navem jussit in occulto collocari, et ipsa ad Peliae filias pro sacerdote Dianae venit*); eis pollicetur, se patrem earum Pelian ex sene juvenem facturam. Id quia (ita Scheffer. pro „Idque“) Alcestis major filia negavit fieri posse, Medea, quo facilius eam perduceret ad suam voluntatem, caliginem ei objecit et ex venenis multa miracula fecit, quae verisimilia esse viderentur, arietemque vetulum in ahenum conjecit, unde agnus pulcherrimus prosiluisse visus est. eodemque modo inde Peliades, i. e. Alcestis, Pelopia, Medusa, Pisidice (ita Toll. ad Palaeph. p. 244. pro „Isidoce“), Hippothoe Medae impulsu patrem suum occisum in aheno coxerunt. Cum se deceptas esse viderent, a patria profugerunt; at Iason, signo a Medea accepto, regia est potitus, Acastoque Peliae filio [fratri Peliadum], quod secum Colchos ierat, regnum paternum tradidit; ipse cum Medea Corinthum profectus est.“ Ab hac narratione non multum discrepat Diodori Sic. IV, 50 — 53., quam latine vertit Hartung. Eurip. rest. p. 62. et 63. cf. Apollod. I, 9, 27., Paus. VIII, 11., Tzetz. ad Lycophr. 175., Moses Chorenensis in Progymnasmatis rhetor. apud A. Majum ad Euseb. Chronic. canon. p. 43. (W. p. 625. et 26.), et inprimis Ovid. Met. VII, 297—349. Mire Paus. l. c. de Peliae filiabus: Ὀνόματα δὲ αὐτῶν ποιητῆς μὲν ἔθετο οὐδείς, οἷά γ' ἐπελεξάμεθα ἡμεῖς, Μίκων δὲ ὁ ζωγράφος Ἀστερόπειάν τε εἶναι κ. Ἀντινόην ἐπὶ ταῖς εἰκόσιν αὐτῶν ἐπέγραψε. Tres numerant Apollod. et Diod. Sic., ille Alcestidem, Antinoen, Asteropaeam; hic Alcestidem, Amphinomen, Euadnen.

*) Diodorus Sic. IV, 50.: — Ἐνθουσιαζούσης δ' αὐτῆς κ. τοῦ πλήθους κατὰ τὰς ὁδοὺς συντρέγοντος, παραγγέλλειν πᾶσι δέχεσθαι τὴν θεὸν εὐσεβῶς· παρῆναι γὰρ αὐτὴν (Medeam) ἐξ Ἐπερορέων ἐπ' ἀγαθῶν δαίμονι τῇ τε πόλει πάση, κ. τῷ βασιλεῖ. πάντων δὲ προσκυνούντων κ. τιμῶντων τὴν θεὸν θυσίαις, κ. τὸ σύνολον τῆς πόλεως ἀπάσης συνθεάζουσας, εἰσβαλεῖν Μήδειαν εἰς βασιλείαν.

Hujus tragoediae fragmenta fere constant sententiis, ex quibus oeconomiam ejus aegre intelligas. probabiliter tamen W. quaedam (2. 3. 4.) habet pro verbis personatae Medeae ad unam Peliadum, quibus ei dat praecepta vivendi, velut mater filiae, quo se in familiaritatem ejus insinuet. alia tria (5. 6. 7.) videntur pertinere ad colloquium Iasonis cum aliquo ex comitibus vel ducibus, qui, rogatus sententiam de modo ulciscendi Peliae, improbabilia suadebat, quae acerbius refellens Iason, ubi ille libere respondit, meminisse jubet hominem obnoxiae suae conditionis. Diodorus l. c. Hartungi verbis: „(Diod. refert) — Iasonem noctu in Thessaliae quendam portum Iolco propinquum — nave appulsa ex populari quodam miseram suorum (a Pelia occisorum vel ad mortem adactorum) sortem cognovisse. cunctis autem ducibus ad ulciscendum — paratis de ratione aggrediendi dubitationem incidisse. — in hac difficultate haerentibus Medeam pollicitam esse, se solam Peliam dolo interfectorum“ etc. De Choro v. ad fr. 7.

Prologum egit Medea.

1.

Eurip. Med. 656. (688.)

Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.

ibi schol.: *Σεσημείωται ὁ στίχος, ὅτι καὶ ἐν Πελλασίῳ ἐστὶν (e colloquio Iasonis cum duce vel comite aliquo, si divinavi), ὧν ἡ ἀρχὴ*

Μήδεια, πρὸς μὲν δώμασιν τυραννικοῖς...

scriptura sublestae fidei: deest enim verbum finitum contra morem eorum, qui verba scriptorum afferunt. quare corrupta puto ista *προσμεν*, suadeoque *Μήδεια προὔβην δώμ. τυρ.* i. e. *εἰς δώματα τυραννικά:* „Medea regis prodii ad palatia.“ origo mendae fuerit β et μ litterarum similitudo in multis scriptis, de qua dixit Bast. Epist. crit. ad Boissonad. p. 28.

Ex oratione, ut videtur, Medeae ad unam Peliadum.

2.

Stob. 72. p. 440.

*Αἴνω διδάξαι δ', ὧ τέκνον, σὲ βούλομαι,
ὅταν μένης παῖς, μὴ πλέον παιδὸς φρονεῖν,
ἐν παρθένοις δὲ παρθένου τρόπους ἔχειν,
ὅταν δ' ὑπ' ἀνδρὸς χλαῖναν εὐγενοῦς πέσης,*

τὰ δ' ἄλλ' ἀφεῖναι μηχανήματ' ἀνδράσιν.

vulgo *Αἴνω διδάξαι* — „Ὅταν μὲν ἦς παῖς — imo *Αἴνω*, „sententia“ seu „proverbio.“ tum putide et vix graece dictum *ὅταν μὲν ἦς παῖς*. Grotius probabiliter expleta lacuna: „Laudo; sed (qui probaverit *αἴνω*, sic reddet „Proverbio“) hoc te, filia, admonitam volo: Donec puella es, quod puellarum est sape, Et virginum una virginis mores tene. Quodsi subieris conjugis clari togam, Con-

tenta curae parte mandata tibi, Permite rerum quidquid est ultra viris.

3.

Stob. Eclog. eth. p. 174.

*Οὐκ ἦν τὰ τῶν θεῶν ἄδικ', ἐν ἀνθρώποισι δὲ
κακοῖς νοσοῦντα σύγχυσιν πολλὴν ἔχει.*

ll. ex interpretatione, qua corrumpitur metrum, *Οὐκ ἔστι τὰ* etc. His Medea responderit virgini, calamitates domesticas ad iram deorum referenti, quas illa recte improbis, i. e. Peliae, imputat, cujus tyrannidem generatim dictis abominatur, his verbis

4.

Stob. 47. p. 343.

*Τὸ δ' ἔσχατον δὴ τοῦτο, θαναμαστὸν βροτοῖς,
τυραννίς· οὐχ εὖροις ἂν ἀθλιώτερον.*

*φίλους τε πορθεῖν καὶ κατακτανεῖν χρεῶν·
πλεῖστος φόβος πάρεστι, μὴ δράσωσί τι.*

Iason ad comitem (v. prolegomena).

5.

Τί χρῆμα etc. v. fr. 1.

6.

Jo. Damascenus in Stob. append. Flor. p. 12.=382. ed. Gaisford. *Εὐριπίδου Πελιάσι*

Φθείρου· τὸ γὰρ δοῦν οὐκ ἔχων λόγους ἔχεις.

7.

Stob. 3. p. 37., Schol. Pindari Pyth. II, 173. ed. Boeckh.

Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε τοῖς κρατοῦσί σου.

Choro Argonautarum, nisi fallor, ad spectatores converso, apta sunt haec, quibus culpam crudelium Peliae consiliorum in improbos ejus amicos atque adultores transtulerit.

8.

Stob. l. c. ad fr. 6. p. 20.=389. et p. 33.=400.

*Ὅ γὰρ ξυνῶν κακὸς μὲν ἦν τύχη γεγῶς,
τοιούσδε τοὺς ξυνόντας ἐκπαιδεύεται,
χρηστοὺς δ' ὁ χρηστός. ἀλλὰ τὰς ὀμιλίας
ἔσθλὰς διώκειν, ᾧ νέοι, σπουδάσετε.*

Idem, vel Medea, fragmentis 9. et 10. vituperare videtur tyrannos primum rebus angustis commodos, dein stabilita potentia ingratos, nec nisi opulentis munificos.

9.

Stob. ibidem p. 31. = 398.

Ἐν τοῖσι μὲν δεινοῖσιν ὡς φίλοι φίλων!
ὅταν δὲ πράξωσ' εὖ, διωθοῦνται χάριν,
αὐτοὶ δὲ αὐτοὺς εὐτυχεῖν ἡγούμενοι.

10.

Stob. 90. p. 505.

Ὅρῳσι δ' οἱ διδόντες εἰς τὰ χρήματα.

11.

„Hesych. Ἄρταμεῖν: κατακόπτειν. E. Πολιάσιν. ubi corrigunt Πελιάσιν. Idem: Ἄντεμμάσασθαι, ἀνταποδοῦναι, ἐπιπλήξαι. E. Πολιάσιν. Duas voces commiscuisse Hesychius videtur Alberto. mihi ἐμμάσασθαι ejusdem stirpis esse videtur, cujus est ἐμμάσαι, ἐνερεῖσαι apud Hesych., ἐπιμάσασθαι, εἰσμάσασθαι (ἐπιμάσσ., εἰσμάσσ.) apud Homerum, quod verbum etsi a scena Attica alienum est, in carmine lyrico locum habere potuit.“ Matth. Fortasse non sumendae sunt duae voces, sed defungi possumus scribendo ἐπιπλήσαι, complere.

12.

Lexicon Sangerman. Bekker Anecd. p. 95, 23. Εὐστόχως: E. Πελ.

13.

„Schol. Plat. p. 137. Ruhnk. Κατηβολή: τὸ ἐπιβάλλον. E. Τημένω κ. Πελιάσι. Eadem glossa est apud Hesych. v. Καταβολή p. 200. ubi κατηβολή legendum esse litterarum series monstrat, et Ms. habet apud Schow. p. 423.“ Matth.

14.

L. c. ad 12. Ἀύσιμον θηλυκῶς λέγει E. Πελ. Quid tum postea? Communis generis adjectivum est λύσιμος. sed vereor ne E. dixerit inusitate Ἀυσίμην, ut αἰμύλη fragm. incert. 49, 10.

15.

Aelian. H. A. VII, 47. Τῶν ὑστρίχων καὶ τῶν τοιούτων ἀγρίων τὰ ἔκγονα ὄβρια καλεῖται· καὶ μέμνηται E. ἐν Πελ. τοῦ ὀνόματος, κ. Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι κ. Δικτυουλοῖς. At „ὄβρῖκαλα“ dixit Aeschylus. Eustath. ad Il. γ', p. 288, 36., quem citavit Valck. Diatr. p. 200.: Αἰσχύλος ὄβρῖκαλα καλεῖ τοὺς λεοντιδεῖς, et similiter locis indicatis ad Δικτυουλοῦς. neque ὄβρια dixisse puto Euripidem, sed ita legendum esse apud Aelianum Τῶν — ἔκγονα ὄβρῖκαλα καλεῖται. μέμνηται etc. in proclivi fuit excidere καλα ante καλεῖ, quo facto οβρι mutaverint

in ὄβρια, quod intelligi posse videretur. non audiendus Photius v. "Ὄβρια καὶ ὄβρικαλα. καὶ illud, quod delevimus, ortum est ex ται vicino, ut Athen. 190, a, et saepe alias.

De tempore, quo actum est hoc drama, scriptor vitae Euripidis in codice Mediol.: "Ἦρξατο δὲ διδάσκειν ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος κατὰ Ὀλυμπιάδα ὀγδοηκοστὴν πρώτην, ἔτει πρώτῳ (anno ante Chr. nat. 456.). πρώτον δὲ ἐδίδαξε τὰς Πελιάδας, ὅτε καὶ τρίτος ἐγένετο. cf. W. Gr. Trag. p. 440. et nobis annotata ad Hecub. ed. 2. p. 6.

XXXIX. Π Η Λ Ε Υ Σ.

Argumentum hujus fabulae fuit exilium Pelei. Horatius A. P. 96. „Telephus et Peleus cum pauper et exul uterque (est) projicit ampullas et sesquipedia verba, Si curat cor spectantis tetigisse querela.“ sed duplex fuit ejus exilium ob caedem Phoei fratris et Eurytionis Phthiae regis. Apollodorus III, 12, 6. 7. Διαφέροντος ἐν τοῖς ἀγῶσι Φώκου τοὺς ἀδελφοὺς Πηλέα κ. Τελάμωνα (filios Aeaci, regis Aeginae insulae) ἐπιβουλεύσαι („scil. φασί, nisi hoc excidit, ut alibi.“ Heyn. cf. Matth. gr. §. 538, ann. 2., nos ad Iliad. ι', 408., Aeschyl. Pers. 165. 66. etc.), καὶ λαχὼν κλήρω Τελάμων συγγυμναζόμενον αὐτὸν, βαλὼν δίσκῳ κατὰ τῆς κεφαλῆς, κτείνει, κ. κομίσας μετὰ Πηλέως κρύπτει κατὰ τινος ὕλης. φωραθέντος δὲ τοῦ φόνου φηγάδες ἀπὸ Αἰγίνης ὑπὸ Αἰακοῦ ἐλαύνονται. Καὶ Τελ. μὲν εἰς Σαλαμίνα παραγίνεται, — Πηλεὺς δὲ εἰς Φθίαν φηγὼν πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἄκτορος ὑπ' αὐτοῦ καθαίρεται, κ. λαμβάνει παρ' αὐτοῦ τὴν θυγατέρα Ἀντιγόνην, κ. τῆς χώρας τὴν τρίτην μοῖραν. — ἐντεῦθεν δὲ ἐπὶ τὴν θῆραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου μετ' Εὐρυτιῶνος ἐλθὼν, προέμενος ἐπὶ τὸν σὺν ἀκόντιον, Εὐρυτιῶνος τυγχάνει, κ. κτείνει τοῦτον ἄκων. Πάλιν μὲν οὖν ἐκ Φθίας φηγὼν εἰς Ἴωλκὸν πρὸς Ἄκαστον ἀφικνεῖται, κ. ὑπ' αὐτοῦ καθαίρεται. ἀγωνίζεται δὲ καὶ τὸν ἐπὶ Πελία ἀγῶνα, πρὸς Ἀταλάντην διαπαλαίσας. καὶ Ἀστυδάμεια, Ἀκάστου (Peliae filii) γυνή, Πηλέως ἐρασθεῖσα περὶ συνουσίας προσέπεμψεν αὐτῷ λόγους, μὴ δυναμένη δὲ πείσαι πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ πέμψασα ἔφη μέλλειν Πηλέα γαμεῖν Στερόπην τὴν Ἀκάστου θυγατέρα (καὶ τοῦτο ἐκείνη ἀκούσασα ἀγχόνην ἀνάπτει), Πηλέως δὲ πρὸς Ἄκαστον καταψεύθεται, λέγουσα ὑπ' αὐτοῦ περὶ συνουσίας πεπειρασθαι. Ἄκαστος (Emperius ἢ Ἄκ.) ἀκούσας κτείνει μὲν ὃν ἐκάθηρεν οὐκ ἐβουλήθη, ἄγει δὲ αὐτὸν ἐπὶ θῆραν εἰς τὸ Πήλιον. ἐνθεν ἀμίλλης περὶ θήρας γενομένης Πηλεὺς μὲν [οὖν] ᾧν ἐχειροῦτο θηρίων τὰς γλώσσας [τούτων] ἐκτέμνων εἰς πήραν ἐτίθει. οἱ δὲ μετὰ Ἀκάστου ταῦτα χειρούμενοι κατεγέλων ὡς μηδὲν τεθηρευκότος τοῦ

Πηλέως. ὁ δὲ τὰς γλώσσας παρασχόμενος, ὅσας εἶχεν, ἐκείνοις τοσαῦτα ἔφη τεθηρευκένοι. ἀποκοιμηθέντος (δὲ) αὐτοῦ ἐν τῷ Πηλῷ ἀπολιπῶν (scil. αὐτὸν) Ἄκαστος, κ. τὴν μάχαιραν ἐν τῇ τῶν βοῶν κόπρῳ κρύψας, ἐπανερχεται. ὁ δὲ ἔξαναστὰς, καὶ ζητῶν τὴν μάχαιραν, ὑπὸ τῶν Κενταύρων καταληφθεὶς ἐμελλεν ἀπόλλυσθαι· σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος etc. Quaerenti igitur, utrum exilium poëtae materiam scribendi praebuerit, posterius, opinor, altero videbitur longe *δραματικώτερον*. nec sane prius illud tractavit Sophocles Peleo seu Phthiotidibus, sed inductus haud dubie in ea tragoedia est Peleus senex, regno expulsus (Odyss. λ', 493 — 502.) ab Acasto, Peliae filio, vel ab Archandro et Architele, ipsius filii. (Eurip. schol. ad Troad. 1133.) quem restituit Neoptolemus nepos sub tempus expugnatae a Graecis Trojae; quod quidem argumentum Euripidei dramatis fuisse probabiliter suspicatur Hartungus Eurip. restit. p. 290. — 297. de Sophocle v. W. Gr. Trag. p. 205. — 210. quod ad Euripidem attinet, Talthybius praeco Troad. loco praedicto, v. 1071. nostrae ed.,

Αὐτὸς δ' ἀνήκται, inquit, Νεοπτόλεμος, καινὰς τινὰς Πηλέως ἀκούσας ξυφορὰς, ὡς νιν χθονὸς Ἄκαστος ἐκβέβληκεν, ὁ Πελλίου γόνος.

Igitur in prima parte hujus tragoediae inductus fuerit Peleus exul et agro quodam inclusus ab Acasto, quem sibi insultantem et opibus superbum hisce videtur admonuisse:

1.

Stob. 114. p. 585.

— *Τὸ γῆρας, ᾧ παῖ, τῶν νεωτέρων φρενῶν σοφώτερον πέφυκε κάσφαλέστερον, ἐμπειρία τε τῆς ἀπειρίας κρατεῖ.*

ᾧ παῖ. ita seniores, cum alloquuntur juvenes: v. Iliad. ἦ, 279., Soph. Oedip. T. 955.

2.

Idem 88. p. 500. et sequ.

Οὐκ ἔστιν ἀνθρώποισι τοιοῦτο σκότος, οὐ δᾶμα γαίας κλειστὸν, ἐνθα τὴν φύσιν ὁ δυσγενὴς κρύψει, κἂν εἴη σοφός.

Versum 3. emendavit Grot. II.: ὁ δ. κρύψας ἂν εἴη σ. κρύψει dictum impune pro κρύψειεν ἂν: v. Matth. gr. §. 514., ann., 1. ed.

3.

Id. 91. p. 507.

Τὸν ὄλβον οὐδὲν οὐδαμοῦ κρίνω βροτοῖς, ὅν γ' ἐξαλείφει ῥᾶον ἢ γραφὴν θεός.

V. 2. codd. inepte γράφει, quod correxit Meinek. Nov. Marginal. V. (Zeitschr. f. d. Alt. a. 1843, 37.)

4.

Jo. Lydus de Magistrat. III, 25. p. 192.

— *Τὰ δ' ἐνθεν οὐκέτ' ἂν φράσαι λόγῳ
δακρύων δυναίμην χωρίς.
κατὰ τὸν Εὐριπίδου Πηλέα.*

Qua narratione audita Neopt. indignatus Parcas videtur imploravisse, ut Acasti superbiam ulciscantur. vel Chorus nautarum ejus, ad Peleum liberandum properans duce Neoptolemo, haec cecinerit parodo:

5.

Stob. Eclog. phys. p. 133.

*Κλύετ', ὦ Μοῖραι, Διὸς αἴτε παρὰ
θρόνον ἀγχόταται θεῶν ἐξόμεναι!*

Denique hanc ipsius Neoptolemi vocem putes, Pelei domum in agro clausam aperiri jubentis:

6.

Aristoph. Nub. 1153. (1112.) *Βοάσομαι τ' ἄρα τὰν ὑπέροτονον βοάν.* ibi schol.; *Παρὰ τὰ ἐκ Πηλέως Εὐριπίδου. ἐπιφέρει γὰρ*

Ἰὼ πύλαισιν ἦτις ἐν δόμοις.

sic quidem codd., sed vitiose, cumque schol. verba Ἰὼ — δόμοις subjecta fuisse dicat superioribus, equidem nullus dubito quin haec omnia tribuenda sint Neoptolemo, ita quidem scribenda:

Βοάσομαι τ' ἂν τὰν ὑπέροτονον βοάν.

Ἰὼ πύλαις ἦη τις, ὅστις ἐν δόμοις!

πύλαις, εἰς *πύλας*: apud schol. vero scribam *ἐπιφέρει δέ*. passim confusa δὲ et *γὰρ*: v. Porson. ad Med. 1083., nos ad Odys. μ', 342. etc. Ceterum haec indicio sunt tragoediam actam esse post Olymp. 89, 2., ante Chr. nat. 424., quo anno Aristophanes docuit Nubes.

XL. Π Λ Ε Ι Σ Θ Ε Ν Η Σ.

Hujus nominis Pelopidae duo commemorantur, alter Pelopis filius, pater Agamemnonis et Menelai, alter Atrei filius. de illo v. annotata ad Cressas. de altero, quem hic agi verisimile videtur, Hyginus fab. 86.: „Thyestes Pelopis et Hippodamiae filius, quod cum Aëropa Atrei uxore concubuit, a fratre Atreo de regno est ejectus. At is Atrei filium Plisthenem, quem pro suo educaverat, ad Atreum interficiendum misit. quem Atreus credens fratris filium esse imprudens, filium suum, occidit.“ idem fab. 88., postquam exposuit de coena Thyestea, ita pergit: „Ob id scelus etiam Sol currum avertit. Thyestes scelere nefario cognito profugit ad regem Thesprotum. — Postero die rogat regem Thyestes, ut se in pa-

triam Lydiam remitteret. Interim sterilitas Mycenis frugum ac penuria oritur ob Atrei scelus. ibi responsum est, ut Thyestem in regnum reduceret. — Atreus mittit Agamemnonem et Menelaum filios ad quaerendum Thyestem; qui Delphos petierunt sciscitatum. casu Thyestes eo venerat ad sortes tollendas de ultione fratris: comprehensus ab eis ad Atreum perducitur. quem Atreus in custodiam conjici jussit“ etc. Omisi, quae alio pertinent, epicumque potius quam dramaticum habent *χαρακτῆρα*. sed his insistens vestigiis talem tragoediae conformationem agnoscere mihi videor. Desperans de rebus suis Thyestes in Lydiam profectus, sed mox, Atreum ulciscendi „ditesque Mycenae“ sibi vindicandi causa rediit et Delphis ab Atrei filiis inventus atque Argos reductus est. ibi, sive veteri odio sic recrudescente, sive certior factus de fratris insidiis, non benevole recepit eum Atreus, sed in vincula conjecit et interfecisset, nisi pretio vitae servandae ei indicasset, quem pro suo educavisset, Plisthenem ipsius Atrei esse filium, eumque, secum adductum patri restituisset. Hac re laetus, opinor, Atreus sacra fieri jussit, exclamans

1.

Μηλοσφαγεῖτε δαιμόνων ἐν ἐσχάραις!

quae leguntur apud Ammonium v. βωμός (παρὰ *Εὐριπίδῃ* ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλεισθένει „Μηλοσφαγεῖτε“ etc.), et Thyestem e carcere emisit. hic autem dolo nefario clam persuadere juveni, eum revera suum esse filium, seque mentitum apud fratrem, quo facilior esset aditus ad eum Plistheni interfecuro. cui orationi ut fidem majorem faceret, spe regni potiendi Atreo ejusque filiis occisis blanditus esse videtur juveni, adeoque, velut re jam feliciter peracta, dedisse ei praecepta regnandi, opes, quamvis cum labore et periculo, acquirendas praedicans. Igitur hae fuerint Thyestae orationes.

2.

Stob. 46. 325.

*Δῆμῳ δὲ μήτε πᾶν ἀναρτήσης κράτος.
μήτ' αὖ κακώσης, πλοῦτον ἔντιμον τιθείς·
μήτ' ἄνδρα δῆμῳ πιστὸν ἐκβάλης ποτὲ,
μήδ' αὖξαι καιροῦ μείζον· οὐ γὰρ ἀσφαλὲς,
5 μή σοι τύραννος λαμπρὸς ἐξ αὐτοῦ φάνη.
κάλυε δ' ἄνδρα παρὰ δίκην τιμώμενον·
πόλει γὰρ εὐτυχοῦντες οἱ κακοὶ νόσος.*

Versu 5. αὐτοῦ· acute Piersonus Verisim. p. 38. ἀστοῦ.

3.

Idem 91. p. 507.

*᾿Ω πλοῦθ', ὄσῳ μὲν ῥᾶστον εἶ βάρος φέρειν!
πόννοι δὲ κᾶν σοι καὶ φθοραὶ πολλαὶ βίου
ἔνεισ'· ὁ γὰρ πᾶς ἀσθενὴς αἰὼν βροτοῖς.*

4.

Epularum hilaritatem (fr. 1.) significant versus ex chori Argivorum parodo apud Athenaeum XV. 668, b, ubi sic ille: *Τῶν ἐρωμένων ἐμέμνητο, ἀφιέντες ἐπ' αὐτοῖς τοὺς λεγομένους κοσμάβους. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ Ἀφροδίσιαν εἶρηκε τὴν λάταγα. — καὶ Ε. ἐν Πλεισθένει*

Πολὺς δὲ κοσμάβων ἀραγμὸς

Κύπριδος προσφθὸν ἀχεῖ μέλος ἐν δόμοισιν.

Posterior horum versuum est asynartetus constans anacreontico et penthemimeri iambica.

Atreus ad Plisthenem, qui eum invasit stricto gladio, patrem Thyestem ab eo occisum dicens figurate, i. e. regno et opibus exutum:

5.

Homeri schol. Venetus ad Il. δ', 319.

Οὐ τὸν σὸν ἔκταν πατέρα, πολέμιόν γε μὴν.

credit autem revera rex propter impetum inopinatum, eum esse Thyestae filium, itaque rursus Plisthenem aggreditur et occidit. quo facto prosilit Thyestes triumphans eo, quod, qui olim sibi liberos mactatos apposuit in coena, nunc suum ipsius filium interfecit, Atreoque, impietatem non solum Pelopidae in Pelopidam, sed Argivi in Argivum, exprobranti respondet sarcastice, quippe Argis expulsus ab Atreo,

6.

Ἐγὼ δὲ Σαρδιανός· οὐ γὰρ Ἀργόλας,

„Ego vero Sardinianus (i. e. Lydus) sum, neque enim Argivus; quae extant apud Stephanum Byzant., haec annotantem v. Ἀργός: *λέγεται καὶ Ἀργόλας* (pro Ἀργεῖος). — *Ε. ἐν Πλεισθένει* „Ἐγὼ δὲ Σαρδ. οὐ γὰρ οὐκέτ' Ἀργόλας.“ sic enim codd.; sed οὐκέτι glossema est inepti correctoris, qui miraretur, Thyestem se negare Argivum. οὐ γὰρ οὐκέτι pro οὐ γὰρ ἔτι vix graecum esse arbitrator. Potuit hoc dicere Thyestes, Tantali nepos, etiam si non fuit profectus in Lydiam. Temere Barnes. in Add. p. 522. *Ἐ. δὲ Σ., οὐκέτ' Ἀργ.,* cum longe fortius sit οὐ γὰρ Ἀργ.

7.

Plisthenis, impetui in Atreum facto veterum oraculorum auctoritatem praetendentis, haec esse visa sunt Welckero p. 690., cui assentior. Tzetzes ad Chiliad. XII, 341. apud Cramerum Analect. III, p. 373, 18.; *Εὐριπ. μέμνηται διφθερῶν, λέγων ἐν Πλεισθένει*

Εἰσὶν γὰρ, εἰσὶ, διφθέραι μελεγγραφεῖς

πολλῶν γέμουσαι Λοξίου γηρυμάτων.

Nihili verbum est *μελεγγραφεῖς*, nec proficit a Bergkio apud W. p. 1594. propositum *μελαγγραφεῖς*, sed ponendum est me iudice

παλαιγραφεῖς. passim confusa novimus in libris μ et π , $\alpha\iota$ et ϵ , quod etiam h. l. acciderit.

Superest vox a lexicographo Sangerman. servata, Anecd. Bekker. p. 107, 10.,

8.

Μόμφον: τὴν μέμψιν, Ε. Πλεισθένει.

quae vox et Plisthenis et Thyestae orationibus coram Atreo apta est.

Hanc fabulam imitatione latina expressam esse putant in Attii Pelopidis, cujus tamen dramatis quae paucae extant reliquiae hisce parum conveniunt.

XLI. ΠΟΛΥΙΔΟΣ.

Apollodorus III, 3, 1. de Glaucō, Minoīs II. filio: *Γλαῦκος δὲ, ἔτι νῆπιος ὑπάρχων, μῦν διώκων εἰς μέλιτος πίθον πεσὼν ἀπέθανεν. ἀφανοῦς δὲ ὄντος αὐτοῦ Μίνως, πολλὴν ζήτησιν ποιησάμενος, περὶ τῆς εὐρήσεως ἐμαντεύετο. Κούρητες δὲ εἶπον αὐτῷ (imo αὐτόν) τριχρώματον ἐν ταῖς ἀγέλαις ἔχειν βουῖν, τὸν δὲ τὴν ταύτης θεῖαν ἄριστα εἰκάσαι δυννηθέντα καὶ ζῶντα τὸν παῖδα ἀποδώσειν. συγκληθέντων δὲ τῶν μάντεων Πολύιδος ὁ Κοιρανοῦ τὴν χρόαν τῆς βοῦς εἶκασε βάτου καρπῷ, καὶ ζητεῖν τὸν παῖδα ἀναγκασθεὶς διὰ τινος μαντείας ἀνεῦρε. λέγοντος δὲ Μίνως, ὅτι δεῖ καὶ ζῶντα ἀπολαβεῖν αὐτόν, ἀπεκλείσθη σὺν τῷ νεκρῷ. ἐν ἀμμηχανίᾳ δὲ πολλῇ τυγχάνων εἶδε δράκοντα ἐπὶ τὸν νεκρὸν ἴοντα· τοῦτον βαλὼν λίθῳ ἀπέκτεινε, δείσας μὴ, ἂν αὐτὸς τελευτήσῃ, ταῦτὸ συμπάθοι. (metuebat Polyidus, ne sibi mortuo idem accideret, scil. ut serpens se arroderet, sicut Glauci corpus. mendose ll. τελευτ., εἰ τοῦτο συμπ.) ἔρχεται δὲ ἕτερος δράκων κ. θεασάμενος νεκρὸν τὸν πρῶτον ἄπεισιν, εἶτα ὑποστρέφει ποίαν κομίζων, κ. ταύτην ἐπιτίθεισιν ἐπὶ πᾶν τὸ τοῦ ἑτέρου σῶμα· ἐπιτεθείσης δὲ τῆς ποίας ἀνέστη. θεασάμενος δὲ Πολ. κ. θαυμάσας τὴν αὐτὴν ποίαν προσενεγκὼν τῷ τοῦ Γλαύκου σῶματι ἀνέστησεν. Ἀπολαβὼν δὲ Μίνως τὸν παῖδα οὐδ' οὕτως εἰς Ἄργος ἀπιέναι τὸν Πολύιδον εἶα πρὶν ἢ τὴν μαντείαν διδάξαι τὸν Γλαῦκον· ἀναγκασθεὶς δὲ ὁ Πολ. διδάσκει. ἐπεὶ δὲ (perperam ll. — διδάσκει. καὶ ἐπεὶ δὴ —. nihil hic agit καὶ, ortum illud procul dubio ex — κει vicino. etiam δὴ alienum.) ἀπέπλει, κελεύει τὸν Γλαῦκον εἰς τὸ στόμα (οἶ) ἐμπτύσαι (sic schol. Lycophr. ad 811., Heyn. nota et Clavier. ll. Apollodori ἐπιπτύσαι,)· καὶ τοῦτο ποιήσας Γλ. τὴν μαντείαν ἐπέλαθετο. (simile quiddam de Apolline et Cassandra narrat Servius ad Virg Aen. II, 247.) Hyginus fab. 136.: „Glaucus, Minoīs et Pasiphaae fil., dum ludit pila, cecidit in dolium melle plenum. quem cum parentes quaererent, Apollinem seiscitati sunt de puero. quibus Apollo respondit: „„Monstrum*

vobis natum est, quod si quis solverit, puerum vobis restituet.““
 Minos sorte audita coepit monstrum a suis quaerere; cui dixerunt, natum esse vitulum, qui ter in die colorem mutaret per quaternas horas, (?) primum album, secundum rubeum, deinde nigrum. Minos autem ad monstrum solvendum augures convocavit; qui (leg. „quod.“ „Invenire, demonstrare et solve monstrum idem est, τὴν θεάν scil. vituli illius εἰκάσαι, ut loquitur Apollod. εὐρεῖν αἰνιγμα non dissimiliter dixit Palaeph. c. 7.“ E. Munckero.) cum non invenirent, Polyidus, Coerani fil., bizanti (sic Il., sed mendose, quidquid moliantur philologorum filii. puto equidem, Hyginum scripsisse „vix arte.“ passim confusa b et u, n et r, tum similia χ et Ζ. arte, ut Apollod. διὰ τινος μαντείας.) monstrum demonstravit, eum (scil. vitulum) arbori moro similem esse: nam primum album est (scil. morum); deinde rubrum; cum permaturuit, nigrum. Tunc Minos ait ei „„Ex Apollinis responso filium mihi oportet restituas.““ quod Pol. dum auguratur, vidit noctuam (γλαῦκα, unde de Glaucō cogitabat, sicut apibus conspectis de melle) super cellam vinariam sedentem atque apes fugantem. augurio accepto puerum exanimem de dolio eduxit. cui Minos ait „„Corpore invento nunc spiritum restitue.““ quod Pol. cum negaret posse fieri, Minos jubet eum cum puero in monumento includi et gladium poni (malim „imponi,“ i. e. intus poni). qui cum inclusi essent, draco repente ad corpus pueri processit. quod Pol. aestimans eum velle consumere, gladio repente percussit et occidit. altera serpens, parem quaerens, vidit eum interfectum, (eum, ut in superioribus: nam mas serpens dicitur. minus recte Il. eam interfectam.) et progressa herbam attulit, atque ejus tactu serpenti spiritum restituit. idemque Pol. fecit. qui cum intus vociferarentur, quidam praeteriens Minoi nuntiavit, qui monumentum jussit aperiri et filium incolumem recuperavit, Polyidum cum multis muneribus in patriam remisit.“
 Matth.: „Quae de noctu enarrat, ea ex Euripide sumpta esse ostendit Aelianus De nat. anim. V, 2. "Εοικεν ὁ Ε. (οὐκ) ἀβασανίστως πεποιηκέναι τὸν Πολύιδον ὀρῶντα (γλαῦκα), κ. ἐξ αὐτῆς τεκμηρῶμενον, ὅτι εὐρήσει καὶ τὸν Γλαῦκον τὸν τεθνεῶτα, τοῦ Μίνω τὸν υἱόν. — Etiam de bove tricolore schol. Aristid. t. II. p. 307. ed. Jebb.: Τραγικῆς βοός. Δράμα πεποιήται Εὐριπίδου (scrib. Εὐριπίδῃ. Both.), ἐν ᾧ βοῦν τρίχρωμον ποιῶν εὐρήσθαι τισι Utrumque locum indicavit Valck. Diatr. p. 201. Idem p. 200. nomen vatis usitato more ab Euripide scriptum esse Πολύειδον producta paenultima suspicatur, quia de Sophocle notatum a grammaticis, nomen illi scriptum paenultima correpta Πολύιδον.“ (Iliad. ν', 663. Ἦν δέ τις Εὐχύνωρ, Πολυείδου μάντιος, υἱὸς, et 666. Πολλάκι γὰρ οἱ ἔειπε γέρον ἀγαθὸς Πολύειδος. cf. ε, 148.)

Fabula veteris plena superstitionis et epicae quam dramaticae Musae aptior, quam tamen fabulam sibi tractandam serio elegerunt

etiam Aeschylus Cressis et Sophocles Polyïdo, Comicus autem cupide tali argumento sales adperserit in cognomini dramate, cujus reliquiae paucae extant.

Euripidea quidem tragoedia videtur initium cepisse a conventu vatam atque augurum, ex quibus Chorum constitisse existimes. Prologi partes tribuam Minoï, qui se felicem praedicaverit propterea, quod suo sumtu ac dispendio tot divinos ex tota Graecia congregari apud se potuerit ad explorandam filii mortem, vel restituendum eum, si adhuc vivat (fr. 2.). Deinde inductus fuerit Polyïdus augurans (fr. 3.) eventu illo, quem narrant mythographi. Reperto igitur cadavere Glauci, ubi vitam ei reddere jubetur Pol., isque id se posse frustra negavit, artem et doctrinam deplorans, quam vulgus carpere soleat, sequitur acris altercatio vasis cum rege, cui, aetate provecto, multos inesse morbos senectuti dicens, animum impotentem, ignorantiam consuetam divitum, tandemque iragliſcente arrogantiam, improbitatem atque tyrannidem exprobrat (fr. 4. — 10.). his contumeliis irritatus Minos, genere, opibus potentiaque maritima superbus (cf. annotata ad Theseum trag. p. 135.), Polyïdum una cum Glauci corpore sepulcro includi idque magnifice exstrui atque exornari jubet, Polyïdo magnam inutiliter profusam vim pecuniae vituperante. igitur Minos in sepulcrum abduci eum imperat, qui, mortem philosophice contemnens,

1.

Sext. Empir. Pyrrhon. hypotyp. III, 229., schol. Plat. p. 119. ed. Ruhnken.

*Τίς δ' οἶδεν, inquit, εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστὶ καταναεῖν;
τὸ καταναεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται;*

Matth.: „κάτω νομίζεται. pro eo Diog. Laërt. IX, 73. habet *νομίζεται βροτοῖς*. reliqui, ut Plato Gorg. p. 492, e, Clem. Al. Strom. p. 432, d, Origenes in Celsum VII, p. 366. Clem. Al. schol. Eurip. Hipp. 191., schol. Aristoph. Ran. 1114., tantummodo priorem et alterum usque ad *ζῆν* citant. schol. Ran. 1526. post *ζῆν* (v. 2.) addit *ὑπνοῦν δὲ τὸ καταναεῖν*, simile illud Shakspeariano *To die, perhaps to sleep*. Hinc valde vereor ne varia ista supplementa non ab Euripide profecta sint, sed ab aliquo, qui secundum versum mutilum esse aegre ferret. quod vero schol. Aristoph. addit, verba, quae attulit, Comici alicujus esse, vel metrum ostendit“ etc.

2.

Stob. 89. p. 502.

(Minos.) *Οὐ γὰρ παρὰ κρατῆρα καὶ θοίνην μόνον
τὰ χοήματ' ἀνθρώποισιν ἡδονὰς ἔχει,
ἀλλ' ἐν κακοῖσι δύναμιν οὐ μικρὰν φέρει.*

3.

Schol. in Hermog. p. 416. ed. Laurent., II. p. 254. ed. Sturm., III. p. 327. Rhet. Walz. *Τὸ Εὐριπίδου ἐν Πολυτίδῳ.*] Οὕτως ἔχουσι τὰ τοῦ Πολυτίδου ῥήματα

(Pol.) Ἔα, ἔα,

Ὅρω γ' ἐπ' ἀκταῖς νομάδα κυματοφθόρον
ἀλκίαιτον· τὸν παῖδα χειρσεύει μόρος,
εἰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς εἰς θάλασσαν ἵπτατο
ὁ κύματ' οἰκῶν ὄρνις, ἠρμήνευσεν ἄν
5 τὸν παῖδ' ἐν ὑγροῖς κύμασιν τεθνηκέναι·
νῦν δ' ἐκλιπῶν ἦθη τε καὶ νόμον βίου
δεῦρ' ἔπτατ'· οὐκ οὐκ ἔσθ' ὁ παῖς ἐν οἴδμασιν.

V. 1. κυματοφθόρον quid sit, dubites, possis tamen intelligere avem perniciosam fluctibus, i. e. insolentiore quidem sermone auguris piscibus marinis. Ruhnken. apud Valck., ipso probante, κυματοτρόφον, mari nutritum, quod parum verisimile videtur. quodsi mutatione opus est, malim κυματοπτερον, qui π et φ litteras permutatas nonnunquam in libris sciam: v. p. 138. proclive enim fuit, scriptum forte κυματοπτερον magis magisque depravari. Ovid. Met. VIII, 146. „fulvis haliaeetos alis.“ 2. τὸν π. χ. μόρος. Valck.: „in terra jacet pueri cadaver. obscura forma loquendi divinum non dedecebat.“

4.

Stob. 59. p. 382.

(Pol.) Οἱ τὰς τέχνας ἔχοντες ἀθλιώτεροι
τῆς φανλότητος· καὶ γὰρ ἐν κοινῷ ψέγειν
ἅπασιν κείσθαι δυστυχεῖς, κούκ εὐτυχεῖς.

V. 2. II. τοιγὰρ pro καὶ γὰρ. contra καὶ γὰρ pro τοιγὰρ scripserunt Athen. 277, c, quemadmodum κ et τ permutata interdum reperias.

5.

Idem. 115. p. 590.

(Pol.) Φεῦ φεῦ, τὸ γῆρας ὡς ἔχει πολλὰς νόσους!
Quae his subjecta sunt apud Stobaeum,
Γέροντι δ' οὐχ οἷόν τε μῆκύνειν χρόνον,
Μακρὸς γὰρ αἰῶν συμφορὰς πολλὰς ἔχει,

alio pertinere, neque tria haec fragmenta conjungenda esse vidit Meinek. Marginal. III, 2. (Zeitschr. f. d. Alt. a. 1844, 1.) versum 3. jampridem Grot. a superioribus sejunxit.

6.

Stob. 3. p. 36.

(Pol.) Ὅστις νέμει κάλλιστα τὴν αὐτοῦ φύσιν,
σοφὸς πέφυκεν οὕτως εἰς τὸ συμφέρον.

librarii quotidianum verborum ordinem sectantes v. 2. οὗτος σοφὸς π. ε. τὸ σ., voce gravissima σοφὸς sequiore loco posita dipodiae, quae vox jam principem accepit sedem; et οὗτος pariter in ictu collocatum est.

7.

Idem 93. p. 514.

(Pol.) Πλουτεῖς· τὰ δ' ἄλλ' οὐ μοι δοκεῖς ξυνιέναι.
ἐν τῷ γὰρ ὀλβῷ φανλότης ἐνεστὶ τις,
πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυστυχέες.

ll. v. 1. mendose: τὰ δ' ἄλλα μὴ δοκ. ξ. 3. in proverbium abiit: v. Zenob. V, 72., Clem. Alex. Strom. IV, 483. sequ., ubi male legitur τὸ συγγενές. „Similia sententia est Theocriti (idyll. 11.) Ἄ πενία — μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει.“ Matth.

8.

Id. 43. p. 302,

(Pol.) Ὅταν κακός τις ἐν πόλει πράσῃ καλῶς,
νοσεῖν τίθησι τοὺς ἀμείνονας φρενῶν,
παράδειγμ' ἔχοντας τῶν κακῶν ἐξουσίαν.

V. 2. librarii perverse v. τ. τῶν ἀμεινόνων φρένας, quo pacto ἔχοντας non habet quo referatur. tralaticius error in confusis vocabulorum compendiis.

9.

Id. 22. p. 187.

(Pol.) Βαρὺ τὸ φόρημ' οἴησις ἀνθρώπου κακοῦ.

malim Βαρύ τοι. οἴησις, arrogantia, german. Dunkel v. Wyttenbach. ad Plut. p. 39, d.

10.

(Pol.) Ὅστις γὰρ ἀστῶν πλεον ἔχειν πέφυκ' ἀνῆρ,
φίλοις τ' ἀμικτός ἐστι καὶ πάσῃ πόλει.

Perperam haec cum superioribus Βαρὺ etc. copulantur in libris.

11.

Valck. Diatr. p. 203. postquam dixit de fragmentis 12. 13. 14., quorum 14. item omisso nomine fabulae excerpit Eustathius: „Faciunt ista praesertim,“ inquit, „ut suspicer insigne me hujus dramaticis detexisse fragmentum in Eratosthenis Epistola de cubi duplicatione, quam scriptam ad Ptolemaeum (III., Euergeten) regem servavit nobis Eutocius Ascalonita Comment. in Archimedis l. II. de Sphaera et Cylindro p. 20. — sic autem Epistolam inchoat Erat.: Τῶν ἀρχαίων τινὰ τραγωδιοποιῶν φασιν εἰσαγαγεῖν τὸν Μίνω τῷ Γλαύκῳ κατασκευάζοντα τάφον· πνθόμενον δὲ, ὅτι πανταχοῦ ἑκατόμπεδος εἴη, εἰπεῖν Μικρόν γ' ἔλεξας βασιλει-

κοῦ σηκὸν τάφου διπλάσιον ἔστω. τοῦ δὲ κύβου μὴ σφαλῆς“ etc. Duo versus ita scribendos arbitror

(Mind s.) Μικρόν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου·
διπλάσιον ἔστω· τοῦ κύβου δὲ μὴ σφαλῆς.

nullo negotio Valck. restituit βασιλικοῦ et τοῦ — σφαλῆς. idem posuit διπλάσιος, quo non opus.

12.

Plut. de Vita juc. secund. Epic. p. 1104, d. — “Ὅπλα, κ. σκευή, κ. ἱμάτια συνήθη τοῖς τεθνηκόσι, καὶ, ὡς ὁ Μίνως τῷ Γλαύκῳ,

— Κρητικοὺς
αὐλοῦς, θανούσης κῶλα ποικίλης νεβροῦ,
συνθάπτοντες ἥδιον ἔχουσιν.

13.

Stob. 122. p. 613.

— (Pol.) Ἀνθρώπων δὲ μαίνονται φρένες,
δαπάνας ὅταν θανοῦσι πέμπωσιν κενάς.

14.

Schol. Venet. Iliad. κ', 56. de vocabulo τέλος. Ποτὲ δὲ τὸ δαπάνημα, ὡς E. ἐν Πολυεῖδῳ

(Pol.) Μάτην γ' ἂν οἴκων σῶν τόδ' ἐκβαίη τέλος.
liber Ms. M. γὰρ οἴκῳ σὸν τ. ἐκκαίει τ., sed Eustath., II. κ', p. 702, 47. = 789, 14., non commemorato nomine fabulae, M. δ' εἰκοστὸν τόδ' ἐκβαίη τ. γὰρ et γ' ἂν (sic Matth. nota) etiam alias permixta sunt, velut apud Philemonem Stob. 65, 5. de β et κ confusis dixit Bast. Epist. crit. p. 92. et sequ., item Schweigh. ad Athen. 382, b, 532, f. cf. scholl. brev. Odyss. ν', 223., Aeschyl. Pers. 285.

15.

Erotian. Διεβλήθησαν : παρελορίσθησαν. — μέμνηται (Euripidem dicit) τῆς λέξεως κ. ἐν Πολυεῖδῳ, κ. ἐν Ὁρέστῃ. cf. Hippolyti fr. 18.

16.

Gregor. Cor. p. 17. sequ. — Ἄλλὰ καὶ E. ἐν Πολυεῖδῳ τῷ δράματι „Οἶσθ' οὖν ὃ δραῶσον“ ἀντὶ τοῦ „δράσεις“ ἐξήνεγκε. libri nonnulli ἐν Πολυδώρου (Πολυδώρῳ) δράματι Meermannii ἐν Πολυξένη τῷ δράματι. sed etiam schol. Ravenn. Bekker. ad Aristoph. Thesm. 870. (?) Σύνηθες τὸ σχῆμα. Μένανδρος „οἶσθ' ὃ ποίησον.“ — „οἶσθ' οὖν ὃ δραῶσον“ E. Πολυεῖδῳ. Matth.: „Mihi vix probabile videtur, si genuina scriptura

esset ἐν Πολυδώρου vel ἐν Πολυξένη δράματι, quae satis nota sunt, si non fabularum, at personarum nomina, aliquem substituisse titulum minus notae fabulae ἐν Πολυδῶ. hoc itaque verum puto, quanquam idem hemistichium est Hecub. 222.“ Hic quidem locus haud dubie significatur nomine Polydori, fortasse etiam Polyxenae, quarum personarum partes sunt in Hecuba. sed habetur ea formula etiam alibi apud Euripidem: v. indicem in nostra ed., vol. II. p. 802.

XLII. ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ.

Schol. Aristidis t. II. p. 288. ed. Jebb., p. 256. Frommel. Ὁ Πρωτεσίλαος δράμα γέγραπται τῷ Εὐριπίδῃ. λέγεται δὲ, ὅτι γαμήσας, κ. μίαν ἡμέραν μόνον συγγενόμενος τῇ γυναικί, ἠναγκάσθη μετὰ τῶν Ἑλλήνων κατὰ Τροίαν ἀπελθεῖν, κ. πρῶτος ἐπιβὰς τῆς Τροίας ἐτελεύτησε. καί φασιν, ὅτι τοὺς κάτω δαίμονας ἠτήσατο, κ. ἀφείδη μίαν ἡμέραν, κ. συνεγένετο τῇ ἑαυτοῦ γυναικί. similiter Lucianus Dial. mort. 23. et Tzetz. Chil. II, 52., nisi quod hoc addit Luc., Protesilaum oravisse uxorem, ut ad se descenderet; quod placuit etiam Philostrato Heroic. exord. 2. Peculiare est, quod narrat Servius ad Aen. 447. (Mythogr. I, 158., II, 215.): „Laodamia uxor Protesilai fuit, quae cum maritum in bello Trojano primum periisse cognovisset, optavit ut ejus umbram videret; qua re concessa non deserens eum in amplexibus ejus periit.“ quae legenti in mentem veniat nobilissimi carminis, quod inter Bürgeri nostratis est, inscriptum „Lenore,“ similisque Caledonii, cujus initium est

There came a ghost to Marg'ret's door.

v. Percy Relics of anc. Poët. vol. III. p. 127. Hyginus fab. 103. „Achivis fuit responsum, qui primus littora Trojanorum attigisset, periturum. cum Achivi classes applicuissent, ceteris cunctantibus Iolaus, Iphieli (Phylaci Thessali, Argonautae, filii) et Deïdamiae filius, primus e navi prosiluit. qui ab Hectore confestim est interfectus; quem (fort. legendum quo, i. e. quapropter) cuncti appellarunt Protesilaum, quoniam primus ex omnibus perierat. Quod uxor Laodamia, Acasti filia, cum audiisset eum periisse, flens petit a diis, ut sibi cum eo tres horas colloqui liceret. quo impetrato a Mercurio reductus tres horas cum ea collocutus est (ita Hartung. pro — „reductus, t. h. cum eo collocuta est“). Quod (i. e. Ob quod) iterum cum obiisset Prot., dolorem pati non potuit Laodamia.“ Qui h. l. in definiendo tempore istius colloquii ab aliis discrepat Hyg., etiam de morte Laodamiae diversam famam sequitur fabula 104., quae sic habet: „Laodamia, Acasti filia, amisso (imo „cum amisso“) conjugē cum tres horas consumsisset, quas a diis petierat, fletum et dolorem pati non potuit. itaque

fecit simulacrum cereum*), simile Protesilai conjugis, et in thalamis posuit sub simulatione sacrorum, et eum colere coepit. Quod cum famulus matutino tempore poma ei attulisset ad sacrificium, per riam adspexit, viditque eam amplexu (ita Muncker. nota. II. „ab ampl.“) Protesilai simulacrum tenentem atque osculantem. aestimans, eum adulterum habere, Acasto patri nuntiavit. qui cum venisset et in thalamos irrupisset, vidit effigiem Protesilai. quae ne diutius torqueretur, jussit signum et sacra pyra facta comburi; quo se Laod., dolorem non sustinens, immisit atque usta est.“

Haec quominus exposita putemus in dramate Euripideo, nihil obstat praeter nomen Acasti, qui Alcahous vocabatur apud poëtam, si fides habenda est Photio p. 300. ed. Herm. et Suidae v. *πενθερά*, ubi haec leguntur. *Πενθερά: τῷ νυμφίῳ ἢ τῆς κόρης μήτηρ, κ. πενθερός ὁ πατήρ. Ε. δὲ γαμβρὸν αὐτὸν παρὰ τάξιν λέγει. ὁ γοῦν Ἀλκμαίων τῷ Φηγεῖ φησι* — (v. Alcmaeon a, 10., p. 30.). *καὶ ὁ Προτεσίλαος τῷ Ἀλκάθῳ [φησιν]*

1.

— *Ἄξιός δ' ἐμὸς*

γαμβρὸς κέκλησαι, παῖδά μοι ξυνοικίσας.

sed consentio Hartungo, mendam subesse, arbitrorque, forte scriptum *ΑΚΑΣΘΩΙ* augente corruptione abiisse in *ΑΛΚΑΣΘΩΙ* et *ΑΛΚΑΘΩΙ*. etiam apud Ovidium l. c. 25. Laodamia:

Vix sôcer Iphiclus, vix me grandaevus Acastus,
vix mater gelida moesta refecit aqua.

Hartungus l. c.: „Acasti nomen in Phthiotarum fabulis celebratissimum fuit; Alcahous in ejus civitatis antiquitatibus mentio, quod sciam, nulla fit.“

Fragmentorum hujus dramatis alia sunt facilia explicatu, alia ejusmodi, ut aegre huc trahi posse videantur. velut viri, qui nuntium de morte Protesilai attulit, dicas esse verba, quae servavit

*) Mendose codd. „aereum.“ Ovidius *Epist. Laod. ad Protes. 151.*

Dum tamen arma geres diverso miles in orbe,
quae referat voltus est mihi cera tuos.
illi blanditias, illi tibi debita verba
dicimus; amplexus accipit illa meos.

hanc specto teneoque sinu pro conjuge vero,
et, tanquam possit verba referre, queror.
idem *Remed. am. 723.*

Si potis et ceras remove. quid imagine muta
carperis? Hoc periit Laodamia modo.

quibus verbis idem atque Hyginus posteriore loco significare videtur genus mortis. ex superioribus autem intelligitur, Laodamiam statim post profectionem mariti in bellum fecisse illam ejus imaginem, non post discessum umbrae, ut persuadere vult Hyg., similia confudens. quod animadvertit Hartung. *Eurip. restit. p. 274.*

2.

Stob. 183. p. 615.

Πέπονθεν οἶα καὶ σὲ καὶ πάντας μένει.
et Laodamiae responsionem

3.

Οὐ θαυμ' ἔλεξας, θνητὸν ὄντα δυστυχεῖν,
quae idem habet 96. p. 532. neque inepte ad eam mulieris orationem referas

4.

Stob. 110. p. 581.

Πόλλ' ἐλπίδες ψεύδουσι καὶ λόγοι βροτούς,
qua sententia se falsa spe vanisque rumoribus de viro incolumi delusam dolet. sic autem haec scribenda esse intellexit G. Dindorf., nec ferenda codicis A. Paris. scriptura *Π. ἐ. ψ. καὶ ἄλογοι β.*, quam temere Musgrav. probans satis habuit ponere *κἄλογοι*, aut Matthiaei correctio *Π. ἐ. ψεύδουσιν αἱ ἄλογοι*, sive *ἄλογοι, β.* Item haec Laod. eadem occasione dixerit, quae leguntur apud Dionem Chrys. orat. 37. p. 467, b,

5.

Οὐκ ἂν προδοίην καίπερ ἄψυχον φίλον.
Denique chorus Phylaciorum (nam Phylace hae res geruntur) Laodamiae pietatem praedicaverit, dicens

6.

Stob. 67. p. 423.

*Ὅστις δὲ πάσας συντιθεῖς ψέγει λόγῳ
γυναῖκας ἐξῆς, σκαιὸς ἐστὶ κοῦ σοφός·
πολλῶν γὰρ οὐσῶν· τὴν μὲν εὐρήσεις κακὴν,
τὴν δ' ὥσπερ αὐτὴ, λῆμ' ἔχουσαν εὐγενές!*

Sed reliqua abhorrent, quidquid argutantur viri docti, quae propterea separatim perscripsi propriis versiculorum numeris, suspicor-que alio pertinere.

I.

Schol. Soph. Oed. Col. 10. *Βέβηλος τόπος ἐστὶν ὁ ἀκάθαρτος κ. βατὸς πᾶσι, καὶ βέβηλος ἀνὴρ ὁ μικρός. Ε. Πρωτεσιλάῳ*

Οὐ γὰρ θέμις βέβηλον ἄπτεσθαι δόμων.

II.

Plutarch. t. II. p. 10, a. *Οὐ τὸ νικᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἠττᾶσθαι ἐπίστασθαι καλόν, ἐν οἷς τὸ νικᾶν βλαβερόν. ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς καὶ νίκη Καδμεία (i. e. victoria inutilis et per-*

niciosa; v. Herodot. I, 166.). ἔχω δὲ μάρτυρα τούτων καὶ Εὐριπίδην τὸν σοφὸν ἐπαγαγέσθαι, λέγοντα

Διοῖν λεγόντων πατέρον θυμουμένου,
ὁ μὴ ὑτιέλων τοῖς λόγοις σοφώτερος.

Attulit haec etiam Stob. 5. p. 63. et 19. p. 168., quo loco, non item priore, e Protesilao excerpta dicit.

III.

Clemens Al. Strom. VI. p. 620, a. Πλάτωνος ἐν Πολιτείᾳ εἰπόντος κοινὰς εἶναι τὰς γυναῖκας, E. ἐν Πρωτεσιλάῳ γράφει

Κοινὸν γὰρ εἶναι καὶ γυναικεῖον γένος.

IV.

Stob. 73. p. 448.

ὦ παῖδες οἷον φίλτρον ἀνθρώποις φρενός!

XLIII. P A Δ A M A N Θ Υ Σ.

In hoc dramate Rhadamanthi exilium in Boeotia tractatum fuisse, ex commemoratione Euboeae fr. 1. colligit Matth. cf. annot. ad Alcmenae fr. 16., p. 37.

1.

Strabo VIII, p. 546, a. E. ἐν Ῥαδαμάνθῳ καλεῖ πόλιν τὴν χῶραν,

Ὅ γῆν ἔχουσ' Εὐβοῖδα, πρόσχωρον πόλιν.

2.

Grammat. Sangerman. Ruhnkenii apud Valck. Diatr. p. 203. Ἐξαιρεῖν: ἀντὶ τοῦ ἀπαίρειν (leg. ἀφαιρεῖν. J. Pierson.). E. δὲ Ῥαδαμάνθῳ

Οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς.... ἐξαιρήσεται,
ἀντὶ τοῦ ἀφαιρήσεται. Bekker Anecd. p. 93. sequ. Ἐξαιρεῖν:
ἀντὶ τοῦ ἀπαίρειν. E. δὲ etc. αὐτὸν inserto Pierson. explebat
versum ad arbitrium suum. equidem, simile simili offecisse ratus,
malim

Οὐδεὶς γὰρ ὑμᾶς ἡμῖν ἐξαιρήσεται,

Nam nemo, vos qui nobis eripiat, erit.

vox Rhadamanthi ad maleficos. Heyn. Obs. ad Apollod. III, 1, 2., p. 215.: „Rhadamanthum insulas occupasse et severe jus dixisse, etiam apud Diodorum V, 79. narratum.“

Ex ejusdem persona, prologum agentis, haud dubie dicta sunt illa apud Stob. Eclog. eth. p. 177., Heeren. Floril. 62. p. 401.

3.

"Ερωτες ἡμῖν εἰσι παντοῖοι βίου.

ὁ μὲν γὰρ εὐγένειαν ἰμεῖρει λαβεῖν·

τῷ δ' οὐχὶ τούτου φροντῖς, ἀλλὰ χρημάτων

πολλῶν κεκληῖσθαι βούλεται πατὴρ δόμοις·

5 ἄλλω δ' ἀρέσκει μηδὲν ὑγιᾶς ἐκ φρενῶν

λέγοντι πείθειν τοὺς πέλας τόλμη κακῇ·

οἱ δ' αἰσχροῦ κέρδη πρόσθε τοῦ καλοῦ βροτῶν

ζητοῦσιν· οὕτω βίωτος ἀνθρώπων πλάνη·

ἔγὼ δὲ τούτων οὐδενὸς χορήζω τυχεῖν,

10 δόξαν δὲ βουλοίμην ἂν εὐκλείας ἔχειν.

Versu 7. βροτῶν. fortasse E. vitato ambiguo dixit βροτοί.

XLIV. ΣΘΕΝΕΒΟΙΑ.

Hoc drama clausula Bellerophontis appellari potest: continet enim herois reditum Tirynthem ad ulciscendam Proeti et Stheneboeae perfidiam. Matth.: „De Stheneboeae exitu Hyginus fab. 57.; Stheneboea re audita (rebus a Bellerophonte in Lycia fortiter gestis et in matrimonium ducta Iobatis filia) ipsa se interfecit. et schol. Aristoph. Ran. 1075. (982.) — Ἐλθόντος οὖν ἐκεῖσε (in Lyciam) κ. καθαρῶ φανέντος, μὴ φέρουσα τὴν αἰσχύνην ἢ Σθενέβοια κωνεῖω ἐχρήσατο. Contra scholion Venet. ad Pacem, 140., quod descripsit Bekker. Τοὺς Τραγικούς παίζει διὰ τὰ περὶ Ἰκάρου λεγόμενα, ἢ ἐπεὶ δοκεῖ ὁ Βελλεροφόντης τὴν τοῦ Προΐτου γυναῖκα, μετὰ τὴν τῆς Χιμαίρας ἀναίρεσιν ἐπανελθὼν εἰς Κόρινθον, ἀπατῆσαι καὶ ἔξον (?), κ. ἐμβιβάσας τοῦ Πηγᾶσου εἰς μέσσην ῥῖψαι τὴν θάλασσαν“ etc. postrema horum sic ordinanda atque legenda esse arbitror: — ὁ Βελλ., μετὰ — Τίρυνθον (sic Hartung.), ἀπατ. ὡς ἐρῶν, κ. ἐμβ. etc. Bekker. ἀπατ. ὡς ἔξων. Ceterum Hygini verbis nihil proficitur ad explicandum argumentum tragoediae; scholiastes autem Comici ad Ran. l. c. ex ipso Aristophane videtur sumsisse τὸ „κῶνεια πίνειν.“ rem acu tetigisse Venetum, intelligitur ex nota marginali codicis Medicei, qui continet Gregorii Cor. scholia in Hermogenem Περὶ μεθόδου δεινότητος, XXX, 13., cujus notae initium usque ad verba ἢ γυνὴ δὲ αὐτοῦ, quo loco pars folii abscissa est, cum primus publicasset Walz. Rhet. gr. t. VII. p. 1321., W. (Gr. Trag. p. 777. et 78.) totam a docto Italo descriptam, et ab se suppletam, communicavit cum suis lectoribus. quae nota hujusmodi est. Ταῦτα λέγει E. ἐν Σθενεβοία τῷ δράματι, εἰσάγων τὸν Βελλεροφόντην γνωμολογοῦντα. ἔστι δὲ ἡ ὑπόθεσις αὕτη. Προΐτος ἦν Ἀκάμαντος υἱὸς, Ἀκρισίου δὲ [ἀδελφός], βασιλεὺς δὲ Τίρυνθος· γήμας δὲ Σθενέβοιαν ἐξ αὐτῆς ἐγέννησε παῖδας. Βελλεροφόντου δὲ φεύγοντος ἐκ Κορίνθου διὰ φόνον αὐτὸν μὲν ἤγγισε τοῦ μύσους, ἢ γυνὴ δὲ αὐτ[οῦ] τὸν

ξένον μὲν] ἠγάπησε, τυχεῖν δὲ οὐ δυναμένη τοῦ ἐπιθυμηθέντος διέβαλλεν, ὡς ἐπιτεθέντα αὐτῇ, τὸν Κορίνθιον. πεισθεῖς δὲ ὁ Πρ. ἐξέπεμψεν αὐτὸν εἰς Καρίαν, ἵνα ἀπόληται διὰ τὰ [γράμματα, ἄ] ἐκέλευσε πρὸς Ἰοβάτην διακομίζεσθαι. ὁ δὲ τοῖς γράμμασι ἀκούσας πράττει (liber γραμμα ἀκ, ὁ πράττ, quod fuisse putem γράμμασιν εἰκότως πράττων) προσέταξεν αὐτῷ διακινδυνεύσαι πρὸς τὴν χίμαιραν. ὁ δὲ ἀγωνισάμενος τὸ θηρίον ἀνεί[λε, καὶ πάλιν] ἐπιστρατεύσας εἰς τὴν τι [Hartung. Τίρυνθον, W. minus commode τιμωρίαν] [κατε] μέμψατο τὸν [Προῖτον, αὐτὸν] δὲ κ. τὴν Σθενέβο[ϊαν ἠπέλησεν (W. ἀπειλήσας) ἀπάξειν. μαθὼν [δὲ τὸν Προῖτον] προτι [Hartung. πρὸ Τίρυνθος sive Τιρύνθου] ἐπὶ β[ωμὸν Διὸς ἀναχωρῆσαι, ἀνα]βιβάσας ἐπὶ τὸν] πῆγασον τὴν Σθενέβο[ϊαν, σὺν αὐτῇ] ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἤρ[θη εἰς ὕψος, τὴν] δὲ κατὰ Μῆλον τὴν νῆσον [εἰς θάλασσαν ἐρ[ρίψεν. αὐτὴν μὲν ἀποθ[ανούσαν ἐκεῖ] ἄλιεῖς ἀναλαβόντες [ἔφερον] εἰς Τίρυνθον. πάλιν δὲ ἐπιστ[ρατεύσας] [ρεψάμενος ὁ] Βελλ. πρὸς τὸν Προῖ[τον] αὐτὸς ὠμολόγησε πεπραχέναι ταῦτα· δις γὰρ ἐπιβουλεύθέντα ὑπ' ἀμφοτέρων δίκην εἰληφέναι τὴν πρέπουσαν, τῆς μὲν εἰς τὸ ζῆν, τοῦ δὲ εἰς τὸ λυπεῖσθαι.

Prologum egit Tirynthem reversus Bellerophon. cujus prologi initium extat apud Aristophanem ejusque scholiasten Ran. 1152. (1250.) et seqq.,

1.

Οὐκ ἔστιν ὅστις παντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
ἢ γὰρ πεφυκῶς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον,
ἢ δυσγενὴς ὧν πλουσίαν ἀροῖ πλάκα.

Alia ex prologo cum ejusdem argumenti, tum praedicantis Bellerophontis fortunam secundam, qua tot pericula effugerit, et Proeti fraudem, qua hospitem ab se expiatum fefellerit, vituperantis.

2.

Stob. 66. p. 420.

Πολλοὺς δὲ πλούτω καὶ γένει γαυρουμένους
γυνὴ κατήσχυν' ἐν δόμοισι νηπία.

3.

Idem 29. p. 199.

Ἄνευ τύχης γὰρ, ὥσπερ ἡ παροιμία,
πόνος μονωθεῖς οὐκέτ' ἀλδύνει βροτούς.

ll. ἀλγύνει, γ et δ litteris confusis, ut Iliad. ω', 338., Aeschyl. Suppl. 508., Athen. 651, f, apud Melanippidem, ubi γὰρ αἰδῶν pro Δαναῖδων. Musgrav. et alii minus probabiliter ἀλδαίνει. v. Q. Calab. IX, 472.

4.

Photius. Ξεναπάτας: ἰδίως (?) ἐπὶ τῶν (ἀνέμων), ὅταν μὴ τοιοῦτοι πνέωσιν ἄνεμοι (hoc ἀνέμων fuisse puto et a superioribus aberrasse.) ἐν τοῖς πελάγεσιν, ὅποιοι ἐν τοῖς λιμέσιν.
E. Σθενεβοία

Τίς ἄνδρα τιμᾶ ξεναπάτην;

Probabiliter W. statim post adventum Bellerophontis et fugam Proeti nutricem Stheneboeae adiisse heroem putat oratum ut parcat dominae, quae vehementer eum amaverit, idque magis etiam admonita, ne desiderio indulgeret. mortui quoque crediti consueto more semper eam meminisse ait in conviviis, et amorem eam docuisse artes musicas, poësin et cantum, quibus eum sola, neque a Proeto observata, celebraverit.

5.

Schol. Comici Vesp. 111. Παρὰ τὰ Εὐριπίδου ἐκ Σθενεβοίας „Τοιαῦτ' ἀλύει νουθετούμενος ἔρωσ.“ Matth.: „Sententiam explet Plut. De discern. adul. et amico, II, p. 71, a. Οὐ γὰρ ἀπλῶς νουθετούμενος ἔρωσ μᾶλλον πιέζει κατ' Εὐριπίδην κ. τ. λ., et Galen. De dogm. Hippocr. et Plat. IV, 7. p. 282, 45. Basil., t. V. p. 411. ed. Kuhn. νουθετ. δ' ἔρωσ μᾶλλον πιέζει. hinc Gataker Adv. 524, C, D, hos versus composuit:

Τοιαῦτ' ἀλύει, νουθετούμενος δ' ἔρωσ
μᾶλλον πιέζει.

nam Grot. in Exc. p. 401. priorem tantum versum posuerat inserto γ' ante ἔρωσ, et vertit Tanto aestuat furore, si reprimas, amor.“

6.

Athen. X. p. 427, e. Τοῖς δὲ τετελευτηκόσι τῶν φίλων ἀπένεμον τὰ πίπτοντα τῆς τροφῆς ἀπὸ τῶν τραπεζῶν. διὸ καὶ E. περὶ τῆς Σθενεβοίας φησὶν, ἐπειδὴ νομίζει τὸν Βελλεροφόντην τεθνήσκειν,

Πεσὸν δὲ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χειρὸς,
ἀλλ' εὐθύς αὐδᾶ „Τῷ Κορινθίῳ ξένῳ!“

7.

Hesych. Κορινθίος ξένος: ἐπὶ τῶν τὰς λάταγας ῥιπτούντων (in cottabo), ἀπὸ τῆς παρ' Εὐριπίδῃ Σθενεβοίας τῷ Βελλεροφῶντι ἐπιχενούσης. — Cratinus παρωδῶν Athen. XI., 782., p. 1038. ed. Dind.

Πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον, ἂν ὕδωρ ἐπῆ.
ἀλλ' ἴσον ἴσῳ μάλιστ' ἀκράτου δύο χόας
πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης ἐπονομάζουσ' αἰεῖ

(ita Jacobs. II. ἐπονομάζουσα.)

ἴησι λάταγας τῷ Κορινθίῳ πέει.

ex quibus restituas Euripidea

Πίνουσ' ἀπ' ἀγν. ἐπονομάζουσ' αἰὶ

ἕ. λ. τῷ Κ. ξένῳ.

v. W. p. 780.

8.

Plut. Sympos., t. II. p. 622, c.

— Μουσικὴν δ' ἄρα

Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ἦ τὸ πρῖν.

Euripidis haec esse indicat ibidem p. 405, f, et 762, b, quibus in locis Ποιητὴν legitur pro Μουσικὴν, unde Benth. Epist. ad Mill. p. 469. et sequ., eleganter Μουσικόν. id recepit Dind. e Stheneboea petita esse indicat schol. Aristoph. Vesp. 1069. (1039.)

Ex oratione, ut videtur, Bellerophontis ad Stheneboeam, qua oratione, amorem simulans, describit ei maris ac littorum pericula, quae vitet Pegaso secum conscenso.

9.

Schol. Venet. Aristoph. Pac. 123. Ὁ λόγος ἐκ Σθενεβοίας Εὐριπίδου· τινὲς δὲ οἴονται ἐκ Βελλεροφόντου παραδῆσαι. ἔστι δὲ ἐν τῇ Σθενεβοίᾳ παρὰ Τραγικῷ οὕτως. „Πέλας δὲ ταύτης (scil. τῆς θαλάσσης) δεινὸς ἴδρυνται κράτ' ἐνθηρος ἢ λήστῃς φρουρεῖται κλύδωνι δεινῷ βροτοκτόνῳ βρέμει πτηνὸς πυραυγῆι (cod. Venet. 475. πορευῆι.)“ Locus corruptissimus. haec in mentem veniebant:

Πέλας δὲ ταύτης δεινὸν ἴδρυνται κράτος

ἐνθηρον, ἢ λησταῖσι φρουρεῖται ρία

κλύδωνι δεινῷ, καὶ βροτοκτόνον βρέμει

πτηνὸν πυραυγῆς.

in quibus ρία (promontoria vel sinus maris, piratarum latibula) videtur haustum a vicino — ρεῖται, βροτοκτόνον autem πτηνὸν πυραυγῆς, homicida ales flammæus, vocatur fulmen.

Piscatorum verba, Stheneboeae corpus apportantium.

10.

Athen. X, p. 421. et sequ. Ἐν Σθενεβοίᾳ δ' ὁ Ε. περὶ εὐτελείας λέγων

(Ἡμῖν) βίος δ' ἐν πορφύραις θαλασσίῳις

οὐκ εὐτράπεζος, ἀλλ' ἐπάκτιοι φάτναι,

ὕγρα δὲ μήτηρ, οὐ πεδοστιβῆς τροφὸς,

θάλασσα. τήνδ' ἀροῦμεν, ἐκ ταύτης βίος

5 βρόχοισι καὶ πέδαισιν οἴκαδ' ἔρχεται.

V. 1. II. inepte βίος δὲ πορφυροῦς θαλάσσιος, nisi quis audiat Matthiaeum, haec ita explicantem: „βίος θαλάσσιος vocari vide-

tur *πορφυροῦς*, quia ipsum mare est *πορφύρεον*.“ si divinavimus, piscatores illi fuerunt *πορφυρεῖς*, purpurarii, qualis est Corobius ille apud Herodotum IV, 151. et 152.

Proetus, Stheneboeae cadaver auferri jubens,

11.

Stob. 83. p. 483.

*Κομίζετ' εἶσω τήνδε! πιστεύειν δὲ χρῆ
γυναικὶ μηδὲν, ὅστις εὖ φρονεῖ βροτῶν.*

Chori Tiryntiarum, fortasse Stheneboeae famularum, verba nulla ad nos pervenerunt.

W., allatis Aeschyli Aristophanei verbis ad Euripidem Ran. 989. (1061.)

*Ὅτι γενναίας κ. γενναίων ἀνδρῶν ἀλόχους ἀνέπεισας
κῶνεια πιεῖν, αἰσχυνθείσας διὰ τοὺς σοὺς Βελλερο-
φόντας,*

ita pergit p. 783.: „Fälle müssen bekannt gewesen sein, wenigstens einer, dass eine athenische Ehefrau sich aus Rührung durch die unglückliche Stheneböa das Leben genommen hatte, und es begreift sich dieser tiefe Eindruck, wenn man sieht, wie Sth. nur aus höchster Liebe (?) feindlich gehandelt, in ihrem Herzen die Neigung bewahrt, dann ihr Leben augenblicklich entschlossen gewagt hat, und darauf, nicht von dem beleidigten Gatten im Zorn, sondern von dem Geliebten selbst mit kalter Ueberlegung geopfert wird. Eine bloss sinnliche und dabei frevlerische Aërope rührt nicht, wenn sie im Meer ersäuft wird, Sth. aber war aller Wahrscheinlichkeit nach zu anziehend und liebenswürdig geschildert, um nicht durch ihr Unglück mehr zu rühren als gegen die ihrer ganz Meisterin gewordne und nicht bloss sinnliche Neigung einzunehmen.“ —

Zirndorfer libro de Chronol. fab. Eurip., p. 121.: „Stheneboea et Theseus cum in Vespis irrideantur ante Olymp. 89, 2. sive ante annum 422. (423.) actae sunt.“ Significat hanc tragoediam Comicus etiam Pace 126. seqq., Thesm. 375., Ran. 982., 1152., nostrae ed., nec dubium quin fuerit ex celebratissimis.

De quodam artis opere, quo catastrophe ejus expressa est, W. p. 782., nota: „Den Sturz der Stheneböa ins Meer können wir an einer Vase nachweisen, die in Grossgriechenland gefunden wurde und dem Marchese Rinuccini gehört. S. Inghirami Vasi fittili I, 3. tav. 1—3. Bellerophon erscheint auf dem Pegasos, von welchem Sth. schon herabgestürzt kopfunter nach dem Meere sinkt; Bell. hält sentimental die Hand vor die Augen. Ueber der Sth. ein Raubvogel“ etc.

XLV. ΣΙΣΥΡΦΟΣ.

Valck. Diatr. p. 208. et 9.: „Ex Critiae (tyranni) Sisypho duo nobis et quadraginta versus Sextus Empiricus (adv. Math. IX, 54,

p. 562.) servavit, quorum duo primi*) tanquam Euripidis prostant apud illum, qui sub nomine Plutarchi de Placitis scripsit Philoso-

*) Fallitur vir egregius, siquidem haud obscure Pseudoplutarchus totum illum Critiae locum significat. sic enim ille De plac. philos. p. 880, e, f. — Καὶ Ε. ὁ τραγωδιοποιὸς ἀποκαλύψασθαι μὲν οὐκ ἠθέλησε, δεδοικώς τὸν Ἄρειον πάγον, ἐνέφηγε δὲ τοῦτον τὸν τρόπον. τὸν γὰρ Σίσυφον εἰσήγαγε προστάτην ταύτης τῆς δόξης, κ. συνηγόρευσε αὐτοῦ ταύτη τῇ γνώμῃ

Ἦν χρόνος, ὅτ' ἦν ἄτακτος ἀνθρώπων βίος,
καὶ θηριώδης, ἰσχύος θ' ὑπερέτης.

ἔπειτὰ φησι τὴν ἀνομίαν λυθῆναι νόμων εἰσαγωγῇ. ἐπεὶ γὰρ ὁ νόμος τὰ (μὲν Matth.) φανερὰ τῶν ἀδικημάτων εἰργεῖν ἐδύνατο, κρύφα τε (δὲ Matth.) ἠδίκουν πολλοὶ, τότε τις σοφὸς ἀνὴρ ἐπέστησεν, ὡς δεῖ [αἰ] ψευδεῖ λόγῳ τυφλώσαι τὴν ἀλήθειαν, κ. πείσαι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἔστι δαίμων ἀφθίτῳ θάλλων βίῳ,
νόῳ τ' ἀκούων κ. τ. λ.

de quo ne quis dubitet, adscribenda esse video verba Sexti Empir. et tyranni Atheniensis paulo quam ante emendatiora. — Καὶ Κοιτίας δὲ, εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις τυραννησάντων, δοκεῖ ἐκ τοῦ τάγματος τῶν ἀθίων ὑπάρχειν, φάμενος, ὅτι οἱ παλαιοὶ νομοθέται ἐπίσκοπόν τινα τῶν ἀνθρωπίνων κατορθωμάτων κ. ἀμαρτημάτων ἐπλασαν τὸν θεὸν ὑπὲρ τοῦ μηδένα λάθρα τὸν πλησίον ἀδικεῖν, εὐλαβούμενον τὴν ὑπὸ τῶν θεῶν τιμωρίαν. ἔχει δὲ παρ' αὐτῶ τὸ ῥητὸν οὕτως.

Ἦν χρόνος, ὅτ' ἦν —

— ὑπερέτης,

ὅτ' οὐδὲν ἄθλον οὔτε τοῖς
ἑσθλοῖσιν ἦν,
οὔτ' αὖ κόλασμα τοῖς κακοῖς
ἐγίνετο.

5 κἄπειτὰ μοι δοκοῦσιν ἀνθρώποι
νόμους

θέσθαι κολαστάς, ἵνα δίκη τύ-
ραννος ἦ

(γένους βροτείου Grot.), τὴν θ'
ὑβριν δούλην ἔχη,
ἐξημιούτο δ', εἴ τις ἐξ ἀμαρτάνοι.
ἔπειτ', ἐπειδὴ τὰ μφανῆ μὲν οἱ
νόμοι

10 ἀπῆγον αὐτοὺς ἔργα μὴ πράσσειν
βίῳ,

λάθρα δ' ἔπρασσον, τῆνικαῦτὰ
μοι δοκεῖ

πυκνὸς τις (ἄκρω) κ. σοφὸς
γνώμην ἀνὴρ

ἀγῶνα τοῖς θνητοῖσιν ἐξευρεῖν, 25
ὅπως

(ll. γῶναι θνητ. — ἀγῶνα,
molestiam.)

εἴη τι δεῖμα τοῖς κακοῖσι, κἂν
λάθρα

15 πράσσωσιν, ἢ λέγωσιν, ἢ φρονῶ-
σί τι.

ἐντεῦθεν οὖν τὸ θεῖον εἰσηγή-
σατο,

ὡς ἔστι δαίμων ἀφθίτῳ θάλλων
βίῳ,

νόῳ τ' ἀκούων κ. βλέπων φρον-
τιστικῶ,

(vulgo — βλ. φρονῶν τε καί.)
προσέχων τε τούτῳ κατὰ φύσιν

θείαν φρενῶν,
(ll. πρ. τε ταῦτα καὶ φ. θ.
φροῶν)

20 πᾶν μὲν τὸ λεχθὲν ἐν βροτοῖς
ἀκούσεται,

εἰς δρώμενον δὲ πᾶν ἰδεῖν δυνή-
σεται,

(ll. ὅς δρ. vulgo ἐς sive εἰς
δρ.)

ἐὰν δὲ σὺν σιγῇ τι βουλευῆς κα-
κόν,

τοῦτ' οὐχὶ λήσει τοὺς θεοὺς·
τὸ γὰρ φρονῶν

ἔνεστι (τῆδε). τούσδε τοὺς λόγους
λέγων

25 διδασμάτων ἠδιστον εἰσηγήσατο,
ψευδεῖ καλύψας τὴν ἀλήθειαν
λόγῳ.

ναίειν δ' ἔφασκε τοὺς θεοὺς ἐν-
ταῦθ', ἵνα

μάλιστα ἂν ἐξέπληξεν ἀνθρώπους,
ἀγῶν,

ὅθεν περ ἔγνω τοὺς φόβους εἶναι
βροτοῖς

30 κ. τὰς δυνήσεις τῷ ταλαιπώρῳ βίῳ,

phorum. Hujus auctoritate totum fragmentum retulit ad Euripidis Sisyphum Grotius. — mihi versus isti non videntur Euripidis, quem tamen edidisse drama novi satyricum sub nomine Sisyphi, quod partem fecit tetralogiae in scenam commissae Ol. XCI, 1. (ante Chr. nat. 416.), testis est Aelianus V. H. II, c. 8., istoc anno superatum a Xenocle, cum docuisset Alexandrum, Palamedem, Troadas et Sisyphum satyricum.“ cf. Critiae fragmenta a Bachio edita. Idem Valck. illa *Ἑλλην γὰρ — φλόγα* (v. Aeoli fr. 1., p. 12.) ex hoc dramate excerpta esse sibi persuadebat, quae tragicum colorem habent.

De oeconomia hujus fabulae nihil constat.

Suidas (cf. Etymol. M. p. 808, 4.), *Χαίρω δοτικῆ: τὸ εὐφραίνομαι. καὶ „χαίρω σε ἐληλυθότα.“ Ὠρωῖοι* (in Boeotia. v. Thuc. II, 23. etc. vulgo Ὠρωπικοί.) *οὕτω λέγουσιν. Ε. Σισύφω*

1.

*Χαίρω σέ γ', ὦ βέλτιστον Ἀλκμήνης τέκος,
(ἐλθόντα), τὸν τε μισρὸν ἐξολωλότα.*

Dubites, quae partes Herculi esse potuerint in hoc dramate, nisi fuerit *Σίσυφος πετροκυλιστῆς* apud Inferos, quo pacto Herculem praetereuntem, victo Menoetio Plutonis bubulco (Apollod. II, 5, 12.), his verbis non inepte salutasset Sisyphus. *ἐλθόντα* Heath. et Valck. Diatr. I. c.

2.

Hesych. *Ἐλίσσω: πλέκων, ψευδόμενος, οὐκ ἐπὶ εὐθείας λέγων ἢ κινῶν* (malim *κρίνων*). *Ε. Σισύφω.*

De tempore, quo actum est hoc drama, v. ann. ad Palamedem.

XLVI. ΣΚΕΙΡΩΝ ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ.

Σκείρων, qui etiam *Σκίρων* dicitur, sed minore codicum auctoritate, latro fuit in scopulis Isthmi Corinthii. Hyginus fab. 38.: „Scironem (scil. „Theseus occidit“), qui ad mare loco quodam

<p>ἐκ τῆς ὑπερθε περιφορᾶς, ἔν ἀστραπῆς κατεῖδ' ἐναύσεις, δεινὰ δὲ κτυ- πήματα βροντῆς, τό τ' ἀστερωπὸν οὐρα- νοῦ δέμας, χρόνου καλὸν ποίκιλμα, τέκτονος σοφοῦ, 35 ὄθεν τε λαμπρὸς ἀστέρος στείχει μύδρος, ὄ θ' ὕγρὸς εἰς γῆν ὄμβρος ἐκ- πορεύεται.</p>	<p>40 τοιούσδε περιέστησεν ἀνθρώποις φόβους, δι' οὓς καλῶς τε τῷ λόγῳ κατῴκισε τὸν δαίμον' (ἡμῖν) καὶν πρόποιτι χωρίῳ, τὴν ἀνομίαν τε τοῖς νόμοις κα- τέσβεσε. καὶ ὀλίγα δὲ προσδιελθὼν ἐπιφέρει οὕτω δὲ πρῶτον οἶομαι πεῖσαι τινα θνητοὺς νομίζειν δαιμόνων εἶναι γένος.</p>
---	---

praerupto sedebat, et, qui iter gradiebatur, cogebat eum sibi pedes lavare, et ita in mare praecipitabat. hunc Theseus pari leto in mare dejecit, ex quo Scironis petrae sunt dictae.“ His Paus. I, 44., Plut. vita Thesei c. 10., Diod. Sic. IV, 59. et schol. Hippol. 933. (979.) addunt, loco illo maris fuisse testudinem, quae praecipitatos devoraret. hospitio enim exceptos advenas post occidebat Sciron. De saxis Scironiis Solinus c. 13., annotante Hartungo: „Cui urbi (Megaris) saxa Scironia propinqua sunt, porrecta 6 millibus passuum, ob honorem ultoris Thesei et memoriam nobilis pugnae sic nominata. ex istis rupibus Ino se cum Palaemone filio in profunda praecipitem jaculata auxit maris numina.“ cf. annot. ad Eurip. Heraclid. 833. Ovidius Met. VII, 443.

Tutus ad Alcathoën, Lelegeïa moenia (i. e. Megara), limes composito Scirone patet, sparsique latronis terra negat sedem, sedem negat ossibus unda, quae jactata diu fertur durasse vetustas in scopulos. scopulis nomen Scironis inhaeret.

Statura gigantea fuisse videtur Sciron, qui brevem Thesei accumbentis pedibus vix super lectulum porrectis deriserit.

1.

Pollux X, 35. *Τῶν ἀδοξότερων ἡ χαμεύνη κ. χαμεύνιον. ἐν γοῦν τῷ σατυρικῷ Σκίρωνι E. φησὶ*

*Σχεδὸν χαμεύνη σύμμετρος Κορινθίας
παιδὸς, κναφάλλον δ' οὐχ ὑπερτείνεις πόδα.*

χαμεύνη pro *χαμεύνη* Meinek. Marginal. nov. VIII. (Ztschr. f. d. A. a. 1843, 4.), qui nescio quo errore haec de Hercule dicta putat. *σύμμετρος* scil. *εἰ*. viri generatim proceriores sunt mulieribus, itaque etiam eorum lecti longiores. meretricum Corinthiarum grabatulos novit latro, qui appotus, ut videtur, garriat de pretiis, quibus illae veniant.

2.

Idem IX, 75. — *Τάχα δ' ἂν εἶη κόρη, ὡς E. ὠνόμασε παρθένον ἐν Σκίρωνι, λέγων περὶ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἐταρουσῶν*

*Καὶ τὰς μὲν ἄξει, πῶλον ἦν διδῶς ἕνα,
τὰς δ', ἦν ξυνωρίδ', αἱ δὲ κἀπὶ τεσσάρων
φοιτῶσιν ἵππων ἀργυρῶν· φιλοῦσι δὲ
τὰς ἐξ Ἀθηνῶν παρθένους, ὅταν φέρης
πολλάς.*

τὰς μὲν οὖν παρθένους λέγοι ἂν τὰς κόρας, αἷς ἐνεκεχάρακτο Ἀθηναῖς πρόσωπον (§. 74. *κόρη νόμισμα παρ' Ἀθηναίους ἦν*). ὅθεν τὸ νόμισμα τοῦτο Εὐβοῦλος ἐν Ἀγχιση καλεῖ Παλλάδας· πῶλον δὲ (et ἵππον) τὸ νόμισμα τὸ Κορίνθιον, ὅτι Πήγασον εἶχεν ἐντετυπωμένον. Versiculo 2. codd. soloece τὰς δὲ ξυν.

Ex descriptione convivii apud Scironem.

3.

Athen. III, p. 76, c. *Μνημονεύει δὲ τῶν ἐρινῶν σύκων Ε. ἐν Σκίρωνι*

— *Ἡ προσπηγνύναι
κράδαις ἐριναῖς.*

coronas, ni fallor, vel Theseo et convivio distribui, vel ex ramis caprificorum, apud quos epulae instructae erant, suspendi jubet Sc., quemadmodum exornari solebant coenacula. v. Nitschii et G. G. S. Köpkei librum german. de Graecorum rebus antiquis, vol. I. p. 592.

4.

Idem IX, p. 368, d. *Καὶ Ε. ἐν Σκίρωνι*

— *Οὐδὲ κωλῆνες νεβρῶν.*

ita Casaub. et Schweigh. II. *νεκρῶν.* inepte Barnes. dicta putabat membra, quae Sc. hospitibus detruncasset, cogitans, puto, de Procruste. hoc videtur dixisse homo sceleratus *Ὁ κ. νεβρῶν ἄπεισι,* „nec hinnuleorum pernae desunt.“

Thesei vel comitum ejus, ex quibus chorus constiterit, vox in catastrophe,

5.

Stob. 44. p. 307.

Κακὸς κολάζειν ἐστὶ τοι καλὸν καλῶν,

Malos ulcisci gloriarum gloria est.

II. languide et nullis numeris *Ἐστὶ τοι καλὸν τοὺς κακὸς κολάζειν. καλὸν καλῶν,* pulcrum pulcrorum, i. e. *κάλλιστον.* fraudi fuit simile simili. Pherecrates Athen. 269, b,

*Τὰ δὲ μῆλ' ἐκρέματο τὰ καλὰ τῶν καλῶν ἰδεῖν
ὑπὲρ κεφαλῆς.*

similia *κακὰ κακῶν, ἀγαθὰ ἀγαθῶν* etc. v. annot. ad Soph. Trach. 308. nostrae ed., Zeun. ad Viger. p. 69. 3. ed. Herm.

XLVII. ΣΚΥΡΙΑΙ.

Hoc titulo et Sophocles et Euripides composuerunt fabulam de Achille, muliebri habitu Scyri delitescente inter Lycomedis regis filias, ab Ulysse autem ceterisque legatis Graecorum per dolum agnito et Trojam abducto. Hyginus fab. 96.: „Thetis Nereïs cum sciret, Achillem filium suum, quem ex Peleo habebat, si ad Trojam expugnandam isset, periturum, commendavit eum in insulam Scyron ad Lycomedem regem, quem ille inter virgines filias habitu femineo servabat nomine mutato: nam virgines Pyrrham nominarunt, quoniam flavis capillis fuit et graece rufum pyrrhon dicitur. Achivi autem cum rescissent, ibi eum occultari, ad regem Lycomedem ora-

tores miserunt, qui rogarent, ut eum adiutorium Danais mitteret. rex cum negaret apud se esse, potestatem eis fecit, ut in regia quaererent. qui cum intelligere non possent, quis esset earum, Ulysses in regio vestibulo munera feminea posuit, in quibus clipeum et hastam, et subito tubicinem [jussit] canere, armorumque crepitum et clamorem fieri jussit. Achilles, hostem arbitrans adesse, vestem muliebrem dilaniavit, atque clipeum et hastam arripuit. ex hoc est cognitus, suasque operas (malim „suamque operam.“) promisit et milites Myrmidones.“ oratores seu legati fuerunt secundum schol. ad Iliad. τ', 332. Ulysses, Phoenix et Nestor. Ajacem addit Ovidius Met. XIII, 164., Diomedem Statius Achilleïde, II, 152. sequ. Oeconomia dramatis ex paucis, quae extant, fragmentis, clare intelligi non potest, nec Statium, qui sibi valde placuit, hanc fabulam expressisse potius quam ingenio luxurianti suo ludum dedisse affirmaverim.

Deïdamiae nutrix, ut videtur, cum Lycomede colloquens de filia languente ob instantem partum, quae res ambos latuit.

1.

Sextus Empir. adv. Mathem. I. §. 308. — Ἡ τὸ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐπὶ τῇ Λυκομήδους θυγατρὶ Δηϊδαμείᾳ λεγόμενον (Τροφός.) Ἡ παῖς νοσεῖ σοῦ κάπικινδύνως ἔχει. (Λυκ.) Πρὸς τοῦ; τίς αὐτὴν πημονὴ δαμάζεται; μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει χολῆν, πυνθάνεται γὰρ, μὴ τι πλευριτικὴ γέγονε διὰ τὸ τοὺς πλευριτικούς βήσσοντας ὑπόχολον ἀνάγειν. II. χολῆς, quod emendavit Valck. Diatr. p. 33. idem p. 34.: „Quaesitum putat Sextus, μήτι πλευριτικὴ γέγονεν, et paucis tradidisse poetam, quid accidat ex frigore laborantibus lateris dolore, quem acuta febris comitatur et tussis, per quam excreatur pituita biliosa, διὰ — ἀνάγειν. pleuritide laborans ἀναβήσσει ὑπόχολα Hippocrati p. 493, 30. in peripneumonia ἀποχρέμπεται — ὑπόχολον p. 518, 5.“ Haec et fortasse similia quaedam aliis in locis hujus fabulae significaverit Ovidius Trist. II., 409., dicens

Est et in obscenos deflexa tragoedia risus,
multaque praeteriti verba pudoris habet,
nec nocet auctori, mollem qui fecit Achillem,
infregisse suis fortia facta modis.

Lycomedes, cognito morbo filiae domum suam ignominia affectam deplorans,

2.

Stob. 103. p. 561.

Φεῦ, τῶν βροτείων ὡς ἀνώμαλοι τύχαι!
οἱ μὲν γὰρ εὖ πράσσουσι, τοῖς δὲ συμφοραὶ

σκληραὶ πάρεισιν εὐσεβοῦσιν εἰς θεοὺς,
καὶ πάντ' ἀκριβῶς κάπι φροντίδων βίον
5 σὺν τῷ δικαίῳ ζῶσιν αἰσχύνῃς ἄτερο.

Tres primi horum versuum leguntur etiam in Anthologia Palat. t. II. p. 311., item apud Lydum De mens. p. 60. et 108., qui priore loco haec praeponebat.

Θεοῦ γὰρ οὐδεὶς ἐκτός (inconcinne II, ἐκτός οὐδ.) εὐτυχεῖ βροτῶν (al. βροτός). quae ibi quidem ante φεῦ intolerabilia esse intellexit Matth., ferenda tamen essent in fine sententiae. idem et Anthol. v. 3. εὐσεβοῦσι πρὸς θ. v. 5. Grot. σὺν pro οὐ τ. δ.

Nutrix vel amicus aliquis, domesticum dedecus celare jubens Lycomedem

3.

Σοφοὶ δὲ συγκρούπουσιν οικείας βλάβας.

4.

Hesych. Ζεύγλας: ζυγοί, ἢ μέρη τοῦ ζυγοῦ. καὶ ζευκτῆρες ἱμαντόδεσμοι. καὶ τροπωτῆρες μεταφορικῶς. E. Σκυρίαις.

XLVIII. Σ Τ Λ Ε Υ Σ.

Hercules furens cum Iphitum, Euryti, Oechaliae regis, filium, interfecisset et vix resipiscens denuo gravi morbo correptus esset, oraculum Delphicum consuluit. cui tandem respondit deus, non redituum eum ad sanitatem, nisi serviisset per triennium. Ita venditus Omphalae, Lydorum reginae, et Cercopes vicit, et Syleum ejusque filiam occidit. sed praestat haec enarrari verbis Apollodori II, 6, 2. — 4. Κατασχεθεῖς (Ἡρακλῆς) δεινῇ νόσῳ διὰ τὸν Ἰφίτου φόνον εἰς Δελφοὺς παραγενόμενος ἀπαλλαγὴν ἐπυθάνετο τῆς νόσου. (Heyn.: νόσος est μανία.“ recte quidem; sed furebat heros jam antea: quare ponendum arbitror Κατασχ. δ' αὐτῇ νόσῳ.) μὴ χρησιμωδούσης δὲ αὐτῷ τῆς Πυθίας τὸν τε ναὸν συλᾶν ἤθελε, κ. τὸν τρίποδα βασιτάσας κατασκευάζει μαντεῖον ἴδιον. μαχομένου δὲ αὐτῷ Ἀπόλλωνος ὁ Ζεὺς ἔησι μέσον αὐτῶν κεραυνὸν, κ. τοῦτον διαλυθέντων τὸν τρόπον λαμβάνει χρησμὸν Ἡρ., ὃς ἔλεγεν ἀπαλλαγὴν αὐτῷ τῆς νόσου ἔσεσθαι πραθέντι καὶ τρία ἔτη λατρεύσαντι, κ. δόντι ποινὴν τοῦ φόνου [τὴν τιμὴν] Εὐρύτῳ. Τοῦ δὲ χρησμοῦ δοθέντος Ἐρμῆς Ἡρακλῆα πιπράσκει, κ. αὐτὸν ὠνεῖται Ὀμφάλῃ Ἰαροδά-νου, βασιλεύουσα Λυδῶν, ἣ τὴν ἡγεμονίαν τελευτῶν ὁ γῆμας Τιμῶλος κατέλιπε. τὴν μὲν οὖν τιμὴν κομισθεῖσαν Εὐρυτος οὐ προσεδέξατο. Ἡρ. δὲ Ὀμφάλῃ δουλεύων τοὺς μὲν παρὰ τὴν Ἐφεσον Κέρκωπας συλλαβῶν ἔδησε. Συλέα δὲ ἐν Λυδίᾳ, τοὺς παριόντας ξένους σκάπτειν ἀναγκάζοντα, σὺν ταῖς θίξαις τὰς ἀμπέλους σκάσας (probabiliter Heyn. κόψας) μετὰ τῆς

θυγατρὸς Ξενοδίκης ἀπέκτεινε. — Μετὰ δὲ τὴν λατρείαν ἀπαλλαγείς τῆς νόσου ἐπὶ Ἴλιον ἔπλει etc. Scripsi ἐν *Αυδία* pro ἐν *Αὐλίδι* Sevino, Piersono Verisim. p. 232., Matthiaeo et Westermanno auctoribus: sunt enim haec facta Herculis, dum Omphalae et post Syleo serviebat, quibus nihil rei cum Aulide. Vere Matth.: „Quantillum distant *ΕΝΑΥΑΙΑΙ* et *ΕΝΑΥΑΙΑΙ?* et Tzetzes Chil. II, 432.: *Συλέα τὸν Αὐδίων.*“ qui tradunt, Syleum habitasse in vicinia Pelii montis, Proclus p. 221, 33. et Photius 186, 17., falsi videntur vitiosa Apollodori codicum scriptura. iterum autem se vendi Syleo et ad opus faciendum adigi passus est Hercules, quo ludibrio haberet atque occideret latronem.

Drama hoc satyricum fuisse sentio cum Valckenario Diatr. p. 204. et 209., Elmslejo ad Heracl. 418., Matthiaeo, Hartungo. Prologum egit Mercurius, qui Herculem ab Omphale abductum iterum venditurus est Syleo et, ubi ad domum ejus accesserunt, admonet Herculem, ut quamvis leonina indutus et clavam manu tenens, tamen spiritus sumere abstineat et pro servo se gerat, ne terreat homines et imperare domino videatur.

Ex prologo.

1.

Philo p. 880, c, ed. Hoesch. — Πάλιν τὸν αὐτὸν σπουδαῖον οὐχ ὀρᾶς ὅτι οὐδὲ παλούμενος θεράπων εἶναι δοκεῖ, καταπλήττων τοὺς ὀρῶντας, ὡς οὐ μόνον ἐλεύθερος ᾖν, ἀλλὰ καὶ δεσπότης ἐπόμενος τοῦ πριαμένου; ὁ γοῦν Ἑρμῆς πυνθανομένοις ἡμῖν (supple καὶ λέγουσιν), ὡς φαῦλός ἐστιν, ἀποκρίνεται

Ἦμιστα, φαῦλος ἀλλὰ πᾶν τούναντίον
πρόσχημα σεμνὸς κοῦ ταπεινὸς, οὐδ' ἄγαν
εὖογκος, ὡς ἂν δοῦλος, ἀλλὰ καὶ στολὴν
ιδόντι λαμπρὸς, καὶ ξύλῳ δραστήριος.

σπουδαῖον, excellentem, conspicuum, quamvis servum. οὐδ' ἄγαν εὖογκος, nec valde habilis corpore, ut fere sunt servi, sed bene nutritus et tantum non ventriosus, quippe edacissimus. v. Alcest. 721. et seqq. nostrae ed.

E colloquio Mercurii cum Hercule, priusquam Sylei domum intrant.

2.

Philo ibidem.

(M.) Οὐδεὶς δ' ἐς οἴκους δεσπότης ἀμείνονας
αὐτοῦ πρίασθαι βούλεται. σὲ δ' εἰσορῶν
πᾶς τις δέδοικεν· ὄμμα γὰρ πυρὸς γέμεις,
ταῦρος λέοντος ὡς βλέπων πρὸς ἐμβολήν.
εἶτ' ἐπιλέγει.
τό γ' ἦθος αὐτὸ τοῦτό σου κατηγορεῖ

σιγῶντος, ὡς εἴης ἂν οὐχ ὑπήκοος,
τάσσειν δὲ μᾶλλον ἢ ἰτάσσειν θέλοις.

ll. manci: τὸ ἦθος αὐτοῦ . . . οὐ κατηγ. feliciter supplēvit Matth.

3.

(H.) Ἐγὼ δ' ἔμαντοῦ καὶ κλύειν ἐπίσταμαι,
ἄρχειν δ' ὁμοίως, τάρετῃ σταθμώμενος
τὰ πάντα.

Afferunt haec e Syleo, item apud Philonem, ut videtur (nam locum neque ipsi, nec recentiores indicarunt), Grot. Excerpt. p. 407. et Barnesius. ἔμαντοῦ, quod ad me attinet. Soph. Oed. C. 1293. (1383.) Σὺ δ' ἔρῳ ἀπόπτυστός τε κάπᾶτωρ ἐμοῦ etc.

4.

(H.) Τοῖς μὲν δίκαιοις ἔνδικος, τοῖς δ' αὖτε κακοῖς
πάντων μέγιστος πολέμιος κατὰ χθόνα.

verissime his verbis se ipse describit Hercules.

Hercules fortiter Syleo respondens, modeste illum loqui, tanquam servum, jubenti.

5.

Philo p. 98. ed. Hoesch. p. 537, d, e, 869, a, 880, b, Euseb. Praep. evang. VI, p. 242., Artemid. IV, 59.

Πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανον·
πίμπρο, κάταιθε σάρκας, ἐμπλήσθητί μου
πίνων κελαινὸν αἶμα! πρόσθε γὰρ κάτω
γῆς εἶσιν ἄστρα, γῆ δ' ἄνεισ' ἐς αἰθέρα,
5 πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον.

Hercules ad Syleum.

6.

Philo p. 880, e, — Ἐπεὶ δὲ καὶ προιαμένου Συλέως εἰς ἄγρον ἐπέμφθη, διέδειξεν ἔργοις τὸ τῆς φύσεως ἀδούλωτον. τὸν μὲν γὰρ ἄριστον τῶν ἐκεῖ ταύρων καταθύσας Διὶ πρόφασιν εὐωχεῖτο, πολὺν δ' οἶνον ἐμφορήσας ἄθρουν εὐ μάλα κατακλιθεὶς ἠκρατίζετο. Συλεῖ δὲ ἀφικομένῳ κ. δυσανασχετοῦντι ἐπὶ τε βλάβῃ, καὶ τῇ τοῦ θεράποντος ῥαθυμίᾳ κ. [ἐπὶ] τῇ περιττῇ καταφρονήσει, μηδὲν μῆτε τῆς χροῆς, μῆτε ὧν ἔπραττε, μεταβαλὼν (codd. frequenti errore καταβαλὼν. v. Schaefer. Melet. crit. p. 58., 134. sequ., Jacobs. ad Ach. Tat. XIV, 7.) εὐτολμώτατά φησι

Κλίθητι καὶ πλώμεν· ἐν τούτῳ δέ μου
τὴν πείραν εὐθὺ λάμβαν' εἰ κρείττων ἔσει.

Itaque, Syleo serviles epulas contemnente, ad pugnam venerunt.

Hercules clavam vibrans.

7.

Eustath. ad Il. α'. p. 107, 45. = 80. extrem., Etym. M. p. 294, 45., Apollon. *Περὶ ἀντων.* p. 353, c.

— *Εἶα δὴ, φίλον· ξύλον,*

ἔγειρέ μοι σεαυτὸ καὶ γίγνου θρασύ!

φίλον solus habet Eustathius, tum *ἐκτεινέ φίλον σ.* Etymol. ἄγειρε, ε in α mutato, ut saepius: v. Bachman. Lycophr. p. 608.

Trepidaverant satyri et eorum unus (coryphaeus, puto) etiam lacrimabat metu, ne ipsi pereundum esset cum Hercule. quem is, Syleo et opem ferente filia interfectis, confirmat et cubitum introit cum Choro.

8.

Lexic. Sangerman. apud Valek. Diatr. p. 204., Bekker. Anecd. p. 85, 10. *Βαυβᾶν: ἀντὶ τοῦ καθεύδειν. Ε. Συλεῖ*

*Βαυβᾶμεν εἰσελθόντες. ἀμόμορξαι σέθεν
τὰ δάκρυα.*

XLIX. Τ Ε Ν Ν Η Σ.

Vit. Eurip. in codice Mediol. *Σώζεται δὲ* (scil. *δράματα Εὐριπίδου*) *σὴ. τούτων νοθεύεται τρία, Τέννης, Παδάμανθης, Πειρίθους.* tragoediam *Τέννην* tributam fuisse Euripidi, indicat a Boissonadeo editus grammaticus t. I. p. 11., qua de re Matth. evolvi jubet etiam Gaisfordi ann. ad Stob. tit. 2. n. 17. et Larcheri in Memorab. Acad. inscript. t. XLVIII, p. 291. dubitat tamen Valek. Diatr. p. 15., an hoc titulo fabulam hic noster docuerit, quoniam semel tantum ea commemoratur apud Stob. l. c., ubi, quod reponi Valek. jubet, *ἐν Τημένῳ* in codicibus B. et C. scriptum invenit Schow.

Tennes, Cycni filius, ab Achille, cum Tenedum insulam vastavit, interfectus est una cum patre. illius, ab Apolline dilecti, mortem morte Achillis ultus est deus, ut narrant Diodorus V, 83., Paus. X, 14, 2., Plut. Quaest. gr. 28., Steph. Byz. v. *Τένεδος*, Tzetz. ad Lycophr. 233., qui Tennis sororem Hemitheam simul cum illo occisam dicit, improbata fama de arcae inclusis et in mare projectis a Cycno. Aptior tamen dramati altera ista narratio. Conon Narrat. XXVIII., Mythogr. ed. Westermann. p. 136.: *Ἡ κή, ὡς Τέννης κ. Ἡμιθέα παῖδες ἦσθην Κυκνῶ βασιλεῖ Τρωάδος* (Colonis. v. Thuc. I, 131. etc.), *καὶ Κυκνὸς, ἀποθανούσης αὐτῷ τῆς γυναικὸς, ἑτέραν (Philonomen) ἐπεισάγεται. ἡ δ' ἐπιμανεῖσα Τέννη, κ. μὴ τυγχάνουσα, καταψεύδεται τοῦ παιδὸς τὰ ἑαυτῆς, καὶ ὁ πατὴρ ἀκρίτως εἰς λάρνακα Τέννην κατακτείνει, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἡμιθέαν περιαλοῦσαν τὰ δελφοῦ* (hinc Tennes et Hemithea in *φιλαδέλφοις* apud Anonymum p. 345. Mythogr.

Westerm.), καὶ ἀφήσει τῇ θαλάσῃ. ἡ δ' εἰς νῆσον ἐκφέρεται, κ. οἱ ἐπιχώριοι τὴν λάρνακα ἀνακομίζονται, κ. τὸ κράτος τῆς γῆς ἐκείνης ἴσχουσι Τέννης κ. Ἡμιθέα, κ. ἡ νῆσος Τένεδος (quasi Τένου ἕδος: nam Τέννης quoque ille nominatur) ἀντὶ Λευκόφρονος ὀνομάσθη. ὁ δὲ Κυκνὸς μεταγνοῦς, κ. ὀρμισάμενος πρὸς τὴν νῆσον, εἶδε τοῦ παιδὸς ἀπὸ τῆς νεῶς ἀμνηστίαν ἔχειν. ὁ δὲ, ὡς μὴ ἐπιβαίῃ τῆς νῆσου, πέλεκυν ἀράμενος τὰ πείσματα τῆς νεῶς διακόπτει, καὶ ἀπ' αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ παντὸς ἀποτόμου πράγματος τὴν Τέννου πέλεκυν ἐπιλέγουσιν. cf. Hygini interpp. ad fab. 108. ibi van Stav.: „De heroe Tene (Tenediorum legumlatore), propter quem Achilles nomen in Tenedo non auditur (imo „audiebatur“), etiam Plut. Quaest. gr. t. II. p. 297.“ Suspiscatur W. p. 500., aliquem composuisse hanc fabulam ad exemplar Hippolyti, Bellerophontis, Phoenicis.

Quod unicum ferunt hujus dramatis fragmentum apud Stob. 2. p. 30.,

Φεῦ,

Οὐδὲν δίκαιόν ἐστιν ἐν τῷ νῦν γένει,

etiam ipsum merito addubatur propter Schowianorum codicum scripturam ἐν Τημένῳ. Paris. A. Τενῦ, fine nominis abscissa.

L. T H L E Φ O Σ.

Hyginus fab. 101. „Telephus, Herculis et Auges (v. p. 86.) filius, ab Achille in pugna Chironis hasta percussus dicitur. (Pind. Ol. IX, 107. seqq., Isthm. V, 52., VIII, 107.) ex quo vulnere cum indies tetro cruciatu angeretur, (fortasse propterea, quod venenata fuit cuspis hastae celebris illius, quam Peleo in nuptiis Thetidis donaverat Centaurus, artis medicae peritus, quemadmodum sagittas venenatas ex Homero Odys. α', 260.—264., Virgilio Aen. IX, 771. et sequ., aliisque novimus.) petit sortem ab Apolline, quod esset remedium. responsum est, ei neminem mederi posse nisi eandem hastam, qua vulneratus erat. (praepostera. dictum oportuit „nisi eundem, a quo vuln. erat.“ alioqui locus non est Ulyssis interpretationi. Libanius in Ἀχιλλέως ἀντιλογία, t. IV. p. 50. — Κομίζεται Τήλεφος εἰς Δελφούς, τῷ θεῷ χρησόμενος ὑπὲρ τοῦ τραύματος, ὡς τῆς τῶν λατρῶν τέχνης οὐκ ἀρκούσης τῷ πάθει· ὁ δὲ ἀνείλε, παρὰ τῷ τρώσαντι καὶ τὴν ἴασιν ζητεῖν. ipsa verba oraculi feruntur haec ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται*). hoc Tel. ubi audivit, ad regem Agamemnonem venit, et monitu Clytaemnestrae Orestem infantem de cunabulis rapuit, minitans, se eum occisurum, nisi sibi Achivi mederentur. Achivis autem quod

*) Restituamus utcunque hexametrum Pythiae:

Τήλεφε, σ' ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται, ἦν ἐθελήση.

responsum erat, sine Telephi ductu Trojam capi non posse, facile cum eo in gratiam redierunt, et ab Achille petierunt, ut eum sanaret. quibus Achilles respondit, se artem medicam non nosse. tunc Ulysses ait: „Non te dicit Apollo, sed auctorem vulneris hastam nominat.“*) quam cum rasissent, remediatus est. A quo cum peterent, ut secum ad Trojam expugnandam iret, non impetrarunt, quod is Laodiceam Priami filiam uxorem haberet; sed ob beneficium, quod eum sanarunt, eos deduxit, locos autem (fort. „item.“) et itinera (scil. terrestria) demonstravit, inde in Mysiam est profectus.“ cf. schol. Comici ad Nub. 900. (919.) Achilles apud Libanium l. praedicto: Ὡς γὰρ ἀνήχθημεν ἀπὸ τῆς Αὐλίδος, ἀγνοία τῶν τόπων προσπεσόντες τῇ Μυσῶν, τὴν ἀρχὴν κατεθέομεν Τηλέφου (Mysorum regis), τὴν Ἀλεξάνδρου νομίζοντες. αἰσθόμενος δὲ ὁ Τηλέφος εὐθύς ἐν ὄπλοις ἦν κ. μετὰ τῆς δυνάμεως ἀπήντα. μάχης δὲ καρτερᾶς γενομένης, κ. τοῦ πράγματος προϊόντος, ὁ τῶν Μυσῶν ἡγούμενος ὑπ' ἐμοῦ τιτρώσκειται. καὶ οἱ μὲν (Mysi) ᾤχοντο φεύγοντες, ἡμεῖς δὲ, γνόντες τὴν πλάνην, ἀποπλεύσαντες αὐθις ἤμεν ἐν Βοιωτίᾳ, (i. e. εἰς Βοιωτίαν: v. ann. ad Aschyl. Ag. 1388. nostrae ed. vulgo ἤμεν.) καὶ τῷ συμβεβηκότι τὸ στράτευμα διελύετο. Dictys II, 7.: In regna sua hiematum discedunt. Strabo I, 1, p. 10.: Ὁ μέντοι Ἀγαμέμνονος στόλος τὴν Μυσίαν, ὡς τὴν Τρωάδα, πορθῶν ἐπαλινδρόμησεν αἰσχροῶς. Mirum, tacere Hyginum de mendici habitu, quo celatus Telephus periculi vitandi causa venit Argos, ubi congregati fuisse videntur duces Graecorum, de persequendo bello deliberaturi. eorum implorata ope cum agnitus esset a nonnullis, in quibus ipso Achille et Ulysse, Clytaemnestrae usus consilio mortem effugit etc.

Prologum ipse egit Telephus, cuius prologi haec supersunt:

1.

Dionys. Halic. De compos. verb. p. 426.

Ὡ γὰρ πατρίς, ἣν Πέλοψ ὀρίζεται,
 χαῖρ', ὅς τε πέτρον Ἀρκάδων δυσχέλιμερον
 (Πάν,) ἐμβατεύεις, ἐνθεν εὐχομαι γένος!
 Ἀῦγη γὰρ Ἀλέου παῖς με τῷ Τρουνδίῳ
 5 τίκτει λαθραίως Ἡρακλεῖ· ξύννοιδ' ὄρος
 Παρθένιον, ἐνθα μητέρ' ὠδίνων ἐμὴν
 ἔλυσεν Εἰλειθυία.

recte haec ad Telephum retulerunt Barnes., Musgr., W., Hartung. a Musgravio est Πάν v. 3.

*) Graece hoc dici potuit

Ὁ σ' εἶπ' Ἀπόλλων, ἀλλὰ τό γε τρώσαν δόρυ.

2.

Aristoph. Ach. 439. (406.)

*Δεῖ γάρ με δόξαι πτωχὸν εἶναι τήμερον,
εἶναι μὲν. ὅσπερ εἰμι, φαίνεσθαι δὲ μὴ.*

Schol.: Οἱ δύο στίχοι ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου. Prior versus cum peccet in metrum tragicum, Meinek. Marginal. (Ztschr. f. d. A. a. 1843, 4, IX.) reponi jussit Δ. γ. με δ. πτ. εἰς τὸ σήμερον. nobis verisimilius videtur Δ. γ. με δ. πτωχὸν ἕνα τὸ τήμερον, vel σήμερον. πτωχὸν ἕνα, πτωχὸν τινα, unum mendicum.

3.

Diogen. Epist. 5. in Notitia Mss. t. X, 2. p. 241. haec habet, a Boissonadeo huc relata.

*Πτώχ' ἀμφίβλητα σώματος λαβὼν ῥάκη
ἀρκτήρια τύχης.*

recte Dobraeus: Π. ἀμφίβληστρα σ. λ. ρ., ἀ. ψύχους.

4.

Sextus Empir. adv. Eth. p. 702. ed. Fabric., Stob. 91. p. 507. et 95. p. 519.

*Τί γάρ με πλοῦτος ὠφελεῖ νοσοῦντά γε;
σμίχῃ ἂν θέλοιμι καὶ καθ' ἡμέραν ἔχων
ἄλυπον οἰκεῖν βίοτον ἢ πλουτῶν νοσεῖν.*

5.

Stob. 49. p. 355.

Τόλμ' αἰεὶ κἄν τι τροχὸν νέμωσι θεοί.

nomen τόλμα qui abhorrere intelligerent, reposuerunt imperativum τόλμα. Matth.: „Versus elegiacus, quales in Andromache sunt 103. seqq., in carmine lugubri, unde etiam ionica forma remansit τροχὸν.“ Sane ferendus esset ejusmodi versus, quod frustra negat Meinek. in Marginalibus. (Ztschr. f. d. Alt. a. 1843, 4. p. 292.) qui quidem perstat in correctione Τολμᾶν δεῖ, κἄν τι etc., quam pridem proposuit in Menandri fragm. 1. ed. p. 314. sed primum nihil lyrici habet haec sententia, longaque aptior est sermoni; tum versiculus languet, vixque tolerabile est τι encliticum in incisione. τροχὸν autem genuinum esse, nec reponendum τραχὺ, nemo affirmaverit, cum α in η mutati suppetant exempla. quare suadeo scribamus

Τολμᾶν αἰεὶ, κἄν τραχὺ νείμωσιν θεοί.

glossatoris est τί,

6.

Stob. 29. p. 198.

Μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.

Ex oratione Telephi ad duces Graecorum, priusquam agnitus est.

7.

Schol. Aristoph. Ach. 462. (496.) Ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.
*Μή μοι φθονήσῃτ', ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι,
 εἰ πτωχὸς ὦν τέτληκ' ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν.*

1. versum ab Euripide mutuatus est Comicus Alexis Athen. XV., 691, f. cf. Inonis fragm. 12.

8.

Aristot. Rhetor. III, 2, 10. Τὸ δὲ, ὡς ὁ Τήλεφος Εὐρ. φησὶ,
 „κώπας ἀνάσσειν (ἴμο ἀνάσσω) καὶ ἀποβάς εἰς Μυσίαν“
 ἀπρεπὲς, ὅτι μείζον τὸ ἀνάσσειν ἢ κατ' ἀξίαν. reliqua suppre-
 ditat scholiastes. igitur sic scribamus:

*Κώπης ἀνάσσω, κἀποβάς εἰς Μυσίαν,
 ἐτραυματίσθην πολεμῶ βραχίονι.*

vulgo ἀνάσσει et ἐτραυματίσθην, satagentibus doctis. remigem se
 appulsum patriae Mysiae et navi egressum Tel. se ab hoste aliquo
 vulneratum esse dicit. incessit autem Mysorum habitu, quo pertinet
πιλίδιον Μύσιον Aristoph. Ach. 405. (438.)

Ejusdem verba post agnitionem, plerisque accusantibus eum
 impietatis, qui Graecus Graecos invaserit fuderitque, mortemque
 minantibus. quibus respondet, se terram suam defendisse, quod
 ipsi haud dubie fecissent in simili causa, nisi insaniissent; eosque
 propria culpa cladem accepisse, quod se certiolem non fecissent
 praemissis nuntiis de adventu suo, quo facto se generis affinitate
 junctos hospitio recepturum fuisse (v. Dictys II, 5.); nec nisi jussus
 tacet, ne molestus sit ducibus, quibus minime infensum se esse ait.

9.

Stob. 13. p. 145.

*Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ πέλεκυν ἐν χερσῶν ἔχων
 μέλλει τις εἰς τράχηλον ἐμβαλεῖν ἐμὸν,
 σιγήσομαι, δίκαιά γ' ἀντειπεῖν ἔχων.*

Versu 1. malim ἔλῶν, ne ἔχων brevi intervallo repetatur. Iliad.
 θ', 116. *Νέστωρ δ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' ἠνία σιγαλόεντα* etc.
 λ et χ etiam Odyss. ν', 85. permixta. cf. Lycophr. Bachmann.
 p. 610.

10.

Aristoph. Ach. 505. (539.)

Ἐρεῖ τις „Οὐ χρῆν.“ ἀλλὰ, τί χρῆν, εἶπατε.

11.

Ibid. 508. (542.)

Καθῆσθ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἢ πολλοῦ γε δεῖ.

Schol.: (ἢ — δεῖ.) ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὅλως. καὶ τοῦτο ἐκ Τηλέφου.

12.

Aristoph. Ach. 438. (470.)

(Σιγήσομαι τὰ λοιπά·) καὶ γὰρ εἰμ' ἄγαν
ὀχληρὸς, οὐ δοκῶν γε κοιράνους στυγεῖν.

Schol.: Τοῦτο πεπαρώδηται ἀσήμεως (vereor ne et hic et similibus in locis grammaticorum ponendum sit εὐσήμεως, cum constet, α et εν interdum confusa esse a librariis. v. Jacobs. indice Anthol. Palat., schol. Thuc. VI, 33., nos passim in annotatis ad hos poetas.) ἐξ Οἰνέως Εὐριπίδου. ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ἐκ Τηλέφου φησὶν αὐτό. V. 2., cod. Ravenn. οὐ δοκῶν. male ceteri libri cum scripti, tum editi, οὖν δ.

13.

Agamemnon, et miseria et eloquentia Telephi commotus, ei patrocians, pariterque Graecos illatam injuriam saepe propulsasse dicens, itaque iras aliorum compescens.

Aristoph. Ach. 520. (554.)

(Ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἄν ἐδραῖτε.) τὸν δὲ Τηλέφον
οὐκ οἴόμεσθα; (νοῦς ἄρ' ὑμῖν οὐκ ἔνι.)

Schol. Τὸν δὲ Τηλ.] καὶ ταῦτα ἐκ Τηλ. Εὐρ. Matth.: „Priora non esse ex Euripide, monstrat hiatus ὅτι ἄν. Heath. et Boisson. ὅτι γ' ἄν. omisit haec Musgr. nec verba νοῦς — ἔνι tragicum colorem habent.“

14.

Idem Thesm. 485. (517.), ubi schol. Ravenn.: Παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφου Εὐρ.

— Τί δὴ θυμούμεθα,
παθόντες οὐδὲν μᾶλλον ἢ δεδρακότες;

ll. εἰ δὴ θυμ., confusis ε et τ litteris, sicut schol. Am. Q. ad Odyss. κ', 40., Odyss. π', 371., Athen. 216, d, etc.

Contra indignatus Achilles objurgat Agamemnonem, quod improbum speculatorem audiat adjuvetque, cum nuntiatum sit, barbaros id agere, ut ipsi vicissim Graecis bellum inferant (v. Dictys II, 9.); tum sibimet bene, Telepho autem primum tectis, deinde apertis, verbis male precatur.

15.

Idem et ejus schol. Ach. 420. (453.)

Τί δ', ὦ τάλας, μέλλεις σὺ πείθεσθαι τόδε;

ll. Τί δ', ὦ τ., σὺ τῶδε πείθ. μέλλεις, qui est quotidianus ordo verborum. τῶδε scripserunt, qui dativum requiri ad πείθεσθαι falso existimarent; nam et per se dicitur id verbum, velut Aristoph. Plut. 31. et passim, accusativum autem objecti recte asciscit. Valek. Diatr. p. 210. Τί δ', ὦ τ., σὺ τῶδε πείθ. θέλεις; temere

contemta ratione palaeographiae, cui tribuens aliquid Boissonad. edidit *Τί δ', ὦ τ., σοὶ τῷδε π. μέλει*; quod affectatum.

16.

Ammonius *Περὶ διαφ. λεξ. Πρόξενος καὶ ἰδιόξενος κ. δορύξενος διαφέρει. πρόξενος πόλεως κ. ἔθνους, ὡς παρὰ Θουκυδίδη, ξένος δὲ ὁ εἰς ἑνός· ὁ δὲ αὐτὸς καὶ ἰδιόξενος.* (corrupta sic scribamus: — *Θουκυδίδη, ἰδιόξενος δὲ ὁ εἰς ἑνός, ὃ* (quare) *δὴ οὗτος καὶ ἰδ. haustum ἰδιο a vicino ἰδη. οὗτος et αὐτὸς confusa, ut Soph. Phil. 1248., item apud Paus. l. c. in prolegomenis Temenidarum, nec rarum permutatas inter se deprehendas α et ο litteras.) οὐκ ὀρθῶς οὖν E. ἐν Τηλέφῳ πρόξενον εἶρηκε τὸν ἰδιόξενον,*

Κακὸς τίς ἐστὶ προξένῳ σοὶ χρώμενος.
δορύξενος δὲ ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος etc. confidenter grammaticus dixit οὐκ ὀρθῶς, quasi non metaphorice loqui liceret scriptoribus, inprimis poëtis.

17.

Clemens Alex. Strom. VI. p. 624, c. ed. Sylb. *Καὶ μὴν ἐν Τηλ. Εὐριπίδου εἰπόντος*

Ἕλληνες ὄντες βαρβάροις δουλεύσομεν;
Θρασύμαχος ἐν τῷ ὑπὲρ Λαρισσαίων λέγει „ Ἀρχελάῳ δουλεύσομεν, Ἕλληνες ὄντες βαρβάρο;“

18.

Schol. Aristoph. Ach. 412. (445.)

Καλῶς ἔχοιμι, Τηλέφῳ δ' ἀγῶ φρονῶ.

19.

Idem ibid. 8.

Κακῶς ὄλοιτ' οὖν· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.
vulgo κ. ὄλ. ἄν, quod alienum. menda proclivis, nec rara.

Haec Tel. audiens exclamat

20.

Aristoph. Equ. 762. (806.)

ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει!
et vim metuens fugit. cui obviam facta Clytaemnestra consilium dat, ut abrepto ex cunabulis Oreste in foco sive ara Jovis hercei considat, mortem infanti minitans, nisi impetret oratum. cujus commentī ansam praeuisse videtur Tragico Themistoclis historia exulis. Thuc. I, 136. Ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς — φεύγει ἐκ Πελοποννήσου εἰς Κερκύραν, ὧν αὐτῶν εὐεργέτης. δεδιέναι δὲ φασκόντων τῶν Κερκυραίων ἔχειν αὐτὸν, ὥστε Λακεδαιμονίοις κ. Ἀθη-

ναλοῖς ἀπέχθεσθαι, διακομίζεται ὑπ' αὐτῶν ἐς τὴν ἡπειρον τὴν καταντικρῦ. καὶ διωκόμενος ὑπὸ τῶν προστεταγμένων — ἀναγκάζεται κατὰ τι ἄπορον παρὰ Ἄδμητον, τὸν Μολοσσῶν βασιλέα, ὄντα αὐτῷ οὐ φίλον, καταλύσαι. (Plut. Themist. c. 24. — ἔρριψεν αὐτὸν εἰς ἐλπίδας χαλεπὰς κ. ἀπόρους, καταφυγῶν πρὸς Ἄδμητον etc.) καὶ ὁ μὲν οὐκ ἔτυχεν ἐπιδημῶν· ὁ δὲ, τῆς γυναικὸς ἰκέτης γενόμενος, διδάσκειται ὑπ' αὐτῆς τὸν παῖδα σφῶν λαβὼν καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἐστίαν. κ. ἐλθόντος οὐ πολὺ ὕστερον τοῦ Ἄδμήτου δηλοῖ τε, ὅς ἐστι, καὶ οὐκ ἀξιόϊ, εἴ τι ἄρα αὐτὸς ἀντεῖπεν αὐτῷ Ἀθηναίων δεομένῳ, φεύγοντα τιμωρεῖσθαι. — ὁ δὲ ἀκούσας ἀνίστησι τε αὐτὸν μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ υἱέος, ὥσπερ καὶ ἔχων αὐτὸν ἐκαθέζετο, καὶ (malim ὡς) μέγιστον ἦν ἰκέτευμα τοῦτο. cf. Cornel. Themist. 8. etc.

Ex oratione Clytaemnestrae filiolum Telepho tradentis. notum est autem, infensam eam fuisse marito propter immolatam, ut putabat, Iphigeniam: itaque etiam infantem ab eo procreatum odit.

21.

Schol. Aristoph. ad Pac. 517. (527.)

Ἄπεπτις ἔχθρου φωτὸς ἔχθιστον τέκος.

Tum Agamemnonem convenit, precatura pro Telepho, sed statim redit consternata propter iram regis nuntio allato de raptu filii, minasque Achillis jam multo quam antea saeviores. causam patris sciscitatur Tel.

22.

Aristoph. Lys. 658. (707.)

Ἄνασσα πράγους τοῦδε καὶ βουλευμάτος,
τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων;

Telephus, Achillem, opinor, stricto gladio se invadentem videns,

23.

Idem Equ. 1140. (1237.)

ὦ Φοῖβ' Ἀπολλων Λύκιε, τί ποτέ μ' ἐργάσει;

Ulyssis verba, Achillem retinentis et placantis, quandoquidem opus sit Graecis Telepho, deusque eum sanari ab ipso jubeat rasa hasta.

24.

Σὺ δ' εἶκ' ἀνάγκη, καὶ θεοῖσι μὴ μάχου,
τόλμα δὲ προσβλέπειν με, καὶ φρονήματος
χάλα. τὰ τοι μέγιστα πολλάκις θεὸς
ταπεῖν ἔθηκε καὶ συνέστειλεν πάλιν.

25.

Stob. 20. p. 173.

Ὡρα σε θυμοῦ κρείσσονα γνώμην ἔχειν.

26.

Plut. Moral., t. II. p. 46, f. Οὐ γὰρ μόνον, ὡς *E.* φησί, τὸ Τηλέφου τραῦμα

Πριστοιῖσι λόγχης θέλγεται ρινήμασιν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυνέσι νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται.

Igitur tandem Achilles adhibito remedio fatali restituit Telephum; deinde turbarum pertaesus redit ad tesseras, quas invitus reliquerat. quo pertinet versus apud Eustathium ad II. π', p. 1084, 2.

27.

Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα (τέσσαρα). quem versum Eustath. explicans: *Ἦγουν, inquit, δύο μονάδας καὶ τέτταρα. ὃν στίχον E. ἐν Τηλέφῳ θεῖς, ὅπου κυβεύοντας ἤρωας εἰσήγαγε, κ. μαθὼν ἐπ' αὐτῷ χλευασθῆναι, ὡς εὐτελεῖ, καθὰ σκώπτει καὶ ὁ Κωμικὸς, αἰδεσθεῖς περιεῖλεν ὄλον τὸ ἐπεισόδιον. Matth.: „Eadem fere habet ad Odys. α', p. 1397, 20. cf. Zenob. cent. 2, 85. Append. Vatic. 1, 29. Suidas et Phot. v. Τρις ἕξ ἢ τρεῖς κύβοι. utitur versu Aristoph. Ran. 1400. (1326.) — cf. Blomfield. Agam. gloss. 32.“ —*

Jam vero in fidem recepto Telepho, pactoque ejus ductu in expeditione futura, Menelaus urgere bellum tanta impatientia, ut, amissae propter eum et Helenam filiae memor, Agamemnon, ubi abiturum ille minatur, nisi frater sibi temperet, importunum castiget his verbis:

28.

Schol. Comici Nub. 868. (888.)

Ἴθ' ὅποι χογγίζεις! οὐκ ἀπολοῦμαι τῆς σῆς Ἐλένης οὐνεκα (πάντως).

29.

Stob. 37. p. 226.

*Σπάρτην ἔλαχες· κείνην κόσμει,
τὰς δὲ Μυκήνας ἡμεῖς ἰδίᾳ.*

primum versiculum, nonnihil mutatum, habent etiam Plut. De exilio, t. II. p. 602, b, et Diogen. Prov. cent. VIII, 18. et 46. ille quidem: *Σπάρταν ἔ., ταύτην κ.,* hic priore loco *Σπάρταν* et *κείναν*, altero *Ἦν ἔλαχες Σπάρταν κόσμει.*

Chori Argivorum vox, Telephi eloquentiam praedicantis,

30.

Stob. 29. p. 200.

Οὐ τὰρ Ὀδυσσεύς ἐστὶν αἰμύλος μόνος·
χρεία διδάσκει, κἂν τις ἢ βραδύς, σοφόν.

Plut. vit. Lysandri cap. 20., ubi laudat primum versiculum, Οὐκ ἄρ' Ὀδ. etc., κ et τ litteris inter se permutatis, ut passim. v. 2. ll. γ. δ., κἂν βραδύς τις ἢ, σ., deteriore loco dipodiae iambicae posita voce βραδύς.

31.

Schol. Plat. p. 50. ψυκτήρ: σκεῦος, ἔνθα διανίζουσι τὰ ποιήρια. ἢ ποιηρίου εἶδος, ὡς E. Τηλέφω.

Docuit E. Telephum una cum Cressis, Alcmaeone τῷ διὰ Ψωφίδος et Alcestide Ol. 85, 2., sive a. ante Chr. nat. 439. v. Alcestidis didascaliam Vaticanam apud Dind. ed. Eurip. Oxon., quae excusa est a. 1834.

LI. THMENOS, THMENIAI, THMENIAES.

Tria haec nomina, dubium totidemne tragoediarum an unius, inveniuntur apud scriptores. de Τημενίδαις constat. Dioscorides Anthol. Palat. t. II. p. 377., n. 193.

Γάλλον Ἀρισταγόρης ὠρχήσατο· τοὺς δὲ φιλόπλους
Τημενίδας ὁ καμῶν πολλὰ διήλθον ἐγώ·
χῶ μὲν τιμηθεὶς ἀπεπέμπετο, τὴν δὲ τάλαιναν
Τρυνηθῶ κροτάλων εἰς ψόφος ἐξέβαλεν.

qui titulus commemoratur etiam apud Aelianum fr. 6. et Pollucem fr. 5. Matth.: „Apud Stobaeum constanter scribitur Τημενίσιν. in hoc ut Τημενίδαι et Τημενίδες confusa esse concedamus, mirum tamen est, bis apud Stob. post locum e Τημενίσιν allatum statim adscribi alios e Τημένω fr. 13., 2., 3., collato 15. sic etiam apud Clem. Al. fr. 1. et 4 locis apud Hesychium, 19.—22. accedit, quod, quae e Temeno citantur, eorum pleraque admonitiones ad fortitudinem et scientiam belli spectantes continent, ut fr. 1., 13., 14., 2., 3., quae vix dicas quomodo in Temenidis locum invenire potuerint. Itaque de Musgravii sententia (qui unam tantummodo fabulam sumit, Τημενίδας, propter epigramma Dioscoridis) dubitandum puto et duas fuisse fabulas suspicor, quarum altera Temenus inscripta fuerit et ad rem aliquam ex iis, quae in expeditione ab Heraclidis in Peloponnesum suscepta gestae sunt, quo pertinent fr. 20. et 22., spectaverit, altera Τημενίδαι.“ —

Argumentum parum dramaticum fabulae videtur extare apud Pausaniam II, 19. et 28., ubi haec leguntur: Τήμενος (rex Argivorum) ἐκ μὲν τοῦ φανεροῦ Δηϊφόντη τῷ Ἀντιμάχου, τοῦ Θρασυάνορος, τοῦ Κτησίππου, τοῦ Ἡρακλέους, στρατηγῶν πρὸς τὰς μάχας ἐρχήσατο ἀντὶ τῶν νικῶν, κ. σύμβουλον εἰς

πάντα εἶχεν, ἄτε αὐτόν τε ἐκεῖνων πεποιημένος πρότερον ἔτι γαμβρόν, κ. τῶν παίδων ἀρεσκόμενος τῇ Ἰρηνῆϊ μάλιστα (quae Deiphonti nupserat). — (c. 28.) Κεῖσος [?] (δὲ) καὶ οἱ λοιποὶ Τημένου παῖδες μάλιστα ἤδεσαν Δηϊφόντην λυπήσοντες, εἰ διαλυσαί πως ἀπ' αὐτοῦ τὴν Ἰρηνῆϊ δυνηθεῖεν. ἀφίκοντο οὖν ἐς Ἐπίδαυρον (ubi sedem habebat Deiphontes) Κερύνης κ. Φάλκης, αὐτοὶ (perperam ll. οὔτοι, menda non infrequente: v. Telephi fr. 16.) δὲ στήσαντες τὸ ἄρμα ὑπὸ τὸ τεῖχος κήρυκα ἀποστέλλουσι παρὰ τὴν ἀδελφὴν, ἐλθεῖν δῆθεν ἐς λόγους αὐτῇ βουλόμενοι. ὡς δὲ ὑπήκουσε καλοῦσιν, ἐνταῦθα οἱ νεανίσκοι πολλὰ μὲν Δηϊφόντου κατηγοροῦν, πολλὰ δὲ αὐτοὶ (malim αὐτὸ, i. e. τοῦτο) ἰκέτευον ἐκείνην, ἐπανήκειν ἐς Ἄργος, ἄλλα τε ἐπαγγελλόμενοι, κ. ἀνδρὶ δῶσειν αὐτὴν Δηϊφόντου τὰ πάντα ἀμείνονι, κ. ἀνθρώπων πλειόνων κ. γῆς ἄρχοντι εὐδαιμονεστέρως. Ἰρηνῆϊ δὲ τοῖσι λεχθεῖσιν ἀλγήσασα ἀπεδίδου σφίσι τὴν ἴσῃν, Δηϊφόντην μὲν αὐτῇ τε ἄνδρα ἀρεστὸν εἶναι φήσασα, κ. Τημένῳ γενέσθαι γαμβρόν οὐ μεμπτόν, ἐκείνοις δὲ Τημένου προσήκειν σφαγεῦσιν ὀνομάζεσθαι μᾶλλον ἢ παισὶ. καὶ τὴν μὲν οὐδὲν ἔτι ἀποκρινάμενοι συλλαμβάνουσιν, ἀναθέντες δὲ ἐς τὸ ἄρμα ἀπήλαυον. Δηϊφόντη δὲ ἀγγέλλει τις τῶν Ἐπιδαυρίων, ὡς Κερύνης κ. Φάλκης οἴχοιντο ἄγοντες ἄκουσαν Ἰρηνῆϊ. ὁ δὲ αὐτὸς τε ὡς τάχους εἶχεν ἤμυνε, κ. οἱ Ἐπιδαυριοὶ πυνθανόμενοι προεβοήθουν. Δηϊφόντης δὲ Κερύνην μὲν, ὡς κατελάμβανεν, ἀναιρεῖ βαλὼν, Φάλκην δὲ ἐχόμενον Ἰρηνῆϊ βλαβεῖν μὲν ἔδεισε, μὴ ἀμαρτῶν γένοιτο αὐτῆς ἐκείνης φονεὺς, συμπλακεῖς δὲ ἐπειράτο ἀφαιρεῖσθαι. Φάλκης δὲ ἀντεχόμενος κ. ἔλκων βιαίότερον ἀπέκτεινεν ἐχουσαν ἐν γαστρὶ. καὶ ὁ μὲν συνεῖς, οἷα ἐς τὴν ἀδελφὴν ἐξεργασμένος ἔργα ἦν, ἤλαυνε τὸ ἄρμα ἀφειδέστερον, προλαβεῖν τῆς ὁδοῦ σπεύδων, πρὶν ἅπαντας ἐπ' αὐτὸν συλληχθῆναι τοὺς Ἐπιδαυρίους. Δηϊφόντης δὲ σὺν τοῖς παισὶν (ἐγεγόνεσαν γὰρ καὶ παῖδες αὐτῷ πρότερον ἔτι....) τότε δὲ ἀναλαβόντες τὸν νεκρὸν τῆς Ἰρηνῆϊ κομίζουσιν ἐς τοῦτο τὸ χωρίον τὸ ἀνὰ χρόνον Ἰρηνῆϊ κληθέν. Breviter Apollodorus II, 8, 5. Τημένος μὲν οὖν, παραπεμπόμενος τοὺς παῖδας Ἀγέλαον, κ. Εὐρύπυλον, κ. Καλλίαν, τῇ θυγατρὶ προσανείχεν Ἰρηνῆϊ κ. τῷ ταύτης ἀνδρὶ Δηϊφόντη. ὅθεν οἱ παῖδες πείθουσί τινος (ita Westerm. auctore Fabro. ll. πείθουσι τιτᾶνας.) ἐπὶ μισθῷ τὸν πατέρα αὐτῶν φονεῦσαι. γενομένου δὲ τοῦ φόνου τὴν βασιλείαν ὁ στρατὸς ἔχειν ἐδικαίωσεν Ἰρηνῆϊ κ. Δηϊφόντην. (Heynei correctio. ll. Ἰρηνῆϊ κ. Δ—τη.) sed harum rerum omnium nec vola nec vestigium apparet in fragmentis superstitionibus, ut quae vel praecepta morum contineant, vel sententias, vel orationes ejusmodi, ex quibus nihil peculiare propriumque certis personis elici potest. cujus generis sunt illa, quae primis 7 locis perscripsimus.

1.

Schol. Venet. ad Iliad. δ', 249.

*Αὐτός τι νῦν δρᾶ, χῶδε δαίμονας κάλει·
τῷ γὰρ πονοῦντι χῶ θεός συλλαμβάνει.*

ll. metro pessumdato — δρᾶ, χούτω δ. κ., quod glossema non animadvertisse miror editores. Suidas vv. *Αὐτός τι* et *Σὺν Ἀθήνη*

Αὐτός τι νῦν δρῶν εἶτα δαίμονας κάλει,

quod arridet Porsono praef. Hecub. p. 38. videtur autem dittographia. Clemens Alex. Str. VI, p. 621, c. *Πάλιν Εὐριπίδου μὲν ἐν Κτιμένῳ*

Τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεός συλλαμβάνει.

hunc versum affert etiam Stob. 29. p. 199., sed ex Hippolyto, quo retulerunt eum Barnes. et Boissonad. pro *Κτιμένῳ* Matth. reponi jussit *Τημέῳ*, mutatione parum verisimili, nisi quis dicat, κ esse corrigentis falso perscriptum ἐν, quo legeretur ἐκ, *τιμένῳ* autem scriptum vitio iotacismi pro *τημένῳ*. sane quidem ignotus est Climenus, neque apta dramati videtur Climenes (Odys. σ', 363.), Laërtis filiae, persona; sed fieri potest ut Clemens scripserit ἐν *Κλυμένη*, Phaëthontem tragoediam significans, in qua magnae partes fuerunt matris Clymenes, quemadmodum Phaedrae nomine indicatur nonnunquam Hippolytus, Penthei Bacchae, Polydori Hecuba etc. quare tutius est haec ablegari ad fragmenta incerta.

2.

Stob. 52. p. 360.

*Τὸ δὲ στρατηγεῖν τοῦτ' ἐγὼ κρίνω, καλῶς
γνώναι τὸν ἐχθρὸν, ἢ μάλισθ' ἀλώσιμος.*

3.

Ibidem.

*Ἄρξεις ἄρ' οὕτω· χροὶ δὲ τὸν στρατηλάτην
ὄμως δίκαιον ὄντα ποιμαίνειν στρατόν.*

V. 2. ὄμως. ita Barnes. Valck. ad marg. ed. Barnes.: „Fortasse νόμῳ.“ quod probat Matth.

4.

Stob. 86. p. 497.

*Φεῦ φεῦ; τὸ φῦναι πατρὸς εὐγενοῦς ἄπο
ὄσσην ἔχει φρόνησιν ἀξίωμα τέ!
κἂν γὰρ πένης ᾧν τυγχάνη χρηστὸς γεγῶς,
τιμὴν ἔχει τίν', ἀναμετρούμενος δὲ πως
5 τὸ τοῦ πατρὸς γενναῖον ὠφελεῖ τρόπῳ.*

„Ultima (ἀναμ. — τρόπῳ) ita vertit Musgr.: et animo versans genitoris laudes in majus promovet moribus.

ἀναμετρεῖσθαι eadem vi legitur Ione 1270. (1165.) Ἐν συμμάχοις γὰρ ἀνεμετρησάμην φρένας τὰς σὰς, ὅσον μοι πῆμα δυσμενῆς τ' ἔφυς. E Matth.

5.

Pollux IX, 27. Τοῖς γὰρ ποιηταῖς καὶ τὰς κώμας (?suspicor legendum esse τὰ κοινὰ, communia, respublicas.) λέγουσι πόλεις οὐ προσεκτέον, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ — ἐν Τημενίδαις
Ἄπασα Πελοπόννησος εὐτυχεῖ πόλις.

6.

Aelian. H. A. VII, 39. Ἐν δὲ τοῖς Τημενίδαις τὸ Ἡράκλειον ἄθλον ἔλαφον κέρατα ἔχειν ὁ αὐτὸς E. φησὶ, τὸν τρόπον τόνδε ἄδων

Ἦλθεν δ' ἐπὶ χρυσόκερων ἔλαφον, μεγάλων ἄθλων
ἓνα δεινὸν anap. Aristoph.
ὑποστὰς κατ' ἐναύλους ὀρέων ἀβάτους, asyn., phe-
recr. et anap.
ἐπὶ τε λειμῶνας ποιμένα τ' ἄλση. asyn., 2 cret. dim.
catal.

V. 1. II. Ἦλθε, Matth. Ἦλθεν, „ne altera vocabuli ἐπὶ syllaba contra morem ante χρ. producatur.“ tum iidem ἓνα, quod in ἓνα mutandum vidi, quo sensus constaret. de cerva Cerynitide, Dianae sacra, v. Apollod. II, 5, 3., Hygin. fab. 30., Io. Pediasimus De Herculis lab., III., Mythogr. Westermann. p. 351.

7.

Stob. 54. p. 369.

Ἄλλη πρὸς ἄλλο γαῖα χρησιμωτέρα.
Sententiae.

8.

Idem 1.

Ἄρετή δὲ, κἂν θάνη τις, οὐκ ἀπόλλυται,
ξῆ δ' οὐκέτ' ὄντος σώματος· κακοῖσι δὲ
ἅπαντα φροῦδα συνθανόνθ' ὑπὸ χθονός.

9.

Idem 13. p. 145. (Paris. A., Grot., Schow., Gaisford. Τημενίδαι.)

Καλὸν γ' ἀληθῆς κἀτενῆς παρῶφης.
II. Καλὸν τ'.

10.

Idem 31. p. 211. (Grotius Temenisin legi dicit in MSS.)
Αἰδῶς γὰρ ὀργῆς πλεῖον ὠφελεῖ βροτούς.

11.

Stob. 37. p. 226. (MS. Voss. apud Valck. Diatr. p. 199. et B. Paris. *Εὐρ. Τημενίσι.*)

*Εἰκὸς δὲ παντὶ καὶ λόγῳ, καὶ μηχανῇ,
πατριδος ἐρωῶντας ἐκπουεῖν σωτηρίαν.*

12.

Idem 84. p. 351.

— *Φιλεῖ τοι πόλεμος οὐ πάντ' εὐτυχεῖν·
ἐσθλῶν δὲ χαίρει πτώμασιν νεανιῶν,
κακούς τε μισεῖ. τῇ πόλει μὲν οὖν νόσος
τόδ' ἐστὶ, τοῖς δὲ καταθανοῦσιν εὐκλεές.*

V. 3. II. κακούς δὲ μ., quod minus commodum.

13.

Idem 49. p. 354.

Οὐκ ἔστι κρεῖττον ἄλλο πλὴν κρατεῖν δορί.

14.

Ibidem.

*Τολμᾶν δὲ χρεῶν· ὁ γὰρ ἐν καιρῷ
μόχθος πολλὴν εὐδαιμονίαν
τίκτει θνητοῖσι τελευτῶν.*

15.

Stob. 52. p. 360. (Paris. A. *Τημενίσι*, Gesn. Timenisi, Grot. Temenisi.)

Ῥώμη δέ γ' ἀμαθῆς πολλάκις τίκτει βλάβην.

II. Ῥ. δέ τ'.

16.

Idem 104. p. 565. (*Τημενίσι.*)

*Πολλοὶ γεγῶτες ἄνδρες οὐκ ἔχουσ' ὅπως
δείξωσιν αὐτοὺς τῶν κακῶν ἐξουσία.*

Matth. malit δειξουσιν. idem et Dind. recte αὐτοὺς pro αὐτούς.

17.

Idem 123. p. 617.

*Τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποισι καταναεῖν μένει,
κοινὸν δ' ἔχοντες αὐτὸ κοινὰ πάσχομεν
πάντες· τὸ γὰρ χρεῶν μεῖζον ἢ τὸ μὴ χρεῶν.*

Τοῖς — μένει non est idem ac si dixisset τοὺς πάντας ἀνθρώπους μένει τὸ καταναεῖν, omnes homines manet mors, sed μένει significat firmum atque immutatum manet, quemadmodum Virgilius Aen. I, 257. dixit „Manent immota tuorum Fata tibi.“ κοινὰ habet notionem adverbii. ultima sic vertit Musgrav.: „quod enim fatale est, plus valet quam quod non fatale.“

18.

Idem 4. p. 52. (*Τημενίσιν* Paris. A., Grot.)
 Ἄδύνητος, ὅστις ἐν φόβῳ μὲν ἀσθενής,
 λαβὼν δὲ μικρὸν τῆς τύχης φρονεῖ μέγα.

19.

Hesych. *Αἰσίως*: καλῶς, δεξιῶς. *Ε. Τημένω.*

20.

Idem. Ἄνανομήν: ἀναδασμόν· ἀνανέμειν γὰρ τὸ μερί-
 ξειν. *Ε. Τημ.*

21.

Idem. Ἄπυργος: ἀτείχιστος. *Ε. Τημ.*

22.

Idem t. II. p. 200. *Κατηβολή* (sic MS. apud Schow. p. 423.):
 τὸ ἐπιβάλλον etc. v. *Peliadum fragm.* 13.

LII. Ἰ Ψ Ι Π Τ Α Η.

Apollodorus III, 6, 4. de Septem ducibus ad Thebas: *Παρα-
 γενόμενοι δὲ εἰς Νεμέαν, ἧς ἐβασίλευε Λυκούργος, ἐξήτουν
 ὕδωρ. καὶ αὐτοῖς ἠγήσατο τῆς ἐπὶ κρήνην ὁδοῦ Ἰψιπύλη,
 ἧτις νῆπιον παῖδα ὄντα Ὀφέλτην ἀπολιπούσα, ὃν ἔτρεφεν,
 Εὐρουδίκης ὄντα κ. Λυκούργου.* (Heyn.: „Oratio — luxata.
 ut medearis, ejiciendum voc. ἧτις, male insertum: medelam jam
 viderant Commel., Fab., Galé.“ His ego obsecutus in annotatis ad
 Aeschyli *Laïum*, p. 41., nunc, ut dies diem docet, critica secante
 abstinendum arbitror et ponendum — Ἰψιπύλη, λήσκει νῆπιον —
 ἀπολιπούσα etc., λήσκει, per oblivionem. *E. Cyclope*, 158. *Κα-
 κῶν τε λῆστις.* haustum λη— sive λησ— a —λη praegresso;
 haec origo corruptionis.) *αἰσθόμεναι γὰρ αἱ Λήμνιαι ὕστερον
 Θόαντα σεσωσμένον, ἐκεῖνον μὲν ἔκτειναν, τὴν δὲ Ἰψιπύλην
 ἀπημπόλησαν· διὸ πραθεῖσα ἐλάτρευε παρὰ Λυκούργῳ. δει-
 κνυούσης δὲ τὴν κρήνην, ὃ παῖς ἀπολειφθεὶς ὑπὸ δράκοντος
 διαφθείρεται. τὸν μὲν οὖν δράκοντα ἐπιφανέντες οἱ μετὰ
 Ἄδράστου κτείνουσι, τὸν δὲ παῖδα θάπτουσι etc.* Hyginus
fab. 74. „Septem ductores, qui Thebas oppugnatum ibant, deve-
 nerunt in Nemeam, ubi Hypsipyle, Thoantis filia, in servitute pue-
 rum Archemorum sive Ophelten, Lyci (imo „Lycurgi“) regis
 filium, nutriebat. cui responsum (?) erat, ne in terra puerum de-
 poneret antequam posset ambulare. ergo ductores [septem, qui
 Thebas ibant,] aquam quaerentes devenerunt ad Hypsipylen, eam-

que rogaverunt, ut eis aquam demonstraret. illa timens puerum in terram deponere, apium altissimum erat ad fontem, in quo puerum deposuit. (fortasse legendum est „illa timere — deponere. apium“ etc.) quae dum aquam eis tradit, draco fontis custos puerum exedit. (?) at draconem Adrastus et ceteri occiderunt, et Lycum (Lycurgum) pro Hypsipyle deprecati sunt, ludosque puero funebres instituerunt“ etc. Alia fama fuit, Hypsipylen in vincula coniectam esse ab Eurydice irata, crudeliter interficiendam, sed supervenisse his rebus Hypsipylen ex Iasone filios, matremque liberasse et Lemnum reduxisse: v. Schmid. ad Pind. Nem. p. 2. *) Ex his divinari utcumque potest dramatis oeconomia.

Prologum egit Bacchus, Thoantis pater, verba faciens de Hypsipylen historia, opemque nepti, si usus venerit, promittens.

*) W. Griech. Trag. p. 558. nota 3.: „Mythogr. II, 141. Qua orbitate rex iratus dum (cum) in Hypsipylen jus domini vellet exercere, eamque filio inferias mittere, prohibitus est a Graecis.“ et ad Hygini verba At draconem — instituerunt: „Für die Hypsipyle hatte dieser Umstand eine so grosse Wichtigkeit, dass ich eine ganz theatrale Wendung des Geschicks der Lemnierin, für welche zwei Kunstwerke Quelle sind, auf die Tragödie zurückführen zu müssen glaube. Auf der zehnten der in Epigrammen beschriebenen Platten des Tempels in Kyzikos waren *Εὐνεός* (l. *Εὐνεως*) καὶ *Θόας*, οὗς ἐγέννησεν Ἴψ., ἀναγνωριζόμενοι τῇ μητρὶ, κ. τὴν χρυσὴν δεικνύοντες ἄμπελον, ὅπερ ἦν αὐτοῖς τοῦ γένους σύμβολον, (W. p. 1588.: „Das ἐμφυτον (?) γνώρισμα der thebischen Sparten die Lanze, der Pelopiden die elfenbeinerne Schulter, S. 1063.“) καὶ φνόμενοι αὐτὴν διὰ τὸν Ἀρχεμόρου θάνατον τῆς πατρὸς Ἐὐρυνίχης τιμωρίας. Schon Jakobs (Paralip. ex cod. Vatic. p. 630. [Anthol. t. 13.]) hat vermuthet, das sonst nicht vorkommende Erkennungszeichen (der Nachkommen des Aeolus) sei aus Eurip. entlehnt, und es scheint, dass dahin selbst die Worte *Οὐρανὸν φέρει — βότρων* (fr. 2.) deuten. (In diesem Fall wäre *Οὐρανὸν φέρει* zu lesen und bei *φέρει* Euneos oder Thoas zu verstehn. Böthe.) Das Epigramm drückt aus, dass Thoas durch Vorzeigung der Rebe seine Mutter vom Tod und dem Zorne der Eurydike erretten und (mit seinem Bruder) nach Lemnos zurückführen wird. Auf der grossen im Jahr 1835 in Ruvo gefundenen Vase mit beigeschriebenen Namen (s. Il Vaso dall' Archemoro, pubblicato dal Prof. Odoardo Gerhard, Roma 1837, auch in den Nouvelles Annales de l'Institut. archéol. pl. 5. 6., und Archemoros und die Hesperiden, eine aus den Abhandl. der k. Akad. d. W. besonders abgedruckte Vasenerklärung, Berl. 1838, Taf. 1. S. 4 ff. 28.) führt Hyps. ihre Vertheidigung vor Eurydike, während Amphiaros ihr beizustehn scheint (die Geberden sind sprechend) und von der andern Seite zwei Jünglinge schon dem Hause genahet sind, *ΕΥΝΕΩΣ*, der andere ohne Schrift, aber ohne Zweifel dessen Bruder Thoas, wie ihn auch Andere (Staius und Argum. II. Nemeorum Pind.) nennen, oder Deiphilus, wie er bei Hygin (15), Nembrophonos, wie er bei Apollodor (I, 9, 17) heisst — da dem andern der bedeutsame Name *Εὐνηος* (Iliad. η', 468.), *Εὐνεως*, immer bleibt. — Ueber den Söhnen der Hyps. ist Dionysos, sowie auf der andern Seite über zweien der sieben Helden Zeus mit Nemea, dargestellt; in der untern Reihe aber Archemoros auf dem Leichenbett, und unter den Personen dieser Trauerscene der ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ (dieser hier mit der Laute als Lehrer des kleinen Knaben), der insbesondere aus der Tragödie bei-

1.

Aristoph. Ran. 1146. (1242.) et schol. cum h. l., tum 1148.

*Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνάσον κᾶτα
πηδᾶ χορεύων παρθένοις σὺν Δελφίσι.*

Schol.: Ὑψιπύλης ἡ ἀρχή. verba παρθ. σὺν Δ. habet schol. ad 1148. (1244.) ipsum initium tragoediae deest, quod hujusmodi fuerit

Ἦκω, Διὸς παῖς, Ἄργος, ἀρχαίαν χθόνα,
sicut Baccharum est

*Ἦκω, Διὸς παῖς, τήνδε Θηβαίαν χθόνα,
Διόνυσος.*

affert haec schol. ad Nub. 587. (604.), item Macrobius Sat. 1, 18. praeter verba παρθ. σὺν Δ.; versum 2. autem et Hesychius v. *καθαπτὸς*, et scriptor Etymologici M. p. 1, 38.

Verba ex carmine Hypsipyles, in prato considentis cum Ophelte alumno suo.

2., 3.

Ibidem 1247. (1355.) *Οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου.* Schol.:
Παρὰ τὰ ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου

Οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν. (dochm.)

(de his v. annot. p. 257.)

καὶ τὸ

Περὶβαλ', ὦ τέκνον, ὠλένας! (glycon.)

Ejusdem oratio ad duces Argivos.

4.

Macrob. Sat. V, 18. „Licet abunde ista sufficient ad probationem moris antiqui, quo ita loquendi usus fuit, ut Achelous commune omnis aquae nomen haberetur, tamen his quoque Euripidis, nobilissimi tragoediarum scriptoris, additur auctoritas, quam item Didymus grammaticus in iis libris, quos *Τραγωδομένης λέξεως* scripsit, posuit his verbis: *Ἀχελῶον πᾶν ὕδωρ Ε. φησὶν ἐν Ὑψιπύλῃ. λέγων γὰρ περὶ ὕδατος ὄντος σφόδρα πόρρω τῆς Ἀκαρνανίας, ἐν ἣ ἔστι ποταμὸς Ἀχελῶος, φησὶ*
Δεῖξω μὲν ἀργεννοῖσιν Ἀχελῶου ῥόον.

Reliquimus ἀργεννοῖσιν, quamvis abhorrens, sed vix dubitamus quin ponendum sit Δ. μ. ἀργεννόν τιν' (αργεννουσιν, αργεννοισιν)

behalten sein möchte. Wie beide Künstler, der apulische und der asiatische, so hatte auch Statius im 4. und 5. Gesang der Thebais den Eurip. vor Augen, und namentlich in Hinsicht der Rettung der Hyps. durch das Walten des Dionysos, als ihres Stammvaters, und durch die beiden Söhne des Jason (V, 712., VI, 340).“

'Α. ῥόον. temere enim Barnes. edidit Ἀργείοισιν, duriorque est Valckenarii conjectura in margine Barnes. ἀργεννοῖσιν Ἀχελῶον ῥόοις. ἀργεννόν, ut Ovid. Met. III, 407.

Fons erat illimis, nitidis argenteus undis.

Apollonius soph. p. 158. ed. Toll.: Ἀργεννῶν: λευκῶν, λαμπρῶν· ἀφ' οὗ καὶ ἄργυρος, καὶ ἀργύφειον.

Hypsipyle infantem mortuum deflens, quem olim pueriliter lussisse dicit apud se in pratis, serpente nunquam prodeunte ex antro sinuoso, δωδεκαμηχάνῳ, quod multas velut machinas haberet, i. e. anfractus et latebras, quibus venatores effugeret.

5.

Plut. Περὶ πολυφιλίας, t. II. p. 93, d. et Sympos. IV, 1. p. 664, f. — Ὡσπερ ὁ τῆς Ὑψιπύλης εἰς τὸν λειμῶνα καθίσας

Ἔδρεπεν ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ αἰρόμενος dochm.

ἄγρευμ' ἀνθέων ἠδομένα ψυχᾶ,

τὸ νήπιον ἄπληστον ἔχων. (glyc. polyschem.)

6.

Schol. Comici ad Ran. 1253. (1363.) Κυρήνη ἑταίρα τις ἐπίσημος, δωδεκαμήχανος ἐπικαλουμένη διὰ τὸ τοσαῦτα σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου

Ἄνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄντρον. (dactyl. tetram. aeol.)

eadem leguntur apud Suidam v. δωδεκαμήχανος, nisi quod habet ἄστρον, quod placuit Schneidero et Passovio in lexicis, item Letronneo (Appendice aux lettres d'un antiquaire p. 19., 20.), ut intelligatur sol 12 signa zodiaci percurrens, „ou bien plutôt,“ inquit Letronn., „la lune qui renouvelle douze fois pendant l'année la période de ses phases.“ sed quid haec ad Hypsipylen? W. quoque improbat eam scripturam. mire autem Matth.: „Neutrum intelligere se fatetur Musgr., nec ego plus video.“

Amphiaraus Eurydicen consolans de morte filii.

7.

Plut. Consol. ad Apoll., t. II. p. 110., 11., Clem. Alex. Strom. IV, p. 485 = 588., Stob. 106. p. 568. Plut.: Οὐ φάυλως γὰρ ἂν δόξειεν ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ Ἀμφιάρεως παραμυθεῖσθαι τὴν Ἀρχεμόρου μητέρα δυσχεραίνουσαν, ὅτι νήπιος ὦν ὁ παῖς κ. ἄγαν ἄωρος ἐτελεύτησε. φησὶ γὰρ οὕτως

Ἄ γ' οὖν παραινῶ, ταῦτά μου δέξαι, γύναι.

Ἔφν μὲν οὐδεὶς, ὅστις οὐ πονεῖ, βροτῶν·

θάπτει τε τέκνα, χᾶτερα σπείρει νέα,

αὐτὸς τε θνήσκει. καὶ τὰδ' ἄχθονται βροτοί,

5 εἰς γῆν φέροντες γῆν· ἀναγκαίως δ' ἔχει

βλον θερίζειν ὥστε κάρπιμον στάχυν,
καὶ τὸν μὲν εἶναι, τὸν δὲ μῆ. τί ταῦτα δὴ
στένειν, ἅπερ δεῖ κατὰ φύσιν διεκπερᾶν;
δεινὸν γὰρ οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς.

Versum 1. unus servavit Clemens, quem versum Stobaeanis inseruit Grotius. praeter necessitatem Porson. ad Hecub. 539. ταῦτά μοι δ.
2. Stob. ὅστις οὐκ ἀεὶ πονεῖ, quod nimium. alteram scripturam adjuvat Cicero, qui sic vertit Tusc. Qu. III, 25.

Mortalis nemo est, quem non attingat dolor,
morbusque.

3. σπείρει Clemens. Cic.: „multi sunt humani liberi, Rursum creandi.“ Plut. χᾶτερ' αὐ κτᾶται. Stob. θάπτειν τε τέκνα, χᾶτερα κτᾶσθαι πάλιν, Αὐτοὺς δὲ θνήσκειν. 4. Stob. vitiose κατὰ δ' ἄχθ. neque rectius 5. — φέρ. τὴν ἀ. ξ., ubi etiam Plut. male φέρ. τὴν δ' ἀ. ξ. Cic. „Reddenda est terrae terra.“
7. II. τί ταῦτα δεῖ Στ., ἅπερ δεῖ etc., quod valde inelegans. τί ταῦτα δὴ στένειν; ut epigrammatarius Τί μοι σάκος ἀντίον αἴρειν; „cur ego contra sustollam clipeum?“ etc. 8. mendose Clem. στέγειν — φύσιν δεῖ δ' ἐκπερᾶν. 9. Plut. p. 117, d, Οὐδὲν γὰρ (δὲ) δεινὸν τ. ἀ. β. Clem. οὐδὲν δεινὸν οὐδὲν τ. ἀ. β. Cf. Valck. Diatr. p. 212. et 13.

Lycurgi vox de Hypsipyle, quam lucri causa deseruisse putat infantem. v. W. p. 558.

8.

Stob. 10. p. 127.

Κακοῖς τὸ κέρδος τῆς δίκης ὑπέρτερον.
Amphiaraus placans Lycurgum.

9., 10., 11.

Idem 20. p. 171, 50. et 172, 41.

Ἐξω γὰρ ὀργῆς πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος.

Idem 109. p. 580.

Ἀελπτον οὐδὲν, πάντα δ' ἐλπίζειν χρεῶν.

Grotius

Nil est supra spem, cuncta sperari data,
spem intelligens, opinor, aliorum liberorum, a Lycurgo præcrean-
dorum. possis etiam:

Inopinum nihil est, omnia expectanda sunt,
ut hoc dicat Amph., etiam mortem pueri exspectandam fuisse, sicut
omnium hominum.

Orion VII, 5. Ἐκ τῆς Ἰψιπύλης.

Πρὸς τὰς κρίσεις χρῆ καὶ τὰ πράγματα σκοπεῖν,
καὶ τὰς διαίτας τῶν κακῶν τε κάγαθῶν,

πειθῶ δὲ τοῖς μὲν σώφροσιν πολλὴν ἔχειν,
τοῖς μὴ δικαίοις δ' οὐδὲ συμβάλλειν χρεῶν.

κρίσεις pro *χρήσεις*, quod ipse versus arguit, Lachmannus; nos οὐδὲ pro οὐδὲν item ἀμέτρῳ, nec sententiae pariter conveniente. His verbis Amph. Lycurgum non modo delictum Hypsipyles spectare jubet, sed etiam mores ejus et vitam ante actam: probis enim multa ignoscenda esse, cum improbis autem ne sermonem quidem conferendum. atqui proba, si quae alia, fuit Hypsipyle. Hyginus fab. 254., quo loco recenset „piissimos et piissimas,“ ejus non obliviscitur, sed: „Hypsipyle,“ inquit, „Thoantis filia, patri (scil. „pia fuit,“ ut ille loquitur), cui vitam concessit (in caede Lemnia).“ cf. Heyn. Obs. ad Apollod. I, 9, 17., p. 75.

Idem fortasse Amph. ad Hypsipylen, exorato Lycurgo.

12.

Eustath. ad *Πιαδ.* ν', p. 959., 42 = 940, 46., *Philem. gramm.* p. 147: ed. Osann.

Εὐφημα, καὶ σα̃, καὶ κατεσφραγισμένα.

Valck. *Diatr.* 214. *Εὐσημα*, quo vix opus. sed hoc videtur monstrare sententia

Εὐφημα καὶ σα̃ τὰ σα̃ κατεσφραγισμένα,

quibus verbis Amph. significaverit, bene ominatam ac salvam, neque dubiam, sed velut consignatam esse rem Hypsipyles, culpaque liberationem. De *σα̃* pro *σῶα* v. Buttm. gr. I. p. 250., Matth. gr. §. 124., p. 247.

13.

Galenus t. V. p. 615. ed. Basil., XII. p. 376. ed. Chart., de voce *ἀέτωμα* sive *ἀετός οἴκου*. — *Καὶ Εὐρ. ἐν Ἰψιπύλῃ φησὶν*

*Ἴδου, πρὸς αἰθέρ' ἐξαμιλλῆσαι κόραις,
γραπτὸς ἐν αἰετοῖσι προσβλέπων τύπους.*

Age, aetherem oculis intueri enitere,
effigies spectans sculptas in fastigiis!

ll. — *κόραι, γραπτὸς οἴσι προσβλέπειν.* bene Matth. nota *κόραις*, Valck. *Diatr.* p. 214. *ἐν αἰετοῖσι.* nos *προσβλέπων* reponendum esse existimavimus. Incertum, quis cui haec dixerit.

14.

Harpocration. *Ἀρκτηῦσαι: Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Φρονίχου θυγατρὸς, εἰ γνήσιος, τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Μουνυχία ἢ τῇ Βραυρωνία. τὰ δὲ συντείνοντα εἰς τὸ προκείμενον εἴρηται παρὰ τε ἄλλοις, καὶ Κρατίῳ ἐν τοῖς Ψηφίσμασιν. ὅτι δὲ (αἱ) ἀρκτηύμεναι παρθένοι ἄρκτοι καλοῦνται, E. Ἰψιπύλῃ. cf. Bekker. Anecd. p. 444, 32., Bachmann. Anecd. I. p. 143, 25.*

15.

Hesych. *Ἀναδρομαί*: ἀνέγχεεις, βλαστήσεις. E. Ίψ.

16.

Bekker. Anecd. p. 93, 26. *Ἐκδημία*: οὐ μόνον ἀποδημία. E. Ίψ. Hoc vult, eandem rem et ἀποδημίαν dici, et, rarius quidem, ἐκδημίαν.

17.

Ibidem p. 109, 15. *Νεαρός*: ἀντὶ τοῦ νέος. E. Ίψ.
Probabiliter Zirndorfer. De Chronol. fab. Eurip. cap. XIII. et p. 121. hanc tragoediam una cum Antiope et Phoenissis Ol. 92, 2., ante Chr. nat. 410. (411.), actam esse putat.

LIII. Φ Α Ε Θ Ω Ν.

Notum omnibus vel ex Ovidii Met. libris I. et II. fabulae argumentum. fragmenta nostra memoria incrementum ceperunt repertis in codice membranaceo epistolarum Pauli apostoli olim Claremontano, nunc Parisiensi 107., foliis duobus, in quibus Phaëthontis reliquiae quaedam scriptae erant litteris majusculis, sed superinducta alia scriptura. earum reliquiarum apographis Henrici Hasei et Imm. Bekkeri cum alii usi sunt, tum imprimis H. Opusc. vol. III. et W. libro german. de graecis tragoediis p. 594. — 611., quos fere in illis emaculandis atque ordinandis secuti sumus, exactis tamen eorum scripturis ad Haseanum apographum, lithographice expressum in ed. Matthiaei, a quo apographo Matth. Bekkeri nonnullis in locis multum discrepare dicit, nec tamen esse quod quis credat, virum doctissimum, quae legi non potuerint, de suo tacitum supplevisse. additamenta ejusmodi laxiore genere litterarum distinximus, non modo cum imperitia socordiaque hominum, sed etiam cum blattis et lixivio pugnantes.

At malo male sit tenebrioni,
si male est apud Inferos malignis,
qui truncavit opus bonum poëtae!

Ingeniose Goethus hanc tragoediam restituere conatus est in libro inscripto „Kunst und Alterthum“ IV, 2. et VI, 1., oeconomia quidem diversa ab ea, quae placuit Euripidi. de qua W. p. 595.: „Eurip. hat die Gedankenwesen der Fabel, wie er zu thun pflegt, in gewöhnliche Menschen umgebildet und das Wunderbare soviel als möglich zurückgeschoben; dagegen aber der Handlung einen durchaus idealischen Raum angewiesen, am Okeanos, wo die Aethiopen mit ihrem Könige Merops, Bewohner der okeanischen Gefilde (fr. 4.), ganz nahe sind dem heissen Palaste des Helios (fr. 2, b, 9.), wie einem vornehmern Nachbarhause. Eos' und der

Sonne Pferdestallung nennen die schwarzen Anwohner das Land (fr. 1, a.), wo übrigens dem Namen der Aethiopen zu Trotz die Sonne nicht brennend, die Luft lieblich gemässigt ist (fr. 1, b.). — Die Täuschung, deren dieser Dichter sich befliss, gewann hierdurch: denn eine Wundersage nimmt um so mehr Glauben in Anspruch, je dreister sie auf eine bestimmte Oertlichkeit angewandt erscheint. So brauchte nur die einzige Fiction eines unbekanntes Landes zu gegeben zu werden; alles Andere in der Darstellung selbst, Personen, Verhältnisse, Anstalten, war natürlich und gewöhnlich“ etc. Aliter Aeschylus in Heliadibus.

Prologum egisse videtur Clymene, Oceani filia, Meropi regi in matrimonium data, fingiturque res fabulae fieri eo ipso die, quem Merops nuptiis Phaëthontis cum aliqua dea (Oceani, ut conjicias, filia) celebrandis constituerat. quas nuptias vel solo vertendo (fr. 2, c.) fugientem filium metu, ne obnoxius deae fiat mortalis, bonum animum habere jubet mater, quoniam ipse divino genere ortus sit; quam rem exploratum suadet ut ad Solem proficiscatur et donum aliquod ab eo petat pro pignore clarorum natalium, quale donum sibi olim promississe ait deum amatorem. igitur ille petit currum Solis etc.

Ex prologo.

1, a.

Strabo I. p. 33. ed. Casaub., p. 58., 59. Almel. Ὁ Εὐρ. ἐπὶ (ἐν) τῷ Φαέθοντι τὴν Κλυμένην φησὶ

— δοθῆναι Μέροπι τῆσδ' ἄνακτι γῆς,
ἣν ἐκ τεθρίππων ἀρμάτων πρώτην χθόνα
Ἕλιος ἀνίσχων χρυσέα βάλλει φλογί·
καλοῦσι δ' αὐτὴν γείτονες μελάμβροτοι
Ἐω φαεννὰν Ἑλίου θ' ἵπποστάσεις.

Nūn μὲν δὴ κοινὰς ποιεῖται τὰς ἵπποστάσεις τῇ τε Ἡοῖ καὶ τῷ Ἑλίῳ· ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς πλησίον αὐτὰς φησὶ εἶναι τῇ οἰκῆσει τοῦ Μέροπος, καὶ ὅλη γε τῇ δραματουργίᾳ τοῦτο παραπέλεκται, οὐ δὴπον τῆς κατ' Αἴγυπτον Αἰθιοπίας ἴδιον ὄν, μᾶλλον δὲ τῆς παρ' ὄλον τὸ μεσημβρινὸν κλίμα διηκούσης παραλλίας. Primum horum versuum Seb. Jan. Ever. Rau Epistola de Euripidis Phaëthonte, edita Lugduni Bat. a. 1832., restituit ponendo

Αἰθιοπίδος δοθεῖσα τῆσδ' ἄ. γῆς.

nobis verisimilius videtur Κλυμένην δοθεῖσα Μέροπι etc., quae exceperint ipsum initium dramatis hujusmodi

Ἦκω λιποῦσα κλειθρα βασιλείων δόμων.

in Strabonis autem verbis ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς — Μέροπος hoc vel simile quiddam latere puto

αἱ πλησίον μὲν Μέροπος ἴδρονται στεγῶν.

E colloquio Clymenes cum Phaëthontē.

1, b.

Stob. Eclog. phys. p. 157., Vitruv. IX, 1, 13. ed. Schneider.

Θερμή δ' ἀνακτος φλόξ ὑπερτέλλουσα γῆς
καίει τὰ πόρρω, τὰ γγύθεν δ' εὐκρατ' ἔχει.

Ita Valck. Diatr. p. 32., cum καίει τὰ π., τὰ δ' ἐγγύς εὐκρατ' ἔχει, legeretur apud Vitruvium, qui solus versiculum servavit, jam a Barnesio huc relatum.

2, a.

Eustath. ad Odys. ν', p. 502, 32. = 1731, 54. — Ἡ δὲ τοιαύτη προῖξ ὅτι καὶ φερνὴ λέγεται, δηλοῖ, φασίν, ἐν Φαέθοντι E. εἰπὼν

(Φ.) Ἐλεύθερος δ' ὢν δουλός ἐστι τοῦ λέχους,
πεπραμένον τὸ σῶμα τῆς φερνῆς ἔχων.

senex Plautinus Asinar. 72.: „Argentum accipi: dote imperium vendidi“ etc.

2, b.

Stob. 91. p. 507.

(Φ.) Δεινόν γε τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δὴ μφυτον,
σκαιοῖσιν εἶναι. τί ποτε τοῦδε ταῖτιον;
ἄρ', ὄλβος αὐτοῖς ὅτι τυφλὸς συνηρετεῖ,
τυφλὰς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τοὶ τύχη;

vulgo Δεινόν γε. — τοῦτο δ' ἔμφυτον — τί ποτε τούτου (glossema κακόμετρον) ταῖτιον; — συνηρεφεῖ (τ et φ confusis, ut Aeschyl. Suppl. 780. nostrae ed. possis etiam συνηρετεῖ, ut Soph. Aj. 1241. [1329.] συνηρετεῖ posuit etiam Meinek. Philol. Exercit., a. 1843. ed., p. 38.) — τὰς φρ. καὶ τῆς τύχης.

2, c.

Stob. 38. p. 230.

(Φ.) Ὡς πανταχοῦ γε πατρὶς ἢ βόσκουσα γῆ.

2, d.

Codex Paris. folio 162. verso.

(Κλ.) Μνησθεῖς ὃ μοι ποτ' εἶπεν οὐ μάτην θεός,
„Αἰτοῦ γ', ὃ χροῖς, ἐν· πέραν γὰρ τοῦ καλὸν
λαβεῖν σε.“ κὰν μὲν τυγχάνης ὦν εἰ δέων,
θεοῦ πέφυκας· εἰ δὲ μὴ, ψευδὴς ἐγώ.

Versu 1. Hartung. l. c. ad 3, a, recte Μνησθεῖς pro Μνησθεῖς: neque enim ejus rei meminisse poterat Phaëthon, quam adhuc nesciebat. codex — εἶπε ΟΥΜΑ Bekker., quem per omnia hic sequitur Matth., et H. εἶφ', ὅτ' εὐνάσθη θεός. 2. liber

ΑΙΤΘΥΠΙ*) ΧΡΗΖΕΙCΕΝΙΤΕΡΑΙΓΑΡΠΟΚΑΙ^α. 3. — ΚΑΝ Μ<ΙΠΙΤΙΧΑΙΠΙΩΔ ΩΝ. Bekk. αἰτοῦ τι χρ. ἔν· πέρα γὰρ οὐ θέμις λ. σε. κὰν μὲν τυγγάνης ε... idem in margine: „ἐτητύμως?“ Herm.: τυγγ., σάφ' ἴσθ' ὅτι θ. πέφ., ceterum sequitur Bekkerum.

2, e.

Ibidem.

(Φ.) Πῶς οὖν πρόσειμι δῶμα θερμὸν Ἥλιου;

(Κλ.) Κεῖνω μελήσει σῶμα μὴ βλάπτειν τὸ σὸν, ἐπεὶ πατὴρ πέφυκεν. (Φ.) Οὐ κακῶς λέγεις.

(Κλ.) Σάφ' ἴσθι· πεύσει δ' αὐτὸς ἐν χρόνῳ τορῶς.

V. 3. ἐπεὶ. praeter necessitatem viri docti εἶπερ. Οὐ κ. λ. ita codex apud Matth. et W. H.: Οὐκ ἄλλως λέγεις. 4. iidem editores: πεύση δ' αὐτὸ τῷ χρόνῳ σαφῶς. codex ΠΕΤCΗ Δ ΑΥΤΟΥC ΧΡΟΝΩ. τορῶς verisimilius videtur forte intercidisse post χρόνῳ.

Ibid.

(Φ.) Ἄρκεϊ· πέποιθα γὰρ σε μὴ ψευδῆ λέγειν.

ἀλλ' ἔρπ' ἐς οἴκους· καὶ γὰρ οὐκ ἄλλως ἅμα
 ὄμωαι πελώσιν, αἶ πατρὸς τό τ' ὄβριμον
 σαίρουσι δῶμα, καὶ λιθοβλήτους θρόνους

5 καθ' ἡμέραν φοιβῶσι, καὶ πανιμέροις
 ὄσμαῖσι θυμιῶσιν εἰσόδους δόμων.
 οὕταν ὑπνώσω, πρὶν δὲ βασιλείου πατῆρ
 πύλας ἀμείψῃ καὶ λόγους γάμων περὶ
 λέξῃ πρὸς ἡμᾶς, Ἥλιου μολῶν δομοῦς

10 τοὺς σοὺς ἐνάξω, μῆτερ, εἰ σαφεῖς, λόγους.

V. 2. codex: — ΟΙΚΟΥCΚΑΙΠΙΑΙΑ ΔΩΑΜ^α. forte perierit, ut factum interdum scimus, particula negativa. Matth. hoc et reliquis versibus: καὶ γὰρ αἶδ' ἔξω δόμων δμ. περῶσιν, αἶ πατρὸς .. τας γάμους σαίρ. δῶμα, καὶ δόμων κειμήλια κ. ἡμ. φ., κἀπιχωρίοις ὄσμαῖσι — δόμων, ὅταν δ' ὑπνου γεραιὸς ἐκλιπὼν πατὴρ πύλας — τοὺς σοὺς ἐλέγξω, μῆτερ, εἰ ψευδεῖς λόγοι. codex autem v. 3. — 10. ΔΜΩΑΠΙCΤΩCΙΝΑ^ΕΙ ΠΑΤΡΟΥCΙΟΥΑΩΡΙΜ^ΟΙ CΑΙΡΟΥCΙΔΩΜΑΚΑΙΑ ΚΑΘ ΗΜΕΡΑΝ ΦΟΙΒΩ. ΠΑΝΧΗΜΕΡΟC ΟCΜΑΙCΙΟΥΜΑΙΕΙΝ ΟΥΤΑΝ ΥΠΝΩΙC ΠΥΛΑCΑΜΕΡΨΗΚΑΙΔΟΥ ΔΕΞΗ ΠΡΟCΗΜΑC ΗΛΙΟΥΜΕΝΩΝ ΔΟΜΟΙC ΤΟΥCΕΟΥC ΑΙΚΟΜΗΙCΡΟΙΕΑ ΦΑC ^αv v. 2. rubro colore pictum est; cujusmodi alia quaedam, a correctore allita, omisi, ne molestiam crearem typographis.

*) Hae lineae frequentes in codice reliquiae sunt litterarum, quibus reliquiis scalprum vel liquor acidus invito librario pepercit.

v. 3. *πελαῶσιν, πελάζουσιν*, verbum activum pro neutro, ut Aeschyl. Cho. 342., Soph. Phil. 622. et alias. Chorum famularum regis accedere dicit Phaëthon, nuptias suas cantu celebraturum. 7. *οὔταν*. i. e. *οὔτοι ἄν*. 10. *ἐνάξω* est verbum juris, scripturae libri similis quam *ἐλέγξω*. videtur *E* (*EN*) excidisse post *ΤΟΥΤΕΟC*. notandum *AIKCO* pro *AΞΩ*.

Chorus parodo.

3, a.

Codex Paris.

(στροφή α΄.)

.....

κατα γαν a manu correctoris.

.... α ab eadem.

.....

Μέλπει δὲ δένδρῳ κλεινὰν ἀηδῶν asynart., 2. i. h. *ἀρμονίαν ἑτερευομένην* asynart., dact. d. h. et cret. *αὐτῶν, Ἴτυν, Ἴτυν ὀδυραμένα*. dochm.

(ἀντιστρ. α΄.)

συρίγγεσσι δ' ἀφ' ἐστίας glyc.

5 *κινούσιν ποιμένας ἐλαταί* glyc. polysch.

ἐξέγρονται δ' εἰς βοτάνας sim.

ξανθᾶν πώλων συζυγίαι sim.

ἦδη δ' εἰς ἔργα κυναγοὶ στείχουσιν θηροφόνοι asynart., anap. par. et sim. catal.

παγαῖσιν τ' ἐπ' ὠκεανῷ μελιβόας κύκνος ἀχεῖ pri.

(στροφή β΄.)

10 *ἄκατοι δ' ἀνάγονται ὑπ' εἰρεσίας*, anap. d.

ἀνέμων τ' εὐαέσσιν ῥοθίοις,

ἀνὰ δ' ἴστι

codex ΔΕΝΔΡΩΝ ΚΛΕΙΝΗΝ ΔΗΛΩΝ ΑΚΜΟΝΙΑΝ
 ΙΤΟΡΕΥΟΜΕΝΑΤΘΩΝ ΙΤΙΝΙΤΥΝΝΟΔΤΟΡΑΜΑΙ ΕΥ-
 ΡΙΠΘCΔΟΕCΤΙΑΝ — ΕΛΑΙΑΙ ΕΓΡΟΝΤΑΙΔΕΙΒΟΤΑ-
 ΝΑΙ — CΤΝΖΗΤΑΙ — ΠΗΓΑΙCΤΕΠ — ΜΕΛΙΔΥΑC —
 ΑΓΕΙ ΑΚΟΝΤΟΙΔΑΝΑΓΟΝΤΑΙΤΠΕΙΡΕΗ ΑΝΕΜΟΝΤ
 (hoc rubro colore scriptum est, sed item uncialibus litteris. sic
 etiam ΡΟΘΙ.) ΕΥΑΙCΙΝΡΟΘΙΟΙC. ἀνὰ δ' ἴστι. haec desunt
 in apographo Has., neque dubium nobis est quin reliqua sint ex
 nota marginali, cum aliquis iis, quae sequuntur, *σινδῶν* etc., ad-
 scripsisset Homeri verba Il. α΄, 480. ἀνὰ δ' ἴστια λευκὰ πέτασ-
 σαν. certe ἀσύστατα sunt cum illis, nec ferenda ob tautologiam.
 Matth. M. δὲ δένδρεσι λεπτὰν ἀηδ. ἀρμ. ὀρθρευομένα γόοις
 Ἴτυν Ἴτυν πολύθηρον. σύριγγας δ' οὔριβᾶται (?) κινούσιν
 π. ἐ. ἐγρονται δ' εἰς βοτάναν — συζυγίαι. — πηγαῖς τ' ἐπ'
 ὠκεανῷ — ἀχεῖ. ἄκοντοι (Matth. nota, item Dind. et Hartung.

[Versuch einer Anordnung der Bruchstücke von des Eur. Trag. Phaëthon, Rhein. Mus. 1837, p. 573 — 590.]: ἄκατοι.) δ' ἄν. — εὐάεσιν — V. 2. ἀρμ. ἐτ. αὐτῶν, harmoniam diversam seu variata sonis, qualis est cantus luscinae. versus 4. et 5., 6. et 7., satius fuit conjungi, ne sententiae divellerentur; sed nolui irritare crabrones.

3, b.

σινδῶν δὲ προτόνων ἐπὶ μέσον πέλασε. dochm.

(ἀντιστρ. β'.)

τὰ μὲν οὖν ἑτέροισι μέριμνα μέλει, anap. d.

κοσμεῖν δ' ὑμέναιον δεσπόσυνον ἔμὲ καὶ asynart.,
anap. h. et dochm.

τὸ δίκαιον ἔλαῖ, καὶ ἕως ὕμνων. anap. d.

5 δῶμασιν γὰρ ἀνάκτων εὐαμέροισιν προσιοῦσαι asyn-
art., pher. cat. et glye. pol. h.

μολπαὶ θρασέ' ἀνύουσ' ἐπιχάρματα dochm.

εἰ δὲ τύχα τι τέκοι βαρὺ βαρεῖα, asynart., dochm. et i. h.

φόβον ἔπεμψεν ὠδαῖς. ithyph.

(ἐπιδός.)

ὀρίζει δ' ἀρχὴν τὸ φάος γάμων τελείων.

10 τὸ δὴ πόνου τε καὶ ἕργων anacr.

λησμοσύνα προσέβαν ὑμέναιον αἰεῖσαι dact. pent.

φίλον φίλων δεσποτᾶν. asynart., i. et cret.

θεὸς ἔδωκ' εὖ χρόνος, ἔκρανε λέχος ἐμοῖσιν ἀρχέ-
ταις. t. t. c.

ἔτω τελεία γάμων αἰοιδά! asynart., 2. i. h.

liber Paris. ΠΡΟΤΟΝΟΝ — ΠΕΛΑΣΣΕ' ΜΕΡΙΜΝΑΠΕΛΕΙ
(M et Π confusis, ut saepius) ΚΟΣΜΟΝΥΜΕΝΑΙΩΝΔΕ-
CΠΟΥΤΝ^{εχῶ} (haec a manu secunda. asteriscis indicatur, εχ de-
lendum esse, ut legatur ΔΕCΠΟΥΤΝΩΝ.) ΕΜΕΚΑΙΡΟΔΙ-
ΚΑΙΟΝΕΑΙΕΙ (hoc ortum puto ex ΕΛΑΙ.) ΚΑΙΡΩC ΤΜΙΝ
ΔΜΩCΙΝΓΑΙΑΝΑCΩΝ (litteris CC superscriptum rubro co-
lore κ τ) ΕΙΑΜΕΡΟΙΠΡΟCΙΟΥCΑΙ ΜΟΛΠΑΙ ΟΡΑCΕ
ΑΜΥCΕΠΙΧΑΡΜΑΤΑ ΕΙ ΔΕ ΤΥΧΑΤΗΚΙΙ ΒΑΡΥΝ
ΒΑΡΕΙΑΦΟΒΟΝΕΠΕΜΨΕΝΩ^{αιε}. ΟΡΙΖΕΙ ΑΡΧΕ ΤΟ
ΦΑΟC ΓΑΜΩΝΙ. (I in T mutatum a correctore) Δον ΤΟΛΗ
ΠΟΙΟΥΤΥ ΚΑΤ ΕΕΡΩ. ΔΗCΕΜΝΟΝΑ ΠΡΟCΕΒΑΝ ΤΜ.
— ΔΕCΠΟΥΤΑΝ ΘΕΟC ΕΔΩΚΕΙ ΧΡΟΝΟC ΕΚΡΑΝ^ε ΑΕΧ-
ΘΕC (ΔΕΧΟC: τῶ C correxit librarius mendosum E.) ΕΜΟΙ-
CΙΝΑΡΧΕΙΑΙC ΙΩ (correct. ΙΤΩ) ΤΕΛΕΙΑ ΓΑΜΩΝ ΑΙΔΑ
(correct. ΑΟΙΔΑ). Matth. — πρόγονον (H. πρότονον et πε-
λάσσει.) — πελάσει. — πέλει κοσμεῖν. (H. κῶμον δ' ὑμεναίων
δεσποσύνων — τὸ δίκ. ἄγει —) ὑμεναίῳ δὲ δεσποσύνων (?) —
τὸ δίκ. ἔαγει (?) κ. ἕως ὕμνεῖν. δμωσὶν γὰρ ἀνάδ^{στ}ων εὐά-
μεροι προσ. μ. θράσους αἰου σ' ἐπιχάρματα εἰ δὲ — βαρὺν —

ἔπεμψεν οἴκοις. (H. θράσος αὖξουσ' ἐπὶ χάσματ'· εἰ δὲ — φόβον ἔπεμψεν οἴκοις, mittere solet domibus angorem? imo pellere solet molestiam, τὸ βαρὺ, cantu. cod. Ωαι pro ΩΔΑΙC.) ὀρίζεται δὲ τὸ φάος γάμων τέλος. τὸ δὴ ποτ' εὐχαῖς ἐγὼ λισσομένα προσέβην — δεσπ. θεος εἰω κεχρονος εκρανε (sic) — ἀοιδά. H. et ejus vestigiis fere insistens Hartung., sicut omnino Dind., haec in duas strophas totidemque antistrophas et epodum distribuerunt, quod indicavi *παρενθέτως*. ceterum vide ipsorum scripta. v. 13. εὖ, τὸ εὖ. Aeschylus Suppl. 621. nostrae ed. Προμαθέως εὖ κοινόμητις ἀρχά. Sopater Athen. 119, a.

Μενδήσιός θ' ὠραῖος ἀκρόπαστος εὖ
ξανθαῖσιν ὀπτός κέφαλος ἀκτῖσιν πυρός. —
ἔκρανε — ἀρχ. asyndeton epexegeticum.

3, c.

'Ἄλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεῦσι πόλεως anapaesti.
κῆρυξ θ' ἱερὸς καὶ παῖς Φαέθων
βαίνουσι, διπλοῦν ζεύγος, ἔχειν χροῖ
στόμ' ἐν ἡσυχίᾳ.

5 περὶ γὰρ μεγάλων γνώμας δείξει
παῖς ὑμεναίοις, ὡς φησι, λεχῶν,
ζεύξει νύμφης τε λεπάδνοις.

codex — ΒΑΣΙΛΕΥΣΙΠΟΛΙΤῶ (πολιτῶν, interpretatio vocis genuinae πόλεως.) — ΚΑΙΠΙΣΦΑΕΘΩΝ ΒΑΙΝΟΥΣΙΝ ΤΤ (corr. ΔΙ) ΠΛΟΥΝ — ΠΑΙΔΤΜΕΝΑΙΟΙCΩCΦΗCΙΑΕΙΩΝ — ΝΥΜΦΗCΔΕ (corr. ΤΕ) ΔΕΠΑΛΝΟΙC. Matth. — βασιλεὺς (?) πρὸ δόμων (?) — τριπλοῦν (?) ζ. — παιδ' ὑμ., ὡς φ., λέγων (frustra corrector θέλων) — νύμφης τε — ζεύξει, περὶ ζ. ordo: δείξει γὰρ παῖς, ὡς φησι, γνώμας περὶ ὑμεν. μεγάλων λεχῶν, ζεύξει τε λεπ. νύμφης.

Praeco.

4.

Ὠκεανοῦ πεδίων οἰκήτορες, εὐφραμεῖτ', ὦ, hexam.
dactyl.

σκιροπόδαι τε δόμων ἀπαείρατε! ὦ ἴτε, λαοί!
κηρύσσω δ' ὄσιαν βασιλέων, ἂν ἄϊον, αὐδάν,
εὐτεκνίαν τε γάμοις, ὦν ἐξοδίας ἐνεχ' ἦκον,

5 παιδὸς πατρός τε τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ λέχη iambs sen.
κροῦναι θελότων. ἀλλ' ἀκὴν ἔστω λεώς.

codex — ΕΥΦΑΜΕΙΤΩ CΚΙΩΠΟΙ ΤΕ ΔΟΜΩΝ ΑΠΑΕΙΡΑ (correct. Ρε) Ι° ΩΙ (corr. Τ) ΛΑΟΙ — ΒΑΣΙΛΗΙΟΝ ΑΤΙΩΔ ΑΥΔΑΝ — ΓΑΜΟΔ (Δ littera transversā et asterisco subscripto notatum est) ΩΝ ΕΞΟΔΟC ΑΔ ΕΝΝΕΧ' ΗΔ (corr. Ξ) ΕΙ —

ΠΑΤΡΟΣΤΕΠΙΔΕΝΗΜΕΡΑΙΑ *εξη* — **ΑΛΛΑΤΗΔ** (τῷ **ΤΗΔ** corrector superscripsit **σῖγ'**, sed **K** et **T** saepius confusa sunt, quae origo mendae.) **ΕCΤΩ** *Ααβ*. Matth. — **εὐφραμεῖτ'** — **ὦ**, **ἐκτό-πιοί τε δόμ.** — **βασιλιον αυτωδαυδαν** — **ῶν ἔξοδος ἄδ' ἔνεχ'** ἦκει — **ἀλλὰ τηδ' ἔστω λ.**

Verbo **κρᾶναι** praescriptum in codice *Μεροψ*, et ad dextram sub hoc versu, spatio relicto:

— — **ΕΙΓΑΡΕΥΔΕΓΩ**,

i. e. *Εἰ γὰρ εὖ λέγω*, vel potius *Εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ*, quae dixisse videtur *Μεροψ*, incertum qua sententia. certe ad haec spectat nota illa personae.

Ex narratione Nuntii de casu Phaëthontis.

5.

Πυρὸς δ' ἔριυνὺς ἐν νεκρῷ στήριζετ' οὖν
ζῶσ', εἴτ' ἀνιείσ' ἀτμὸν οἶον ἐξ ἰπνοῦ.

MS. ΠΥΡΟΣΘΕΡΙΝΥCΕΝΝΕΚΡΟΙCΘΕΡΗΙΟΝ ΖΩCΑΠΙΑΝ
(hoc prius *H* scripserat librarius) **HICI ATMON EIEΞ** (hoc transversa linea notatum est, tanquam expungendum) **ΩΝ**
Matth.

πυρος Θερινυς ἐν νεκροῖς θερηνηαι
ζῶσα ηδ ἀνίησι ἀτμὸν εμφανη (?)

H. et *Dind.*: **Πυροῦσς' Ἐριυνὺς ἐν ν. θερήϊον ζῶσ' ἦδ' ἀνίησ'**
ἀτμὸν εμφανῆ, in quibus *θερήϊον* pro *θήρειον* abhorret a sermone iambicorum. tum repudiandum *νεκροῖς*, siquidem unus hic dicitur mortuus, nec ferendus pluralis propter ambiguum. abiit **ΝΕΚΡΩΙ** in **ΝΕΚΡΟΙ**, *C* autem ad sequens vocabulum pertinet, scripsitque, opinor, librarius indoctus, similia permiscens, ut solet, **ΘΘΕ** pro **CΤΗ**. **ἔριυνὺς** figurate dictum est pro pernicie. *Aeschylus* *Sept. ad Th.* 70. **ἀρά τ' ἔριυνὺς**, ubi schol. **ἔριυνὺς**: **φθοροποιή** (**φθοροποιός**). *Soph. Antig.* 567. nostrae ed.: **λόγου τ' ἄνοια, κ. φρενῶν ἔριυνὺς**. ipse *E. Or.* 1348. — **ῥμμα** — **δυσελένας ξεστῶν περγάμων Ἀπολλωνίων ἔριυνύν**. si divinavimus, ignis furorem ex corpore Phaëthontis emicuisse ait vigentem, dein emisisse fumum, velut ex fornace.

6.

Clymenes oratio Phaëthontis cadavere conspecto.

Ἀπωλόμην! Οὐκ οἴσετ' εἰς δόμους νέκυν;
τί δ', εἰ πόσις μὲν νῶν ἔπεισ', ὅς αλόλα
λιαν ἀυτεῖ, παρθένων ἠγοῦμενος;

liber: **ΑΠΟΔΟΜΗΝ ΟΥΚ ΟΙCΕΙCΙΕ ΔΟΜΟΥ . . . ΤΙΘΕΙC**
ΠΟCΙC ΜΕΝΟΝ . . . ΑΙΟΑΙΑΙΑΝ ΑΥΤΕΙΠΑΡΘΕΝΟΝ . . .
mire Matth.: — **νέκυν;**

* **ποσις ποσις μολπαισίον (?) γαμηλίους**
μολπαῖς ἀυτεῖ παρθένοισ ἠγ.

„Notabile est,“ inquit, „patrem ipsum, vel qui patris certe vices gerit, hymenaeum canere et chorum puellarum ducere.“ Danaus apud Aeschylum Danaïdibus, p. 24. nostrae ed.

Κᾶπειτα δ' εἶσι λαμπρὸν ἡλίου φάος,
ἕως ἐγείρω πνευμενεῖς τοὺς νυμφίους
νόμοισι θ' ἔλγων σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

quod W. annotavit appendice scripti Hartungiani. matres quidem in nuptiis liberorum occupatas fuisse, nemo ignorat. v. Phoeniss. 311. nostrae ed.

Eodem pertinent fragm. 7. et 8.

7.

Matth.

„οἰθασσεουσουμολγον ἐξομόρξετε,
εἴ πού τις ἐστὶν αἵματος χαμαὶ πεσών;
ΕΠΕΙΠΕΤΕ Αἰαλλμωδες κρύψω δέ νιν
ξιστοῖσι (?) θαλάμοις, ἐνθ' ἐμῶ κείται πόσει
χρυσὸς, μόνη δὲ κληῖθρα ἐγὼ σφραγίζομαι.

hinc Herm.

οὐ θᾶσσον; οὐκ ἄμολγον ἐξ.,

ἐπείγετ', εἶα, δμῶδες. κρύψω —
ξιστοῖσι —

— κληῖθρ' ἐγὼ σ.

„„*Ἀμολγος*, quidquid turbidum est, significat;“ inquit Herm.; de quo mihi non constat. vid. Buttman. Lexilog. II. p. 43. seqq.“ Ponendum censeo ἄμοργον sensu tropico; quare additum est αἵματος. v. Schneider. lex. gr. v. ἄμοργός. ρ et λ non semel confusa, et hic quidem similitudo vocabulorum fraudi fuerit librario. praeterea malim οὐ θᾶσσον οὐν ἄμοργον ἐξ. Haseanum apographum nihil praeter initium horum ostendit ΟΙΩ.

8.

Matth.

ᾧ καλλιφεγγὲς ἦλιε, ὣς μ' ἀπώλεσας
καὶ τόνδε. ἀπόλλων δ' ἐν βροτοῖς ὀρθὸς καλῆ,
ὅστις τὰ σιγῶντ' ὀνόματ' οἶδε δαιμόνων.

liber Paris. haec tantum habet

ΩΚΑΛΛΙΩ

ΚΑΙΡΟΝ

ΟCΜΕΤΑCΠΩΝΤΑ

ex quibus non spreverim elegantius dicta ὅς μὲν versu 3. bene H. — καὶ τόνδ'· Ἀπόλλω δ' ἐν β. σ' ὀρθῶς καλεῖ etc. τὰ σιγῶντα, τὰ σιγώμενα, tacita vulgo nomina deorum, nec nisi mystis cognita. Jul. Firmicus Astrol. I. 7.: „Cum ignotis (imo „ignaris.“) hominibus Orpheus sacrorum ceremonias aperiret, nihil

aliud ab iis, quos initiabat, in primo vestibulo nisi jurisjurandi necessitatem [et] cum terribili quadam auctoritate [religionis] exegit, ne profanis auribus inventae ac compositae religionis secreta prodirentur.“ cf. Wegscheideri librum, a. 1805. editum, de Graecorum mysteriis. Annotavit Matth., versus 1. et 2. afferri a Macrobio Sat. I, 17. et scholiaste Euripidis Or. 1373. Macrobius: „Alii (Solem) cognominatum Apollinem putant ὡς ἀπολλύντα τὰ ζῶα: exanimat enim et perimit animantes, cum pestem intemperie caloris immittit, ut E. in Phaëthonte Ὡ χρυσοφεγγές Ἥλι', ὡς μ' ἀπώλεσας, Ὅθεν σ' Ἀπόλλων' ἐμφανῶς κλήξει βροτός. schol. (mendose): Ὡ καλλ. Ἴλιον, ὡς μ' ἀπ. Καὶ τοῦδ' Ἀπόλλων οὕτως εἰ κλήξει βροτοῖς. — „Apollinis cum Sole confusi hoc antiquissimum exemplum est, atque adeo, ni fallor, apud antiquos scriptores, i. e. eos, qui ante Alexandri M. tempora vixerunt, unicum.“ Matth.

9.

Plut. Sympos. IV, 2., p. 665, c, de non tangendis nec rite sepeliendis iis, qui fulmine tacti exspirassent. Πολλοὶ γὰρ οὐτε καλοῦσιν (αὐτοὺς), οὐτε κατορύττουσιν, ἀλλ' ἐῷσι περιφράξαντες, ὥστε ὁρᾶσθαι τοὺς νεκροὺς ἀσήπτους αἰεὶ, τὴν Εὐριπίδου Κλυμένην ἐλέγχοντες ἐπὶ τοῦ Φαέθοντος εἰποῦσαν

— — Φίλος δέ μοι
ἄλουτος ἐν φάραγγι σήπεται νέκυς.

Ita haec legenda sunt opinor, nec propaganda librorum menda ἀλλ' οὗτος, quae Musgrav. correxit, φάραγγι σήπεται. futurum esse ait, ut cari filii corpus illotum in rupe sive antro aliquo putrescat, splendido monumento privatum. v. interpretes ad Eurip. Suppl. 907. (934.) — 913.

10.

Idem Consol. ad uxorem, p. 608, d, e. Ἀλλὰ δέδια πάλιν μὴ συνεκβάλωμεν τῷ λυποῦντι (?) τὴν μνήμην, ὥσπερ ἡ Κλυμένη λέγουσα

— Μισῶ (δὲ τοῦδ') εὐάγκαλον
τόξον, κρανείας, γυμνάσιά δ', ὡς οἴχεται.

τῷ λυποῦντι. dubito, quid hoc sibi velit. intelligerem τῷ λιπόντι, „ei, qui nos deseruit,“ mortuo, vel absentī. λιπόντι per se dictum fuerit, ut Hel. 1098. nostrae ed. 1098. οὐποτ' ἔρις λείψει κατ' ἀνθρώπων πόλεις etc. Euripidis priore versu recepi commodum Heathii supplementum. altero codd. vitiose — γυμνάσια δ' οἴχεται. scripsi οἴχεται pro ὄχεται, sed etiam hoc facile admitto. v. Matth. gramm. §. 168. 1. ed.

Chorus, hymenaeum canens, morte Phaëthontis adhuc celata.

11.

Liber Paris. apud Matth.

ΤΜΗΝ ΤΜΗΝ
 ΤΑΝ ΔΙΟΣ ΟΥΡΑΝΙΑΝ ΑΪΔΟΜΕΝ
 ΤΑΝ ΕΡΩΤΩΝ ΠΟΙΝΙΑΝ ΤΑΝ ΠΑΙΦΡΝ (P et N
 litterae in unam conflatae sunt. additum signum
 breviatae vocis.)
 ΓΑΜΗΛΙΟΝ ΑΦΡΟΔΙΤΑ
 ΠΟΤΝΙΑ ΕΟΙΤΑ ΔΕΓΩΝ ΤΜΦΙΑ^{αφ}
 ΚΥΠΡΙΕCCIN ΚΑΛΛΙCΤΑ
 ΤΩΤΕ ΝΕΟΖΥΓΙCΤΩ
 ΙΤΩ ΔΩΤΟΝ ΕΛΙΑΙΟ ΕΡΙΑΤΩΝ
 CΩΝ ΓΑΜΩΝ ΤΕ ΝΕΑΝ
 ΔΙΟΝ ΤΣΟΝ
 ΤΑC ΔΕ ΠΟ ΑΕΩCΙΑ .. ΗΝ ΤΜΦΕ ΤΕ Ια
 ΑCΤΕΡΩ ΙΟΙΩ ΟΜΟΙCΙ ΧΡΥCΕΙΗΝ
 ΑΡΧΕΟΝ ΦΙΛΟΝ ΑΦΡΟΔΙΤΑ
 Ω ΜΑΚΑΡ
 ΟCΘΕ ΑΝΘΗ ΔΕΥΕΙC
 ΔΑΙΜΟΝΟC ΑΘΑΝΑΤΟΙC
 ΓΑΜΕΡΟC ΔΙΑ ΠΕΤΡΟΝ ΑΓΑΙΑΝ
 ΘΝΑΤΟC ΤΜΝΗCΩΝ.

Hoc nos usi solo apographo (Haseanum dico apud Matth.) carmen
 haud ignobile ita restituere conati sumus.

Ῥμῆν, Ῥμῆν, i.

τὰν Διὸς οὐρανίαν αἰδομεν, asynart., dact. d. h. et i.

τὰν ἐρώτων πότνιαν, troch. d. cat.

τὰν παρθένοις γαμήλιον Ἀφροδίταν. asynart., i. h. et
 chor. d. cat.

5 πότνια, σοὶ τὰδ' ἐγὼ νυμφεῖ' ἐφῶ, sim. versui 2.

Κύπρι, θεῶν καλλίστα, dact. tr.

τῷ τε νεόζυγι σὼ πάλω, dact. tr. h.

τόν τε Λυαῖον ἐρήρον αὖω, asynart., dochm. et i. h.

σῶν γάμων ταμίαν Διόνυσον. Aeol. tetr.

10 τᾶς δὴ πόλεως ἰᾶ ἤδη anap. paroem.

νυμφεύετ', ἀστέρ' οἷον δόμοισι χρύσειον, gall.

ἀρχηγόν, φίλον Ἀφροδίτα! glyc. h.

ὦ μάκαρ, ὅσ τε θεῶν κηδεύεις, dact. t.

δαίμονος ἀθανάτου σὺ dact. tr.

15 γαμβρὸς δι' ἀπίρονα γαῖαν anap. paroem.

θνατὸς ὑμνήσῃ! cret. d. catal.

horum versuum 4. Bekker.: ταν παρθενο . . . ἀφροδίταν.

5. πότνια σοὶ τὰδ' ἐγὼ νυμφιας . . . 6. Κ. θεῶν. 7. 8. πάλω

τόν ἐν αἰθέρι κρύπτει i. (?) 9. ἀγὸν μέγαν pro Διόνυσον.

10. τῆσδε πόλ. βασιλῆ' νυμφεύεται. 11. ἀστερωτοῖσι δόμοισι

χρυσέων. 13. ω μακαρων βασιλευς μειζωνστολβος (litteris
ωνσ et ultima in ολβος linea subducta notatis) — τηλευσεις.
14. και μόνος ἀθανάτων. 16. ὑμνήσεται.

H. v. 5. νυμφεῖ ὄφειλω. 7. μονόζυγι. 8. πάλω, τὸν ἐν
αἰθέρι κρύπτεις. 9 — 12.

σῶν γάμων γένναν·

ἃ τὸν μέγαν

τᾶσδε πόλ. βασιλῆ νυμφεύετε,

ἀστερωποῖσιν δόμοισι χρυσέοις

ἀρχὸν, φίλον Ἀφ.

ὦ μάκαρ, ὦ βασιλέως μείζων ἔτ' ὄλβον (hoc vide-
tur sphalma pro ὄλβου),

ὃς θεὰν κηδεύσεις,

καὶ μόνος ἀθανάτοις

γαμβρὸς etc.

quorum quae Bekker. suppeditavit, ea permirum est acies effugisse
Haseorum. (adjuvat enim affinem in describendo codice clarissimus
Haseus, bibliothecae Parisiensi regiae praefectus.) insunt autem in
illis, quae vix probes, ὄφειλω, μονόζυγι, ἀστερωποῖσι — χρυ-
σέοις, quippe vel arbitraria, vel inflata et ταυτολόγα, pace viro-
rum doctissimorum dixerim, tum μόνος et ἀθανάτοις. Etiam no-
bis hic illic excusanda est dubia codicis scriptura, velut v. 5. *εφα*,
8. *EPIA*, 10. *IA*. quod dedimus, *εφω*, ab *ἐπιέναι*, sensu fu-
turi accipiendum est, quam vim saepe habent conjunctivi, ut sit
„tradam (tibi hanc sponsam).“ vocabulo *νεόζυγι*, „recens ju-
gato,“ fortasse Amoris et Psyches nuptiae significantur. 9. Bac-
chus non inepte promus nuptiarum appellatur, quippe amicus atque
armiger amorum. Terent. Eun. IV, 5, 6.: Sine Cerere et Libero
friget Venus. 11. *ἀστ.* — *χρύσειον*. Iliad. ζ', 401. *Ἐκτορίδην —*
ἀλλγκιον ἀστέρι καλῶ. et χ', 26. de Achille *παμφαίνουθ' ὥστ'*
ἀστέρ'. Horat. Epod. 17, 40.: Tu pudica, tu proba, Perambulabis
astra, sidus aureum etc.

Merops ad ministrum.

12.

Χώρει σὺ, καὶ τάσδ' εἰς δόμους ἄγων κόρας

γυναῖκ' ἄνωχθι πᾶσι τοῖς κατὰ στόμα

θεοῖς χορευῆσαι κανκνυμωσασθαι ἅ μοι

σεμνοῖσιν ὑμεναίοισιν, ἐστίας θ' ἔδος,

5 ἀφ' ἧς τι σάφρων πασαν . αρχετ.

εὐχὰς π.

codex Paris. *ΧΩΡΕΙΤΚΑΙΤΑΟΑΕΙC ΘΟΜΟΔ* (correct. *A*)
ΙΩΝ Αο Ιαν ΓΤΝΑΙΚΑΝΟΧΘΗΙΑΤΤΩCΚΑΙΔΕΙ . . . ΘΕΟΙC
ΧΟΡΕΥΤΑΙΚΑΝΙCΤΝΩCΑΘ . . . CΕΜΝΟΙCΙΝΤΜΕΝΑΙ-
ΟΙCΙΙΤΗCΕΜΑCΘοδου ΑΦΗCΤΙCΩΦ . . . in quibus haec re-
perire mihi videor:

Χώρει — —

γυναῖκ' ἄνωχθ' ἅπασιν, ὡς καὶ δειέλος,
θεοῖς χορ., ἀντισυμφωνεῖν ἔμοι
σεμνοῖσιν ὑμ., Ἐστίαν τε δεῖ

5 ἀφῆσιν εὐφράναι τε, πᾶσ' ἀρχηγέτιν,
εὐχαῖς τε.

V. 2. ὡς καὶ δειέλος, „quoniam vesperascit.“ tempus nuptiale. Catullus 62.: „Vesper adest, juvenes: consurgite. — Jam veniet virgo; jam dicetur hymenaeus.“ hoc satis aperte monstrat apographum Haseanum: quo magis miror ista τοῖς κατὰ στόμα, quibus etiam Matth. offensus: „Verba οἱ κατὰ στόμα θεοῖ,“ inquit, „nihil aliud significare posse videntur nisi deos adversos seu faciem saltantibus obvertentes, ut Rhés. 406. (385.) Θορηκῶν ἀρίστοις ἔμπροσθεν κατὰ στόμα. — at per se patet, a versis diis nec preces fieri, nec saltari.“ ἀντισυμφωνεῖν, respondere concentu (intus) Meropi ante fores stanti cum reliquo comitatu nuptiali. librarius, ut rudis fuit ac negligens, ANICTN scripsit pro ANTIΣΤΗΜ, et graviore lapsu ΩC pro ΦΩ, ΑΘ pro ΝΕ (ΙΝ). ἔμοι firmatur scriptura Bekkeri. ἀφῆσιν, ignibus incensis in foco. Laborantibus versibus 3. 5. et 6. H. subvenire studuit scribendo θ. χ. καὶ κυκλώσασθαι δόμους — ἀφ' ἧς τὸ σῶφρον πᾶς ἀν' ἀρχεσθαι θέλοι εὐχὰς π(οιεῖσθαι).

Annotavit Has., post haec alteram paginae, quam vocant, columnam deesse in MS. Parisiensi.

13.

Fragm. Paris. IV. fol. 163. recto.

(Merops, ni fallor, Chorum progredi jubens e regia ad templum deae, fortasse Junonis, nuptiarum praesidis:

Θεᾶς προσελθεῖν τέμενος ἐξ ἑμῶν δόμων.

Θεράπων (accurrens ex aedibus).

ὦ πάτερ, ἐπέστρεψ' ἐκ δόμων ταχὺν πόδα·
οὐ γὰρ σὺ σῶξῃ σεμνὰ θησαυρίσματα
χρυσοῦ, δι' ἀρθμῶν εἰσι πετρήρους πύλης
καπνοῦ μέλαινα λιγνὺς ἔνδοθεν ποθεῖν.

5 προσθεῖς πρόσωπον φλόγα μὲν οὐχ ὄρω πυρὸς,
γέμοντα δ' οἶκον μέλανος ἔνδον αἰθαλοῦ.
ἀλλ' ἔλθ' ἐς οἶκον, μή τιν' Ἥφαιστος χόλον
δόμοις ἐπεισφρεῖς μέλαθρα συμφλέξῃ πυρὶ
ἐν τοῖσι πλουσίοισι Φαέθοντος γάμοις.

codex ΘΕΑΣΠΡΟCEΔOINTEMENOCCECEMΩΝΔO

ΘΕραπ. (hoc rubro colore) Ω ΠΑΤΕΡ (his superscriptum rubro colore — Δεσποτα) ΕCΤΡΕΦΑΕΚ —

ΟΥΓΑΡΟΥΤΩΣΗ ΣΕΜΝΑΙΗΡΑΥΣΜΕΝΑ ΧΡΥ-
 ΣΟΥ ΔΙ ΑΡΕΙΩΝΕΥΑΜΕΤΡΕΙΣ ΠΥΛΗΣ ΚΑΤΑΙ-
 ΝΟΥ ΜΕΛΑΙΝΑ ΗΩΣΕΝΑΘΘΕΝ

ΠΡΟΣΘΕΙΣΕΙΣ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΦΛΟΓΑΜΕΝΟ
 ΠΥΡΟΣ

ΓΕΜΟΝΤΑ ΔΟΙΛΟΝ ΜΕΛΑΝΟΕΝΑΘΝΑΙΘΙΠΟΥ
 ΑΛΛΕΣΘΕΣΟΙΚΟΝ ΜΗΤΙΝΗ ΦΑΙΕΝΟΕ

— ΜΕΛΑΘΡΑΥΜΙ ΔΟΞΗΝΗΙ

ΕΝΤΟΙΣΙΝ ΠΑΙΣΙΟΙΣΙΝ ΦΑΕΘΟΝΤΟ ΤΑ ΦΙ.

V. 1. ὦ πάτερ. hoc nomine juvenes appellare solent seniores: v. Odyss. ἦ, 28, 48. etc. glossema est ὦ δέσποτα. 2. Hermanum secuti sumus (nam Bekker.: συγαρ συζωσης εμναθηραυσιτα): item 6., nisi quod scripsimus ποθεν pro καπνοῦ, quo versum supplevit vir doctissimus, cum illud haustum videretur a vicinis — δοθέν. 3. Bekker. χρ. δι' ἄρουων ἐξαμείβεται πύλης, sed libri scripturam qui examinat, facile nobis assentietur. praesertim ΜΕΤΡΕΙΣ vix aliud esse potest quam πετρορους, π in μ mutato, ut saepius, et simili omisso. Soph. Philoct. 1180. nostrae ed.: "Ἐξελθ', ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας. 6. Bekker. γ. δ' ο. μ. ἔνδοθεν καπνοῦ, codex autem clare indicat, opinor, id, quod excudi jussimus. proximo v. idem editor dure, neque ex codice: ἀλλ' ἔσιθ' ἐς οκον. denique 10. quod habet ἠδίστοισιν, ut congruat his rebus, certe discrepat a ΠΑΙΣΙΟΙΣ, cui persimile artissimumque sententiae πλουσίους.

Ex eodem colloquio Meropis cum servo.

14.

Μερ. Πῶς φῆς; ὄρα μὴ θυμάτων πυρουμένων
 κατ' οἶκον ἀτμόν κείσ' ἀποσταλέντ' ἔχης.

Θερ. Ἄπαντα, πάτερ, ἠθροῦσα καντώπησ' ὀδοῦ.

Μερ. Οἶδεν δ' ἐμὴ τάδ' ἢ οὐκ ἐπίσταται δάμαρ;

5 Θερ. Ουηπολοῦσα θεοῖς ἐκεῖσ' ἔχει φρένας.

Μερ. Ἄλλ' εἴμ', ἐπεὶ τοι καὶ φιλεῖ τὰ τοιάδε
 ληφθέντα φάυλως ἐς μέγαν χειμῶν' ἄγειν.
 σὺ δ', ὡς πάρος, δέσποινα, Δήμητρος κόρη,
 Ἥφαιστέ τ', ἔστε πρηνεμενεῖς δόμοις ἐμοῖς!

V. 2. codex ΑΠΟΣΤΑΛΕΝΗχοῦ. Bekker. ἀπ' ἴδης. sed verius videtur ἔχης, et sensu latissimo Graeci dicunt ἔχειν τι, ut h. l. ἔχης idem propemodum sit ac λέγης. 3. liber ΑΠΑΝΤΑΤΑΠΑΙΘΡΗΣΕΚΑΝΠΩΤΟΥΣΟΔΟΙ, in quibus ΤΑ temere repetitum arbitror, ΠΑΙΘΡ autem mendose scriptum pro ΠΑΤΕΡ, quae deinde menda omittendi ΑΘΡ ansam praebuerit. ἀντώπησα et litterarum ductibus antiquis satis simile est et tutum auctoritate Clementis Alex. et aliorum. 3. Bekker.: ἄπαντα ταῦτ' (!) ἠθροῦσε κἀνπωτουσεχει. H.: ἄπ. ταῦτ' ἀθροῦ τ', ἀκαπνωτοῖ δ' ὀδοῖ.

ὁδῶ, in via, dum exeo. Bacch. 68. τίς ὁδῶ; τίς μελάθροισ; 4. cod. ΕΠΙΣΤΑΙΛΑΜΑΙ, item neglecto simili et Δ scripto pro Δ. 6. idem ΑΛΛΕΙΜΕΝΕΠΟΙ ΚΑΙΦΙΛΗ (huic superscriptum ε rubro colore) ΑΙΟΙΑΔΕ, in quibus facile quisque librarii hallucinationes animadvertat. 7. Boissonadei emendationem accepimus verisimillimam. cod. — ΕΣΜΕΓΑ ΧΕΙΜΩΝΑΔΙ, quae sic reliquit Bekker. (ἐς μέγα χειμῶνα δι.). 8. cod. ΣΤΔΩΠΤΡΟC ΔΕΣΠΟΙΝΑ, quae mireris placuisse viris doctis. Matth.: „Proserpina hoc uno loco, quod sciam, πυρός δέσποινα vocatur.“ At ne hic quidem, sed Α et Τ permiscuerunt scribae, ut alias non ita raro: v. Lycophr. ed. Bachmann. indice graecitatis, p. 605. funesta Merops auguratus e nuntio servi invocat Proserpinam, vitae ac mortis potentem, et Vulcanum, ne incendio regia conflagret. 9. male titubans librarius ΗΦΑΙΣΤΕΙΠΡΕΠΕΤΜΕΡΕΙC ΔΟΜΘΙΕΜοΙc, in quibus tamen manifestum est πρενμενεῖς, nec probanda Bekkeri scriptura ἦφαιστέ τ' εἴητ' εὐμενεῖς δ. ε.

Chori lamentatio, re comperta e regia excurrentis.

15.

Τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα, anacr.

ποῖ πόδα πτερόεντα καταστάσω; τίν' αἰθέρος ἢ γᾶς
asynart., aeol. t. et pherecr.

ὑπὸ κεῦθος ἄφαντον ἐξαμανρώσω; asynart., anap.
hyp. et cret. d. cat.

ἰὼ μοί, μοι, spond.

5 καταφανήσεται βασιλεια τάλαινα, asynart., dochm. et
anap. hyp.

παῖς τ' ἔσω, κρυφαῖος νέκυσ, asynart., t. et iamb.

ὀτοτοτοῖ, κεραύνιοι τ' ἐκ Διὸς dochmiaci.

πυρίβολοι πλαγαί, λέχεά θ' Ἄλλου!

ὦ δυστάλαινα τῶν ἀμετρήτων κακῶν i. senar.

10 Ὠκεανοῦ κόρα, dochm.

πατρός, ἴθι, πρόσπεσε γόνυ λιταῖς, σφαγὰς, dochmiaci.

σφαγὰς οἰκτρὰς, ἀρκέσαι σᾶς δειρᾶς!

V. 2. librarius Paris. ΤΙΝΑΘΟΡΗΓΑC, non observato signo omissae syllabae finalis, vel hausto fortasse OC ab OP, male scripto illo pro EP*): neque enim dixisse putandus est E. τίν' αἰθέρα, quod tamen retinuerunt editores. 3. H. et Matth. ἐξαμανρωθῶ; sed Matth.: „Servare malim ἐξαμανρώσω, ut hoc etiam ad πόδα referatur.“ quae neque nobis displicet ratio. 9. friget inter lyrica metra iambicus senarius, vereorque ne Tragicus usurpaverit versum alcaicum ὦ δ. τῶν ἀμέτρων κ., vel potius asynar-

*) Cogitanda tironibus vetus forma E litterae uncialis, scil. semicirculus, cui linea intus medio immissa est rectis angulis, ut facile confundatur cum litteris Θ, O et C (Σ).

tetum e penthemimeri iamb. et dochmio compositum ᾧ *δυστάλαιν' ἀμετροῦτων κακῶν*. 12. Boissonadei correctio. cod. *ΟΙΚΤΡΑΙ ΑΡΚΕΑΙΣ ΑΣΑΕΙΡΑς*.

Merops ejulans, respondente Choro.

16.

Ἰὼ μοι, μοι!

Chor. Ἠκούσατ' ἀρχὰς δεσπότου στεναγμάτων;

Mer. Ἰὼ τέκνον!

Chor. Καλεῖ τὸν οὐ κλύοντα δυστυχή γόνον.

..... ὀμμάτων ὄρα ἄν σαφῆ.

ultima potest ut sic habuerint in autographo ἔστιν δὲ πάντ' ἀπ' ὀμμ. (i. e. ὀμμάσιν) ὁ σ.

Oceani verba, qui advenit cum narratum iter audax nepotis, comitante patre, quod iter ille, si quis alius, conspiciere et admonitiones anxii Solis exaudire potuit, tum consolatum filiam Clymenen et placatum Meropem, si forte saevire in adulteram constituerit.

17.

Clemens Alex. Paedag. III, 2. p. 222. Sylb.

Μὴ θίγῃς ἡνιῶν, παιδίων, ἄπειρος ᾶν, cret. t.

μηδὲ τὸν δίφρον ἀναβῆς ἐλᾶν μὴ μαθῶν!

ll. versu 2. μηδὲ ἀναβῆς τὸν δ. ἐλαύνειν μὴ μ., in quibus ἐλαύνειν interpretatio est formae lectioris et aptae cretico. affectum vehementem Solis E. expressit metro lyrico, quo non agnito mire turbarunt viri docti, exsculpere conati iambos senarios. est autem haec Solis oratio ad Phaëthontem, deterrentis eum ab itinere periculoso.

18.

Longinus De sublim. 15. Τῷ γοῦν Φαέθοντι παραδιδούς τὰς ἡνίας ὁ Ἥλιος

„Ἐλα δὲ μήτε Λιβυκὸν αἰθέρ' ἐμβαλῶν·
κρούσιν γὰρ ὑγρὰν οὐκ ἔχων ἀψίδα σὴν
κάτω διήσει,“

φησίν· εἶθ' ἐξῆς

„Ἴει δ' ἐφ' ἐπὶ Πλειάδων ἔχων δρόμον.“
Τοσαῦτ' ἀκούσας εἶτ' ἔμαρψεν ἡνίας,
κρούσας δὲ πλευρὰ πτεροφόρων ὀχημάτων
μεθῆκεν· αἱ δ' ἔπιταντ' ἐπ' αἰθέρος πτύχας·

5 πατήρ δ' ὀπισθ' ἐν νῶτα σειραίου βεβῶς
ἵππευε, παῖδα νουθετῶν „Ἐκεῖσ' ἔλα!

τῆ" ῥα στρέφ' ἄρμα, τῆ δὲ“

Ἄρ' οὐκ ἂν εἴποις, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ γράφοντος συνεπιβαίνει τοῦ ἄρματος, καὶ συνκινδυνεύουσα τοῖς ἵπποις συνεπτέρωται;

οὐ γὰρ ἄν, εἰ μὴ τοῖς οὐρανίοις ἐκείνοις ἔργοις ἰσοδρομουσα
ἐφέρετο, τοιαῦτ' ἄν ποτ' ἐφαντάσθη.

V. 4. αἴ δέ. αἴ ἵπποι. femininum genus in hoc nomine usurpavit E., ut Homerus II. β', 763. "Ἴπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο, Τὰς Εὐμηλος ἔλαννε — "Αμφω θηλείας etc. ubi Koeppen. annotavit, equas agiliores esse quam mares equos. 5. II. inepte et soloece πατ. δ' ὀπισθε νῶτα σ. β. imo ἐν νῶτα σ. βεβῶς, i. e. ἐμβεβῶς ν. σ. equo funali Sol invectus comitatur filium praefestinantem. recte enim σειραίου pro σειρίου Rutgers. Var. Lect. I, 10. p. 47., Grot., Heath., Musgr. „Σειρίου cum Salmasio Exercit. Plin. p. 630, b, defendit Toup. (vertens) Pater autem pone, dorso canis sideris invectus, equitabat: singulis enim sideribus suos equos fuisse. (?) Quasi vero Sirius comitetur Solis currum, ut hic pater filium! — “

19.

Plut. De def. orac., t. II. p. 416, d, e. Ἡ δὲ φύσις αἰσθητὰς εἰκόνας ἐξέθηκε κ. ὁμοιότητας ὀρωμένας, θεῶν μὲν ἥλιον κ. ἄστρα, θνητῶν δὲ σέλα, κ. κομήτας, κ. διάττοντας, ὡς E. εἴκασεν ἐν οἷς εἶπεν

Ὁ δ' ἄρτι θάλλων σῶμα, διοπετῆς ὄπως
ἀστῆρ, ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφείς ἐς αἰθέρα.

haec ex Phaëthonte tragoedia petita esse suboluit Ravio et Welckero, qui quidem conjecturam adjuvari dicit Nasonis imitatione Met. II, 319.

At Phaëthon rutilos flamma populante capillos
Volvitur in praeceps, longoque per aëra tractu
Fertur, ut interdum de coelo stella sereno,
Etsi non cecidit, potuit cecidisse videri.

Hoc viso Sol videtur dixisse illa, quae ex hoc dramate attulit Athen. XI, p. 503, d.

20.

— Ψυκτήρια

δένδρα φίλαις νιν ὀλέναισι δέξεται

II. — φίλαισιν ὀλ. δ. Valck. ad Hippol. 199. praeter necessitatem poni jussit δένδρα. ceterum populi arbores dicuntur: v. fr. 23.

Ad epilogum, quem vix alius agere potuit quam Sol, haec videntur referenda esse

21.

Stob. 41. p. 239.

Ἐν τοῖσι μωροῖς τοῦτ' ἐγὼ κρίνω βροτῶν,
ὅστις πατήρ ὦν παισὶ μὴ φρονοῦσιν εὖ,
ἢ καὶ πολίταις, παραδίδωσ' ἐξουσίαν.

cf. ann. ad proximum fr.

22.

Theon schol. in Arati Phaenom. 169. *Οὐκ ἀνωνύμως, φησὶ, φέρονται αἱ Ἰάδες ἐν τῷ μετώπῳ τοῦ ταύρου. Θαλῆς μὲν οὖν δύο αὐτὰς εἶπεν εἶναι, τὴν μὲν βόρειον, τὴν δὲ νότιον, Ε. δὲ ἐν τῷ Φαέθοντι τρεῖς.*

23.

Matth.: „Ad hanc fabulam referendum esse, quod ex Euripide commemorat Plinius H. N. 37, 2., probabiliter suspicatur Ruhnken. apud Luzac. Exercit. acad. p. 52. Phaëthontis fulmine icti sorores fletu mutatas in arbores populos, lacrimis electrum omnibus annis fundere juxta Eridanum amnem, quem Padum vocamus, et electrum appellatum, quoniam sol vocitatus sit ἡλέκτωρ, plurimi poëtae dixere; primique, ut arbitror, Aeschylus, Philoxenus, Nicander, Euripides, Satyrus. et paulo post Nam quod Aeschylus in Iberia, h. e. in Hispania, Eridanum esse dixit, eundemque appellari Rhodanum, E. rursus et Apollonius (IV, 627.) in Adriatico littore confluere Rhodanum et Padum, faciliorem veniam facit ignorati succini in tanta orbis ignorantia.“ *)

Inter personas hujus fabulae in MS. Parisiensi commemoratur *ΤΡΟΦΟΣ*, i. e. *Τρόφος*, quem paedagogum Phaëthontis intelligit W.,

*) W. p. 605.: „In dem versöhnenden oder den Process niederschlagenden Epilog mag schliesslich auch vom Grabe des Ph. die Rede gewesen sein, von der Trauer seiner Schwestern, die unter den kühlenden Bäumen, die in liebe Arme aufnehmen sollen (fr. 20.), verstanden werden könnten. Uebrigens ist uns hinsichtlich des Bernsteins die Wahl gelassen zwischen zwei Vermuthungen, ob die Heliaden ihn dort weinen sollen, wo die Leiche jetzo sich befindet, aber kein Eridanos in der Sage ist, oder ob bestimmt wurde, dass dem Ph. das Denkmal an einem bekannten Eridanos, an dem italischen, den E. im Hippolyt (736) anerkennt, errichtet werden und dorthin ihm die Schwestern folgen sollen. Das Letztere ist darum wahrscheinlich, weil nach Plinius E. am Ufer des adriatischen Meers den Rhodanus und den Padus zusammenströmen liess. Nämlich er wählte für sich den Eridanus des Pherekydes, fand aber für gut (und wo Diess anders als im Ph.?), auf Aeschylus Rücksicht zu nehmen und ihre verschiedenen Annahmen gewissermassen zu vermitteln. Apollonius folgt ihm darin, und lässt seinen siebenarmigen Rhodanus mit dem Eridanus zusammenfliessen. Plinius aber versteht nur die Weise der Dichter nicht; sonst hätte er so wenig hierbei über grosse geographische Unwissenheit sich ereifert, wie über die Leichtgläubigkeit des Sophokles, nach welchem der Bernstein aus Thränen der Meleagrischen Vögel bestehen solle.“ Sepulcrum Phaëthontis cogitandum esse minime magnificum, ostendit fr. 9. de Eridano cf. inprimis J. H. Voss. Epistol. mythol. 15. et „Alte Weltkunde“ (Krit. Blätter, 2. Bd., Stuttgart. 1828., p. 376. seqq.).

ego potius nutricem Clymenes significatam puto, cujus nutricis non exiguae partes fuerint in dramate *ἐμπεπλεγμένω*. cf. Medeam.

Pepercit huic tragoediae Comicus, nec tempus, quo acta fuit, definiri certo potest, probabiliter potest, si quidem conjecturam facere licet ex metri indole, praesertim iambici, quae indoles ad antiquiorum poetarum simplicitatem atque gravitatem accedit. hoc indicio usus non errabit, qui Phaëthontem primis, vel certe mediae aetatis, fabulis hujus nostri annumerabit.

LIV. ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Argumentum dramatis universe notissimum est, nec repetam, quae hac de re ad Aeschyli fabulam cognominem annotavi, singulas autem ejus partes et propriam oeconomiam non aequae facile definias. ea, de quibus constat Hygino fab. 102. et Dione Chrysostomo orat. 52. auctoribus, haec quidem sunt: primum, non prorsus Philoctetem Lemni caruisse hominum commercio; deinde, una cum Diomede *) Ulyssem eo advenisse, idque simul cum legatis clam missis Trojanorum, qui pariter abducere studebant fatalem virum, et Ulyssem mutata forma ope Minervae, ne cognosceretur, probabilibus eum lusisse mendaciis; tum chorum fuisse Lemniorum. Dio: — *Οὐδὲ ἐξ ἅπαντος ἦν* („Id est *ἐνῆν*, prorsus nullo modo fieri poterat.“ Sinnerus ed. Philoctetae Soph., a. 1838. editae Parisiis, p. 3.) *μηδὲ προσελθεῖν αὐτῷ* (Philoctetae) *μηδένα Αἰγυπτίων, μηδὲ ἐπιμεληθῆναι μηδέν. δοκεῖν* (ita Sinn. pro *δοκεῖ*) *γάρ μοι οὐδ' ἂν διεγένητο τὰ δέκα ἔτη μηδεμιᾶς τυγχάνων βοηθείας, ἀλλ' εἰκὸς μὲν τυγχάνειν αὐτόν, σπανίως δὲ, κ. οὐδενὸς μεγάλου, κ. μηδένα αἰρεῖσθαι οἰκία ὑποδέξασθαι κ. νοσηλεύειν διὰ τὴν δυσχέρειαν τῆς νόσου. αὐτὸς γοῦν* („ita margo Morell. pro *οὖν*.“ Sinn.) *Ε. τὸν Ἄκτορα* (sic 2 codd. Paris. apud Sinn. pro *Ἐκτορα*. cf. Hygin. l. c.) *εἰσάγει, ἕνα Αἰγυπτίων, ὡς γνώριμον τῷ Φιλοκτῆτι προσόντα,*

*) Venit is palam, orator publicus, ab Agamemnone et exercitu Graecorum missus. Inter legatos Trojanorum apud Attium Philocteta ipse Paris fuit, quod intelligitur ex verbis Attii, a Quintiliano servatis V, 10., p. 422. ed. Burm.,

Tibi si imperasses, ego nunc non essem miser, quibus verbis Paridem, Helenae raptorem, objurgat Philoctetes. de Euripidea fabula Dio l. c.: — *φησὶ τε πρεσβείαν μέλλειν παρὰ τῶν Τρώων ἀφικνεῖσθαι πρὸς τὸν Φιλοκτῆτην δεησομένην αὐτόν τε* (ita Casaub. pro *αὐτῶν τε*) *καὶ τὰ ὄπλα ἐκείνοις παρασχεῖν ἐπὶ τῇ τῆς Τροίας βασιλείᾳ.* inde colligas, legationem hanc non a Priamo filiisque regis missam esse ad Philoctetem, sed a populo Trojano belli diuturni pertaeso, insciis vel etiam invitis illis. nec regum in hac causa fit mentio, sed Trojanorum, quos verisimile est voluisse regno exuere funestum sibi genus Priamidarum.

κ. *πολλάκις συμβεβληκότα*. Hyginus p. 190. — 92. ed. Staver.: „Philoctetes, Poeantis et Demonassae fil., cum in insula Lemno esset, coluber ejus pedem percussit, quem serpentem Juno miserat, irata ei ob id, quia solus praeter ceteros ausus fuit Herculis pyram construere, cum humanum corpus est exustum et ad immortalitatem traditum. Ob id beneficium Herc. suas sagittas divinas (?) ei donavit. sed cum Achivi ex vulnere tetrum odorem ferre non possent, jussu Agamemnonis regis in Lemno expositus est cum sagittis [divinis]. quem expositum pastor regis Actoris (aliunde incogniti), nomine Iphimachus, Dolopionis (male codd. „Phimachus, Dolophionis“) filius, nutrit. quibus postea responsum est, sine Herculis sagittis Trojam capi non posse. Tunc Agamemnon Ulysssem et Diomedem exploratores ad eum misit. cui persuaserunt, ut in gratiam rediret et ad expugnandam Trojam auxilio esset, eumque secum sustulerunt.“ rursus Dio Chrys. p. 6.: — *Οὐ μόνον δὲ πεποιήκε (E.) τὸν Ὀδυσσεῖα παραγινόμενον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Διομήδους, Ὀμηρικῶς καὶ τοῦτο.* et p. 4.: *Τὸ ἀπαγγέλλειν δὲ (Ulysssem) τὰς τῶν Ἀχαιῶν συμφορὰς, κ. τὸν Ἀγαμέμνονα τεθνηκότα, κ. τὸν Ὀδυσσεῖα ἐπ' αἰτία, ὡς οἶόν τε, αἰσχίστη, κ. καθόλου τὸ στράτευμα διεφθαρμένον, οὐ μόνον χρήσιμα (II. χρήσιμον), ὥστε εὐφρᾶναι τὸν Φιλοκτήτην κ. προσδέξασθαι μᾶλλον (αὐτὸν, quod haustum puto a vicino — αλλον, quemadmodum ἄλλος et αὐτὸς nonnunquam permixta deprehenduntur in codd.) τὴν τοῦ Ὀδυσσεῖως ὀμίλιαν, ἀλλ' οὐδ' ἀπίθανα τρόπον τινὰ διὰ τὸ μῆκος τῆς στρατείας etc.*

Prologum egit Ulysses, cujus prologi extat paraphrasis Dionis Chrysostomi loco praedicto, quam adscribemus, subjectis versibus, quos Valck., Piersonus ad Moer. p. 407. et nosmetipsi curis iteratis restituere conati sumus; quibus versibus inserti sunt aliquot genuini, ab Aristotele, Plutarcho, Stobaeo et scholiaste Aristophanis allati. recentiores illos versus minoribus litteris exprimendos curavi, et Batavorum eruditorum siglis appositis distinxi. ceterum nonnullis in locis paraphraseos habentur fere immutata verba ipsius Euripidis: quo magis vituperanda est Porsoni malignitas, qui ann. ad Med. 139. invehitur in Valckenarium his verbis: „Quanto melius erat pro tot versibus, quos non scripsit Eurip., unum, quem scripsit, posuisse! is est apud Plut. t. II. p. 521, a,

Δύσμορφα μέντοι τᾶνδον εἰσιδεῖν, ξένε.“

O ineptam jactantiam!

Φοβοῦμαι, μή ποτε μάτην κατ' ἐμοῦ φανῶσι ταύτην οἱ σύμμαχοι τὴν δόξαν εἰληφότες, ὡς ἀρίστου δὴ κ. σοφωτάτου

Ὁ Δ Ρ Σ Σ Ε Ρ Σ.

Μή ποτε φανῶσι σύμμαχοι μάτην ἐμοῦ εἰληφότες τὴν δόξαν, ὡς σοφωτάτου.

τῶν Ἑλλήνων. καίτοι ποία τις ἢ τοιαύτη σοφία κ. φρόνησις, δι' ἣν τις ἀναγκάζεται πλείω τῶν Ἑλλήνων πονεῖν ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας κ. νίκης, ἔξόν ἓνα δοκοῦντα τοῦ πλήθους μηδενὸς ἔλαττον ἐν τούτοις ἔχειν τῶν ἀρίστων; Ἀλλὰ γὰρ ἴσως χαλεπὸν εὐρεῖν οὕτω μεγαλόφρον ἅμα κ. φιλότιμον ὁτιοῦν, ὡς ἀνὴρ πέφυκε· τοὺς γὰρ φανεροὺς κ. πλεόνων ἀπτεσθαι τολμῶντας σχεδὸν τούτους ἅπαντας θαυμάζομεν κ. τῶ ὄντι ἄνδρας ἠγούμεθα. ὑφ' ἧς φιλοτιμίας κἀγὼ προάγομαι πλείστα πράγματα ἔχειν κ. ζῆν ἐπιπόνως παρ' ὄντινοῦν, αἰεὶ τινα προσδεχόμενος καινὸν κίνδυνον, ὀκνῶν (δὲ) διαφθεῖραι τὴν ἐπὶ τοῖς πρόσθε γεγονόσιν εὐκλειαν. Νῦν οὖν κατὰ πρᾶξιν πάνυ ἐπισφαλῆ καὶ χαλεπὴν δεῦρ' ἐλήλυθα εἰς Αἴθνην, ὅπως Φιλοκτήτην κ. τὰ Ἡρακλέους τόξα νομίζοιμι τοῖς συμμάχοις· ὁ γὰρ δὴ μαντικώτατος Φρυγῶν, Ἐλενος ὁ Πριάμου, κατεμήνυσεν, ὡς (ita Sinner. ex cod. Paris. 2958. pro ὅς) ἔτυχεν αἰχμάλωτος ληφθεὶς, ἄνευ τούτων μήποτ' ἂν ἀλῶναι τὴν πόλιν.

1.

Aristot. Eth. Nicom. VI, 8., Eudem. V, 8., Plut. t. II. p. 544, c. hi 3 priores versus afferunt; 4. schol. Comici Ran. 257. (284.); 5. et 6. Stob. 29. p. 199.

Πῶς δ' ἂν φρονοίην, εἴ παρῆν ἀπραγμόνως
ἐν τοῖσι πολλοῖς ἠριθμημένῳ στρατοῦ
5 ἴσον μετασχεῖν τῶ ἔξοχωτάτῳ τύχης;

(inepte codd. τῶ σοφώτατῳ, quasi splendidae solerent esse sapientum fortunae. Dio τῶν ἀρίστων. ξ et σ, pariterque φ et χ, litterae, etiam alias confusae. ἐξοχωτάται dixit Aeschylus Ag. 1499. nostrae ed. Hahn.)

Οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφυ·
τοὺς γὰρ περισσοὺς καὶ τι πρᾶσσοντας πλέον
τιμῶμεν, ἄνδρας τ' ἐν πόλει νομίζομεν.

ὑφ' οὗ προάγομαι πλεῖστ' ἔγωγε πράγματα
10 ἔχειν τε, καὶ ζῆν ἐπιπόνως παρ' ὄντινοῦν,
κίνδυνον αἰεὶ προσδοκῶν καινόν τινα.

2.

Plut. t. II. p. 544, c.

ὀκνῶ δὲ μόχθων τῶν πρὶν ἐκχέαι χάριν,
καὶ τοὺς παρόντας οὐκ ἀπωθοῦμαι πόνους.

Νῦν οὖν κατ' ἔργον δεῦρ' ἐπισφαλῆς πάνυ
15 εἰς Αἴθνην ἦκον, τὸν Φιλοκτήτην ὅπως
Ἡρακλέους τε τόξα τοῖσι συμμάχοις V.
φέροισι· ὁ γὰρ δὴ μαντικώτατος Φρυγῶν, V.
Ἐλενος ὁ Πριάμου, δουρὶ ληπτός ἐξέφη,
ἄνευ γε τούτων μήποτ' ἂν ἀλῶναι πόλιν.

Πρὸς μὲν δὴ τοὺς βασιλέας οὐχ ὠμολόγησα τὴν προᾶξιν, ἐπι-
στάμενος τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἔχθραν, ᾧ γε αὐτὸς αἴτιος ἐγενό-
μην καταλειφθῆναι, ὅτε δηχθεὶς ἔτυχεν ὑπὸ χαλεπῆς κ. ἀνιά-
του ἐχίδνης. οὐκ ἂν οὖν ὦμην οὐδὲ πειθῶ τοιαύτην ἐξευρεῖν,
ὑφ' ἧς ἂν ποτε ἐκείνος ἐμοὶ πράως ἔχοι, ἀλλ' εὐθύς ἀπο-
θανεῖσθαι [ὦμην] ὑπ' αὐτοῦ. ὕστερον δὲ τῆς Ἀθηναῖς μοι
παρακελευσαμένης καθ' ὑπνους, ὥσπερ εἶωθε, θαρρόοντα ἐπὶ
τὸν ἄνδρα ἰέναι (αὐτὴ γὰρ ἀλλάξειν μου τὸ εἶδος κ. τὴν
φωνήν, ὥστε λαθεῖν αὐτῷ ξυγγενόμενον), οὕτως δὴ ἀφίγμαι
θαρρόσας. πυνθάνομαι δὲ καὶ παρὰ τῶν Φρυγῶν πρέσβεις
ἀπεστάλθαι κρύφα, ἐάν πως δύνωνται τὸν Φιλ. πείσαντες
δώροις, ἅμα καὶ διὰ τὴν ἔχθραν τὴν πρὸς ἡμᾶς, ἀναλαβεῖν
εἰς τὴν πόλιν αὐτόν τε κ. τὰ τόξα. Τούτου (ll. τοῦ, omisso
simili) προκειμένου ἄθλου πῶς οὐ πάντα γίνεσθαι χρὴ ἄνδρα
πρόθυμον; ὡς διαμαρτάνοντι τῆς πράξεως ταύτης πάντα τὰ
πρότερον εἰργασμένα μάτην πεπονῆσθαι ἔοικε.

Παπαί, πρόσσεισιν ὁ ἀνὴρ αὐτὸς ὅδε, ὁ Ποίαντος παῖς,
οὐκ ἄδηλος τῆς ξυμφορᾶς, μόλις κ. χαλεπῶς προβαίνων.
Ὡ τοῦ χαλεποῦ καὶ δεινοῦ ὀράματος! [οὕτως] τό τε γὰρ
εἶδος ὑπὸ τῆς νόσου φοβερόν, ἢ τε στολὴ ἀήθης, δοραὶ θη-
ρίων (, αἰ) καλύπτουσιν αὐτόν. Ἀλλὰ σὺ ἄμυνον, ᾧ δέ-
σποινα Ἀθηναῖ, κ. μὴ μάτην φανῆς ἡμῖν ὑποσχομένη τὴν σω-
τηρίαν. (Philoct.) Τί δὴ βουλόμενος, ὅστις εἶ ποτε σὺ, ἢ τίνα

- 20 τοῖσιν δὲ βασιλεῦσ' οὐκ ἐμήνουν τάδε,
ἔχθραν καταγνοὺς τάνδρως, ᾧ πρὶν λείψεως
αἴτιος ἔγωγ' ἦν, ὅθ' ὑπ' ἀνιάτου ἔτυχε
δηχθεὶς ἐχίδνης. οὐκ ἂν οὖν ὦμην ποτὲ
πειθῶ τιν' εὐρεῖν, ἢ γ' ἐμοὶ πράως ἔχοι,
25 ἀλλ' ἀποθανεῖσθαι μ' εὐθύς. ὕστερον δὲ μοι
εἶπεν καθ' ὑπνους, ὥσπερ εἶωθεν, θεὰ
θαρρόοντ' Ἀθηναῖ τάνδρσι προσβάλλειν πόδα·
αὐτὴ γὰρ εἶδος φθέγμα τ' ἀλλάξειν ἐμὸν,
ᾧσθ' ὑπολαθεῖν αὐτῷ με συμμεμιγμένον.
30 οὕτω δ' ἀφίγμαι θαρρόαλέος. ἀλλ' ἠσθόμην
καὶ παρὰ Φρυγῶν πρέσβεις ἀπεστάλθαι κρύφα,
ἦν πως δύνωνται τὸν Φιλοκτήτην ἅμα
δώροισιν, ἡμῶν τε διὰ τοῦχθος ἀναλαβεῖν,
καὶ τόξα. Τοῦδ' ἄθλου δὲ νῶν προκειμένου,
35 πῶς οὐχὶ πάντως ἄνδρα γίνεσθαι χρεῶν
πρόθυμον; ὡς ἀμαρτάνοντι τῶνδε μοι
τὰ πρότερα πάντ' ἔοικε πεπονῆσθαι μάτην.
Παπαί, πρόσσεισιν αὐτὸς! ὡς ἀνὴρ ὅδε V.
Ποίαντος υἱὸς, οὐκ ἄδηλος ὢν πάθους,
40 μόλις προβαίνων. ᾧ θεάματος πικροῦ!
τὸ μὲν γὰρ εἶδος φοβερόν, οὐκ ἠθὰς δὲ καὶ
στολή· δοραὶ δὲ θηρίων κρύπτουσί νιν.
Ἄλλ' εἶ, ἄμυνον, μὴ μάτην σωτηρίαν,
δέσποινα Ἀθηναῖ, νῶν ὑποσχέσθαι δοκῆς.
45 ΦΙΛ. Τοῦ δὴ πυνθυμῶν, ὅστις εἶ ποτ', ἢ τίνα

τόλμαν λαβών; πότερον ἀρπαγῆς χάριν ἤκεις ἐπὶ τήνδε τὴν ἄπορον στέγην, ἢ κατάσκοπος τῆς ἡμετέρας δυστυχίας; (Ulyss.) Οὔτοι γε ὄρας ἄνδρα ὑβριστήν. (Phil.) Οὐ μὴν εἰωθῶς γε πρότερον δεῦρο ἤκεις. (Ulyss.) Οὐ γὰρ εἰωθῶς. εἶη δὲ (ita Casaub. et Matth. pro εἰ δὲ) καὶ νῦν ἐν καιρῷ ἀφιχθαι. (Phil.) Πολλὴν ἔοικας φράζειν ἀλογίαν τῆς δεῦρο ὁδοῦ. (Ulyss.) Ἐν τοίνυν ἴσθι, οὐ χάριν αἰτίας (imo οὐ χάριν χαριτίας, joci causa. „v. Xenoph. Cyrop. II, 2, 13. causa erroris non obscura. Valck. χωρὶς αἰτίας, quod minus verisimile.) με ἤκοντα, καὶ σοὶ γε οὐκ ἀλλότριον φανησόμενον. (Phil.) Πόθεν δὴ; τοῦτο γὰρ πρῶτον εἰκός με εἰδέναι. (Ulyss.) Ἄλλ' εἰμὶ Ἀργεῖος τῶν ἐπὶ Τροίαν πλευσάντων. (Phil.) Πόθεν; εἰπέ πάλιν, ὡς εἰδῶ σαφέστερον. (Ulyss.) Οὐκοῦν ἔτι δευτερον ἄκουε· εἰς (male codd. ἀκούεις) τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων Ἀχαιῶν εἶναι φημι. (Phil.) Καλῶς δῆτα ἔφησ' ἐμὸς εἶναι φίλος, ὁπότε γε τῶν ἐμοὶ πολεμιοτάτων Ἀργείων πέφνηκας (codd. πέφνηκας). τούτων δὴ τῆς ἀδικίας αὐτίκα μάλιστα ὑφέξεις δίκην. (Ulyss.) Ἄλλ' ὦ, πρὸς θεῶν, ἐπίσχεσ' ἀφείναι τὸ βέλος! (Phil.) Οὐ δυνατόν, εἶπερ Ἑλλήνων τυγχάνεις, τὸ μὴ ἀπολωλέναι σε ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ. (Ulyss.) Ἄλλὰ πέπονθα γὰρ ὑπ' αὐτῶν τοιαῦτα, ἐξ ὧν δικαίως σοὶ μὲν ἂν φίλος εἶην, ἐκείνων δὲ ἐχθρός. (Phil.) Καὶ τί δὴ τοῦτό ἐστιν, ὃ πέπονθας οὕτω χαλεπόν; (Ulyss.) Φυγάδα με ἤλασεν ἐκ τοῦ στρατοῦ Ὀδυσσεύς. (Phil.) Τί δὲ ἔδρας, ἐφ' ὅτῳ τῆσδε τῆς τύχης ἔτυχες;

- τόλμαν λαβών, σὺ τήνδε τὴν στέγην ἔπι,
τὴν ἄπορον, ἤκεις; πότερον ἀρπαγῆς χάριν,
ἢ τῆς ἀτυχίας τῆς ἐμῆς κατάσκοπος;
ΟΔ. Οὔτοι γ' ὑβριστής. ΦΙΛ. Οὐ γὰρ εἰωθῶς τὸ πρῶν
50 δεῦρ' ἤκεις. ΟΔ. Οὐ γὰρ. (εἶθε δ' ἐν καιρῷ τανῦν!)
(postrema Ulysses ad spectatores conversus dicit,
non audiente Philoctete.)
ΦΙΛ. Πολλὴν ἔοικας ἀλογίαν φράζειν ὁδοῦ.
ΟΔ. Ἐν τοίνυν ἴσθι, χαριτίας μὲν οὐ χάριν
ἤκειν, φανήσεσθαί τε μ' οὐκ ἀλλότριον.
ΦΙΛ. Πόθεν δέ; τάδε γὰρ πρῶτά μ' εἰκός εἰδέναι.
55 ΟΔ. Ἄλλ' εἰμὶ Ἀχαιῶν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου.
ΦΙΛ. Πόθεν; λέγ' αὐτίς, ὡς μάθω σαφέστερον. V.
ΟΔ. Οὐκοῦν πάλιν γ' ἄκουε· τῶν ἐπ' Ἴλιον
εἶναι μ' Ἀχαιῶν φημι πλευσάντων ἕνα.
ΦΙΛ. Καλῶς ἔφησ' δὴ μοι πεφνηκέναι φίλος,
60 ὁπότε γ' Ἀχαιῶν πολεμιοτάτων ἐμοί.
τούτων δ' ὑφέξεις ἀδικίας εὐθὺς δίκην.
ΟΔ. ὦ, πρὸς θεῶν, ἐπίσχεσ' εἶναι βέλος!
ΦΙΛ. Οὐ δυνατόν, εἶπερ τυγχάνεις Ἑλλήν τις ὦν,
τὸ μὴ ἀπολωλέναι σε τῇδε τῇ ἡμέρᾳ.
65 ΟΔ. Ἄλλ' ἢ πέπονθα τοιαῦτ', ὡς πεφνηκέναι
κείνοις μὲν ἐχθρὸν ἐνδίκως, σοὶ δ' αὖ φίλον.
ΦΙΛ. Τί δὴ τόδ', ὃ γε πέπονθας, ἔσθ' οὕτω πικρόν;
ΟΔ. Φυγάδα μ' Ὀδυσσεύς τοῦ στρατοῦ γ' ἀπήλασε. V.
ΦΙΛ. Δράσας τί τῆσδε τῆς τύχης ἐτύχηνες;

(Ulyss.) Οἶμαι σε γινώσκειν τοῦ Ναυπλίου παῖδα Παλαμῆδην.
 (Phil.) Οὐ γὰρ δὴ τῶν ἐπιτυχόντων, οὐδὲ ὀλίγου ἄξιος συνέ-
 πλει, οὔτε τῶ στρατῶ, οὔτε τοῖς ἡγεμόσι. (Ulyss.) Τὸν δὴ
 τοιοῦτον ἄνδρα ὁ κοινὸς Ἑλλήνων λυμεῶν διέφθειρε. (Phil.)
 Πότερον ἐκ τοῦ φανεροῦ μάχη κρατήσας, ἢ μετὰ δόλου τινός;
 (Ulyss.) Προδοσίαν ἐπενεγκῶν τοῦ στρατοῦ τοῖς Πριαμίδασι.
 (Phil.) Ἦν δὲ κατ' ἀλήθειαν οὕτως ἔχον, ἢ ἐπεπόνθει (?)
 κατεψευσμένος; (Ulyss.) Πῶς δ' ἂν δικαίως (δίκαιον) τῶν
 ὑπ' ἐκείνου γιγνομένων ὀτιοῦν; (Phil.) Ὡς μηδενὸς ἀποσχό-
 μενε τῶν χαλεπωτάτων λόγῳ τε καὶ ἔργῳ, (ita sagacissimus
 Sinnerus. codd. — ὀτιοῦν, ὡς μηδ. ἀποσχόμενος τ. χ.; λόγῳ τε
 καὶ ἔργῳ πανουργ. etc. Heath., Valck., Matth. — ὅτ., τοῦ μηδ.
 ἀποσχόμενου τ. χ.;) πανουργότατε ἀνθρώπων Ὀδυσσεῦ (Valck.,
 Matth. Ὡς λόγῳ τε καὶ ἔργῳ παν. ἀνθρ. Ὁ.), οἶον αὐ τοῦτον
 ἄνδρα ἀνήρηκας, ὃς οὐδὲν ἤττον ὠφέλιμος ἦν τοῖς ξυμμά-
 χοις. ἦπερ, οἶμαι, (Sinner. nota: „Fortasse τοῖς ξ. ἦπερ σὺ,
 οἶμαι.“ verum esse arbitror σὺ, ortumque οἶμαι ex σὺ μὲν. fru-
 stra Valck. — τοῖς ξ., ἦπερ, οἶμαι etc.) τὰ κάλλιστα κ. σοφώ-
 τατα ἀνευρίσκων, κ. συντιθείς ὥσπερ ἀμέλει καμὲ ἐξέθηκας,
 ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας τε κ. νίκης περιπεσόντα τῆδε τῆ
 ξυμφορᾷ, δεικνύντα Χρύσης βωμόν, οὗ θύσαντες κρατήσειν
 ἐμελλον τῶν πολεμίων· εἰ δὲ μὴ, μάτην ἐγίγνετο ἡ στρα-
 τεία. Ἀλλὰ τί δὴ σοὶ προσῆκον τῆς Παλαμῆδους τύχης;
 (Ulyss.) Εὐ ἴσθι, ὅτι ἐπὶ πάντας τοὺς ἐκείνου φίλους ἦλθε
 τὸ κακὸν, κ. πάντες ἀπολώλασιν, ὅστις μὴ φυγεῖν ἐδυνήθη.

- 70 ΟΔ. Οἶμαι Παλαμῆδην σ' εἰδέναι, τὸν Ναυπλίου. V.
 ΦΙΛ. Οὐκ ἐπιτυχόντων γὰρ τιν' ὄντ', οὔτ' ἄξιον
 ὀλίγου στρατήγους, συμπλέοντ', οὔτε στρατῶ.
 ΟΔ. Τὸν δὴ γ' ὁ κοινὸς, τοῖον ἄνδρα, λυμεῶν
 ἐφθειρ' Ἀχαιῶν. ΦΙΛ. Πότερον οὖν ἐκ τούμφανουῶς
 75 μάχη κρατήσας, ἢ τινὸς δόλου μετὰ; P.
 ΟΔ. Στρατοῦ προδοσίαν Πριαμίδασι ἐπιφέρων.
 ΦΙΛ. Ἦν δ' ὡς ἔχον τόδ', ἢ πέποιθ' ἐψευσμένος;
 ΟΔ. Πῶς δ' ἂν γ' ἐκείνου σὺν δίκη γένοιτό τι;
 ΦΙΛ. Ὡς μηδενὸς φειδόμενε τῶν ἐχθιστάτων
 (Aristoph. Ach. 292. τί φειδόμεσθα τῶν λίθων —;)
 80 λόγων τε κἄργων, καὶ πανουργικώτατε
 βροτῶν, Ὀδυσσεῦ, τοῖον αὐ τόνδ' ὤλεσας,
 ὃς οὐδὲν ἤττον ὠφέλει τοὺς συμάχους
 ἦπερ σὺ, καὶ κάλλιστα, κ. σοφώτατα
 εὐρών τε, συνθείς θ'! ὥσπερ οὖν σὺ δὴ ποτε.
 85 καμ' ἐξέθης, κοινῆς θ' ὑπὲρ σωτηρίας
 νίκης τε τῆδε περιπεσόντα συμφορᾷ,
 δεικνύντα Χρύσης βωμόν, οὗ θύσαντες εὐ
 ἐχρήν κρατήσειν, εἰ δὲ, πολεμίσειν μάτην.
 Ἀτὰρ τί σοὶ προσῆκε Παλαμῆδους τύχης; V.
 90 ΟΔ. Ἐπὶ γὰρ ἅπαντας, ἴσθι, τοὺς κείνου φίλους
 τὸ κακὸν ἐπῆλθεν, ὥστε μὴ φυγεῖν παρῆν.

οὕτως δὲ κἀγὼ τῆς παροικομένης νυκτὸς διαπλεύσας μόνος
 δεῦρο ἐσώθην. Σχεδὸν μὲν οὖν ἔγωγε ἐν ὄσῃ χρεῖα καθέ-
 στηκας αὐτός. εἰ δ' οὖν ἔχων τινὰ μηχανὴν ξυμπροθυμηθεῖς
 (Ven. et Morell. — ἔχειν — ξυμπροθυμηθεῖς.) ἡμῖν περὶ τὸν
 οἴκαδε ἀπόπλου, ἡμᾶς τε εὖ πεποιηκῶς ἔση, κ. ἅμα ἄγγελον
 ἀποπέμψεις πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ οἴκαδε τῶν σοι παρόντων κακῶν.
 (Phil.) Ἄλλ', ὦ δύστηνε, πρὸς τοιοῦτον ἕτερον ἤκεις ξύμμα-
 χον, αὐτόν τε ἄπορον κ. ἔρημον φίλων, ἐπὶ τῆσδε τῆς ἀκτῆς
 ἐρῶμιμένον, γλίσχρως κ. μόλις ἀπὸ τῶνδε τῶν τόξων πορί-
 ζοντα κ. τροφήν, κ. ἐσθῆτα, ὡς ὄρας· ἢ γὰρ ἦν ἡμῖν ἐσθῆς
 πρότερον, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἠνάλωται. Εἰ δὲ δὴ τοῦδ' ἐθε-
 λήσεις κοινωνεῖν τοῦ βίου μεθ' ἡμῶν ἐνθάδε, ἕως ἂν ἑτέρα
 σοι παραπέση σωτηρία ποθὲν, οὐκ ἂν φθονοῖμεν. δυσχερῆ
 γε μὴν τᾶνδον ὄράματα, ὦ ξένε, τελαμῶνες τε ἀνάπλει
 (fort. αἵματος πλέοι), κ. ἄλλα σημεῖα τῆς νόσου, αὐτός τε οὐχ
 ἠδὺς ξυγγενέσθαι, ὅταν ἢ ὀδύνη προσπέση. καίτοι λελώ-
 φηκε τῷ χρόνῳ τὸ πολὺ τῆς νόσου, κατ' ἀρχὰς δ' οὐδα-
 μῶς ἀνεκτὸς ἦν.

- οὕτω δὲ τὴν ἰοῦσαν ἐχθρὸς εὐφρόνην
 κἀγὼγ' ἐσώθην δεῦρο, διαπλεύσας μόνος.
 Σχεδὸν μὲν οὖν ἔγωγ', ἐν ᾧ χρεῖας σύ γ' εἶ,
 95 αὐτὸς καθέστηκ'. εἰ δὲ μηχανὴν τινὰ
 ἔχων ὀπάξειν συμπροθυμηθεῖς θέλεις
 ἡμῖν ἀπόπλου, καὶ μὲ δεδρακῶς ἔσει
 εὖ, τοὺς θ' ἑαυτοῦ πρὸς φίλους τοὺς οἴκοδι
 τῶν σοι παρόντων ἄγγελον πέμψεις κακῶν. V.
 100 ΦΙΛ. Ἄλλ', ὦ τάλαν, πρὸς ἕτερον ἴσθι σύμμαχον
 ἦκων ἔρημον αὐτόν, ἐνθ' ἐρῶμιμένον,
 (ἄπορον apud Dionem videtur sublectum in superio-
 ribus, v. 47.)
 γλίσχρως κτισάμενον, ὡς ὄρας, τόξων ἀπο
 τροφήν τε, καὶ στολήν τιν'· ἢ γὰρ ἦν ἐμοὶ
 τὸ πρότερον ἐσθῆς ὑπὸ χρόνου διόλλυται.
 105 Εἰ δ' οὖν θελήσεις τοῦδε κοινωνεῖν βίου, V.
 ἔστ' ἂν ποθὲν σοι παραπέση σωτηρία, V.
 οὐκ ἂν φθονοῖμεν. δυσχερῆ δ' ὄράματα
 τᾶνδον, ξέν', ἐστίν, ἀνάπλει θ' ἐλκῶν φθορᾶς
 τελαμῶνες, ἄλλα τ' ἂν πάθους τεκμήρια,
 110 κούχ ἠδὺς αὐτὸς προσπεσῶν συγγίγνομαι
 ὀδύναισι. καὶ τὸ πολὺ λελώφηκεν χρόνῳ
 νόσον· κατ' ἀρχὰς δ' οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν

3.

Aristot. Poët. XXII, 13.

φαγέδαιναν, ἢ μοι σάρκα θοινᾶται ποδός.

φαγέδαιναν Musgrav. tacite ad Soph. Phil. 7. et h. l. H. pro
 φαγέδαινα. accusat. causalis: „intolerabilis eram propter ulcus.“
 cf. Aeschyl. Philoct. 3.

Chorus senum Lemniorum Philoctetem conveniens, ejusque miseratione potius quam tantis malis, sive rebus adversis, seu corpore laeso, afflictetur, vitam finire optans.

4.

Stob. 119. p. 602.

*Ἄλις, ὦ βιοτά· πέβαινε, asynart., anap. et i. catal.
πρὶν τινα συντυχίαν ἢ κτεάτεσσιν ἐμοῖς, pentam. eleg.
ἢ σώματι τῷδε γενέσθαι! anap. paroem.
Satis est, o vita: fini,
antequam opes nostras fulminet ira deum,
aut infestet mihi corpus!*

Chori sententiae de felicitate otii domestici, quod tamen contemnere ait homines, praesertim mercatores, qui expositis in litore mercibus denuo navigent. quibus verbis etiam Philoctetem nimis negotiosum fuisse, itaque tantas calamitates accepisse significat.

5.

Stob. 57. p. 377.

*Μακάριος, ὅστις εὐτυχῶν οἴκοι μένει·
ἐν γῆ δ' ὁ φόρτος, καὶ πάλιν ναυτίλλεται.*

6.

Idem 38. p. 230.

*Πατρίς καλῶς πράσσουσα τὸν τυχόντ' αἰεὶ
μείζω τίθησι, δυστυχοῦσα δ' ἀσθενῆ.*

Patria felice quemvis civem augeri dicit, infelice autem debilitari: quare manendum esse in patria. is sensus inest in verbis hisce emendatis: nam vulgo libri τὸν εὐτυχοῦντ', quod ne senarius quidem tragicus admittit, et altero versu δυστυχοῦντα, Parisiensis tamen B apud Gaisford. recte δυστυχοῦσα.

Oratio Diomedis ad Philoctetem intercidit.

Ex oratione legatorum Trojanorum, qui Philocteti persuadere student, idque coram Ulysse, ut pretio accepto tradat sibi sagittas Herculis exemplo ipsorum deorum, quos lucri cupidus esse dicunt, eoque magis honorari, quo plus auri in templis eorum fulgeat, haec supersunt.

7.

Justinus mart. *Περὶ μοναρχ.* p. 109, b, ed. Colon.

*Ὅρα τόδ', ὡς κὰν θεοῖσι κερδαίνειν καλόν,
θανυμάζεται δ' ὁ πλεῖστον ἐν ναοῖς ἔχων
χρυσόν· τί δῆτα καὶ σὲ κωλύει λαβεῖν
κέρδος παρόν γε, κἀξομοιοῦσθαι θεοῖς;*

ll. mendose Ὅρατε δ' ὡς. λαβεῖν additum a Grotio.

Dixerant legati, se jussu Priami venisse propter Heleni vaticinium, quo fretum illum Trojam inexpugnabilem putare, si sagittis potitus sit Herculeis. qua de re Phil. subdubitans, rerumque harum omnium pertaesus senex et difficilis, primum reges reprehendit, deorum se scire consilia jactantes, ipsosque vates, quos peritiores rerum divinarum esse negat, quamvis eas se callere persuadeant vulgo; deinde vero omnia maxima promittentibus legatis, si sese audiat, et odium ejus Graecorum suscitantibus, commovetur, incertus, Graecisne ingratis an Trojanis liberalibus praestandum sit id officii. hoc animadverso continere se amplius Ulysses nequit, turpe esse dicens, si barbaris loquentibus ipse taceat, ubi communis graeci exercitus res agatur, et odio implacabili popularium abstinere jubet Philoctetem.

8.

Stob. Eclog. eth. p. 171.

(ΦΙΛ.) Τί δῆτα θώκοις ἀργικοῖς ἐνήμενοι
σαφῶς διόμνυσθ' εἰδέναι τὰ δαιμόνων,
οἱ τῶνδε χειρώναντες ἄνθρωποι λόγων;
ὅστις γὰρ ἀνχεῖ θεῶν ἐπίστασθαι πέρι,
5 οὐδέν τι μᾶλλον οἶδεν ἢ πείθει λέγων.

codd. v. l. soloece ἀργικοῖς, quod emendavit Valck. Diatr. p. 116.
Grotii metaphrasis aliquantum reficta.

Quid vos sedentes sedibus regalibus
juratis omnes nosse res coelestium,
temerarii rumoris audaces fabri?
divina qui se scire profitetur, nihil
scit ille plus quam credulis persuaserit.

9.

Plut. adv. Colot. II. p. 1108, b, Diog. Laërt. V, 3., Cic. De orat. III, 35., Quintil. Institut. III, 1, 14.

(ΟΔ.) Ὑπέρο γε μέντοι παντός Ἑλλήνων στρατοῦ
αἰσχρὸν σιωπᾶν, βαρβάρους δ' ἔαν λέγειν.

Matth.: „Alterum v. habent Diog., Cic., Quint., sed pro βαρβ. ille Ξενοκράτη, Quint. καὶ Ἰσοκράτην vel Ἰσοκράτη δ'. in Euripidis versu fuisse βαρβ., apparet e Ciceronis verbis: Aristoteles cum florere Isocratem nobilitate discipulorum videret, — versum quendam de Philocteta paulo secus dixit. ille enim (imo Ulysses: v. W. p. 518., Schütz. ad Cic. Epist. 281., t. III. p. 315.) turpe sibi ait tacere, cum barbaros, hic autem cum Isocratem pateretur dicere. Ex Euripidis Philoctete esse non patet quidem e Cicero, ut ait Gataker. Opusc. postum. p. 525., sed verisimile tamen est potius quam ex Aeschyli Philoctete, quae est Gesneri ad Quintiliani locum disputatio. priorem v. solus praeponit Plut.: Ἄλλ' ἴσως

ἂν ἐπὶ τούτοις καὶ γελάσειέ τις ἐννοήσας τὴν Σωκράτους
πραότητα κ. χάριν.

Ἐπεὶ γε — στρατοῦ
τῶν ἄλλων φιλοσόφων — οὐ μόνον
αἰσχρὸν σιωπᾶν,
ἀλλ' οὐδὲ ὅσιον ἐνδοῦναι τι. — Quod Cic. (cf. Tusc. III, 4.)
et Quintil. narrant, contra Isocratem hoc versu usum esse Aristote-
lem, id temporum rationibus repugnat, ut jam monuit Aldobrand.
ad Diog. L. locum, si quidem Is. vita excessit Ol. 110, 3., Arist.
autem Ol. 111, 2. demum Athenis scholam aperuit. fortasse tamen
illud de Arist., non Stagiritā, sed Siculo valet, quem Diog. L. V, 35.
scribit πρὸς τὸν Ἴσοκράτους Πανηγυρικὸν ἀντιγεγραμέναι, vel
de iis, quae Arist. Stagiritam ipsum contra Isocratem jam mortuum
scripsisse, ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα βουλόμενον, narrat Dionys. Hal.
Judic. de Isocrate 18., t. V. p. 577. ed. Reisk., ubi etiam apologiam
Isocratis a Cephisodoro scriptam ἐν ταῖς πρὸς Ἀριστοτέλη ἀντι-
γραφαῖς commemorat.

10.

Stob. 20. p. 172.

Ὡσπερ δὲ θνητὸν καὶ τὸ σῶμ' ἡμῶν ἔφνυ,
οὕτω προσήκει μηδὲ τὴν ὀργὴν ἔχειν
ἀθάνατον, ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.

Hanc orationem secus interpretatis et ipsum in suspicionem adducen-
tibus legatis Trojanorum Ul. respondet illis, quae habentur apud
Aristotelem Rhetor. ad Alex. c. 18. vel 19., ubi de προκαταλή-
ψεσιν agens: „Κέχρηται δὲ,“ inquit, „καὶ E. ἐν Φιλοκτήτῃ
τεχνικῶς τούτῳ τῷ εἶδει διὰ τοῦδε (τῶνδε)

11.

Λέξω δ' ἐγὼ κἄν μου διαφθείρας δοκῆ
λόγους ὑποστὰς ἄλλος ἠδικηκέναι.
ἀλλ' ἐξ ἐμοῦ τᾶμ' οὐχ ἁμαρτήσεις κλύων,
ὁ δ' αὐτὸς αὐτὸν ἐμφάνιζε τοι λέγων.

codd. mendose αὐτὸς pro ἄλλος, quae vocabula nonnunquam permi-
sceri in libris ostendit Jacobs. ad Ach. Tat. 121, 3. (cf. Thuc. 2, 99.,
Athen. 628, b.), tum ἐξ ἐμοῦ γὰρ τὰμὰ μαθήσῃ contra metrum,
et ultimo versu ὁ δ' α. α. ἐμφανίζει σοι λ. γὰρ male additi a
librariis non unicūm hoc exemplum est: v. ann. ad Comici Av. 574.,
Athen. 276, c. contra est ut temere omittant particulas negandi,
qua de re v. Thucydidea ad I, 133., Polyb. V, 98, 8., VII, 3, 2;
13, 5., Athen. 589, d. Grotius numeris inelegantibus τὰμὰ σὺ μαθ.,
nec verisimile est Musgravii commentum φρασθήσῃ. ἐμφάνιζε,
„indicare solet.“ σ et τ saepe confusa.

Verba, opinor, Philoctetae reconciliati diisque gratias agentis
in eo, quod se, quamvis sero, servaverint.

12.

Orion apud Schneidewin. Conject. crit., V, 4. et p. 55. (ubi superscriptum *Εὐριπίδου*.) Ἐκ τοῦ Φιλοκτήτου

Φεῦ, μή ποτ' ἄλλω πλὴν θεοῖς εἶην φίλος,
ὡς πάντ' ἔχουσι, κἂν βραδύνωσιν χρόνῳ!

liber MS. Φ. μ. εἶην ἄλλο πλ. θ. φ., ὡς π. ἔχουσι etc. ἄλλο ineptum est, neque ad sententiam facit ἔχουσι, quod correxit W. p. 1586.

13.

Hesych. *Αἴρειν νοεῖς*: δοξάζειν ἡγή. (?) *Ε. Φιλοκτήτη*. Bekker. Anecd. p. 359, 22. *Αἴρεις*: δοξάζεις, ἡγή. at t. IV, p. 89. *Αἴρειν νόον*: νοεῖν, δοξάζειν.

14.

Idem v. *αἰών*. *Ε. δὲ Φιλοκτ. αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει*, „*Ἀπέπνευσεν αἰῶνα*.“

15.

Idem. *Ἀκριβές*: ἄκρον. *Ε. Φιλοκτ.*

Matth.: „Musgrav. inter fragmenta Philoctetae retulit locum citatum a Plutarcho t. II. p. 789, a, „Ὡσπερ γὰρ ὁ γαμεῖν παρασκευαζόμενον γέροντα, ἐστεφανωμένον κ. μυριζόμενον, ἀποτρέπων κ. λέγων τὰ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην

Τίς δ' ἂν σε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα
δέξαιτ' ἂν; εὖ γοῦν ὡς γαμεῖν ἔχεις, τάλας,

οὐκ ἀτοπὸς ἐστὶ etc. partem alterius versus idem citat in vita Solonis p. 89, e. Ἄλλὰ γέροντι νέαν ἀγομένῳ φαίη τις ἂν ἐμμελὴς ἄρχων ἢ νομοθέτης τὸ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην „*Εὖ γοῦν ὡς γ. ἔ. τάλας*.““ hinc Musgr. h. l. correxit scripturam εὖ γ' ὡς. sed neutro loco auctor fabulae commemoratur; quare Aeschyli editores (scil. priores nobis. Both.) hos versus inter hujus quoque poetae fragmenta retulerunt. In tragoedia quomodo Phil. senex induci potuerit puellam ducere volens, non video; fortasse locus est Strattidis Comici, cujus Phil. ab Athenaeo; Polluce et Suida commemoratur.“

LV. Φ Ο Ι Ν Ι Ξ.

Phoenix, qui Achillem educavit, jam ex Homero notus. Apollodorus III, 13, 8. *Συνεῖπτο δὲ αὐτῷ* (Achilli, Trojam proficiscenti) *Φοῖνιξ ὁ Ἀμύντορος* (Ormeniorum in Magnesia regis). οὗτος ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐτυφλώθη, καταψευσαμένης φθορὰν Φθίας (*Κλυτίαν* vocant scholiastes Homeri II. ἶ, 449. et Lycophronis 421.), τῆς τοῦ πατρὸς παλλακίδος. Πηλεὺς δὲ αὐτὸν πρὸς

Χείρωνα κομίσας, ὑπ' ἐκείνου θεραπευθέντα τὰς ὄψεις, βασιλέα κατέστησε Δολόπων. aliter Homerus II. ι', 444—484. narrat enim, Phoenicem suasu matris, neglectae ab Amyntore propter formosam pellicem, ipsum cum ea rem habuisse, proptereaque diris paternis devotum primum occidere voluisse Amyntorem, deinde, fama parricidae deterritum, aufugisse ad Peleum, ab eoque benigne exceptum, donisque donatum et Dolopum regem constitutum esse. Euripideus autem Phoenix Hippolyto similis inducitur, pudicus, iram impotentis patris patienter ferens et crudeli affectus poena non tam odio patris quam quia invisus est patriam deserens carissimam.

Supersunt ex hoc dramate verba Phoenicis; Amyntoris; amici cujusdam Phoenicis, qui causam ejus agit apud patrem saevum, fortasse paedagogi adolescentis, ut videtur Hartungio, quo pertinere dicas fragmentum 7., vel viri alicujus potentis, velut Pelei supervenientis hisce rebus, quae Welckeri opinio est; denique Chori Ormeniorum, invidiam detestantis, ubi patrem filio invidere videt juventutem (fr. 2.), molestiasque miserantis senum, illorum praesertim, qui liberorum procreandorum desiderio puellas ducant, uxoris servitium subituri (fr. 3. 4.). Prologum quis egerit, incertum est; puto tamen, paedagogi personae aptum esse, eoque re-
tulerim illa

1.

Stob. 69. p. 429.

Πικρὸν νέα γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ.

Chori verba ex parodo.

2.

Stob. 38. p. 222.

— *Φθόνον οὐ σέβω,
φθονεῖσθαι δ' ἐθέλωιμ' ἂν ἐπ' ἐσθλοῖς.*

— Invidiam haud probo,
sed velim proba mī invideantur.

primus horum versuum videtur fuisse glyconeus; alter est dact. trim. cum loco mobili seu basi.

Ejusdem orationes.

3.

Stob. 115. p. 592.

ὦ γῆρας, οἶον τοῖς ἔχουσιν εἰ κακόν!

4.

Stob. I. c. ad 1.

*Μοχθηρόν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτη, τέκνων
δι' ἧσιν ὅστις οὐκέθ' ὠραῖος γαμεῖ·
δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.*

libri — *προεσβύτη τέκνα δίδωσιν ὅστις* etc., trepidantibus doctis et eorum uno flebilem in modum exclamante, haec videri esse insanabilia.

Nil desperandum Criticis duce et auspice Phoebō.
 proba enim vox est ἤσις (Suidas, fortasse hunc locum spectans, Ἡσις: τέρψις), et apte aliquis dicitur *γαμεῖν διὰ ἤσιν τέκνων*, „uxorem ducere, ut liberis gaudeat,” quae fere maxima, et legitima, et passim commemorata causa viris est nuptiarum. Jam ductus scripturae si quis examinet, similia sunt ΔΙΑΗCIN et ΔΙΔΩCIN, nemoque ignorat, cum H et Ω litteras, tum extrema vocabulorum, per compendium scripta ut plurimum, confundi solere. potest quoque, ut ΔΙΔΩCIN non sit mera hallucinatio librarii, sed correctio ejus, qui scriptum invenisset in codice ΔΙΑΗCIN, qui fuerit primus gradus depravationis.

5.

Idem 71. p. 434.

— *Γυνή τε πάντων ἀγριώτατον κακόν.*

Amyntoris verba, supplicium filii accelerantis.

6.

Erotianus p. 132. *Διηπέτης (Διῦπετής): ἀντι τοῦ διαυγῆς κ. καθαρός. ὡς καὶ Ε. ἐν Φοίνικι, λέγων*

*Δμωσὶν δ' ἐμοῖσιν εἶπον, ὡς καυτήρια
 ἐς πῦρ ἔδει διῦπετῇ θεῖναι τινας.*

II. *Δμωσὶ — ὡς ταυτηρῆλαις πυρίδες καὶ διηπέτη κτεῖναι.*
 Valck. Diatr. p. 274.

*Δ. δ' ἐμ. ε., ὡς καυτήρια
 ἐς πῦρ ἔδει καὶ [ταῦτα] δὴ διῦπετῇ
 θεῖναι.*

filium, quem per oculos peccasse credebat, per eosdem punitum ibat crudelis senex, frustra immane facinus prohibente matre secundum epigramma Cyzicenum tertium, Anthol. Palat. t. III. part. 3., p. 620. seqq., ubi haec leguntur:

Ὁ τρίτος ἔχει τυφλούμενον Φοίνικα ὑπὸ πατρὸς Ἀμύντορος, κ. κωλύουσιν Ἀλκιμέδην τὸν οἰκεῖον ἄνδρα·

*Ἀλκιμέδη ξύνεννον Ἀμύντορα παιδὸς ἐρύκειν
 Φοίνικος ἐθέλει, παυσίχολος γενέτου,*

(II. tautologice et nullis numeris ἐρύκει Φ. ἢ δ' ἐθ. παῦσαι χόλον γεν.)

*ὅτι περ ἤχθητο πατρὶ σαόφρονος εἵνεκα ματρὸς,
 παλλακίδος δούλης λέκτρα προσιεμένων·*

*κεῖνος δ' αὖ δολλοῖς ψιθυρίσμασιν ἤχθητο κούρω,
 ἤγε δ' ἐς ὀφθαλμοὺς λαμπάδα παιδολέτιν.*

v. annotata ad Melanippen.

Accedit etiam amicus vel paedagogus, pro Phoenice dicturus. dicit autem, maximi momenti esse cujusque naturam atque indolem; qui pravam habeat, eum non fieri meliorem educatione; omnique vita Phoenicem et honesta expetendo, et prava pravosque homines fugiendo, ostendisse bonam indolem, quam qui non factis comprobet, eum videri magis quam esse probum.

7.

Stob. 88. p. 500.

Μέγιστον ἄρ' ἦν ἡ φύσις· τὸ γὰρ κακὸν οὐδεὶς τρέφων εὖ χρηστὸν ἂν θείη ποτέ.

8.

Idem append. Florent. p. 11. (382.)

— *Οἱ πείραν οὐ δεδωκότες
μᾶλλον δοκοῦντες ἢ πεφυκότες σοφοί.*

9.

Valck. Diatr. p. 269.: „Aeschines orat. c. Tim. p. 154. ed. Reisk. (Stob. append. vol. IV. p. 12. ed. Gaisford.) primum de virtutis amore duo versus exhibet Euripidis (ex ejus Oedipo petitos), qui dicitur ipsi οὐδενὸς ἦτιον σοφὸς τῶν ποιητῶν. paulo post, Πάλιν, inquit, ὁ αὐτὸς ποιητὴς ἐν τῷ Φοίνικι ἀποφαίνεται ὑπὲρ τῆς γεγενημένης αὐτῷ πρὸς τὸν πατέρα διαβολῆς *) ἀπολογούμενος, κ. ἀπεθίζων τοὺς ἀνθρώπους μὴ ἐξ ὑποψίας, μηδὲ ἐκ διαβολῆς, ἀλλ' ἐκ τοῦ βίου τὰς κρίσεις ποιεῖσθαι. sequuntur tum novem versus Euripidis, in dramate ab amico pro Phoenice dicti“ etc.

*Ἦδη δὲ πολλῶν ἠρέθην λόγων κριτῆς,
καὶ, πόλλ' ἀμιλληθέντα μαρτύρων ὑπο,
τάναντί' ἔγνω συμφορᾶς μιᾶς πέρι.
κἀγὼ μὲν οὕτω, χῶστίς ἔστ' ἀνὴρ σοφός,
5 λογίζομαι τάληθές, εἰς ἀνδρὸς φύσιν
σκοπῶν δλαιτάν θ', ἦνπερ ἐμπορεύεται.
ὅστις δ' ὀμιλῶν ἦδεται κακοῖς ἀνὴρ,
οὐ πάποτ' ἠρώτησα, γινώσκων, ὅτι
τοιούτός ἐστιν, οἷσπερ ἦδεται ξυνών.*

V. 2. 3. ita vertit Musgr.: „et multa (saepe) contraria de eodem casu a testibus ultro citroque dicta novi.“ 6. ll. δλαιταν, ἦνπερ. recte copulam immisit Boissonad.

Igitur asseveranti illi, non apparere culpam Phoenicis, haec Amyntor videtur respondisse, quae habentur apud

*) De calumnia, Euripidi structa apud patrem Mnesarchum, non memini qui alii scriptores memoraverint.

10.

Clem. Alex. Strom. VI. p. 625, a. sic autem ille: *Εὐριπίδου δὲ ἐν μὲν τῷ Οἰνομάῳ γράφοντος, ἐν δὲ τῷ Φοίνικι*
— — *Τάφανῃ*

τεκμηρίοισιν εἰκότως ἀλίσκεται,
Ἵπερίδης λέγει „Α δ' ἐστὶν ἀφανῆ ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας
τεκμηρίοις κ. τοῖς εἰκόσι ζητεῖν.“ non manifestam quidem rem esse ait, sed allata satis clara culpa indicia.

Phoenicis excoecati oratio, qua significat, jam non, ut olim, intolerabilem sibi videri eam calamitatem, nec propterea se animum despondere: tantum esse vitae amorem, omnibus mortalibus insitum.

11.

Stob. 120. p. 608.

Καίτοι πότ' εἴ τιν' εἰσίδοιμ' ἀνὰ πτόλιν
τυφλὸν, προηγητῆρος ἐξηρημένον,
ἀδημονοῦντα συμφοραῖς ἐλοιδόρουν,
ὡς δειλὸς εἴη θάνατον ἐκποδῶν ἔχων·
5 *καὶ νῦν λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ἐναντίως*
πέπτωχ' ὁ τλήμων. ὦ φιλόζωοι βροτοί,
οἳ τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν ἰδεῖν
ποθεῖτ', ἔχοντες μυρίαν ἄχθος κακῶν!
οὕτως ἔρωσ βροτοῖσιν ἔγκειται βίου·
10 *τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν, τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρία*
πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἥλιου.

Versum 3. egregie correxit Wyttenbach. ad Plat. De sera natm. vind. p. 138. II. *εὐδαιμονῶν ταῖς συμφ. ἐ. 8.* iidem *πόθον,* quod emendavit Musgr., meritoque secuti illam editores reposuerunt. Phoenix, patria excedens.

12.

Stob. 39. p. 226.

Σὺ δ', ὦ πατρώα χθῶν ἐμῶν γεννητόρων,
χαῖρ'! ἀνδρὶ γάρ τοι, κὰν ὑπερβάλλη κακοῖς,
οὐκ ἔστι τοῦ θρέψαντος ἥδιον πέδον.

similia cum alibi habet E., tum Phoeniss. 370, 71.

13.

Hesych. *Ἀμνήστειτος γύνη: ἡ παλλακή. Ε. Φοίνικι.*

Quaesiverunt, quid induxerit poëtam, ut antea inaudita de Phoenice confingeret; ejusque rei causam invenire sibi visi sunt apud Suidam in *Ἀναγυράσιος*. Valck. Diatr. p. 269.: — „Memoratur illic etiam *Ἀνάγυρος ἥρωσ*. — istius Anagyri rusticus ex isto demo (Atticae demus fuit *Ἀναγυροῦς* ad montem Hymettum) dicitur lucum violasse, qui propterea, ut erant heroës isti facile irritabiles,

τῷ υἱῷ αὐτῷ ἐπέμηνε τὴν παλλακὴν· ἥτις, μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὸν παῖδα, διέβαλεν ὡς ἀσελγῆ τῷ πατρὶ. ὁ δὲ ἐπήρωσεν αὐτὸν κ. ἐγκατακοδόμησεν. ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ πατὴρ ἑαυτὸν ἀνήρτησεν, ἥ δὲ παλλακὴ εἰς φρέαθ ἑαυτὴν ἐρρίψεν. his ista subdit Suidas: Ἰστορεῖ δὲ Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ Τραγωδιοποιῶν, ἀπεικάζων τούτοις τὸν Εὐριπίδου Φοῖνικα.*) In his ἐγκατ., i. e. καθειρξεν εἰς οἴκημα, Erasmo in adagio Anagyrum commoves (ἀνάγυρον κινεῖς) non intellectum, transsumsit Hieronymus ab Aeschine contra Timarchum p. 26, 7. (ed. Taylori p. 78, 3.), crudelissimum Atheniensis Hippomenis in-nominati facinus narrante. Kustero notata dedit et plura (?) H. Vales. in Harpocr. p. 106. cf. Duker in Thuc. p. 216, 217. Cui sua Suidas debet, Hieronymum si quis aliunde habet incognitum, ut habebat Erasmus l. c., adeat Jo. Jonsium De Script. hist. philos. II, c. 3., §. 6.“ Cf. Aristophanis Anagyrum.

Annotavit W. p. 1602., pariter implicatam esse Macarei historiam apud Aelianum V. H. XIII, 2. qui etiam Shakspearii comparat tragoediam de Joanne rege IV, 1.

De tempore, quo acta fuerit haec tragoedia, v. ann. ad Oenei fr. 12., p. 199. Comicus Ach. 388.: ΕΤΡ. Τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοῖνικος; ΔΙΚ. Οὐ Φοῖνικος, οὐκ, Ἄλλ' ἕτερος ἦν Φοῖνικος ἀθλιώτερος.

Latinorum Ennius imitatione vernacula expressit hoc drama, cujus operis paucae quaedam reliquiae supersunt. v. Poët. scen. a nobis ed. vol. V. p. 58, 59.

LVI. Φ Ρ Ι Ξ Ο Σ.

Apollodorus I, 9, 1. Τῶν δὲ Αἰόλου παίδων Ἀθάμας, Βοιωτίας δυναστεύων (Orchomeni tantum vel Thebarum rex fuit: quare scripserim Βοιωτία pro ἐν Βοιωτία, vel potius Βοιωτίας δυναστῶν, „Boeotiae regulorum“ unus), ἐκ Νεφέλης τεκνοῖ μὲν παῖδα Φοῖξον, θυγατέρα δὲ Ἑλλην. αὐτίς δὲ Ἰνώ γαμῆ, ἐξ ἧς αὐτῷ Λέαρχος κ. Μελικέρτης ἐγένοντο. ἐπιβουλεύουσα δὲ Ἰνώ τοῖς Νεφέλης τέκνοις ἔπειγε τὰς γυναῖκας τὸν πυρὸν φρύγειν. λαμβάνουσαι δὲ κρύφα τῶν ἀνδρῶν τοῦτο ἔπρασσον, γῆ δὲ πεφρυγμένους πυρὸς δεχομένη καρπούς ἐτησίους οὐκ ἀνεδίδου. διὸ πέμπων ὁ Ἀθ. εἰς Δελφούς ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας· Ἰνώ δὲ τοὺς πεμφθέντας ἀνέπεισε λέγειν, ὡς εἶη κεχρησμένον, παύσασθαι (παύσεσθαι) τὴν

*) Eandem historiam dicere videtur commemoratus a Meinekeo in novis Marginalibus (Zeitschr. f. d. A. W. a. 1843. fasc. 4., VII.) Anonymus apud Suidam v. ἐναύειν his verbis: Ἐντεῦθεν Ε. ἐναυσάμενος τὸν λόγον ἅπαντα εἶτα μὲν τῷ (ll. εἶτα μέντοι) Φοῖνικι περιτίθησιν. et fortasse hic ipse est Hieronymus.

ἀκαρπίαν, ἐὰν σφαγῆ Διὶ ὁ Φοῖβος. τοῦτο ἀκούσας Ἀθ., συναναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν τὴν γῆν κατοικούντων, τῷ βωμῷ παρέστησε Φοῖβον· Νεφέλη δὲ μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτὸν ἀνήρπασε, κ. παρὰ Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριὸν ἔδωκεν, ἐφ' οὗ φερόμενοι δι' οὐρανοῦ τὴν [μεταξὺ] γῆν ὑπερέβησαν κ. θάλασσαν· ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σιγείου κ. Χερσόρηνου, ὤλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἢ Ἑλλη, κάκει θανούσης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Φοῖβος δὲ ἦλθεν εἰς Κόλχους, ὧν Αἰήτης ἐβασίλευε, παῖς Ἥλιου κ. Περσηίδος, ἀδελφὸς δὲ Κίρκης κ. Πασιφάης, ἣν Μίνως ἔγημεν. οὗτος αὐτὸν ὑποδέχεται, κ. μίαν τῶν θυγατέρων Χαλκιόπην δίδωσιν· ὁ δὲ τὸν χρυσόμαλλον κριὸν Διὶ θύει Φυξίῳ, τὸ δὲ τούτου δέρας Αἰήτη δίδωσιν· ἐκεῖνος δὲ αὐτὸ περὶ δρυὸν ἐν Ἄρεος ἄλσει καθήλωσεν. His partim similia dat Hyginus fab. 2. et 3., partim ea supplet, mutat, additque propria, quae procul dubio spectant ad drama Euripideum. sic autem ille: „Quod cum Athamas se facturum abnuisset (scil. ut immolaret Jovi filium), Phrixus ultro ac libens pollicetur, se unum civitatem aerumna liberaturum. (sic Pherecydes. v. W. p. 613.) itaque cum ad aram cum infulis esset adductus et pater Jovem comprecari vellet, satelles misericordia adolescentis Inus Athamanti consilium patefecit. rex facinore cognito uxorem suam Ino et filium ejus Melicerten Phrixo dedit necandos. quos cum ad supplicium duceret, Liber pater ei caliginem injecit et Ino suam nutricem eripuit. (fab. 3.) — Phrixus et Helle, insania a Libero objecta cum in silva errarent, Nebula mater eo dicitur venisse et arietem inauratum adduxisse, Neptuni et Theophanes filium; eumque natos suos ascendere jussit et Colchos ad regem Aeetam, Solis filium, transire, ibique arietem Marti immolare.“

Prologum egit Ino, Cadmi filia, de genere suo, Bacchi educatione, nuptiisque secundis Athamantis dicens, et consilium interficiendi liberos ejus ex Nephele susceptos significans; cujus consilii causa se fruges torruisse et marito suasisse ut de sterilitate Delphos mitteret hominem ab se corruptum, quo suspicionem effugeret novercalis odii, impudentissime fatetur. eo haec referenda sunt.

1.

Aristoph. Ran. 1160. (1256.) et ibi schol.

Σιδώνιον ποτ' ἄστν Κάδμος ἐκλιπών,
Ἀγήνορος παῖς, ἵκετ' εἰς Θήβης πέδον.

2.

Schol. Eurip. Phoen. 6. de Euripide: Ἐν γοῦν τῷ Φοῖβῳ φησὶν

Ἦσαν γὰρ (οὗτοι) παῖδες (οἱ γ') Ἀγήνορος,
Κίλιξ, ἀφ' οὗ καὶ Κιλικία κικλήσκειται,
Φοίνιξ, ὅθεν περ τοῦνομ' ἡ χώρα φέρει,
καὶ Θασός.

V. 4. malim facilioribus numeris Θασός τε.

3.

Eratosth. Cataster. 14. Ταῦρος. οὗτος λέγεται ἐν τοῖς
ἄστροις τεθῆναι διὰ τὸ Εὐρώπην ἀγαγεῖν ἐκ Φοινίκης εἰς
Κρήτην διὰ τοῦ πελάγους, ὡς E. φησὶν ἐν τῷ Φοίξω. cf.
Hygin. Poët. astron. 21., Bentl. Epist. ad Mill. p. 488. ed. Lips. etc.
Haec ita dici poterant a poeta:

Θασός τε, χῆν, ὡς φασιν, Εὐρώπην τοπρὶν
πελάγους δι' οἶδμα ταῦρος εἰς Κρήτην ἄγει.

4.

Stob. 71. p. 433.

Ὡς οὐδὲν ὑγιές φασι μητροιάς φρονεῖν
νόθοισι παισίν· ὧν φυλάξομαι ψόγον.

Annotavit W. p. 612. et ad Sophoclis fragmenta p. 320, 21.,
nothos Inonem appellare videri Phrixum et Hellen propterea, quod
prior fuit Athamantis uxor, cui superduxit Nephelen, secundum
Philostephanum, Callimachi aequalem, apud Homeri scholiasten
Iliad. η', 86. eam his verbis Ino contemnit, tanquam pellicem, non
legitimam uxorem.

Athamas, Inonem praedicans, tanquam eam, quae rem fami-
liarem bene administret, mariti affectus vehementiores leniat, et
moerentem soletur vel confictis nonnunquam gratis mendaciis.

5.

Stob. 65. p. 411.

Γυνή γὰρ ἐν κακοῖσι καὶ νόσοις πόσει
ἡδιστόν ἐστι, δώματ' ἦν οἰκῆ καλῶς,
ὄργην τε πραῦνουσα, καὶ δυσθυμίας
ψυχὴν μεθιστάσ'. ἡδὺ κἀπάται φίλων.

Etiam Chorus simulatam Inonis pietatem laudat his verbis

6.

Stob. 72. p. 441.

Δίκαι' ἔλεξε· χορὴ γὰρ εὐναίῳ πόσει
γυναῖκα κοινῆ τὰς τύχας φέρειν ἀεί.

Athamas de satellite, quem Delphos misit, ubi eum redire
videt.

7.

Athen. VI. p. 264, b, c. — Οὔτοι οὖν, (penestae in Thesalia, de quibus v. Heraclid. 620.) οἱ κατὰ τὰς ὁμολογίας καταμείναντες, κ. παραδόντες ἑαυτοὺς, ἐκλήθησαν τότε μενέσται, νῦν δὲ πενέσται· καὶ πολλοὶ τῶν κυρίων ἑαυτῶν εἰσιν εὐπορώτεροι. [καὶ] Ε. δὲ ἐν Φορξῶ λάτριας αὐτοὺς ὀνομάζει διὰ τούτων

Λάτρις πενέστης ἀμὸς ἀρχαίων δόμων.

Ex narratione satellitis.

8.

Etymol. M. p. 714, 17. Σιροί: τὸ ἐπιτήδειον ἀγγεῖον εἰς ἀπόθεσιν πυρῶν κ. τῶν ἄλλων ὀσπρίων. Ἀμμώνιος δὲ ἱστορεῖ, ὡς οἱ Ἀττικοὶ ὀξύνοντες τὸ ὄνομα τὸ ἰ βραχύνουσι, κ. ἡ τριβὴ τῆς ἀναγνώσεως ἐκτείνεται. εὐρίσκεται δὲ καὶ βραχύν, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ Φορξῶ

Χῆμῶν ἀνοῖξαι μὲν σιροὺς οὐκ ἤξιον....

Correximus versum ex Ms. Leidensi apud Valck. p. 217., ubi legitur Καὶ μῶν (pro Καὶ ἡμῶν) ἀν. : nam vulgo libri: — Φορξῶ ἀνοῖξαι etc.

Valck. et Matth.: Καὶ νῶν ἀν. sed ipse Matth.: „At illud νῶν,“ inquit, „utrum pro ἡμῶν positum dicamus, cujus usus auctoritatem desidero, an de duobus, ut alibi, valere, de Phrixo et Helle?“ id quidem ineptum est, siquidem hoc dicit homo, Apollinem Delphicum aperire Athamantis granaria, i. e. sterilitatem finire, noluisse, nisi immoletur Phrixus. etiam Etymologi verba affecta sunt et sic, opinor scribenda: — τὸ ἰ οὐ βραχύνουσιν, ὡς καὶ ἡ τριβὴ τῆ ἀναγνώσει ἐκτείνεται. εὐρίσκεται δὲ καὶ βραχύν, scil. ἰ littera in σιροῦς, etc.

Chori verba, Phruxi innocentis vicem dolentis, neque committendum esse affirmantis, ut occidatur.

9.

Justinus De monarch. p. 41, d, = 109.

*Εἰ δ' εὐσεβῆς ᾧν τοῖσι δυσσεβεστάτοις
εἰς ταῦτ' ἔπρασσε, πῶς τὰδ' ἂν καλῶς ἔχοι,
εἰ Ζεὺς ὁ λῶστος μηδὲν ἔνδικον φρονεῖ;*

V. 2. II. ἔπρασον sive ἔπραττον. correxerunt Grot. et Barnes.

10.

Stob. 121. p. 613.

*Καὶ γὰρ πέφυκε τοῦτ' ἐν ἀνθρώπου φύσει,
ἦν καὶ δίκη θνήσκῃ τις, οὐχ ἦσσαν ποθεῖ
πᾶς τις δακρύειν τοὺς προσήκοντας φίλους.*

Etiam ipse Ath. abominatur tam immane scelus, cum Phrixus ultro se offert morti pro salute patriae, haec inter alia dicens

11.

Stob. 119. p. 602.

*Τίς δ' οἶδεν, εἰ ζῆν τοῦθ', ὃ κέκληται θανεῖν,
τὸ ζῆν δὲ θνήσκειν ἐστὶ; πλὴν ὅμως βροτῶν
νοσοῦσιν οἱ βλέποντες, οἱ δ' ὀλωλότες
οὐδὲν νοσοῦσιν, οὐδὲ κέκτηνται κακὰ.*

Aristophanes Ran. 1021. (1082.) *Καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν;* Schol.: — *Ὁ λέγων ἐστὶ Φοῖξος· οὗτος δὲ ὡς παρὰ γυναικὸς αὐτὸ λέγει εἰρημένον.* hoc parum verisimile videtur, sed alium consimilem hujus nostri locum significasse puto Comicum, etsi Ran. 1404. (1477.) Bacchus, Euripidem irridens ipsius verbis: *Τίς οἶδεν*, inquit, *εἰ τὸ ζῆν μὲν ἐστὶ κατθανεῖν*, quae haud dubie huc pertinent. Matth.: „Cum alio fragmento e Polyido hoc confuderunt Schol. Aristoph. Ran. II. cc., Schol. Plat. p. 119., ut Polyidi fragm. cum loco Hippolyti v. 190 sqq. Schol. Aristoph. ib. 1404. — de sententia cf. Gataker. Adv. misc. p. 522. sequ.“

Generosam filii mentem admiratus Athamas multo etiam minus quam antea uti vult oraculo; quam rem moleste ferens Ino, metuensque, ne irrita sit incepti nefarii, objurgat maritum, negans virum eum esse propter ignavam dubitationem in tantis angustiis et spem vanam sine sua ipsius opera melius fore urbi, quae viris fame absumentis ne urbs quidem vocanda sit amplius, sed solitudo.

12.

Stob. 8. p. 97.

*Ἀνῆρ δ' ὅς εἶναι φῆς, ἀνάξι' ἀνδρὸς ἦν
δειλὸν κεκλήσθαι καὶ νοσεῖν αἰσχρὰν νόσον.*

II. inconcinne: — *φῆς, ἀνδρὸς οὐκ ἄξιον Δειλὸν* etc. perperam metri causa scripserunt *ἀνέρος*, forma Tragicis inusitata, praesertim in sermone.

13.

Etym. M. p. 410, 43. *Τὸ προστακτικὸν ζῆ, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἰφιγενείᾳ (Iph. T. 647.) κ. ἐν Φοῖξῳ
Δι' ἐλπίδος ζῆ, καὶ δι' ἐλπίδος τρέφου.*

14.

Stob. 41. p. 239.

Αἰ γὰρ πόλεις εἰς' ἄνδρες, οὐκ ἐρημία.

His dictis rursus in contrariam partem inclinante regis imbecilli sententia satelles angore conscientiae agitatus, vitaeque Phrixi

timens, facit indicium sceleris. quo comperto noverca capitis damnatur, Choro monente maleficos, ne deos se latere et justitiam, quamvis seram, effugere putent, modicasque opes, sed culpa vacantes, praefereute sceleste acquisitis divitiis, servum autem laudante ob nobilem indolem, qua saepe liberos superari a servis dicit.

15.

Sextus Empir. adv. Math. I, 13, 274. et 287., Stob. Eclog. phys. p. 121. — Οἷόν ἐστι καὶ τὸ παρὰ Εὐριπίδῃ λεχθὲν ἐν Φοίξῳ

“Ὅστις δὲ θνητῶν οἶεται καθ’ ἡμέραν
κακοῦ τι πράσσειν τοὺς θεοὺς λεληθέναι,
δοκεῖ πονηρὰ κἀδικῶν ἀλίσκεται,
ὅταν σχολὴν ἄγουσα τυγχάνῃ Δίκη,

5 τιμωρίαν τ’ ἔτισεν ὧν ἤρξεν κακῶν.

Versu 3. ll. absurde δ. π. καὶ δοκῶν ἀ. 4. ὅταν — Δίκη, „si forte otium est Justitiae“ ad eum puniendum. versum 5. solus Stobaeus habet, ommissa quidem in libris copula, qua opus est orationi. reliqua etiam Clemens Al. Str. V, p. 606, c, d, et Euseb. Praep. evang. XIII, 13. p. 684., sed tanquam Diphili, item Justinus De monarch. p. 38. sequ. et Stob. l. c. attulerunt, praemittuntur quaedam apud Clementem et Justinum, apud illum

“Ὅς τοῖς ἀμαρτάνουσι πρὸς μῆκος βίου
δίδωσιν · εἴ τις δ’ οἶεται —,
apud Justinum vero haec

ἄφθονον βίου μῆκος δίδωσι πρὸς κρίσιν,

quae, utut se olim habuerint (sunt enim infuscata), certe non magis spirant antiquitatem quam quae iidem superioribus 5 versibus subjecerunt,

‘Ὅρᾶθ’, ὅσοι νομίζετ’ (pessimo hiatus Clem. δοκεῖτε)
οὐκ εἶναι θεόν,

δὲς(?) ἑξαμαρτάνοντες οὐκ εὐγνωμόνως!
ἔστιν γὰρ, ἔστιν· εἰ δὲ τις πράσσει κακῶς (?)
κακὸς πεφυκῶς, τὸν χρόνον κερδαινέτω (?)
χρόνῳ γὰρ οὗτος ὕστερον δώσει δίκην.

v. Valck. libro de Aristodemo c. 1. et 2., Luzac. Exercitat. p. 143. seqq., Boeckh. De Trag. gr. p. 158. v. 3. Barnes et Musgr. non male πράσσει καλῶς. sed nolo his nugis immorari.

16.

Stob. 92. p. 511.

Κρείσσειν δὲ βαιὸς ὄλβος ἀβλαβῆς βροτοῖς
ἢ δῶμα πλούτῳ δυσσεβῶς ἀγκωμένον.

significat Chorus, Inonem scelesto consilio regias Athamantis opes ad se et liberos suos transferre voluisse.

17.

Idem 60. p. 384.

Πολλοῖσι δούλοις τοῦνομ' αἰσχρὸν, ἢ δὲ φρῆν
τῶν οὐχὶ δούλων ἔστ' ἐλευθερωτέρα.

18.

Photius: Πάγωνα πυρός: τὴν ἀναφορὰν τοῦ πυρός.
E. Φορῖξω. „Huc respexisse Pollucem II, 88., notavit Valck. ad
Phoen. 1261. extr.“ Matth.

LVII. ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ.

Pseudoplutarchus Vit. parall. cap. 33. p. 431. ed. Hutten:
Πέλοψ, Ταντάλου κ. Εὐρουανάσσης, γήμας Ἴπποδάμειαν, ἔσχεν
Ἄτρεα κ. Θυέστην, ἐκ δὲ Δαναΐδος νύμφης (schol. Pind. Ol.
I, 144. ἐξ Ἀξιόχης νύμφης. schol. Orest. 5. ἐκ τινος Ἀξιόχης
νόθος.) Χρῦσιππον, ὃν πλεον τῶν γνησίων ἔστρωξε. Λαΐος
δὲ ὁ Θηβαῖος ἐπιθυμήσας ἤρπασεν αὐτὸν, κ. συλληφθεὶς ὑπὸ
Θυέστου κ. Ἄτρεως ἐλέους ἔτυχε παρὰ Πέλοπος διὰ τὸν
ἔρωτα.*) Ἴπποδάμεια δ' ἀνέπειθεν Ἄτρεα κ. Θυέστην ἀναι-
ρεῖν αὐτὸν, εἰδυῖα ἔσεσθαι ἔφεδρον βασιλείας. τῶν δὲ ἀρνη-
σαμένων αὐτῇ τῷ μύσει τὰς χεῖρας ἔχρισε· νυκτὸς γὰρ βα-
θείας κοιμωμένου Λαΐου τὸ ξίφος ἐλκύσασα κ. τρώσασα τὸν
Χρῦσιππον ἐγκαταπήγνυσι τὸ ξίφος. ὑπονοηθεὶς δὲ ὁ Λαΐος
διὰ τὸ ξίφος ῥύεται ὑπὸ ἡμιδνῆτος τοῦ Χρῦσιππου, τὴν ἀλή-
θειαν ὁμολογήσαντος. ὁ δὲ (Πέλοψ) τὴν Ἴπποδάμειαν ἐξώ-
ρισεν, ὡς Δοσίθεος ἐν Πελοπίδαις. Aliter Hyginus l. c. „Laius
Labdaci filius Chrysippum, Pelopis filium nothum, propter formae
dignitatem Nemeae ludis rapuit; quem ab eo Pelops bello recupe-
ravit. hunc Atreus et Thyestes matris Hippodamiae impulsu inter-
fecerunt. Pelops cum Hippodamiam argueret, ipsa se interfecit.“
ibi Muncker.: „Pisander (Pseudopisander, qui sua ex Euripide
sumserit: v. W. 533. sequ., Dübner. Pisandri ed. Didot. p.
6. 10. Both.) apud Eurip. schol. v. 1748. (1652.) in Phoenissis,
ipsum prae pudore intulisse sibi manus autumat. cf. schol. Hom.
ad Il. β', 105.“ Merito hoc placet Valckenario Diatr. p. 24.; nec
tamen ex paucis, quae extant, hujus fabulae fragmentis intelli-
gi potest, quam famam secutus sit E. Homericorum scholiorum loco
illo, quem Munckerus dicit, itemque apud schol. Euripidis Orest.

*) Apollod. III, 5, 5. — Λαΐον δὲ (Θήβης) ἐξέβαλον (Zethus et
Amphion). ὁ δὲ, ἐν Πελοποννήσῳ διατελῶν, ἐπιξενούται Πέλοπι, κ. τού-
του παῖδα Χρῦσιππον ἀρματοδραμεῖν διδάσκων ἐρασθεὶς ἀναρπάξει.
Athen. XIII, 602, f. — ὃν (Chrysippum) καὶ ἀρπάσαντα κ. ἀναθέμενον
εἰς ἄρμα εἰς Θήβας φνεγεῖν (Laium), quasi hoc factum sit antequam regno
exueretur Laius. cf. Hyginum fab. 85.

5. (cf. et Thuc. I, 9., Paus. VI, 20, 4.), Hellanicus Chrysippum in puteum praecipitatum narrat ab Atreo et Thyeste, iisque propterea diras imprecatum esse Pelopem, ut in se ipsi saevirent; quo facto Hippodamiam manus sibi attulisse. id Attianae fabulae cognominis argumentum fuisse suspicatur W. p. 536. sed ne ejus quidem operis paucissimae apud Festum et Nonium reliquiae ejusmodi sunt, ut quidquam certi colligi ex iis posse videatur. prorsus autem nihil superest ex Diogenis cujusdam vel Oenomai tragoedia, de quo Suidas *Διογένης ἢ Οινόμαος, Ἀθηναῖος, τραγικός. γέγονεν ἐπὶ τῆς τῶν λ' καταλύσεως* (Olymp. 94, 2.). *δράματα αὐτοῦ Ἀχιλλεύς, Ἑλένη, Ἡρακλῆς, Θυέστης, Μήδεια, Οἰδίπους, Χρῦσιππος, Σεμέλη.* quorum dramatum turpia et inepta fuisse argumenta intelligas ex Juliani oratione VII. p. 210. (v. W. p. 1035—1040.) quibus non mirum usos esse Comicos, velut Strattidem Chrysippo Athen. IV, 169, a, b.

De prologo nihil constat. Chorum Argivorum fuisse ex fragmento colligas.

E colloquio Laïi et Chrysippi, in quo colloquio puer dehortatur Laïum ab insano amore, et, illo negante naturam se posse suam vincere, deflet fataliter immissum hominibus malum, si quis sciat honesta, neque iis utatur, vehementius etiam increpat amatorem, optatque sibi, ut sapiens quidem fortisque sit, sed deformis potius quam venustus nequam.

1.

Clemens Alex. Strom. II, p. 388, b, ed. Sylb. *Ὁ μὲν Λαῖος ἐκεῖνος κατὰ τὴν τραγωδίαν φησι*

*Ἀέληθεν οὐδὲν τῶνδέ μ' ὦν συ νοουθετεῖς,
γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἢ φύσις βιάζεται.*

„Ad Chrysippum referendum esse docuit Valck., quem vide Diatr. p. 21. sequ.“ Matth.

2.

Plut. t. II. p. 446, a. — *Αἰ δὲ τῆς ἀκρασίας (φωναί) „γνώμην ἔχοντά μ' ἢ φύσις βιάζεται,“ καὶ*

*(Chr.) Αἰαῖ, τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακόν,
ὅταν τις εἰδῆ τάγαθόν, χρῆται δε μή!*

3.

Ex carmine lyrico, ut videtur.

Plut. Amator. t. II, p. 750, a, b. *Τί οὐκ ἂν τις προσδοκῆσειεν, εἰ καὶ Πρωτογένης ἔρωτι πολεμήσων πάρεστιν, ᾧ καὶ παιδιὰ πᾶσα κ. σπουδῆ περὶ ἔρωτα κ. δι' ἔρωτος*

λήθη μὲν λόγων, λήθη δὲ πάτρας, asynart. ex dochmio et i. h.

(scil. ἐστὶ: „est [Protogeni, i. e. videtur illi] oblivio rationis et patriae. libri inconcinna sententia λήθη utroque loco.) οὐχ ὡς τῷ Λαῖῳ, πέντε μόνον ἡμερῶν ἀπέχοντο τῆς πατρίδος. —

Patriae Chrysippus oblivisci ait Laïum, sectantem se, Pelopis filium, potius quam ipsum Pelopem, ut in regnum restituitur.

4.

Stob. 64. p. 409.

Γνώμη σοφόν μοι καὶ χέρ' ἀνδρείαν ἔχειν·
δύσμορφος εἶην μᾶλλον ἢ καλὸς κακός.

Vulgo II. Γ. σοφός μοι — ἔχοι. Paris. A. ἔχειν (scil. δὸς sive εὐχομαι, de qua ellipsi vide, si tanti est, Comici Ran. 838. etc.); sed etiam σοφόν, i. e. σοφίαν, ponendum fuit.

Chorus, Pelopem consolans de morte Chrysippi.

5.

Stob. 103. p. 560.

ὦ δῖσποτ', οὐδείς οἶδεν ἀνθρώπος γεγῶς
οὔτ' εὐτυχοῦς ἀριθμὸν, οὔτε δυστυχοῦς.

„εὐτυχοῦς, δυστυχοῦς,“ εὐτυχίας, δυστυχίας. utramque fortunam incertam esse ait, itaque meliora speranda in calamitate.

Chori carmen philosophicum de principiis et natura rerum.

6.

Sextus Empir. adv. Mathem. VI, 17, p. 360. Diog., Laërt. VII, 60., Philo Περὶ ἀφθαρσίας κόσμου p. 948, c, d, ed. Hoeschel., apud quem solum legitur antistropha Χωρεῖ — ἀπέδειξε. particulas horum habentur apud Philonem p. 939, d, et 963, e, Plutarchum De plac. philos. V, 19., p. 908, d, Antoninum VII, 50., Heraclidem Alleg. Hom. p. 440. ed. Gal. et Clem. Al. Str. VI. p. 626., qui e Chrysippo petita esse dicit. Sextus: Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ παρὰ τοῖς Τραγικοῖς μέλη τὰ στάσιμα, φυσικόν τινα ἐπέχοντα λόγον, ὁποῖά ἐστι τὰ οὕτω λεγόμενα

Γαῖα μεγίστη, καὶ Διὸς αἰθήρ,
ὁ μὲν ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ,
ἢ δ' ἀκροβόλους σταγόνας νοτίους
παραδεξαμένη τίκτει θνατοῦς,
5 τίκτει δὲ βορὰν, φύλα δὲ θηρῶν,
ὅθεν οὐκ ἀδίκως
μήτηρ πάντων νενόμισται.

Χωρεῖ δ' ὀπίσω τὰ μὲν ἐκ γαίας
φύντ' εἰς γαῖαν, τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου
10 βλάστοντα γονῆς εἰς οὐράνιον
πάλιν ἤλθε πόλον· θνήσκει δ' οὐδὲν
τῶν γιγνομένων, διακρινόμενον δ'
ἄλλο πρὸς ἄλλου
μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξε.

V. 3. ἀκροβόλους. II. vitiose ὑγροβόλους, quod ut explicari possit, tamen synonymo νοτίους arguitur. Aeschylus Sept. ad Thebas 142. nostrae ed.: „Ἀκροβόλων δ' ἐπάλλεων.“ Schol.: ἤτοι τῶν πόρρωθεν βαλλομένων διὰ τὸ ἐν ἄκρῳ τῶν τειχῶν κ. ἄνω-

θεν ἴστασθαι. tralaticius error est scribarum *α* et *υ* confudentium. dederunt igitur *ὕκροπόλους*, corrector autem nasutus vicisse se ratus est, si poneret verbum certe intelligibile *ὕγροβόλους*. nec *γ* et *κ* litterarum inter se permutatarum desunt exempla. „Cum hisce Valck. p. 51. comparat Lucret. II, 990. sequ.“ Matth. Idem ad 10: „Ad sententiam cf. Eurip. Suppl. 532. (518.) seqq. et ann. v. Valck. p. 35., 54., Wyttenb. ad Plut. p. 734.“ Antonin. *εἰς αἰθέριον πάλιν ἦλθε πόλον. vulgo εἰς οὐρ. πόλον ἦ. πάλιν.* 12. *διακρ.* Plut. *μεταμειβόμενα*, Valck. ad Phoen. 838. *μεταμειβόμενον.* 13. ll. *ἄλλο π. ἄλλο*, quod correxerunt Heath. et Valck. 14. *ἰδίαν.* Philo p. 963. et Clem. *ἑτέραν.* Clem. *ἐπέδειξεν.* Plut. memoriter, nec versum curans, *μορφὰς ἔδειξεν.*

7.

Hesych. *Ελλάων: εἶα ἐπικελεύων. Ε. Χρυσίπρω.*

II.

FRAGMENTA INCERTARUM EURIPIDIS
FABULARUM SUB TITULIS.

1.

Aequitatem nullam esse apud homines, fortuna impediente, cum evehenda sint clara et nobilia.

Stob. 41. p. 240.

*Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον·
χρῆν γὰρ τύχας μὲν τὰς μάτην πλανωμένας
μηδὲν δύνασθαι, τὰ μφανῆ δ' ὑψηλ' ἄγειν.*

ll. *χρη*, quod emendavit Matth.

2.

Aether summus deus et omnium rerum genitor.

Phurnutus De nat. deorum 20. p. 184. ed. Gal. „*Κορυφή δὲ θεῶν*,“ κατ' *Εὐριπίδην*, „*ὁ περὶ χθόν' ἔχων φαεινὸς αἰθήρ.*“ frustra Valck. Diatr. p. 48. *φαεινὸς*, quod non magis congruit metro anapaestico. scribamus

*Κορυφή δὲ θεῶν ὁ περὶ χθόν' ἔχων
φαίδιμος αἰθήρ.*

Apollonius Soph. *Φαίδιμος: λαμπρὸς, ἢ ὁ ἐπίσημος.*

3.

Sextus Empir. Adv. mathem. X, 5, 315., p. 685. ed. Fabric. *Ἐκ γῆς δὲ καὶ αἰθέρος (εἶναι τὴν πάντων γένεσιν) etc.* v. fr. 139.

4.

Alienis nunquam fidendum esse.

Stob. 82. p. 476.

— — Τὸν τῆ φύσει

ἀλλότριον οὐδεις καιρὸς οἰκείον ποιεῖ.

ll. v. 2., anapaesto invecto in quintum locum tragici senarii: οἰκ. οὐδ. κ. ἀλλ. π., qua scriptura Grotius deceptus haec ita verti: „Quem conglutinat Natura, nullum tempus alienum facit,“ cum sic vel similiter deberet: „Alienum virum Natura familiarem nulla aetas facit.“

5.

Alienis vesci felices.

Athen. IV, p. 165, b. Καὶ Θεόπομπος δ' ἐν Ὀδυσσεῖ ἔφη

Εὐριπίδου τὸ ῥητὸν οὐ κακῶς ἔχον,

τάλλότρια δειπνεῖν τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

V. 1. ll. absurde E. τᾶριστον, nec verisimiliter Porson. ad Phoen. 1277. τάρχαϊον.

Amicum verum cujusvis esse pretii, opibusque ac tyrannidi anteponendum.

6.

Liban. Epist. 487. nr. 10. Ἐπαινῶ Εὐριπίδην λέγοντα νοῦν ἔχοντος εἶναι

Φίλον πρίασθαι χρημάτων πολλῶν σαφῆ.

7.

Liban. Progymn. t. IV. p. 861. ed. Reisk. Δεῖ δὲ μὴ Εὐριπίδην παραλιπεῖν· πάντως δὲ οὐκ ἀμφισβητήσιμος ἡ σοφία τοῦ ποιητοῦ. τί οὖν ἐκεῖνός φησι; „Μηδὲν εἶναι προτιμότερον φίλου σαφοῦς, ὃ δὴ πᾶν ἐφεξῆς ἄριστον. εἴτ', ἐπειδὴ τοὺς ἀνθρώπους ἐώρα πλοῦτον κ. τυραννίδα θαυμάζοντας, διαβόηδην φησὶν

Οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννὶς, οὐδ' ἐν βέλτιον.

Libanii verba ὃ δὲ — ἄριστον vereor ne corrupta sint, mälimque vel ὃ δὴ πάντων ἐ. ἄ., vel οὐ δεῖν πᾶν ἐ. ἄ., „quo (amico sincero) indigeant omnia ex ordine beatissima.“ deinde ll. nullis numeris — τυραννὶς τοῦδε βέλτιον, τ in τοῦδε orto, ut opinor, ex σ littera vicina. jam bona omnia posthabenda esse ait vero amico. οὐδὲ ἐν, οὐδὲ τι, nec quidquam. cf. Iphig. A. 860. Athen. VII, 291, b, τόπον ἕνα pro τ. τινὰ etc. Similiter, ut Matth. annotavit, Herc. fur. in fine:

Ὅστις δὲ πλοῦτον, ἢ σθένος, μᾶλλον φίλων ἀγαθῶν πεπᾶσθαι βούλεται, κακῶς φρονεῖ.

8.

Amicos experiri periculosum esse.

Plutarch. Fab. Max. 17., p. 184, b. Οὐ μόνον δὲ ἦν ἄρα τὸ „φίλων πείραν λαβεῖν,“ ὡς E. φησὶν, „οὐ σμικρὸν κακόν,“ ἀλλὰ καὶ τὸ φρονίμων στρατηγῶν. Boissonad.: Φίλων λαβεῖν γὰρ πείραν οὐ σμικρὸν κακόν.

9.

Amor deus descriptus, nisi fallor.

Clemens Al. Strom. IV, p. 543, b. Ὁ μὲν οὖν E.

Χρύσειαι δὴ μοι πτέρυγες περὶ ῥώτῳ, φησὶ,
καὶ τὰ Σειρήνων ἐρόεντα πέδιλα 2 Aeol. pentam.
ἀρμόζεται, βάσομαί τ' ἐς αἰθέρα πολὺν ἀερόθεις, asyn-
art. τρίκωλος, 3 i. h.

Ζανὶ προσμιξῶν. cret. d. catal.

Ζανὶ, ut βάσομαι, quae decent carmen lyricum. II. Ζηνί. asynartetorum genus illud etiam alias usurpavit E.: v. Aeschyl. vol. II. p. 425.

10.

amoris moderati laus.

Athen. XIII. p. 561, a. Ἐν οἷς τινὲς καὶ ἐμνημόνευσαν τοῦ σκηνικοῦ φιλοσόφου [Εὐριπίδου] ἄσμάτων, ὧν ἦν καὶ τὰδε

Παίδευμα δ' Ἔρως Σοφίας ἀρετῆς
πλεῖστον ὑπάρχει,
καὶ προσομιλεῖν οὗτος ὁ δαίμων
πάντων ἠδιστος ἔφν θνητοῖς·

5 καὶ γὰρ ἄλυπον τέρψιν τίν' ἔχων
εἰς ἐλπίδ' ἄγει. τοῖς δ' ἀτελέστοις
τῶν τοῦδε πόνων μῆτε συνείην,
χωρὶς τ' ἀγρίων ναίοιμι τρόπων,
τὸ δ' ἐρᾶν προλέγω τοῖσι νέοισιν
10 μῆποτε φεύγειν,
χρηῆσθαι δ' ὀρθῶς, ὅταν ἔλθῃ.

Cf. fr. 152.

11.

Animalia diis sacra. v. 21.

12.

Ancora una minus tuta.

Stob. 41, Apostolius XIII, 56.

Ναῦν τοι μί' ἄγκυρ' οὐδαμῶς σώξειν φιλεῖ,

ὡς τρεῖς ἀφέντι, προστάτης θ' ἀπλοῦς πόλει
σφαλερός, ὑπὼν δὲ κάλλος οὐ κακὸν πέλει.

putide ll. etiam v. 3. πόλει. Apostolius haec ad Phaëthontem refert, sed animadvertit W. p. 607., male subijuncta esse apud Stobaeum fragmento 21. ejus tragoediae.

13.

Animalium natura similis hominum.

Porphyrius De abstin. III, 25., p. 135. Συγγενὲς ἡμῖν τὸ τῶν λοιπῶν ζώων γένος· καὶ γὰρ τροφαὶ πᾶσαι αἱ αὐταὶ πᾶσιν αὐτοῖς, κ. πνεύματα, ὡς E., καὶ φοινίους ἔχει ῥοὰς τὰ ζῶα πάντα, κ. κοινούς ἀπάντων δείκνυσι γονεῖς, Οὐρανὸν κ. Γῆν. Fortasse E. dixit.

Καὶ γὰρ τροφαὶ ζώοισι πᾶσ', αἱ καὶ βροτοῖς,
καὶ πνεύματ' ἐστὶ, φοινίους τ' ἔχει ῥοὰς,
κοινούς θ' ἀπάντων πάντα δείκνυσιν γονεῖς
Γῆν, Οὐρανὸν τε.

14.

Animus deus.

Schol. Pind. Nem. VI, 7.

Θεὸς γὰρ τις ἐν ἡμῖν, (pherecrat.)
κατὰ τὸν Εὐριπίδην. Cic. Tusc. I, 26. „Ergo animus, ut ego dico, divinus est, ut E. audet dicere, deus.“ Similem Menandri sententiam Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν [ὁ] θεὸς afferunt Plut. t. II. p. 999, e, et Iamblich. Protrept. 8. p. 53. cf. Valck. Diatr. p. 238., Meinek. Menandri fragm. p. 5. etc.

15.

Annus descriptus.

Achilles Tat. ad Arat. Phaen. 19., p. 91. ed. Victor., de anno

Ἐοθύνεχ' αὐτῷ πάντα συλλαβῶν ἔχει.
αὐτῷ pro ἐν αὐτῷ, ut αἰθέρι pro ἐν α. Iphig. Aul. 692. cf. Jacobs. Anthol. Pal. III, 168., Schaefer ad L. Bos. p. 697. et sequ. ll. ὁθ' οὔνεχ' ἐν αὐτῷ. perperam Heath. et Matth. Ὅθ' οὔνεκ' αὐτὸς etc.

16.

Arrogantia retusa.

Anton. Melissa II, 71., Maxim. Tyr. c. II. p. 634.

Θράσει μὲν οὐδεὶς οὐδέπω, πόνῳ δὲ καὶ
γενναιότητι κάπνικεῖα γ' ἄει
ἀρετὴν ἐπεκλήσαντο.

II. — *κάπ. ἀρετὴν ἐπεκτῆσατο.* verisimile videtur, post — *κειαί* forte excidisse similia *γ' ἀει.* operose Musgr. — *καπ. τροπῶν Ἀρετὴν ἐπεκτῆσαντο μυροῖοι βροτῶν,* nisi quod *ἐπεκτῆσαντο* accipiendum fuit.

17.

Dionys. Halic. De compos. V, p. 54. ed. Schaefer. *Καλῶς ἂν ἔχοι τὰ Εὐριπίδεια ταῦτα ἐπενεγκεῖν*

— — *Μή μοι*

λεπτῶν δίγγανε μύθων, ψυχῆ!
τί περισσά φρονεῖς, εἰ μὴ μέλλεις
σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις;

18.

Aspis injuriosa.

Aelian H. A. IV, 54. *Ὅμηρος μὲν οὖν ἔδωκεν ἵππῳ φωνήν, ἀσπίδι δὲ ἡ φύσις, ἣ νόμων οὐδὲν μέλει, φησὶν Ε.* Suspecta sunt verba *ἀσπ.* — *φύσις,* inepta illa, si suppleas *ἔδωκε,* soloeca, si verbum substantivum, qua ratione dicendum esset *ἀ. δὲ φύσις (ἔστι),* „aspidi vero (tal) natura est.“ hoc verum arbitror, proponamque

Ἀσπίδι φύσις δὲ γ', ἣ νόμων οὐδὲν μέλει.

quanquam ne haec quidem bene cohaerent cum superioribus. „Alio verba deflexit Anaxandrides Comicus apud Aristot. Eth. Nicom. VII, 10. p. 125, d. Duvall. *Ἡ πόλις ἐβούλεθ' ἣ ν. ο. μ.*“ Matth. Hinc suo periculo Barnes. et Musgr. apud Euripidem

Ἡ φύσις ἐβούλεθ', ἣ ν. ο. μ.

19.

bellator a bacchanali ad bellum proficiscens.

Plut. Comparat. Demetr. et Anton. 2. p. 956, e. *Οὐδὲ γεγανωμένος κ. ἀνθηρὸς ἐπὶ τὰς μάχας ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος προήει, κοιμίζων δὲ τοὺς διάσους, κ. τὰ βακχεῖα καταπαύων, ἀμφίπολος Ἄρεος ἀνιέρου ἐγένετο.* Vulgo verba *ἀμφ.* Ἄρεος ἀνιέρου tantummodo habentur pro Euripideis. mihi secus videtur, suspicorque Tragicum dixisse

— *Οὐδὲ γεγανωμένος* cret.*d.

ἀνθηρός τ' ἐπὶ τὰς μάχας προήει, phalaec.

κοιμίζων δὲ τοὺς διάσους, glyc. polysch.

καὶ τὰ βακχεῖα καταπαύων, cret. tr. cat.

Ἄρεος ἀμφίπολος ἀνιέρου γένετο. dochmiac.

20.

Bonos viros non debere rixari cum malis, quam rem malis honori esse.

Stob. 46. p. 325.

Ἄλλ' οὐ πρόπει, τύραννον, ὡς ἐγὼ φρονῶ.
οὐδ' ἄνδρα χρηστὸν, νεῖκος αἰρεσθαι κακοῖς·
τιμὴ γὰρ αὕτη τοῖσιν ἀσθενεστέροις.

Apud Phaedrum fab. 29. aper ad asinum, qui eum irrisit: „Facilis vindicta est mihi, Sed inquinari nolo ignavo sanguine.“ Bürger. (Gedichte von G. A. Bürger, Goetting. 1789. 2. Bd. S. 282.):

Auf einen litterarischen Händelsucher.

Ich gegen ihn vom Leder ziehn? —
Dabei gewönn' er, ich verlöre:
Denn meine Fuchtel adelt' ihn,
Sie aber käm' um ihre Ehre.

21.

Canis Dianae sacer.

Plut. De Is. et Osir., t. II. p. 379, d. Ἕλληνες μὲν ἐν γε
τούτοις λέγουσιν ὀρθῶς κ. νομίζουσιν ἱερὸν Ἀφροδίτης ζῶον
εἶναι τὴν περιστερὰν, κ. τὸν δράκοντα τῆς Ἀθηνᾶς, κ. τὸν
κόρακα τοῦ Ἀπόλλωνος, κ. τὸν κύνα τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς E.

Ἐκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσει.

Euripidem ridens Comicus apud Eustath. ad Odyss. γ', p. 1467,
36. = 127, 17., annotante Porsono ad Hecub. 1255., Καὶ κύων
ἀκράχολος Ἐκάτης ἄγαλμα φωσφόρου γενήσομαι.

22.

Celaenae.

Strabo XIII. p. 616 = 916. Ὁ δὲ Καϊκὸς οὐκ ἀπὸ τῆς
Ἰδης ῥεῖ, καθάπερ εἶρηκε Βακχυλίδης, οὐδ' ὀρθῶς (perperam
ll. οὐθ' ὡς) E. τὸν Μαρσύαν φησὶ

— — τὰς διωνομασμένας

ναίειν Κελαινὰς ἐσχάτοις Ἰδης τόποις·

πολὺ γὰρ τῆς Ἰδης ἄπωθεν εἰσιν αἱ Κελαιναί (urbs Phrygiae
ad Maeandrum).

23.

Corinthus.

Strabo VIII. p. 379 = 582. Τοῦ δ' οὖν Εὐριπίδου φή-
σαντος οὕτως

— — Ἦκω,

περίκλυτον προλιποῦσ' Ἀκροκόρινθον,

ἱερὸν ὄχθον Ἀφροδίτας,

τὸ „περίκλ.“ ἦτοι κατὰ βάρους δεκτέον, ἐπεὶ καὶ φρέατα κ.
ὑπόνομοι λιβάδες διήκουσι δι' αὐτῆς, ἢ τὸ παλαιὸν ὑπολη-
πτέον, τὴν Πειρήνην ἐπιπολάζειν κ. κατάρχοντον ποιεῖν τὸ

ὄρος. II. — ἄκρον Κόρινθον — ὄχθον πόλιν Ἄφρ. — λεκτέον, quorum primum vel metro falsum esse intelligitur, cum manifestus hic versus sit ionicus a min. trim., sed adjuvatur correctio etiam illis apud Plut. t. II. p. 767, f, Ἐπεὶ δὲ ἔρωσ ἐθίγεν Ἰππολόχου τοῦ Θεσσαλοῦ,

Ἰδατι γλωρῶ κατακλυζόμενον
προλιποῦσ' Ἀκροκόρινθον,

καταπόδ' ἀποδράσασα ᾧχετ' οὐ κοσμίως. sic enim librorum scripturam καὶ ἀποδράσασα ᾧχετο κοσμ. emendandam esse arbitror. λεκτέον abhorret. δεκτέον idem est atque ἐκδεκτέον, „intelligendum,“ (κατὰ βάρθους, „latiore sensu“), quem usum verborum δέχεσθαι, ἐκδέχεσθαι, ἐκλαμβάνειν, illustravit Schaefer. ad Apollon. Rhod. I, 1088. denique πόλιν et sensu et metro arguitur, nec dubie ab explicatore adscriptum est.

24.

Cognatorum, qui miseros dure alloquuntur, stultitia.

Stob. 20. p. 173.

Ἐν τοῖς κακοῖσι συγγένει' ὅταν παρῆ
τραχεῖα κώξυθνυμος, ἀμαθίαν ἔχει.

Matth.: „Sine lemmate Trincav., Gesn., Schow., sed in Gesn. et Schow. loco Euripidis proxime subjectum, ut hujus etiam esse videatur.“

25.

Constantem sibi aliquem esse jubet, nec secundis elatum rebus, neque adversis desperantem.

Plut. Consol. ad Apollon. p. 102, f. Τῶν μὲν γὰρ καλῶς λεγομένων ἐστὶν ἐν ὑποθήκης μέρει καὶ τοῦτο

Μήδ' εὐτύχημα μηδὲν ᾧδ' ἔστω μέγα,
ὡς σ' ἐξεπαίρη μείζον ἢ χρεῶν φρονεῖν,
μήδ', ἂν τι συμβῆ δυσχερὲς, δειλοῦ πάλιν,
ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ μίμνε, τὴν σαυτοῦ φύσιν

5 σῶζων βεβαίως, ᾧστε χρυσὸς ἐν πυρί.

V. 2. II. soloece ὁ σ' ξξ. 3. iidem inepte δουλοῦ. Euripidis haec esse judicaverunt Wyttenb. h. l. et prior Valck. ad Phoen. 393, 927. Libanius epist. 471, citatus a Porsono Adv. p. 276 = 244.: Τοῦτον οὔτε εὐτυχία πάποτε ἐπῆρεν, ἐν δυστυχίᾳ τε οὐκ ἐπηξεν, Εὐριπίδου μεμνημένος, e quibus facile similia eruas Euripidea

Οὔτ' εὐτυχία πάποτ' ἐπῆρεν
τόνδ', οὔτ' ἐπηξ' ἐν δυστυχίᾳ,

quae illis fidem faciant.

26.

De diis.

Clem. Alex. Admon. ad gentes p. 45, b.

α. Θεὸν δὲ ποῖον, εἶπέ μοι, νοητέον;

β. Τὸν πάνθ' ὀρώμεντα, καὐτὸν οὐχ ὀρώμενον.

E. λέγει. Matth.: „Philemoni tribuit. Justin. De monarch. p. 37, d. Suppositos esse versus 'et e Christiani alicujus officina profectos suspicatur Meinek. ad Menandri fr. p. 434. ego tamen quaecunque sententiam habent cum doctrina Christiana convenientem non statim pro foetu Christiani habuerim.“

27.

Stob. Eclog. phys. t. I. p. 26. ed. Heeren., Lucian. Iup. trag. 41., Clem. Alex. Strom. p. 603, c. (unde Euseb. Pr. evang. XIII. p. 681.), Athenag. Leg. p. 5.

Ὁρᾶς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα,
καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις;
τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

Matth.: „Duos priores vv. citat etiam Plut. t. II. p. 601, a, p. 780, d, p. 919, b, Clem. Al. Admon. p. 15, d. tertio utitur Lucianus Philop. t. IX, p. 248.“ — V. 3. νόμιζε — ἡγοῦ. tautologia; nec placet altero membro orationis τοῦτον, altero τόνδε. malim sane

τόνδ' ἂν ὀνόμαζε Ζῆνα, τόνδ' ἡ. θ.

frequens est confusio verborum νομίζειν et ὀνομάζειν: v. Bast. Epist. crit. ad Boissonad. p. 61.

28.

Stob. ibid. p. 126, 40.

Συγγνώμονάς τοι τοὺς θεοὺς εἶναι δοκεῖς,
ὅταν τις ὄρκῳ θάνατον ἐκφυγεῖν θέλῃ,
ἢ δεσμὸν ἢ βίαια πολεμίων κακὰ,
ἢ παισὶν ἀυθένταισι κοινωνῆ δόμων;
5 ἢ τάρτα θνητῶν εἰσιν ἀσυνετώτεροι,
εἰ τὰπεικῆ πρόσθεν ἡγοῦνται δίκης.

V. 6. εἰ pro ἢ ponendum esse vidit Valck. Diatr. p. 187. „Fortasse hi vv. sumti sunt e tragoedia, in qua pater filium vel filios parricidio inquinatos domo receperat, ut in Cressis hoc fieri potuit. — ἐπιείκειαν, a equitate m, quae peccantibus nonnunquam, causa cognita, ignoscit, opponi stricto juri, τῇ δίκῃ, recte monet Luzac. Exercitat. acad. p. 154.“ E Matth.

29.

Theophil. p. 87. Ὁμοίως καὶ E.
Οὐκ ἔστιν οὐδὲν χωρὶς ἀνθρώποις θεοῦ.

30.

Ibidem. Καὶ πάλιν E.

Σῶσαι γὰρ ὁπόταν τῷ θεῷ δοκῆ τινα,
πολλὴν δίδωσι πρόφασιν εἰς σωτηρίαν.

II. — δοκῆ**πολλάς προφάσεις δ. ε. σ. supplevit et metro accommodavit Grot.

31.

Plut. De aud. poëtis, t. II. p. 20., Stob. 3.

Πολλαῖσι μορφαῖς οἱ θεοὶ σοφισμάτων
σφάλλουσιν ἡμᾶς, κρείσσονες πεφυκότες.

„Idem De def. orac. p. 431, a: Πολλαῖς γὰρ οἱ θεοὶ μορφαῖς, οὐ σοφισμάτων, ὡς E. φησὶν, ἀλλὰ πραγμάτων, σφάλλουσιν ἡμᾶς. Menandro tribuitur apud Stob. p. 14. in ed. Gesner. et apud Apostol. II, 4. cf. Meinek. Quaest. Menandr. I. p. 16. et Archelai fr. 33.“ Matth.

32.

Idem De repugn. Stoïc., t. II. p. 1040, b. Οὕτω δὲ διασύρας τὰ τοῦ Πλάτωνος ἐπαινεῖ πάλιν ἐν ἄλλοις κ. προσφέρεται τὰ τοῦ Εὐριπίδου ταυτὶ πολλάκις

Ἄλλ' ἔστιν, ἔστιν, εἴ τις ἐγγελαῖ λόγῳ,
Ζεὺς καὶ θεοὶ, βρότεια λεύσσοντες πάθη.

Grotii supplementum Excerpt. p. 429. sic ille, quisquis est, apud Clementem Alex. et Justinum (v. ann. ad Phruxi fr. 15.) de deo Ἄλλ' ἔστιν, ἔστιν. v. etiam Plisthenis fr. 7.

Cf. 2., 14., 31., 32., 39., 65.

33.

Doctrinae et philosophiae laudes.

Clem. Alex. Strom. IV. p. 536, d.

Ὀλβιος, ὅστις τῆς ἱστορίας
ἔσχε μάθησιν,
μῆτε πολιτῶν ἐπὶ πημοσύνη,
μῆτ' εἰς ἀδίκους πράξεις ὄρωμῶν,
5 ἀλλ' ἀθανάτου καθορῶν φύσεως
κόσμον ἀγήρω, πῆ τε συνέστη.
τοῖς δὲ τοιούτοις οὐδέποτε' αἰσχροῶν
ἔργων μελέτημα προσίξει.

V. 2. et 3. Themistius orat. 24. p. 307, d. ed. Hard., ubi citavit haec usque ad ἀγήρω, pro μῆτε habet οὔτε, quod etiam ipsam

dici potest, sed alia ratione. 6. ll. — *πῆ τε συν., καὶ ὄπη, καὶ ὄπως*, quae sunt explicationes paulo insolentius usurpatae *πῆ* pro *ὄπη*, recte inductae a Valckenario Diatr. p. 26.

34.

Dubitatio, utrum fors regat omnia, an deus.

Athenag. p. 28. ed. Colon. a. 1686.

Πολλάκι μοι πραπίδων διήλθε φροντίς, asynart. dact.
et i. penthem.

εἴτε τύχα τις, εἴτε δαίμων τὰ βρότεια κραίνει. pri.
polyschem.

παρὰ τ' ἐλπίδα γὰρ καὶ παρὰ δίκαν, anap. dim. log.
τούς μὲν ἀπ' οἴκων ἀναπίπτοντας ἀν' ἀθρῶ, chor. tr. h.

5 *τούς δ' ἀν' εὐτυχοῦντας ἄγει*. glyc. polysch.

V. 2. *τις* accipi a Matth. 4. ll. *ἀναπ. ἀτὰρ θεοῦ*. Grot. et alii *ἀναπ. ἄτερ βίου*, quod illis relinquo. 5. *ἄγει*. scil. *τύχη*, vel *δαίμων*.

35.

Ibidem.

*Πῶς οὖν τὰδ' εἰσορῶντες ἢ θεῶν γένος
εἶναι λέγωμεν, ἢ νόμοισι χρώμεθα;*

Cf. 23—29.

36.

Educatione non fieri bonos ex malis.

Stob. 88. p. 500.

*Οὐ γὰρ τις οὕτω παῖδας εὖ παιδεύεται,
ᾧστ' ἐκ πονηρῶν μὴ οὐ κακοῦς πεφυκέναι.*

37.

Ego sum meus.

Priscian. XVII, c. 17., p. 63. ed. Krehl. „In una autem eademque persona possessor simul et possessio intransitive intelligi non potest, nisi figurate dicat aliquis Meus ego sum et servus, et dominus, et similia. Persius (V, 88.) Vindicta postquam meus a praetore recessi. et Euripides *Ἐγὼ δ' ἐμός εἰμι*.“ Terent. Phorm. IV, 1, 21. „Ego meorum solus sum meus.“ ibi vetus interpres: „Apollodoros

Ἐγὼ γὰρ εἰμι τῶν ἐμῶν ἐμός μόνος.“

38.

Esuriendum esse potius quam moriendum.

Philem. gr. p. 260. sequ. ed. Osann. *Ἀπαλλάττειν καὶ τὸ διατρίβειν. E.* „*Ἀνάγκη πεινῆν διὰ βίου, καὶ ἀθλιώτερον ἀπα-*

λάττειν ἤτοι διατρέβειν.“ Scribendum sine dubio καὶ ἄ. ἄπ., vel τὸ ἄπ., ἢ τὸ διατρέβειν (scil. τὸν βλον). mendosum ἤτοι reperit ineptam explicationem grammatici. E. dixerit, opinor, in dramate satyrico

Ἐμοίγ' ἀνάγκη διὰ βλον πεινῆν αἰεὶ,
τὸ δ' αὖ γ' ἀπαλλάττειν ἔτ' ἀθλιώτερον.

39.

Euripideum metrum.

Schol. Aristoph. Equ. 753., Hephaest. p. 55. ed. Pauw., p. 94. ed. Gaisf., de versibus asynartetis: Ἄλλο τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον τεσσαρεσκαίδεκάσύλλαβον, οἷον παρὰ μὲν αὐτῷ Εὐριπίδῃ

Ἐῶρος ἠνίχ' ἱππότας ἐξέλαμψεν ἀστήρ.

40.

Felices videri sapientes.

Schol. Pind. Nem. I, 13. Καὶ E.

Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.

41.

Fortissimum quemque tyrannum evasisse.

Stob. 41. p. 240.

Ὅστις κατ' ἰσχὴν πρῶτος ὠνομάζετο,
ἢ τόξα πάλλων, ἢ μάχη δορὸς σθένων,
τοῦτον τυραννεῖν τῶν κακιόνων ἐχοῖν.

Vulgo haec verbis fr. 1. Οὐκ ἔστιν — ἄγειν subjecta sunt, quamvis nullo cum iis vinculo conjuncta. quare seorsim posuimus auctore Matth. Wyttenbach. Bibl. crit. III, 4, p. 83.: „Nescio quomodo πάλλων, vibrans, quatiens, a re alienum et in βάλλων mutandum videtur, ut sit sagittas emittens, si quidem τόξα non solum arcum, sed et sagittas significat, teste Eustathio ad Hom. p. 1248., probante H. Stephano Thes. I. gr. t. III. p. 1588.“ Insolens quidem est phrasis πάλλειν τόξα, sed neque βάλλειν τόξα pro τόξοις usitatius, quantum scio. quare vereor ne continue scripta τόξαπάλλων forte abierint in τόξαπάλλων. notum est enim, librariorum raro usurpare apostrophum.

42.

Fortuna mutabilis.

Stob. 103. p. 560.

Οὐ χρή ποτ' ὀρθαῖς ἐν τύχαις βεβηκότα
ἔξειν τὸν αὐτὸν δαίμον' εἰσαεὶ δοκεῖν·
ὁ γὰρ θεὸς πῶς, εἰ θεὸν σφε χρὴ καλεῖν,

- κάμνει ξυνών τὰ πολλὰ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.
 5 θνητῶν δὲ θνητὸς ὄλβος· οἱ δ' ὑπέρφρονες,
 καὶ τῷ παρόντι τοῦπιὸν πιστούμενοι,
 ἔλεγχον ἔλαβον τὴν τύχην ἐν τῷ παθεῖν.

43.

Ibidem p. 562.

Βέβαια δ' οὐδείς θνητὸς εὐτυχεῖ γεγώς.

44.

Jo. Lydus De mensibus p. 109. Οὐδὲν γὰρ ἀσφαλὲς οὐδὲ
 κεκριμένον ἐστὶν ἐπὶ τῆς τύχης. abhorret ἐπὶ et natum vide-
 tur ex ἐστὶ. versus hujusmodi fuerit

Κεκριμένον οὐδὲν τῆς τύχης, οὐδ' ἀσφαλές.

Fortunas praesentes potius servandas esse quam expetendas
 splendidiore.

45.

Stob. 106. p. 568.

Πέπονθας οἷα χᾶτεροι πολλοὶ βροτῶν·
 τὰς γὰρ παρούσας οὐχὶ σώζοντες τύχας
 ᾤλοντ', ἐρωῶντες μειζόνων ἀβουλίᾳ.

46.

„Plut. Sympos. VII, 1. p. 713, d. Οὐ γὰρ μόνον ὅσοι
 τὴν σωτηρίαν οἴκοι καὶ παρ' αὐτῶν ἔχοντες
 ἄλλην θέλουσιν εἰσαγώγιμον λαβεῖν,
 ὡς E. εἶπεν, ἀβέλτεροί εἰσιν, ἀλλὰ καὶ etc. Musgrav. etiam pri-
 ora numeris adstringere laborans vereor ne Plutarchi verba pro
 Euripideis habuerit.“ Matth. Mihi secus videtur, cumque caream
 Musgravii libro, ipse experiar, an manus Tragici restitui possit
 ita scribendo

— — Ἀβέλτεροι,
 ὅσοι γ' ἔχοντες οἰκόθεν σωτηρίαν
 ἄλλην — λαβεῖν.

Cf. III, 14.

47.

Fratrum bella difficilia.

Plut. De amic. frat., t. II. p. 480, d. Χαλεποὶ γὰρ πόλε-
 μοι ἀδελφῶν, ὡς E. εἶρηκεν. Verba Χαλ. γ. π. ἀδ. leguntur
 etiam apud Aristot. Polit. VII, 6., sed sine nomine scriptoris. pro-
 babiliter Grot. aliique, paroemiacum restituentes,

Χαλεποὶ πόλεμοι γὰρ ἀδελφῶν.

48.

Frigus noxium gracilibus.

Cic. Epist. ad Fam. XVI, 8. (ad Tironem):

„Ψύχος δὲ λεπτόχρωτι πολεμιώτατον,

inquit Euripides, cui tu quantum credas nescio; ego certe singulos ejus versus singula testimonia puto.“ *λεπτόχρωτι* Graevius pro *λεπτῶ χρωτι*, merito probante Valck. Diatr. p. 34., qui etiam Barnesium non absurde hunc versum adjecisse dicit illis in Scyriis *Ἡ παῖς — χολῆς*;

49.

Fulminis aura metuenda.

Plut. Sympos. IV, 2., p. 666, c. *Καὶ μυρίους ἤδη τεθνηκότας ἰδεῖν ἔστιν ὑπὸ βροντῆς, οὐδὲν οὔτε πληγῆς ἕχνος οὔτε καύσεως ἔχοντας, ἀλλ' ὑπὸ φόβου τῆς ψυχῆς, ὡς ἔοικεν, ὄρνιθος δίκην ἀποπταμένης τοῦ σώματος. πολλοὺς γὰρ, ὡς E. φησὶ, βροντῆς πνεῦμ' ἀναιμον ᾤλεσεν.* Restituitur versus δὲ scribendo pro γὰρ quae, vocabula confundi solent in libris. Matth.: „Theo Smyrnaeus De musica c. 2. p. 75., citatus a Boeckhio De Trag. gr., legit *τραῦμ' ἀναιμον*, quod non praeferam cum Boeckhio.“

50.

Generosos malum quodvis decere.

Plut. t. II. p. 84, f. *Ἡμεῖς μῆτε φυγὴν Ἀριστείδου, μῆτε εἰργμὸν Ἀναξαγόρου, μῆτε πενίαν Σωκράτους ἢ καταδίκην Φωκίωνος ὑποδειμαίνωμεν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τούτων ἀξιέραστον ἡγούμενοι τὴν ἀρετὴν ὁμόσε χωρῶμεν αὐτῇ, τὸ Εὐριπίδειον ἐφ' ἐκάστῳ φθεγγόμενοι*

Φεῦ, τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἅπαν καλόν!

item in Vita Pompeji c. 73. p. 658, d, hunc versum habet Plut., sed *ἀνώνυμον*. Notandum ὁμόσε pro ὁμοῦ, quem usum Polybio proprium putat Schneider in lex. h. v.

51.

Gloriam augeri periculis.

Stob. 49. p. 355.

Σὺν τοῖσι δεινοῖς αὖξεται κλέος βροτοῖς.

52.

Grammaticalia.

1. *ᾱ* pro *ᾶ* doricum. Codex c Greg. Cor. apud Schaefer. ad Greg. p. 226. (*ᾱ ἀντὶ τοῦ ᾶ*) *προφέρουσιν οἱ Δωριεῖς, Μουσᾶν λέγοντες ἀντὶ τοῦ Μουσᾶν, ὡς κ. Σοφ. ἐν Αἴαντι*

„*Ἀλιαδᾶν*,” κ. *E.* „*κακῶν βίων διαγωγῆν*,” ἀντι τοῦ „*Ἡλιαδῶν* (perperam ll. *ἄλιαδῶν*)” καὶ *κακῶν βίων*.

2. ἄβιος pro δύσβιος. Bekker. Anecd. gr. p. 323, 18., Bachmann. Anecd. I, p. 6, 6. „*Ἄβιοι οἱ νομάδες παρ’ Ὀμήρω*, οἶον οἱ τὸν πολιτικὸν κ. κοινωνικὸν οὐκ ἔχοντες βίον· ὁ μέντοι *E.* ἐπὶ τοῦ δυσβίου ἐχρήσατο τῇ λέξει.

3. ἀγοραῖος νοῦς. Ibid. p. 339, 10. Bachm. I, p. 24, 29. Ἄγοραῖος νοῦς: ὁ πάνυ εὐτελής κ. συρφετώδης, οὐδὲ πεφροντισμένος· οἱ γὰρ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι ἀμαθεῖς κ. ἀπαίδευτοι. οὕτως *E.* Meinek. Nov. Marginal. (Ztschr. f. d. A. a. 1843., fasc. IV. col. 293.) suspicatur, legendum esse Ἀριστοφάνης pro Εὐριπίδης propter ista in *Σκηνᾶς Καταλαμβάνουσας*, p. 149. ed. Dindorf., *Τοὺς νοῦς δ’ ἀγοραίους ἦττον ἢ κείνος ποιῶ*.

4. ἄγχιμος. Ibid. p. 340, 24., Bachm. I. p. 26. Ἄγχιμος: ἀντι τοῦ πλησία. *E.*

Ἄλλ’ ἄγχιμος γὰρ ἦδε Φοιβεία γυνή.

ll. φοιβία, quod correxit Matth.

5. ἀδιάυλος. Ibid. p. 343. seq., Bachm. I. p. 30, 14. Ἀδιάυλος τόπος: ὅθεν μὴ ἔστιν ἐπανελθεῖν. οὕτως *E.*

— — Θεοὶ χθόνιοι,

ξοφεράν ἀδιάυλον ἔχοντες ἔδραν

τὴν φθειρομένων, Ἀχεροντεῖαν

λίμνην.

6. ἄδωρος χάρις. Ibid. p. 26, 11., p. 346, 9., Bachm. I. p. 33, 24. Ἄδωρος χάρις: ἢ μὴ (ita Bekker. priore loco, altero μὴ male omissum est, ut apud Bachm.) ἐπὶ τέλους ἐλθούσα δωρεά. οὕτως *E.*

7. ἀγλαι. (?) Ibid. p. 338, 14., Bachm. I. p. 23, 26. Ἄγλαι (sic.): ὄμμα. *E.* „*Ἄν ἀγλαι?*” Matth. Hoc accepto scribendum *Ἀίγλαι*: ὄμματα. sed nescio an verisimilius sit Ἄγλαὸν ὄμμα *E.*, ut eum usum τοῦ ἀγλαὸς notaverint grammatici. nec spreverim ἀγλαόματος (αγλαομῦ^α), cui simile Sophocleum ἀγλαὸν Oed. R. 199. nostrae ed. v. Bast. append. Epist. crit. p. 16.

8. αἱματοσταγῆς. Ibid. 9., Bachm. ibid. *Αἱματοσταγῆ. E.* καὶ Ἀριστοφάνης

— — *Αἱματοσταγῆ*

κηλῖδα τέγγη.

9. αἱματωπός. Ib. p. 362, 7., Bachm. I. p. 51, 10. *Αἱματωπόν. E.*

Δράκοντος αἱματωπὸν ὄμμα.

ita Boissonad., allatis illis ex Oreste 241. ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ πῖσειέ μοι τὰς αἱματωπούς καὶ δρακοντώδεις κόρας. ll. absurde Δ. α. αἶμα.

10. αἱμύλη. Ibid. p. 363, 2., Bachm. I. p. 52, 11. *Αἱμύλος*: ὁ ἔμπειρος ἢ ἠδύς ἐν τῷ ἀπατᾶν, κ. κόλαξ. Πλάτων

„αιμύλος ξεως“ φησί, κ. Σοφ. E. δὲ καὶ „αιμύλη“ εἶπε
 θηλυκῶς etc. cf. Peliadum fr. 14.

11.

Accusativus eo sensu, quo alias dativus.

Matth.: „Priscian. XVIII, 20., p. 179. Latini despero illam
 rem. Lucanus in V. Desperare viam. Euripides

Οὐχ ἐσπέρας φάσ', ἀλλὰ καὶ μεσημβρίας —
 τούτους ἀφεστήκασιν ἡμέραν τρίτην.

ubi, locum propter ἡμέραν τρ. laudari, pro quo dici etiam po-
 tuisse Prisc. censet ἡμέρα τρίτη, apparet ex eo, quod statim se-
 quitur: „et nos absum tertium diem.“ —

12. ἀκόμπαστος. Ib. p. 369, 18., Bachm. I. p. 59, 13.
 „Ἀκόμπαστος λόγος“ E. φησί, κ. „ἀκόμπαστος φάτις.“

13. ἀκύμων, ἀκύματος. Phrynichus Σοφ. προπαρασκ.
 apud Bekker. Anecd. p. 6, 1. Ἀκύμων θάλασσα. E. ἐπὶ τοῦ
 μὴ γεννᾶν τέθεικεν, ὥσανεὶ ἀγόνου (ἄγονος. Androm. 155.)
 ὥσανύτως κ. Ἀριστοφ. λέγεται δὲ καὶ ἀκύματος.

Ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκη γελᾷ.

Euripidi hunc versum tribuit Pollux X, 27., ut annotavit Blomf. ad
 Aeschyl. Ag. 504. (πόντος — ἀκύμων), allato etiam Iphig. T. 1336.
 (ἀκύμονα πόντου — νῶτα).

14. ἀλάστωρ. Bekker. Anecd. p. 383. sequ., Bachm. I. p.
 74, 20., Suidas h. v. Ἀλάστορα προσβαλεῖν: οἶον μύσος κ. ἀνο-
 διοργίαν. E.

Οὐ σοὶ παραινῶ, μηχανωμένη κακὰ
 ἐχθροῖσι, σαντῆ προσβαλεῖν ἀλάστορα.

quae locum habere potuerunt in Chrysippo.

15. ἀλίστος. Ibid. p. 383, 8., Bachm. I. p. 74, 28. Ἀλί-
 αστον: τὸ μάταιον. E. ἔστι δὲ τὸ ἀνέκκλητον, ὃ οὐκ ἔστι
 φυλάξασθαι, κατὰ ἀπόφασιν.(?) ll. male τὸ ἀνέγκλητον. schol.
 ad Iliad. β', 797. ἀλίστος: ἀνέκκλητος etc. praeterea scribam
 ὁ. ο. ζ. φυλ. κατὰ πρόφασιν, „quod nullo praetextu caveri, nullo
 pacto caveri potest.“

16. ἀλλήλων nove dictum, si fides habenda est grammaticis;
 sed hallucinati sunt, opinor, permixtis similibus. certe quodam modo
 ἑαυτῶν videtur dici posse pro ἀλλήλων, non contra. Bekker.
 Anecd. p. 378, 13., Bachm. I. p. 69, 12. Ἀλλήλων ἀντὶ τοῦ
 ἑαυτῶν. οὕτως E.

17. ἀπάγου. Ib. p. 414, 15., Bachm. I. p. 109, 16. Ἀπά-
 γου: ἀντὶ τοῦ πρὸς σαντὸν ἄπαγε. E.

18. ἀπαιώνιστος. „Hesych. Ἀπαιώνιστον: δύσφημον. E.
 ἀλλαχοῦ καὶ ἐν Μηδείᾳ Κόρινθον ἀπαιώσιον, δύσφημον. sic
 edit. at cod. Venet. apud Schow. ἀπ. δύσφ. E. ἀλλὰ καὶ διὰ
 ἀκορίν. ἀπαιώσιον, δύσφημον. unde Elmsl. ad Med. p. 74.
 sic legendum suspicatur: E. ἀλλὰ καὶ Διὸς κόρη Παιᾶν' ἀπαι-

ώνιστον, scil. ἀντηγήσατε, collatis Alc. 425., Iphig. A. 1468. Possis etiam: *E.* Ἀλκμαίωνι τῷ δια Κορίνθου. Matth. Malim equidem, ab Elmsleji initio profectus,

— Ἀλλὰ καὶ Διὸς

κορὴν ἀπαιώνιστα δυσφημῶν. —

19. ἀπρόσειλος. Bekker. l. c. p. 440, 32., Bachm. I. p. 139, 5. Ἀπρόσειλος: ᾧ οὐδείς προσελεῖται. *E.*

20. ἀρκεσίγυιος. Antiphanes Athen. X. p. 446, a,

Παραδίδου δ' ἐξῆς ἐμοὶ οἶνον ἀρκεσίγυιον,

ὡς ἔφασκ' *E.* hoc metri genus *E.* etiam in Helena, v. 1391. nostrae ed., usurpavit. Eustath. ad Odys. φ', p. 761, 30. Ὅτε καιρὸν ἢ πόσις ἔχει τοῦ οἴνου, τότε κατὰ τὴν Εὐριπίδειον μουσαν „ἀρκεσίγυιός“ ἐστίν.

21. Ἀφροδίτης nominis etymologia ridicula. Jo. Lydus De mensibus p. 88. *E.* δὲ Ἀφροδίτην αὐτὴν ἀξιοῖ ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ ἄφρονος τοὺς ἐρωῶντας ἀποτελεῖν. Troad. 951. (989.)

Τὰ μῶρα γὰρ πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς,

καὶ τὸ ὕνομ' ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει θεᾶ.

22. δεῦρ' ἀεὶ. Bachmann. Anecd. gr. I. p. 191, 27. Τὸ δὲ „δεῦρ' ἀεὶ“ που καὶ *E.*

Εἰς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται.

Leguntur haec apud Comicum Lys. 1063. (1135.), sed ex Euripide sumta putat Meinek. l. c. ad 3. et ad Erechtheum referenda. ceterum Tragicus etiam Or. 1621. et alias dixit δεῦρ' ἀεὶ, huc usque.

23. διαψαίρειν. Etym. M. p. 271. et sequ., Zonar. p. 536.

Διαψαίρουσι — *E.* ἐπὶ τοῦ καθαίρειν (addit Zon. κέχρηται τῇ λέξει), οἶον

Γλώσση διαψαίρουσα μυκτῆρων τόπους.

πόρους pro τόπους malit Valck. ad Phoen. 1399.

24. ἔρῳ' ἰών. Photius p. 19. Ἐρῳιον: εἰς φθοράν. *E.*

Imo ἔρῳ' ἰών. v. de hoc participio Viger. p. 349. ed. 3. Herm., Matth. gr. p. 813. 1. ed. Pind. Isthm. VIII, 3. ἰὼν ἀνεγειρέτω κῶμον etc.

25. ἔτης. „Schol. Venet. ad Il. ζ', 239. Παρὰ γοῦν Ἀλκμάχου οὕτως εὔρομεν οὐτε δῆμος οὐτ' ἔτης ἀνῆρ, καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ

Πόλει μὲν ἄρχων, φωτὶ δ' οὐκ ἔτη πρόπων.

v. etiam Eustath. ad Il. ρ', p. 641, 59. Matth. Suspicio, legendum esse Πόλεως μὲν ἀρχῶν, φ. δ' ο. ἔ. πρόπων.

26. ζελαῖς. Bekker. Anecd. p. 1187. Ἔστι γὰρ ὁ ζελαῖς, τοῦ ζελά, τῷ ζελά (οὕτω δὲ λέγεται κατὰ Θρακίας ὁ οἶνος), καὶ τούτου ἢ δοτικὴ εὐρίσκειται παρ' Εὐριπίδῃ χωρὶς τοῦ ἰ. συστεῖλαι γὰρ βουλόμενος τὸ ἰ οὐ προσέγραψε τὸ ἰ, οἶον

ταυτὸν ποιεῖ τό τ' ἀττικὸν τῷ ζελά· σὺν γὰρ κεραννοῖς.

Duplicem errorem errasse videtur grammaticus, primum, quod *ξελᾶ* sine *iota* scripsisse ait Tragicum; alterum, quod posteriorem syllabam vocabuli correptam putat. deinde ipsa verba poëtae, petita haud dubie e dramate satyrico, affecta sunt et sic, opinor, scribenda

Ταὐτὸν ποιεῖς τῷ γ' Ἀττικῷ i. d.

τῷ ξελᾶ τι γὰρ κεράννυς t. d.

Thracem vel aliquem barbarum hisce irriserit satyrus, non merum vinum bibentem, sed aqua vel unguento (v. Athen. II, 66, d.) mixtum, more Atticorum. Confundi solent *σ* et *τ* litterae: hinc *σι* forte scriptum pro *τι* videtur abiisse in *συ* et *σῦ*.

27. *ζύγαστρον*. Photius p. 45. *Ζύγαστρον: κιβωτός. κυρίως δὲ ἢ ξυλίνη σορὸς παρὰ (τοῦ) ἐξυγᾶσθαι. οὕτως E.*

28. *ἡπειρος*. Schol. Apollon. Rhod. IV, 71., Suid. h. v., Phot. p. 58., Bachm. Anecd. t. I. p. 251, 23. (cf. et Zonar. p. 1001.) *ἡπειρος λέγεται πᾶσα γῆ καταχρηστικῶς· κυρίως δὲ ἢ εἰς ἄπειρον ἐκβάλλουσα, ὡς φανερόν E. πεποίηκεν*

ἡπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβάλλον χθόνα.

videtur dici aliquis, qui terram immensi tractus perdidisset. Phot. et Bachm. *ἐκβ. πόδα.* cod. D Bachm. *ἐμβάλλον.* cod. Paris. Apoll. *ἐσβάλλω.* Etymol. Gud. p. 247, 5. *Καὶ E. φησὶν*

ἡπειρον εἰς ἄπειρον ἐξεπλεύσαμεν.

29. *θερμόβουλον*. Aristoph. Ach. 119. *ὦ θερμόβουλον προκτὸν ἐξυρημένε.* Schol.: *παρωδία χοῆται· ἔστι γὰρ ἐν τῇ Μηδείᾳ Εὐριπίδου „ὦ θερμ. σπλάγγνον.“* In Medea haec hodie desiderantur.

30. *κλωστήρ*. Pollux VII, 31. *Κλωστήρ. οὕτω δὲ καὶ τὴν περιστροφὴν τοῦ λίνου E. ὠνόμασεν — „λίνου κλωστήρα περιφέρει λαβῶν.“* cf. Aeschyl. Cho. 470. (504.), Aristoph. Ran. 1275. etc.

31. *κρήμνη* pro *κρήμνηθι*. Etym. M. p. 112, 26. (ubi vitiose legitur *κρημνίσαι αὐτήν*); 487, 35.

Κρήμνη σεαυτήν ἐκ μέσης ἀντηρίδος.

„Cf. Eustath. p. 903, 51.; 1003, 24.“ Matth.

32. *κρυπτός, κρυπταί*. Schol. Ravenn. ad Aristoph. Thesm. 565. (607.) *Κρυπτός: ἀντὶ τοῦ κερουμμένος. καλοῦνται μὲν γὰρ καὶ κρυπταί παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ κ. παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ ἐν ταῖς τῶν Λακεδαιμονίων πολιτείαις κ. ἐν Θάσῳ ἀρχὴ τις κρύπτεται.* pro *κρύπτεται* Seidler. proposuit *κρυπταί*. sed verisimilius videtur *κρυπτεία*, quo significetur munus τῶν *κρυπτῶν*, non *κλοπία* puerorum apud Lacedaemonios.

33. *λευκοὶ λίθοι*. Stob. append. Vatic. II. 57., Phot. p. 163. *Λίθων χοαί: ἄργυρος κ. χρυσός. καὶ γὰρ E.*

Λευκοὺς λίθους ἔχοντες ἀνχοῦσιν μέγα.

34. *μομφός*. Eustath. ad Odyss. ξ', p. 1761, 39. = 546. *Ἐπὶ δὲ πᾶσι λέγει ὁ αὐτὸς γραμματικὸς (Aristophanes) καὶ „μομφὸν“ παρ' Εὐριπίδῃ τὴν μέμψιν λεχθῆναι.*

35. Eustath. ad Il. ε', p. 429, 50. Φέρεται δ' ἐν τοῖς τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους κ. περὶ οἰκετῶν λόγος, ὅτι οὐ μόνον οἱ κατ' ἀγροὺς ὑπουργοὶ οὕτως ἐλέγοντο, ἀλλὰ κ. οἱ ἐν οἰκίαις ἐλεύθεροι, ὡς ἂν εἶποι τις οἰκῆται μεταλήψει τοῦ ἠ. παράγει δὲ αὐτὸς κ. παροιμίαν ἐξ Εὐριπίδου λέγουσαν

Ἐνδον γυναικῶν καὶ παρ' οἰκέτας λόγος.

ἤρουν ἐν τοῖς κατ' οἰκίαν λαλητέον ἂν εἴη τὰς γυναῖκας, ἔξω δὲ οὐκ ἐξιτέον, οὐδὲ ἀλλοτριῶν παρόντων λυτέον τὴν λαλίαν. Valck. ad Hipp. 647. et Diatr. p. 4. παρ' οἰκέταις, quod sane usitatius.

36. περισοβεῖν. (Matthiaei conjectura.) Phot. p. 309. Περισο (sic): περιφέρειν. E.

37. ῥαχίζειν. Idem p. 356., Bachm. Anecd. I. p. 357, 25. ῥαχίζειν: τὸ διαιρεῖν τὰ μέρη τῆς ῥάχεως, ἥτοι διακόπτειν, ὡς φησι (fort. φησί τις) παρ' Εὐριπίδῃ (cod. D. ὡς φησιν E.).

38. σὺν Ἀθηνᾶ etc. Zenob. Proverb. cent. V, 93. Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει: παροιμία ἐπὶ τοῦ μὴ χοῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν. τίθεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ γυναικῶν, κ. μάλιστα ὀφειλουσῶν ἐργάζεσθαι· ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ ἐργάνη. — μέμνηται ταύτης τῆς παροιμίας E. Similia sunt verba „Ora et labora," et quod quidam nostra memoria Franco-galli usurpaverunt „Aide-toi et dieu t'aidera."

39. τρέφοιν. Etym. M. p. 693, 52. Τρέφοιν, ὡς E.

Ἐνδον ἂν εἴην, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας.

γίνεται οὕτως. ἔστι τρέφοιμι, τρέφοι, πλεονασμῶ τοῦ ἠ ἀτικῶς τρεφοίης, τρεφοίην (τρεφοίην, τρεφοίη), κ. συγκοπῆ τοῦ ἠ (τρέφοιν addendum). „Haec etsi ita dicta, ut de scriptura, quam auctor Etymologici in codice suo invenerit, dubitari non possit, tamen Valck. Diatr. p. 153. vitiosum esse pronuntiat τρέφοιν et legendum esse Ἀ. ἂν ε. ἐκτρέφων τ. τ. π. Porson. Adv. p. 277 = 245. scribit Ἀ. ἂν ε., εἰ τρέφον τ. τ. π. vulgatam defendunt Dobree ad Aristoph. Eccl. 607., Buttm. gr. uber. I. p. 362. sequ. rationem figurae explicavi gr. p. 357, 2." Matth. Possis etiam Ἐνδον δ' ἂν εἴεν ἐκτρέφειν τ. τ. π. certe τρέφοιν abhorret ab usu antiquiore linguae graecae, estque fortasse Macedonicae dialecti, usurpatum a Tragico in aula Archelai.

40. ὑπερακρίζειν. Ibid. p. 52, 46. Καὶ E. „Μόσχον ὑπερήκρριζον."

41. φιλέγγνον. Excerpta e Diodori Sic. I. VII—X., c. XX. p. 18. in Aug. Maji Script. vet. collect. t. II., Rom. 1827. 4., p. 20. ed. Dind. Τὸ δ' „Ἐγγύα, παρὰ δ' ἄτα," τινὲς ὑπέλαβον γάμον ἀπαγορεύειν· τὴν γὰρ τοῦ γάμου σύνθεσιν παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν Ἑλλήνων ἐγγύην ὀνομάζεσθαι· καὶ βεβαιωτῆς ὁ κοινὸς βίος, ἐν ᾧ πλείσται κ. μέγιστα γίνονται συμφοραὶ διὰ τὰς γυναῖκας. ἔνιοι δὲ φασιν ἀνάξιον εἶναι Χίλωνος (Il. male Χίλωνά) διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἀναιρουμένου

τοῦ γάμου διαμένειν τὸν βίον, τὴν δὲ ἄτην ἀποφαίνονται ἐγγύαις ταῖς ἐπὶ τῶν συμβολαίων κ. ταῖς ὑπὲρ τῶν ἄλλων διομολογήσεσι [περὶ χρημάτων]. καὶ E.

Οὐκ ἐγγυῶμαι· ζημία φιλέγγνον·

σκοπεῖν τὰ Πυθοῖ δ' οὐκ ἔα τὰ γράμματα.

Euripidea recte interpunxit Herm. apud Matth. II. enim: O. ἐγγ., ζημία· φιλέγγνον Σκ. τὰ Πυθοῖ δ' etc.

42. ἡ χνοῦς. Bachm. Anecd. I. p. 418, 24. Χνοῦν τὸ λεπτὸν τοῦ ἀχύρου. Ἀριστοφάνης (Ach. 473. nostrae ed.). E. δὲ θηλυκῶς „τὴν χνοῦν.“

53.

Helluones reprehensi.

Athen. IV. p. 158, e, Gell. VII, 16. „Ἐπεὶ τί δεῖ βροτοῖσι“ κατὰ τὸν σὸν Εὐριπίδην, γραμματικώτατε, „πλὴν δυοῖν μόνον,“

Δήμητρος ἀκτῆς πώματός θ' ὕδρηχόου,
ἄπερ πάρεστι καὶ πέφυχ' ἡμᾶς τρέφειν;
ὧν οὐκ ἀπαρκεῖ πλησμονή, τρυφῇ δέ τοι
ἄλλων ἐδεστώων μηχανὰς θηρεύομεν.

duos priores vv. habet etiam Plut. De aud. poët., t. II. p. 36, f, De Stoicorum repugn. ibid. p. 1043, e, p. 1044, b, et addito 3. cum ille ib., f, tum Stob. 5. p. 63.; 3. priores Sextus Emp. Adv. gramm. I, §. 271., p. 274., Musonius apud Stob. 38. p. 235. ed. Gesn., 40, 9. ed. Gaisf., Eustath. ad II. λ, p. 868, 33. = 815, 9., denique verba τρυφῇ — θηρ. etiam Teles apud Stob. 106. p. 575. ed. Gesn., 108, 82. ed. Gaisf., ut Matth. annotavit. variantium scripturarum unam satis habeo commemorare v. 4. ibi enim vulgo codd. τρυφῇ γέ τοι, sed Teles et Gell. τρ. δέ τοι, quod praestare arbitror asyndeto.

54.

Hercules vorax.

Clem. Alex. Protrept. p. 50. ed. Sylb. — Τότε δ' ἐμμανῆ εἰδῶγων (E.) Ἡρακλέα, κ. μεθύοντα ἀλλαχόθι, κ. ἄπληστον· πῶς γὰρ οὐχί; ὅς ἐστιώμενος τοῖς κρέασι „χλωρὰ σῦκ' ἐπήσθιεν, ἄμους' ὑλακτῶν, ὥστε βαρβάρῳ μαθεῖν. Athen. VII. p. 276, f. Οἶος ἦν Ἡρακλῆς, ὅς τοῖς βοείοις κρέασι ἐπήσθιε σῦκα χλωρὰ. His usus Musgr. 1. versum restituit scribendo

Κρέασι βοείοις χλωρὰ σῦκ' ἐπήσθιεν.

sed videndum etiam de verbis ὥστε β. μαθεῖν, quae minime apta sunt his rebus, nec dubie depravata. equidem scribam

ἄμους' ὑλακτῶν, ὥστε βαρβάρῳ μετῶν.

ὥστε β. μετῶν, „velut apud barbarum,“ non Graecum, qualis

fuit, qui haec narrabat. permiscentur nonnunquam ϑ et τ litterae: hinc error (μεθων, μαθων, μαθειν). Ad Syleum haec referenda esse suspicabatur Matth., quod nobis non fit verisimile. idem notavit, verba ἄμουσ' ὕλ. legi etiam Alcest. 777. (734.)

55.

Homo miser a puero; quem melius erat non nasci.

Clemens Alex. Str. III. p. 435.

Ὁ δυστυχεῖν φῆς καὶ κακῶς πεπραγένοι,
ἄνθρωπος ἐγένου καὶ τὸ δυστυχὲς βίου
ἐκεῖθεν ἔλαβες, ὅθεν ἅπασιν ἤρξατο
τρέφειν ὅδ' αἰθῆρ, ἐνδιδοῦς θνητοῖς πνοάς.

5 μὴ νυν τὰ θνητὰ θνητὸς ὦν ἀγνωμόνει.

V. 1. ll. ὁ δυστ. φῆς etc. notum ὃ sensu quod attinet ad male Musgrav. et alii ὦ δυστ., nec ferendum φῆς, cum praesertim sequatur ἐγένου. menda contraria olim ἔφης legebatur pro ἔφης Ion. 1166. (1272.) vertendum: quod te miserum esse dicis, homo natus es etc.

56.

Ibidem.

Τὸ μὴ γενέσθαι κρεῖσσον ἢ φῦναι βροτούς.

57.

Honores expugnare sperans opibus contemptus apud probos.

Plut. De aud. poëtis, t. II. p. 36, c. Τιμᾶν τὰν τέτασθε, πλούτῳ δ' ἀρετὰν κατεργάσασθαι δοκεῖτ', ἐν ἐσθλοῖς δὲ καθήσεσθ' ἄνολβοι. sic ll., corrupte quidem, nec juvat a Musgravio positum Τιμᾶν τ' ἀντέτασθε, quod mire reddidit „honorem amplum geritis,“ qua significatione non magis ego quam Matth. memini me legere ἀνατείνεσθαι. mitto alios. fortasse poëta dixit

Τιμῶν γ' ἐρᾶς τε, κἀρετὴν πλούτῳ δοκεῖς
κατεργάσασθαι γ', ἐν δὲ τοῖς ἐσθλοῖσι δὴ
ἄνολβος ἦσαι.

ἀρετὴν, laudem et pretium virtutis. Hom. Odyss. ξ', 404. Ζεῖν', οὔτῳ γὰρ κέν μοι ἐυκλείη τ' ἀρετὴ τε Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους. Thuc. I, 68. καὶ ἀπ' αὐτοῦ σωφροσύνην μὲν (laudem temperantiae) ἔχετε. Xenoph. Anab. VII, 6, 9. ὁ δὲ τοὺς ἡμετέρους πόνους (pretium nostrorum laborum) ἔχει etc.

58.

Ignorantia fomes audaciae.

Stob. 4. p. 52.

Τὸ δ' εἰδέναι σε μηδὲν ὦν ἀμαρτάνεις
ἔκκαυμα τόλμης ἱκανόν ἐστι καὶ θράσους.

cod. Paris. A. τὸ δὲ μῆδ' εἶδ. μηδέν. Gesner. Τόδ' εἶδ. σε μηδέν. vulgo secundum Grot. Τὸ μὴ εἶδ. σε μηδέν.

59.

Improbis imperare debere probos.

Idem 42. p. 276.

— "Αρχεσθαι χρεῶν
κακοῦς ὑπ' ἐσθλαῶν καὶ κλύειν τῶν κρεισσόνων.

60.

Improbos improbis gaudere.

Aristot. Magn. Moral. II, 11., p. 249, e, ed. Duval. Καὶ γὰρ οἱ φαῦλοι, ὡς φησιν E., αὐτοὶ ἑαυτοῖς ἡδεῖς εἰσι, Κακὸς κακῷ γὰρ συντέτηκεν ἡδονῇ.

61.

Inhumanitatis fontem esse imperitiam.

Stob. 4. p. 53.

Εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι γ', εἴ σ' ἐλάνθανεν πάρος,
τὸ σκαιὸν εἶναι πρῶτ' ἀμουσίαν ἔχει.

vulgo perversa sententia E. γ. τόδ' ἴσθι, καὶ σ' ἐλ. πάρος etc.

62.

Inimicis inimica esse patienda.

Theophil. ad Autolyc. H. p. 115. ed. Colon. a. 1686., p. 252. ed. Wolf.

Ἀνάσχου πάσχων· δρῶν γὰρ ἔχαιρες. dochmiac. catal. idem metrum E. habet Phoen. 1452. nostrae ed. (νέκυν ἐνερθεῖν, ἢ πτανὸν ὄνειρον), nec quidquam mutandum est.

63.

Ibid. Νόμος τὸν ἐχθρὸν δρᾶν, ὅπου λάβης, κακῶς.

64.

Ibid. Ἐχθρὸν κακῶς δρᾶν ἀνδρὸς ἡγοῦμαι μέγος.

65.

Injustos supplices vel ab aris abducendos esse.

Stob. 44. p. 307.

Ἐγὼ γὰρ, ὅστις μὴ δίκαιος ᾖν ἀνὴρ
βωμὸν προσίξει, τὸν νόμον χείρειν εἶναι
πρὸς τὴν δίκην ἄγοιμ' ἄν, οὐ τρέσας θεοῦς·
κακὸν γὰρ ἄνδρα χρεὶ κακῶς πράσσειν αἰεὶ.

Annotavit W. p. 1594., haec et Telepho apta esse, et Stheneboeae.

66.

Inopiam et ventrem omnium malorum esse causas.

Clem. Alex. Str. VI. p. 622, b. Ὀμήρου λέγοντος (Odyss. ρ', 286.) Γαστέρα δ' οὐπως ἔστιν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν, Οὐλομένην, ἢ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν, Ε. ποιεῖ

Νικᾶ δὲ χρεῖα μ' ἢ κακῶς τ' ὀλουμένη
γαστήρ, ἀφ' ἧς δὴ πάντα γίγνεται κακά.

67.

Ira vitanda.

Stob. 20.

Οὐδεὶς μετ' ὀργῆς οὐδὲν εὖ βουλεύεται.

vulgo — οὐδὲν οὐ βουλ. similiter scribae errarunt apud Athen. 323, e, 469, f. „In MS. Paris. tribuitur Epicharmo.“ Matth.

68.

Idem ib. p. 171.

Πόλλ' ἔστιν ὀργῆς τῆς ἀπαιδεύτου κακά.

69.

Irae et furores miserorum.

Ib. p. 172.

Ὅργαι γὰρ ἀνθρώποισι συμφορᾶς ὑπο
δειναί, πλάνος τε καρδίᾳ προσίσταται.

70.

Jupiter Trojanis et Graecis pariter infestus.

Strabo IV. p. 183. = 279.

Ζεὺς γὰρ, κακὸν μὲν Τρωσὶ, πῆμα δ' Ἑλλάδι
θέλων γενέσθαι, ταῦτ' ἐβούλευσεν πατήρ.

71.

Jupiter vates veracissimus.

Aristid. vol. II. p. 39, 18. ed. Jebb., p. 402, 25. ed. Dind.

Διὰ τοῦτο Ζεὺς ἐν θεοῖσι μάντις ἀψευδέστατος. schol.: Ε. ἐν
ἀπράκτοις (al. cod. ἀπταίστοις) πράγμασι φησι τὸ

Ζεὺς μάντις ἐν θεοῖσιν ἀψευδέστατος.

εἶτα μετ' ὀλίγον

Καὶ τέλος αὐτὸς ἔχει,

καὶ διὰ τοῦτο οὖν ἀψευδῆς μάντις, ὅτι καὶ τῆς ἐκβάσεώς ἐστι
κύριος, ὥστε ὁ τὸ τέλος ἐν αὐτῷ μὴ ἔχων οὐκ ἀψευδῆς μάν-
τις, ἀλλ' εἰκαστῆς ἂν ᾔην. Bene se habere arbitror ἐν ἀπράκτοις
πράγμασι, „in difficilibus rebus,“ de quibus alicui querenti alter
dicere non inepte potuit Ζεὺς — ἀψ., quibus hoc significaret, Jovem
optime posse divinare, quid faciendum sit, homines non posse. vi-
detur tamen in quibusdam libris scriptum fuisse εὐπράκτοις, cujus
vocabuli explicationem putes ἀπταίστοις. id etiam ipsum non ab-

horret, ut re ab aliquo, praesertim homine pio, bene gesta alius Jovem id vaticinatum esse dixerit, vatem veracissimum et eum, ex quo penderet bonus eventus. quem praedicantes similiter Germani dicere solent „Das hat Gott gewollt.“

72.

De justitia et probitate, nihil metuente.

Plut. De sera num. vind., t. II. p. 549, a, Stob. Eclog. phys. p. 121. sequ. ed. Grot., t. I. p. 114, 21. ed. Heeren.

Οὐτοὶ προσελθοῦς ἢ Δίκη σε (μὴ τρέσῃς)
παίσει πρὸς ἧπαρ, οὐδὲ τῶν ἄλλων βροτῶν
τὸν ἄδικον, ἀλλὰ σίγα καὶ βραδεῖ ποδι
στείχουσα μάρψει τοὺς κακοὺς, ὅταν τύχη.

73.

Stob. 9. p. 101.

Φεῦ φεῦ, τὸ νικᾶν τᾶνδιχ' ὡς καλὸν γέρας,
τὰ μὴ δίκαια δ' ὡς ἀπανταχοῦ κακὸν,
καὶ γλῶσσα φλαύρα καὶ φθόνος τοῦ μὴ φθονεῖν
ὄσω κάκιον μὴ καλῶς ἀγκωμένοις!

Euripidi tribuitur in Paris. A. apud Gaisford. — τᾶνδιχ' bene Musgrav. pro inconcinnis τὰ δίκαια, ortis procul dubio ex illo. γέρας. malim πέρας. margo Gesn., Voss., codd. D., F. apud Schow. μέγα. — „3. γλ. φλαύρα, lingua maledica, ἢ φλαῦρα λέγουσα περὶ ἑτέρου, ut loquitur Plato Soph. loco a Ruhnkenio ad Timaei lex. allato. 4. οἱ μὴ κ. ὦ. sunt, qui non honeste, sed malis artibus, ad altum dignitatis vel potentiae gradum eveci sunt.“ E Matth.

74.

Cic. ad Att. VIII, 8., Clem. Alex. Strom. VI. p. 670, b, Suid. v. παλαμάσθαι.

Πρὸς ταῦθ', ὃ τι χροῖ, καὶ παλαμάσθω,
καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω
τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον
σύμμαχον ἔσται,

5 κού μὴ ποθ' ἀλῶ κακὰ πράσων.

Suidas v. ἀλωτόν. — Καὶ E. „οὐ μὴ ποθ' ἀ. κ. πράσων.“ ex quo intelligitur, haec esse Euripidea. V. 1. ὃ τι χροῖ, „quodcunque oportet fieri, seu fatale est.“ παλ., τεκτ. scil. τις. 2. Cic. πάντ'. cf. Aristoph. Ach. 625 — 28. nostrae ed.

75.

Juvenes non decere luxuriam ignavam.

Stob. 49. p. 355.

Νεανίας γὰρ ὅστις ὦν ἄρη στυγεῖ,
κόμη μόνον καὶ σάρκες, ἔργα δ' οὐδαμοῦ.

ὄρας τὸν εὐτράπεζον, ὡς ἡδὺς βλος;
 ὃ τ' ὄλβος ἕξωθεν τίς ἐστι πραγμάτων.
 5 ἀλλ' οὐκ ἔνεστι στέφανος, οὐδ' εὐανδρία,
 εἰ μὴ τι καὶ τολμῶσι κινδύνου μέτα.
 οἱ γὰρ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐανδρίαν,
 ἢ δ' εὐλάβεια σκότον ἔχει καθ' Ἑλλάδα,
 τὸ διαβιῶναι μόνον ἀεὶ θηρωμένη.

V. 3. affertur ab Athenaeo XIV. p. 641, c. hoc et sequente versu significatur vir et domi (mensa opipara), et foris (mercatura, in primis maritima), beatus vulgo habitus.

76.

Laboranti succurrens deus.

Apostol. XIX, 98.

Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός.

77.

Liberi non gignendi.

Clem. Alex. Strom. III. p. 435.

— "Ἐμοιγε νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ.
 παῖδας φυτεύειν οὐποτ' ἀνθρώπους ἐχρῆν,
 πόρους ὀρῶντας εἰς ὄσους φυτεύομεν.

78.

Liberis non esse permittendam potentiam ante mortem patris.

Stob. 41. p. 240.

'Ἄλλ' οὐποτ', αὐτὸς ἀμπλακῶν, ἄλλον βροτὸν
 παραινέσαιμ' ἂν παισὶ προσθεῖναι κράτη,
 πρὶν ἂν κατ' ὄσων τυγχάνη μέλας σκότος,
 εἰ χρῆ διελθεῖν πρὸς τέκνων νικώμενον.

Cuivis haec legenti in mentem veniat nobilissimi dramatis Shakspeariani de rege Leario.

79.

Libertas fandi ingenua.

Stob. 13. p. 145.

Ἄτὰρ σιωπᾶν τά γε δίκαι' οὐ χρῆ ποτε.

80.

Loquacitas exagitata.

Plut. t. II. p. 539, b.

Εἰ δ' ἦσαν ἀνθρώποισιν ἄνητοι λόγοι,
 οὐδεὶς ἂν αὐτῶν εὖ λέγειν ἐβούλετο.

νῦν δ' (ἐκ βαθείας γὰρ πάρεστιν αἰθέρος
λαβεῖν ἀμισθί) πᾶς τις ἤδεται λέγων
5 τὰ τ' ὄντα καὶ μὴ· ζημίαν γὰρ οὐκ ἔχει.

81.

Luctui non adeo indulgendum esse, ut quis manus sibi afferat.

Stob. 97. p. 598.

“Ὅστις δὲ λύπας φησὶ ποιμαίνειν βροτοῦς,
δεῖν δ' ἀγχοῶν τε καὶ περῶν ὀίπτειν ἄπο,
οὐκ ἐν σοφοῖσιν ἔστιν, εὐχέσθω δ' ὅμως
ἄπειρος εἶναι τῆς νόσου ταύτης αἰεί.

II. “O. δὲ λ. φ. πημαίνειν βρ., „Quicumque moeroribus laedi sive affligi dicit homines,“ sententia inepta. quare dedimus ποιμαίνειν, cujus verbi non est obscura significatio tropica, ut hoc dicat Tragicus „Quicumque fallere sive irritos reddere jubet moerores.“ vituperat autem eos, qui luctum effugere jubent morte, malum majore malo curantes. haec verba etiam alias confusa sunt, velut apud Cratetem Τόλμαις Athen. 248, a, legendum puto Πημαίνει δ' ἐπισίτιον, „cruciat (fame) convivam,“ non ποιμαίνει, quod habent libri. ὅμως, „tamen,“ argute dixit: etsi stultus ille est, tamen hoc unum sapienter optet, ut nunquam aerumnis afficiatur, ne statim vita sibi excedendum censeat.

82.

Luctus morborum causa.

Ibidem.

Ἀῦπαι γὰρ ἀνθρώποισι τίκτουσιν νόσους.

83.

Luctuosa vita hominum.

A. Melissa I, 72., Maxim. Tyr. t. II. p. 615. Combef. (c. 140. p. 791. ed. Stob. Wechel. a. 1581.)

Οὐκ ἔστιν εὐρεῖν βίον ἄλυπον οὐδενί.

84.

Ludus levamen laborum.

Aelian. V. H. XII, 15. Τὸν Ἡρακλῆ λέγουσι τὰς ἐν τοῖς ἀθλοῖς σπουδὰς διαναπαύειν ταῖς παιδιαῖς. ἔπαιξε δὲ ἄρα ὁ Διὸς κ. Ἀλκμήνης μετὰ παιδίων πάνυ σφόδρα. τοῦτό τοι κ. ὁ Ε. ἡμῖν ὑπαινίσσεται, ποιήσας τὸν αὐτὸν τοῦτον θεὸν λέγοντα

Παίζω· μεταβολὰς γὰρ πόνων αἰεὶ φιλεῖ.
λέγει δὲ τοῦτο, παιδίον κατέχων.

85.

Luna γλαυκῶπις.

Schol. Apoll. Rhod. I, 1280. *E. δὲ ἐπὶ τῆς σελήνης ἐχρή-
σατο (τῷ γλαυκῶπις), εἰπὼν*

Γλαυκῶπις τε στρέφεται μῆνη.
hic versus habetur in codice Paris.

86.

Maleficos merito plecti.

Lucian. Revivisc. t. I. p. 573.

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους.

Λουκ.

Νῦν οὖν ἕκατι ῥημάτων κτενεῖτέ με;

87.

Maris epitheta quaedam.

Aristid. t. I. p. 247. ed. Jebb. — *Ὅμηρος λέγει „λοιδέα
πόντον“ κ. „οἴνοπα πόντον,“ κ. E. „ἄλλα πορφυρέην.“*

88.

Matris amor paterno posthabendus.

Stob. 77. p. 455.

*Ἄλλ' ἴσθ', ἐμοὶ μὲν οὗτος οὐκ ἔσται νόμος
τὸ μὴ οὐ σε, μήτερ, προσφιλῆ νέμειν αἶψα
καὶ τοῦ δικαίου καὶ τόκων τῶν σῶν χάριν,
στέργω δὲ τὸν φύσαντα τῶν πάντων βροτῶν
ἢ μάλισθ', ὀρίζων τοῦτο (καὶ σὺ μὴ φθόνει).
κείνου γὰρ ἐξέβλαστον, οὐδ' ἂν εἰς ἀνήρ
γυναικὸς ἀνδῆσειεν, ἀλλὰ τοῦ πατρός.*

II. ἴστ', cum una mater compelletur, ὀρίζω — ἀνδῆσειεν, ἀλλὰ
τ. π. ὀρίζων τοῦτο, „sic statuens, sic rem definiens, sic ratioci-
natus.“ τοῦτο, „sic,“ ut Soph. Ajace 622. (670.), Aristoph.
Ran. 659. (703.), quemadmodum ταῦτα quoque usurpari solet.
ἀνδῆσειεν. scil. τινά. neminem ait matris, sed patris filium dici
atque celebrari, exaggerans quidem rem affectu concitato, si qui-
dem sunt, qui a matribus appellantur, velut Achilles, Memnon,
Aeneas, tamen in universum vere. Coraës ad Nicol. Damasc.
p. 375. ἀνδῆσειεν, quod temere probaverunt recentiores. Soph.
Trach. 1040. (1105.) ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὀνομασμένος, Ὁ
τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς „ἀνδῆθεις“ γόνος. et Phil. 220. (240.)
„ἀνδῶμαι“ δὲ παῖς Ἀχιλλέως. Ceterum cf. Orest. 534 — 38.
ed. Both.

89.

Matrum sollicitudines.

Clem. Alex. Strom. III. p. 435.

Ἐπειτα παῖδας σὺν πικραῖς ἀλγηδόσι
τίκτω· τεκοῦσα δ', ἦν μὲν ἄφρονας τέκω,
στένω ματαίως, εἰσορῶσα μὲν κακοὺς,
χρηστοὺς δ' ἀπολέσασ', ἠδὲ καὶ σεσωσμένους
5 τήκω τάλαιναν καρδίαν ὀρθώδια.
τί τοῦτο δὴ τὸ χρηστόν; οὐκ ἀρκεῖ μίαν
ψυχὴν πολεῦειν, ἀπὲρ τοῦδ' ἔχειν πόνους;

V. 4. ἠδέ. II. ἦν δὲ, quod dure explicant. σεσ. accusat. causalis, „propter incolumes.“ 7. πολεῦειν. Grotii correctio, probata Valckenario Diatr. p. 246. et Musgravio. Hesych. Πολεῦειν: τρέφειν, — περιέχειν, θεραπεύειν. item Πολεῖν: νέμειν, βόσκειν. Soph. Antig. 321. Γᾶν — ἰππέῳ γένει πολεῦων. II. mendose ἀπολύειν.

90.

Medicus ipse aeger.

Suidas. Εὐριπίδειον ἔπος [τοῦ Εὐριπίδου· καὶ Εὐριπίδειος λόγος ὁμοίως, (ὄν) ἔφη E.]

Ἄλλων λατρὸς αὐτὸς ἔλκεσιν βρούων.

vulgo verba τοῦ — ἔφη E. pro genuinis Suidae habent, quae mihi videntur explicandi causa esse adscripta. ὄν addito, quod facile interciderit, supplevi orationem.

91.

Medici quid considerare debeant.

Clem. Alex. Strom. VI. p. 627, a. Τοῦ λατροῦ Ἰπποκράτους „Ἐπιβλέπειν οὖν κ. ὄρην, κ. χάρην, κ. ἡλικίην, καὶ (imo κατὰ νόσους“ γράφοντος E. ἐν ἑξαμέτρῳ τηρήσει (imo ἐν ἑξ. τῇ, vel τινὶ, ῥήσει, „in oratione ἑξαμέτρῳ,“ i. e. iambicis senariis conscripta) φησὶν

— Ὅσοι δ' λατρεύειν καλῶς,
πρὸς τὰς διαίτας τῶν ἐνοικούντων πόλιν,
τὴν γῆν τ' ἰδόντας τὰς νόσους σκοπεῖν χρεῶν.

Ὅσοι λατρ. καλῶς, „qui artis medicae periti sunt.“

92.

Medici tardi potiores festinantibus.

Stob. 100. p. 551.

Μέλλων τ' λατρὸς, τῇ νόσῳ διδοὺς χρόνον,
λάσας ἤδη μᾶλλον ἢ τεμῶν χροῶν.

93.

Mediocria tuta.

Athen. IV, p. 158, f. *Κὰν ἄλλοις δὲ φησιν ὁ σκηνικὸς οὗτος φιλόσοφος*

*Ἄρκει μετρία βιοτά μοι σώφρονος τραπέζας,
τὸ δ' ἄκαιρον ἅπαν ἄν ὑπερβάλλον τε μὴ προσείμαν.*

II. *τραπέζης* — *ἅπαν ὑπερβ.* etc. operose Gaisford. auctore Pors. *ἅπαν τὸδ' ὑπερβ.* facile ἄν, quo lenitur oratio, interciderit post *ἅπαν.* particula *γε* versui fulciendo opus esse videatur propter corripit solitam posteriorem syllabam *τοῦ ἅπαν*: sed v. Ahlwardt. ad Pind. p. 13., nos ad Comici Ach. 939. de asynartetis Archilochiis v. Gaisford. ad Hephaest. p. 341.

94.

Plut. de cohib. ira, t. II. p. 464, a, 811, d. *Ὁ τοῦ κόσμου βασιλεὺς,*

— — *Τῶν ἄγαν γὰρ ἄπτεται
θεὸς, τὰ μικρὰ δ' εἰς τύχην ἀφεις ἔᾱ.*

95.

Mendacia veris non esse anteponenda.

Stob. 12. p. 140.

*Δύστηνος, ὅστις, καὶ καλὰ ψεύδη λέγων,
οὐκ οἶδε χρῆσθαι τοῖς καλοῖς ἀληθείαι.*

mendose libri *τὰ καλὰ* metro tragico depravato (deleri *τὰ* jubet Erfurdt. apud Matth.), tum *λέγων οὐ τοῖσδε χρῆται τοῖς κακοῖς ἀλ., κ* et *τ* (v. ann. ad Phoenicem, fr. 6.), item *κακοῖς* et *καλοῖς*, confusis, quorum hoc quidem animadvertit Grot.

95.

Idem 13. p. 145.

*Πότερα θέλεις σοι μαλθακὰ ψευδῆ λέγω
ἢ σκληρὰ ἀληθῆ; φράζε· σὴ γὰρ ἡ κρίσις.*

96.

Menses anni.

Plut. Moral. p. 1028, f. *Εἰ δὲ ὀρθῶς ὁ Ε. διορίζεται,
θέρους τέσσαρας μῆνας κ. χειμῶνος ἴσους,*

*Φίλης τ' ὀπώρας διπτύχους, ἤρος τ' ἴσους,
ἐν τῷ δια πασῶν αἰ ὥραι μεταβάλλουσιν.* Euripidem dixisse putes

*Μῆνας δὲ χειμῶνος θέρους τε τέσσαρας,
φίλης τ' etc.*

97.

Mori gloriosum; vivere gratum, sed turpe.

Stob. 7. p. 47., Plut. t. II. p. 447, e.

*Τὸ μὲν σφαγῆναι δεινὸν, εὐκλειαν δ' ἔχει,
τὸ μὴ θανεῖν δὲ δειλὸν, ἡδονὴ δ' ἔνι.*

98.

Moriendum esse pro virtute.

Plut. de aud. poet., t. II. p. 24, d.

*Εἰ δὲ θανεῖν θέμις, ὧδε θανεῖν καλόν, dact. t.
εἰς ἀρετὴν καταλυσάμενους βίον.*

„Euripidis vv. esse intelligitur ex ejusdem compar. Pelop. et Marc. 3. p. 317, e. „*Ἀριστον μὲν γὰρ νικῶντα σώζεσθαι τὸν στρατηγὸν ἢ* (ll. καὶ, menda satis frequente: v. ann. ad Odys. κ', 135. etc.) *ἀποθανεῖν εἰς ἀρετὴν καταλύσαντα βίον, ὡς Ε. φησίν.* unde simul liquet, pro καταδυσ. apud Plut. legendum esse καταλυσ., ut Barn. conjecit et Musgrav. edidit.“ Matth.

99.

Mortales mortalia pati.

Stob. 106. p. 568.

*Θνητὸς γὰρ ὢν καὶ θνητὰ πείσεσθαι δόκει.
θεοῦ βίον ζῆν ἀξιοῖς ἀνθρώπος ὢν;*

100.

Mortuis fidum esse neminem.

Idem 125. p. 621.

*Σπάνιον δ' ἄρ' ἂν θανοῦσιν ἀσφαλεῖς φίλοι,
κἂν ὁμόθεν ὦσι· τὸ γὰρ ἔχειν πλεον κρατεῖ
τῆς εὐσεβείας, ἣ δ' ἐν ὀφθαλμοῖς χάρις
ἀπόλωλ', ὅταν τις ἐκ δόμων ἔλθῃ θανών.*

ll. Σπ. δ' ἄρ' ἦν θαν., inepte usurpato schemate Pindarico. ἂν et ἦν etiam Thuc. 8, 46. confusa, ἂν et ἦν apud Polybium X, 1, 7. etc. 2. „*Κἂν ὁμ. ὦσι*, tametsi sint vel iisdem parentibus, vel eodem genere prognati: nam fratrum quoque gratia rara est.“ E. Valck. Diatr. p. 237. θανών Scaliger.

101.

Ibid.

Τύμβῳ γὰρ οὐδεὶς πιστὸς ἀνθρώπων φίλος.

102.

Mulier egregiae indolis descripta.

Alexander rhet. p. 28. ed. Normann.

Ἄλλ' ἦδε μ' ἐξέσωσεν· ἐνὶ δέ μοι τροφός,
μήτηρ, ἀδελφή, δμῶϊς, ἄγκυρα, στέγη.

ll. ἐξέσ.· ἐνὶ δέ —. ἐνὶ, ἐν ἐνὶ. vulgo, secundum Musgr., ἐξ.·
ἦδε μοι etc.

103.

Mulier proba utilis prodigo marito.

Stob. 65. p. 411.

Οἰκοφθόρον γὰρ ἄνδρα κωλύει γυνή
ἐσθλή παραξενυθεῖσα, καὶ σώζει δόμους.

104.

Mulieris divitiae conjux amans.

Stob. 71. p. 439.

Γυναικὶ δ' ὄλβος, ἣν πόσιν στέργοντ' ἔχη.

105.

Mulieres frustra custodiri.

Ibidem.

Μοχθοῦμεν ἄλλως θῆλυ φρουροῦντες γένος·
ἦτις γὰρ αὐτὴ μὴ πέφυκεν ἔνδικος,
τί δεῖ φυλάσσειν κάξαμαρτάνειν πλέον;

sic quidem ll., sed lusca sententia: nam quid hoc sibi vult, eum, qui custodiat feminam, ἐξαμαρτάνειν πλέον? apertum est, hoc in feminam convenire. igitur scribamus — ἔνδικος, εἰ δεῖ φ., κάξαμαρτάνει πλ., „nam quae non est proba ipsa natura sua, Si custode egeat, etiam plus peccaverit.“ confusa ε et τ, ut Telephi fr. 13. Ceterum cf. III, 13.

106.

Mutos feliciores fore homines.

Plut. Praecept. polit., t. II. p. 802, a.

Εἶθ' ἦν ἄφωνον σπέρμα δύστηνον βροτῶν.

107.

Nautarum audacia.

Dio Chrysost. orat. 64. p. 594, c. Ε. τὸν ναύτην μέμφεται, „ἀσφὶ πόντου κύματ' εὐρέος περῶντα,“ καὶ διὰ τῶν ἐξῆς ἐπιτιμᾶ λέγων

Σμικραῖσιν αὐτοὺς ἐπιτρέπουσιν ἐλπίσιν.

ll. ἐπετίμα, cum antecesserit praesens μέμφεται: deinde migrata lege senarii tragici Σμ. ἐπιτ. αὐτοὺς ἐλπ., quod miror propa-

gasse viros doctos, nisi quod Grot. aliique ediderunt αὐτούς. in superioribus scribendo περῶν versum Euripideum restitueris.

108.

Sic pergit Dio l. c.

ὦ παῖ Μνησαρχίδου, ποιητῆς μόνον ἦσθα, σοφὸς δὲ οὐδαμῶς· οὐδὲ γὰρ πίττη τὴν ψυχὴν, οὔτε σχοινίοις ἐπιτρέπουσιν, οὔτε τριδάκτυλον αὐτοὺς σώζει ξύλον πεύκινον, ἀλλ' ἐπέτρεψαν βεβαίῳ κ. μεγάλῳ πράγματι, τῇ τύχῃ. in quibus hi versus latere videantur, verbis ἀωρὶ — περῶν subjiciendi,
πίττη τε πίσυρος σχοινίοις τ'· οὐ δὲ ξύλον
σώζειν σφε δύναται πεύκινον τριδάκτυλον.

109.

Necessaria non esse turpia.

Stob. 29. p. 200.

Οὐκ αἰσχρὸν οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς.

110.

Necessitati cedere sapientes.

Plut. t. II. p. 116, f, Epictet. Enchir. extr.

Ὅστις δ' ἀνάγκῃ συγκεχώρηκεν βροτῶν,
σοφὸς παρ' ἡμῖν, καὶ τὰ θεῶν ἐπίσταται.

111.

Nobilitatem et virtutem esse pro opibus.

Stob. 86. p. 497.

Εἰ τοῖς ἐν οἴκῳ χρήμασιν λελείμεθα,
ἢ δ' εὐγένεια καὶ τὸ γενναῖον μένει.

112.

Nuptiae parium aetate optimae.

Clem. Alex. Str. VI. p. 620, b. Ἐπιχάρμου τε εἰπόντος

Ὁ μὲν γὰρ ἄλλως δῆτ' ἐλάμβαν' οὐ νέος
νεανίδ', αὐτὴ δ' ἄλλα μαστεύει τινά,

E. γράφει

Γραῖαν γυναῖκα πρὸς νέον ζεῦξαι κακόν·
ὁ μὲν γὰρ ἄλλης λέκτρον ἱμεῖρει λαβεῖν,
ἢ δ' ἐνδεὴς τοῦδ' οὔσα βουλευεῖ κακά.

II. Ὁ μὲν γ. ἄλλην δῆτα λαμβάνει Νεαν., ἄλλον δ' ἄλλη
μαστ. τ. — Κακὸν γυν. π. νέον ζ. γραῖαν, quorum et sententias et
metra restituere conati sumus. ἐλάμβανε, „ducere solet.“ νέος
haustum videtur a νεα- vicino. de confusis interdum αὐτὸς et
ἄλλος v. Jacobs. ad Ach. Tat. 121, 33. neutra in personis usurpari
notum est.

113.

Nuptiarum eventus incertus.

Stob. 67. p. 422.

Οὐ πάντες οὔτε δυστυχοῦσιν ἐν γάμοις,
οὔτ' εὐτυχοῦσιν· συμφορὰ δ' ὅς ἂν τύχῃ
κακῆς γυναικὸς, εὐτυχεῖ δ' ἐσθλῆς τυχῶν.

114.

Nuptias bonas adeptus felix, nec tamen coelebs infelix.

Ibidem p. 423.

Μακάριος, ὅστις εὐτυχεῖ γάμον λαβὼν
ἐσθλῆς γυναικὸς, εὐτυχεῖ δ' ὁ μὴ λαβῶν.

115.

Obtestatio prehensio mento ejus, cui supplicatur.

Eustath. ad Iliad. α', p. 97, 35. — 129, 12. Κεφαλῆς δὲ
οὐ τῆς ὅλης ἤπτοντο, ἀλλὰ τοῦ ἀνθρεωῶνος κ. τοῦ γενείου,
ὡς καὶ E. δηλοῖ λέγων (Hecub. 325.) „Ορῶ σε δεξιὰν —
γενειάδος.“ τούτου δὲ δηλωτικὸν καὶ τὸ

Μῆ, πρὸς γενείου, μὴ ἔξελθῆς τὰ φίλτατα,
καὶ τὸ (Hecub. 269.) „Ἄλλ', ὃ φίλον γένειον“ etc.

116.

Opes periculosae.

Stob. 91. p. 507.

Πολλῶν τὰ χρήματ' αἴτι' ἀνθρώποις κακῶν.

117.

Oratio luctus, metus insaniaeque, remedium.

Idem 112. p. 583.

Οὐκ ἔστι λύπης ἄλλο φάρμακον βροτοῖς
ὡς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ καὶ φίλου παραίνεσις·
ὅστις δὲ ταύτῃ τῇ νόσῳ ξυνὼν ἀνὴρ
μέθῃ ταράσσει καὶ γαληνίζει φρένα,

5 πάραυτά γ' ἠσθεῖς ὕστερον στένει διπλᾶ.

ll. πάραυτα δ' ἠσθ. emendavit Wakefield. „Hinc expressus est
locus Menandri apud Meinek. fragm. incert. fab. XXIII. p. 205.

Λύπης ἰατρός ἐστὶν ἀνθρώποις λόγος,
et sententia ad iram traducta ibidem LXXXIV. p. 224.“ Matth.

118.

Idem 79. p. 468.

Καὶ τῶν παλαιῶν πόλλ' ἔπη καλῶς ἔχει·
λόγος γὰρ ἐσθλὸς φάρμακον φόβου βροτοῖς.

119.

Plut. Consol., t. II. p. 102, b. *Κατὰ γὰρ τὸν σοφὸν Εὐ-
ριπίδην „ἄλλ’ ἐπ’ ἄλλη φάρμακον κεῖται νόσῳ,
λυπουμένῳ μὲν μῦθος εὐμενῆς φίλων,
ἄγαν δὲ μωραίνονται νοσητέματα.*

Probabiliter Gataker. Misc. adv. p. 487, e, *Ἄλλ’ ἄλλ’ ἐπ’
ἄλλη* etc., ut Oeneo, fr. *Ἄλλ’ ἄλλος ἄλλοις μᾶλλον ἤδεται τρο-
πός,* et Archilochus *Ἄλλ’ ἄλλος ἄλλῳ καρδίαν λαίνεται.* ab-
horrebat ἄλλὰ ab oratione Plutarchi.

120.

Oratio turpis, silentium molestum.

Aristoph. Lys. 664. (714.)

Ἄλλ’ αἰσχρὸν εἰπεῖν, καὶ σιωπῆσαι βαρύν.

Schol. ἐξ Εὐριπίδου.

121.

Orationes orationum mercedem esse, operum opera.

Aristot. Ethic. Eudem. VIII, 11.

*Λόγων δίκαιον μισθὸν ἂν λόγους φέροις,
ἔργων δ’ ἐκείνος ἔργα σοι παρέσχετο.*

II. *Λόγον* — λόγου εἰσφέρεις, *Ἐ. δ’ ἐκείνοις ἔργ’*, ἃ καὶ παρ.
Λόγων vel propter homoeoteleuton praeferendum erat, idque monstrant
affecta *λόγου εἰσφέρεις*, in quibus facile agnoscas *λόγους φέροις*,
his autem respondet *λόγων. ἔργων, ἀντὶ ἔργων.* menda καὶ pro
σοὶ ex similitudine κ et σ litterarum in multis aevi medii codicibus
explicanda est.

122.

Parentes honorandi.

Stob. 77. p. 453. (Ἐξ) Εὐριπίδου Ἡρακλειδῶν.

*Ὅστις δὲ τοὺς τεκόντας ἐν βίῳ σέβει,
ὅδ’ ἐστὶ καὶ ζῶν καὶ θανῶν θεοῖς φίλος.*

versus desiderati in tragoedia, quae tulit aetatem.

123.

Ibidem.

Καὶ τοῖς τεκοῦσιν ἀξίαν τιμὴν νέμειν.

versus collocatus inter duo locos Euripideos, alterum ex Heracli-
dis, alterum ex Erechtheo allatum. annotavit Matth.

124.

Parentum delicta expetere in liberos.

Plut. De sera num. vind., t. II. p. 556.

*Τὰ τῶν τεκόντων σφάλματ' εἰς τοὺς ἐκγόνους
[οἱ] θεοὶ τρέπουσιν.*

cf., jubente Wyttenbach. ad Plut. I. p. 63. = 381. ed. Oxon.,
Alcmaeon ὁ διὰ Κορ. b, 3., pag. 32.

125.

Patria proborum.

Stob. 38. p. 234.

*Ἄπας μὲν ἀγὼ ἀετῶ περάσιμος,
ἄπασα δὲ χθῶν ἀνδρῶ γενναίῳ πατρὶς.*

Jam in superioribus tractare me haec memini, fugit quo loco; nunc majorum nostrorum simile verbum commemorabo „Bidermanns Erbe liegt in allen Landen,“ quod explicatur in proverbiiis, ab Io. Agricola editis (Joh. Agricolae Ander teyl gemeiner deutscher Sprichwörter u. s. w., Eisleben 1529., 165. Blatt).

126.

Patriae succurrendum.

Idem 37. p. 226.

Μὴ κάμνε πατρίδι συλλαβεῖν πειρώμενος.

II. *Μὴ κ. πατρίδα σὴν λαβεῖν π.*, quod ne graece quidem dictum est. ortum *σὴν λαβεῖν* ex *συνλαβεῖν*. miror talia diu circumferri.

127.

Peloponnesii bellicosi.

Polyb. V, 106. *Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως αἰεὶ ποτε Πελοποννήσιοι — κατὰ τὸν Εὐριπίδην ἦσαν [αἰεὶ] „τλησίμοχοι“ τινες „κοῦποθ' ἦσυχιοι δοροί.“* Ita Grot. Excerpt. p. 423., Barn., Matth. etc. olim editi *πλησίμοχοι*, scripti *πρυσίμοχοι*, *προσίμοχοι*, *πρασίμοχοι*. codex Bavar. *τλησίμοχοι*. Tractavi nuper haec in Polybianis, et Euripidis versum sic se habuisse suspicatus sum: *Θρασύμοχος αἰεὶ κοῦποθ' ἦσυχος δοροί*. nunc etiam ipse in scriptura *τλησίμοχοι* acquiesco, scribamque

— — *Αἰεὶ ποτε*

καὶ τλησίμοχοι, κοῦποθ' ἦσυχιοι δοροί.

saepissime *τ* et *π* confusa, nec raro *λ* et *ρ*, de quo v. Bentl. Opusc. p. 473. ed. Lips., ubi Erotianus *ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ΕΝ ΚΛΕΙΣΙ* pro *E. ΕΝ ΚΡΗΣΙ*, Jacobs. Anthol. Palat. III. p. 173. et 641., Bachm. indice Lycophronis, nos ad Aeschyl. Suppl. 546., Aristoph. Nub. 575, Daedal. 13., Homer. in Apoll. Pyth. 229.

128.

Praecones garruli.

Schol. Eurip. Orest. 867. (895.) *Ἐπὶ τὸν εὐτυχῆ.] Καὶ ἐν ἄλλοις κατὰ τῶν κηρύκων λέγει, ὅτι*

Ἄεὶ ποτ' ἐστὶ σπέσμα κηρύκων λαλόν.

129.

Pulcritudo mediocris laudata.

Galen. Protrept. p. 3. ed. Basil., t. I. p. 16. ed. Kühn. —
*Εἶτα καὶ τῷ γήρᾳ λοιδοροῦνται, δέον ἑαυτοῖς, καὶ τὸν Εὐρι-
 πίδην ἐπαινοῦσι λέγοντα*

— — *Οὐ γὰρ ἔστιν ἀσφαλὲς
 περαιτέρω τὸ κάλλος ἢ μέσως λαβεῖν.*

E. Valck. Diatr. p. 248. et sequ.: „Corporis olim forma
 stulte superbi, cum evanuit illa, τῷ γήρᾳ λοιδοροῦνται,
 δέον ἑαυτοῖς (senectutem accusant, cum deberent se ipsos), καὶ
 — λαβεῖν. fac de uxore locutum; sensus erit, non esse tutum
 uxorem ducere, cujus forma prae quotidianis nimis
 excellat.“

130.

Pulcrorum autumnus.

Plut. Apophth., t. II. p. 177, a, b, Amator. p. 770, c. Τοῦ
 δὲ Εὐριπίδου, τὸν καλὸν Ἀγάθωνα περιλαμβάνοντος ἐν τῷ
 συμποσίῳ κ. καταφιλοῦντος, πρὸς τοὺς φίλους ἔπος (II. εἶπε,
 quod abhorret) „Μὴ θαυμάσητε· τῶν γὰρ καλῶν καὶ τὸ μετό-
 πωρον καλὸν ἔστιν.“ Sane haec videntur esse ἔμμετρα, quid-
 quid dicit Matth., et ita scribenda

*Μὴ θαυμάσητε· τῶν καλῶν γὰρ καὶ καλὸν
 μετόπωρόν ἐστιν.*

131.

Rerumpublicarum morbi metuendi.

Stob. 41. p. 240.

Δεινὴ πόλις νοσοῦσ' ἀνευρίσκειν κακά.

versus caesura carens, quales raro invenias. quare malim — νο-
 σοῦσ' ἀν εὐρίσκειν κ. εὐρίσκειν, „adipisci“ et bono et malo
 sensu dicitur: v. ann. ad Soph. Trach. 25.

132.

Sapiens sibimet inutilis vituperatur.

Plut. vit. Alex. c. 53., p. 695, c, et t. II. p. 1128, a. cf. Cic.
 Epist. fam. XIII, 15.

Μισῶ σοφιστήν, ὅστις οὐδ' αὐτῷ σοφός.

ita Plut. in vita Alex. vulgo ὅστις οὐχ α. σ.

133.

Senectutis molestia.

Stob. 115. p. 590.

*Ὡ γῆρας, οἶαν ἐλπίδ' ἡδονῆς ἔχεις;
 καὶ πᾶς τις εἰς σὲ βούλετ' ἀνθρώπων μολεῖν,*

λαβῶν δὲ πείραν μεταμέλεια λαμβάνει,
ὡς οὐδὲν ἔστι χεῖρον ἐν θνητῷ γένει.

V. 2. βούλετ'. elisio parum usitata Tragicis: v. ann. ad Soph. Phil. 1027. habent tamen haec tragicum colorem, nec tribuenda mihi videntur, ut Gaisfordio, scriptori alicui novae comoediae, subjecta illa quidem apud Stob. loco Oenomai. quare suspicor, librarios proclivi lapsu βουλευανθρωπων scripsisse pro βουλευταιβροτων, cum constet, β et θ, saepiusque etiam π et τ, litteras confusas deprehendi in codicibus. v. 3. vulgato μεταμέλειαν evertitur metrum tragicum. λαβῶν est nominat. absolutus. pro λαμβάνει desideres κυχάνει vel quiddam simile, sed negligens in hoc genere est E.

134.

Servorum liberi nequam.

Plut. t. II. p. 526, c. Οὐ γὰρ μόνον, κατὰ τὸν Εὐριπίδην,
'Ακόλαστα πάντα γίνεταί δούλων τέκνα,
ἀλλὰ καὶ (τῶν) μικρολόγων. similiter, annotante Wyttenb. ad Plut. p. 288., Arcesilas apud Diog. Laërt. IV, 35. 'Ακόλασθ' ὀμιλεῖν γίνεταί δούλων τέκνα. Grot.: Petulans et insociale de servis sati.

135.

Servorum opera liberi viventes.

Schol. Pind. Pyth. IV, 71. 'Επειδὴ οἱ οἰκέται τῶν δεσποτῶν τοὺς πόρους διαλύουσι τῇ θεραπείᾳ, „λυσιπόνους“ αὐτοὺς ἐκάλεσεν, ὡς E.

Δούλοισι γὰρ τε ζῶμεν οἱ γ' ἐλεύθεροι.

Heath. et alii Δ. γὰρ τοι ζ. etc., sed v. Viger. Herm. p. 520. 3. ed.

136.

Servum non esse, qui mortem contemnat.

Plut. t. II. p. 34, 6, p. 106, d, Clem. Alex. Str. IV; p. 494, b, Philo p. 808., Cic. ad Att. IX, 2.

Τίς δ' ἔστι δούλος τοῦ θανεῖν ἄφροντις ὢν;

137.

Siderum et rerum coelestium contemplatores miseri, si deum esse negent.

Clem. Alex. Str. V. p. 613, d. 'Ο τοίνυν μὴ πειθόμενος τῇ ἀληθείᾳ, διδασκαλίᾳ δ' ἀνθρωπίνῃ τετυφωμένος, δυσδαίμων ἄθλιός τε, καὶ, κατὰ τὸν Εὐριπίδην,

Ὅς τάδε λεύσσω θεὸν οὐχὶ νοεῖ,
μετεωρολόγων δ' ἐκὰς ἔρριψεν

σκολιάς ἀπάτας, ὧν ἀτηρὰ
 γλῶσσ' εἰκοβολεῖ περὶ τῶν ἀφανῶν,
 οὐδὲν γνώμης μετέχουσα.

recte Valck. Diatr. p. 27.

— — Δυσδαίμων,

ὃς τάδε etc.

est enim *δυσδαίμων* vox Euripidea, quam verbis ἄθλιός τε explicuit Clemens.

138.

Sol draco.

Macrob. Sat. I, 17. „Est et alia ratio draconis peremti: nam solis meatus, licet ab ecliptica linea nunquam recedat, sursum tamen ac deorsum ventorum vice (ll. vices) certa deflexione variando iter suum, velut flexum draconis, involvit; unde E.

Πυριγενῆς δὲ δράκων ὁδὸν ἡγείται τετραμόρφους
 ᾧραις, ἀρμονίᾳ ζευγνύς πολύκαρπον ὄχημα.

sub hac ergo appellatione coelestis itineris sol cum confecisset suum cursum, draconem confecisse dicebatur.“ Ad Phaethontem hoc et proximum fr. referebat Matth.

139.

Solis equus.

Athen. XI. p. 465, b. — Διόπερ καὶ Ε. ἓνα τῶν τοῦ
 Ἥλιου ἵππων φησὶν εἶναι

— — Βακχίου φιλανθέος

Ἄλδοπα, πεπαίνοντ' ὀρχάτους ὀπαρινούς·
 ἔξ οὗ βροτοὶ καλοῦσιν οἶνον αἶδοπα.

140.

Spei saepe vanitas.

Theoph. p. 87.

Σπουδάζομεν δὲ πολλὰ πόλλ', ὑπ' ἐλπίδων
 μάτην πόνους ἔχοντες, οὐδὲν εἰδότες.

nihil verisimilius videtur quam alterum πολλὰ alteri offecisse.

141.

Stulti intractabiles.

Athen. XV. p. 665, a, Plut. t. II. p. 502, c, Stob. 4.
 p. 53, 40.

Ἐ' μοι τὸ Νεστόρειον εὐγλωσσον μένος
 Ἀντήνορός τε τοῦ Φρυγὸς δοίη θεός,
 οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι,
 σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῶ λόγους.

V. 1. εὐγλωσσον μένος, „vis eloquentiae.“ II. μέλος, λ et ν confusis, ut passim apud scriptores: v. edd. a nobis curatas poetarum scen. graec., Lycophron. Bachmann. p. 610. etc.

142.

Stultorum divitiae contemnendae.

Plut. t. II. p. 20, d, Stob. 91. p. 507.

α. Χρυσοῦ σὲ πλήθει, τούσδε δ' οὐ χαίρειν χρεῶν;

β. Σκαιὸν τὸ πλουτεῖν, κἄλλο μηδὲν εἰδέναι.

Utrumque versum attulit Plut., posteriorem Stob. cum lemmate *Εὐριπίδου*.

143.

Stultus quidam et inhospitalis atque ingratus.

Stob. 125. p. 621.

Ὡς σκαιὸς ἀνὴρ, καὶ ξένοισιν ἄξενος,
καὶ μνημονεύων οὐδὲν ὧν ἐχρῆν φίλον.

144.

Superbia impotens retusa.

Apostol. X, 6.

Ἡ φρονεῖν ἔλασσον, ἢ δύνασθαι μείζον. asynart.,
2 ithyph.

metrum clarissimum, neque inusitatum his poetis, ut mirer Musgravi-
vium et Porsonum, aliud obtrudentes. quorum ille

— — ἢ φρονεῖν ἔλασσον οὖν,
ἢ δύνασθαι δεῖ σε μείζον:

Porsonus autem Adv. p. 277 = 245., quem Matth. aliique se-
cuti sunt,

— — ἢ φρονεῖν ἐλάσσονα,
ἢ δύνασθαι δεῖ σε μείζον',

quo nihil insolentius inutiliusque fingi potest.

145.

Supplicibus parcendum esse.

Lucian. l. c. ad 82.

Μὴ κτεῖνε· τὸν ἐκέτην γὰρ οὐ θέμις κτανεῖν.

ita Musgr. II. nullis numeris. *Μὴ κτεῖναι* (unus Paris. κτεῖνε, ut
Heath.) τὸν ἐκέτην· οὐ γὰρ θ. κτ.

146.

Temeritas periculosa.

Stob. 4. p. 53.

Τὸ δ' ὠκὺ τοῦτο καὶ τὸ λαιψηρὸν φρενῶν
εἰς συμφορὰν ἴστησι πολλαχῆ βροτούς.

ll. v. 2. — ἴστησι πολλὴν δὴ βρ., quod metro tragico arguitur. unus cod. Schowii εἰς ἡδονὰς (!) καθῆκε πολλὰ δὴ βρ. unde ipse εἰς συμφ. καθῆκε πολλὰ δὴ βρ., metro quidem salvo, sed admisso δὴ, verbo frigido et παραπληρωματικῶ. quare dedimus πολλαχῆ, quemadmodum προμαχίζων ponendum videtur Iliad. v', 158., ubi ll. tautologice κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων. nec spreverim εἰς σ. καθῆκε πόλλ' ἤδη βρ.

147.

Temperantiae laus.

Plut. t. II. p. 36, c, Stob. 5. p. 63.

Ἐγὼ δ' οὐδὲν πρεσβύτερον νομίζω τὰς σωφροσύνας,
asynart., 2 glyc. polysch.
ἐπεὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἀεὶ ξύνεστι. phalaec.

148.

Templorum angustias diis non convenire.

Clem. Alex. Strom. V. p. 584, b.

Ποῖος δ' ἂν οἶκος, τεκτόνων πλασθεὶς ὑπο,
δέμας τὸ θεῖον περιβάλοι τολχῶν πτυχαῖς;

149.

Terra omnium genitrix.

Sext. Empir. adv. Math. X, 5, 315., p. 685. Fabric. — Ἐκ γῆς δὲ κ. αἰθέρος (εἶναι τὴν γένεσιν) Ἐ., ὡς πάρεστιν ἐνδέξασθαι ἐκ τοῦ λέγειν αὐτὸν

Αἰθέρα καὶ Γαῖαν πάντων γενέτειραν ἀεῖδω.

Ex Euripidis hymnis, quorum Philostratus mentionem faciat lib. II. de Vit. Sophist., in Hippodromo (p. 618. ed. Olear. v. Antiopes fr. 5.), et ex quibus 2 vv. hexametris in Apollinem proferat Macrobius Sat. I, 17., versum petatum esse censebat Fabric., e Chrysippo Musgr. Valck. in nota MS. ad ed. Barnes. p. 516. dubitat, versusne sit Euripidis. „Videtur Physici,“ inquit. Matth. Cf. fr. 25, 144.

150.

Tyrannis acriter expetita.

Stob. 47. p. 343.

Ἡ γὰρ τυραννὶς παντόθεν τοξεύεται
δεινοῖς ἐρωσίν, ἧς φυλακτέον πέρι.

151.

Vates quis optimus.

Plut. t. II. p. 432, c.

Μάντις δ' ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς.

152.

Venus moderata optabilis.

Plut. t. II. p. 132., b. *Πρὸς δὲ τὸν οἶνον, ἅπερ E. πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, διαλεκτέον**Εἴη μοι, μέτριον δὲ πως εἴη, μήδ' ἀπολείποις.* pri. vulgo prava interpunctione *E. μοι μέτριον δὲ πως εἴη, μ. ἀ.* temere haec mutarunt. ne Heathii quidem *μέτριος* accipiendum est, cum bene habeat *μέτριον*, i. e. *μέτριόν τι*. Cf. fr. 11.

153.

Aeschines contra Timarchum apud Gregorium Cor. l. c. in prolegomenis Stheneboeae. *Ὁ τοίνυν οὐδενὸς ἦττων, ὁ σοφὸς τῶν ποιητῶν E., ἐν τι τῶν καλλίστων ὑπολαμβάνων εἶναι τὸ σωφρόνως ἔρᾶν, ἐν εὐχῆς μέρει ἔρωτα ποιούμενος λέγει πού*
Ὁ δ' εἰς τὸ σωφρον ἐπ' ἀρετὴν τ' ἄγων ἔρωσ
ζηλωτὸς ἀνθρώποισιν, ὧν εἴην ἐγώ.

154.

Venus odio habens famem.

Athen. VI. p. 270, c. — *Πεινώσι γὰρ ἢ Κύπρις πικρὰ, Ἀχαῖός φησιν ἐν Αἰθωνί σατυρικῶ. παρ' οὗ (?) ὁ σοφὸς E. λαβὰν ἔφη**Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὗ.*

155.

Vesta eadem quae Terra.

Macrob. Sat. I, 23.

Καὶ Γαῖα μήτερο· Ἐστίαν δὲ σ' οἱ σοφοὶ βροτῶν καλοῦσιν, ἡμένην ἐν αἰθέρι.

156.

Vinum corpus penetrans.

Plut. Sympos., VII, I. p. 699, a. *E. δὲ σαφῶς δήπου λέγων**Οἶνος περάσας πλευμόνων διαρρόσας*
δῆλός ἐστιν Ἐρασιστράτου βλέπων τι ὀξύτερον. Erasistrati, celebris medici Alexandrini, meminerunt etiam alii, in quibus Lucianus et Athenaeus.

157.

Vir quidam sapiens praedicatus.

Plat. Epist. I. p. 309, d. *Καί μοι τὸ τοῦ Εὐριπίδου κατὰ καιρὸν ἐστὶν εἰπεῖν, ὅτι σοὶ πραγμάτων ἄλλως ποτὲ ξυμπεσόντων εὔξει τοιοῦτον ἄνδρα σοὶ παρεστάναι.* II. ἄλλων, quod vix aptum sententiae, qua praedicatur viri prudentis in negotiis forte concurrentibus utilitas. ἄλλως, ὡς ἔτυχε. v. Viger. p. 377. dixit, puto, E.

Ὡς ξυμπεσόντων πραγμάτων ἄλλως ποτὲ
εὔξει — — παρ.

Grot. Exc. p. 433. Καὶ ξ. πρ. ἄλλων π. Εὔξη etc.

158.

Virtus laudata.

Stob. I. p. 1.

Οὐκ ἔστιν ἀρετῆς κτῆμα τιμιώτερον·
οὐ γὰρ πέφυκε δούλον οὔτε χρημάτων,
οὔτ' ἀσφαλείας, οὔτε θωπείας ὄχλου.

οὔτ' ἀσφ. nullam culpam in se admittere ait virtutem, quo sit incolumis, sed quaevis adire pericula recti verique causa.

159.

Ibid.

Ἀρετὴ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις καλόν.

160.

Virtutem usu magis splendescere.

Ibid.

Ἀρετὴ δ' ὅσῳ περ μάλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς,
τοσῶδε μάλλον αὔξεται λειομένη.

II. male repetito simili — αὔξεται τελειομένη. λειομ. Musgr., Schow. Velut incerti Tragici haec leguntur apud Stobaeum; Sophoclis esse suspicatur Valck. Diatr. p. 163.; nos Euripideum *χαρακτῆρα* agnoscere nobis videbamus. Cf. fr. 94., 106.

161.

Vita hominum instabilis.

Anton. Melissa ed. Wechel. p. 807. et S. Maxim. t. II. p. 684. ed. Combefis.

Βέβαιον οὐδέν ἐστιν ἐν θνητῶν γένει·
βιοῖ γὰρ οὐδεὶς ὃν προαιρεῖται τρόπον.

162.

Vita molestia.

Plut. t. II. p. 120. Ὁ βίος γὰρ, φησὶν *E.*, ὄνομα ἔχει, πόνος ἐγὼ σ'. Affecta. Fortasse legendum est

Βίου γὰρ ὄνομα ἔχει, πόνος δ' ἔργον βίος.

Grot. Excerpt. p. 433. Ὁ βίος γ. ὄν. ἔχει, πόνος δ' ἔργον πέλει.

163.

Clem. Alex. Strom. VI. p. 623, a, b.

Ὡ πολύμοχθος βιοτὰ θνατοῖς,
ὡς ἐπὶ παντὶ σφαλερὰ κείσθαι,
καὶ τὰ μὲν αὖξεις, τὰ δ' ἀποφθινύθεις,
οὐκ ἔστιν ὄρος κείμενος οὐδεὶς,

5 εἰς ὄντινα χρὴ τελέσαι θνατοῖς,
πλὴν ὅταν ἔλθῃ κρυερὰ Διόθεν
θανάτου πεμφθεῖσα τελευτά.

II. *θνητοῖς* utroque loco et *τελευτῇ*, cum tamen habeant *βιοτὰ*. omnia ad eandem normam exegimus.

**PAULO OBSCURIORIS ARGUMENTI SUNT
HAEC, QUAE SEORSIM PONENDA DUXI,
SUPERIORIS CAPITIS APPENDICULAM.**

1.

Stob. 69. p. 429.

Ἐγὼ παρέξω λέκτρα τοῖς καλῶς ἔχειν
(δίκαιόν ἐστιν), οἷσι συγγηράσομαι.

II. *E.* γὰρ ἔξω λέκτρα αὐτοῖς καλ. ἔ., δίκ. ἔ., ο. σ. Valck. Diatr. p. 228. „In γὰρ ἔξω,“ inquit, „latet παρέξω. monstrat ipsa sententia patris, ut puto, cum filia loquentis, Euripidem dedisse

A. Ἐγὼ παρέξω λέκτρα σοὶ καλῶς ἔχειν.

B. Δίκαιόν ἐστιν, οἷσι συγγηράσομαι.“

recte quidem ille, si quid sentio, quod attinet ad *παρέξω*, ceterum neque σοὶ reponendum fuit, neque immitenda altera persona, cum οἷσι commode referatur ad τοῖς, i. e. τούτοις (αὐ in αὐτοῖς, quo versus evertitur, ortum haud dubie ex α praegresso*), in alterius autem personae oratione obscurum sit, imo ineptum, si filiae cogitetur, a qua aliena scilicet senectutis, cum altera

*) Bast. append. Epistolae crit. p. 20.: „α in libris MSS. passim caudam tam prolixam trahit, ut non α, sed αὐ, legere tibi videaris.“

exigendae, commemoratio. sane haec omnia dicit pater, qui justum officiumque suum existimat curare, ut bene habeant nuptiae liberorum, quibuscum sibi transigenda sit senectus.

2.

Lucian. Nocyom., t. I. p. 456., t. III. p. 2. ed. Bipont. *Φιλ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανῶν, κατ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;*

Μεν. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνον μ' ἐδέξαθ' ἄδης.

II. *Οὐκ, ἀ. ξ. ξ. Ἄδης μ' ἐδέξατο*, sicut senarios fabricare solent librarii. at Tragicorum usus non est forma *Ἄδης*, nec placent, qui reposuerunt *Ο.*, *ἀλλ' ἔθ' Ἄιδης ἔμπνοόν μ' ἐδέξατο*, cum ne *ἔμπνοος* quidem inveniatur in iambis Tragicorum, ut Matth. annotavit. affectui vehementiori ejus, qui haec locutus fuerit apud Euripidem, convenit metrum lyricum satis usitatum, quod constat duabus penthemimeribus iambicis. sic etiam *ἄδης* servari potest, ut *ἄδου* legitur in versu anapaestico apud Aeschylum Prom. 152., et *Ἄιδος* in dochmiaco apud Aristophanem Ach. 357., si veri sunt libri. ad quam faciem impune scripserimus *Ο., ἀ. ἔτ' ἔμπνον μ' ἐδέξατ' Ἄδης* sive *ἄδης*. Matth.: „Euripidis versum esse probabile est ex eo, quod, cum Menippus primum recitasset Hecubae initium, deinde hunc versum, tum Andromedae fr. 25., denique vv. duos Homericos Odyss. λ', 163., sic pergit: *νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδην κ. Ὀμήρω συγγενόμενος οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται.*

3.

Schol. Aristoph. Nub. 30. E. „*Τὶ χρέος ἔβα δῶμα;*“ Matth.: „Similiter Herc. fur. 524. (494.) *Τὶ καινὸν ἦλθε δώμασιν χρέος;*“ Matth.

4.

Idem Ran. 793. (864.) *Ἄληθες, ᾧ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ;*] εἴρηται δὲ ὁ στίχος παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ

Ἄληθες, ᾧ παῖ τῆς θαλασσίας θεοῦ;

„Sermo spectat ad Achillem: itaque e Telepho sumtum esse versum putabat Musgr., in qua Achillis persona erat. Boeckh. De Trag. gr. p. 235. ex Iphigeniae Aul. altera recensione.“ Matth. Ad Scyrias potius retulerim, ut Lycomedis sint verba, de filia praegnante sciscitantis.

5.

Schol. Aeschyl. Eum. 263. (278.) *Οἱ ἐναγεῖς οὔτε ἐν ἱερῷ προσήεσαν, οὔτε προσέβλεπον, οὐδὲ διελέγοντό τι. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ „Τὶ σιγᾶς; μῶν φόνον τιν' εἰργάσω;“*

6.

Schol. Soph. Ajac. 779. (833.) *καὶ παρ' E.*
Ὁ δ' ἐσφάδαξεν, οὐκ ἔχων ἀπαλλαγᾶς.

7.

Pollux X, 27. *Τῶ δὲ κλειῖσαι ἴσον καὶ τὸ πακτοῦν καὶ τὸ ἐπακτοῦν τὰς θύρας ἐστὶν, ὥσπερ τῶ ἀνοίγειν ταυτὸν τὸ λύειν, ὡς ἔφη E.* „*Λῦε πακτὰ δωμαίων.*“ Matth.: „*Simile est et fortasse hinc expressum hemistichium Aristoph. Ach. 479. (446.)* *Κλειῖε πακτὰ δωμαίων.* cf. Valek. ad Hippol. 808.“

8.

Stobaeus appendice Florent. p. 12. (383.) ed. Gaisford versibus ex Phoenice *Ἦδη δὲ πολλῶν — οἷσπερ ἦδεται ξυνῶν* haec annexa habet, quae tamen sejungenda esse ab illis probe intellexit Boissonadeus.

*Καὶ τῶδε δηλώσαιμ' ἄν, εἰ βούλοιο σύ,
 τὰληθῆς, ὡς ἔγωγε καὶτὸς ἄχθομαι,
 ὅστις λέγειν μὲν εὐπρεπῶς ἐπίσταται,
 τὰ δ' ἔργα χεῖρω τῶν λόγων παρέσχετο.*

9.

Plut. vit. Aristid. p. 320, d. — *Τοὺς πρὸ αὐτοῦ (Aristidem dicit) γενομένους ἄρχοντας πολλὰ νενοσφισμένους·*
Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, τῆς δὲ χειρὸς οὐ κρατῶν.

III.

EURIPIDI PROBABILITER TRIBUTA.

1.

Amici veri imago.

Plut. t. II. p. 94, c. — *Ἐκαστος αὐτὸς*
Αὐτόν τε πράττων εὖ τίθησιν εἰς μέσον,
τοῦ δυστυχοῦς τε λαγγάνων οὐκ ἄχθεται.

2.

Animus exsultans et vaticinans.

Galen. De dogm. Hipp. et Platon. III. p. 265, 38. ed. Basil., t. V. p. 293. ed. Kühn.

Πηδῶν δ' ὁ θυμὸς ἐνδοθεν μαντεύεται.

3.

Aurum praedicatum.

Diodor. Sic. Excerpt. l. XXXVII—XL., c. 11.

᾿Ω χρυσὲ, βλάβστημα χθονὸς, i. d.

οἶον ἔρωτα βροτοῖσι φλέγεις, dact. tr. hyp.

πάντων κράτιστε, πάντων τύραννε! asynart., 2 i. h.

πολεμῆς δ' Ἄρεος κρείσσον' ἔχων δύναμιν, dochm.

5 ἄ πάντα θέλγεις· i. h.

ἐπὶ γὰρ Ὀρφείαισι μελωδίαις εἶπετο δένδρεα, asynart.,
glyc. pol. et glyc.

καὶ θεῶν ἀνόητα γένη, dact tr. hyp.

σοὶ δὲ καὶ χθῶν πᾶσα, καὶ πόντος, χῶ παμμάστωρ
Ἄιδης. asynart., t. d. et glyc. pol.

II. — δύναμιν πάντα θ., quibus sagaciter medicatus est H. apud Matth., — Ὀρφείαις, quod inutile est metro, — tum κ. πόντος καὶ ὁ παμμήστωρ Ἄρης. Martem hic nihil agere, qui in superioribus quidem locum habuit, in aperto est, neque aptum ei epitheton παμμήστωρ, aptissimum vero ἄιδης, quo terrae descriptio per majores partes absolvitur, ut in aliis hujusmodi locis. permiscetur nonnunquam δ et ρ litterae in codicibus MSS.; id fefellit librarios. simul autem in Orco Plutonem Tragicus intelligens Ἄιδην vocat παμμάστορα, „omnia investigantem,“ instar venatoris, et ad se recipientem, qua notione alias audit πανδέκτης. Ἄιδης et carmini convenit, et metro, quod agnoscere nobis visum sumus, cujus causa etiam χῶ dedimus.

4.

Consiliorum malorum mali fructus.

Plut. De aud. poët., p. 23, e., Stob. Eclog. phys. p. 119. Grot., t. I. p. 106, 8. Heeren., et Serm. 5. p. 63., Apostol. II, 4.

Εἰμαρμένον δὲ τῶν κακῶν βουλευμάτων

κακὰς ἀμοιβὰς ἔστι καρποῦσθαι βροτούς.

„Nusquam poëtae nomen additum legitur. ut Incerti versus designaverat Grot. in Ecl. et in Serm.; at in Exc. p. 394. ad Euripidis Oedipum retulit, eumque secuti et Barn. et Musgr. Clericus in Menandreis posuit p. 206.“ Matth. V. 2. ἐστὶ vehementer friget, nec verum arbitror, malimque εἶτα.

5.

Consuetudo malorum noxia.

Clem. Alex. Paedag. p. 299, d, Socrat. Hist. eccles. III, 16., Paul. Epist. ad Corinth. I, 15, 33.

Φθειρουσιν ἤθη χρήσθ' ὀμίλια κακαί.

„Euripidi tribuit Socrates, Menandro Hieronymus in Tit. I. et in Galat. IV. cf. Meinek. Fragm. Men. 75.“ E Matth.

6.

Deorum acer visus et cura mortalium.

Stob. Eclog. 7. p. 121. Grot., t. I. p. 112. ed. Heeren.

Ὅξυς θεῶν ὀφθαλμὸς ἐς τὰ πάντ' ἰδεῖν.

Quae his subjecit Stob.,

Ἔσθ', ὡς ἔοικεν, ἔστιν οὐχ ὀρώμενον
τοῖς ζῶσιν ἡμῖν, οὐδὲ προσδοκώμενον
δαιμόνιον, ᾧ μέλει τὰ τοῦ θνητοῦ βίου.

prorsus abhorrent ab antiquitate.

7.

Deos non esse suspicantis.

Simplicius Epictet. p. 223., Olympiod. comment. MS. in Plat. Gorg. ad §. 54. ed. Heindorf.

Τολμῶ κατειπεῖν. μήποτ' οὐκ εἶσιν θεοί·
κακοὶ γὰρ εὐτυχοῦντες ἐκπλήττουσί με.

Affirmanti alicui, deos esse, qui curent res humanas, sic alter responderit. μήποτε cum indicativo construxit, ut Polybius IV. 29, 4.: Μήποτε (Fortasse) γὰρ οὐδὲν διαφέρει τὰ κατ' ἰδίαν ἀδικήματα τῶν κοινῶν etc.

8.

Dives facundissimus.

Sextus Empir. adv. Math. I. §. 279. p. 277. Fabric.

Κάλλιστα Μουσῶν φθέγγεται πλουτῶν ἀνήρ.

9.

Dolens animus intutus.

Stob. 20. p. 173., Apostol. XIV, 7.

Ὁ θυμὸς ἀλγῶν ἀσφάλειαν οὐκ ἔχει

10.

Eadem aliis grata, aliis odiosa.

Sextus Empir. Pyrrhon. hyp. I. §. 86., citatis Phoeniss. 465, 66. (499, 500.), Καὶ πάλιν, inquit,

Δεινόν γε, ταυτὸν τοῖς μὲν ἀνδάνειν βροτῶν,
τοῖς δ' ἔχθος εἶναι.

11.

Educatione magis nonnunquam devinciri homines quam generatione.

Stob. 76. p. 453., Clem. Alex. Paedag. I. p. 106, b.

— — *Τὸ θρέψαι δ' ἐν βροτοῖσι πολλάκις
πλείω πορίζει φίλτρα τοῦ φῦσαι τέκνα.*

„In Stobaei edd. dicitur esse ex Euripidis Medea, et annotavit Elmsl. ad Med. p. 74., optime haec verba Medaeae apud Aegeum convenire, callidae scilicet novercae, amare simulanti, quos odio habeat.“ E. Matth.

12.

Felices esse, qui levissime affligantur.

Plut. t. II. p. 37, a,

*Ἡ βροτῶν τ' εὐπραξία
τῶν τάλανιστα γίνεται λυπουμένων.*

13.

Felicitate gigni superbiam.

Stob. 22. p. 189.

— — *Εὐδαιμονία αναρ.
ὑπερηφανίας εἴωθε ποιεῖν.*

14.

Feminas non esse arcte custodiendas.

Idem 72. p. 440.

*Τὸ μὲν μέγιστον, οὔ ποτ' ἄνδρα χρῆ σοφὸν
λίαν φυλάσσειν ἄλοχον ἐν μύχοις δόμων·
ἐρᾷ γὰρ ὄψις τῆς θύραθεν ἡδονῆς,*

5 *ἐν δ' ἀφθόνοισι τοῖσδ' ἀναστρωφωμένη,
βλέπουσά τ' εἰς πᾶν καὶ παροῦσα πανταχοῦ
τὴν ὄψιν ἐμπλήσασ' ἀπήλλακται κακῶν.
ὅστις δὲ μοχλοῖς καὶ διὰ σφραγισμάτων
σώζει δάμαρτα, δρᾶν τι δὴ δοκῶν σοφὸν
μάταιός ἐστι καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖ·*

10 *ἦ τις γὰρ ἡμῖν καρδίαν θύραζ' ἔχει,
θαῖσσον μὲν οἰστοῦ καὶ πτεροῦ χωρίζεται,
λάθοι δ' ἂν Ἄργου τὰς πυκνοφθάλμους κόρας.
τό τ' ἄρσεν αἰεὶ τοῦ κεκρυμμένου λίχνον,
καὶ πρὸς κακοῖσι τοῦτο δὴ μέγας γέλως,*

15 *ἀνὴρ τ' ἀχρεῖος, χῆ γυνὴ διοίχεται.*

Fragmentum praeclarum emendasse mihi videor, verbis *τό τ' ἄρσεν* — *λίχνον* suo loco repositis, quae inepte post versum 6. leguntur in libris. Ceterum Matth. annotavit, in Stobaei codd. et edd. hos versus continuo tenore legi cum praemissis illis Menandri

*Ἡ μὴ γαμεῖν γὰρ, ἂν δ' ἅπαξ λάβῃς, φέρειν
μύσαντα πολλὴν προῖκα καὶ γυναῖκα δεῖ,
ἐκπυθάνεσθαι τὰρσένων θ' ἡμᾶς σέθεν,*

in quibus vereor ne hallucinati sint librarii, cum poëta dixisset *πολλῇ προικί*, „propter magnam dotem,“ et ἡ *ἔκπυθ.* τὰρσ. *γῆμας* ἔδει. recte tamen Matth. haec copulanda esse negat. „neque enim sententiarum,“ inquit, „commoda est junctura et cognatio, et tum numeri, tum dictio (superiorum istorum), longius a comica levitate abit, quam ut pro Menandreis haberi possint. Itaque et Bentl. p. 514. apud Meinek., et Pierson. ad Moer. p. 275, locum aliquantum supra soccum assurgere dixerunt. eum Euripidi tribui se comperisse narrat H. Stephanus in Graec. Com. sententiis p. 141. quem sequitur Meineke in Quaest. Menandr. spec. I. p. 12., sed in editione fragmentorum Men. p. 187. a sententia sua se revocatum esse ait Buttmani et Reisingii auctoritate, qui se monuerint, haud facile intelligi, cui tandem mulieri Eurip. hos versus tribuere potuerit. Quod mihi quidem levius videtur. si enim Eurip. in Andromache 925. (915.) seqq. Hermionen maritos monentem facit, ut uxores claustris et repagulis domi contineant, multo magis aliam mulierem inducere potuit, ita disputantem, ut mulieribus domo exeundi facultatem faciendam esse diceret“ etc.

15.

Fortuna praesente non contentos malum sibi quaerere.

Stob. 4. p. 53.

*Ἐπὶ ἂν ἐν ἀγαθοῖς εὐνοούμενός τις ὦν
ζητῇ τι κρεῖττον ὦν ἔχει, ζητεῖ κακά.*

εὐνοούμενος non vulgariter dictum est. Grot.: „Pecunia qui floret et fautoribus, Si majus aliud quaerit, pot quaerit malum.“ Menandro haec tribuuntur in edd., sed Gesneri in margine: Al. hic adscribitur Eurip., et in Schowii codd. B et C adscriptum *Εὐριπίδου*. „Si sunt Euripidis, scribendum *ἐπὶ ἂν* et *κρεῖσσον*.“ Matth. Cf. II, 45, 46.

16.

Grammaticalia.

a. *Ἄισωνος*.

Choeroboscus ad Theodos. apud Bekker. Anecd. p. 1309, b, qui ad Euripidem refert in indice scriptorum p. 1447. *Τὸ Ἄισων κύριον ὃν διχῶς κλίνεται· καὶ γὰρ διὰ τοῦ ω, οἶον Ἄισωνος υἱός, Κρηθίως ἀφ' αἵματος.*

b. *Δίκαιος* pro *ἀληθής*.

„Priscian. XVII, 22., p. 90. ed. Krehl.; Et Juste pro Vere. — Euripides *Ἄλαντος δίκαιος γόνος* pro *ἀληθής*. at

XVIII. p. 202.: Sophocles *Αἴαντι*· *δίκαιος γόνος* pro vero. hinc Herm. apud Krehl. p. 90. Sophoclis locum esse contendit memoriter citatum ex Ajac. 547. (518.), et legendum *Αἴαντι*." Matth.

17.

Ignaviae soboles turpis.

Plut. t. II. p. 34, e.

Τῆς δειλίας γὰρ αἰσχρὰ γίννεται τέκνα.

18.

Inopum verba contemni prae divitum.

Compar. Philem. et Men. apud Rutgers. Var. Lect. IV, 12.

*Πρόσεστι δὲ τῷ πένητι ἀπιστία,
κἂν σοφὸς ὑπάρχη καὶ λέγη τὸ συμφέρον·
τῶν γὰρ πενήτων πίστιν οὐκ ἔχει λόγος,
ἀνὴρ δὲ πλουτῶν, κἂν ἄγαν ψευδηγορῇ,
δοκεῖ τι φράζειν τοῖς ἀκούουσιν σαφές.*

delevi putidum additamentum post v. 1. *δοκεῖ τι φράζειν τοῖς ἀκούουσιν κακῶς*, quod ex 4. natum esse facile intellexit Porsonus ann. ad Aristoph. Plut. 689. idem recte *σαφές* pro *ἀσφαλές*, quod in numeros incurrit.

19.

Ira insanire faciens.

Galen. De dogm. Hipp. et Plat. III. p. 265, 38. ed. Basil., t. V. p. 293. ed. Kühn.

Ὁ θυμὸς αὐτὸν τῶν φρενῶν ἐξῆρ' ἄνω.

20.

Judex malus veritatis.

Stob. 23. p. 190.

*Ὁ βούλεται γὰρ μόνον ὄρων καὶ προσδοκῶν
ἀλόγιστός ἐστι τῆς ἀληθείας κριτής.*

21.

Jupiter supremus deus, magna administrans, parva diis minoribus relinquens.

Plut. t. II. p. 24, c.

*Ζεὺς γὰρ τὰ μὲν τοιαῦτα φροντίζει βροτῶν,
τὰ μικρὰ δ' ἄλλοις δαίμοσιν παρῆς ἔῃ.*

22.

Justos et sapientes viros ne in angustis quidem rebus diis irasci.

Stob. 106. p. 570.

*Ἄνδρῶν τόδ' ἐστὶν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν,
κἂν τοῖσι δεινοῖς μὴ τεθτυμῶσθαι θεοῖς.*

Aeschylo tribuit Plut. t. II. p. 116, f. τόδ' Musgr.; ll. τὰδ', quod minus commodum. v. Aeschyli fr. incert. 99.

23.

Laborum et morum utilium imperiti cujusdam querela.

Idem 95. p. 520.

*Ἐγὼ γὰρ, εἰ νοῦν εἶχεν ὁ σπείρας πατήρ,
ἠπιστάμην ἂν, μουσικὴν παρεῖς, πονεῖν,
ὡς εὐτυχῆσων κοῦ κακῶς πράξων ποτέ·
πρωῶτον μὲν, ἐξ ὧν πάντα γίγνεται βροτοῖς,
5 εὖογκος εἶναι γαστρὶ μὴ πληρουμένη,
στεργεῖν δ' ὑδροῦσι, ὥστε θῆρ, αἰεὶ ποτοῖς,
χειμῶνί τ' ἀσκεῖν σῶμα, θερμά δ' ἡλίου
τοξεύματ' αἰνεῖν μὴ σκιατραφούμενος·
νῦν δ' οὐκ ἐθισθεῖς ταῦτ' ἐπίσταμαι μὲν οὔ,
10 φέρειν δ' ἀνάγκη· τὸν γὰρ Ὀρφέα λαβῶν,
ἅπαν τε Μουσῶν ἐννεάφθογγον μέλος,
οὐκ ἂν πίθοιμι γαστέρ', ἀλλὰ δεῖ βλοῦ.*

ll. v. 1. εἶχέ μ' ὁ σπ. π. v. 3. καὶ κακῶς, contra sensum.

24.

Mala hominum pleraque voluntaria.

Stob. Eclog. eth. p. 177. Grot., t. II. p. 341, 11. ed. Heeren.

Τὰ πλεῖστα θνητοῖς τῶν κακῶν αὐθαίρετα.

25.

Matris amor liberorum major quam patris.

Stob. 74. p. 451., 76. p. 329., Eustath. ad Odys. α', 215., p. 1412, 14. Rom. = 49. Basil.

*Ἔστιν δὲ μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρός·
ἢ μὲν γὰρ αὐτῆς οἶδεν ὄνθ', ὁ δ' οἶεται.*

Aegre fero Ἔστιν potiore versus sede collocatum, malimque Μήτηρ δὲ μᾶλλον ἐστὶ φ. π., vel M. φιλότεκνος μᾶλλον ἐστὶ τοῦ πατρός, quo ducit Eustathius. Matth.: „Stob. Menandro tribuit (vid. Menandri fr. CXII. p. 230.), Eustath. Euripidi. cujus haec sunt verba: Ὅτι δὲ τῇ μητρὶ ἀνάκειται ἢ περὶ τῶν παιδῶν ἀκριβῆς εἰδησις, δηλοῖ καὶ E. λέγων „Μήτηρ φιλότεκνος μᾶλ-

λον πατρός· ἢ μ. γ. α. ο. ὄντα, ὃ δ' οἴεται.“ καὶ Μένανδρος (p. 92. sequ. ed. Mein.) „*Αὐτὸν γὰρ οὐδεὶς οἶδε τοῦ ποτ' ἐγένετο, ἄλλ' ὑπονοοῦμεν πάντες ἢ πιστεύομεν.*“ quare facile fieri potuit, ut ob similitudinem sententiae Menandro tribueret Stobaeus, quod Euripidis esset.“ v. 2. Stob. ex interpretatione οἶδεν υἷόν.

26.

Monere alios quemvis paratum esse.

Idem 23. p. 190.

*Ἄπαντες ἔσμεν εἰς τὸ νοουθετεῖν σοφοί,
αὐτοὶ δ' ὅταν σφάλωμεν, οὐ γινώσκομεν.*

Eadem, tanquam Menandri, leguntur apud Meinek. p. 313., nisi quod 2. versus sic habet α. δ' ἀμαρτάνοντες οὐ γ. similiter Sosicrates eodem loco Stobaei Ἄγαθοὶ δὲ τὸ κακὸν ἔσμεν ἐφ' ἐτέρων ἰδεῖν, *Αὐτοὶ δ' ὅταν ποιῶμεν, οὐ γιν.*, quae attulit etiam Anton. Melissa I. 49. (p. 349. ed. Stob. Gesn. Francof. 1581.) Ex Euripideis haec expressa censet Matth.

27.

Mortem per se non esse metuendam, sed mortem turpem.

Arrian. in Epictet. I, 2.

Οὐ κατθανεῖν γὰρ δεινὸν, ἀλλ' αἰσχρῶς θανεῖν.

28.

Morti obnoxios esse potentissimos atque opulentissimos.

Plut. Consol. ad Apoll., p. 110, d.

*Ποῦ γὰρ τὰ σεμνὰ κείνα, ποῦ δὲ Λυδίας
μέγας δυνάστης Κροῖσος, ἢ Ξέρξης, βαρὺν
ζεύξας θαλάσσης ἀνχέν' Ἑλλησποντίας;
ἅπαντες ἄδην ἦλθον εἰς Αἴθης δόμους,
5 διαφθαρέντων χρημάτων τοῖς σώμασι.*

Vulgo nonnisi 3 priores vv. recte descripti leguntur in edd., adjectis reliquis, velut prosa oratione Plutarchi. et sic quidem haec habent, Dorismis et glossemate ἀμέτρῳ infuscata: ἅπαντες αἴδαν ἢ καὶ Λάδας δ., τῶν χρημ. ἅμα τοῖς σώμασι διαφθ. Olympiodorus in Plat. Alc. I, 2. p. 46., annotante Meinek. Add. ad Men. p. 578.: „*Καὶ, ὡς φησιν E., ὅτι θάλασσαν μὲν ἐπέζευξεν.*“ τοῖς σώμασι pro σὺν sive ἅμα τ. σώμασιν, ut Athen. III, 83, c. *Εἰ μὲν τι τούτων Ἰόβας ἱστορεῖ, χαιρέτω Λιβυκαῖς βίβλοις, ἔτι δὲ Ἄννωνος πλάνας.* anguste Matth. gr. §. 400. 1. ed. usum ejus ellipseos explicavit.

29.

Naturam generi praestare.

Stob. 85. p. 497.

Ἡ φύσις ἐκάστῳ τοῦ γένους ἐστὶν πάρος.
πάρος. Il. mendose πατρίς. Orest. 328. *Τίνα γὰρ ἔτι πάρος*
(potius) οἶκον ἄλλον — σέβεσθαί με χροῖ; cf. Aeschyl. Cho. 337.
 et fr. 34. v. 3. simile πρόσθεν δίκης II, 25.

30.

Necessitatem non posse mutari.

Plut. t. II. p. 103, e.

Τό τοι χρεῶν οὐκ ἔστι μὴ χρεῶν ποιεῖν.

31.

Par pari gaudet.

Ibidem p. 51.

*Γέρον γέροντι γλαῦσσαν ἠδίστην ἔχει,
 παῖς παιδί, καὶ γυναικὶ πρόσφορον γυνή,
 νοσῶν τ' ἀνὴρ νοσοῦντι, καὶ δυσπραξίᾳ
 ληφθεὶς ἐπωδός ἐστι τῷ πειρωμένῳ.*

„Versus 1. legitur etiam apud Sextum Empir. adv. Matth. I, 298.,
 p. 282. Euripidi tribuit Valck. Diatr. p. 148. cf. Meinek. ad
 Menandri fr. p. 301.“ E Matth.

32.

Pudor ineptus apud impudentiam.

Stob. 32. p. 213.

Κακὴ γὰρ αἰδώς, ἔνθα τάναιδὲς κρατεῖ.

33.

Sapientem virum eodem loco habendum esse, quo amicum.

Basilus M. Opp. vol. III., ep. 53., p. 156, d, ed. Garner. 1730.

*Τὸν σοφὸν ἄνδρα, κἂν ἐκὰς ναίῃ χθονὸς, κἂν μήποτ' αὐτὸν
 ὄσσοις προσίδω, κρῖνω φίλον.* Porson. Adv. p. 277 = 245.

*Σοφὸν γὰρ ἄνδρα, — χθονὸς,
 κἂν μήπ. ὄσσοις προσίδω, κ. φ.*

sed προσίδω corrumpit versum. scribamus προσβλέπω.

34.

Sapientia praedicata.

Diodor. Sic. Exc. I. XXXVII — XL. c. 11. (A. Maji Script.
 vet. nov. collect. t. II. p. 122.)

Πότνια Σοφία, σύ μοι ἄνδαν', glyc. pol. h.

ὄλβου δ' ἐμοὶ μὴ χρυσέαν i. d.

ἀκτῖνα δαίμων διδοίη πάρος, as., i. h. et dochm.

ἢ τυραννίδ', ἃ Διὸς ἀνωτάτω as., 2. t. h.

5 κεῖται καλὸς θησαυρὸς, ὅτῳ προσέβαλλε! as., i. h.
et dact. tr.

ll. — χρυσέον φαεινὰν ἀκτ. δ. δ. πάρος σοφίας ἢ τυραννίδα.
Διὸς ἀνωτάτω — προσέβαλε. delevi glossemata. H. apud Matth.
— διδ., ἢ Διὸς τυραννίδ'. ἀνωτάτα κεῖται etc.

35.

Themist. orat. XVI. p. 207, d. sequ.

Ἄπαντ' ἄγει νοῦς ἐξ ἀμηχάνων σοφὸς,
καὶ πάντα κηλεῖ, κὰν ἀπώμοτός τις ἦ.

ll. solutis numeris prioris versus Πάνθ' ὁ σοφὸς νοῦς ἐξ ἀμ. ἄγει.

36.

Sapientium consuetudine tyrannos proficere.

Plat. Theag. p. 125, d, De rep. VIII, p. 568, a, Aristid. t. II.
p. 288. ed. Jebb., Themist. or. XVI., Stob. 46. p. 325., Gell. XIII, 18.

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσία.

Euripidi tribuunt Plato utroque loco et Stobaeus; Sophocli Ajace
Locro Aristides et schol. Ravenn. ad Comici Thesm. 21. Gellius
quoque testatur, haec ibi legi, unde fortasse E. in tragoediam suam
trastulerit.

37.

Servorum, quorum domini sunt miseri, mala conditio.

Plut. De superst. p. 166, e.

Δεινὴ τις ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμφορὰ
δούλους γενέσθαι, δεσπότας τε δυστυχεῖς
λαβεῖν.

38.

Silendum potius quam garriendum.

Stob. 34. p. 215.

Ἦ λέγε τι σιγῆς κρεῖττον, ἢ σιγὴν ἔχε.

39.

Sphinx descripta.

Plut. apud Stob. 62. p. 403. Ἀμέλει καὶ ἡ Σφίγξ εἶχεν
ἐπαγωγὸν τὸ ποίκιλμα τοῦ πτεροῦ, καὶ

*Εἰ μὲν πρὸς ἀγὰς ἡλίου, χρυσωπὸν ἦν
νώτισμα θερὸς, εἰ δὲ πρὸς νέφη βάλοι,
κυανωπὸν ὡς τις ἱρις ἀνταργεῖ σέλας.*

Ad Oedipum Euripideam refert Valck. Diatr. p. 194.

40.

Stultitia soror improbitatis.

Stob. 4. p. 53.

— *Ἡ δὲ μωρία
μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφν.*

Gesn. in marg.: Sophoclis. al. Euripidis. illi tribuit Paris. A.,
huic MS. Coll. nov. apud Musgr.

41.

Stultos sapere sibi visos esse intolerabiles.

Idem 23. p. 190.

Δεινὸν δ', ὅταν τις μὴ φρονῶν δοκῇ φρονεῖν.

Gesn.: Euripidis. al. Critiae. huic tribuunt Paris. A., Voss.,
Ars. apud Gaisf., Euripidi codd. A, B, C Schowii et reliqui.

42.

Superbi genere et divitiis cito perdit.

Idem 22. p. 187.

*Ὅταν δ' ἴδῃς πρὸς ὕψος ἠρμένον τινὰ
λαμπρῶ τε πλούτῳ κ. γένει γαυρούμενον,
ὄφρυν τε μείζῳ τῆς τύχης ἐπηρκότα,
τούτου ταχεῖαν νέμεσιν εὐθὺ προσδόκα·*

5 ἐπαίρεται γὰρ μείζον, ἵνα μείζον πέσῃ.

V. 1. δ' inseruit Meinek. metri gratia. nos eandem ob causam
dedimus εὐθὺ pro εὐθύς. Euripidi haec assignantur in Paris. A.
et apud Trincav., Gesn., Schow.; Philistioni apud Ant. Melissam
p. 141. et in Compar. Men. et Philem. l. c. ad 17.

43.

Tempore judicanda esse vera.

*ὦ δέσποτ', ἄξι' ἐστὶ τοῖς σοφοῖς βροτῶν
χρόνῳ σκοπεῖσθαι τῆς ἀληθείας πέρι.*

ll. ἀμέτρως et inepte δέσποτ' ἀναξ, quod ortum arbitror e con-
tinue et sine elisione scriptis δεσποτααξια. audacter Grot. ὦ. δ.
Αἴας, simili quidem ille initio Sophocleorum versuum Aj. 351.,
456., 557. inductus. ἄξια τοῖς σοφοῖς, ut ἄξια σῆ φρενὶ Ari-
stoph. Nub. 462. etc.

44.

Tyrannis barbaris probata, mater injustitiae.

Plut. t. II. p. 36, f.

Ἰὼ τυραννί, βαρβάρων ἀνδρῶν φίλη!

45.

Stob. 47. p. 343., Proverb. append. Florent. II, 6., p. 280.

Ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφν.

„Gesn.: Dionysii tyranni, al. Euripidis. Grot. Dionysii, et sic Paris. A. Dionysio seniori diserte tribuit Plut. De fort. Alex. t. II. p. 338, c, Euripidi cod. N. apud Gaisf.“ E Matth.

46.

Una interdum re concessa placari iratos.

Plut. t. II. p. 98, d.

Ἄλλ' ἐν διδοῦσα πάντα μαλθάσσει τάδε.

47.

Utilia quaerenda esse.

Ibid. p. 33, e. Τί δὴ κωλύει καὶ ἡμᾶς ταῖς τοιαύταις ὑποφωνήσσει τοὺς νέους ἀποκαλεῖν πρὸς τὸ βέλτιον, οὕτω πως χρωμένους τοῖς λεγομένοις

Τόδ' ἐστὶ τὸ ζηλωτὸν ἀνθρώποις, ὅτῳ τόξον μερίμνης εἰς ὃ βούλεται πέσῃ, οὐκ, ἀλλ'

—— ὅτῳ
τόξον μερίμνης εἰς ὃ συμφέρει πέσῃ.

48.

Vecordia ex ira deorum.

Lycurg. in Leocr. p. 159, 23. ed. H. Steph., §. 94. ed. Bekker.

Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάβητινὰ, τοῦτ' ἂν τὸ πρῶτον ἐξαφαιρεῖται, φρενῶν τὸν νοῦν τὸν ἐσθλόν, εἰς δὲ τὴν χεῖρῶν τρέπει γνώμην, ἵν' εἰδῆ μηδὲν ὦν ἀμαρτάνει.

ll. v. 2. τοῦτ' αὐτὸ πρῶτον.

49.

Verum dicendum.

Stob. 13. p. 145., Apostol. X, 12.

Θάρσει· λέγων ἀληθῆς οὐ σφαλεῖ ποτε.

50.

Virtutem ipsam esse mercedem suam.

Clem. Alex. Strom. IV, p. 496, b.

‘Οδοῦνεκ’ ἀρετῇ τῶν ἐν ἀνθρώποις μόνη
οὐκ ἐκ θυραίων τὰπίχειρα λαμβάνει,
αὐτὴ δ’ ἑαυτὴν ἄθλα τῶν πόνων ἔχει.

51.

Voluptates ingloriae.

Stob. 29. p. 199.

Οὐδεις ἔπαινον ἡδοναῖς ἐκτίσατο.

52.

Oratio incertae personae, appendici superioris capitis addenda,
si tamen ab Euripide profecta est.

Lucian. Jove trag., II. p. 664.

Οὐκ οἶσθ’, ἐπεὶ τοι κἂν ἐκώκυες μέγα.

ERRATA ET ADDENDA.

Pag. 9. nota legendum est siglis.

P. 29. versu 24. l. *μεγίστην*.

P. 274. v. 4. praetulerim nunc librorum scripturae similia
haec — *ὑμεναλοισι, τῆς τ’ ἐπ’ εἰσόδου Ἀφῆς τιν’ εὐφράναι*
τε etc. *ἐπ’ εἰσ.*, in introitu aedium. *τινὰ*, quemque, omnes prae-
sentes.

P. 86. W. (D. griech. Trag. etc. p. 1595.): „Dass der Archelaos des Eurip. wirklich in einigen Umständen Aehnlichkeit hatte mit der Geschichte des regierenden Gründers einer neuen Dynastie, der nach der vollkommen glaubhaften Erzählung Platons im Gorgias p. 471., als der unehliche Sohn des Perdikkas, diesen und alle Erbberechtigten aus dem Weg geräumt hatte, bemerkt Thirlwall Hist. of Greece V. p. 157. ch. 41. Er nimmt an, dass hierin der Anlass zu der Wahl dieses Stoffs lag, und vergleicht fragm. 36. *Ἐπανσ’ ὁδοιροῦς λυμεῶνας* mit Dem, was Thukydidēs vom König Archelaos berichtet. In Bezug auf Eur. ist es nicht erfreulich, diese Entdeckung zu machen: denn wie sehr auch der zweite vom Nichts zum Thron emporgestiegene Archelaos in mancher Hinsicht verdienen mochte, mit dem ersten verglichen zu werden, da die lange Regierung des Perdikkas sehr schwach gewesen war, so blieb doch innerlich der grosse Unterschied, dass der ältere im Recht, der zweite nur ein listiger Meuchelmörder war, als er sich

auf den Thron schwang; und es ist mir nicht unwahrscheinlich, dass Platon mit Rücksicht auf die machiavellistische Nachsicht oder Schmeichelei dieser Tragödie grade an dem Beispiel desselben Archelaos den Unterschied von Glück und Gesetzmässigkeit zeigt, sowie er gewiss auch im Staat die Tragödie des Eur. ins Auge fasst. Die nachdrückliche Sprache für das Recht und die Gottesfurcht, welche Arch. in der Tragödie führt, musste an das allen bekannte Staatsgeheimniss auffallend genug erinnern, selbst wenn der Herrscher von Perdikkas ungleich und mit Undank für geleistete Dienste behandelt worden sein sollte.“

Spuria sunt neque antiqui saporis, quae habentur apud Orionem III, 1, 2., quasi „ἐκ τοῦ Ἀρχελάου Εὐριπίδου,“ haec

Ἐκ τῶν δικαίων γὰρ νόμοι τ' ἀνξήματα
μεγάλα φέρουσι, πάντα δ' ἀνθρώποις ...
τὰ δ' ἐστὶ χροῆματ', ἣν τις εὐσεβῆ θεόν.

et illa „ἐκ τοῦ αὐτοῦ δράματος“

Μακάριος, ὅστις νοῦν ἔχων τιμᾶ θεόν,
καὶ κέρδος αὐτῷ τοῦτο ποιεῖται μέγα.

Contra ferenda sunt, quae, tanquam ἀδέσποτα, attulit Stobaeus Ecl. I, 4, 47., p. 130.,

Δοκεῖς τὰ τῶν θεῶν ξυνετὰ νικήσειν ποτὲ,
καὶ τὴν Δίκην που μάκρ' ἀπωκίσθαι βροτῶν;
ἢ δ' ἐγγὺς ἐστὶν, οὐχ ὄρωμένη δ' ὄρα,
ὄν χροῆ κολάζειν τ' οἶδεν, ἀλλ' οὐκ οἶσθα σὺ,
ὅποταν ἄφνω μολοῦσα διολέσῃ κακούς.

quorum versuum 3 priores etiam Orion V, 1. „ἐκ τοῦ Ἀρχελάου Εὐριπίδου,“ ut ait, descripsit.

P. 223., fr. 7. Malim nunc minore mutatione, nec deteriore sensu, τὰ δ' ἄλλ' οὐ μὴν δοκεῖς ξυνιέναι. Comicus Vesp. 268. Οὐ μὴν πρὸ τοῦ γ' ἐφορκὸς ἦν etc.

Incertis hujus Tragici fragmentis addi velim ista apud Letronn. (Journ. des Sav. a. 1838. p. 523.), ex papyro Musei regii Parisiensi depromta,

Οὐκ ἐν γυναιξὶ τοὺς νεανίας χροῶν,
ἀλλ' ἐν σιδήρῳ κὰν ὅπλοις τιμὰς ἔχειν,
quorum similia Archelai fr. 13. et alias habet Euripides.

